

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

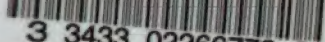
Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 02266772 3

oogle

Chase in

Y A E X

Digitized by Google

~~13072~~

**PROCLI
PHILOSOPHI PLATONICI
OPERA,**

E CODD. MSS. BIBLIOTH. REG. PARIENSIS,

NUNC PRIMUM EDIDIT,

LECTIONIS VARIETATE ET COMMENTARIIS

ILLUSTRAVIT

VICTOR COUSIN,

PROFESSOR PHILOSOPHIÆ IN ACADEMIA PARIENSIS.

TOMUS QUINTUS,

CONTINENS TERTIUM, QUARTUM ET QUINTUM LIBRUM

COMMENTARII

IN PARMENIDEM PLATONIS.

PARIENSIS,

EXCUDEBAT J.-M. EBERHART.

MDCCCXXIII.

Handwritten text, possibly a signature or name, located in the lower center of the page. The text is faint and difficult to decipher, but appears to be written in a cursive or semi-cursive style.

ΠΡΟΚΛΟΥ
ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ

ΕΙΣ

ΤΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

BIBAIION TPITON.

APXH TOY TPITOU BIBAIΟΥ.

« **Κ**ΑΙ μοι εἰπέ· αὐτὸς σὺ οὕτω (1) διήρησαι ὡς λέγεις;
» χωρὶς μὲν εἶδη αὐτὰ ἅττα, χωρὶς δὲ αὖ (2) τὰ τούτων
» μετέχοντα; καὶ τίς (3) σοι δοκεῖ εἶναι αὐτὴ ἡ ὁμοιότης (4),
» χωρὶς ἧς ἡμεῖς ὁμοιότητος ἔχομεν (5), καὶ ἐν δὴ καὶ πολλὰ,
» καὶ πάντα ὅσα νῦν (6) δὴ Ζήνωνος ἤκουες; ἔμοι γε,
» φάναι τὸν Σωκράτην ».

Πρῶτον αὐτὸν ἀνερωτᾷ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῶν εἰδῶν· εἰ οἶεται εἶναι τινὰ τῶν πολλῶν χωριστὰ αἷτια αὐτῶν, ἢ (7) καὶ αὐτὸς ἐπέβαλε τῇ ὑποστάσει τούτων τῶν πραγμάτων, ἢ (8) ἄλλου τοῦ ἤκουσεν, οὐ μάτην ποιούμενος τὴν τοιαύτην ἐρώτησιν, ἀλλ' ἐκεῖνο γινῶναι πάντως βουλόμενος, εἴτε δοξαστικῶς ἔχει περὶ αὐτὰ ὁ Σωκράτης ἐξ ἄλλοτριῶν ναμάτων πεπληρωμένος, εἴτε νοερῶς αὐτὸς ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν τούτου θῆαν ἀνεγείρας καὶ κατὰ νοῦν ἐνεργήσας καὶ

(1) Sic Bekk. Editt. οὕτως. αὐτὴ ὁμοιότης. Stephan. con-

(2) D. Deest. αὖ Editt. χωρὶς. jecerat : αὐτὴ ἡ ὁμοιότης. —
δὲ τὰ τούτων αὖ.

(3) Bekk. Fisch. Thom. μετέχομεν. (5) Sic Editt. Steph. vult

καὶ τί σοι. Stephan. vult καὶ (6) A. C. D. Deest νῦν. —

τι σοι. Cui assentit Hein- Bekk. νῦν δὴ. Editt. δὴ νῦν.

dorf. (7) B. καὶ εἰ αὐτὸς.

(4) C. D. αὐτὸ ὁμοιότης. (8) C. ἢ καὶ ἄλλου.

Sic Fisch. Heindorf. — Bekk.

Θεασάμενος πρὸ τῶν κατατεταγμένων μονάδων τὰς ἐξηρημένας, καὶ πρὸ τῶν μετεχομένων τὰς ἀμεθέκτους. Καὶ γὰρ εἰκὸς ἦν εἰς αὐτὸν ἦκειν λόγον, ὡς οἱ ἀμφὶ Παρμενίδην τοιαύτην τινὰ δόξαν ἔχουσι, καὶ τῇ δόξῃ πειθόμενον οὕτω λέγειν, ἀλλὰ οὐχὶ κατὰ οἰκείαν ἐπιβολήν. Οὐδὲν οὖν (1) ἄλλο πραγματεύεται διὰ τῆς ἐρωτήσεως Παρμενίδης, ἢ ὅπως αὐτὸν τὸν (2) νοῦν τὸν Σωκρατικὸν ἀνεγείρη καὶ παρασκευάσῃ πρὸς τὴν θείαν τῶν νηητῶν, αὐτὸν ἐκεῖνον προσκαλούμενος, ἀλλ' οὐ τὴν δόξαν τὴν ἐν αὐτῷ· νοῦ γὰρ ἐστὶ θεάματα ἅπερ ὁ Παρμενίδης ἐκφαίνειν (3) μέλλει διὰ τῶν ῥηθησομένων λόγων. Καὶ δεῖ λαβεῖν ἐκ τούτων ἐχεγγωτέρων ὄντων, ὅτι ἄρα οὐ μόνον τῶν ὀρισῶν (4) ἔσχεν ἔννοιαν ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν χωρισῶν εἰδῶν· οὐδ', ὡς Ἄριστοτέλης φησὶν, ἐπέχθη ἂν εἰς τὴν ἐκείνων θέσω ἐκ τῆς περὶ τοὺς ὀρισμοὺς διατριβῆς, ἀλλ' ὅτι διὰ θείαν ὄντως (5) ὄρμην, καὶ ταῖς ἰδέαις (6) αὐτὸς ἐπέβαλεν· ὅπου καὶ νεὸς ὢν, δηλὸς ἐστὶν ἐγηγερμένος εἰς τὴν ἐκείνων θεωρίαν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ, τοῦτο δὲ πρὸς αὐτὸν (7) ὁ Παρμενίδης, πρῶτον ἠρώτησεν.

Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν λέξεων τοσαῦτα εἰρήσθω μεταβατέον δὲ οὖν ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν. Τεττάρων τοίνυν ὄντων ἐν ταῖς περὶ τῶν ἰδεῶν ζητήσεσι προβλημάτων, πρώτου μὲν, εἰ ἔστι τὰ εἶδη· τί γὰρ ἂν τις καὶ περὶ αὐτῶν ἐπισκέφοιτο μὴ τοῦτο προδιομολογησάμενος;

(1) C. D. οὐδὲ νῦν.

(5) B. οὕτως.

(2) C. D. ὅπως ἂν τὸν νοῦν.

(6) C. D. ἰδέαις.

(3) B. ἐμφάνειν.

(7) B. C. D. ὅπερ αὐτὸν.

(4) B. ὀριστικῶν.

δευτέρου δὲ, τίνων ἐστὶ καὶ τίνων οὐκ ἐστὶ τὰ εἶδη· καὶ γὰρ
 τοῦτο πολλάκις ἔχει διαμφοισθητήσεις· τρίτου δὲ, ὁποῖα δὴ
 τὰ ἐστὶ τὰ εἶδη, καὶ τίς ἡ ἰδιότης αὐτῶν· τετάρτου δὲ,
 πῶς μετέχεται ὑπὸ τῶν τῆδε, καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς μεθ-
 ἕξως· τὰ μὲν ἄλλα πάντα μνήμης ἐνταῦθα καὶ σκέψεως
 πλείονος ἔτυχε, τὸ δὲ πρῶτον οὐδεμίαν ἔσχευ ἔξεργασίαν,
 ἕως ἡμῖν αὐτὸ ζητεῖν ἀφέντος τοῦ Πλάτωνος. Εἰ δὴ δὲ
 τοῦτο πρὸ τῶν ἄλλων διομολογήσασθαι, φέρε κατ' ἑαυτοὺς
 ἐπισκεπτόμενοι, θεωρήσωμεν διὰ ποίων ἂν τις λόγων
 κατασκευάσειε τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν, καὶ ὡς εἰσὶ τοῖς
 τοῦτο μαθεῖν γλιχομένοις ἀποδείξειεν. Ἀρκτέον δὲ ἐντεῦ-
 θεν, τὸν κόσμον τοῦτον (1) τὸν φαινόμενον, λέγω δὲ (2)
 τὸν κόσμον, αὐτὸ τὸ σωματικὸν κατ' αὐτὸ, πότερον αὐθ-
 υπόςατον· τοῦτο γὰρ πρῶτον διαιρετέον· εἰ μὲν δὴ αὐθυπό-
 σατός ἐστιν ὁ κόσμος ὅδε, πολλὰ καὶ ἄτοπα συμβήσεται·
 πᾶν γὰρ τὸ αὐθυπόςατον ἀμπερὲς εἶναι ἀναγκαῖον, διότι πᾶν
 τὸ ποιοῦν καὶ πᾶν τὸ γεννῶν, ἀσώματόν ἐστι πάντως, καὶ
 γὰρ τὰ σώματα ποιεῖ ταῖς ἀσωμάτοις δυνάμεσι, πῦρ μὲν
 θερμότητι, ψυχρότητι δὲ ἡ χιών· εἰ δὴ τὸ ποιοῦν ἀσώ-
 ματον εἶναι χρὴ, τὸ δὲ αὐτὸ ποιοῦν ἐστὶ καὶ ποιού-
 μενον, γεννῶν τε καὶ γεννώμενον ἐν τοῖς αὐθυποσάτοις,
 εἴη ἂν τὸ αὐθυπόςατον πάντως ἀμερές· ὁ δὲ κόσμος, οὐ
 τοιοῦτος· πᾶν γὰρ σῶμα πάντη διαιρετόν, ὥστε οὐκ αὐθ-
 υπόςατος. Καὶ ἄλλως αὖ τὸ μὲν αὐθυπόςατον πᾶν,
 καὶ αὐτενέργητόν ἐστι· πολλῶ γὰρ πρότερον τὸ ἑαυτὸ (3)

(1) C. D. τουτονί.

(3) B. C. D. ἑαυτῶ.

(2) C. D. γάρ.

γεννῶν, καὶ εἰς ἑαυτὸ πέφυκεν ἐνεργεῖν, διότι δὴ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ποιεῖν καὶ τὸ γεννᾶν, ἐνεργεῖν ἐστίν· ὁ δὲ κόσμος οὗτος οὐκ ἐστὶν αὐτοκίνητος, σωματικὸς ὢν. Οὐδὲν γοῦν τῶν σωμάτων ὅλως ἅμα καὶ κινεῖσθαι καὶ κινεῖν πέφυκεν, οὐδὲ γὰρ ἅμα ὅλον ἑαυτὸ θερμαίνειν καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ θερμαίνεσθαι· διότι μὲν γὰρ θερμαίνεται, οὕτως (1) θερμὸν ἂν εἴη, διότι δὲ θερμαίνει, θερμότητα ἂν ἔχοι, καὶ οὕτω τὸ αὐτὸ ἔσαι καὶ οὐκ ἔσαι θερμὸν. Ὡσπερ οὖν καὶ (2) κατὰ τὴν ἀλλοίωσιν ἀδύνατόν τι τῶν σωματίων ἑαυτὸ κινεῖν, οὕτω δὴ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πᾶσαι κινήσειν· ὅλως δὲ πᾶσα σωματικὴ κίνησις παθηματι μᾶλλον ἔοικεν, ἢ δὲ αὐτόκίνητος ἐνέργεια ἐστὶν ἄυλος καὶ ἀμερῆς, ὥστε εἰ ὁ κόσμος σωματοειδὴς ἐστίν, οὐκ ἂν αὐτοκίνητος εἴη· εἰδὲ μὴ τοῦτο, οὐδὲ ἀνθυπόστατος· εἰ δὲ γε μὴ ἀνθυπόστατός ἐστι, δῆλον ὡς ἐξ ἄλλης αἰτίας ὑφῆσθηκε. Τὸ γὰρ μὴ ἀνθυπόστατον, πάλιν διττόν ἐστιν, ἢ τὸ κρεῖττον αἰτίας, ἢ τὸ καταδεέστερον. Καὶ τὸ μὲν κρεῖττον, ἔχει τι μεθ' ἑαυτὸ (3) τοιοῦτον ὃ ἐστὶν ἀνθυπόστατον· τὸ δὲ καταδεέστερον, ἐξ ἐτέρας αἰτίας ἤρτηται πάντως τῆς ἀνθυποστάτου. Δεῖ τοίνυν καὶ τὸν κόσμον ἐξ αἰτίας ἄλλης εἶναι κρεῖττονος. Κεῖσθω τοίνυν ἡμῖν δεδειγμένον, ὡς ὁ κόσμος αἰτίας τινὸς ἤρτηται πρεσβυτέρας. Αὕτη δὴ οὖν ἡ αἰτία πρότερον (4) κατὰ προαίρεσιν ποιεῖ καὶ λογισμὸν, ἢ αὐτῶ τῶ εἶναι παράγει τὸ πᾶν. Εἰ μὲν δὴ κατὰ προαίρεσιν, ἄστατος ποίησις ἔσαι καὶ ἀμφίβολος καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχουσα, καὶ ὁ

(1) C. D. οὕτω.

(2) C. D. Deest καὶ.

(3) B. ἑαυτὸ τὸ.

(4) B. C. πρότερον.

κόσμος οὖν ἔστι φθαρτός· τὸ γὰρ ἐκ κινουμένης ἄλλοτε ἄλλοίως (1) αἰτίας γιγνόμενον, μεταβλητόν (2) ἐστὶ καὶ φθαρτόν· εἰ δὲ ἔστιν αἰδῖος ὁ κόσμος, οὐ γὰρ δὴ τοῦτο νυνὶ πρόκειται ζητεῖν, αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ τὸ ποιοῦν. Καὶ γὰρ ὅπως πᾶν μὲν τὸ κατὰ προαίρεσιν ποιοῦν ἔχει τινὰ πάντως πόσιν, ἦν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ. Καὶ γὰρ ἡ ἡμετέρα ψυχὴ πολλά κατὰ προαίρεσιν ἐνεργουῖσα δίδωσιν ὁμοίως τῷ σώματι ζῶντων αὐτῷ τῷ εἶναι, καὶ, ὡς ἂν ἐπιτήδειον ἢ τὸ ὑποκείμενον, πάντως διαζῆ τὴν ἑαυτοῦ ζῶν, καὶ μὴ προχειομένης. Εἰ γὰρ ἦν καὶ ἡ τοιαύτη ζῶν τῆς ἡμετέρας ἠρτημένη προαιρέσεως, ῥαδίως ἂν ἐκ πάσης περιεσσεύσεως διελύετο τὸ ζῶν, τῆς ψυχῆς ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς καταψηφιζομένης τῆς πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίας. Οὐ πᾶν δὲ τὸ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν ἔχει τινὰ καὶ προαιρετικὴν ἑτέραν ποιήσιν· οἷον τὸ πῦρ θερμαίνει τῷ παρεῖναι μόνον, ἀλλ' οὐδὲν ποιεῖ προαιρετικῶς· οὐδὲ γὰρ ἡ χιών, οὐδὲ ὅπως τῶν σωμάτων, καθὸ σῶμα, οὐδὲν. Εἰ τοίνυν τὸ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖν ἐπὶ πλέον ἐκτείνεται τοῦ προαιρετικῶς ποιεῖν, δῆλον ὡς ἀπὸ τίνος ἦκει σεμνοτέρας καὶ ὑψηλοτέρας αἰτίας. Καὶ τοῦτο εἰκότως· ἀπράγμων γὰρ ἡ ποιήσις τῶν αὐτῷ τῷ εἶναι ποιούντων ὁ ποιοῦσι. Δεῖ δὲ ἐπὶ τῶν θεῶν μάλιστα τὸ ἀπραγμον συγχωρεῖν· ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς ἀπραγμονέστερον καὶ ῥῆπον ζῶμεν, ὅταν ὁ βίος ἡμῶν θεῖος ἢ καὶ κατ' ἀρετῆν. Εἰ τοίνυν ἔστιν αἰτία τοῦ παντός αὐτῷ τῷ εἶναι ποιούσα, τὸ δὲ αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ ποιεῖ οὐσίας, τοῦτό ἐστι πρῶτως, ὅπερ τὸ ποιούμενον δευτέρως· καὶ ὁ ἐστὶ

(1) B. ἀλλοίως.

(2) B. μεταβλητικόν.

πρώτως δίδωσι τῷ ποιουμένῳ δευτέρως, οἶον τὸ πῦρ καὶ δίδωσι θερμότητα ἄλλῳ, καὶ ἔστι θερμὸν ἢ ψυχὴ δίδωσι ζωὴν καὶ ἔχει ζωὴν· καὶ ἐπὶ πάντων ἴσοις ἂν ἀληθῆ τὸν λόγον ὅσα αὐτῷ τῷ εἶναι ποιεῖ. Καὶ τὸ αἷτιον οὖν τοῦ παντός αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν, τοῦτό ἐστι πρώτως, ὅπερ ὁ κόσμος δευτέρως. Εἰ δὴ ὁ κόσμος πλήρωμά ἐστι εἰδῶν παντοίων, εἶη ἂν καὶ ἐν τῷ αἷτιῳ τοῦ κόσμου ταῦτα πρώτως· τὸ γὰρ αὐτὸ αἷτιον καὶ ἥλιον καὶ σελήνην, καὶ ἀνθρώπων ὑπέστησε καὶ ἵππων, καὶ ὄλων τὰ εἶδη τὰ ἐν τῷ παντί. Ταῦτα ἄρα πρώτως ἐστὶν ἐν τῇ αἷτιᾳ τοῦ παντός, ἄλλος ἥλιος παρὰ τὸν ἐμφανῆ, καὶ ἄλλος (1) ἀνθρώπος· καὶ τῶν εἰδῶν ὁμοίως ἕκασον. Ἔστιν ἄρα τὰ εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν καὶ (2) αἷτια αὐτῶν τὰ δημιουργικὰ, κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον ἐν τῇ μιᾷ τοῦ κόσμου παντός αἷτιᾳ προὔπαρχοντα. Εἰ δὲ τις λέγοι τὸν κόσμον ἔχειν μὲν αἷτιόν, οὐ μόντοι ποιεταίνην, ἀλλὰ τελικὴν, καὶ οὕτω τετάχθαι πάντα πρὸς ἐκείνην, εὖ μὲν, ὅτι δίδωσι τὸ ἀγαθόν ὡς αἷτιον προεσά- ναι τῶν ὄλων· λεγέτω δὲ, πότερον δέχεται τι ὁ κόσμος ἀπ' ἐκείνου, ἢ οὐδὲν κατὰ τὴν ἔφεσιν. Εἰ μὲν γὰρ μηδὲν, διακεινῆς ἢ ἔφεσις ἂν εἶη τῷ μηδὲν ἀπολαύοντι τοῦ ἐφε- τοῦ παντελῶς· εἰ δὲ τι δέχεται παρ' αὐτοῦ, πάντως ἐκεῖνο πρώτως (3) ἐστὶν ὃ δίδωσι τῷ κόσμῳ ἀγαθόν (4), καὶ εἰ μὴ μόνον δίδωσι τούτῳ τὸ ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ κατ' οὐσίαν δίδωσιν· εἰ δὲ τοῦτο (5), καὶ ὑποσῆσει τὸ πᾶν, ἐπειδὴ καὶ πρότερον αὐτῷ τοῦ εἶναι ἐστὶν αἷτιον, ἵνα καὶ

(1) C. D. ἄλλος ὁ.

(2) C. D. τὰ.

(3) C. πρότερος.

(4) A. B. C. ἀγαθοῦ.

(5) B. τούτου.

καὶ οὐσίαν αὐτῷ διδῶ τὸ ἀγαθόν· καὶ ἤξομεν εἰς τὸν εἰπὸν λόγον· καὶ οὐ μόνον ἔσται τελικὸν ἐκεῖνο τοῦ παντός αἴτιον, ἀλλὰ καὶ ποιητικόν.

Δεύτερον τοίνυν ἐκεῖνον παραλάβωμεν τὸν λόγον (1), ὅς φησιν αὐτὰ μὲν τὰ φαινόμενα καὶ ἴσα καὶ ἄνισα, καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ πάντα (2) ἀπλῶς, ὅσα αἰσθητὰ μηδαμῶς ἔχων ἑαυτοῖς πάντα τὴν προσηγορίαν ἐπαληθεύουσιν. Ποία γὰρ ἰσότης ἐν τούτοις πρὸς τὴν ἀνισότητα ἀναμιμνήσκει (3); ποία δὲ ὁμοιότης ἀληθῆς ἐν τοῖς τῆς ἀνομοιότητος ἀναπεπλησμένοις; ποῦ δὲ τὸ αὐτὸ κάλλος ἐν τούτοις, οἷς τὸ ὑποκείμενον αἰσχρόν; ποῦ δὲ τὸ ἀγαθόν, ἐν οἷς τὸ δυνάμει καὶ τὸ ἀτελές; ἕκαστον ἄρα τούτων τῶν αἰσθητῶν οὐκ ἔστιν, ὃ λέγεται ἀληθῶς· οὐκοῦν οὐδὲ τὰ οὐράνια σώματα εἰ θεωροῖς· ἀκριβέστερα μὲν γὰρ (4) ἐκεῖνα τῶν ἐνύλων, ἀλλ' οὐδὲ ἐν τούτοις πάντα (5) τὸ ἀκριβές· οὔτε γὰρ κύκλος, οὔτε κέντρον, οὔτε πῶλος ἐν διαστατοῖς δύναται εἶναι ἀκριβῶς· οἷς γὰρ ἡ φύσις ἐν τῷ ἀμερῷ καὶ ἀδιαστάτῳ, πῶς ἂν εἴη ταῦτα ἐν τῷ διαστατῷ καὶ μερῶ πάντη τελείως; ἀλλ' ἢ γε ἡμετέρα ψυχὴ πολλῶ (6) καὶ ἀκριβέστερα καὶ καθαρώτερα (7) τῶν φαινομένων ἐπινοεῖν δύναται γενᾶν· τὸν γοῦν φαινόμενον κύκλον ἐπιδιορθοῦται, καὶ λέγει καθ' ὅσον οὗτος ἀπολείπεται τοῦ

(1) A. ἤξομεν εἰς τὸν αὐτὸν λόγον, ὅς. — B. λόγον, καὶ οὐ μόνον ἔσται τελικὸν ἐκεῖνο τοῦ παντός αἴτιον, ἀλλὰ καὶ ποιητικόν ὅς·

(2) A. C. D. πάντως.

(3) B.C.D. ἀναμιμνήσκει.

(4) B. Deest γὰρ.

(5) B. πάνυ.

(6) D. πολλά. B. Deest.

Vid. p. 10, l. 14.

(7) B. καθαρώτερον.

ἀκριβοῦς, καὶ δῆλον ὡς ὁρῶσά (1) τι τούτου καλλίον ἄλλο καὶ τελειότερον εἶδος· οὐ γὰρ που μηδενὸς ἐφαπτομένη, μηδὲ εἰς τι καθαρώτερον βλέπουσα, τοῦτο μὲν οὐ (2) φησιν ὄντως εἶναι καλόν· τοῦτο δὲ οὐ πάντα ἴσον· αὐτῷ γὰρ τῷ λέγειν ταῦτα, δείκνυσιν ὡς ὄρα τὸ πάντα καλὸν καὶ πάντα ἴσον. Εἶτα ἢ μὲν μερικὴ ψυχὴ (3) δύναται τούτων τῶν φαινομένων τελειότερόν τι καὶ ἀκριβέστερον ἀπογεννᾶν, καὶ θεωρεῖν ἐν ἑαυτῇ καὶ σφαιρᾶν ἀκριβοῦς, καὶ κύκλον, καὶ καλὸν καὶ ἴσον, καὶ ἕκαστον προβαλλούσα τῶν εἰδῶν· ἢ δὲ τοῦ παντός κοσμοῦ καὶ τῶν φαινομένων, καλλίον οὔτε γεννᾶν οὔτε ὄρα δύναται; καὶ πῶς ὁ μὲν τοῦ παντός ἐστὶ δημιουργός· ἢ δὲ μέρους τοῦ παντός; ἢ γὰρ μείζων δύναμις τελειότερων ἐστὶν οἰσική, καὶ ἢ αὐλοτέρα κινήσεις κρειττόνων ἐστὶ θεωρημάτων (4) θεωρός. Πολλῷ ἔρα μείζω καὶ ἀκριβέστερα καὶ τελειότερα εἶδη (5) τῶν φαινομένων καὶ γεννᾶν καὶ νοεῖν δύναται πάντως ὁ τοῦ κόσμου ποιητής. Ποῦ οὖν αὐτὰ γεννᾶ καὶ ποῦ θεωρεῖ; δῆλον ὡς ἐν ἑαυτῷ· θεωρεῖ γὰρ ἑαυτόν, ὥς ἐ αὐτὸς ἑαυτόν θεωρῶν καὶ γεννῶν ἅμα, καὶ τὰ εἶδη τῶν φαινομένων αὐλοτέρα καὶ ἀκριβέστερα ἐν ἑαυτῷ καὶ γεννᾶ καὶ ὑφίστησι.

Τρίτου τοίνυν, εἰ μὲν μηδὲν ἐστὶν αἴτιον τοῦ παντός, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου πάντα, πῶς συντάσσεται (6) πάντα ἀλλήλοις; πῶς δὲ αἰεὶ τὰ ὄντα ἐστὶ, καὶ ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ γίνεται πάντα κατὰ φύσιν οὕτως, τῶν ἀπὸ ταυτομάτου πάντων ὡς ἐπ' ἔλασσαν ὄντων; εἰ δὲ ἐστὶν αἴτιον ἐν τι

(1) C. ὁρῶσά ἐστί.

(4) C. D. νοημάτων.

(2) C. τοῦτο μὲν οὖν φησιν.

(5) C. Deest εἶδη.

(3) B. εἶτα ἢ λογικὴ ψυχὴ.

(6) C. πῶς οὖν τέσσεται.

πάντα συντάττον, εἴ μὲν ἀγνοοῦν ἑαυτὸ, πῶς οὐκ ἄλλό τι ἔσαι πρὸ αὐτοῦ τὸ καὶ εἶδὸς ἑαυτοῦ, κακεῖνω τοῦ αἰτίω εἶναι αἴτιον ὑπαρχον; ἔσαι γὰρ τῶν ἐν τῷ παντί γινωσκόντων ἑαυτὰ χεῖρον τὸ ἀγνοοῦν ἑαυτό· ἀλλὰ καὶ κρεῖττον ἔπερ ἀδύνατον· εἰ δὲ γινώσκον ἑαυτὸ, δῆλον ὅτι εἶδὸς ἑαυτοῦ αἴτιον ὄν, οἶδε καὶ ὧν ἔστιν αἴτιον, ὥστε περιέξει κακεῖνα τὰ ἃ γινώσκει. Ἡ ἄρα νοῦς ἔστιν αἴτιος (1), ἢ καὶ συντάξει πάντα ἀλλήλοις· ἢ γὰρ δημιουργὸς τοῦ πάντος, τὸ δὲ πᾶν ποικίλον ἔσι, καὶ οὐ τῆς αὐτῆς μετέχει τὰ μέρη πάντα καὶ ἀξίας καὶ τάξεως· τίς ὁ τὴν ἀξίαν αὐτῶν μετῶν, ἢ ὁ ὑποστήσας αὐτά; τίς δὲ ὁ τάξας ἕκασον ὅπως ἔδει, καὶ ἐπὶ τῆς οικείας ἑδρας, ὡδὶ μὲν ἡλιον, ὡδὶ δὲ σελήνην, ὡδὶ δὲ τὴν γῆν, ὡδὶ δὲ τὸν μέγαν οὐρανὸν, ἢ ὁ παραγαγὼν αὐτά; τίς δὲ ὁ συντάξας πάντα, καὶ μίαν ἐξ αὐτῶν ἀρμονίαν ἀποτελέσας, ἢ ὁ καὶ τὴν οὐσίαν ἑκάσους καὶ τὴν φύσιν δούς; Εἰ τοῖνυν καὶ ἔταξεν αὐτὸς πάντα, καὶ τὴν ἀξίαν ἑκάσῳ ἀφώρισεν, οὔτε τὴν τάξιν δῆπου τῶν πραγμάτων, οὔτε τὴν ἀταξίαν ἠγνόηκε· τὸ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἀλόγου φύσεως ἦν, καὶ οὐ θείας αἰτίας, καὶ ἀνάγκης ἴδιον, ἀλλ' οὐ νοεράς προμηθείας· ἐπεὶ καὶ εἰ νοῶν ἑαυτὸν, οἶδεν ἑαυτόν, εἰδὼς δὲ ἑαυτόν, καὶ τὴν οὐσίαν ἣν ἔλαχεν οἶδεν ὅτι ἀκίνητον αἴτιον ἔσι καὶ ἐφετόν πᾶσιν, οἶδε καὶ οἷς ἔστιν ἐφετόν· οὐ γὰρ κατὰ συμβεθερὸς ἔστιν ἐφετόν, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν· ἢ οὖν ἀγνοήσει τί ἔσι κατ' οὐσίαν, ἢ τοῦτο εἰδὼς, εἴσεται καὶ ὅτι ἐφετόν. Καὶ μετὰ τούτου (2) γνώσεται καὶ ὅτι πάντα αὐτοῦ ἐφίεται, καὶ τίνα τὰ πάντα· τῶν γὰρ πρὸς τι τὸ μὲν

(1) B. αἴτιον.

(2) C. μετὰ τοῦτο.

ἕτερον ὠρισμένως εἶδέναι, τὸ δὲ ἕτερον ἀορίσως, οὐκ ἐπιστήμης ἴδιον, καὶ πολλῶ μᾶλλον οὐδὲ νοήσεως· εἰδὼς δὲ ὠρισμένως τὰ ἐφίεμενα αὐτοῦ, τὰ αἷτια αὐτῶν οἶδεν, ἅτε εἰς ἑαυτὸν βλέπων, ἀλλ' οὐ τὰ μετ' αὐτόν. Εἶδὲ μὴ μάτην ἔξει τὰ αἷτια τῶν (1) πάντων, ἀνάγκη δὴ που κατ' ἐκεῖνα πάντων ὀρίζειν τὴν τάξιν, καὶ οὕτως εἶναι πάντων ἀκίνητον αἷτιον, ὡς αὐτῷ τῷ εἶναι πᾶσιν ἀφορίζοντα τὴν τάξιν· καὶ οὕτως εἶναι πάντων ἀκίνητον αἷτιον. Πότερον δὴ (2) ὅτι ἔμελλε ποιεῖν πάντα ἐνόησεν αὐτὰ, ἢ διότι ἐνόει πάντα, διὰ τοῦτο ὑφίζησι πάντα· ἀλλ' εἰ, διότι ἔμελλε ποιεῖν πάντα, νοοῖη πάντα, τὴν ἔνδον ἐνεργεῖαν καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν εὐροφήν καταδεεσέραν ἔξει τῆς ἔξω προοιούσης, καὶ ἄλλων ἐνεκα τὴν γνῶσιν ἔξει τῶν ὄντων, καὶ τῶν δευτέρων χάριν εἴσεται τὰ ὄντα· εἰ δὲ ταῦτα ἄτοπα, τῷ νοεῖν ἑαυτὸν ποιητῆς ἔσαι πάντων. Εἰ δὲ τοῦτο, τοῖς (3) ἐν αὐτῷ τὰ ἔξω παραπλήσια ποιήσει· τοιαύτη γὰρ ἢ κατὰ φύσιν τῶν πραγμάτων τάξις, τῆς μὲν ἔνδον ἐνεργείας ἠρτῆσθαι τὴν ἔξω προοιούσαν (4), τῆς δὲ παντελοῦς τῶν ἰδεῶν μονάδος τὸν ὅλον κοσμον, τῶν δὲ διακεκριμένων μονάδων τὰ ἐνταῦθα μέρη τοῦ παντός.

Τέταρτον δὴ (5) οὖν ἐπὶ τούτοις ἄλλο κατίδωμεν. Ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου γίγνεται (6), φάμεν, καὶ ἐξ ἐκάστου τὸ ὅμοιον πῶς οὖν γίγνεται καὶ κατὰ τίνα τρόπον; οὐ γὰρ ἂν που φαίης ἀπὸ ταυτομάτου τούτων

(1) B. Deest τῶν.

(4) C. ποιούσαν.

(2) B. δέ.

(5) B. δέ.

(3) B. Deest τοῖς ἐν αὐτῷ.

(6) A. B. γίγνισθαι.

εἶναι τὴν γένεσιν· οὐδὲν (1) γὰρ μάτην ἢ φύσις ποιῆι, οὐδὲ ὁ Θεός· καὶ ὅλως τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίνεταί, τὸ δὲ αὐτόματον ὡς ἐπ' ἔλαττον. Ἐὰ δὴ μὴ ἐκ ταυτομάτου τοῖς ἀθρώποις ἢ γένεσις, πόθεν ἂν εἴη; ἢ δὴλον ὡς ἐκ τοῦ σπέρματος ἐρεῖς· καὶ γὰρ ὁ πυρὸς καταβλήθεις φύει τὸν ἄσαχυν, καὶ ἡ κεγχραμὴς τὴν συκῆν· καὶ ὁ ἀνθρώπος οὖν ἐξ ἀνθρωπιῶν σπέρματος. Ἄλλ' ἔγωγε οὐ τοῦτο ἠρόμην πόθεν ὁ τίς ἀνθρώπος, ἐπεὶ τόγε ἐκ τοῦ σπέρματος γιγνόμενον οὐχὶ ἀπλῶς ἀνθρώπος ἐστίν, ἀλλὰ τίς ἀνθρώπος· αἰεὶ γὰρ ἐστίν ἀνθρώπος· καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ σπέρμα σπέρμα (2) ἐξ ἀνθρώπου προσήλυθε. Κεῖσθω δ' οὖν ἐκ σπέρματος καὶ ὁ ἀνθρώπος, ἀλλὰ τὸ σπέρμα δυνάμει τοὺς λόγους ἔχει καὶ οὐκ ἐνεργεία· σῶμα γὰρ ὄν, οὐ πέφυκε τοὺς λόγους ἀμερῶς καὶ κατ' ἐνέργειαν ἔχειν· τί οὖν τὸ ἔχον κατ' ἐνέργειαν τοὺς λόγους; πανταχοῦ γὰρ πρὸ τοῦ δυνάμει τὸ κατ' ἐνέργειαν ἡγεῖται· ἀτελὲς γὰρ ὄν ἄλλου δεῖται τοῦ τελειώσαντος (3). Ἡ τῆς μητρὸς φύσις, ἐρεῖς· αὕτη γὰρ ἢ καὶ τοὺς λόγους τελειοῦσα, καὶ διαπλάττουσα τὸ γιγνόμενον· οὐ γὰρ που τὸ φαινόμενον εἶδος τῆς μητρὸς ποιῆι τὸ βρέφος, ἀλλ' ἢ φύσις, ἀσώματος οὔσα δύναμις καὶ ἀρχὴ κινήσεως, ὡς φαμέν. Εἰ τοίνυν ἢ φύσις ἐκ τοῦ δυνάμει μεταβάλλει τοὺς λόγους τοῦ σπέρματος εἰς τὴν κατ' ἐνέργειαν διάπλασιν, αὕτη ἂν (4) ἔχοι κατ' ἐνέργειαν τοὺς λόγους· διὸ καὶ ἄλογος οὔσα

(1) B. οὐδὲ.

C. D. τοῦ τελείως ὄντος.

(2) C. Deest σπέρμα.

(4) D. γάρ.

(3) A. τοῦ τελείου ὄντος.

καὶ ἀφάνταστος ὁμῶς ἐς ἰ λόγων αἰτία φυσικῶν. Ἄρ' οὖν ἡ μὲν ἀνθρώπων φύσις ἔχει τοὺς ἀνθρωπεῖους (1) λόγους, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐν λέοντι τοὺς τοῦ λέοντος, οἷον τῆς κεφαλῆς, τῆς χαίτης, τῶν ποδῶν, τῶν ἄλλων τοῦ λέοντος μορίων; καὶ πόθεν ὀδόντος ἐκπεσόντος ἄλλος φύεται, μὴ τῆς δυνάμεως ἔνδον ἐνούσης τῆς ὀδόντας ποιεῖν δυναμένης; πῶς δὲ καὶ ἄμα μὲν ὄσῳν, ἄμα δὲ σάρκα ποιεῖ, ἄμα δὲ τῶν ἄλλων ἕκαστα καὶ ἡ ἐκείνων φύσις; τὸ γὰρ αὐτὸ (2) κατὰ τὸ αὐτὸ τοσαύτην ποικιλίαν διοργανώσεως πλάττειν οὐκ ἂν δύναιτο, καὶ ταῦτα ἄλογος οὔσα κατὰ τὴν ἑαυτῆς οὐσίαν· ἀλλ' ἄρα ἐν μὲν ζώοις ἡ φύσις ἔχει τοὺς λόγους, οὐχὶ δὲ καὶ ἐν φυτοῖς; ἢ καὶ ἐν ἐκείνοις ἡ τάξις τῆς γενεσεως, καὶ οἱ βίαι τῶν φυτῶν δηλοῦσιν, ὅπως κατὰ τεταγμένας αἰτίας ἐπιτελοῦνται. Δηλονοῦν ὡς (3) κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ ἐκείνων αἱ φύσεις προσειλήφασιν (4) τοὺς φαινομένους λόγους· ἀλλ' ἐπὶ τὴν μίαν ἀναδράμωμεν λοιπὸν φύσιν, ἢ τῆς γῆς, τῶν πάντων γεννητικὴν ὁμοίως, ὅσα γαῖαν ἐπιπνέει τε καὶ ἔρπει (5)· ταύτην τοίνυν οὐ πολλῶ πρότερον ἔχειν τοὺς τῶν φυομένων λόγους, ἢ πόθεν καὶ ἐφ' ὧν μὴ ἐκ τοῦ ὁμοίου τὴν γένεσιν ἐπιτελουμένην ὀρώμεν, οἷον τῶν ἐκ σήψεως· πόθεν δ' οὖν ἐπὶ τούτων ἡ γένεσις; πῶς δὲ ἐν ταυτῶ τόπῳ, φυτῶν ἄλλοτε ἄλλα γένη φύεται, χωρὶς ἀνθρωπίνης ἐπιμελείας; ἢ δῆλον ὡς τῆς ὅλης φύσεως λόγους ἐχούσης καὶ ποιητικὰς τούτων ἀπάντων ἐν ἑαυτῇ δυνάμεις. Καὶ τί δεῖ λέγειν; οὕτω γὰρ ἀνατρέχοντες, τὴν ἐν (6) ἐκάστῳ συσσίχῳ φύσιν περι-

(1) D. τοὺς ἀναγκαίους.

(4) B. προειλήφασιν.

(2) C. D. τὸ γὰρ αὐτὸ τὸ κατὰ τὸ αὐτό.

(5) Hom. Odyss. Σ. 130.

(3) C. Deest ὡς.

(6) D. τὴν ἐκάστῳ.

ληπτικῆν τῶν ἐν αὐτῷ ζώων εὐρήσομεν· τὴν δὲ ἐν σελήνῃ τῶν ἐν πᾶσιν εἰδῶν ἐκείθεν γὰρ ἢ πᾶσα κυβερνάται γενεσις. Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῶν ἐνύλων φύσεων ἢ ἐξηρημένη προεληφται μονάς· καὶ οὕτω δὴ διὰ τῶν σφαιρῶν ποησάμενοι τὴν ἀνοδὸν, ἐπ' αὐτὴν ἤξομεν (1) λοιπὸν τὴν φύσιν τοῦ παντός, καὶ περὶ ταύτης ἐρησόμεθα, εἴτε ἔχει τὰ εἶδη, εἴτε μὴ, καὶ ἀναγκάσομεν ὁμολογεῖν τὸν ἀποκρινόμενον (2), ὡς καὶ ἐν ταύτῃ τῶν φαινομένων εἰσι πάντων οἱ λόγοι, καὶ αἱ ποητικαὶ καὶ αἱ κινητικαὶ δυνάμεις· πάντα γὰρ ὅσα διὰ τῶν καταδεεσέρων ἐπιτελεῖται, κρεῖττον καὶ τελειότερον ἀπὸ τῶν ὀλιγωτέρων ὑφίσταται. Πάντων οὖν οὕσα μήτηρ ἢ τοῦ παντός φύσις πάντων ἂν περιέχοι τοὺς λόγους· καὶ γὰρ ἄλλως ἄτοπον τὴν μὲν τέχνην μιμουμένην τοὺς λόγους τοὺς φυσικοὺς, κατὰ λόγους ποιεῖν, αὐτὴν δὲ ἄνευ λόγων καὶ ἄνευ τῶν ἔνδον μέτρων. Ἀλλὰ καὶ εἰ ἢ φύσις ἔχει τοὺς λόγους, δεῖ τινα καὶ πρὸ ταύτης αἰτίαν εἶναι περιεκτικὴν ἄλλην τῶν εἰδῶν ἢ μὲν γὰρ φύσις δύνασα (3) κατὰ τῶν σωμάτων οὕτως ἐν αὐτοῖς ποιεῖ οἶον εἰ τὸν τεχνίτην νοήσεως δύνασα κατὰ τῶν ξύλων, καὶ ἐνδοθεν αὐτὰ κοιλαίνοντα, εὐθύνοντα, τετραίνοντα, σχηματίζοντα. Τοιοῦτον γάρ τι πέπονθεν ἢ φύσις, συνδιασπατιζομένη τοῖς σώμασι, καὶ ἐνοικεῦσα τοῖς ὄγκοις (4) αὐτῶν, καὶ ἐνδοθεν (5) ἐμπνέουσα (6) τοὺς λόγους αὐτοῖς (7) καὶ τὴν κίνησιν. Ἔδει γὰρ καὶ τοιαύτης τινὸς αἰτίας τοῖς ἑτεροκινήτοις ἦν ἄλογον μὲν

(1) B. ἔξομεν.

(2) B. ἀπορούμενον.

(3) B. δύναται,

(4) B. οἴκοις.

(5) C. D. ἐνδοθεν.

(6) C. D. συμπνέουσα.

(7) B. C. D. αὐτῆς.

εἶναι προσήκει, ἵνα μὴ ἀφίστηται (1) τῶν σωμάτων ἀεὶ τῆς συνοικουμένης αὐτοῖς αἰτίας δεομένων, λόγους δὲ ἔχειν (2) αὐτῶν, ἵνα πάντα ἐν ὄρεσι τοῖς οἰκειοῖς δύνηται φυλάττειν, καὶ κινεῖν πάντα κατὰ τὸ προσήκον. Ἡ δ' οὖν φύσις ἄλλων ἐστὶ καὶ οὐχ ἑαυτῆς, ἠλογωμένη (3) κατὰ τὴν οἰκειάν τάξιν. Δεῖ δὲ τὴν κυριωτάτην αἰτίαν ἐξηρησθαι τῶν ποιουμένων ὅσῳ γοῦν ἐξήρηται τοῦ ποιουμένου τὸ ποιοῦν, τοσοῦτῳ καθαρώτερον καὶ τελειώτερον ποιεῖ· καὶ ὅλως, εἰ ἄλογος ἡ φύσις, δεῖται τοῦ ἔργου αὐτῆν. Ἄλλο οὖν τί ἐστὶ καὶ πρὸ τῆς φύσεως ἄγον (4) τοὺς λόγους, εἰς (5) οὓς δεῖ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ πάντα τὴν ἀνάρτησιν ἔχειν. Ἀλόγοις γὰρ οἶμαι λόγοις ἐπιτρέψαι τὸ πᾶν, μὴ τῷ ὄντι ἄλογον ἢ, ἢ οὐκ ὀρθόν. Ἀναγκασίον τοίνυν ἐν ἄλλῳ τινὶ θεῖσθαι τοὺς λόγους εἰδήσοντι τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ γνωσικῶς ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐνεργήσοντι· καὶ γὰρ ἄτοπον ἡμᾶς μὲν γινώσκειν τὸ πᾶν καὶ τὰς αἰτίας τῶν γινομένων, αὐτὸ δὲ τὸ ποιοῦν ἀγνοεῖν καὶ ἑαυτὸ καὶ τὰ ποιούμενα παρ' αὐτοῦ. Κρείττων ἄρα καὶ τῆς ἡμετέρας γνώσεως (6) εἶσθαι καὶ ἐν τῇ αἰτίᾳ τοῦ κόσμου, καθόσον καὶ ἐκεῖνη μὲν οὐ γινώσκει μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑφίστησι πάντα, ἡμεῖς δὲ γινώσκομεν μόνον. Εἰ δὲ γινώσκει τὰ πάντα τὸ δημιουργικὸν αἶτιον τοῦ παντός, εἰ μὲν ἔξω βλέπον, ἀγνοήσει πάλιν ἑαυτὸ, καὶ εἶσθαι ψυχῆς μερικῆς καταδέεσθαι· εἰ δὲ εἰς αὐτὸ βλέπον, ἐν αὐτῷ πάντα ἐστὶ νοερά

(1) B. C. D. ἀφίσταται.

τοὺς. D. φύσεως ἔχον τοὺς.

(2) D. ἔχει.

(5) B. C. D. Deest εἰς.

(3) C. ἡ λεγομένη.

(6) C. D. γνώσεως, ὡς εἶσαι

(4) C. φύσεως ἔχον ἄγον

καὶ γνωστικά τὰ εἶδη, καὶ οὐκ ἔξω καὶ ἐν τοῖς φαινομένοις μόνον.

Πέμπτον τοίνυν κακεῖνον (1) σκεπτέον τὸν λόγον· πάντα, φασί, τὰ ἐξ ἀκινήτου γεγόμενα (2) αἰτίας, ἀκίνητα καὶ ἀμετάβλητα· τὰ δὲ ἐκ κινουμένης ἔμπαλιν, κινητὰ καὶ μεταβλητὰ, καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα. Εἰ δὲ τοῦτο, καὶ πάντα ὅσα αἰτία κατὰ τὴν οὐσίαν ἔστι καὶ ἀμετάβλητα, ταῦτα ἐξ ἀκινήτου γέγονεν αἰτίας· εἰ γὰρ ἐκ κινουμένης, ἔστι μεταβλητὰ, ὅπερ ἀδύνατον· πάντα οὖν τὰ ἀκίνητα ἐξ ἀκινήτου αἰτίας γέγονεν, εἴ περ καὶ γέγονε δηλαδὴ. Τὸν οὖν ἀνθρώπον ἀπλῶς, τὸ εἶδος αὐτὸ λέγω, καὶ τὸν ἵππον, αὐτὸ τὸ εἶδος, ἂρ' οὐκ ἐξ αἰτίας φήσομεν, εἴπερ καὶ ὁ σύμπασις κόσμος ἐξ αἰτίας ὑφέστηκεν· ἐκ ποίας οὖν αἰτίας; ἄρα ἀκινήτου τινός, ἢ κινουμένης. Εἰ μὲν δὴ κινουμένης, ἐκλείπει ποτὲ τὸ ἀνθρώπειον εἶδος· πᾶν γὰρ τὸ ἐκ κινουμένης αἰτίας ὑπόστασις τῶν ἐκλείπειν πεφυκότων ἔστιν. Ἐρήσομαι δὲ τὸ αὐτὸ περὶ τε ἡλίου καὶ περὶ (3) σελήνης, καὶ περὶ ἐκάστου τῶν ἀστέρων· ἄρα καὶ ταῦτα ἐξ ἀκινήτου γέγονεν αἰτίας ἢ κινουμένης· εἰ γὰρ ἐκ κινουμένης, ἔστι μεταβολὴ τῆς οὐσίας καὶ ἐν τούτοις· εἰδὲ ἐξ ἀκινήτου καὶ ταῦτα καὶ πάντα ὅσα αἰτίως ἔστιν ἐν τῷ κόσμῳ εἶδη, ποῦ τὰ ἀκίνητα τούτων αἰτία; δῆλον γὰρ ὡς οὐκ ἐν σώμασι· πᾶν γὰρ σῶμα φυσικὸν κινεῖσθαι πέφυκεν· ἐν φύσει ἄρα προσεχῶς; ἀλλ' ἢ φύσις ἄλογος· δεῖ δὲ τὰ κυρίως αἰτία, νοερά εἶναι καὶ θεῖα. Τὰ ἄρα ἀκίνητα αἰτία τῶν εἰδῶν τούτων ἐν κῶ πρώτως ἔστι

(1) A. κακεῖνο.

(3) B. Deest περὶ.

(2) C. D. γεγόμενα.

δευτέρως γὰρ ἐν ψυχῇ, καὶ τρίτως ἐν φύσει, καὶ ἐσχά-
 τως ἐν τοῖς σώμασι. Πάντα γὰρ ἢ φαινομένως (1) ἐσίν, ἢ
 ἀφανῶς, ἢ ἀχωρίως τῶν σωμάτων, ἢ χωρισῶς· καὶ εἰ
 χωρισῶς, ἢ κατ' οὐσίαν καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀκινήτως, ἢ κατὰ
 μὲν οὐσίαν ἀκινήτως, κατ' ἐνέργειαν δὲ κινήτως. Ἀκί-
 νητα οὖν ἐκεῖνα κυρίως, ἃ καὶ κατ' οὐσίαν ἐσίν ἀμετάβλητα
 καὶ κατ' ἐνέργειαν, οἷα τὰ νοερά· δεύτερα δὲ τὰ ἀκίνητα
 μὲν κατ' οὐσίαν, κινήτα δὲ κατ' ἐνέργειαν, οἷα τὰ ψυχικά·
 τρίτα δὲ τὰ ἀφανῆ μὲν, ἀχώριστα δὲ τῶν ἐμφανῶν, οἷα τὰ
 φυσικά· τελευταῖα δὲ τὰ ἐμφανῆ, καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς
 ὄντα, καὶ μεριστά· μέχρι γὰρ τούτων προῖθουσα κατέβηξεν
 ἡ τῶν εἰδῶν ὕψις.

Ἐκτον δὲ οὖν ἄλλον τρόπον ἀνασκευάσαμεθα περὶ τῆς
 ὑποστάσεως τῶν εἰδῶν, ἀπ' αὐτῶν ὀρμηθέντες τῶν ἀπο-
 δεῖξεων· τὰς γὰρ ἀποδείξεις ἅπαστες (2) ἐκ προτέρων
 καὶ τιμιωτέρων (3) γίνεσθαι πάσας ὁμολογοῦμεν, καὶ
 οὕτω τισὶ μέγα καὶ σεμνὸν ἢ ἀπόδειξις ἔδοξεν εἶναι,
 ὥστε καὶ τῆς διαιρετικῆς αὐτῆν μεθόδου κρείττονα θέ-
 σθαι. Κεῖσθω τοίνυν ὁμολόγημα κοινὸν, τὴν ἀπόδειξιν
 ἐξ αἰτίων εἶναι, καὶ φύσει τιμιωτέρων. Ἄλλ' ἐξ ὧν αἱ
 ἀποδείξεις; ταῦτά ἐστι τὰ καθόλου· πᾶσα γὰρ ἀπό-
 δεῖξις ἐκ τούτων· ταῦτα ἄρα αἴτια τοῖς ἐξ αὐτῶν δεκνυ-
 μένοις. Ὅταν οὖν ὁ ἀσφρονόμες λέγῃ τοὺς ἐν οὐρανοῦ
 κύκλους δίχα τέμνειν ἀλλήλους, ἐπειδὴ πᾶς μέγιστος κύ-
 κλος τὸν ὁμοῖον διχοτομεῖ, πότερον ἀποδείκνυσθαι, ἢ οὐ;

(1) C. φαινόμενα.

(3) B. Deest καὶ τιμιωτέρων.

(2) A. B. πάντως.

καί τοι ἀπό τοῦ καθόλου πεποθήται τὴν ἐπιβολήν. Πᾶς δὲ εὐρήσομεν τὰ αἷτια ταῦτα τῆς ἐν οὐρανῷ τῶν κύκλων τομῆς καθολικώτερα αὐτῶν; ἐν σώμασι μὲν γὰρ οὐκ ἔστι· πᾶν γὰρ τὸ ἐν σώματι ὄν, μερικὸν ἔστι· θεῶ δὲ ἐν ἀσωμάτῳ πάντως οὐσίᾳ ἀνάγκη ἄρα τῶν φαινομένων προὔπαρχειν τὰ εἶδη, καὶ τούτοις αἷτια τοῦ εἶναι, καθολικώτερα αὐτῶν ὄντα καὶ δυνατώτερα. Ἔστι μὲν οὖν καὶ αὐτόθεν δῆλον, ὅπερ εἶπομεν, τῆς ἐπιστήμης ἀναγκαζούσης τὰ καθόλου τιθέναι καὶ οὐσιώτερα καὶ αἰτιώτερα τῶν κατ' ἕκαστα, προὔπαρχειν τὰ εἶδη, καὶ ἀπ' ἐκείνων εἶναι τὴν ὑπόθεσιν τούτοις χωριστῶν ὄντων.

Εἰ δὲ βούλει, καὶ κατ' αὐτὸ σκέψαι πόθεν καὶ εἴ τις ἄλλος ἐπέβαλε τοῖς εἶδησι, καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης πόθεν εἰς ἔννοιαν ἀφίκετο τῆς οὐσίας ταύτης. Ἔστι δὲ οὖν ἀνδρὸς εἰς νοῦν ἐπιστρέψαντος ἤδη, καὶ χωριστῶς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ συνθέτου, καὶ διασαμένου τὴν τε ψυχικὴν ζωὴν καὶ τὴν σωματικὴν διακεκριμένως, καὶ ὡς οὐδὲν θωμασὸν ἄλλο μὲν εἶναι τὸ ὑπακείμενον, ἄλλο δὲ τὸ μετεχόμενον ἐν τῷ ὑποκειμένῳ ὄν, ἄλλο δὲ τὸ ἐξηρημένον καὶ ἀμέθεκτον εἶδος, ἢ τοιαύτη πτοία περὶ τὴν τῶν θεῶν τρύτων μονάδων ὑπόθεσιν. Ὁ μὲν γὰρ παλὺς, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀναμίξας τῇ τοῦ συνθέτου ζωῇ, διακρίναι τὸ μετεχόμενον καὶ τὸ ἀμέθεκτον ἀδυνατεῖ· τὸν γὰρ τὸ χωριστὸν θωμασάμενον, καὶ (1) αὐτὸν εἰς δύναμιν προσήκει γενέσθαι τοιοῦτον, οἷον ἐξανασάνατα (2) τοῦ σώματος καὶ εἰς τὸ ἐν ἑαυτῷ χωριστὸν

(1) B. καὶ εἰς αὐτὸν. C. (2) B. ἐξαποσάντος.
καὶ αὐτὸ εἰς.

ἀποβλέψαντα (1)· ὁ δὲ γε σπουδαῖος τὸ ἦθος, ἀφ' ἑαυ-
 τοῦ τὴν διάρριον τούτων θεασάμενος, μέτεισιν ἐπὶ τὰ
 δλα, καὶ πάντων τῶν μετεχομένων εἰδῶν προτέρας ἐπινοεῖ
 τὰς ἐξηρημένας καὶ ἀύλους μονάδας. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτων
 μόνων (2) οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς κινήσεως τὸν αὐτὸν
 ἀνεῖσι τρόπον, ὁρῶν τὸ μὲν σῶμα τοῦτο πᾶν κατὰ τὴν
 οἰκείαν αὐτοῦ φύσιν ἑτεροκίνητον ὄν, καὶ δεόμενον κινή-
 σεως ἀλλαχόθεν εἰς ταῦτα καθηκούσης, τὴν δὲ πρώτην
 καὶ κυριωτάτην κίνησιν ἐν τῷ κινητικῷ τῶν δλων· ἔχει
 γὰρ καὶ ἐκεῖνο τὸν τοῦ κινουῦντος κίνησιν, καὶ τὸ σῶμα
 τὴν τοῦ κηητοῦ, καὶ εἰδῶλον ἢ ἐν τούτῳ κινήσεις, τῆς
 ἐν ἐκείνῳ προὔπαρχούσης· ἐκείνη μὲν γὰρ τελεία κινήσεις,
 ἐνέργεια γάρ· ἢ δὲ ἐν τούτῳ, ἀτελής ἐνέργεια· τὸ δὲ ἀτε-
 λές, ἐκ τοῦ τελείου τὴν τε ὑπόστασιν ἔχει καὶ τὸ τέλειον·
 Καὶ μὴν καὶ ἐπὶ τῆς γνώσεως ἔστιν ἰδεῖν ἐσχάτην μὲν
 γνῶσιν τὴν τῶν σώμάτων, εἴτε αἰσθητικὴν αὐτὴν, εἴτε
 φανταστικὴν ἔθελει τις προσαγορεύειν. Πᾶσα γὰρ ἢ τοιαύτη
 γνῶσις, ἀληθείας ἔστιν ἄμοιρος (3), καὶ τῆς οὐσίας τῶν
 πραγμάτων οὐκ ἐφάπτεται, καὶ οὐδὲν θεωρεῖ καθόλου
 καὶ (4) κοινόν, ἀλλὰ πάντα ἐσχηματισμένα, πάντα μεμορ-
 φωμένα, πάντα μερικά· τελειοτέρως (5) δὲ γνῶσις ἔστιν ἢ
 ἀμόρφωτος, ἢ ἀσχημάτιστος, ἢ ἀύλος, ἢ καθ' αὐτὴν
 οὔσα καὶ ἑαυτῆς, ἢ εἰδῶλον ἢ αἰσθησις, ἀτελής οὔσα
 γνῶσις καὶ ἐν ἄλλῳ καὶ ἄνευ ἑαυτῆς. Εἰ τοίνυν ἐπὶ τῶν

(1) B. ἀποβλέψαντος.

(4) C. Deest καὶ.

(2) B. C. D. μόνον.

(5) D. τελειοτέρα.

(3) B. εὔμοιρος.

κησέων οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν γνώσεων καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς, ἄλλο μὲν τὸ μέτεχον, ἄλλο δὲ τὸ μετεχόμενον, ἄλλο δὲ τὸ ἀμέθεκτον, ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν, ἄλλο μὲν εἶναι τὴν ὕλην, ἄλλο δὲ τὸ ἐν αὐτῇ εἶδος, ἄλλο δὲ τὸ χωριστόν. Οὐ γὰρ που τὰ μὲν ἀτελῆ καὶ (1) ἐν ἄλλῳ ὄντα καὶ ἀμυδρῶς ὄντα πεποίηκεν ὁ, τε θεὸς καὶ ἡ φύσις· τὰ δὲ τελεία, καὶ τελειῶς ὄντα, καὶ ἑαυτῶν ὄντα, οὐ παρήγαγεν· ἀλλὰ πολλῶ πρότερον ταῦτα ὑπέστησε, καὶ ἐκ τούτων τὰ ἀμυδρότερα καὶ μετεχόμενα καὶ ἐν τῇ ὕλῃ ὄντα. Διὰ ταύτας μὲν οὖν τὰς ἐννοίας καὶ Σωκράτης, καὶ εἰ δὴ τις ἄλλος, εἰς τὴν τῶν ἰδεῶν ἐνήγητο θέσει, καὶ τὰ μὲν μετεχόμενα ὑπὸ τῶν καθ' ἑκάστα ἔλεγε· τὰ δὲ αὐτὰ καθ' αὐτὰ χωρὶς ὑφειρηκότες· μάλιγα γὰρ τοῦτο προσήκει τοῖς εἶδει το χωρὶς.

Εἶδὲ δεῖ συντόμως εἰπεῖν τὴν αἰτίαν τῆς τῶν ἰδεῶν ὑποθέσεως, δι' ἣν ἐκείνοις ἤρεσκε, λεκτέον (2) ὅτι ταῦτα (3) πάντα, ὅσα ὁρατὰ οὐράνια καὶ ὑπὸ σελήνην, ἢ ἀπὸ ταυτομάτου ἐστίν, ἢ κατ' αἰτίαν. Ἀλλὰ ἀπὸ ταυτομάτου, ἀδύνατον ἔσαι (4) γὰρ ἐν τοῖς ὑστέροις τὰ κρείττονα, νοῦς καὶ λόγος καὶ αἰτία καὶ τὰ ἀπ' αἰτίας, καὶ οὕτω τὰ ἀποτελέσματα κρείττω τῶν ἀρχῶν, πρὸς τῷ καὶ ὁ φησιν ὁ Ἄριστοτέλης, δεῖν (5) πρὸ τῶν κατὰ συμβεθεκτὸς αἰτιῶν εἶναι τὰ καθ' αὐτὰ· τούτων γὰρ ἐκβασίς τὸ κατὰ συμβεθεκτὸς, ὡς τοῦ ἀπὸ ταυτομάτου (6) πρεσβύτερον ἂν ἦν τὸ κατ' αἰτίαν, εἰ καὶ ἀπὸ ταυτομάτου τὰ θεϊότατα ἦν τῶν φανερῶν. Εἰ δὲ ἐστὶν αἴτια πάντων,

(1) B. Deest καὶ.

(4) A. B. ἔστι.

(2) B. ῥητέον.

(5) B. δεῖ.

(3) C. Deest ταῦτα.

(6) C. D. τοῦ αὐτομάτου.

ἢ τοι πολλὰ ἔσαι καὶ ἀσύναπτα, ἢ ἐν' ἄλλ' εἰ πολλὰ, τέ τὸ ποιοῦν ἐν τὸ πᾶν, οὐχ ἔξομεν λέγειν· καὶ τοι τὸ ἐν κρεῖττον τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ὅλον τῶν μερῶν· εἰ δὲ ἔστιν ἐν τοῦ ὅλου καὶ ἐνὸς αἴτιον πρὸς ὃ συντίθεται πάντα, εἰ μὲν ἄλογον τοῦτο, ἄτοπον· ἔσαι γάρ τι πάλιν τῶν ὑπέρων τῆς πάντων αἰτίας κρεῖττον, τὸ κατὰ λόγον καὶ γνωσιν ποιοῦν, εἴσω τοῦ παντός ὃν καὶ τοῦ ὅλου μέρος (1), ὃ ἔστιν ἀπ' αἰτίας ἀλόγου τοιοῦτον· εἰ δὲ λόγον ἔχον καὶ αὐτὸ γινώσκον, οἶδεν ἑαυτὸ δὴ που τῶν πάντων αἴτιον ἐν, ἢ τοῦτο ἀγνοοῦν, ἀγνοήσει τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· εἶδεν οἶδεν ὅτι κατ' οὐσίαν ἐστὶ τοῦ παντός αἴτιον, οἶδεν καὶ οὐ αἴτιον· τὸ γὰρ ὠρισμένον εἶδος (2), θάτερον (3) οἶδεν ἐξ ἀνάγκης· οἶδεν ἄρα καὶ οὐ ἔστιν αἴτιον ὠρισμένως· οἶδεν οὖν καὶ τὸ πᾶν, καὶ πάντα ἐξ ὧν τὸ πᾶν, ὧν ἐστὶ καὶ αἴτιον· καὶ εἰ τοῦτο, ἦτοι εἰς ἑαυτὸ ἄρα βλέπον καὶ ἑαυτὸ γινώσκον· οἶδεν τὰ μετ' αὐτὸ, λόγοις ἄρα καὶ εἶδεν αὐλοῖς οἶδεν τοὺς κοσμικοὺς λόγους, καὶ τὰ εἶδη ἐξ ὧν τὸ πᾶν, καὶ ἔστιν ἐν αὐτῷ τὸ πᾶν ὡς ἐν αἰτία χωρὶς τῆς ὕλης.

Τοῦτο Ζήνωνι καὶ τοῖς τὰς ἰδέας τιθεμένοις ἤρεσκε· καὶ οὐχ οἱ μὲν ἄνδρες ἐκεῖνοι περὶ τῶν ἰδεῶν οὕτως ὑπέλαβον ὡς οὐσῶν, οἱ δὲ τὰ θεῖα σοφοὶ ἄλλον τρόπον, ἀλλὰ καὶ οἱ θεολόγοι ταύτης ἐγένοντο τῆς παραδόσεως. Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τοῦ Φάνητος, ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησὶν (4)· ἐπειδὴ πρῶτως μὲν καὶ ἠνωμένως

(1) C. μέρος.

(2) B. εἶδος.

(3) B. θάτερον καὶ θάτερον

εἶδεν.

(4) Jam hæc Procl. ad

Timæum. Lib. 2. Vid. Her-

mann. Orphica. p. 456.

ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιουργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἰτία· ἐκεῖ γὰρ ὁ ἦλος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς, καὶ τὰ ζοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρος ὁ ἐνοκοῖος, καὶ πάντα ἀπλῶς ἦν γεγονότα, Ζητὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύρρα πέφυκε (1)· καὶ οὐκ ἠρέσθη τούτοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν τάξιν τῶν εἰδῶν τῶν δημιουργικῶν παραδίδωσι, δι' ἣν καὶ τὰ αἰσθητὰ τοιαύτην ἔλαχε τάξιν καὶ διακόσμησίν. Οἱ δὲ γε Θεοὶ περὶ τούτων ἐκαφῆσαι τὴν ἀλήθειαν ἀνθρώποις ἀξιόσαντες, καὶ τίς ἢ μία πηγὴ τῶν ἰδεῶν εἰρήκασι, καὶ ποῦ πρῶτον ὑπέστη τὸ πλήρωμα τῶν ἰδεῶν, καὶ πῶς προῖόν ἀφομοιοῖ τῷ πατρὶ τοῦ κόσμου πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, τὰ τε ὡς ὅλα καὶ τὰ μέρη. Οὐδὲν δὲ χεῖρον πλείονος ἔνεκα τῶν ἀκρωμένων περὶ τὸ δόγμα συμπαθείας, καὶ αὐτῶν μνησθῆναι τῶν ἐν τοῖς Χαλδαικοῖς λόγοις (2) κειμένων·

- α Νους πατρὸς ἐρροίζησε, νοήσας ἀκμάδι βουλή (3)
- » Παμμόρφους ἰδέας· πηγῆς δὲ μιᾶς ἀποκταῖσαι (4)
- » Ἐξέθορον (5)· πατρὸθεν γὰρ ἔην βουλή τε τέλος τε·
- » Ἀλλ' ἐμερίσθησαν νοερῷ πυρὶ μοιρηθεῖσαι
- » Εἰς ἄλλας νοεράς (6)· κόσμῳ γὰρ ἀνάξ πολυμόρφῳ
- » Προῦθηκεν (7) νοερὸν τύπον ἀφθιτον εὖ κατὰ κόσμον
- » Ἰχνος ἐκτεγόμενος μορφῆς μετὰ κόσμος ἐφάνθη
- » Παντοιαῖς ἰδέαις κεχαρισμένος ὢν· μίξ πηγῆ,

(1) Vid. Herm. Orph.
p. 457.

(2) B. C. D. χαλδαϊκοῖς
λογοῖς.

(3) A. C. βουλῆς.

(4) A. C. D. ἀποκτεῦσαι.

(5) A. C. D. ἐξέθορε. B.
ἐξέθοραν. A. prima manus

ἐξέθορε. Secunda ἐξέθορον

(6) B. C. εἰς νοεράς. A. D.

εἰς νοερά.

(7) Codd. προῦθηκε.

- » Ἐξ ἧς ροιζοῦνται μεμερισμένοι ἄλλαι ἄπλατοι
- » Ἰηγνόμεναι κόσμου περι σώμασιν, κί περι κόλπους
- » Σμερθαλίους, σμήνισιν εἰκνύται, φορέονται
- » Τραποῦσαι (1) περι τ' ἀμφιπαρασχεδόν (2) ἄλλυδις ἄλλη,
- » Ἐνοιοι νοεραὶ, πηγῆς πατρικῆς ἀπο, πουλύ
- » Δραττόμεναι κυρὸς ἄνθος, ἀιομήτου χρόνου ἀκμῆ,
- » Ἀρχεγόνους ιδίας· πρώτη πατρὸς ἐβλυσε τάσδε
- » Αὐτοτελής (3) πηγῆ (4) ».

Διὰ δὴ τούτων ἐξέφηναν οἱ Θεοὶ καὶ ποῦ τῶν ἰδεῶν ἢ ὑπόθεσις, καὶ τίς Θεός ἐστιν ὁ τὴν πηγὴν αὐτῶν τὴν μίαν περιέχων, καὶ ὅπως ἐκ τῆς πηγῆς ταύτης πρόεισι τὰ πλῆθος, καὶ πῶς ὁ κόσμος δεδημιούργηται κατ' αὐτάς, καὶ ὅτι κινητικαὶ πάντων εἰσὶ τῶν κοσμικῶν συστημάτων, καὶ ὅτι πᾶσαι νοεραὶ κατὰ τὴν οὐσίαν, καὶ ὅτι παντοῦαι κατὰ τὰς ιδιότητάς εἰσὶ.

Καὶ πολλὰ ἂν τις ἄλλα περι τὴν ἐξήγησιν τῶν Θεῶν τούτων νοημάτων βαθύνας θεωρήσειεν· ἀλλὰ νῦν τόγε τοσοῦτον ἐν τῷ παρόντι ληπτέον, ὅτι καὶ οἱ Θεοὶ ταῖς τοῦ Πλάτωνος ἐπιβολαῖς ἐμαρτύρησάν, ιδίας τὲ καλέσαντες τὰς νοεράς ταύτας αἰτίας, καὶ κατ' αὐτάς τετυπῶσθαι τὸν κόσμον· εἰπόντες. Εἰ τοίνυν καὶ οἱ λόγοι πείθουσιν ἡμᾶς πρὸς τὴν περι τούτων ὑπόθεσιν, καὶ οἱ σοφοὶ περι αὐτῶν συνηέχθησαν, Πλάτων, Πυθαγόρας, Ὀρφεὺς, καὶ οἱ Θεοὶ τούτοις ἐναργῶς ἐμαρτύρησαν, συμκρά φροντισέον τῶν σοφιστικῶν λόγων, αὐτῶν ὑφ' ἑαυτῶν

(1) Sic Codd.

Outh. Heurn. p. 129, 130.—

(2) Sic Codd.

Fr. Patric. oracula Zoroastr.

(3) B. αὐτοθαλής. C. D.

—Thom. Taylor. in Classic.

αὐτοθελής.

Ephemerid. t. 17, p. 248.

(4) De his versibus vid.

ληλεγμένων, οὐδὲν ἐπισημονικὸν οὐδὲ ὑγιὲς λεγόντων. Σαφῶς γὰρ οἱ Θεοὶ εἰρήκασι καὶ ὡς ἔννοιαι τοῦ πατρὸς εἰσι· μένουσι γὰρ ἐν ταῖς νοήσεσι τοῦ πατρὸς· καὶ ὡς προέρχονται πρὸς τὴν τοῦ κόσμου δημιουργίαν· ῥοιζήσεις γὰρ ἔστιν ἡ πρόοδος αὐτῶν· καὶ ὡς πάμμορφοί εἰσι· ἄτε δὴ (1) πάντων τῶν μερισῶν περιέχουσαι τὰς αἰτίας· καὶ ὡς ἀπὸ τῶν πηγῶν ιδεῶν ἄλλαι προεληλύθασιν αἱ κατὰ μέρη κληρωσάμεναι τὴν τοῦ κόσμου δημιουργίαν, αἱ προσαγορεύονται σμήνεσιν εἰκουῖαι, καὶ ὡς γεννητικαὶ τῶν δευτέρων εἰσίν. Ὁ μὲν οὖν Τίμαιος ἐν τοῖς νοητοῖς ἀπέθετο τὴν μίαν πρωτουργὸν αἰτίαν πάντων τῶν ειδῶν· ἐκεῖ γὰρ τὸ αὐτοζῶν, ὡς ἐν ἄλλοις (2) ἀπεδείκνυμεν· τὰ δὲ Λόγια τὴν πηγὴν τῶν ιδεῶν ἐν τῷ δημιουργῷ προὑπάρχειν φασί, καὶ οὐ διέσκηκε ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, ὡς που τισὶν ἂν δόξειεν. Οὐ γὰρ ἔστι ταυτὸν ἐγκοσμίῳν ειδῶν ἐπιζητεῖν τὴν μίαν καὶ ὀλικὴν αἰτίαν, καὶ ἀπλῶς ἀπάσης τῆς σειρᾶς τῶν ιδεῶν τὴν πρώτην ἔκφασιν (3) θεωρεῖν, ἀλλὰ τῶν μὲν εἰς τὸν δημιουργὸν ἀναπέμπει τὴν περιοχὴν, τῶν δὲ ἐκ' αὐτῆς τὴν νοητὴν τάξιν τῶν θείων ἀφ' ἧς καὶ ὁ δημιουργὸς πληροῦται καὶ πάντες οἱ διάκοσμοι εἰδητικῆς οὐσίας. Καὶ διὰ τοῦτο, οἴμαι, καὶ τὰ Λόγια τὰς ιδέας φασὶ ῥοιζουμένας ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν νοερᾶς πηγῆς καὶ μερισομένας ἄλλυδις ἄλλας, προσρήγνυσθαι τοῖς τοῦ κόσμου σώμασι· ὡς ἂν ἐν τῇ πηγῇ ταύτῃ τῶν ἐγκοσμίῳν τῆς αἰτίας περιχομένης (4), καθ' ἣν μεμόρφωται πάντα τὰ ἐν τῷ

(1) B. μῆ.

(3) B. C. D. ἔκφασιν.

(2) Vid. Procl. Ad Ti-

(4) C. προερχομένης.

κόσμῳ γεγόμενα σύνθετα κατὰ τὴν δημιουργικὴν βούλησιν. Τὰ δὲ ἐν τῷ αὐτοζώῳ εἶδη κατὰ τὸν νοητὸν ὄρον ὑφηρετή-
 κόντα, οὔτε κινεῖσθαι λέγεται ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, οὔτε ἐνθρῶσκειν τοῖς σώμασιν, ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ τῷ εἶναι πᾶσιν ἐνδιδόναι τὴν οὐσίαν. Εἰ τοίνυν τὸ δι' ἐνεργείας καὶ κινή-
 σεως ὑφιστάμενον δευτέρον ἐστὶ τῆς πρὸ τοῦ ἐνεργεῖν καὶ κινεῖσθαι ποιήσεως, ὅθλον δὴποῦσεν ὅτι καὶ τῶν δημιουργικῶν ιδεῶν ὑπερτέραν ἔλαχε τάξιν τὰ ἐν τῷ αὐτοζώῳ νοη-
 τῶς καὶ ἀκινήτως ἰδρυμένα. Καὶ διχῶς ἐστὶν ὁ δημιουργὸς εἰδοποιὸς, καὶ κατὰ τὴν ἐν ἑαυτῷ πηγὴν καὶ κατὰ τὰς νοεράς ιδέας. Ἐκεῖ γὰρ αἱ ὀλικαὶ τῶν πάντων αἰτίαι, καὶ αἱ τέτταρες μονάδες· ἐκεῖθεν δὲ ἀρξάμεναι, δι' ὄλων φοι-
 τῶσι τῶν θείων διακόσμων μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων, ὡσεὶ καὶ τὰς τελευταίας (1) αὐτῶν καὶ αἰσθητὰς εἰκόνας ἔχουν τινὰ, τῶν μὲν ἐναργεστέραν, τῶν δὲ ἀμυθροτέραν ἀπεικασίαν.

Καὶ εἰ τις ἡμῶν ἐρέπεσθαι ταῖς θείαις προόδῳ ἐστὶ δυνατὸς, ὄψεται πᾶν εἶδος αἰσθητὸν, καὶ τῶν ἐν ὕλη τι-
 θέντων περὶ τοῦ αἰσθητοῦ εἶδους τίς σκοπεῖν ἐπιχειρήσῃ, πάντων τὰς ιδιότητας ἀποδεξάμενον (2). Αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ αὐτοκίνητον καὶ τὸ αἰδίου τοῖς αἰσθητοῖς εἶδουσιν οὐκ ἀλλα-
 χόθεν πάρεσιν, ἢ ἀπὸ τῶν πρώτων εἰδῶν· ἐκεῖνα γὰρ αἰώνια πρῶτον, ἃ τοῖς ἐφεξῆς καὶ (3) δευτέρως ἀεὶ καὶ τρί-
 τως ἐπορέγει τὴν μετάδοσιν· τὸ δὲ αὐτὸ ἕκαστον εἶδος πλῆθος μὲν ὑπάρχει (4), ἀλλὰ κατ' ἀριθμὸν ἴδιον ὑφηρετᾶν καὶ συμπληρωθῆναι τοῖς οἰκείοις ἀριθμοῖς, καὶ διὰ τοῦτο (5)

(1) B. τελίας.

(2) A. B. D. ἀπομαξάμενον.

· C. ἀποδεξάμενον.

(3) A. C. D. ἐφεξῆς δευτέρως.

(4) A. C. D. ὑπάρχειν.

(5) C. D. τούτων.

ἄλλο πρὸς ἄλλην τάξιν ἡμῖν ἀγνώστως καὶ ἀρρότητας ἀπεκ-
 φέρεσθαι θείαν, ἀπὸ τῆς ἀερότητας ὑποδέχεται τῶν
 κοιτῶν καὶ νοερῶν καὶ τῶν ἐκεῖ κρυφίως καὶ ἀφθέγκτως
 ὑφεστηκότων εἰδῶν ὡσπερ δὴ καὶ τὸ (1) ἐνίζειν μὲν τὴν σκε-
 δασίν (2) οὐσίαν, τοῖς δὲ κοινοῖς πέρασι τὴν ἀπειρίαν τῶν
 γεννητῶν ἀφορίζειν, ἀπὸ τῆς συνεκτικῆς τάξεως καὶ τῶν
 συνεκτικῶν (3) εἰδῶν. Τὸ δὲ πάντη τελεσιουργὸν τῆς ἀτε-
 λούς φύσεως, καὶ τὸ παράγον (4) εἰς ἐνέργειαν τὴν
 ἐπιτηδειότητα τῶν ὑποκειμένων, σχήμασι μὲν τὸ ἄσχημον,
 τελειότητι δὲ τὸ ἀτελὲς καταλαμβάνον, οὐκ ἀλλαχόθεν ἢ
 ἀπὸ τῆς τελεσιουργοῦ θεότητος καὶ τῶν ἐκεῖ προφανέντων
 εἰδῶν ἐπιδείκνυται. Καὶ μὴν καὶ καθόσον μὲν ἕκαστον εἶδος
 εἰς ἑαυτὸ συννεύειν ἐπιέγεται καὶ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνειν
 ἐνοειδῶς τὰ μέρη, κατὰ τοσοῦτον εἰκόνα φέρει τῆς ἀερότητας
 τῶν νοερῶν καὶ τῆς ἀμερίσου τῶν εἰδῶν ὑποστάσεως, τῶν κατ'
 ἐκείνην τὴν τάξιν ἰδρυμένων καθ' ὅσον δὲ αὐτὸ (5) μετὰ ζωῆς
 πρόεισι, καὶ διὰ κινήσεως ὑφίσταται, καὶ ἐν κινουμένοις
 ἀκινήτως ἐκφρατίζεται, κατὰ τοσοῦτον (6) αὐτῆς ζωο-
 γόνου μετείληψε σειρᾶς καὶ ἀποτυποῦται τὰς τῶν ζωογονικῶν
 εἰδῶν δυνάμεις· καθ' ὅσον δὲ αὐτὸ μορφωτικά (7) τῆς
 ὕλης ἐστίν, καὶ τεχνικῆς ἀπεργασίας δι' αὐτῆς τῆς φύσεως
 δοκούσης πεπλήρωται, λεπτουργίᾳ τε θαυμαστῆν ἐπιδεί-
 κνυται καὶ τὴν κατὰ λόγον εἰδοποιεῖν, ταύτη καὶ κατὰ

(1) Codd. τῷ.

(5) A. Deest δὲ.

(2) C. σκευαστήν.

(6) A. δὲ αὐτῆς.

(3) A. Suprà scriptum συν-
 οχτικῶν.(7) B. μορφωτά. C. μορ-
 φωτικάς.

(4) A. C. D. πρόγον.

τοσοῦτον τῶν δημιουργικῶν ιδεῶν ἐμφάσεις παραδέχεται. Εἰ δὲ δὴ καὶ ἀφομοιοῖ τὰ αἰσθητὰ τοῖς νοητοῖς, καὶ εἰ διέκρινε τὰς οὐσίας αὐτῶν ταῖς κατὰ τοὺς λόγους ἐξαλλαγαῖς, δῆλον δὴ ὅτι ταῖς ἀφομοιωτικαῖς διακοσμήσεσιν ἀπεικάσαι τῶν εἰδῶν, ἀφ' ὧν αἱ μερισαὶ πρόοδοι πεφήνασι τῶν ἐγκοσμίων, αἱ τὰ αἰσθητὰ περικαλύπτουσαι ταῖς ἀπὸ τῶν νοητῶν ἐμφάσεσι.

Καὶ μὴν καὶ εἰ ἕκαστον εἶδος ἐπὶ πολλὰ διήκει, καὶ ἔνυλον ἢ καὶ κατὰ τὴν οἰκείαν μορφήν ἀφορίζῃ τὸ ἐκείνων πλῆθος, πῶς οὐχὶ κατὰ ταύτην τὴν δύναμιν, εἰς ἐκείνην ἀνήκει τῶν θεῶν τὴν τάξιν, τὴν ἀπολύτως ἐνεξουσιάζουσιν τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ κλήροις, καὶ πολλὰς ἀνέλκουσαν εἰς ἑαυτὸν μοίρας τῶν ἐν παντὶ θεῶν λήξεων; ἄνωθεν ἄρα προϊόντες ἀπὸ τῶν νοητῶν ιδεῶν μέχρι τῶν τελευταίων, τὴν μίαν συνέχειαν τῆς ὅλης σειρᾶς θεωρήσομεν· καὶ τίνος ιδιότητος ἀφ' ἐκάστης τάξεως τὰ αἰσθητὰ παρεσπάσατο, νοερῶς (1) διαιρήσομεν. Δεῖ γὰρ τὰ δεύτερα πάντα τῶν πρὸ αὐτῶν μετέχειν, καὶ οὕτως ἐκάστων ἀπολαύειν ὡς ἕκαστα τάξεως εἴληχε (2). Τοῦτο δὲ ἐστὶν οὐδὲν, ἀλλ' ἢ κατ' αὐτὰς τὰς τῶν θεῶν προόδους· ὁμοῦ γὰρ δὴ ταύταις· καὶ ἡ τούτων προέρχεται διακόσμησις οἰκείως ἐν ἀπάσαις ὑφεσηκυῖα, νοητῶς ἢ νοερῶς ἢ ὑπερκοσμίως· καὶ αὐτὴ πάλιν συνεκτικῶς ἢ ζωογονικῶς ἢ δημιουργικῶς, ἢ κατ' ἄλλην τινὰ θεῖαν ὑπαρξιν ἀφοριζομένην.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐκ τῆς ἐμῆς πάλιν ἐμηκύνθη περὶ

(1) B. νοεράς.

(2) C. D. ἔλαχε.

ταῦτα συμπαθείας, ἐπὶ δὲ τὴν τοῦ Πλάτωνος λέξιν
 τρεπτέον καὶ ἀναμνηστέον τῶν περὶ τῆς ὁμοιότητος δογμα-
 τῶν, ἐπειδὴ καὶ νῦν ταύτης ἐμνημόνευσεν, ὅτι δύναμις
 ἐστὶν ἀφομοιωτικὴ (1). πάντων τῶν δευτέρων πρὸς τὰ
 νοητὰ αἷτια, καὶ συναγωγὸς ἀμφοῖν τοῖν ἄκροισιν· ἔδει γὰρ
 τὴν πάντων πρόοδον ἐπιστρέφειν πάλιν εἰς τὰς οἰκειάς
 αἰτίας. Καὶ ἐν μὲν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις
 τοῦτο ἀπεργάζεται, τὸ πλῆθος τῶν θεῶν ἐνάδων ἐπι-
 στρέφουσα πρὸς τὰς ἐνιαίας αἰτίας· ἐν δὲ τοῖς εἶδεσι τὸ
 ὅμοιον ταύτην ἔχει (2) τὴν δύναμιν. Καὶ οὐ δεῖ θαυμά-
 ζειν εἰ διὰ τῶν αὐτῶν ὀνομάτων καὶ εἶδη σημαίνεται καὶ
 θεῶν τάξεις τιθές. Ἔστι γὰρ ταῦτα καὶ ὡς ὅλα καὶ ὡς
 μέρη, καὶ ἐναδικῶς καὶ εἰδητικῶς, ἐπειδὴ δὲ τῆς ὁμοιό-
 τητος αὕτη ἐστὶν ἡ ἰδιότης, ἀφομοιοῦν τὰ δημιουργή-
 ματα τοῦ πατρὸς πρὸς αὐτὸν, εἰκότως δὲ καὶ ἀνομοιό-
 τητος ταύτη συνέξενκται ὁμοφυῶς, ἵνα τὰ αὐτὰ καὶ δια-
 κρώνονται ἅτε εἰκόνες ὄντα παραδειγμάτων. Οὔτε γὰρ τὰ
 ὅμοια μόνον εἰκόνες· ἐπειδὴ χωρὶς ἀνομοιότητος ἡ ὁμοιότης
 παράδειγμα (3) ἐστὶ καὶ οὐκ εἰκῶν· οὔτε τὰ ἀνόμοια μόνον·
 αὐτὸ γὰρ τὸ ὄνομα τῆς εἰκόνος σημαίνει τὴν εἰκουσίαν
 ἄλλω μορφῇ. Δεῖ δὴ οὖν ἀμφοτέρω εἶναι καὶ τὸ ἀνόμοιον
 καὶ τὸ ὅμοιον, ἵνα εἰκῶν· ἄλλο ἄλλου γένηται. Διὰ δὴ
 τοῦτο, καὶ ταῦτα μέσην ἔχει τάξιν ἐν τοῖς εἶδεσιν, ὥσπερ
 ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις τῶν θεῶν μέση τῶν ἐναίων ἐστὶ
 καὶ τῶν εἰς πολλοὺς ὄχτους προεληλυθότων· τὸ γὰρ

(1) C. ἀφομοιωματικὴ.

(3) B. παράδοσις.

(2) A. ἔχειν.

ἀφομοιοῦν μέσον ἐς τὸ τε πρὸς ὃ ἡ ὁμοίωσις καὶ τοῦ ὁμοιουμένου πρὸς αὐτό. Εἴ τις οὖν ἀνειμένην ταυτότητα τὴν ὁμοιότητα λέγει, καὶ ἀνειμένην αὖ ἑτερότητα τὴν ἀνομοιότητα, παραιτησόμεθα τὸν λόγον· οὐχὶ τῷ μᾶλλον καὶ ἤττον ὑφίστασθαι τὰ εἶδη λέγοντες· ἴδιον γὰρ τῆς περὶ τὴν ὕλην ἀοριστίας τῶν εἰδῶν τοῦτο τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον· ἀλλ' ἕκαστον αὐτῶν μέτρον εἶναι, καὶ οὐσίαν ἴδιαν (1) ἔχειν, καὶ δύναμιν ἀφωρισμένην· πρὸς τῷ καὶ τὰ μὲν εἶναι τῶν οὐσιῶν καθ' οὐσίαι, τὰ δὲ τῶν περὶ αὐτάς ποιῶν καὶ τῶν δυνάμεων ὥσπερ ἄλλα τῶν ποσῶν, οἷον ἴσον φασὶ καὶ ἄνισον. Καὶ εἴ τις τὸ μὲν ὅμοιον παραγέγνεσθαι λέγοι θεόθεν, τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀπὸ τῆς ὕλης, οὐδὲ τοῦτον ἀποδεξόμεθα τὸν λόγον, εἰ γὰρ τις καὶ ἔστιν ἀνομοιότητος πόντος· ἀλλὰ τὸ ἐνταῦθα ἀνόμοιον εἶδος ὃ Πλάτων προσεῖρηκε καὶ παράδειγμα τῶν τῆδε ἀνομοίων, ὥστε περὶ ἄλλης ἂν ἐκεῖνοι ποιοῖντο τὸν λόγον ἀνομοιότητος· καὶ οὔτε τῆς ἐνταῦθα παραδεδομένης, ἢ εἴ τις ἐν τῇ σχέσει τὸ ὅμοιον ἀπολείποι καὶ ἀνόμοιον· οὐ γὰρ δὴ κατὰ σχέσιν ψιλὴν ὑφ'εἶναι τὰ δημιουργικὰ εἶδη, πλὴν εἰ τοῦτο λέγοιεν ὅτι σχέσιν δίδωσι τοῖς δευτέροις πρὸς τὰ πρῶτα, καὶ ταῖς εἰκόσι πρὸς τὰ παραδείγματα, τὸ ἀφομοιωτικὸν αὐτοῖς μαρτυρῶν. Ἰδιον γὰρ μάλιστα τῆς συζυγίας ταύτης, τοῦτο, καὶ συνάπτειν καὶ διακρίνειν τὰ πλῆθος τῶν οἰκείων μονάδων, καὶ τὰς εἰκόνας τῶν ἰδίων παραδειγμάτων.

Ἔτι τοίνυν τὸ ἐν καὶ τὸ πλῆθος τί ἔστιν, εἴρηται μὲν καὶ πρότερον, λεγέσθω δὲ καὶ νῦν σαφέστερον, ὅτι δύο τῶν

(1) B. C. Deest ἴδιαν.

ὄντων ἀρχαί καὶ κατὰ τὸν Πλάτωνα μετὰ τὸ ἐν εἶσι, τό, τε
 πέρας καὶ τὸ ἄπειρον· καὶ πᾶς νοῦς ἐκ τούτων νοητός τε καὶ
 νοερός, καὶ ἀφομοιωτικός καὶ ἀπόλυτος, καὶ ἐγκόσμιος,
 καθολικός τε καὶ μερικός. Ἐπεὶ γοῦν καὶ ὁ δημιουργικός νοῦς
 ματός ἐστιν, ἔχων ἐν ἑαυτῷ πέρας καὶ ἄπειρον, ταύτη ἂν
 λέγοιτο καὶ ἐν καὶ πλήθος· τὸ γὰρ ἐν τὸ οὐσιῶδες, πέρας
 ἐστὶ τὸ δὲ πλήθος τὸ οὐσιῶδες τὸ ἐν τούτῳ ἄπειρον· ἐπεὶ καὶ
 τῶν σωμάτων τὸ εἶδος μεριστὸν (1) ἐστὶ, καὶ τὸ ἐν τὸ οὐσιῶδες
 τὸ ἐν τούτοις πέρας· τὸ δὲ μεριστὸν, τὸ ἄπειρον· ἐν οὖν καὶ
 πολλὰ, διότι καὶ αὐτὸς ἐκ πέρατος ἐστὶ καὶ ἀπείρου. Καὶ
 ὡς ἐκεῖνα, τὸ πέρας λέγω καὶ ἄπειρον, ἐν τοῖς νοητοῖς ἦν
 καὶ πρώτως (2)· οὕτω τὸ ἐν καὶ (3) πολλὰ ἐν τοῖς νοητοῖς
 καὶ νοεροῖς ἐν τῷ ἐκεῖ ἀριθμῷ πρώτως, ὡς ἡ δευτέρα διδά-
 ξει πάντως ἡμᾶς ὑπόθεσις. Τὸ μὲν πέρας ὄν, καὶ ἀριθμοῦ,
 τὸ δὲ καὶ ἀριθμὸς τοῦ πέρατος καὶ τοῦ ἀπείρου, καὶ ἐν
 τῷ πλήθει ὀρωμένον καὶ ἐν τῷ συνεχεῖ, καὶ περιεκτικώ-
 τερον ὄντων τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν· ταῦτα γὰρ ἐν
 ἀριθμῷ μόνον. Ἐπεὶ οὖν οὐδὲν ἐστὶν ἄλλο ἀριθμὸς, ἢ ἐν
 ὁμοῦ καὶ πολλὰ, τὰ πολλὰ δὲ ἄνευ τοῦ ἐνός ἄπειρον πλή-
 θος· καὶ τὸ ἐν ἄνευ τῶν πολλῶν ἀρχὴ ἀριθμοῦ, καὶ τὸ
 μὲν, οὐπω ἀριθμὸς, τὸ δὲ, οὐκέτι ἀριθμὸς· ὡς δ' οὖν ἐν
 τοῖς νοητοῖς πρώτον πέρας ἐστὶ καὶ ἄπειρον, οὕτως ἐν τοῖς
 μετ' ἐκεῖνα τοῖς ἅμα νοητοῖς καὶ νοεροῖς τὸ ἐν καὶ τὰ
 πολλὰ. Οὕτως (4) ἐν τοῖς τρίτοις, τοῖς νοεροῖς, τὸ ταυτὸν

(1) Codd. εἶδος ἐστὶ. Sup-
 plevi μεριστόν.

(2) C. Deest καὶ πρώτως.

(3) A. τὰ λοιπά.

(4) B. Deest οὕτως ἐν τοῖς
 τρίτοις.. usque ad τὸ ἐν καὶ
 τὰ πολλὰ.

καὶ τὸ ἕτερον προηγεῖται γὰρ τούτων τὸ ἓν καὶ τὰ πολλὰ, διότι, ταῦτα μὲν, ἀπολύτως ἔστιν ἃ ἔστιν (1)· ἐκεῖνα δὲ πρὸς τι· τινὸς γὰρ τὸ ἕτερον ἔστιν ἕτερον· καὶ τινὶ τὸ ταυτὸν, ταυτὸν· ἓν δὲ ἕκαστον ἐφ' ἑαυτοῦ, καὶ πολλὰ καθόσον ἕκαστον (2) ἠριθμηται. Καὶ γὰρ πᾶν τὸ ἠριθμημένον καθ' ἑαυτὸ, τοιοῦτόν ἐστι· μᾶλλον δὲ τοσοῦτον· καὶ οὐ πρὸς ἄλλο τι λέγεται ἠριθμημένον τῶν ὄντων. Ἐπειδὴ τοίνυν καὶ ταῦτα διήρθρωται μετρίως, ἐπὶ τὰ ἐξῆς μεταδατέου τοῦ Πλάτωνος.

« Ἡ καὶ τὰ τοιαῦτα, εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, οἷον δικαίου »
 » τι εἶδος αὐτὸ καθ' αὐτὸ, καὶ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ (3), καὶ
 » πάντων αὐτῶν τοιούτων; Ναὶ φάναι ».

Ὁ μὲν θεῖος καὶ δημιουργικὸς νοῦς, ἠνωμένως τὰ πεπλη-
 θυσμένα, καὶ ἀμερίζως τὰ μεριστά, καὶ ἀδιαίρετως πε-
 ριέχει τὰ διηρημένα· τὸ δὲ πρῶτον διαιροῦν τὰ ἐν (4) ἐκείνῳ
 προϋπάρχοντα κατ' ἄκρην ἔνωσιν, ψυχὴ ἔστιν· οὐχὶ ἡ ἡμετέρα
 μόνον (5), ἀλλὰ καὶ ἡ θεία. Διότι γὰρ ἐν αἰῶνι μόνον τὰς
 νοήσεις ἰδρυμένας οὐκ ἔλαχεν, ἐφίεται δὲ τὴν ἀθρόαν ἐνέργειαν
 τοῦ νοῦ περιλαβεῖν, ὀρεγομένη τῆς ἐν αὐτῷ τελειότητος, καὶ
 τοῦ ἐνός ἐκείνου καὶ ἀπλοῦ τῆς νοήσεως εἶδους, περιθεῖ τὸ
 αὐτὸν καὶ περιχορεύει κύκλῳ, καὶ ταῖς μεταβάσει τῶν
 ἐπιβολῶν διαιρεῖ τὸ μεριστὸν τῶν εἰδῶν, καθορῶσα μὲν
 τὸ αὐτοκαλὸν χωρὶς, καθορῶσα δὲ τὸ αὐτοδικαίον, καθο-
 ρῶσα δὲ καὶ ἕκαστον τῶν ἄλλων, καὶ καθ' ἓν πάντα, καὶ
 οὐχ' ὁμοῦ πάντα νοοῦσα. Τρίτην γὰρ ἔχουσα τάξιν ἀπὸ

(1) C. Deest ἃ ἔστιν.

θου. Vid. Heindorf.

(2) B. Deest ἕκαστον.

(4) B. Deest ἐν.

(3) Sic Heindorf. Malè

(5) B. μόνη.

Thomps. Fisch. καλοῦ καγα-

τοῦ ἐνός, ὡς συλλύβδην εἰπεῖν, εἰκότως τοιαύτην ἔχει τὴν ἐνέργειαν· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐν μόνον ἐστὶ καὶ πρὸ νοήσεως ὁ δὲ νοῦς ὡς ἐν πάντα νοεῖ, ἢ δὲ ψυχὴ καθ' ἐν πάντα ὄρα. Ταύτη τοίνυν προσήκει τὸ διαιρεῖν πρώτως, ἢ τις τῆς ἐν ἐκὶ καὶ ἀθρόως (1) πάντων ἀπολειπομένη νοήσεως, τὴν καθ' ἐν πάντα νόησιν ἔλαχε τῷ μὲν πάντα, μιμουμένη τὸν νοῦν, τῷ δὲ καθ' ἐν ἔχουσα τὸ ἴδιον αὐτῆς· ἢ γὰρ διαίρεσις καὶ ὁρισμὸς ἐν ταύτῃ πρώτως ἐστὶ. Διὸ καὶ οἱ Θεολόγοι τὸν μὲν νοῦν ἐν τοῖς σπαραγμοῖς τοῖς Διονυσιακοῖς ἀμέρισον προνοία τῆς Ἀθηνᾶς σώζεσθαι λέγουσι· τὴν δὲ ψυχὴν μερίζεσθαι πρώτως, καὶ ἢ εἰς ἑπτὰ γοῦν τομῆ ταύτης ἐστὶ πρώτης· οἰκείον οὖν αὐτῇ καὶ τὸ εἶδος τῆς διαιρετικῆς, καὶ τὸ θεωρεῖν μεταβατικῶς. Οὐ δὲ (2) Θαυμασὸν ἐστὶν οὐκ ἔτι, τῶν θείων εἰδῶν ὁμοῦ καὶ ἡνωμένως (3) ἐν τῷ δημιουργικῷ νῷ προῦφεσηκότων, τὴν ἡμετέραν ψυχὴν διηρημένως αὐτοῖς ἐπιβάλλειν, καὶ νῦν μὲν τὰ πρώτιστα καὶ κοινότατα θεωρεῖν εἶδη, νῦν δὲ τὰ μέσην ἔχοντα τάξιν, αὐτίς δὲ τὰ μερικώτατα καὶ οἷον ἀτομώτατα τῶν εἰδῶν. Ὅπου γὰρ καὶ τὴν θείαν ψυχὴν διαιρεῖν ἔφαμεν τὸ ἀμέρισον ταῖς μεταβατικαῖς αὐτῶν δίξεσι καὶ ἐπαφαῖς, τί ἂν εἴποι τις περὶ τῆς μερικῆς ψυχῆς, οὐχὶ πολλῶ πρότερον καὶ ταύτην μερισῶς ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ διηρημένως τῶν ὁμοῦ καὶ ἐν ἀλλήλοις (4) ὄντων; οὐδὲν οὖν θαυμασὸν, ὡς ἔφαμεν, καὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἄλλοτε ἄλλων εἰδῶν ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ ἐκάστην ἐρώτησιν οἷον ἐπαφῆν

(1) B. D. ἀθρόως.

(3) A. ἡνωμένως.

(2) A. C. οὐδέ.

(4) B. C. ἄλλοις.

εἶναι τάξεως τινός. Ὡς γὰρ ὁ ἐν προφορᾷ λόγος τὸ ἐν καὶ ἀπλοῦν νόημα μερίζει, καὶ διεξοδεύει κατὰ χρόνον τὰς ἠνωμένας τοῦ νοῦ νοήσεις· τὰ μὲν οὖν πρότερον ἡμῖν θεωρούμενα εἶδη γενικώτατα ἦν καὶ κοινώτατα, ἐν, πληθος, ὁμοιότης, ἀνομοιότης, γένεσις, κινήσις, τὰ δὲ γε κινῆσι προτεινόμενα πῆ μὲν ἐστὶν ἐκείνων δεύτερα, πῆ δὲ οὐ καθάπερ (1) τὴν ἐνταῦθα ἀρετὴν πῆ μὲν καταδεεσέραν τῆς ψυχῆς, πῆ δὲ κρείττονα φαμέν ὑπάρχειν· ὡς μὲν τελειοτικὴν αὐτῆς, κρείττονα· ὡς δὲ αὐτῆς τι οὐσαν, καὶ ἐν αὐτῇ ὑφεσηκυῖαν, καταδεεσέραν, οὕτω δὴ καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον, πῆ μὲν κρείττω τῶν οὐσιοποιῶν ἐστὶν εἰδῶν, πῆ δὲ καταδεέστερα. Καθ' ὅσον μὲν γὰρ γενικώτατα (2) καὶ ταῦτα κεκοινώκεν (3) ἐκείνοις· ἀλλ' (4) ἐκεῖνα μὲν τῶ εἶναι τὰ πράγματα (5) ὑφίστησι, καὶ τοῦ ὄντος ἐστὶ καθόσον αἷτια πρωτουργὰ τοῖς τῆδε· ταῦτα δὲ τῆς τελειώσεως αὐτῶν, τὸ μὲν δίκαιον μετρί ψυχῶν, καὶ ταύτας διακοσμοῦν καὶ τελειοῦν, τὸ δὲ καλὸν, καὶ τὰ σώματα καταλάμπων. Καλλος γὰρ φησὶν ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης, ταύτην ἔσχε μοῖραν ἐκφανέστατον (6) εἶναι καὶ ἐρασμιώτατον, δικαιοσύνης δὲ φέγγος οὐδὲν εἶναι ἐν τοῖς τῆδε ὁμοιώμασι· τὸ δὲ ἀγαθὸν πάντα τελειοῦν κατὰ τὴν ἰδίαν ἐκάστων οὐσίαν. Κατὰ μὲν γὰρ τὴν συμμετρίαν τὴν τοῦ εἶδους πρὸς τὴν ὕλην· συμμετρία μὲν ἐστὶν ὁπίστω κρατῆ τὸ κρείττον τῆ φύσει τοῦ χείρονος· κατὰ ταύ-

- (1) C. D. καθάπερ γὰρ τὴν. (4) C. D. ἐκείνοις ἀλλήλοις ἀλλ'.
- (2) A. B. γενητικώτατα. (5) C. D. τῶν πραγμάτων.
- (3) C. D. κεκοινώνηκεν. (6) B. ἐμφανέστατον.

την οὖν τὴν συμμετρίαν, τὸ καλὸν ἐναγρᾶπται τοῖς σώμασι· τὸ δὲ (1) ἀγαθόν, κατὰ τὸ τέλειον, ἢ πᾶσι τοῖς εἰδοπεπονημένοις πάρεσιν, ὅταν τὴν ἀπὸ τῆς φύσεως ἔχῃ τελειότητα· πρότερον οὖν ἐν τῇ τριάδι ταύτῃ τὸ ἀγαθόν, δεύτερον δὲ τὸ καλόν, τρίτον δὲ τὸ δίκαιον. Καὶ οὐκέτι ταῦτα κατὰ ἀντίθεσιν ἔθηκεν, ἀγαθόν, κακόν, καλόν, αἰσχρόν, δίκαιον, ἀδίκον, σαφῶς, οὐρα, καὶ διὰ τούτων διευκρῖς, ὅτι τούτων ἰδέας εἶναι παντελῶς ἀπέγνωκε. Διὰ τί γὰρ τὰ μὲν πρότερα μετὰ τῶν ἀντικειμένων παρελάμβανεν, ὁμοιον ἀνόμοιον, ἐν πλῆθος, ἑστῆσι κίνησιν, ταῦτα δὲ χωρὶς τῶν ἀντικειμένων καὶ αὐτὰ κατ' αὐτὰ, εἰ μὴ τῶν μὲν (2) ἀγαθῶν ἰδέας εἶναι, καὶ ἐναντία (3) εἶναι δοκῆ, οὐκ ἀπεγίνωσκε, τῶν δὲ κακῶν ἀνήρει τὰς εἰδητικὰς αἰτίας;

Ἄλλὰ τοῦτο μὲν εἰσαυθίς ἡμῖν σκεπτέον· ὅτι ἢ καὶ τούτων ἔστιν εἶδη, δικίρου, λέγω, καὶ καλοῦ, καὶ ἀγαθοῦ, καὶ πάντων, ὡς φησὶ καὶ αὐτὸς, τῶν τοιούτων, οἷον σωφροσύνης, ἀνδρείας, φρονήσεως, εὐροῖς ἀνθεωρήσεως, ὅτι πᾶσα ἀρετὴ, καὶ πᾶσα ἡ τελειότης (4) ἢ κατ' ἀρετὴν ἐξομοιοῖ πρὸς τὸ θεῖον ἡμᾶς, καὶ ὅσα ἀν ἡμῖν μᾶλλον ἐνυπάρχη, τοσοῦτῳ μᾶλλον ἐγγυτέρῳ γιγνόμεθα τῆς νοεράς ζωῆς. Εἰ τρίτον ὁμοιοῖ πρὸς τὸν νοῦν ἡμᾶς τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν καὶ ἐκάστη τῶν

(1) B. C. D. τὰ δὲ γε ἀγαθόν.

(2) A. Deest μὲν.

(3) C. ἐναντίας.

(4) B. ἁμοιότης.

ἀρετῶν, πάμπαν ὁ νοῦς ἔχει ἅν τούτων παραδείγματα νοερά. Τὸ γὰρ ὁμοιον, ὅταν πρὸς τὸ κρεῖττον ὁμοιον λέγεται, τότε τὸ κρεῖττον ἔχει τοῦτο πρῶτως ὃ λαβὸν τὸ καταδέεσθαι, ὁμοιον αὐτῷ γέγονεν· ἢ γὰρ ἐνὸς εἴδους κοινωνήσαν ἄλλο ἄλλῳ γίνονται ὁμοιον, ὃ δὴ καὶ λέγεται ὁμοίως ὁμοιον· ἢ δευτέρως ὅν ὃ τὸ κρεῖττον ἐστὶ πρῶτως, ὁμοιον ὡς εἰκὼν ἐκείνου προσονομάζεται.

Ἀνάγκη ἄρα πρὸ τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ νῷ τὰ εἶδη τῶν ἀρετῶν εἶναι, καὶ τὸ καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ ἀγαθόν· ἕκαστον δὲ τούτων πάλιν θεωρητέον διχῶς, τὴν πρῶτην ἄλλως μὲν ὡς ἐνάδα θεῖαν, ἄλλως δὲ ὡς εἶδος νοερόν. Οὐ γὰρ τῆς αὐτῆς ταῦτα τάξεως· αὐτίκα τὸ δίκαιον ἄλλως μὲν ἐν τοῖς εἶδεσιν ὑφέστηκεν, ἄλλως δὲ ἐν τοῖς θεοῖς. Ἐνταῦθα μὲν γὰρ ἐν τι εἶδος, καὶ οὐ πάντα τὰ ἄλλα, καὶ μέρος ἄλλου, καὶ νόησιν ἔχον τὴν μέχρι ψυχῶν προϊούσαν· ἢ δὲ ἐν θεοῖς δίκη πάντα ἐστὶν ἰδίως ἑαυτῆς, καὶ ὅλον τι καὶ πρόβεισιν ἄχρι τῶν ἐσχάτων ταῖς προνοίαις. Καὶ αὕτη μὲν ἀπὸ τῶν πρωτίστων ἄρχεται νοερῶν θεῶν· ἐκεῖ γὰρ ἀνεφάνη πρῶτον· τὸ δὲ αὐτὸ δίκαιον, εἶδος ἐστὶν ἐν τῷ δημιουργικῷ νῷ, καθάπερ εἴπομεν· καὶ τὸ καλὸν δὲ, ἄλλο μὲν αὐτὸ τοῦτο ὡς εἶδος, ἄλλο δὲ ἢ ἐνάς τοῦ θεοῦ κάλλους. Καὶ αὕτη μὲν εἰς τοὺς θεοὺς ἐνεργεῖ καθὼς θεοί, καὶ ἄρχεται πρῶτως ἀπὸ τοῦ νοητοῦ πρωτίστου· τὸ δὲ αὐτὸ καλὸν ἐν εἶδεσιν ἐστὶ καὶ περὶ τὰ εἶδη θεωρεῖται· τὸ δὲ γε ἀγαθόν, τί δεῖ λέγειν, ὡς ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ οὐσιῶδες, ἄλλο δὲ τὸ ὑπερούσιον. Τοῦτο μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ τῶν παλαιῶν εἴρηται σαφῶς. Οὐκ ἄρα ἐπιταράττειν δεῖ τοῖς περὶ τῶν θεῶν λόγοις τοὺς περὶ

τῶν εἰδῶν· οὐδὲ τὸν τῶν μερικῶν εἶδῶν διάκωσμον· εἰς ταυτὸν συγγεῖν πρὸς τὰς θείας ἐνάδας, ἀλλὰ θεωρεῖν ἐφ' ἑαυτῶν τοὺς θεοὺς ἀπὸ τῶν οὐσιῶν καὶ τοῦ πλήθους αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς.

« Τί δὲ ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν καὶ τῶν οἴοι (1)
 » ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων; αὐτό τι εἶδος ἀνθρώπου ἢ πυρός
 » ἢ καὶ ὕδατος; »

Πάντων τῶν αἰδιῶς ὄντων εἰδῶν ἐν τῷ παντί τὰς ἀκινήτους αἰτίας προῦφεσάναί χρῆ· τὸ γὰρ ἀκίνητον αὐταῖς ὑπάρχει (2) τούτοις, διὰ τὴν αἰώνιον τῶν αἰτιῶν δύναμιν, ὥστε καὶ ἀνθρώπου καθὸ ἀνθρωπος, καὶ ἐκάστου τῶν ἀτόμων εἰδῶν ἔντε ζώοις καὶ ἐν φυτοῖς εἰσὶν αἰτίαι νοεραὶ, καὶ αἱ πρόοδοι πάντων ἐκείθεν, οὐκ εὐθύς ἐπὶ τὰ γενητὰ ταῦτα καὶ ἐνύλα τῆς προόδου γενόμενης. Οὐ (3) γὰρ ἦν θέμις τοῖς νοεροῖς καὶ αἰώνιοις καὶ αὐλοῖς ἐνύλα καὶ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα καθ' ἑκάστα καὶ ἀνόητα τὰ πολλὰ γενῶν, ἐπειδὴ πᾶσα πρόοδος δι' ὁμοιότητος ἀποτελεῖται, καὶ πρὸ τῶν πάντη διασταῶν τῆς αἰτίας, τὰ συννημμένα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπεικαζόμενα πρὸς αὐτὴν ἐναργέστερον ὑφέστηεν. Ἔσαι οὖν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου καὶ οὐράνιος τις ἀνθρωπος, καὶ ἐμπύριος, καὶ ἀέριος, καὶ ἐνύθριος, καὶ τελευταῖος οὗτος ὁ χθόνιος. Καὶ αὕτη πᾶσα ἢ σειρὰ τοῦ εἶδους ἐστὶν αἰεὶ, διὰ τῆς ὑφέσεως εἰς τὸ μερικώτερον προϊόντος, ἐνάδος ἐξηρητημένη νοεράς, ἢν αὐτοῦ ἀνθρώπου κεκλήκαμεν· ἄλλη δὲ τις ἐκ τοῦ αὐτο-

(1) Thomps. ait: *Proclus legitoῖον, legendum verò censoῖων. Utinamque malè.*

(2) A. B. ὑπάρχον. C. ὑπάρχειν. D. ὑπάρχει.

(3) B. C. D. οὐδὲ γάρ.

ἵππου, καὶ λόντος ἑμοίως, καὶ πάντων ζώων τε καὶ φυτῶν·
 Τὰ γὰρ ἀκίνητα αἷται, πρὸ τῶν κατ' εἶδος κινήτων (1),
 μένουσιν τὰ κατ' ἀριθμὸν ἄδικα γενεῶν, καὶ πρὸ τῶν ἐνύλων
 καὶ τῷ αἴσχει συμμιγῶν, τὰ τῷ καλῷ καὶ τῇ συμ-
 μετρῇ κρατούμενα· οὕτως δὲ καὶ τὸ ἐπεὶ πῦρ καὶ τὸ
 ὕδωρ καὶ ἡ γῆ, καὶ ὁ ἀήρ, οὐκ ἐνδύσας τὰ ἐνύλα ταῦτα
 ὑπέσθησαν, ἀλλὰ πρὸ τούτων τὰ οὐράνια καὶ ἔϋλα στοι-
 χεῖα· διὸ καὶ ἐν ἄλλαις (2), ἐκ τῶν τεττάρων ἐφαμέν εἴ-
 ναι τὸν οὐρανόν, οὐ τῶν ἐνυλοτάτων, ἀλλ' αὐλοτέρων
 στοιχείων, καὶ πρώτως ἐκ τῶν εἰδῶν ἀνεφανέντων. Ὅμως
 δὲ, ὡσπερ ἕκαστος νοῦς πάντων ἐστὶ περιεκτικὸς, οὕτως
 ἐν πάσῃ σφαιρᾷ πάντα ἐστὶν οἰκείως, ἑλλακτῶς μὲν ὡδί,
 σελήνηκῶς δὲ ἐν ἄλλῃ, ἔμπυρῶς δὲ ἐν ἄλλῃ, καὶ χθονί-
 κως ἐν τῇ γῇ. Διὰ ταῦτα ἔγρα καὶ ὁ Πλάτων εἰπὼν,
 εἴ δὲ ἀνθρώπου εἶδος χωρὶς ἡμῶν, ἐπήνεγκε καὶ τῶν
 οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν πάντων· θεῖ γὰρ τὸ νοερόν εἶδος ἐξεί-
 ρειν ἀπὸ πάντων τῶν ἐγκοσμίων, εἴτε οὐράνιον ἀνθρώ-
 που, εἴτε ἑμπόριον, εἴτε χθόνιον λέγοι τις. Πᾶς γὰρ ὁ τῆδε
 πᾶν ἀνθρώπων ἀριθμῶς, κατὰ πολλὰς προόδους καὶ τάξεις
 ὑπερβάς, ἐξήρηται τῆς ἐνάδος ἐκείνης τῆς νοερᾶς, ἣν
 αὐτοῦ ἀνθρώπου προσεκηκαμεν· ὅτι πρώτη αἰτία καὶ πηγὴ
 τῆς τοῦ ἀνθρώπου ἐστὶ σειράς. Ὅσπερ δὲ αὕτη τῆς τοῦ
 ἀνθρώπου, οὕτως ἄλλη πηγὴ καὶ ἐνάς ἐστὶ τοῦ πανταχοῦ
 πυρός, καὶ ἄλλη παντὸς τοῦ ἐγκοσμίου ὕδατος. Καὶ δε-
 μὲν μερικώτεραι τῶν προειρημένων μονάδες αὗται, πρό-
 δηλον· καὶ ὅτι γε πασῶν τῶν ἐγκειμένων μερικωτάτη

(1) Cf. ἀδίκως.

(2) Vid. Procl. ad Timaeum.

καὶ οἶον ἄτομος ἢ τοῦ ἀνθρώπου, σαφές· οὕτω γὰρ ὤδευσεν ἀπὸ τῶν κοινωτέρων ἐπὶ τὰ μερικώτερα προϊῶν ὁ λόγος· τί δὲ ἐστὶ τούτων ἕκαστον, ἐν ἐκείνοις ἀναπλάττειν ἐπισηφάλης· καὶ γὰρ ὅσοι τι περὶ τούτων εἰρήμασι, οἱ μὲν ὑπὸ τῶν ὑπερον ἠλέγχθησαν, οἱ δὲ οὐδὲν προσέθεσαν ἄλλο ἐκείνων σιμνότερον. Καὶ οὐ θαυμαστὸν τῶν μὲν κοινωτέρων ἡμᾶς τὰς ιδιότητας λέγειν, τῶν δὲ μερικωτέρων μὴ ἐφάπτεσθαι ταῖς ἐπιβολαῖς· ἐπὶ γὰρ τὰς ἀτόμους καὶ τὰς ἰδίας πάντων διαφορὰς χωρεῖν, κρεῖττόν ἐστιν ἢ κατὰ ἀνθρώπειον νοῦν. Τὸ δὲ πάντη ἢ ἐπὶ πλείονος διατεινόντων, μᾶλλον ἡμῖν θεωρησάσαι δυνατόν.

« Ἐν ἀπορίᾳ, φάσαι, πολλάκις δὴ, ὦ Παρμενίδῃ, περιαιντῶν »
 » γέγονα, πότερα χρὴ φάσαι ὡσπερ περὶ ἐκείνων, ἢ »
 » ἄλλως ».

Λεγέσθω μὲν καὶ λογικώτερον, ὡσπερ τινὲς φασιν, ὅτι τὸν Σωκράτην εὐλαβούμενος, πρὶν ἀπαρησέτασθαι, μεταξὺ τῆς τελείας ἀποφάσεως καὶ τῆς συγκαταθέσεως τὴν ἀπορίαν ἀνεῦρε. Καὶ γὰρ ἄτοπον ἦν, εὐθύς μετὰ τὰς συγκαταθέσεις, ἐνεγκεῖν τὰς ἀποφάσεις, καὶ οὐδαμῶς ἀνδρὸς ἐπιστακτοῦ. Πρὶν οὖν ἀποφύσει περὶ τῶν, πρῶτον περὶ τούτων ἀπορεῖν λέγει τῶν νῦν αὐτῷ τεταγμένων (1), ὥστε πάλιν ἐνταῦθα τελείως ἀκωντῶν συγκατατιθέμενον, ἀποροῦντα, ἀποφάσκοντα, κατὰ τὰ μέτρα (2) τῆς τῶν πραγμάτων ὑπεράσεως. Ὅσα μὲν γὰρ εἴρα καὶ ἐν τοῖς θεοῖς ἀσωμάτοις καὶ σώμασι, καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὄρατοις ἐμφαινόμενα, τούτων θαρρόντως ἀπετίθετο τὰ εἶδη,

(1) B. προτεταμένων. C. D. (2) B. μέτρα.
 προτεταγμένωι.

τοιαῦτα δὲ που τὸ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον, κήσεις, γάσις, ἐν, πλῆθος, δίκαιον, καλόν, ἀγαθόν· ὅσα δὲ ἐν θνητοῖς καὶ ἐνύλοις καὶ ἄλλοτε ἄλλως μεταρρέουσι, περὶ δὴ τούτων ἠπόρει. Πρὸς μὲν τὸ φθαρτὸν ἀποβλέπων, μήποτε οὐ κατ' εἶδος γέγονεν αἰδίων· γὰρ αἷτια τὰ εἶδη· πρὸς δὲ τὸ κατ' εἶδος ἀμετάβλητον, μήποτε καὶ τούτοις τῆς ἀμεταβλησίας ἐκεῖνα αἷτια· ὅσα δὲ καὶ ἐν τούτοις ἔσιν ἀτιμώτατα καὶ φαυλότατα, οἷον θριξ, πηλός, ρύπος, τούτων καὶ παντάπασιν ἀνῆρει τὴν εἰδητικὴν αἷτιαν. Ὅρα οὖν πάλιν ὅτι καὶ τέλει συγκατάθεσις, καὶ ἡ ἐπίτασις, καὶ ἡ ἀπόγνωσις τοῦ Σωκράτους εὐλογος. Ἀλλὰ διατι, φαίης ἂν, τοσαύτη γέγονε τοῖς προελθούσι διαφορὰ, τῶν εἰδῶν ἠνωμένων ἀλλήλοις, ὥς εἶ ἀπορον εἶναι μή που (1) καὶ οὐ θετέον εἶδη τῶν ὧν ἔσιν εἶδη καὶ αἷτια νοερά πάντων; ἢ ὅτι διαφορὰ μὲν ἦν καὶ ἐκεῖ· οὐ γὰρ ὁμοταγῆ πάντα ἦν· τὰ δὲ ἐν ταῖς αὐτῶν αἷταις ἠνώμενα, πληθύνεται μᾶλλον καὶ διέξεται κατὰ τὴν πρόοδον· καὶ οὐχ ἔσθ τῶν ἔσθον ἢ διαφορὰ, τοσαύτη καὶ τῶν ἐκτός, ἀλλὰ πλείων καὶ μείζων ἢ τούτων ὑπεροχὴ καὶ ἔλλειψις. Καὶ γὰρ ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ πολιτικοῦ πάντα ἔσιν ἐννοηματαῶς, ὁ στρατηγός, ὁ ῥήτωρ, ὁ ταξιάρχης, ὁ δῆμος· καὶ τῶν ἐννοημάτων πρὸς ἀλλήλα (2) μικρά τίς ἔστι διαφορὰ· πάντα γὰρ ἔστι ζωτικά καὶ ὁμοῦ συνυφεσηκότα ἐν τῇ τοῦ πολιτικοῦ διανοίᾳ, ἀλλ' ἔξω πλείστη διαφορὰ στρατηγοῦ καὶ δημίου· καὶ γὰρ ἔσθον τὰ εἶδη μόνου ἦν, καὶ τὸ οἷον ὑποκείμενον μερισθόν ἐν. Οὕτως ἄρα καὶ ἐν τῷ θείῳ νῶ πάντων νοητῶν ὁμοχρόνων ὄντων

(1) Fors. ἤπου. *quī et ubi*. (2) A.C.D. ἀλλήλας. B. ἀλλήλοισιν.

ἐν τῷ κόσμῳ παμπόλλη τις ὄπται διαφορὰ θνητῶν πρὸς ἀθάνατα, καὶ ἀφύχων πρὸς ἐμφυχα, καὶ ἀλόγων πρὸς λογικὰ, πάντων ἐκὶ καὶ αἰωνίων ὄντων καὶ ζώντων καὶ νοούντων. Συμβέβηκε δὲ καὶ τὴν ἡμετέραν αἰσθήσει, τῶν μὲν τὰ πρῶτιςα θεωρεῖν δύνασθαι, τῶν δὲ τὰ ἴσχατε, καὶ διὰ τοῦτο πολλὴν ἐντεῦθεν (1) τὴν τῶν εἰδῶν διαφορὰν εὐρίσκων· οὐ γὰρ τὸ πρῶτως μετασχὼν αἰσθητοῦ ἐρώμεν, ἀλλὰ τὸ ἴσχατως. Τοῦτο οὖν πρὸς τὸ πρῶτισεν τῶν ἐν (2) τοῖς αἰσθητοῖς τοιούτων (3) θείων ζώων παραβάλλοντες, εἰκότως παμπόλλην ἐν αὐτοῖς τὴν διαφορότητα καθορῶμεν. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων εἰρήσθω· γράφει δὲ ἐξῆς ὁ Πλάτων ταύτη·

« Ἡ καὶ περὶ τῶν δὲ, ὡ Σώκρατες, & καὶ γελοῖα
 » δόξειεν ἂν εἶναι, οἷον θρίξ καὶ πηλὸς καὶ ῥύπος ἢ
 » ἄλλο ὅ,τι (4) ἀτιμώτατόν τε καὶ φαυλότατον, ἀπορεῖς
 » εἰ τε (5) χρὴ φάναι καὶ τούτων ἐκάστου εἶδος εἶναι χω-
 » ρίς ὅν ἄλλο αὐτῶν ἢ (6) ὧν ἡμεῖς μεταχειρίζομεθα, εἴτε
 » καὶ μὴ ».

Τῶν ἐστὶ καὶ τῶν οὐκ ἐστὶ τὰ εἶδη, πρῶτον διασκει-
 πτέον, ὅ' ἀπὸ τῆς καθόλου περὶ αὐτῶν θεωρίας,
 οὕτω καὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος διάνοιαν ἐν τούτοις ἀν-
 χειρεύσωμεν (7). Οὐ γάρ που σμακρὸς ὁ περὶ τούτων
 λόγος τῶν δεδημευμένων, ὥς που φησί τις, καὶ μάλις α

(1) A. C. D. ἐνταῦθα.

(6) Deleri voluer. Ficini.

(2) A. C. D. Deest ἐν.

Steph. quibus repugnat

(3) C. D. τοιούτων τῶν θείων.

Thomps. assentiunt Hein-

(4) Sic Cod. Vindob.

dorf. Bekk.

Editt. ἄλλο τι.

(7) A. C. D. ἀνχειρεύσωμεν.

(5) Ut Steph. conjecerat.

εἴ τις τοῦτον ἀνασκέπτοιο τὸν τρόπον περὶ αὐτῶν· εἰ τῆς νοεράς οὐσίας ἐστὶ παράδειγμα δημιουργικόν· εἰ τῆς ψυχαιῆς οὐσίας ἐστὶν εἶδη· καὶ εἰ ἓν ἢ πολλά· εἰ τῆς ἀλόγου ζωῆς ἐστὶ παράδειγματα, καὶ πῶς· εἰ τῶν φύστων, καὶ ποσαχῶς· εἰ τῶν σωμάτων καθ' ὅσα σώματα· καὶ εἰ ἓν ἢ μετὰ τοῦ ἑνὸς καὶ τῶν πολλῶν· εἰ τῆς ὕλης· καὶ εἰ μὴ μόνον τῆς τῶν γενητῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν οὐρανίων ἐστὶ καὶ οὐκ ἔστιν· εἰ τῶν ζώων μὴ κατὰ γένος μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ἀτόμων εἰδῶν, καὶ φυτῶν ὁμοίως· εἰ καὶ τῶν καθ' ἕνα εἶδη μετὰ τούτων· εἰ καὶ τῶν μορίων, εἴην ὀφθαλμοῦ καὶ δακτύλου καὶ τῶν τοιούτων· εἰ καὶ αὐτῶν τῶν τεχνῶν· εἰ καὶ τῶν κακῶν τελευταίων. Ἐκὼν γὰρ τούτοις ἐπέλωμεν, ἐξομεν τελέαν τὴν περὶ αὐτῶν τούτων διδασκαλίαν, ἀφ' ἧς καὶ τὴν τοῦ Πλάτωνος θιάνοιαν εὐρήσομεν. Ἀνάγκη οὖν, ἢ μόνων τῶν κατὰ φύσιν τὰς ιδέας εἶναι, ἢ καὶ τῶν τούτοις ἐκκεντῶν· καὶ εἰ μόνων τῶν κατὰ φύσιν, ἢ τῶν αἰδιῶν μόνων, ἢ καὶ ἐκάστου τῶν μὴ τοιούτων· καὶ εἰ τῶν αἰθίων, ἢ τῶν οὐσιωδῶν, ἢ καὶ τῶν ἀνουσίων· καὶ εἰ τῶν οὐσιωδῶν, ἢ καὶ τῶν ἀνουσίων· καὶ εἰ τῶν οὐσιωδῶν, ἢ τῶν ὄλων μόνων, ἢ καὶ τῶν μορίων· καὶ εἰ τῶν ὄλων, ἢ τῶν ἀπλῶν μόνων, ἢ καὶ τῶν συνθέτων ἐκ τούτων. Τούτων δὲ οὕτως διηρημένων, δεῖ περὶ ἐκάστου ἐν τάξει διελεῖν.

Οὐκοῦν ἐξῆς λεκτέον ὅτι τῆς νοεράς οὐσίας, εἴπερ εἰσι νόες (1) ἀφ' ἑνὸς ὑποβεθηκότες, παράδειγματα τίθεσθαι οὐ χρή, κατάπερ που καὶ πρότερον εἶπομεν· οὐ γὰρ ἐστὶ παρά-

(1) C. D. εἰσι πλείονες νόες.

δειγμα, τοῦτο εἰκόνα ἀναγκαῖον εἶναι· τὴν δὲ νοερὰν οὐσίαν εἰκόνα λέγειν, ἀπάντων ἐστὶν ἀποκρίνατον· πᾶσα γὰρ εἰκόνα πάλιν ἐστὶν, οὐ ἐστὶν εἰκὼν· τὸ δὲ εἶδωλον ὁ Ἐλεάτης ἔλεος ἐν Σοφιστῇ διαφρήθη· οὐκ ὄντως οἷα ὄν προσείρηκται. Εἰ οὖν ἡ νοερὰ οὐσία πᾶσα τῶν ὄντως ὄντων ἐστὶν, οὐτ' ἐν εἰκόνα αὐτῶν, οὐτ' ἐν εἶδωλον ὀνομαζέτω πρόκει· καὶ γὰρ εἶδωλος μερικῶς (1) ἐστὶ πᾶσα ἡ νοερὰ φύσις, καὶ ἡ πρόοδος αὐτῆς διὰ ταυτότητος γέγονεν· Ἔθεν δὴ καὶ ἀπεκρίθηται τὰ δεύτερα τῶν πρώτων ἐστὶ, καὶ ταῦτα μερικῶς, ἔτι τὸ ὅλον μερικῶς· διὲ δὲ τῇ εἰκόνι, τῇ ὁμοιότητι συγκρισαμένην ἔχειν τὴν ἀνομοιότητα παντάπασιν καὶ αὐτῆς εἰκὼν γινώσκον· διὰ δὲ τῆς ὁμοιότητος, ἐπιφέρειται σφίσι τὸ παράδειγμα· οὐκ ἔρα εἰκὼν ἐστὶ καὶ παράδειγμα ἐν ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, ἀλλ' αἰτίου μόνου καὶ τὰ ἐξ αἰτίας. Ὅθεν δὴ καὶ οἱ Θεολόγοι, πολλοὶ θάμβουσι πηγάς ἐν τῷ δημιουργικῷ νῷ, μίαν τῶν πολλῶν εἰρηκασὶ τὴν τῶν ἰθεῶν. Οὐδ' ἄρα πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ δημιουργοῦ προΐοντα κατὰ τὴν εἰρηκασὶν αἰτίαν πρόβεισιν, ἀλλ' ὅσα πλείονα πεποήθηται τὴν πρόοδον, καὶ ὅσα μερικῶς ἔχει τὴν οὐσίαν, ταῦτα κατ' ἐκείνην ὑφέστηκεν· αἱ δὲ εἶδωλοι πηγαὶ νοερῶν εἰσὶ καὶ θεῶν ὑποστάσεων γεννητικαί. Τῆς γοῦν (2) νοερᾶς πάσης οὐσίας οὐκ ἀποθετέον ἐν τῷ νῷ παραδειγματικόν, ἀλλ' αἰτίαν μόνον ἐνιαίαν καὶ θεῖαν.

Τούτου μὲν οὖν συντόμως ἀπηλλάγμαθα· τὸ δὲ δεύτερον, μετὰ τοῦτο σκοπεῖται, εἰ τῶν ψυχῶν ἐστὶν ἐν τοῖς εἶδεσιν αἰτία πρωτουργός (3)· καὶ πότερον ἐν, ἢ πολλὰ.

(1) C. μεριστός.

(3) C. D. αἴτια πρωτουργία.

(2) C. D. τῆς δ' οὖν.

Ἄλλ' ὅτι μὲν ἐστὶ τις αὐτῶν ἐν τῷ δημιουργῷ μονάς ἐν
 ἡ πᾶς ὁ τῶν ψυχῶν ἀριθμὸς ἐνιαίως προεληπται, δῆλον
 ἔσται τε τῆς τῶν πραγμάτων φύσεως καὶ τῆς τοῦ Πλάτωνος
 παραδόσεως· εἰ γὰρ ἡ ψυχὴ τὸ πρῶτως ἐστὶ γεννητὸν
 καὶ τὸ πρῶτως μεριστὸν, ἀνάγκη τὸ ἀμέριστον εἶδος
 προηγῆσθαι τῶν μεριστῶν, καὶ τὸ αἰώνιον τῶν ὁπωσοῦν
 γεννητῶν· καὶ εἰ ὡς πρὸς αἰῶνα χρόνος, οὕτω ψυχὴ
 πρὸς νοῦν, καθὰ καὶ πρότερον εἶπομεν, εἰκὼν δὲ αἰῶ-
 νος χρόνος, ἀνάγκη καὶ ψυχὴν εἰκόνα εἶναι τοῦ νοῦ· καὶ εἰ
 ἐν τῷ ὄντι μὴ ζωὴ μόνον ἐστὶν, ὡς φησὶν ὁ ἐν Φιλήβῳ
 Σωκράτης, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν αἰτίαν ὑποτίθεσθαι παρα-
 δεγματικὴν τοῦ (1) προελθόντος ἀπὸ νοῦ (2) πληθους τῶν
 ψυχῶν, καὶ τὴν τάξιν αὐτῶν καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐνιαίως
 προεληφυσίαν. Εἰ δὲ μὴ μόνον ἐν ἐστὶν εἶδος ψυχῶν
 δημιουργικῶν, ἀλλὰ πολλὰ, μετὰ ταῦτα θεατέον. Ἐπεὶ
 γὰρ πᾶσαι ἀθάνατοι, καὶ ἐκάστης εἶναι παράδειγμα ἀναγ-
 καῖον· ἀλλὰ τοσοῦτο πάλιν εἶναι τὸ προελθὸν πλῆθος,
 ὅσον τὸ μένον, ἀδύνατον. Εἰ τοίνυν δεῖ τὸ δοκοῦν διαβ-
 ρήθην εἰπεῖν, τῶν μὲν θείων ψυχῶν πασῶν μετὰ τὴν
 μίαν ἰδέαν, καὶ ἄλλας διωρισμένας αἰτίας θετέον· ταύτας
 δὲ, κατὰ τινα πρόοδον εὔτακτον καὶ ὕφαινον ἀπ' ἐκείνων
 γίνεσθαι διὰ τῶν δαιμονίων ἐπὶ τὰς μερικὰς ψυχὰς τῆς
 φύσεως ληρούσης· οἷον ὃ λέγω, μονάς ἐστὶ ἐν τῷ
 θείῳ νῷ παραδειγματικὸν τῶν ψυχῶν πασῶν, ἀπ' ἧς
 ἐρρήθη τὸ πλῆθος αὐτῶν, ἠνωμένως περιέχουσα τὸ μέτρον,
 ὃ μέρω πεπερασμένως (3) ἐστὶν ὁ τούτων ἀριθμὸς·

(1) Codd. ποῦ.

(3) B. πεπερασμένον.

(2) C. ἀπὸ τοῦ.

ταύτη δὲ τῆ μονάδι συμφυῆς δεύτερος ἀριθμὸς, δη-
 ρημένος παραδειγματὸς (1) τῶν θείων ψυχῶν· ἐκάστης ἴδιου
 παραδείγμα καὶ εἶδος ἐν ἀφ' οὗ προήλθον αἱ θεῖαι ψυχαὶ
 πρῶτον, εἶτα τὸ πλῆθος τὸ ἐκάστης σύσειχον. Ἐκ γὰρ
 τοῦ τῆς ἡλιακῆς ψυχῆς παραδείγματος πρῶτως μὲν αὐτὴ
 προήλθεν ἡ θεία τοῦ ἡλίου ψυχὴ, δευτέρως δὲ πᾶσαι
 ὅσαι ἡλιακαὶ ψυχαὶ ἀγγελικαὶ, καὶ τρίτως ὅσαι δαμονίαι
 περὶ ἡλιον, ἐσχάτως δὲ ὅσαι μερικαί· πᾶσαι γὰρ πρὸς τὸ
 εἶδος ἀπεκρηνήθησαν, διὸ καὶ συντάξεις εἰσὶ τῶν μερῶν
 πρὸς τὰ ὅλα, καὶ τῶν ὁπαδῶν πρὸς τοὺς ἡγεμόνας αὐτῶν,
 καὶ τῆς μιᾶς νοερᾶς αἰτίας αὐτῶν τὴν ἑνωσιν καὶ τὴν
 συνέχειαν αὐτῶν τῇ προόδῳ παρεχομένης· ὁμοίως δὲ καὶ
 τὸ τῆς σεληνιακῆς ψυχῆς παραδειγμα· γεννᾷ πρῶτον μὲν
 τὴν περὶ σελήνην θείαν ψυχὴν, ἔπειτα τὴν ἀγγελικὴν,
 ἔπειτα τὴν δαμονίαν, ἔπειτα τὴν μερικὴν, καὶ πάντα τῶν
 τούτων ἀριθμὸν ἢ νοερὰ περιέχει μονάς· ὁμοίως δὲ καὶ
 ἡ τῆς χθονίας ψυχῆς ἰδέα πρῶτην ὑφέσησι θείαν τῆς
 γῆς ψυχὴν, ἔπειτα πᾶσας ὅσαι προσήκουσι τῇ μονάδι
 ταύτῃ καὶ τε ἀγγελικὰς καὶ τε δαμονίας λέγῃς ἢ μερι-
 καί· πᾶσαι γὰρ καθ' ἓν εἶδος ὑφέσησαν, τῆς ὑφέσεως
 συζομένης. Καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θείων ψυχῶν ὁ
 αὐτὸς τρόπος. Ἐκάστη γὰρ ἔχει διακεκριμένην ἰδίαν αἱ
 δὲ συνεπόμεναι αὐταῖς ἀγγελικῶν ἢ δαμονίων ἢ μερικῶν
 ψυχῶν τάξεις τῆς μιᾶς ἰδέας μετειλίχασιν, καὶ ὡσπερ ἡ
 μονὴ ἢ μία τῶν ἐκεί παραδειγματῶν ψυχικῶν τὴν μίαν

(1) Α. Β. διερρημένη παραδειγματικήν.

ὑφέσθαι τοῦ κόσμου χυχὴν, οὕτως αἱ πολλαὶ μονάδες
 τὰς πολλὰς· καὶ κείνη μὲν ὅλον περιέχει τῶν ἀριθμῶν
 ἐναεθῶς, αὐταὶ δὲ τὰ μέτρα τῶν οἰκείων σειρῶν, ἢ μὲν
 τὸ τῆς ἡλιακῆς, ἢ δὲ τὸ τῆς κροναίας, ἢ δὲ ἄλλης τινός,
 ἐκ τῶν ἐκεῖ μέτρων ἐγκόσμοι ψυχαὶ πρῶται φανεῦσαι,
 διατείνουσι τὸ ἐν τούτῳ εἶδος, ἄχρι τῶν τελευταίων τῆς
 αὐτῶν σειρᾶς χυχῶν. Ὁ μὲν οὖν δημιουργικὸς νοῦς πρῶ-
 τως καὶ εἶδη περιέχει τῶν θεῶν ψυχῶν, ἃς δὲ κατὰ
 πρῶτως ἀπεγένηται· ἕκαστον δὲ τούτων ἐν ἑαυτῷ καὶ πλη-
 ρος ἐστὶ πάντων γὰρ ἔχει κατ' αἰτίαν τὸ πλήθος τῶν ὑφ'
 ἑαυτοῦ ψυχῶν· καὶ οὕτως ἕκαστη τῶν ψυχῶν κατὰ τι πα-
 ράδειγμα οἰκείον ὑφέσθη, καὶ πρῶτως ἐστὶ τὰ παρὰ
 θεῖματά τῶν θεῶν ψυχῶν, ἐν οἷς τὰ εἶδη περιέχεται
 τῶν μερικωτέρων· ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Τίμαιος ὑποστήσας
 τὰς θεῖας ψυχὰς, καὶ μετὰ ταύτας τὰς μερικὰς γενῶν,
 τὰ τούτων συμπληρωτικὰ γένη καταλοιπὰ τῶν ἐν ἐκεί-
 ναις γενῶν προσωνόμασε, καὶ ὑποστήσας αὐτάς, ἐναμέ-
 τ' ἰσαριθμούς τοῖς ἀστροῖς· κατὰ γὰρ τὰ εἶδη καὶ τοὺς
 ἀριθμούς τοὺς ἐν αὐτῷ, πεποιήται τὴν δεικνόμενην αὐτῷ (1)
 ὁ δημιουργικὸς νοῦς. Διατί γὰρ τὰς δὲ μὲν ἡλιῶν προση-
 ῆψε, τὰς δὲ σελήνης, καὶ ἄλλας πρός ἕτερον; ἢ διότι τὰς
 μὲν κατὰ τὸ ἡλιακὸν εἶδος, τὰς δὲ κατὰ τὸ σελήνια-
 κὸν ἀπεγένηται καὶ πᾶσαι μὲν πρός ἐν καὶ καθ' ἐν,
 ἀλλ' οὐχ' ὡσαύτως τοῦ εἶδους μετελήχασαν. εἶναι μὲν
 οὖν τάξιν τῶν εἰδῶν θετέον, πάσης δὲ ἀπλῶς εἶναι ψυ-
 χῆς εἶδος, μοναδικῆ δὲ πᾶσα καὶ καθ' ἕνα λόγον ἴδιον

(1) B. αὐτοῦ.

ὑφέστησαν· οὐ γὰρ ἕλη διαφέρει ἄλλη ἄλλης, ἢ οὖν οὐ-
 δανὶ διαίσει τὸ παράπαν, ἢ οὐ κατ' εἶδος. Καὶ ἀνάγκη
 τὸ παράπαν ἐκάστην, νοῦν παράγω, ὥστε καὶ νοητὸν
 ἐκάστης εἶδος ἐν τῷ παράγοντι ὑπάρχειν. Ταῦτα καὶ οἱ
 θεολόγοι νοήσαντες, ἄλλα μὲν τὰ ὀλίκα τῶν ψυχῶν αἴ-
 τια φαίνῃ, ἀ' ὅη τὰς ἑκαστῶν (1) ἀπογονῶν σαρ-
 ρῆς, ἄλλα δὲ τὰ μερῶν, παρ' ὧν αὐταῖς ἢ κατ' εἶδος
 προϋπάρχει διακρίσεις, καὶ εἰς τὰς οἴου ἀτόμους ψυχὰς
 διαίρεσις.

Ταῦτα ρητέα καὶ περὶ τούτων. Περί δὲ τῶν ἀλό-
 γων ψυχῶν, ὅτι μὲν καὶ τούτων ἐστὶ παράδειγμα
 νοητὸν, θήλου. Εἰ γὰρ εἰσω ἐν ἄλλοις ἀθάνατοι, καὶ
 ἐν ταύταις τιές. Καλῶ γὰρ ἀλόγους, ἀπάσαις τὰς δεύ-
 τέρας ζωάς, καὶ μεριστὰς περὶ τοῖς σώμασι· πόθεν τὸ
 αἰδῆον αὐταῖς; ἀνάγκη περ ἀπὸ τινος ἀκινήτου καὶ νοε-
 ρῆς αἰτίας· πῶς δὲ ἐστὶ, νοὶ ρητέον. Πάλιν δὴ καὶ
 τούτων μονάδα μίαν προτακτέον, καὶ ἰδέαν μίαν, αἴτε
 πηγαίαν φύσιν, εἴτε αἰσθητικὴν, εἴτε ὀκειν οὖν αὐτῆς
 ἰδιότης καλεῖν. Διὰ μὲν γὰρ τὴν γνωστικὴν ἰδιότητα, φαί-
 ναι ἐν ἀπὸ τῆς μιᾶς δημιουργητῆς αἰσθητικῆς ὑφεστά-
 ναι τὰς (2) ἀλόγους· διὰ δὲ τὴν ὄρεξιν, ἀπὸ τῆς φύ-
 σεως τῆς ἀκροτάτης καὶ πηγαίας, προϋπαρχούσης τῶν
 πολλῶν φύσεων. Ἀπὸ δ' οὖν τῶν αἰτίων τούτων πρό-
 σπει τὸ ἐνταῦθα πλῆθος τῶν αἰδέων μὲν, ἀλόγων δὲ
 τῆ φύσει ψυχῶν, καὶ ἐν τοῖς αἰδέοις ὀχήμασιν οὐσιῶν
 μεριστῶς κατὰ τινα ἀραθμὸν τὸν ἐν ἐπένοις προἰδρῦμε-

(1) B. αὐτῆ.

(2) B. τοὺς λόγους.

νον, και τὸ μέτρον ἐκείνο τὸ εἰδητικόν. Πάν γὰρ αἰθίου πληθος πεπερασαι· παντός δὲ πεπερασμένου πληθους προϋπάρχει τὸ περατοῦν ταῦτα και ἀριθμοῦν. Και οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ και ἀπὸ τῶν λογικῶν ψυχῶν προέρχονται, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῶν ἐν ἐκείναις παραδειγματι- των. Διὰ γὰρ τοῦτο και ἐνταῦθα ταῖς λογικαῖς συνηρ- τηται, διότι και ἐκεῖ τὸ ἐν αὐτῶν μέτρον ὁμοῦ τοῖς πολλοῖς εἶδεσιν ἐκείνων ἀπογενεᾷ τὸν τούτων ἀριθμῶν. Ἀλλ' αἱ μὲν θεῖαι ψυχαί, και ὅσαι καθαραί, σώζουσι τὸν λόγον κἀνταῦθα καθαρὸν· αἱ δὲ μερικαὶ χρωῦνται και ταῖς ἀλόγοις, συμπεπλεγμένην ἔχουσαι ζωὴν, οὐ μὲν κρατοῦντος τοῦ κρείττονος, οὐ δὲ πολλῶν δουλεύοντος. Ἐκ δὲ τῶν αἰθίων τούτων ἀλόγων ψυχῶν, αἱ ἄλλαι τὴν γένεσιν ἔλαχον ὅσαι θηται, κατ' εἶδος μὲν και αὐταὶ σωζόμεναι διὰ τὸ παράδειγμα τὸ νοερόν, τῷ κατ' ἑκαστα δὲ ἀπολλύμεναι, διότι κατὰ τῶν νέων ὑπέστησαν θεῶν τῶν πρὸ αὐτῶν ἀλόγων ἐξ ἐκείνων ἀπογεννωμένων τῶν ἐν ψυχῶν, συμπεπλεγμένης (1) αὐτῶν τῆς κοίσεως πρὸς τὴν μονάδα πάσης αὐτῶν τῆς σειρᾶς. Ἐχουσι γοῦν τινὰ ἀναλογίαν, αἱ τε φθειρόμεναι πρὸς τὰς ἐνταῦθα θείας αἰτίας ἀφ' ὧν και ὑφίστανται· και αἱ ἀθάνατοι πρὸς τὰς ἐκεῖ τούτων εἰδητικὰς αἰτίας.

Τρίτον (2) δὴ οὖν τὴν φύσιν θεατέον, πῶς ἐπὶ ταύτῃ τὸ παράδειγμα θετέον. Οὐ γὰρ που πυρός μὲν και ὕδατος, ἕς φησιν ὁ Πλάτων, και κινήσεως εἶδος θησόμεθα, τῆς δὲ φύσεως, ἢ τούτων ἐς αἰτία, τὴν νοεράν αἰτίαν ἀφαιρήσομεν.

(1) C. D. συμπλεγμένης.

(2) D. Τρίτον.

θεολόγοι δὲ καὶ πηγὴν αὐτῆς ἐν τῇ ζωογόνῳ θεῷ προὔπ-
 ἔστησαν· κώτοις γὰρ ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἀπλετος ἠώρηται (1)·
 κατὰ Πλάτωνα δὲ ἐν τῷ δημιουργικῷ νῷ τὸ εἶδος αὐ-
 τῆς ἐροῦμεν εἶναι, τὸ παντὸς τοῦ φυσικοῦ ὀχήματος
 ὑποσασκόν, ὃ καὶ ὁ Τίμαιός φησι τὸν δημιουργὸν ἐπι-
 δεσπῶναι ταῖς ψυχαῖς, τὴν τε τοῦ παντὸς φύσιν αὐταῖς
 ἐφαίνοντα, καὶ τοὺς εἰμαρμένους λόγοντα νόμους· ἐκεῖ
 γὰρ ἢ μία φύσις καὶ ἢ περιοχὴ τῶν εἰμαρμένων πάν-
 των νόμων καθ' οὓς καὶ ἔταξε καὶ διείλε το πᾶν· ὅπως
 γὰρ εἰ ὁ δημιουργός ἐστιν ὁ λέγων, εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφει τὰς
 ψυχάς. Ἐξ τούτου (2) τε ἐν ἑαυτῷ δείκνυσι τὴν τοῦ παντὸς
 φύσιν καὶ τοὺς εἰμαρμένους νόμους ὑπάρχοντας, ἐκεῖ οὖν
 τὸ ἐν εἶδος· παράγουσι δὲ καὶ αἱ χρώμεναι ψυχαὶ τὰς φύ-
 σεως τὰς ὑπ' (3) αὐτῶν ἐμπνεομένας· αὐταὶ δὲ πάλιν αἱ
 αἰθίοι γεννῶσι τὰς μερικὰς καὶ ἐγχρονίους. Εἰ δὲ δὴ δεῖ
 τοῦμὸν εἰπεῖν, ἐν μὲν αὐτῷ τῷ δημιουργικῷ νῷ τὸ παρά-
 δεῖγμα τῶν φύσεων ἠνωμένων ἡγοῦμαι περιεληφέναι τὸν
 ἀριθμὸν αὐτῶν, ὅσαι τὸ αἰθίοιον ἔλαχον· ἐν δὲ τῷ τοῦ
 σώματος εἶδους μόνῳ γεννητικῷ θεῷ, ὅστις ποτὲ οὗτος ὑμνηται
 τοῖς θεολόγοις, καὶ διηρημένας εἶναι τῶν αἰθίων φύσεων
 αἰτίας· παρὰ τούτου γὰρ καὶ ὑφίσταται προσεχῶς καὶ ἀναζω-
 πυρεῖται πᾶσα ἢ φυσικὴ τάξις καὶ ὁ τῶν φύσεων ἀριθμός.

Ἄλλ' ἐπὶ τὰ σώματα τῷ λόγῳ προελθόντες, ἄρ' οὐ
 καὶ τούτων ἐν μὲν τῷ δημιουργῷ τῷ πρώτῳ μίαν

(1) Jam hæc Proclus ad
 Tim. Vid. Orphic. Herm.
 p. 484. αἰώρηται pro ἠώρηται.

(2) B. C. D. τοῦτο καὶ ἐν.
 (3) B. C. D. ἀπ' αὐτῶν.

καὶ (1) ὀλικὴν αἰτίαν ὑποθησόμεθα, πάντα τὸν ἀριθμὸν τῶν ὀλικῶν περιέχουσαν σωμάτων· ἐν δὲ τῷ σωματουργῶ μετὰ τὴν μονάδα καὶ διακεκριμένας τῶν μερῶν αἰτίας ; ἢ τοῦτο μόνον καὶ ἀναγκαῖον· ὁ γὰρ τὸ ἐν εἶδος τὸ κοσμικὸν περιέχων, αὐτός ἐστιν ὁ πρῶτος πατήρ τοῦ παντός· τὰ δὲ δι' ἀνάγκην γιγνόμενα, τὰ μέρη λοιπὸν ἐστὶ, ταῦτα δὲ καὶ τῆς σωματουργοῦ (2) δεῖται προνοίας. Ἐκεῖνο δὲ πρὸς τούτῳ δῆλον ὅτι, καθάπερ ἐπὶ τῶν ψυχῶν ἐλέγομεν, γρῆ· καὶ ἐπὶ τούτων αἰτίας λέγειν τῶν θείων σωμάτων νοεράς καὶ εἰδητικᾶς· τὰ γὰρ τῶν δαιμόνων καὶ τῶν μερικῶν ψυχῶν ὄχηματα τῶν αἰτίων τούτων μετέχει δευτέρως καὶ τρίτως· τὸ γὰρ, εἶδος τοῦ ἡλιακοῦ σώματος γεννᾷ καὶ τὰ τῶν δαιμονίων (3) ψυχῶν ὄχηματα τὰ ἡλιακὰ καὶ τὰ τῶν μερικῶν· διὸ καὶ συντάσσεται καθάπερ ἡ ψυχὴ πρὸς τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ ὄχημα πρὸς τὴν οἰκίαν σφαῖραν. Ὅπως δὲ, ἐπειδὴ πλῆθος ἐστὶ τῶν θείων αἰτίων, ἐν ἄλλοις ἄλλως ἀποθετέον τῶν αὐτῶν τὰς αἰτίας, οἷον ἐν μὲν τῷ σωματουργῶ θεῷ τὰς διωρισμένας (4) τῶν σωμάτων ὡς σωμάτων, ἐν δὲ ταῖς γεννητικαῖς ἀρχαῖς τῶν ψυχῶν, ψυχικῶς, ἐν δὲ τῷ δημιουργῶ τῶν ὄλων, ὡς ζώων, κατὰ τε τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα τὴν ὑπόστασιν ἐκεῖθεν δεχομένων.

Αὐτὴν δὴ οὖν λοιπὸν ἡμῖν τὴν ὕλην σκεπτέον, εἰ καὶ ταύτης ἐστὶν εἶδος, ἢ οὐ περὶ πάσης ὁ αὐτὸς λόγος. Ἄλλ' εἰ μὲν τις λέγοι καὶ τὴν τῶν οὐρανίων σωμάτων

(1) A. C. D. Deest καὶ.

(3) B. D. δαιμόνων.

(2) C. D. σωματουργικῆς.

(4) B. δημιουργημένας.

ὕλην ἀνειδέον καὶ ἀσχημάτισον, οὐδὲ ταύτης εἶδος ἐν
 εἷ τῷ εἶδους τοιοῦτον. Εἰ δὲ ὄν, ἢ εἰδοπεποιημένον, ἢ
 εἶδος ἔσαι τὸ δὲ ἀρρυθμον καὶ ἀνειδέον, ὁμοιον εἶναι
 πρὸς τὸ εἶδος, ἀδύνατον. Εἰ δὲ τὴν οὐρανίαν ὕλην
 εἰδοπεποιῆσθαι τῷ αὐτῆς λόγῳ λέγομεν καὶ γὰρ ἴσως
 ἀνάγκη καθάπερ ἐπὶ τῶν ψυχῶν καὶ ἐπὶ τῶν φύσεων
 καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων μὴ ἐκ τῶν ἀτελεῶν ἀρχεσθαι τὴν
 δημιουργίαν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης εἶναι, πρὸ τῆς ἀνει-
 δέου καὶ τὸ εἶναι ἀμενηνὸν ἐχούσης, τὴν εἶδος πῶς οὖ-
 σαν, καὶ ἐν ἐνὶ ὄρω καὶ γάσει θεωρουμένην· εἴη ἂν πα-
 ράδειγμα καὶ ταύτης. Καὶ αὕτη μὲν διχόθεν ἂν ἔχοι τὴν
 γένεσιν, ἕκ τε τοῦ παραδείγματος καὶ τῆς θείας αἰτίας
 μόνον· τὸ μὲν γὰρ νοερὸν πᾶν μετὰ τοῦ Θεοῦ ποιεῖ·
 τὸ δὲ Θεῖον καὶ καθ' αὐτὸ προϊόν καὶ ἄχρι τούτων &
 μὴ ἔχει τὴν γένεσιν ἐξ (1) ἐκείνου· μετὰ δὲ τὰς ἀπλᾶς
 τῶν ὄντων ὑποστάσεις ἐπ' αὐτὰ τὰ ἐκ τούτων συγκείμενα
 τὸν λόγον προαγάγωμεν, λέγω δὲ ζῶα τε καὶ φυτὰ· καὶ
 γὰρ τούτοις πᾶσιν ἢ (2) τῶν νοερῶν παραδειγμάτων, διότι
 ὅθι τούτων ἐκάστου οὐ γένος μόνον ἀλλὰ καὶ εἶδος συμ-
 πληροῖ τὸ πᾶν, καὶ ὁμοιότερον αὐτὸ πρὸς τὸ παράδειγμα
 ποιεῖ· καὶ γὰρ ὁ νοητὸς κόσμος πάντα περιέχει τὰ
 νοητὰ ζῶα, ὥσπερ ὁ φαινόμενος πάντα ὅσα θρέμματα
 φησιν ὁ Τίμαιος. Ἐκαστα ἄρα τούτων ὁμοίωται πρὸς τι
 νοερὸν εἶδος· ἀλλὰ τὸ μὲν αὐτοζῶον ἠνωμένως καὶ
 νοητῶς περιέχει τὰς τῶν ψυχῶν ὁμοῦ καὶ τὰς τῶν σω-

(1) B. Deest ἰξ.

(2) Sic Codd. Forsan excidit τάξις vel σειρά, nisi majoris
 referendum ἢ ad γίνεσιν.

μάτων καὶ τὰς τῶν ζώων αἰτίας· ὡς γὰρ τῇ τετράδι τῶν ιδεῶν πάντα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν συνήρηκεν, οὕτω καὶ ἐνωσιν τῶν τε ὡσανεὶ ἀπλῶν καὶ τῶν ὡσανεὶ συνθέτων τὰς διηρημένας ἐν τοῖς νοεροῖς αἰτίας προεἴληφεν· ὅλως γὰρ τὸ καθόλου καὶ τὸ οὐσιώδες ἐκεῖθεν ἢ πόθεν αὐτῶ τὸ ἀνέκλιπτον, μὴ τῆς αἰτίας οὔσης αἰωνίου; πόθεν δὲ τὸ κοινὸν καὶ ἐπὶ πολλὰ διατεῖνον; τὰ γὰρ ἐκ τῆς κυκλοφορίας πάντα μερικὰ ἐστίν, ἐπειδὴ καὶ ἡ κίνησις αὕτη τοῦ οὐρανοῦ μερική πως ἐστίν, ἐκ δὲ τοῦ μερικοῦ τὸ καθόλου γεννᾶσθαι, τῶν ἀδύνατων ἐστίν. Ἐκαστον ἄρα εἶδος τῶν τε ζώων καὶ τῶν φυτῶν ἐκεῖθεν κατὰ τι παράδειγμα νοερὸν ὑφέστηκε· πᾶν γὰρ τὸ γιγνόμενον, καὶ πᾶν τὸ ὅπως οὖν ὑφεσῶς, εἰ μὴ ἐν εἴη πλήθους ἀνέμφαντον (1), ἐξ αἰτίας ἔχει τὸ εἶναι. Πόθεν οὖν τὰ εἶδη ταῦτα, καὶ ἐκ ποίας αἰτίας; ἄρα κινουμένης; ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξ ἀκινήτου ἄρα, ἐπειδὴ καὶ αἰδιά ἐστι, τοιαύτην δὲ εἶναι τὴν νοεράν φαμέν· ἐκείνη γὰρ ἐν αἰῶνι μένει τελέως· ἄρ' οὖν οὐ τῶν εἰδῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν καὶ ἑκάστα τὰ εἶδη θετέον, λέγω δὲ οἶον Σωκράτους καὶ ἐκάστου, μὴ καθ' ὅσον ἄνθρωπος ἀλλ' ἢ ἰδίως ποιὸν ἕκαστος προδέβληται. Καὶ πῶς οὐκ ἀνάγκη τὸ θνητὸν ἀθάνατον εἶναι κατὰ τὸν λόγον τοῦτον; εἰ γὰρ πᾶν τὸ κατ' ἰδέαν γιγνόμενον καὶ αἰτίαν ἀκινήτου γίγνεται, πᾶν δὲ τὸ κατ' αἰτίαν ἀκινήτου ὑποσὴν ἀμετάβλητόν ἐστι κατὰ τὴν οὐσίαν, ἔσαι ὁ Σωκράτης καὶ ἕκαστον τούτων τῇ οὐσίᾳ αἰεὶ ταυτὸν, καὶ αἰδίως ἰδρυμένον· ἀλλὰ ἀδύνατον.

(1) A. C. D. ἀσμίφαντον.

Ἐτι δὲ ἄτοπον τὴν ἰδέαν ποτὲ μὲν εἶναι παράδειγμα τινός, ποτὲ δὲ μὴ τὸ γὰρ αἰωνίως ὄν, πᾶν δ' ἔχει, διαίωνίως ἔχει καὶ τὸ παραδειγματικὸν οὖν, ἢ οὐχ ἔξει τὸ εἶδος, ἢ αἰεὶ ἔξει τὸ γὰρ συμβεβηκέναι τινα λέγειν ἐν ἐκείνοις ἄτοπον. Εἰ οὖν παράδειγμα ἔσαι, καὶ τὴν εἰκόνα δεῖ εἶναι· πᾶν γὰρ παράδειγμα εἰκόνας παράδειγμα. Εἰ δὲ ποτὲ μὲν ἔσαι τὸ καθ' αὐτὸ, ποτὲ δὲ οὐκ ἔσαι, καὶ τὸ παράδειγμα ποτὲ μὲν ἔσαι παράδειγμα, ποτὲ δὲ οὐ· καὶ ἐν βραχεῖ μὲν ἔσαι μορίῳ, τὸν δὲ ἄπειρον χρόνον οὐκ ἔσαι· ὅλως δὲ τὸ ἔσαι καὶ οὐκ ἔσαι παρά μέρος τῆς οὐσίας ἐκείνης ἀλλότριον. Πῶς δὲ οὐ δεῖ πεῖθεσθαι καὶ τῷ Σωκράτῃ λέγοντι διὰ τούτων (1) πρὸς τὴν τῶν ἰδεῶν ἡμᾶς ἀναχθῆναι θέσιν, ἢν' ἔχωμεν τὸ ἐν πρὸ τῶν πολλῶν; εἰ γὰρ ἔσι καὶ τῶν καθέκαστα εἶδη, πρὸ ἐνός ἐν ἔσαι, μᾶλλον δὲ πρὸ τῶν πεπερασμένων τὰ ἄπειρα· τῶν γὰρ ἐν τῷ αἰσθητῷ πεπερασμένων ὄντων, ἐκεῖνα ἄπειρα ἔσαι. Καὶ τοι τέ τούτου γένοιτ' ἂν ἄτοπώτερον; τὰ γὰρ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός μᾶλλον πεπέρασαι κατ' ἀριθμὸν, ἢ τὰ πορρώτερον, διότι τῷ ἐνὶ συγγενέστερον ὁ ἀριθμὸς. Ἄλλ' ὅτι μὲν εἶδη τῶν καθ' ἕκαστον ἀπολείπειν ἄτοπον, διὰ τούτων ὑπομεμνήσθω· ἐπειδὴ δὲ (2) πᾶν τὸ γιγνόμενον ἐξ αἰτίου γίγνεται τινός, καὶ τούτων αἰτίας θετέον, ὡς μὲν ἐν τι φάναι, τὴν τάξιν τοῦ παντός, ὡς δὲ καὶ πλείους αἰτίας εἰπεῖν, τὴν κίνησιν τοῦ οὐρανοῦ, τὰς μερικὰς φύσεις, τὰς

(1) B. τοῦτο.

(2) B. C. D. δὲ τὸ πᾶν τὸ γιγνόμενον.

ιδιότητος τῶν ὥρῶν, τὰ κλίματα, τοὺς τούτων ἐφόρους· διὰ γὰρ τούτων ἀπάντων συμπήγνυται τὰ καθ' ἕκαστα, καὶ διὰ ταῦτα αἰ τε τῶν ὥρῶν μεταβολαὶ ὀρθῶσιν εἰς αὐτά· τὸ γὰρ αἷτιον κινήθην, συγκινεῖ πως ἑαυτῷ καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ γενόμενον· καὶ αἰ τῶν ἐφόρων ιδιότητες· ἄλλα γὰρ ἄλλοις καὶ σχήματα οἰκεῖα καὶ χρώματα, καὶ φωναί, καὶ κινήσεις· καὶ αἰ τῶν κλιμάτων διαφοραί· ἄλλοιαι γὰρ ἐν τοῖς διαφόροις τόποις αἰ γενέσεις, καὶ αἰ μερικαὶ φύσεις, εὐ μόνον ἐκ τῆς ὅλης προῖουσαι φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς τῶν σπερμάτων ιδιότητος προσλαμβάνουσαι τι καὶ τυπούμεναι κατ' αὐτὴν τῷ δύνειν κατὰ τῶν σωματίων, καὶ οἷον ἐκείνων εἶναι καὶ οὐχ' ἑαυτῶν. Ἐχομεν ἄρα καὶ ὅπως οὐ κατὰ παραδειγματικὴν αἰτίαν ὑφέστηκεν· οὐ γὰρ ἐς ταυτὸν κατ' αἰτίαν εἶναι, καὶ κατὰ παράδειγμα γεγονέναι. Τὸ γὰρ παράδειγμα, αἰτία Πολλαχῶς οὖν τὴν αἰτίαν λέγειν εὐώθασμεν, μιᾶς τῶν πολλῶν παραδειγματικῆς αἰτίας οὔσης.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτων ἀρκέσει. Τῶν δὲ μορίων ἄρα καὶ αὐτῶν εἶδη φήσομεν, ὡς μὴ μόνον ἀνθρώπου παράδειγμα ποιεῖν, ἀλλὰ καὶ δακτυλοῦ καὶ ὀφθαλμοῦ, καὶ ἐκάστου τῶν τοιούτων, ἀλλὰ διότι καθύλου (1) τούτων ἕκαστον καὶ οὐσία πάντως ἐστὶ, καὶ ταῦτα κατὰ τινα ἔξωσαν αἰτίαν· διότι θὲ μέρη καὶ οὐχ ὅλα τῆς ἀμερίστου καὶ νοεραῆς οὐσίας ἐστὶ, καταδεέστερα. Τὰ μὲν γὰρ μὴ μέρη μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅλα, κατ' ἐκείνην ὑφεσάναι τὴν οὐσίαν, οὐκ ἀτόπον· τὰ δὲ ὡς μέρη

(1) Β. καθόσον.

μόνον, ἄτοπον. Τῶν γὰρ ὄλων ἐκεῖθεν ἢ γένεσις, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐνοειδές πρὸ τοῦ πεπληθυσμένου, καὶ τὸ ὄλον πρὸ τοῦ μέρους ἐκεῖθεν. Μήποτε οὖν ὀρθῶς ἂν ἔχοι πάντων τῶν τοιούτων νοερά μὲν αἰτία μὴ λέγαν· πᾶς γὰρ νοῦς ἀμέριστος· τὰ οὖν ὄλα πρὸ τῶν μερῶν αὐτῶν θετέον μόνα, καὶ τὰ ἀμέριστα πρὸ τῶν μεριστῶν, ψυχικὰ δὲ καὶ φυσικὰ· τὸ γὰρ πρῶτως μεριστὸν ἐν ψυχῆς ἔστι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν φύσει. Ἔστι γοῦν ἐνταῦθα καὶ δακτύλου καὶ ὀδόντος καὶ ἐκάστου τούτων λόγος καὶ εἶδος· καὶ ἡ μὲν ὀλότης αὐτῶν ἐν νῶ προὔφεσθηκεν, ἡ δὲ ἐν ἐνὶ περιέχουσα καὶ τὸ πλήθος, ἐν ψυχῆς, ἢ θε ζωτικῶς διελούσα τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ πλήθους, ἐν φύσει· ἡ δὲ διασηματικὴν ποησαμένη τὴν διαίρεσιν, λοιπὸν ἐν σώμασι· καὶ εἰ με δεῖ τούτων εἰπεῖν, δαιμονίας εἶνα, καὶ τούτων αἰτίας διωρισμένας οὐκ ἀπογνωστέον, ὡς δηλοῦσι καὶ αἱ ἐπιλήσεις τῶν ἐπὶ δακτύλου καὶ ὀφθαλμοῦ καὶ καρδίας τεταγμένων (1), θείας δὲ ἄλλως τῶν ὄλων καὶ ταῦτα περιεχόντων.

Ταῦτα καὶ περὶ τῶν μορίων εἰρήσθω μοι συντόμως· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς, τὰ συμβεβηκότα σκεπτέον. Ἄρα καὶ ταῦτα ἐξεῖ ἰδέας, ἢ καὶ τούτων περὶ διττὸς ὁ λόγος; τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν τελειωτικὰ καὶ συμπληρωτικὰ τῶν οὐσιῶν ἔστιν, οἷον ὁμοιότης, κάλλος, ὑγίεια, ἀρετὴ· τὰ δὲ ὑφέσθηκε μὲν ἐν ταῖς οὐσίαις, οὐ συμπληροῖ δὲ αὐτάς οὐδὲ τελειοῖ, οἷον λευκότης, μελανία, πάντα τὰ τοιαῦτα· τὰ μὲν οὖν συμπληρωτικὰ τῶν οὐσιῶν καὶ τελειωτικὰ προηγουμένως ἔχει παραδειγμα-

(1) Β. ἐπιτεταγμένων.

τακὰς αἰτίαις, τὰ δὲ ἄλλως ἐπιγενόμενα τοῖς σώμασι, κατὰ λόγον γίνεσθαι καὶ οὐκ ἀπόχρη πρὸς τὴν γένεσιν αὐτῶν ἢ κράσις τῶν σωμάτων, ἀλλ' ἔρχεται εἶδος ἔνδοθεν ἀπὸ τῆς φύσεως, οὐ μόντοι κατὰ τινὰ νοερὰν διωρισμένην αἰτίαν. Τὸ μὲν γὰρ ρῦσιῶδες καὶ τὸ τελεσιουργικὸν καὶ τὸ κοινὸν προσήκει τοῖς εἶδεσι· τὸ δὲ πάντων τούτων ἄμοιρον ἀλλαχόθεν καὶ οὐκ ἐκ τῶν πρώτων ὑπέστηκεν εἰδῶν· ἢ γὰρ φύσις δεξαμένη προϊούσαν εἰς τοὺς ὄγκους τὴν τῶν εἰδῶν διακόσμησιν, διείλεν ἀπὸ μὲν τῶν μερῶν τὰ ὅλα, ἀπὸ δὲ τῶν συμβεβηκότων τὰς οὐσίας· ἃ πρότερον ἦνωτο καὶ ἦν ἀμέριστα, ταῦτα ἀναπτύττουσα ταῖς ἑαυτῆς διαίρετικαῖς δυνάμεσι· καὶ γὰρ οὐδὲ ἦν δυνατὸν ἐκ τῶν ἠνωμένων εὐθύς ὑποσῆναι (1) τὰ πάντα (2) διηρημένα, καὶ ἐκ τῶν κοινοτάτων τὰ μερικώτατα, ἀλλ' ἐν ταῖς μεταξὺ φύσεσι κατὰ τὸν λόγον τῆς ὑφέσεως ἀναγκαῖον ἦν γενέσθαι καὶ τὴν διαίρεσιν. Καὶ σχήματος οὖν αἰτίαν θετέον, πάντων σχημάτων οἰσικὴν, καὶ ἀριθμῶν μονάδα μίαν, γεννητικὴν πάντων ἀριθμῶν· ὅπου γὰρ καὶ ἡ ἐνταῦθα μονὰς ἀρτία διαικνυται καὶ περιττή, καὶ παντα ἔχουσα τὰ εἶδη κατ' ἔνωσιν, τί χρὴ φάναι περὶ τῆς μονάδος ἐκείνης; ἀρ' οὐχ ὡς πάντων ἐνοειδῶς ἔστιν αἰτία, καὶ ὡς τὸ ἀπειροδύναμον αὐτῆς γεννᾷ καὶ ἐν ἡμῖν τὸν ἀπειρον ἀριθμὸν; καὶ πῶς οὐκ ἀναγκαῖον, εἴπερ καὶ ἡ ἐνταῦθα μονὰς ἐκείνης προῆλθεν εἰκῶν;

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν συμβεβηκότων λεκτέον· περὶ δὲ τῶν τεχνητῶν ἄρα καὶ τούτων εἶδη ῥητέον; ὁ δέ γε (3)

(1) D. ἀποστῆναι.

(3) B. ὁ γέ τοι.

(2) A. C. D. πάντα.

Σωκράτης ἐν Πολιτείᾳ φησὶ , κλίνης καὶ τραπέζης ιδέαν οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν , ἥ καὶ ἐν ἐκείνοις τὸν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ τεχνίτου λόγον ιδέαν ἐκάλεσε , καὶ τοῦτον ἔφατο τὸν λόγον εἶναι Θεοῦ γέννημα , διότι καὶ αὐτὸ τὸ τεχνικὸν τοῦτο Θεόθεν οἶεται δεδῶσθαι ταῖς ψυχαῖς· τεκμήριον δὲ , τὸν γὰρ ποιητὴν τρίτον ἀπὸ τῆς ἀληθείας προσεῖρηκε , τῷ ζωγράφῳ τιθεὶς αὐτὸν ἀναλόγως , ὅς οὐ τινα κλίνην , ἀλλ' εἰδῶλον ἐκείνης ποιεῖ . Καί τοι , εἶγε ἄλλο μὲν ἐστὶ τὸ Θεῖον εἶδος , ἄλλο δὲ ὁ ἐν τῷ γιγνομένῳ λόγος· δημιουργὸν γὰρ λέγει τοῦ τεχνητοῦ εἶδους τὸν Θεόν , ὡς τὸν τεχνίτην τοῦ μερικοῦ ποιητὴν· τέταρτος ἂν εἴη , οὐ τρίτος . Σκοπεῖν δὲ καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὁρῶ τὸν λόγον (1) . Εἰ γὰρ ἐστὶν ἐν νῷ καὶ τούτων εἶδη , πότερον ἀμέσως ἤξει ταῦτα ἐπὶ τὸ αἰσθητὸν , ἢ διὰ μέσης τῆς φύσεως ; εἰ μὲν γὰρ ἀμέσως , ἄτοπον· οὐδαμοῦ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων τοιαύτη γέγονεν ἢ πρόοδος , ἀλλὰ τὰ ἐγγυτέρω τοῦ νοῦ πρῶτα μετέσχε τῶν εἰδῶν· εἰ δὲ διὰ μέσης τῆς φύσεως , διότι καὶ αἱ τέχλαι μιμῆσθαι λέγονται τὴν φύσιν· πολλῶν γὰρ πρότερον (2) ἔξει τῶν τεχνῶν ἢ φύσις τὰ εἶδη τῶν τεχνητῶν , εἴπερ καὶ ὁ νοῦς ἔξει καὶ (3) τῶν τεχνητῶν ἢ φύσις αἰτία· πάντα δὲ τὰ ἐκ φύσεως γεγονότα ζῆ , καὶ αὐξησιν ὑπομένει καὶ γένεσιν , εἴπερ εἴη τῶν ἐν ὕλῃ γιγνομένων . Καὶ γὰρ ἡ φύσις ζωὴ τις ἐστὶ καὶ αἰτία τῶν ζώντων· ἀλλ' ἀδύνατον ζῆν καὶ αὐξάνεσθαι τὴν κλίνην , ἢ ἄλλο τι τῶν τεχνητῶν . Οὐκ ἄρα ιδέαν ἔχει προϋπάρχουσαν , οὐδὲ τι νοερὸν παράδειγμα

(1) B. C. ὁρῶντά τὸν λόγον. (3) B. Doest καὶ .

(2) A. C. πρῶτως .

τὰ τεχνητὰ τῆς ὑποστάσεως αὐτῶν. Εἰ δὲ δὴ καὶ τὰς ἐπι-
 στήμας ἐθέλοι τις τέχνας καλεῖν, διαιρετέον οὕτως· τῶν
 τεχνῶν ὅσαι μὲν ἀνάγουσι τὴν ψυχὴν καὶ ὁμοιοῦσι πρὸς
 νοῦν, τούτων εἶδη θησόμεθα πρὸς ἃ καὶ οἰκειοῦσιν
 ἡμᾶς· ὁμοίως γὰρ ἐστὶ σχῆμα καὶ ἡ νόησις τοῦ σχήματος,
 καὶ ἀριθμὸς καὶ ἡ τοῦ ἀριθμοῦ νόησις. Καὶ ἀριθμητικῆς
 οὖν καὶ μουσικῆς καὶ γεωμετρίας καὶ ἀστρονομίας εἶδη θη-
 σομεν, εἰ μὴ τὰς δεδημευμένας λέγοι τις τούτων ἑκάστην,
 ἀλλὰ τὰς νοεράς καὶ ποιητικὰς τῶν θεῶν εἰδῶν. Αὗται
 γὰρ δὴ καὶ ἡμᾶς συνάπτουσι πρὸς νοῦν, ὅτε οὐρανοῦ τε
 ὑπερ ἀστρονομῶμεν, καὶ τὴν νοεράν ἀρμονίαν θεωρῶμεν,
 καθ' ἣν καὶ ἀπεγέννησε τὰς τε ψυχὰς καὶ τόνδε τὸν κόσμον
 ὁ τῶν ὄλων πατήρ, καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκεῖνον, ὃς ἐν πᾶσιν
 ἐστὶ τοῖς εἶδεσι κρυφίως τε καὶ διηρημένως, καὶ τὸ σχῆμα
 τὸ νοερόν, ὃ πάντων ἐστὶ τῶν σχημάτων γεννητικόν· καθὸ
 καὶ ὁ δημιουργὸς τὸν τε ὄλον κόσμον περιφέρει, καὶ τῶν
 στοιχείων ἑκαστον κατὰ τι σχῆμα οἰκεῖον ὑπέστησε. Τούτων
 μὲν οὖν εἶδη θετέον, καὶ ὅσαι ἄλλαι ψυχῆς ἀναγωγοί, καὶ
 ὧν δεόμεθα καὶ εἰς τὸ νοητὸν ἀναδραμόντες· ὅσαι δὲ
 ψυχῆς εἰσὶ παιζούσης καὶ περὶ τὰ θητὰ διατριβούσης
 καὶ τὰς ἀνθρωπίνης χρείας θεραπευούσης, τούτων οὐδε-
 μίας εἰδὸς ἐστὶ νοερόν· ἀλλ' ἡ μὲν ψυχὴ τὴν δύναμιν ἔχει
 τὴν τῶν θεωρημάτων οἰσκήν ἐν τῇ δόξῃ κειμένην, καὶ
 γενεᾶν τοιαῦτα καὶ κρίνειν πέφυκε· διακεκριμένα δὲ εἶδη
 τῶν τεχνῶν ἢ τῶν τεχνητῶν οὐδαμῶς ἐστὶ. Θαυμαστὸν δὲ
 οὐδὲν καὶ τὸ εἶναι τινὰς ἐν δαίμοσιν αἰτίας, οἱ καὶ ἔφοροι

λέγονται τῶν τεχνῶν οἱ μὲν ἄλλων οἱ δὲ ἄλλων ὑπάρχειν, καὶ ἀνθρώποις δεδωρῆσθαι ταύτας, καὶ ἐν θεοῖς συμβολικῶς εἶναι, οἷον χαλκείας εἶναι μὲν τις δαίμων, Ἡφαιστος λεγέσθω προσάτης καὶ τὸ εἶδος ἔχων· αὐτὸς δὲ ὁ μέγας Ἡφαιστος συμβολικῶς ἂν λέγοιτο χαλκεύειν τὸν οὐρανὸν, καὶ ὑφαντικῆς ὡσαύτως Ἀθηναϊκῆ τις δαίμονις ἔξερως αὐτῆς τῆς Ἀθηνᾶς ἄλλως καὶ δημιουργικῶς ὑφαίνειν τὸν διάκοσμον τῶν νοερῶν εἰδῶν ὑμνουμένης.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν ἡμῖν θεωρητέον· ὑπόλοσκον δὲ ἐστὶ περὶ τοῦ τῶν κακῶν εἰπεῖν συντόμως, ὅτι καὶ ταῦτα χωρὶς παραδειγμάτων ὑπέστη θείων, διὰ δὴ τινος ἄλλας αἰτίας, ὡς ἐν ἑτέροις (1) εἶπομεν, παρυφιστάμενα. Πότερον οὖν οὕτω ῥητέον ἰδέαν τῶν κακῶν ὡς αὐτὸ κακὸν οὔσαν, ἢ ὡς τῶν διαστατῶν ἀμερῆς καὶ τῶν πεπληθυσμένων μοναδικὸν τὸ εἶδος, οὕτω καὶ τῶν κακῶν τὸ παράδειγμα ἀγαθόν. Ὁ μὲν γὰρ πρότερος λόγος οὐδαμῶς εὐαγῆς αὐτὸ τὸ κακὸν ἐν ἐκείνοις τιθέμενος, ἵνα μὴ παραδείγματα λέγοντες κακῶν ἐν θεῷ, καὶ αὐτὸν αἴτιον ἀναγκασθησόμεθα λέγειν τούτων, ὧν προεσήσατο τὰ παραδείγματα, καὶ τοι καὶ ἡμῶν, ὅταν πρὸς ἐπιτονα βλέψωμεν, τότε μᾶλλον ἀγαθνομένων. Εἰ δὲ λέγοι τις τῶν κακῶν τὸ εἶδος ἀγαθόν, πότερον τῆ οὐσίᾳ μόνον ἐστὶν, ἢ καὶ τῆ ἐνεργείᾳ ἀγαθόν. Εἰ μὲν γὰρ τῆ οὐσίᾳ μόνον, ἔσαι κακοποιὸν, ὃ μὴ θέμις εἰπεῖν· εἰ δὲ καὶ τῆ ἐνεργείᾳ, δῆλον ὅτι καὶ τὸ γιγνόμενον ἀγαθόν. Τῆς γὰρ ἀγαθοποιουῦ δυνάμεως καὶ ἐνεργείας τὸ ἀποτέλεσμα

(1) Vid. Commentar. in Timæum, et libellum de malis subsistentiâ. Tom. 1.

ἀγαθὸν οὐχ' ἦττον ἢ τοῦ πυρὸς τὸ ἀποτέλεσμα *θεριμόν*· οὐκ ἄρα τὸ κακὸν ἢ κακὸν κατὰ τι παράδειγμα γέγονεν. Εἰ δὲ, ὡς ἐρεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης, ἐκάστη ἰδέα θεὸς ἐστίν, οὐδένα δὲ θεὸν (1) αἰτιατέον τῶν κακῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν, οὐδ' ἄρα τὰς αἰτίας τῶν κακῶν αἰτιατέον θεοῦς οὔσας· τὰ δὲ παραδείγματα, ὧν ἐστὶ παραδείγματα, αἰτία ἐστίν. Οὐδεμίᾳ ἄρα ἰδέα παράδειγμα κακῶν ἐστίν, πρὸς οἷς καὶ ὁ δημιουργὸς, ὁ πάντα ἑαυτῷ παραπλήσια γενέσθαι βουλόμενος, καὶ ὁ πάντα ἐν τῷ αἰσθητῷ βουλόμενος γενέσθαι καὶ ὅσα ἐν τῷ νοητῷ, τὸ κακὸν οὐδαμῶς εἶναι βούλεται κατὰ δύναμιν, ὡς φησι ταῦτα πάντα ὁ Τιμαίος. Εἰ δ' ἦν ἐν αὐτῷ παράδειγμα κακῶν, ὁ πάντα ἑαυτῷ βουλόμενος (2) ἐξομοιοῦν, παρήγαγεν ἂν καὶ τὸ κακὸν ὡς ἑαυτῷ παραπλήσιον. Ἄλλὰ μὴν οὐ βούλεται εἶναι τὸ κακὸν, βούλοιο ἂν καὶ μὴ εἶναί τι τῶν ἑαυτοῦ παραδειγμάτων αὐτὸ τοῦτο παράδειγμα, καὶ οὕτως εἰς αὐτὸν ὁ λόγος ἀσεβῶν τὸν πατέρα τοῦ παντὸς οὐ παύσεται, μέχρις ἂν τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως ἀπογνοῦς, ἐνταυθαῖα που τὰ τῶν κακῶν αἰτία καὶ παραδείγματα κατανοεῖν ἐξελήσειεν, ἐπεὶ καὶ κανὼν ἐστὶ τοῦ Τιμαίου, πᾶν τὸ πρὸς αἰθῆριον παράδειγμα γεγονὸς, εἶναι καλόν. Εἰ δ' οὖν τὸ κακὸν πρὸς τι τοιοῦτον γέγονεν, οὐκ ἔτ' ἂν αἰσχροὺς εἶη πάντως, ἀλλὰ καλόν· ὅτι δὲ πᾶν τὸ καλὸν ἀγαθόν, δῆλον· ὡς' εἶη ἂν τὸ κακὸν ἀγαθόν. Τίς δ' ἂν καὶ ποιήσῃ τὸ κακὸν, πρὸς τὸ παράδειγμα βλέπων; δεῖ γὰρ εἶναι τὸ παράδειγμα, τινὸς

(1) Β. θεὸν κακὸν αἰτιατέον, (2) Β. βουλόμενος γενέσθαι
ὡς. C. D. θεὸν αἰτιατέον, ὡς. καὶ ἐξομοιοῦν.

τοῦ πρὸς αὐτὸ ποιούντος. Εἰ μὲν γὰρ ὁ νοῦς, εἴη ἂν αὐτὸς αἴτιος τῶν κακῶν· εἰ δὲ ὁ ποιῶν ἐνταῦθα τὰ κακὰ γιγνώσκων, ἂν ποιῶι (1) ταῦτα τῷ τὸ παράδειγμα γιγνώσκειν· εἰ δὲ μηδέτερος, οὐδ' ἂν παράδειγμα εἴη, τινὸς μὴ ὄντος τοῦ ποιούντος τῷ εἰς ἐκεῖνο βλέπειν.

Ἄλλὰ τῶν μὲν κακῶν ἕλις· δεδεδειγμένων δὲ τούτων, κεφάλιον ἐν συλλαβόντες εἴπωμεν ὅτι τῶν καθολικῶν οὐσιῶν τὰ εἶδη καὶ τῶν ἐν τούτοις τελειότητων· οἰκειότατα γὰρ ταῦτα τοῖς εἶδασι τὸ ἀγαθόν, τὸ οὐσιῶδες, τὸ αἰδίδιον, τὸ μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης ἦκον αἰτίας, καὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ αἰῶνος εἰς τὴν πρωτίστην τῶν εἰδῶν τάξιν· δευτέραν μὲν οὖσαν τοῦ αἰῶνος, τρίτην δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος, ἀνημμένην δὲ (2), ὡς πάντα τὰ ὄντα, τῆς τῶν ἀγαθῶν πάντων αἰτίας. Ἀπὸ τούτων οὖν τριῶν στοιχείων ἀφορισέον, τίνα μὲν κατὰ παραδειγματικὴν νοεράν γέγονεν αἰτία, τίνα δὲ ἐξ ἄλλων μὲν ἀρχῶν ὑφέστηκεν, οὐ μὲν τοι πρὸς παράδειγμα νοερόν. Ἡ μὲν γὰρ θριξ, καὶ εἰ μόριον εἴη προηγούμενον, οὐκ ἂν ἐκεῖθεν εἴη· δεδεδεικται γὰρ ὅπως τὰ ὅλα ἐκεῖθεν καὶ οὐ τὰ μέρη· ὁ δὲ πηλὸς σύμμιξις ἐςί δύο στοιχείων ἀόριστος, οὐ κατὰ λόγον γενομένη φυσικόν, ἐπεὶ καὶ ἄλλα μυρία συμπλέκειν κατὰ τὰς ἡμετέρας χρείας εἰώθαμεν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν τοιούτων εἰς εἶδος ἀναφέρομεν· τέχνης γὰρ ἐςιν ἡ προαιρέσεως ἔργα ταῦτα· ὁ δὲ ῥύπος, οὐδὲ, προηγούμενην ἔχων γένεσιν, ἐπισυνίσασθαι πέφυκε. Καί τοι γε τῶν πρὸ ἡμῶν τις καὶ λίαν δριμέως ἐπεχείρησε κατασκευάζειν ὅτι καὶ ῥύπου παράδειγμα ἐςιν· εἰ γὰρ

(1) B. C. ποιῶι.

(2) A. C. D. ἀνημμένην ὡς.

τοῦτο (1), καὶ ῥύπου· πᾶσα γὰρ κάθαρσις, ῥύπου τινὸς ἐστὶν ἀφαίρεσις, ἀλλ' ἡμεῖς καὶ τὴν κάθαρσιν (2) φαμὲν ἐν τοῖς εἶδεσιν εἶναι, καὶ οὐ διὰ τοῦτο ῥύπου νοερὸν εἶδος ἀποδησόμεθα. Καὶ γὰρ κακίας ἢ κάθαρσις· ἀλλὰ δέδεικται μὴδὲν τῶν κακῶν ἐκκεῖσθαι ἀπογεννώμενον· πᾶς δὲ ῥύπος κακία τίς ἐστὶν ἐκείνου πάντως, ᾧ παρυφέστηκε. Διὰ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἐκεῖθεν ταῦτα, θιότι ἐκβάσεις εἰσὶ καὶ σερήσεις τῶν ἐκεῖθεν ὑποσάντων· καὶ γὰρ τὸ σκότος στέρησις ἐστὶ φωτός, ἀλλ' ὁ ἥλιος αἴτιος ὧν φωτός, οὐκέτι καὶ τῆς σερήσεως τοῦ φωτός αὐτὸς αἴτιος. Οὕτω δὴ οὖν καὶ ὁ νοῦς, γνώσεως αἴτιος ὧν, οὐκέτι καὶ τὴν ἀγνοίαν αὐτὸς ὑφίστησι, σερῆσιν οὕσαν γνώσεως· καὶ ψυχὴ ζωῆς οὕσα χορηγός, οὐχὶ καὶ ἀζωΐαν αὐτὴ διήκουσαν· ἐν γὰρ τοῖς δεχομένοις ταῖς δόσεσι τῶν πρώτων αἱ σερήσεις παρυφίστανται τῶν διδομένων, ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς τὰς ἐξεις διδοῦσι προϋφέςτηκασιν, ὡς ἐκεῖθεν ἔχειν τὴν γένεσιν ὁμοίως ταῖς ἐξεσιν ὧν εἰσὶν αὐταὶ σερήσεις. Εἰ δὴ τὸν νοῦν γινώσκοντά τι ἀγαθὸν λέγοι τις καὶ τὸ κακὸν γινώσκειν, καὶ διὰ τοῦτο ἐν αὐτῷ τιθεῖν τὸ κακὸν. Εἴρηται οὖν ἐν τῷ Φαίδωνι μίαν εἶναι γνῶσιν τοῦ τε ἀμείνονος καὶ τοῦ χείρονος. Οὕτω δὲ καὶ ὁ ἐν Τιμαίῳ δημιουργὸς αὐτῷ πεποιήται λέγων· τὸ δὲ καλῶς ἀρμολογεῖν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ· διὰ γὰρ τούτου δεῖκνυται τὸ κακὸν εἰδῶς. Λεκτέον δὲ κακῶν μὲν παράδειγμα οὐδὲν ἐστὶν ἐν αὐτῷ, κακῶν δὲ γνῶσις καὶ αὕτη ἐστὶ παράδειγμα πάσης κακοῦ γνώσεως, ἣν τὸ λαβῶν

(1) A. B. C. εἰ γὰρ τούτου.

(2) B. C. D. καθαρότητα.

D. Εἰ δὲ τούτου.

ἀγαθύνεται. Καὶ γὰρ ἡ ἀγνοία κακὸν, οὐχ ἡ τῆς ἀγνοίας γνῶσις, μία οὕσα καὶ ἑαυτῆς καὶ τῆς ἀγνοίας· ὥςτε πάλιν τὸ παραδείγμα οὐ κακοῦ, ἀλλ' ἀγαθοῦ, τῆς τοῦ κακοῦ γνώσεως. Ἐὰν γὰρ οὕτω λέγωμεν, οὔτε τῶν κακῶν ιδέας εἰσαίσωμεν, ὡς τινες τῶν Πλατωνικῶν, οὔτε μόνον τὰ ἀμείνω γηνώσκειν τὸν νοῦν ἐροῦμεν, ὡς ἕτεροι διαδοξάζουσι· μέσοι δὲ ἀμφοῖν γενόμενοι, καὶ τὴν γνῶσιν αὐτῶν δώσομεν τῶν κακῶν, καὶ παραδειγματικὴν αἰτίαν οὐ δώσομεν κακῆν οὔσαν. Ὁ μὲν οὖν Παρμενίδης μαιευόμενος τὸν Σωκράτην, καὶ (1) προκαλούμενος τὰς ἐν αὐτῷ περὶ τούτων ἐννοίας, τοιαῦτα ἠρώτησε· μέλλει δὲ ἄρα ὁ Σωκράτης ἐπὶ τούτων καὶ λίαν ἀπογεγνώσκειν τὰ εἶδη τοιαῦτα λέγων.

« Οὐδαμῶς, φαίνει τὸν Σωκράτην, ἀλλὰ ταῦτα (2) ἀπερ
 » ὀρῶμεν, ταῦτα καὶ εἶναι, εἶδος δὲ τι αὐτῶν οἰηθῆναι εἶναι,
 » μὴ λίαν ἢ ἄτοπον (3). Ἢδὴ μὲν τοι ποτέ με καὶ ἔθραξε (4)
 » μὴ τι ἢ περὶ πάντων ταυτόν. Ἐπειτα ὅταν ταύτη ἐγὼ
 » ἰστῶ (5), φεύγων οἴχομαι, δεῖσας μὴ ποτε εἰς ἀδυθὸν
 » φλυαρίαν (6) ἐμπεσῶν διαφθαρῶ. Ἐκεῖσε οὖν ἀφικόμενος
 » εἰς ἃ νῦν δὴ ἐλέγομεν (7) εἶδη ἔχειν, περὶ ἐκεῖνα πραγ-
 » ματευόμενος διατρίβω ».

(1) B. καὶ περὶ τούτων προκα-
 λούμενος τὰς ἐν αὐτῷ ἐννοίας.

(2) Editt. ταῦτά γε.

(3) Thomps. ἄτοπον; alii
 ut nostri Codd.

(4) Cod. Vindob. ἐτάρα-
 ξεν.

(5) B. στῶ. Sic Editt. —
 Cod. Vindob. ἐγὼ στῶ.

(6) B. D. μὴ ποτε εἰς τιν'
 (Sic Editt.) ἀδυθὸν φλυαρίας.
 Infra p. 64. ἀδυθὸς φλυαρία.

(7) Sic Editt. C. D. ἔλε-
 γον.

Ταῦτα ὁ Σωκράτης ἀποκρίνεται, πρὸς μὲν τὸ ἄζων καὶ εὐτελές καὶ ἐνυλον ἀποβλέπων τῶν ἠρωτημένων, οὐκ ἀξίων καὶ τούτων αἰτίας λέγειν, ἀλλ' ἐν μόνοις τοῖς ὁρατοῖς ἀπολιπὼν αὐτῶν τὴν ὑπόσασιν' πρὸς δὲ τὸ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα κοινὸν καὶ (1) ὑσερογενές ἀφορῶν, λογιζόμενος μήποτε καὶ τούτων εἶδος. Ὡς γὰρ ἐσιν ἐπὶ τοῖς πολλοῖς πηλοῖς ἐν ὑσερογενές κοινὸν ὁ πηλὺς, καὶ ἐπὶ ταῖς πολλαῖς θριξίν ἐν εἶδος ἡ θριξ, ὃ καὶ κατηγοροῦμεν τῶν πολλῶν οὕτω φαίη τις ἂν καὶ τῶν πολλῶν ἐν ἐσὶ τοιοῦτον ὑποσατικὸν τῶν πολλῶν. Τοῦτο δὴ οὖν θράττει τὸν Σωκράτην· καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπὸ τῶν ὀρισῶν ἐπὶ τὰ ὑσερογενῆ μετιῶν, εἶτα ἀπὸ τούτων ἐπὶ τοὺς ἐνδον λόγους, ἔπειτα ἐκ τούτων ἐπ' αὐτὰ τὰ νοερά εἶδη, καθάπερ εἴρηται ἐν Φαίδρῳ, λογίζεται μή ποτε καὶ ἐπὶ τούτων, ὥσπερ ἐσὶν ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς καθ' ἕκαστα μεταβαίνειν ἐπὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἐν, ἔπειτα εἰς τὸ ἐπ' αὐτοῖς κοινὸν, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦδε δυνατόν ἐπ' ἄλλο τι μετιέναι τὸ πρὸ αὐτῶν ἐν· ἀλλ' ὅρα πάλιν ἐὰν τὸ τούτων ἀπόθῃται εἶδος, κατὰ τὸν σωρεῖτην προῖων, ἀναγκασθῆσεται πάντων εἶδη τίθεσθαι καὶ αὐτῆς τῆς ὕλης. Λοιπὸν καὶ αὕτη ἐσὶν ἡ ἄβυθος φλυαρία, εἰς ἣν τὸ ἐμπίπτον (2) διαφθείρεται, καὶ ἄζων γίγνεται καὶ ἀμενηνόν. Διὸ πάλιν ἀνασρέφει ἐπὶ τὰ ὅλα καὶ οὐσιώδη καὶ προηγουμένως ὑποσάντα καὶ συμπληρωτικά τοῦ παντός, καὶ περὶ ταῦτα ποιεῖται τὴν διατριβήν, ὡς τούτων κατὰ τὰς

(1) C. D. καὶ τὸ ὑσερο-
γενές.

(2) A. C. D, τὸ ἐνπίπτον.

εἰδητικᾶς αἰτίας γεγονότων, τῶν δὲ ἄλλων ἐνταῦθα μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἔξω τῶν αἰσθητῶν.

« Νέος γὰρ εἶ, ἔτι φάναι τὸν Παρμενίδην, ὃ Σώκρα-
 » τες, καὶ οὐπὼ σου ἀντελιηπται φιλοσοφία ὡς τότε (1)
 » ἀντιλήφεται κατ' ἐμὴν δόξαν, ὅτε (2) οὐδὲν αὐτῶν ἀτι-
 » μᾶσεις· νῦν δὲ ἔτι πρὸς ἀνθρώπων ἀποδλέπεις δόξας
 » διὰ τὴν ἡλικίαν ».

Ταῦτα ὁ Παρμενίδης ἐπιπλήττων ἀποροῦντι τῷ Σω-
 κράτη, δόξειεν ἂν τισιν αὐτὸς ἰδέας ἀποτίθεσθαι πάντων,
 καὶ ὅσα σμικρὰ καὶ ὅσα ἐνυλότατα καὶ ὅσα παρὰ φύσιν
 τί γὰρ ἂν ἐπέπληττεν, εἰ μὴ καὶ τούτων αὐτὸς τὴν ὑπό-
 γασιν τῆς εἰδητικῆς αἰτίας ἐξῆπτεν (3); ἐμοὶ δὲ δοκεῖ μὴ
 πρὸς τοῦτο πεποιθῆσθαι τὴν ἐπίπληξιν, ἀλλὰ τοὺς ὡς σμι-
 κρῶν τούτων καὶ φαύλων ἀναίτιον ἠγησαμένους τὴν γένε-
 σιν. Ὁ Παρμενίδης ταύτην αὐτοῦ τὴν ἔννοιαν ἐπιδιορ-
 θοῦται, (4) τὸ ἀναίτιον οὐδαμῶς προσιέμενος· πᾶν γὰρ
 τὸ γιγνόμενον ὑπ' αἰτίου τινὸς ἐξ ἀνάγκης γίγνεσθαι φησὶ
 καὶ ὁ Τίμαιος· παντὶ γὰρ ἀδύνατον χωρὶς αἰτίου γένεσιν
 ἔχειν. Οὐδὲν οὖν ἐστὶν οὕτως ἄτιμον καὶ φαῦλον, ὃ μὴ
 μετέχει (5) τοῦ (6) ἀγαθοῦ, κακείθεν ἔχει τὴν γένεσιν,
 ἐπεὶ, κἂν τὴν ὕλην εἴποις, εὐρήσεις καὶ ταύτην ἀγαθόν,

(1) A. B. C. ὅτε. — D. ὡς
 ἔτι. Et sic Editt. Maluerim
 Procli lectionem.

(2) B. τότε.

(3) A. B. ἐξῆπται.

(4) B. καὶ τὸ.

(5) C. D. μετέχειν.... ἔχειν.

(6) C. τοῦ αἰτίου ἀγαθοῦ.

καὶ αὐτὸ τὸ κακὸν εὐρήσεις καὶ τοῦτο μέτεχον ἀγαθοῦ
 τινός, καὶ οὐδὲ ἄλλως ὑποσῆναι δυνάμενον ἢ τῷ ἀγαθῷ
 χρωσσόμενον, καὶ μεταλαμβάνον ἀγαθοῦ τινός. Ἄλλ' αἰ
 μὲν τῶν ἀνθρώπων δοῦναι τὰ σμικρὰ καὶ εὐτελῆ τῆς θείας
 αἰτίας ἐξάπτειν ἐξαισχύνονται, πρὸς τὴν τούτων ἀποβλέ-
 πουσαι φύσιν, οὐ πρὸς τὴν ἐκείνης δύναμιν, καὶ ὅτι τῶν μει-
 ζόνων οὔσα γεννητικὴ, πολλῶ πλεον ἐς καὶ τῶν ἐλασσόνων,
 ὡς που φησὶ καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος. Οἱ δὲ οὕτως φιλόσοφοι
 πάντα ὅσαπερ ἐστὶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ μεγάλα καὶ σμικρὰ
 προνοίας ἐξάψχοντες οὐδὲν ἄτιμον οὐδὲ ἀπόβλητον ἐν τῷ
 οἴκῳ τοῦ Διὸς ὀρωσιν, ἀλλὰ πάντα ἀγαθὰ καθόσον ἐκ
 προνοίας ὑφέστηκε, καὶ καλὰ κατ' αἰτίαν γεγονότα τὴν θεῖαν.
 Ὅτι δὲ ὁ Σωκράτης ἀναιμῶν ἀπὸ τούτων τῶν σμικρῶν καὶ
 ἐνυλοτάτων τὴν εἰδητικὴν αἰτίαν, ἀνηρεὶ καὶ πᾶσαν κίτιαν,
 ἔλαβεν ὁ Παρμενίδης ἐκ τοῦ προειπεῖν ἐκεῖνο (1), ὅτι
 ταῦτά ἐστι μόνον ἅπερ ὀρωμεν· εἰ γὰρ (2) ἐπισκέπτετο (3)
 ὡς οὐδὲν ἀναιτίως ἐστὶν, οὐκ ἂν ταύτην ἀφήκε τὴν φωνὴν
 αὐτίκα· ἢ θρίξ μὴ ἐχέτω μὲν παράδειγμα νοερὸν, ἐχέτω
 δὲ φυσικὸν λόγον αἰτιον. Ἄρ' οὖν σὺκ ἀνάγκη μὴ ταύτην
 εἶναι τρίχα μόνον ἣν ὀρωμεν, ἀλλὰ κάκεινην τὴν ἐν τῷ
 λόγῳ τῆς φύσεως; δηλοῖ δὲ τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα καὶ τρίχας
 ποιούσας ἐν τοῖς ζώοις, καὶ οὐ μάρτην οὐδὲ ταύτας ὑποσῆ-
 σασα· καὶ ἢ ἐκλειψις ἢ τούτων παρὰ φύσιν· διατιθεῖσα τὰ

(1) B. ἐκείνον.

(3) A. B. D. ἐπισκεπταί.

(2) B. Deest·εἰ γὰρ.

δεόμενα τῆς ἀπ' αὐτῶν βοηθείας. Πάλιν ὁ πηλὸς, εἰ ἐκ τέχνης γέγονεν, ἔστιν αὐτοῦ τὸ εἶδος ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ τεχνίτου· εἰ δὲ καὶ πνεύματα ἅττα χαίρει τούτοις ῥύπων καὶ πηλῶ, πρὸς ἃ καὶ οἱ γόητες βλέποντες χρῶνται τούτοις εἰς τὰς ἐαυτῶν πράξεις, καὶ τῆς γοητείας διὰ τῶν δαιμόνων οὔσης, ὡς ἐν Συμποσίῳ μεμαθήκαμεν, τί θαυμαστὸν τοὺς χαίροντας αὐτοῖς δαίμονας ἔχειν τὰ εἶδη καὶ τούτων, ὡς καὶ τοὺς τῶν μορίων προσάτας τῆς ἰδίας τούτων περιγραφῆς τοὺς λόγους περιειληφέναι φασί; καὶ εἰ ἀπορήσειας δὲ τῶν προσεχῶν αἰτίων, ἐπ' αὐτὴν ἀνάδραμε (1) τὴν μίαν τοῦ ὄντος αἰτίαν, ἀφ' ἧς πάντα τὰ ὄντα προεληλυθε, καὶ ἐκεῖνη φάσι (2) καὶ τούτοις παρέχειν τὴν γένεσιν, ὡς μηδὲ τούτων ἀναίτιον εἶναι τὴν ὑπόστασιν. Καὶ ἴσως ἔπρεπε τῷ Παρμενίδῃ τῷ τὸ ἐν ὄν τὸ πρὸ τῶν εἰδῶν ὀρώντι τὸ κατ' αἰτίαν προτιθέναι τοῦ κατ' εἶδος, καὶ διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐπιπλήττει τῷ Σωκράτει, μετὰ τῶν εἰδῶν ἀναιρουῦντι καὶ τὴν ἄλλην πᾶσαν αἰτίαν, δέον μὴ κατ' εἶδος μὲν αὐτὸν νοερὸν ὑποτίθεσθαι τὴν γένεσιν, κατ' αἰτίαν δὲ πρεσβυτέραν τῶν εἰδῶν, ἐπεὶ καὶ ὅταν ἡμεῖς τὰ τεχνητὰ ποιῶμεν, ποιῶμεν ταῦτα καὶ ὁ νοῦς· πᾶν γὰρ τὸ ὑπὸ τῶν δευτέρων γιγνόμενον μειζόνως ὑπὸ τῶν πρώτων ἀποτελεῖται, ἀλλ' οὐκ εἰδητικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὄν αὐτὸ μόνον. Καὶ τοί γε ἡμεῖς κατὰ τινὰς λόγους ἰδίους αὐτὰ ποιῶμεν, ἀλλ' εἰδοποιοὶ μὲν (3) ἡμεῖς ἐν τούτοις, οὐσιοποιὸς δὲ ὁ νοῦς, καὶ

(1) A. B. C. ἀνέδραμε.

(3) B. μὲν καὶ ἡμεῖς.

(2) B. In ora : φασί.

ὄν εἰδοποιὸς ὁ νοῦς, οὐσιοποιὸς ἢ μονὴ τῶν ὄντων· κρείττων γὰρ ἐκεῖνη τῆς εἰδητικῆς πάσης αἰτίας. Καὶ (1) ὁ Σωκράτης οὖν πρὸς τὴν εἰδοποιὸν αἰτίαν τεταμένος (2) εἰκότως, οἶον ἀναίτιον αὐτῶν ὑπέλαβε τὴν γένεσιν, καὶ ὁ Παρμενίδης εἰς τὴν πρὸ τῶν εἰδῶν αἰτίαν ἀναδραμῶν, ἐκεῖθεν καὶ τούτοις τὴν οὐσίαν ἐκδιδομένην ἐθεώρησε· πάντα γὰρ τὰ ὄντα ἐκεῖθεν.

(1) Α. C. ὡσπύτως καί.

(2) Β. τεταγμένος.

BIBΛION TETAPTON.

« Τόδε (1) ὃ οὖν μοι εἶπέ· δοκεῖ σοι, ὡς φῆς, εἶναι εἶδη
» ἄττα, ὧν τὰ δε (2) τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὰς ἐπωνυ-
» μίας αὐτῶν ἴσχειν. »

Τοῦ Σωκράτους ἐν τοῖς πρὸς τὸν Ζήνωνα λόγοις τὰ εἶδη
καὶ εἶναι καὶ μετέχεσθαι ὑπὸ τῶν τῆδε φαιμένων, καὶ
διὰ τούτων τῶν ἐνταῦθα μετεχομένων ἀναδραμόντος ἐπὶ
τὴν ἐλείνων κοινωνίαν, ἤδη τινὲς ὠήθησαν τὸν Παρμενίδην
ὡσπερ ἀμυνόμενον τὸν Σωκράτην, καὶ τὴν κατὰ τοῦ Ζή-
νωνος ἐπίπληξιν πρὸς ἀμφοτέρας ἴσασθαι τὰς τοῦ Σω-
κράτους ἐννοίας καὶ πρὸς τὴν ὑπαρξίν τῶν εἰδῶν καὶ πρὸς
τὸν τρόπον τῆς μετοχῆς, καὶ διὰ μὲν τῶν προειρημένων
ἀπάντων (3) ὡς οὐκ ἔστι τὰ εἶδη, διὰ δὲ τῶν ῥηθησομένων
ὡς οὐ μετέχεται (4) ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν, μονονουχί λέ-
γοντα (5) σαφῶς ὅτι, καὶ εἰ τις αὐτοῖς ὑπαρξίν δοίη καὶ
οὐσίαν, ἀδύνατός ἐστιν ὁ τῆς μετοχῆς αὐτῶν τρόπος· οὐτ’

(1) Sic Cod. Vindob. B.
Τότε. C. D. Τόδε οὖν, ut Editt.

(2) C. D. Deest τὰδε.

(3) B. C. D. ἀπαντᾶν.

(4) A. B. μετέχονται.

(5) C. λέγοντος.

ἄρα ἐστίν, οὔτε, εἰ ἔστι, μετέχεται ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν. Ἐκεῖνοι μὲν ταῦτα ᾤθησαν καὶ διὰ γε τῶν προειρημένων τοσοῦτον ἐπιδεδεῖχθαι πρὸς τοῦ Παρμενίδου ὡς οὐκ (1) ἔστιν εἶδη πάντων (2), ὡς καὶ αὐτῷ δοκεῖ τῷ Σωκράτει· οὐκ ἄρα ἔστιν εἶδη· καὶ τοῦτο πᾶσι δύνασθαι καὶ τὴν ἐπίπληξιν τὴν τοῦ Παρμενίδου τὴν πρὸς αὐτὸν, ἐπιδεικνύντος ὡς οὐ δεῖ τὰ μὲν ἐκεῖθεν παράγειν, τὰ δὲ ἡυτοματισμένως, ἀλλὰ πάντα ἐξ ἐκείνων, εἴ περ ἔστιν. Ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ μὲν τῆς ἐπιπλήξεως διὰ τῶν πρόσθεν εἰρημένων ἐνεδειξάμεθα (3) τὸ δοκοῦν, ὑπὲρ δὲ τῆς πάσης μεταχειρίσεως τῶν λόγων τοσοῦτων φαμεν ὅτι τελεσιουργός ἐστιν ὁ τοῦ (4) Παρμενίδου λόγος τῶν τοῦ Σωκράτους ἐννοιῶν καὶ διαρθρωτικός καὶ ἐναγωγός (5), ἐπαινῶν μὲν τὰ ἀδιάστροφα αὐτοῦ νοήματα, τελειῶν δὲ τὰ ἀτελέστερα καὶ διαρθρῶν τὰ συγκεχυμένα· τετάρων δὲ ὄντων προβλημάτων περὶ τὰς ἰδέας, ὡς διειλομεν, περὶ μὲν τοῦ, εἰ εἰσίν, οὐδὲν διεξεληλυθεν ἅτε ἀποδεχόμενος τὴν ὑπόθεσιν, περὶ δὲ τοῦ, τένων εἰσιν, ἀνακρίνει αὐτὸν, καταμανθάνων εἴτε πάντα ἐξάπτει (6) τῆς εἰδητικῆς ἀρχῆς ἢ καὶ ταύτης οἶδεν ἄλλην αἰτίαν προγενεστέραν (7)· καὶ ἡ ἐπίπληξις, ὡς προείπομεν, εἰς (8) ταύτην ἑώρα τὴν πρώτην αἰτίαν· διέξεισι γοῦν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ὀλικωτάτων εἰδῶν διὰ τῶν μερικωτέρων καὶ τῶν ἀτομωτάτων ἐπὶ ταῦτα λοιπὸν

(1) A. ut B. C. D. ὡς ἔστιν.
Sed habet in orā: Γρ. ὡς οὐκ ἔστιν.

(2) B. G. D. πάντων· ἀλλὰ μὴν οὐ πάντων, ὡς.

(3) B. ἀνεδειξάμεθα.

(4) A. C. D. ὁ Παρμενίδου.

(5) B. διαναγωγός.

(6) B. ἐξάπτων.

(7) C. D. πρεσβυτέραν.

(8) C. D. ὡς ταύτην.

ἂ μὴ κατ' εἶδος μὲν ὑπέστη νοερὸν, προῆλθε δὲ ἐκ τῆς μονάδος τῶν ὄντων ἀπάντων· καὶ οὕτως ἀνωθεν ἄχρι τῶν ἐσχάτων προχωρήσας, καὶ πάντα (1) ἐξάψας τῆς πατροῦς αἰτίας, καὶ τελεσάμενος (2) τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ τούτων ἔννοιαν, μέτεισιν ἐπὶ τὸ τρίτον πρόβλημα τὸ περὶ τῆς μετοχῆς, ἀνάπαλιν ἐνταῦθα μεταχειριζόμενος τὴν μαιειάν· πανταχοῦ μὲν γάρ ἐστι μαιευτικὸς ὁ τρόπος τῶν λόγων, ἀλλ' οὐκ ἐλεγκτικὸς καὶ πατρικὸς, ἀλλ' οὐκ ἀμυντικὸς, διαφέρει δὲ ὡς ὅπου μὲν ἀνωθεν ἄχρι τῶν τελευταίων προειών (3), ὅπου δὲ κάτωθεν ἀνατρέχων ἐπὶ τοὺς προσήκοντας λόγους ταῖς θεαίαις αἰτίαις, καθ' ἑκάτερα τῶν εἰδῶν τούτων τὸν Σωκράτην τελειῶν καὶ ἀνάγων, καὶ διαρθρῶν τὰς ἐν αὐτῷ περὶ τούτων ἐννοίας.

Ὁ μὲν οὖν τρόπος, ὡσπερ εἴρηται, τῶν λόγων τοιοῦτος προκλητικὸς τῶν ἀντοφωῶν (4) ἐννοιῶν, διαρθρωτικὸς τῶν ἀτελῶν, ἀναγωγὸς τῶν συνέπεσθαι δυνάμενων ὄντως, τὴν πατρῶσιν μμυόμενος αἰτίαν τὴν ἀπ' ἄκρας τῆς τῶν ὄντων ὑποστάσεως τὰ πάντα σώζουσαν καὶ τελειοῦσαν καὶ ἀνασπῶσαν ταῖς ἐαυτῆς ἀγνώσοις δυνάμεσι. Παλιν δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν τρεπτέον (5), καὶ ρητέον τὴν μετοχὴν ταύτην τίνα καὶ ὅπως συμβαίνειν νομίζομεν, ἔπειτα οὕτω τὰ τοῦ Πλάτωνος ἐπισκεψώμεθα ῥήματα, τοσαῦτον προειπόντες ὅτι καὶ ἐνταῦθα ζητοῦμεν ὡς (6) ἐπὶ τῆς ἐνώσεως τῶν εἰδῶν

(1) A. B. πάντας.

(4) B. ἐναυτοφωῶν.

(2) A. B. D. τελεωσάμενος.

(5) B. ἐπιτρεπτέον.

(3) A. B. πρόεισιν.

(6) B. Deest ὡς.

καὶ διακρισεως τὸ πῶς μετέχεσθαι γάρ, εἴστι τὰ εἶδη, πάντες ἂν φαῖεν (1)· πῶς δὲ μετέχοιτο ἂν ἀποροῦμεν, καὶ τοῦτο ζητεῖν τὸν Παρμενίδην ἐν τούτοις, ὡς ἐν ἐκείνοις τὸν Σωκράτην πῶς διακρίεται τὰ εἶδη καὶ ἅμα συγκρίεται, εἴπερ ἀπλᾶ ἐστὶ καὶ οὐχ οἷα τὰ ὀρώμενα (2), ἐφ' ὧν εὐπαράδεκτα ταῦτα πᾶσι. Τοῦτο δ' οὖν προειπόντες ἐπὶ τὸ προκείμενον ἰώμεν. Λεγέσθω μὲν οὖν καὶ ὅτι ταῖς εἰς τὸ κάτοπτρον ἐμφάσειν εὐίασιν αἱ τῶν νοερῶν εἰδῶν μεθέξεις· (ὥσπερ γὰρ ἐν ταύταις ἡ σχέσις καὶ ἡ θέσις εἰδῶλον ποιεῖ τοῦ προσώπου θεωρεῖσθαι πρὸς τὸ κάτοπτρον, οὕτω δὴ καὶ ἡ τῆς ὕλης ἐπιτηδειότης οἷον ἀνατεινομένη πρὸς τὸν δημιουργικὸν καὶ (3) τὸν ἐν αὐτῷ πόρον, ἀναπληροῦται (4) παρ' αὐτοῦ τῶν εἰδῶν· λεγέσθω δὲ καὶ ὅτι προσέοικεν ἡ μεθέξις τοῖς τῶν σφραγίδων τύποις πρὸς (5) τοὺς κηρούς· καὶ γὰρ ἐκεῖνα, τὰ εἶδη λέγω, δίδωσιν ἴχνος τι ἑαυτῶν καὶ τύπον, καὶ οὐχ ὁ αὐτός ἐστιν οὗτος ὁ τύπος πρὸς τὴν σφραγίδα τὴν τὸν τύπον ἀπεργασαμένην, ὥσπερ οὐδὲ ἐκεῖ τὸ ἔνυλον εἶδος πρὸς τὸ αὐλὸν καὶ θείον, διαφέρει δὲ οὗτος ὁ τρόπος τοῦ πρὸ αὐτοῦ καθόσον τί ἐπιδείκνυσι πάθος περὶ τὴν ὑποδοχὴν· οὐδὲν γὰρ ἐκεῖ πάσχει τὸ ἔνοπτρον αἰσθητῶς, ὡς ἐνταῦθα ὁ κηρός. Ὅθεν καὶ οἱ μὲν τὴν ὕλην ἀπαθῆ τηροῦντες ἐν τῇ μεθέξει τῶν εἰδῶν, κατόπτρω μὲν ἐκείνην ἀπεικιάζουσιν, εἰδῶλα δὲ τὰ εἶδη καλοῦσι καὶ ἐμφά-

(1) C. D. φαμέν.

(2) B. ὀράματα.

(3) A. τῶν ἐν αὐτῷ πόρων.

(4) C. D. ἀποπληροῦται.

(5) D. περι.

σεις· οἱ δὲ τὴν ὕλην πάσχειν νομίζοντες τυποῦσθαι φασὶν αὐτὴν, ὡς τὸν κηρὸν ὑπὸ τῆς σφραγίδος, καὶ τὰ εἶδη πάθη τῆς ὕλης καλοῦσι· καὶ οἱ μὲν εἰς τὴν πρώτην ὕλην βλέπουσιν, ἀπαθῆ τηροῦντες αὐτήν· παθοῦσα γὰρ ἀποίχοιτ' ἂν ἀπλῆ οὐσα, οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀπλοῦν ὧ μὲν πάθοι, ὧ δὲ μέθοι· οἱ δὲ εἰς τὴν σωματότητα· ταύτην γὰρ τυποῦσθαι διὰ τῶν ποιότητων σωματικῶν οὐσῶν. Λεγέσθω δὲ αὐτὸ καὶ ὅτι παραπλήσια (1) πῶς ἐστὶ ταῖς τῶν εἰκόνων ἀφομοιώσεις, εἴτε διὰ ζωγραφίας, εἴτε διὰ πλαστικῆς, εἴτε δι' ἄλλης τινὸς τέχνης· ὅμοια γὰρ ὑπὸ τῆς θείας δημιουργίας τὰ τῆδε γίνεται τοῖς θεοῖς μορφοῦμενα τοῖς εἶδεσι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ αἰσθητὸς ὅλος διάκοσμος εἰκῶν προσαγορεύεται τοῦ νοητοῦ, διαφέρει δὲ τοῦτο λέγειν ἢ τὰ πρότερα καθόσον τοῦτο μὲν διακρίνει τὸ ποιῶν ἀπὸ τοῦ παραδείγματος, ἐκεῖνα δὲ ὡς ἐνὸς ὄντος ἀφοῦν προῆγε τὴν ἀναλογίαν. Δεῖ δὲ αὐτὸ εἰδέναι τοὺς τῶν πραγμάτων φιλοθεάμονας, ὅτι τούτων ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἀτελές ἐστὶ καθ' αὐτὸ, καὶ ἀδυνατεῖ μόνον παραστῆσαι ταῖς διανοαῖς ἡμῶν τὴν ὅλην περὶ τῆς μετοχῆς ταύτης ἀλήθειαν. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ κάτοπτρον ὁραῖς ὅτι διαστηματικὴν ἔχει τὴν ἐνέργειαν, δι' ἧς ὑφίσταται τὸ εἶδωλον· ἐν γοῦν ἀθαστάτῳ γενέσθαι τοιαύτην ἔμφασιν ἀδύνατον, ἔπειτα αὐτὸ τὸ πρόσωπον εἰς τὸ κάτοπτρον ἐπιστρέφει, τῆς νοεραῖς αἰτίας εἰς ἑαυτὴν καὶ οὐκ εἰς τὰ ἐξω βλεπούσης, εἰ δὲ καὶ δοκοῦσαν μὲν ἔχει μετάδοσιν τινὸς, οὐκ ἀληθῶς δὲ οὐσαν· πάλιν γὰρ ἐπ' αὐτὸ τὸ πρόσωπον γίνονται τῶν ἀκτίνων αἱ ἀνακλάσεις, ὡς ἂν φαῖεν οἱ μηδὲν (2)

(1) A. B. D. παραπλήσιον.

(2) C. μηδέ.

ἀπὸ τῶν ἐνορώντων εἰδῶλον ἐκπίπτειν (1) νομίζοντες. Δῆλον δὴ ποῦθεν ὅτι καὶ τοῦτο τῆς τῶν εἰδῶν ἐστὶ μεθεξέως ἀλλότριον· ἐπεὶ καί, εἰ ἔστιν, εἰδῶλον ἐστίν, ἐν τῇ ἐνόπτρῳ ἀπόρροιαί γίνονται τοῦ προσώπου τινὲς εἰς τὸ ἐνοπτρον, ὃ δὴ τοῖς εἶδεσιν οὐ προσήκει· οὐδὲν γὰρ ἀπομερίζεται ἀπ' ἐκείνων εἰς τὰ τῆδε, οὐδὲ ἀπορρεῖ (2), ἀσωμάτων ὄντων καὶ ἀμερίστων. Τὸ δεύτερον τοίνυν ὁ τῆς σφραγίδος τύπος Στωϊκῶν ὑποθέσει προσήκει ταῖς σωματικῶς λεγούσαις τὰ ποιῶντα ποιεῖν καὶ τὰ πάσχοντα πάσχειν· ὠτισμοῦ γὰρ δεδένται καὶ ἀντιτυπίας καὶ ἐπερείσεως καὶ οὐκ ἄλλως γέγονεν· ἔδει γὰρ καὶ τὸ ποιῶν ὡσαι καὶ τὸ πάσχον ἀντιτυπῆσαι, καὶ οὕτως ἐναποτεθῆναι τὸν τῆς σφραγίδος τύπον. Ἐπειτα ἐξῶθεν καὶ ποιεῖ τὸ ποιῶν καὶ πάσχει τὸ πάσχον, τὸ δὲ εἶδος δι' ὅλου χωρεῖ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἐνδοθεν εἰς αὐτὸ δρᾷ· καὶ γὰρ ἡ φύσις ἐνδοθεν μορφοῖ τὸ σῶμα καὶ οὐκ ἐξῶθεν ὡσπερ ἡ τέχνη, καὶ ἐπὶ πᾶσιν αὐτὸ τὸ μετεχόμενον πελάζει τῷ μετέχοντι. Δεῖ δὲ τὰ εἶδη πάντων ἐξηρησθαι καὶ μηδενὶ συμμίγνυσθαι τῶν ἄλλων· εἰ δὲ καὶ εἰσδέχοιτό τι ἀπὸ τοῦ κηροῦ ἢ σφραγίς, πολλοῦ ἂν δέοι προσεικέναι τοῖς εἶδεσιν, ὧν ἄχραντος ἡ οὐσία καὶ ἀδεκτος τοῦ ἀλλοτρίου παντός. Τὸ τρίτον τοίνυν τὴν ἀπὸ τῶν εἰκόνων ἀναλογίαν ἐπιπολῆς μὲν δῆπου καὶ ταύτην ὀρωμεν ποιῶσαν τῶν εἰδῶν ὅλα τὰ ὑποκείμενα μορφούντων καὶ ἐνδοθεν· πρὸ δὲ αὐτῶν διηρημένον ἔχουσιν τό, τε παράδειγμα καὶ τὸ ποιῶν· οὔτε γὰρ τὸ παραδειγματικὸν γενεᾷ τὸ ἑαυτῷ ὁμοιον, οὔτε τὸ ποιητικὸν ἑαυτῷ ἀπικαίει τὸ

(1) D. εἰσπίπτειν.

(2) B. C. D. ἀπορεῖ.

γινόμενον, τὰ δὲ θεῖα εἶδη παραδείγματα ἐστὶν ὁμοῦ καὶ δημιουργικὰ τῶν ὁμοιωμάτων· οὐ γὰρ τοῖς κηροπλαστικοῖς ἔοικε τύποις, ἀλλ' ἔχει δραστήριον τὴν οὐσίαν καὶ ἀφομοιωματικὴν (1) πρὸς αὐτὰ τῶν δευτέρων δύναμιν. Ταῦτ' οὖν, ὅπερ εἶπομεν, ἅπαντα τὰς ἐμφάσεις, τὰς σφραγίδας, τὰς εἰκόνας λεκτέον μὲν τὴν πρώτην εἰς τὴν τῶν ἀτελεσέ-ρων βοήθειαν, ἵνα σημῆνωμεν διὰ πάντων ὅπως δι' ὁμοιότητος (2) ὑφέστηκε τὰ εἰδοποιούμενα τῆς (3) πρὸς τὰς ἰδέας· εἰς γὰρ ἐστὶ τρόπος διὰ πάντων ὁ δι' ὁμοιώσεως ἀναφαινόμενος· ἰστέον γὰρ ὡς οὐδὲν ἐχούσας ἐπιστημονικόν, οὐδὲ ἱκανῶς πάσας καταδραττομένας τῆς ἀληθινῆς μετουσίας τῶν θεῶν εἰδῶν. Ἔοικε δὲ καὶ ὁ Πλάτων διὰ ταῦτα ποτὲ μὲν εἰκόνας τὰ εἶδη λέγειν καὶ ζωγραφήμασιν εἰκάζειν, ποτὲ δὲ ἐκτυπώμασι, ποτὲ δὲ εἰδώλοις, ἐν Τίμαιῳ λέγων ὅτι τῷ δωδεκαέδρῳ διεξωγράφει (4) τὸ πᾶν ὁ Θεός, καὶ ὅτι ἐκτυποῦται ὑπὸ τῶν εἰδῶν τὸ πανδεχές, ἐν Σοφιστῇ δὲ ὅτι τὸ οὐκ ὄντως οὐκ ὄν εἶδωλόν ἐστιν, ὡς μηδενὸς τῶν τρόπων τούτων δυναμένου καθ' ἑαυτὸν περιλαβεῖν τὸν τῆς μετέξως τρόπον, ἀλλ' οὐδὲ ἄλλό τι παριστάντος αὐτοῖς· ἴσως δὲ εἰ τὸν κυριώτατον τρόπον εὐροιμεν τῆς μετοχῆς, κατίδοιμεν ἂν καὶ ὅπη (5) τῆς ἀληθείας ἕκαστον τούτων ἐφάπτεται, τῆς ὅλης ἀποτυγχάνον ἰδιότητος.

Δεῖ τοίνυν πρὸς τὴν μετοχὴν ταύτην αἰτιᾶσθαι μὲν

(1) D. ἀφομοιωτικὴν.

(4) B. ἐξωγράφει.

(2) B. ὁμοιότητα.

(5) C. D. ὅποι.

(3) A. B. τὰ εἶδη ποιούμενα

τῆς.

τὴν αὐτῶν τῶν πρωτουργῶν καὶ θεῶν εἰδῶν δραστήριον δύναμιν, αἰτιασθαι δὲ καὶ τὴν τῶν μορφουμένων κατ' ἐκεῖνα καὶ μετεχόντων ἐκεῖθεν εἰδοποιίας ὄρεξιν· οὔτε γὰρ τὸ ποιητικὸν καὶ δραστήριον τῶν εἰδῶν ἰκανὸν μόνον ἀπεργάσασθαι τὴν μέθεξιν· πανταχοῦ γοῦν αὐτῶν ὄντων ὁμοίως, οὐ πάντα μετελήφεν ὁμοίως οὔτε τὸ ὄρεκτικὸν τῶν μεθεζόντων χωρὶς τῆς ἐκείνων ποιήσεως· ἀτελής γὰρ ἢ ὄρεξις ἐστὶ κατ' ἑαυτήν· τὰ δὲ τέλεια καὶ γόνιμα τῆς εἰδοποιίας ἡγεῖται. Τοῖς μὲν οὖν τὸν νοῦν τελικὸν αἴτιον ποιοῦσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ δημιουργικόν, ἐξ ἡμισείας ὑπάρχει τὸ ἀληθές· τὴν γὰρ ὄρεξιν ἀποδόντες τοῖς αἰσθητοῖς, ἀνεῖλον ἀπὸ τοῦ θεοῦ τὴν τῆς ποιήσεως δύναμιν ἡυτοματισμένην ποιοῦντες τὴν τούτων ὑπόστασιν· πόθεν γὰρ τούτοις ἢ ὄρεξις ἢ ὄθεν καὶ ἢ ὑπαρξις καὶ τὸ εἶναι αὐτῶν, πῶς δ' ἂν καὶ ὀρέγοιντο τοῦ ἀγόνου, καὶ μηδὲν (1) εἰς αὐτὰ μήτε δυναμένου διδόναι μήτε διδόντος. Τοῖς δὲ ἐκεῖνο μὲν γόνιμον ποιοῦσι, ταῦτα δὲ μὴ ὀρεγόμενα ἐκείνου, πάλιν ἄλλως ἀτελής καὶ ἄτοπος ὁ λόγος· πρῶτον μὲν γὰρ πᾶν τὸ ποιοῦν εἰς τὸ παθεῖν πεφυκὸς ὑπ' αὐτοῦ ποιεῖ καὶ εἰς τὸ δυνάμενον αὐτοῦ καταδέξασθαι τὴν ἐνέργειαν, ὥστε καὶ ὁ δημιουργὸς τι τοιοῦτον ποιήσει, τὸ δὲ ἐπιτηδεῖον εἰς ὅτι ποτε (2) διὰ τῆς ἐπιτηδειότητος αὐτῆς ἑαυτὸ (3) προσάγει τῷ ποιῆσαι δυνάμενω, τοῦτο (4) δὲ δι' ἐφέσεως· ἢ γὰρ προσέλευσις ὄρεξιν ἔχει τοῦ ὃ πρόεσιν αἰτίαν, ἔπειτα

(1) B. οὐδέν.

(2) B. C. D. εἰς ὅτιοῦν.

(3) C. D. ἑαυτῷ.

(4) B. C. τοῦ δεῖ.

καὶ πάντα ἂν ὡσαύτως εἶχεν, εἰ κατὰ μόνην ἕκαστον ἐγί-
 γνετο τὴν θείαν ποιήσιν· ἐκείνης γὰρ ὡσαύτως ἐστῶσης καὶ
 πᾶσι παρούσης, εἰ μὴ παρὰ τὴν τούτων ἐπιτηδειότητα
 γίγνετο τὸ διάφορον, πόθεν αὐτοῖς (1) ἡ ἐξάλλαγή καὶ τὸ
 τὰ μὲν ὡσαύτως αἰεὶ εἶχεν (2), τὰ δὲ ἄλλοτε ἄλλως; ἀνάγκη
 γὰρ τοῖς μὲν τὸ ὑποκειμένον αἰεὶ τοιοῦτον ὑπάρχειν, οἷον
 κατέχειν τὸ εἶδος καὶ αἰεὶ δέχεσθαι τὴν ἐκεῖθεν δημιουργίαν,
 τοῖς δὲ ἄλλοις ποτὲ μὲν ἐπιτήδειον πρὸς τῶν εἰδῶν μέθε-
 ξιν, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν τῶν ἀντικειμένων δυνάμει γὰρ
 πᾶν τὸ ὄν, ἐνεργεία δὲ οὐδὲν, καὶ τῆς τοῦ μάλλον καὶ ἧττον
 ἀκαπεπλησμένον ἀοριστίας ἄλλοτε ἄλλοίους ὑποδέχεται
 λόγους πάντων μὲν ἀπολαύειν ἐφιεμένων, οὐ πάντων δὲ
 ἅμα μετέχειν δυναμένων. Τῆς δ' οὖν εἰδοποιίας οὐ μόνον τὸ
 γόνιμον ἡμῶν τοῦ νοῦ τῆς δημιουργίας αἰτιατέον, ἀλλὰ καὶ
 αὐτὴν τὴν τούτων ὄρεξιν καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τὴν διά-
 φορον (3), ὄραν δὲ ἐκείνην καὶ δέχεσθαι τὴν ὑποκειμένην
 φύσιν οὐκ ὡσεσι χρωμένην, ἀσώματος γὰρ ἔστιν, οὐδὲ
 ἀορίστοις ὀρμαῖς, ὡς ἡμεῖς, ἀπαθῆς γὰρ ἔστιν, οὐδὲ βο-
 λαῖς (4) τισί, τελεία γὰρ ἔστιν, ἀλλ' αὐτῷ τῷ εἶναι. Διὸ (5)
 καὶ τὸ γιγνόμενον εἰκῶν ἔστι τοῦ ποιούντος συνδρόμου, τῆς
 νοήσεως ἐκεῖ πρὸς τὴν οὐσίαν ὑπαρχούσης, διὸ καὶ ὡς
 νοεῖ, ποιεῖ, καὶ ὡς ποιεῖ, νοεῖ καὶ αἰεὶ ἐκότερον· διὸ καὶ τὸ
 γιγνόμενον αἰεὶ γίγνεται παρ' αὐτῆς· ὁμοῦ γὰρ τὸ ποιοῦντι

(1) B. αὐτῆς.

(4) B. C. βουλαῖς.

(2) C. D. μετέχειν.

(5) B. Deest διὸ.... usque

(3) B. διαφορᾶν.

ad ὑπαρχούσης.

πανταχοῦ τὸ γιγνόμενον· ὅθεν καὶ ἐν τοῖς κατὰ χρόνον ὑφισταμένοις ἐν τῷ ἐξαίφνης παραγίνεται τὸ εἶδος τῶν πρὸ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ποιήσεων (1), τὰ ἐμπόδια μόνον τῆς παρουσίας ἐξαιρουσῶν· καὶ γὰρ ἢ μὲν ἐξαίρεσις κατὰ τὸ νῦν μιμουμένη τὴν ἀθρόαν καὶ αἰώνιον τῶν πάντων γένεσιν διὰ τὴν ἐπιτηδειότητα τῆς ὑποδοχῆς. Πόθεν δὴ οὖν ταύτην· καὶ πῶς ἐγγενομένην· τοῦτο γὰρ ἐξῆς· ἐπίσκεπτεῖον. Ἡ ἀπὸ τῆς πατρικῆς αἰτίας καὶ ποιητικῆς φήσομεν; πάσαν γὰρ τὴν ὑποκειμένην τῷ δημιουργικῷ (2) φύσιν, ἵνα τοῖς ταθεῖα σοφοῖς ἐπαναπαύσωμεν τὸν λόγον, παρήγαγε μὲν ὁ πατὴρ ὁ νοητὸς, ὅστις ποτε οὗτος ἐστίν, ἐμφάσεις δὲ εἰς αὐτὴν κατέπεμψε ἄλλος πατὴρ ἅμα καὶ ποιητῆς, ὀλικῶς δὲ ἐκόσμησεν ὁ ποιητῆς ἔμπαλιν καὶ πατὴρ, συνεπλήρωσε δὲ διὰ τῆς μεριστῆς δημιουργίας ὁ ποιητῆς μόνον. Καὶ διὰ ταύτας τὰς τέσσαρας αἰτίας, ἄλλη μὲν ἢ πρὸ πάσης εἰδοποιίας ὕλη πανδεχῆς (3) τι οὔσα καὶ ἄμορφον εἶδος, κατὰ τὸν Τίμαιον, ἄλλο δὲ τὸ δεξιόμενον τὰ ἴχνη τῶν εἰδῶν καὶ πλημμελὲς καὶ ἄτακτον, ἄλλο δὲ ὁ ὅλος κόσμος καὶ ἐξ ὧν ὑποστάς πρὸς τὸ παντελὲς παράδειγμα καὶ μονογενῆς, ἄλλο (4) δὲ ὁ ἐκ πάντων συμπεπληρωμένως τῶν ἐν αὐτῷ ζώων καὶ πάντα τὰ καὶ θνητὰ τῶν διαφορῶν ὑποστησάντων ταῦτα πρὸ τοῦ κόσμου παντὸς αἰτίων. Ἀλλὰ τίνα μὲν τὰ αἰτία ταῦτα θεολόγων διδάσκουσι παῖδες, καὶ διὰ ταῦτα ἄρα οὐ δεῖ σε θαυμάζειν πόθεν αἱ διάφοροι ἐπιτηδειότητες· τὰ γὰρ ἐνταῦθα δοκοῦντα εἶναι διατελέστερα τῶν ἀρχι-

(1) B. ποιήσεται.

(3) A. B. C. πανδεχῆς τις.

(2) C. D. τοῦ δημιουργοῦ.

(4) A. C. D. ἄλλος.

κωτέρων ἐστὶ δυνάμεων ἐν ἐκείνοις ἀποτελέσματα διὰ τὴν ἐκείνων ἀπερίγραφον περιουσίαν ἄχρι καὶ τῶν τελευταίων προίεναι δυναμένων (1), καὶ τῷ ἀρίστῳ (2) τῆς ἑαυτῶν φύσεως μιμεῖται τὴν ἐκείνων ἄρρητον ὑπαρξιν. Ἐκείνων δ' οὖν ἔχει τὰς ἐμφάσεις τὸ ὑποκείμενον, τό, τε ἐν λέγῳ καὶ τὰς πολλὰς καὶ διαφόρους ἐπιτηδεϊότητας, ἀφ' ὧν εἰς ἕρπον καθιστάμενα τῶν εἰδῶν καὶ τῆς ὑποπληρώσεως (3) τῶν δημιουργικῶν λόγων καὶ τῆς τοιαύτης συμπλοκῆς τὸν ἐμφανῆ κόσμον ὑπεδέξατο καὶ τῆς ὅλης μετέσχε ποιήσεως. Εἰ δέ γε πάλιν ἐπιποθοῖμεν ἰδεῖν τὸ συναγωγὸν τῆς τε δημιουργικῆς δυνάμεως καὶ τῆς τῶν δεχομένων ἐπιτηδεϊότητος, τὸ ἀγαθὸν εὐρήσομεν αὐτὸ πᾶσι (4) τῆς ἐνώσεως αἴτιον ὄν· καὶ γὰρ τὰ δεχόμενα δι' ὄρεξιν τοῦ ἀγαθοῦ πρόεισι (5)· τοῖς κοσμικοῖς αἰτίοις, καὶ τὰ δημιουργικὰ εἶδη διὰ τὸ ἀγαθὸν ποιεῖται τὴν εἰς τὰ δεύτερα πρόοδον, μιμούμενα τὴν τῶν ἀγαθῶν πάντων πηγὴν, ἢ πάσας ὑπέστησε τὰς θεῆας διατάξεις διὰ (6) τὴν αὐτῆς ἀγαθότητα, εἰ θεὸς εἶπεθ'. Ἐχομεν οὖν τριπλῶς ταύτας τὰς αἰτίας τῆς μετοχῆς; τῶν εἰδῶν τὴν ἀγαθότητα τὴν μίαν, τὴν δημιουργικὴν τῶν εἰδῶν δύναμιν, τὴν τῶν δεχομένων τὰς ἐκείθεν ἐλλαμψεις ἐπιτηδεϊότητα. Κατὰ δὴ ταύτας τὰς αἰτίας τῆς μετοχῆς γιγνομένης ὄραξ ὅπως καὶ τῇ ἐμφάσει καὶ τῇ ἀνασπάσει προσεοιάζειν αὐτὴν δυνατὸν· καὶ γὰρ ἡ

(1) B. δυνάμεων.

(5) B. C. D. πρόεισι.

(2) A. B. D. ἀρίστῳ.

(6) C. διὰ τὴν ἑαυτῆς εἰ θε-

(3) C. D. A. καὶ τὸ τῆς ὑποπληρώσεως.

μις εἶπεῖν. D. διὰ τὴν ἑαυτῆς ἀγαθότητα εἰ.

(4) B. C. D. πάσης.

ἐπιτηδειότης καὶ ἡ ὄρεξις τούτοις ἄνωθεν αἰτία γιγνομένη τῆς πρὸς ἐκεῖνα πάλιν αὐτοῖς (1) ἐπιστροφῆς καὶ τῆς σφραγίδι μέντοι τρόπον ἕτερον· ἡ γὰρ δραστήριος τῶν αἰτίων δύναμις ἴχνη τῶν εἰδῶν ἐνδίδωσι τούτοις καὶ τύπους φαινομένους ἀπὸ τῶν ἀφανῶν, καὶ τρίτον αὐταῖς εἰκόσιν. Ἐφαμεν γὰρ καὶ τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀμφοτέρων εἶναι συμπλεκτικὴν· τοιοῦτον δέ τι καὶ ὁ τὴν εἰκόνα ποιῶν ἀρᾶ, συνάγει πως τό τε ὑποκείμενον καὶ τὸ παράδειγμα· τοῦτο γὰρ εὐεργόν (2) ποιήσας ἀποτίθεται τὸν ἐκεῖνον προσόμοιον τύπον, ὥστε καὶ ταῦτα ἐφαίπτεται πη τῆς ἀληθείας· εἰ δὲ ἀδυνατεῖ τὸ ὅλον πρᾶγμα περιλαβεῖν ἕκαστον, οὐ θαυμαστόν· ταῦτα γὰρ πάντα μεριστά καὶ αἰσθητά· τούτοις δὲ ἀπερίληπτος ἡ τῶν ἀφανῶν καὶ θεῶν αἰτίων ιδιότης, ἀλλ' ἀγαπητόν, εἰ καὶ λόγῳ δυναίμεθα (3) δηλοῦν αὐτήν. Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ὑπέμνησται (4) πολλάκις, αἰεὶ τὰ δευτέρα τῶν πρὸ αὐτῶν ἐξήρτηται, δῆλον ὡς τε μὲν οὐράνια τῶν θεῶν εἰδῶν ἐξάψομεν, καὶ κείθεν ὑποδέχασθαι τὴν σύμπασαν εἰδοποιῶν φήσομεν, τὰ δὲ θνητὰ καὶ ἐκ τῶν οὐρανίων πολλὰ (5) καταδέχασθαι ποικίλα (6) ἐν ταῖς γενέσεσι, καὶ οὕτω τὸν ὅλον κόσμον ἀπὸ τῶν ὄλων μέδων τὴν φαινομένην πᾶσαν τάξιν εἰληχέναι καὶ τὸ ἐν εἶδος τὸ τῶν ἐν αὐτῷ πάντων συνεκτικόν.

Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων· εἰωθότων δὲ θρυλλεῖν

(1) C. αὐτῆς.

(4) B. ὑπομνήσται.

(2) C. ἐνεργόν.

(5) D. πολλάκις. C. πολλήν.

(3) C. D. δυνάμιθα.

(6) D. ποικίλιαν.

τρόπους τινὰς μετοχῶν τρεῖς, τύπτωτιν, ἔμφαστιν, ὁμοίωσιν· μετέχει μὲν γὰρ ὁ κηρὸς τῆς τυπουμένης μορφῆς ὑπὸ τῆς σφραγίδος, δέχεται δὲ τὸ ὕδωρ τὰς τῶν ὀρωμένων ἐμφάσεις εἰδῶλα, τὰδε δοκοῦντα μὲν εἶναι, ὄντα δὲ οὐδαμῶς· καὶ τρίτον ὁμοιοῦται τῷ Σωκράτει πλαττόμενος ὁ κηρὸς ἢ γραφόμενος ὁ πῖναξ, καὶ τούτων διενηνόχασιν ἀλλήλων προδηλῶν ὄντων. Ἡδὴ μὲν τις τῶν πάνυ γενναίων κατὰ πάντας τοὺς τρόπους ἔφατο γίνεσθαι τὴν μετοχήν, καὶ γὰρ τυπωτικῶς (1) μετέχειν τὰ αἰσθητὰ τῶν εἰδῶν, ἀλλ' οὐ τῶν (2) φυσικῶν· οὗτοι γὰρ οἱ λόγοι δύνουσι (3) πῶς ὡς σφραγίδες κατ' αὐτῶν, καὶ ἐμφάσεις δέχονται εἰδητικῶς (4) ἀλλ' ἀπὸ τῶν ψυχικῶν εἰδῶν· ὅθεν καὶ οἷον εἰδῶλα γίνονται ψυχῶν ζωοποιούμενα παρ' αὐτῶν τραυστέραις ζωαῖς καὶ ὡς εἰκόνες ὁμοιοῦνται τοῖς εἰδῶσι τοῖς νοεροῖς, ὡς καὶ ὁ Τίμαιος φησὶν εἰκόνα τοῦ νοητοῦ ζῶου τὸ αἰσθητὸν· δι' ἃ δὴ, φησιν, εἰκόνες μὲν ταῦτα τῶν νοερῶν εἰδῶν (5), ἔνοπτρα δὲ τῶν ψυχικῶν, τυπώματα δὲ τῶν φυσικῶν. Ἐμοί δὲ ἀστεῖα μὲν εἶναι καὶ ταῦτα δοκεῖ καὶ μάλιστα ὅτι πολλαχοῦ τὰ τρία ταῦτα συμπλεκόμενα θεωρεῖν ἔξεστιν αὐτίκα τοῦ σπουδαίου καὶ σώφρονος ἀνδρὸς τὸ σῶμα· φαίνεται δὴ πού καὶ αὐτὸ καλὸν καὶ ἐράσιμιον μεταλαμβάνον μὲν τοῦ φυσικοῦ κάλλους προσεχῶς καὶ ὑπ' αὐτοῦ τυπούμενον εἰς τὸν ὄγκον τὸν σωματικόν, ἐμφάσεις δὲ ἀπὸ τοῦ ψυχικοῦ κάλλους δεχόμενον ὡς ἶχνος ἐκείνου φέρον ἔσχατον διὰ μέσης τῆς ψυχῆς πρὸς (6) αὐτὸ τὸ

(1) C. τυπικῶς.

(4) B. εἰδητικοῦ.

(2) A. B. C. D. Ἀλλὰ τῶν.

(5) B. Deest εἰδῶν.

(3) A. δύνουσι. B. C. D. δήνουσι.

(6) C. D. πρὸς δὲ αὐτό.

καλόν· διὸ καὶ ἀπὸ τῆς ἐμφάσεως ταύτης τὸ εἶδος τῆς ζωῆς
 δηλοῦται σωφρονικόν ἢ ἀνδρικόν ὃν καὶ σεμνὸν ἢ τι τοιοῦτον
 ὁμοιούμενον, καὶ τὸ ἄγαλμα μὲν τὸ ἐμφυχον μετέ-
 λαβε μὲν τυπικῶς εἰ τύχοι καὶ τῆς τέχνης τοιῶςδε με-
 μορφωμένον τορνευούσης αὐτὸ καὶ ξεούσης καὶ ἐκτυπούσης,
 ἐμφάσεις δὲ ἔσχε ζωτικὰς ἀπὸ τοῦ παντός δι' ἃς καὶ ψυ-
 χοῦσθαι λέγεται, ὁμοίωται δὲ ὅλον πρὸς τὸν Θεὸν οὐ ἔστιν
 ἄγαλμα. Τὰ γὰρ σύμβολα δι' ὧν ὁ τελεστής ὠκίσειν αὐτὸ (1)
 πρὸς τὴνδε τὴν τάξιν ὁμοιον πρὸς ἐκείνην ἀπεργάζεται τῶ
 δημιουργοῦντι, τεταγμένος (2) ἀνάλογον τὴν εἰκόνα πρὸς
 τὸ παράδειγμα τὸ οἰκεῖον, κάλλιον δὲ ἴσως καὶ Θεολογικώ-
 τερον μὴ δηρημένως οὕτω λέγειν, ἀλλὰ τῶν νοερῶν εἰδῶν
 καὶ μετέχειν, ὡς παρόντων φάναι, τὰ αἰσθητὰ καὶ ἐμφάσεις
 δέχεσθαι, καὶ ὡς εἰκόνας ὁμοιοῦσθαι πρὸς αὐτά. Καὶ γὰρ ὁ
 Πλάτων ἐν αὐτοῖς τούτοις τὰ τῆδε μεταλαμβάνειν ἀπλῶς
 ἔφατο τῶν εἰδῶν ὡς ἂν τῶν πρώτων εἰδῶν κατὰ πάντας
 τοὺς τρόπους μετεχομένων ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν. Τρεῖς εἰσι
 μεταξὺ τάξεις Θεῶν ἢ τῶν ἐγκοσμίων, ἢ τῶν ἀπολύτων, ἢ
 τῶν ἡγεμονικῶν· διὰ μὲν τὴν τῶν ἐγκοσμίων Θεῶν τάξιν
 τυπικῶς (3) μεταλαμβάνειν τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν· οὗτοι γὰρ
 εἰσι οἱ προσεχῶς αὐτοῖς ἐπιστανοῦντες· διὰ δὲ τὴν τῶν
 ἀπολύτων ἐμφάσεις δέχεσθαι· καὶ γὰρ οὗτοι πῶς μὲν
 ἐφάπτονται αὐτῶν, πῶς δὲ οὐ, καὶ ταῖς ἐξηρημέναις ἑαυτῶν
 δυνάμεσιν εἰδῶλα τῶν πρώτων παρέχονται ταῖς αἰσθητοῖς·
 διὰ δὲ τὴν τῶν ἀφομοιωτικῶν (4)· οὗτοι γὰρ εἰσι οὓς ἡγε-

(1) C. αὐτόν.

(3) D. τυπωτικῶς.

(2) C. τετραμένος.

(4) C. ἀφομοιωματικῶν.

μονοὺς κεκλήκαμεν ὁμοιοῦσθαι τὰ αἰσθητὰ τοῖς νοεροῖς· καὶ δὲ τὴν μίαν ἄρα δημιουργικὴν πηγὴν καὶ αἰτίαν καὶ ἡ τύψεις καὶ ἡ ἔμφασις καὶ ἡ ὁμοιότης (1) γίνεται καὶ διὰ τὴν ἀγαθότητα αὐτῆς τὴν τελεσιουργὸν τῶν ὄλων.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τούτων εἰρητῶ μοι συντόμως· ἐπὶ δὲ τὴν λέξιν μετὰ ταῦτα χωρητέον καὶ πειρατέον ἕκαστα προβαίξω εἰρημένους. Ἐξ ἀρχῆς οὖν οὕτω λεκτέον· τὸ μὲν σοεῖ σοι προκαλεῖται τὸ δόγμα τὸ Σωκρατικὸν καὶ ἀνεγείρει πρὸς τὴν ἐπίβλεψιν αὐτὸν τὴν ἐκυτοῦ· συνεχέστερον γὰρ ἀτενίζων εἰς ταύτην τὴν περὶ τῶν ἰδεῶν (2) ὑπόθεσιν τελωτέραν αὐτῆς ἐποίησατο τὴν ἀντίβλεψιν (3)· τὸ δὲ ὡς φῆς κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν προάγοντός ἐστι τὸν λόγον· οὐ γὰρ τοῦτο πρόκειται νῦν ἐκείνον ἐκ τῶν αὐτοῦ θεῶν καταβάλλειν, ἀλλὰ ταῖς κοιναῖς ἀρχαῖς τὰς ἀκολουθούς ἀποδείξεις ἀνευρεῖν· μαιεῖα γὰρ ἐστὶ καὶ οὐκ ἔλεγχος, ὡς ἤδη πολλάκις ὑπεμνήσαμεν. Τὸ δὲ εἶδη εἶναι ἅττα αὐτοῖς προεῖρηται ὡς τινῶν τὰ εἶδη καὶ οὐ πάντων, οὔδὲ ὄσων αἴτιον τὸ ὄν. Οὐδὲ γὰρ τοσοῦτων τὸ ὄν ὄσων τὸ ἐν. Τὸ δὲ ὄν τὰ δὲ τὰ ἄλλα καὶ διὰ τοῦ τὰ δὲ τό, τε αἰσθητὸν καὶ μερικὸν αὐτῶν ἐδηλώσει καὶ διὰ τοῦ τὰ ἄλλα τό διηρημένον. Πόρρω γὰρ ὄντα τῶν οικείων ἀρχῶν ἀπὸ μὲν τῆς ἐκείνων (4) ὁλότητος εἰς μερικὸν κατέληξεν, ἀπὸ δὲ τῆς ἐνώσεως αὐτῶν εἰς πᾶν προελήλυθε σκεδασμοῦ καὶ ἑτερότητας· ἐνταῦθα γὰρ τὸ Ἐμπεδόκλειον νεῖκος καὶ ὁ γιγαντικὸς πόλεμος, ἐκεῖ δὲ ἡ φιλία καὶ ἡ ἐνωσις καὶ ἡ ἐνοποιὸς τῶν ὄλων θεός.

(1) C. D. ὁμοίωσις.

(2) D. εἰδεῶν.

(3) D. ἀντίληψιν.

(4) C. ἐκείνου.

Καὶ μὴν καὶ τὸ τὰς ἐπωνυμίας τῶν εἰδῶν ἐκείνων ὡσπερ καὶ τὴν οὐσίαν μεταδίδοσθαι τοῖς τῆδε πάνυ δαιμονίως εἴρηται καὶ τῶν Πλατωνικῶν ἀρχῶν ἐπαξίως· ὅσοις μὲν γὰρ ἔδοξε θέσει τὰ ὀνόματα μόνον εἶναι, οὗτοι καὶ τῆς θέσεως τοὺς πολλοὺς κυρίους ἐποίησαν, καὶ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἔχειν τὴν ἀρχὴν τὰ ὀνόματα φασί· ταῦτα γὰρ ὑπόπτωτα τοῖς πολλοῖς ὄντα πρῶτα τετευχέναι τῶν οικείων ὀνομάτων, ἀπὸ (1) δὲ τούτων κατὰ τινὰς ἀναλογίας τοὺς ἐμφρονεστέρους ὀνόματα καὶ αὐτοὺς θέσθαι ταῖς ἐμφανέσιν οὐσίαις. Εἰ οὖν καὶ ὁ Θεὸς λέγοιτο ζῶον αἰθιδιον παρ' αὐτοῖς, καὶ τοῦτο (2) ἐστὶ τὸ αἰσθητόν· τοῦτο μὲν πρῶτως εἴξει (3) τὴν τοιαύτην προσηγορίαν, ἐκείνως δὲ δευτέρως, καὶ κατὰ ἀναλογίαν ἡμῶν τὴν ἐπωνυμίαν μεταφερόντων· οὐδὲν διαφέρων· εἴτε ζῶον τοῦτο καλοῖη τις εἴτε καὶ ἄλλο· ἐτιθεὺν αὐτῷ θεῖν τὸ ὄνομα, προσαρμόττειν ἄλλα ἄλλοις λέγουσι πράγμασι καὶ ἕκαστον εἰκόνα τινὰ φέρειν (4) τοῦ πράγματος ἐφ' ἧ κεῖται, καὶ τὰς τε τῶν στοιχείων (5) δυνάμεις καὶ τὴν σύνθεσιν (6) αὐτῶν τὴν τοιάνδε καὶ τὸν ἀριθμὸν ἀγαλμα θεόδακτο ποιεῖν ἕκαστον τοῦ τυγχάνοντος· εἶναι γὰρ τὸ πρᾶγμα τυγχάνον. Οὗτοι δὴ πού καὶ τοῖς ἐμφροσιν ἀναθήσουσι τὴν τῶν ὀνομάτων εὕρεσιν, ὡς φησὶν ὁ ἐν τῷ Κρατύλῳ Σωκράτης ὑπὸ τῷ διαλεκτικῷ τὰ ὀνόματα τιθέμενος (7), καὶ ἕκαστον πρῶτως μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν εἰδῶν κεῖσθαι, δευτέρως δὲ ἐπὶ

(1) B. ἀπὸ γάρ.

(2) C. τοῦτο δὴ τὸ αἰσθητόν.

(3) A. C. D. εἴξειν.

(4) B. φέρει.

(5) C. τῶν οικείων δυνάμεις.

(6) C. καὶ τὴν θέσιν.

(7) C. D. τιθέμενοι.

τῶν αἰσθητῶν· ἐπειδὴ γὰρ ἔμφρονες ὑπόκεινται καὶ διαλεκτικῆς ἀπολαύσαντες, δῆλον ὅτι γινώσκουσι τὰ αὐτὰ εἶδη καὶ ἀκριβῶς ὄντα ἃ ἐστὶ πρὸ τῶν ἐνύλων καὶ φαινομένων καὶ ὅτι μᾶλλον ἐκεῖνα καὶ ὀνομάζειν καὶ γινώσκειν ἢ ταῦτα δυνατῶν· τὸ γοῦν ἐνταῦθα λεγόμενον ἴσον ἀναπέπλησται τοῦ ἐπατίου. Καθαρῶς οὖν ἴσον οὐκ ἔν πῶς ἂν ἔχοι κυρίως τὴν τοῦ ἴσου προσηγορίαν ὁμοιον ὡς εἴ τις τὸ πυροειδὲς ἐκάλει πῦρ μὴ σῶζον τὴν ιδιότητα τοῦ πυρός, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος ἂν λέγῃς, οὐδὲ τοῦτο περὶ τοῦ αἰσθητοῦ κυρίως· ἐρεῖς γάρ, φαινόμενος ἄνθρωπος, πολλαχῆ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος ἔστι. Τὰ γοῦν μόρια τὰ ἐν αὐτῷ ἐξ ὧν ἔστιν οὐκ εἰσὶν ἄνθρωποι· μοναχῶς οὖν ἄνθρωπος ὧν πολλαχῶς (1) οὐκ ἄνθρωπος ἔστιν, ὁ δὲ αὐτοῦ ἄνθρωπος οὐ πῆ μὴν ἄνθρωπος ἔστι, πῆ δὲ οὐ, ἀλλ' ὅλος δι' ὅλου τοιοῦτος, καὶ ὁ, τι ἂν αὐτοῦ λάβοις ἄνθρωπος ἔστιν, ὥσπερ (2) καὶ τὸ τοῦ καλοῦ πᾶν μέρος καλὸν καὶ τὸ (3) τῆς κινήσεως κίνησις. Ὅλος (4) δὲ οὐδὲν τῶν εἰδῶν ἐκ τῶν ἀποκειμένων αὐτοῖς ὑφέστηκεν· οὔτε γὰρ ἐξ ἀνοήτων ὁ νοῦς, οὔτε ἐκ μὴ ζώντων ἢ ζωῆ, οὔτε ἐκ μὴ κινήσεων ἢ κινήσις, οὔτε καλὸν ἐκ μὴ καλῶν, ὥστε οὐδὲ ἄνθρωπος ἐκ μὴ ἀνθρώπων, οὐδὲ ἄλλο (5) οὐδὲν ἐκ μὴ τοιούτων οἷον αὐτό ἐστιν· ἦν γὰρ ἂν σύνθετον καὶ ἐπεισοδιῶδες ἔχον τὸ ἰδιώμα γεγονός ἐκ μὴ τοιούτων, οἷον αὐτὸ λέγεται τε καὶ ἐστίν· ὁρᾶς οὖν ὅτι καὶ τὸ ἄνθρωπος ἐπὶ μὲν τοῦ νοεροῦ εἶδους λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τοῦ αἰσθητοῦ οὐ κυρίως οὐδὲ πάντῃ ἀληθῶς.

(1) Β. πολλαχῶς ἄνθρωπος οὐκ ἔστι.

(3) C. D. Deest τὸ.

(4) C. D. ὅλος γάρ.

(2) C. D. ὥσπερ δὴ καὶ τοῦ καλοῦ.

(5) Β. ἄλλων.

Τὰ (1) ἄρα ὀνόματα, εἴπερ ἐστὶν ἀγάλματα τῶν πραγμάτων λογικά, τῶν αὐτῶν ἐστὶν εἰδῶν πρῶτως, δευτέρως δὲ τῶν αἰσθητῶν· ἐκεῖθεν ἄρα καὶ τὴν οὐσίαν ἔχει καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τὰ τῆ δε, καθάπερ ἐν ἄλλοις τέ φησι καὶ ἐν τούτοις ὁ Πλάτων ἅμα (2) καὶ διὰ τῆς ἐπωνυμίας ἐνδειξάμενος ὅτι ἄρα καὶ τὸ ὄνομα τούτοις ἐπιθετόν ἐστιν ὡσπερ καὶ τὸ εἶναι ἐπισκευαστον, οἷον εἴ τις πρᾶγμα οὐ σεμνὸν ἐπιχειρεῖ σεμνῶς ὀνομάζειν, οὐ τὸ αὐτὸ δηλούσης αὐτῷ τῆς ἐπωνυμίας ἐπὶ τοῦ μὴ σεμνοῦ. Καὶ γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἄνθρωπος, τὸ ὄνομα λέγω, ἄλλως μὲν ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ λέγοις ἂν εἶδους, ἄλλως δὲ τοῦ αἰσθητοῦ. Καὶ τοι πολλοῖς τισιν ἔδοξεν ὁ Πλάτων τοῖς μὲν συνωνύμως, τοῖς δὲ ὁμωνύμως τὰ αὐτὰ κατηγορεῖν τῶν τε νοητῶν καὶ αἰσθητῶν· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τρόπον ἕτερον ὁμωνύμως λέγειν καὶ οὐχ ὅν ἐκεῖνοι προειλήφασιν· οὐ γὰρ οὕτως ὁμωνύμιον τὸ ἄνθρωπος, ὡς ὄνομα ψιλὸν κατὰ δυοῖν πραγμάτων κείμενον, ἀλλ' ὡς ἀφομοιούμενον πρῶτως μὲν ἐκείνῳ· δευτέρως δὲ τούτῳ, διὸ καὶ οὐ ταυτὸν ἐστὶν ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἐπὶ τοῦ νοητοῦ λέγωμεν καὶ ὅταν ἐπὶ τοῦ ἐνύλου· τὸ μὲν γὰρ Θεοῦ πράγματος ἐστὶν εἰκὼν, τὸ δὲ αἰσθητοῦ, ἀλλ' οἷον εἴ τις αὐτὴν τὴν Ἀθηναῖν ἰδὼν τοιαύτην οἶαν Ὀμηρὸς φησι,

Πέπλον (3) μὲν κατέχευεν ἰανὸν πατρὸς ἐπ' αὔδει,

(1) B. τὰ ἄλλα ὀνόματα. (2) B. ἅμα δὲ καὶ.

(3) Homer. II. Lib. V, v. 734. Sic autem Virg. Æneid, XI, v. 73 :

Quas illi, læta laborum
Ipsa suis quondam manibus Sidonia Dido
Fecerat,.....

Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 Ἡ δὲ χειτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσαστο.

Εἰ δ' οὖν τις ταύτης τυχὼν τῆς θεᾶς ἐθέλοι γράψαι τῆς Ἀθηναῆς ἧς εἶδεν εἰκόνα καὶ γράψειεν, ἕτερος δὲ τὴν Φειδίου θεασάμενος, ἐχέτω δὲ (1) σχῆμα ταυτόν, ἐθέλοι καὶ αὐτὸς εἰς πίνακα τὸ εἶδος μεταγαγεῖν καὶ μεταγάγοι, δοκοῦσι μὲν αὐτῶν αἱ εἰκόνες τοῖς ἐπιπολῆς (2) οὐδὲν διαφέρειν· ἔχει δὲ ἄλλην μὲν ἔμφασιν ἢ (3) τοῦ τὴν θεὸν ἰδόντος· ἀπεψυγμένην δὲ ἀφομοίωσιν, ἅτε ἀψύχου πράγματος οὖσαν, ἢ (4) τοῦ τὴν χαλκῆν μιμησαμένου. Τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον, καὶ τὸ ἀνθρώπος ἐπ' ἀμφοῖν λεγόμενον, οὐχ ὡσαύτως ἐστὶν ἀμφοτέρων εἰκῶν· οὗ μὲν γὰρ (5) ἐστὶ παραδείγματος εἰκῶν, οὗ δὲ εἰκόνας καὶ εἰδῶλον. Οὕτω καὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδρῳ Σωκράτης τὸν ἔρωτα τὸ ὄνομα τότε μὲν ἄλλως ἐξηγήσατο, βλέπων εἰς τὸν θεῖον ἔρωτα, καὶ πτερωτὸν αὐτὸν εἰπών· τότε δὲ ἄλλως, βλέπων εἰς τὸ εἰδῶλον ἐκείνου, καὶ περὶ τὴν ῥώμην τῆς ἐπιθυμίας αὐτὸν ἔρωτα καλεῖσθαι λέγων. Ὡσπερ οὖν τὸ εἶναι οὐ ταυτόν, οὕτως οὐδὲ τὸ ὄνομα ταυτόν· καὶ ὡς τὸ εἶναι τοῖς ἀκυρωτέροις ἀπὸ τῶν κυριωτέρων, οὕτω καὶ τὸ ὄνομα τοῖς δευτέροις ἀπὸ τῶν προτέρων. Ὅλως γὰρ, ἐπεὶ

(1) B. Deest δὲ.

(2) B. C. D. ἐπιπολλοῖς.

(3) B. Deest ἢ.

(4) Deest ἢ in Coddss.

(5) B. Deest γὰρ.

διὰ τῶν ὀνομάτων τὰς διακεκριμένας περὶ τῶν πραγμάτων ἐννοίας βουλόμεθα (1) σημαίνειν ἢ δὲ διάκρισις καὶ ἄμικτος καθαρότης· ἐκείνοις ἂν ἐφαρμόζοι τὰ ὀνόματα πρῶτως, ἀλλ' οὐ τούτοις ἐν οἷς πολλή πρὸς τὰ ἐναντία σύμμιξις ἐστί, τῷ λευκῷ πρὸς τὸ μέλαν, τῷ ἴσῳ πρὸς τὸ ἄνισον, τοῖς τοιούτοις. Ἐπεὶ καὶ εἴ τις θεῖτο τοὺς πολλοὺς ὀνοματοθέτας γεγονέναι, καὶ οὐ τοὺς σοφοὺς, φαίη ἂν καὶ τούτους ὁ Πλάτων κατὰ τοὺς ἐν Γοργία ποιῶντας (2) & βούλονται, ὀνομάζειν μὲν ἅ δοκεῖ αὐτοῖς, μὴ ὀνομάζειν δὲ ἅ βούλονται· ὅταν γὰρ τουτί τὸ ἴσον καλῶσι πρῶτως, ἄνοιαν (3) ἔχοντες ἀπλῶς ἰσότητος, ἐπιφέρουσι τούτῳ τὴν τοῦ Ἰσου προσηγορίαν, καὶ οἶονταί μιν τοῦτο ὀνομάζειν· ἀποφέρονται δὲ ἐπὶ τὸ πρῶτως ἴσον, ἐκεῖνο γὰρ μόνως ἴσον καὶ ἄνισον· ἀλλ' ὅτι μὲν τὰ ὀνόματα πρῶτως ἐπὶ τῶν νοητῶν ἐστὶν εἰδῶν, καὶ ἐκεῖθεν ἤκει μετὰ τῆς οὐσίας τοῖς αἰσθητοῖς, ἐκ (4) τούτων ὀδηλον· δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ταῦτα εἴρηται περὶ τῶν ὀνομάτων, ὧν ἡ ἡμετέρα ψυχὴ δύναται θεωρεῖν· ἐπεὶ πολλαὶ τάξεις εἰσὶ καὶ τῶν ὀνομάτων, ὥσπερ δὴ καὶ τῶν γνώσεων· καὶ τὰ μὲν αὐτῶν θεῖα λέγεται, δι' ὧν οἱ καταθεέστεροι θεοὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν ὀνομάζουσι· τὰ δὲ ἀγγελικά, δι' ὧν οἱ ἄγγελοι ἑαυτοὺς τε καὶ τοὺς θεοὺς· τὰ δὲ δαιμόνια· τὰ δὲ ἀνθρώπινα. Καὶ τὰ μὲν ἐστὶ ρητὰ καὶ ἡμῖν, τὰ δὲ ἄρρητα, καὶ ὅλως, ὥσπερ ἡμᾶς ὁ Κρατύλος ἀναδιδάσκει, καὶ πρὸ τούτου (5) ἡ

(1) A. C. D. βουλόμενος.

(4) B. οὐκ ἐκ τούτων.

(2) C. D. ποιῶντας μὲν ἅ.

(5) B. τούτου καὶ ἡ.

(3) B. ἄνοιαν.

εἶθεος παράδοσις καὶ γνῶσις καὶ ὀνομασία διάφορος ἐστὶ καὶ ἐξηρημένη τῆς ἡμετέρας παρ' αὐτοῖς τοῖς θεοῖς.

« Οἷον ὁμοιότητος μὲν μεταλαβόντα, ὅμοια· μεγέ-
 » θους δὲ μεγάλα· κάλλους δὲ καὶ δικαιοσύνης, δίκαιά
 » τε καὶ καλὰ γίνεσθαι — Πάνυ γε, φάναι τὸν Σω-
 » κράτην. »

Περὶ μὲν τῆς ὁμοιότητος εἴρηται καὶ πρότερον· ὅτι τοῦτο ἴδιον αὐτῆς, ἀφομοιοῦν τὰ δεύτερα τοῖς πρώτοις, καὶ τὸν ἕνα σύνδεσμον τῶν ὄλων συνέχειν· ὅθεν καὶ οὐχ ἀπλῶς συμβεβηκός τῶν τῆδε πραγμάτων, ἀλλὰ τελειωτικὸν τῆς ἐκάστων οὐσίας· τὸ γὰρ τέλειον ἐκάστοις παραγίνεται κατὰ τὴν πρὸς τὸ νοερὸν εἶδος ὁμοίωσιν. Ὡς γὰρ τέλος τῆς ψυχῆς ἐστὶν ἢ πρὸς τὸν νοῦν ὁμοίωσις, οὕτω καὶ τῶν αἰσθητῶν ἐστὶ πάντων ἀγαθόν, ἢ πρὸς τὰ νοερά καὶ θεῖα εἶδη ὁμοιότης. Τό, τε οὖν κοινὸν αὐτοῖς καὶ τὸ τελεσιουργὸν πόθεν, ἢ ἐκ τῆς νοεραῆς ὁμοιότητος, εἰ δὲ βούλει καὶ τὸ συμπληρωτικὸν τῆς οὐσίας; ἐκάστου γὰρ τὸ εἶναι κατὰ τοῦτο ἀφώρισται, τὸ ὁμοιοῦσθαι λέγω τοῖς νοητοῖς· καὶ διότι ἐκείνοις ὁμοίωται, διὰ τοῦτο δὴ καὶ ἔστιν ὃ ἐστὶν ἐκαστον. Ἰπὲρ δὲ τοῦ μεγέθους εἰδέναι χρὴ τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας, ὅτι οὐχ ἀπλῶς τοῦτ' ἐστὶ τὸ τῆς διαστάσεως αἴτιον· οὐδὲ γὰρ τοιοῦτον ἐστὶ τοῦτο τὸ μέγεθος, ὅποιον γεωμετρῶν παιῶδες λέγουσιν· ἐκεῖνοι μὲν γὰρ τὸ ὀπωσοῦν διαστατὸν, μέγεθος προσαγορεύουσιν, εἴτε

γραμμὴν , εἴτε ἐπίπεδον , εἴτε στερεὸν λαμβάνομεν (1)· ὁ δὲ Πλάτων, οὐ τὸ παντὸς διαστήματος αἴτιον εἶδος , μέγεθος προσαγορεύειν εἶωθεν, ἀλλ' ὁ τὴν καθ' ἕκαστον γένος ὑπεροχὴν παρέχει τοῖς πράγμασιν. Οὕτως ἄρα καὶ ἐν Φαίδωνι διὰ μὲν τὸ μέγεθος μέγα προσαγορεύειν εἶωθε, καὶ ἄλλο ἄλλου γίνεσθαι μείζον φησί· διὰ δὲ τὴν σμικρότητα, ἄλλο ἄλλου ἔλασσον· καὶ τοι καὶ ἐν τῷ ἔλασσοι διαστήματι ἐστὶ, καὶ ἦν ἂν καὶ ἐν τούτῳ τὸ γεωμετρικὸν μέγεθος, ἀλλ' οὐ τοιοῦτο τὸ αὐτομέγεθος, ἀλλ' οἶον τὸ αἴτιον τῆς ὑπεροχῆς καὶ τῆς ἐξηρημένης δυνάμεως, ἀπὸ θεῶν ἀρχόμενον (2) καὶ προῖον μέχρι τῶν ἐσχάτων. Οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ μέγαλιν ἡγεμόνα τὸν Δία προσείρηκεν, ὡς ὑπερέχοντα τῶν ἄλλων ἡγεμόνων, καὶ ὄντα πάντων ἡγεμονικώτερον· ἐν δὲ τῷ Συμποσίῳ τὸν ἔρωτα δαίμονα μέγαλιν, ὡς τὴν ἀκρότητα κατειληφότα τοῦ δαιμονίου. Εἰ δὲ καὶ ψυχὰς εἰώθαμεν λέγειν, ὡς (3) μεγαλοψύχους τινὰς καὶ μεγαλόφρονας, εἴη ἂν τὸ μέγα καὶ ἐν ταύταις οἰκείως· καὶ ἄλλως, κατὰ τὸ μεγαλουργὸν καὶ μεγαλοπρεπές· διὸ καὶ ἐν Πολιτείᾳ ταῖς φιλοσόφοις φύσει ἀπονέμει τὸ μεγαλοπρεπές, ὡς ὕψους καὶ μεγέθους ἀντεχομένας. Εἰ δὲ καὶ ἐν σώμασιν ἄλλο ἄλλου μείζον ἐστὶ καὶ ὑπερανέχον διὰ τὸ αὐτὸ μέγεθος, ὡς φησὶν ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης, εἴη ἂν καὶ ἐν τούτοις τὸ μέγα, κατὰ τὴν αὐτῶν τάξιν. Ἄνωθεν ἄρα διήκει καὶ μέχρι τῶν ἐσχάτων·

(1) C. D. λαμβάνομεν.

(3) C. D. Deest ὡς.

(2) C. ἐρχόμενον.

ἐν μὴν θεοῖς, ἐνιαίως· τοῦτο δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν τῆς ἐνώσεως ὑπερβολὴν θεωρούμενον· ἐν δὲ δαίμοσι, δυνατῶς· τοῦτο δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν δύναμιν· δαίμοσι γὰρ ἢ δύναμις οἰκεία, καὶ τὸ ἐν τούτοις μέγα τὸ δυνατώτερον ἐστίν· ἐν δὲ ταῖς ψυχαῖς, ζωτικῶς· κατὰ γὰρ τὸ ὑψηλότερον τῆς ζωῆς εἶδος, ἐν ταύταις ἐστὶ τὸ μεῖζον· ἐν δὲ σώμασι, διαστηματικῶς· ὅπου μὲν γὰρ ὑπεροχὴ (1) κατὰ τὴν ἐνωσιν, ὅπου κατὰ τὴν δύναμιν, ὅπου δὲ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς, ὅπου δὲ κατὰ τὸ πηλίκον μόνον καὶ τὴν διάστασιν, πανταχοῦ δὲ τὴν αὐτὴν ιδιότητα παρεχόμενον. Εἰ οὖν κοινόν ἐστὶ καὶ πανταχοῦ δοῆκον, ἔχει προηγουμένην αὐτοῦ νοερὰν αἰτίαν.

Καὶ μὲν καὶ τὸ αὐτοκάλλος εὐμετρίας ἐστὶ χορηγὸν καὶ ἐνώσεως τοῖς εἶδεσι καὶ τῆς ἐρασμίου τελειότητος, ὃ καὶ ψυχαῖς δίδωσι τὸ ἐν αὐταῖς καλόν, καὶ σώμασι προσλάμπει φέγγος ἀφ' ἑαυτοῦ καλλοποιόν, οἷον ἄνθος ἐν αὐτοῖς ὄν, καὶ ἐποχούμενον τοῖς πολλοῖς εἶδεσι, καὶ τὸν λόγον τῶν ὑλικῶν αἰτίων ἐπικρατέστερον ποιῶν. Δεῖ γὰρ τὴν ἐπακράτειαν τοῦ λόγου καὶ τοῦ εἶδους προηγέσθαι (2) τῆς τοῦ κάλλους παρουσίας· ὅθεν δὴ καὶ τὰ οὐράνια τῶν τῆ δε μᾶλλον καλὰ· τὸ γὰρ εἶδος ἐκεῖ κρατεῖ τελέως τῆς ὑποκειμένης φύσεως· τὰ δὲ νοητὰ τῶν οὐρανίων μᾶλλον, εἶδη γὰρ ἐστὶ μόνον. Ἐκεῖνο οὖν τὸ πρῶτον (3) καλὸν στίλβον ἐναργέστατα καὶ τὸ κυρίως καλόν· τὸ γὰρ ἐνταῦθα συμμιγές ἐστὶ πρὸς τὸ αἰσχος. Ὡς γὰρ ἢ ὕλη καλοῦ μετέσχε διὰ τὸ εἶδος, οὕτω

(1) C. D. ἢ ὑπεροχὴ

(3) D. πρώτως.

(2) A. θεωρεῖσθαι.

τὸ εἶδος αἰσχους ἀνεπλήσθη διὰ τὴν ὕλην· αὕτη γὰρ αἰσχροῦ
καὶ ἀκαλλῆς.

Λοιπὸν δὴ τὴν δικαιοσύνην εἵπωμεν (1) ὡς αὐτοπρα-
γίας (2) τοῖς εἶδεσιν αἰτίαν· διὰ γὰρ ταύτην ἕκαστον
ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ καὶ ποιεῖ τὸ ἐπιβάλλον ἑαυτῷ· καὶ οὐ τὸ
μὲν μέγεθος μικρὰ ποιεῖ, ἢ δὲ συμκρότης ὑπεροχὰς δίδω-
σιν, οὐδὲ ἢ μὲν ὁμοιότης διαιρεῖ τὰ δεύτερα τῶν πρώτων,
ἢ δὲ ἀνομοιότης συναγεί καὶ ἐνοῖ, ἀλλ' ἑκάστη τῶν ἰδεῶν
τὸ οἰκείον ἔργον ἀποπληροῖ, καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν ἐνερ-
γεῖ, καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἔστραπτει, καὶ ἑαυτῆς ἐστὶ. Καὶ οὐ
μόνον ἐπὶ τῶν νοητῶν οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ πάσαι
αἱ δυνάμεις τὸ αὐτῶν ἑκάστη πράττουσι, καθάπερ φησὶν
ὁ ἐν φαίδρω Σωκράτης. Καὶ ἐν ἡμῖν τότε δικαιοσύνη ἐστίν,
ὅταν τὰ μόρια τὴν ἑαυτῶν ἐνέργειαν διασώξῃ καὶ τὸ
σχῆμα τὸ ἑαυτοῖς πρέπον· καὶ ἐν πόλει παραπλησίως.
Ἔστιν οὖν καὶ τὸ δίκαιον τελεσιουργόν (3) τῆς ζωῆς τῶν
ιδῶν, καὶ κοινὸν καὶ διὰ πάντων διῆκον (4).

« Οὐκοῦν ἦτοι ὅλου τοῦ εἶδους ἢ μέρους ἕκαστον τὸ
» μεταλαμβάνον μεταλαμβάνει (5)· ἢ ἄλλη τις ἂν με-
» τάληψις χωρὶς τούτων γένοιτο; Καὶ πῶς ἂν; εἶπε. »

(1) B. C. D. εἵπομεν.

(2) B. αὐτοπραγματείας.

(3) C. τελεσιουργόν τῶν εἰ-
δῶν καὶ ζωῆς.

(4) C. D. διῆκον. Προη-

λεῖται δὲ ἄρα καὶ τοῦδε μία τις
εἰκὼν νοερά, καθ' ἣν πάντα τὰ
δίκαια λέγεται τε δίκαια καὶ
ἐστίν. « Οὐκοῦν ἦτοι.

(5) C. D. λαμβάνει.

Καί περί τῶν πρότερον λόγον καί περί τοῦτον τὸν νυνὶ προκείμενον, ὁρῶ τὴν αὐτὴν ἀμφισβητήσιν οὔσαν τῶν ἐξηγήσεων. Αἱ τε γὰρ ἀποδεχόμεναι τὰ συνημμένα, τὰς προσλήψεις ἐπιμύραπιζουσι, καὶ αἱ τὰς προσλήψεις προσίεμεναι, τῶν συνημμένων ἀπογινώσκουσι. Τοῦ οὖν προτέρου λόγου τοιῶσδὲ πως ὑπ' αὐτῶν συνθέντος, εἰ ἔστι τὰ εἶδη, πάντων ἔστι τὰ εἶδη, ἀλλαμὴν οὐ πάντων, ὡς σὺ φῆς, οὐκ ἄρα ἔστιν, αἱ μὲν ἀσπάζονται τὸ συνημμένον, ὅσαι πάντων ἰδέας ὑποτίθενται· τὴν δὲ πρόσληψιν οὐ προσίενται, καὶ διὰ τοῦτο τὸν Σωκράτην φασὶν ἐπιπεπληγῆθαι δαιαίως ὡς οὐ πάντων ἰδέας τιθέμενον (1)· αὐταὶ τὸν Παρμενίδην ἀποδεχόμεναι, τὴν δὲ Σωκράτους εὐλάδειαν ἄκυρον τιθέμεναι· αἱ δὲ ἔμπαλι, ἀσπάζονται μὲν τὴν πρόσληψιν, τὸ δὲ συνημμένον, ὡς οὐκ ὀρθόν, ἀτιμάζουσι· τὸ γὰρ εἰ ἔστιν εἶδη, πάντων ἔστιν εἶδη, ψεῦδός φασι, τὸ δὲ ἀλλαμὴν οὐ πάντων, ἀληθές· αὐταὶ τὸν μὲν Σωκράτην λῖαν ἀποδεχόμεναι τῆς ἀρνήσεως, τὴν δὲ Παρμενίδειον ἐπίπληξιν ἀποβαλλουσαι. Προεῖρηται δὲ ὑφ' ἡμῶν, ὅπως καὶ ἡ Σωκράτους ἀρνησις εὐατοχος, καὶ ἡ Παρμενίδειος ἐπίπληξις ἔνθεος· καὶ ὅπως, οὐ πρὸς ἀναίρεσιν τῶν εἰδῶν ἔβλεπεν ὁ λόγος, ἀλλ' ἐξέτασιν μόνην τοῦ δευτέρου προβλήματος. Πάλιν δὴ κατὰ τὸν δεύτερον τοῦτον λόγον τοῦ τρίτου προβλήματος, ὅσα (2) τοιοῦτον, εἰ μετέχεται τὰ εἶδη ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν, ἢ ὅλων αὐτῶν μετείληχε ταῦτα, ἢ μερῶν· ἀλλ' οὔτε ὅλων οὔτε μερῶν οὐκ ἄρα μετέχεται· κατὰ (3) τοῦτου δὴ οὖν τὸν λόγον, αἱ μὲν τὸ συνημμένον ἐγκρικοῦ-

(1) D. ὑποτιθέντα.

(3) A. D. καί.

(2) C. D. ὅν τὸ τοιοῦτον.

σαι, ἀναιροῦσι τὴν πρόσληψιν, αἱ δὲ, ἀνάπαλιν. Αἱ μὲν γὰρ φασὶν ἀληθῆς τὸ, εἰ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ἢ ὄλων αὐτῶν, ἢ μερῶν μετέχειν· τοῦ γὰρ ὄλου καὶ μέρους οὐδὲν εἶναι μεταξὺ, διότι μέρος αὐτοῖς τὸ οὐχ ὄλον· τὸ δὲ ἀλλαμὴν οὔτε ὄλων οὔτε μερῶν, ψευδὸς· ὄλων γὰρ μετέχει. Πῶς γὰρ οὐχ ὄλος ὁ ἄνθρωπος ἐν ἐκάστῳ τῶν μερικῶν, καὶ ὄλον τὸ κύκνειον εἶδος, ἐν κύκνοις; καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. Αἱ δὲ ἀποσκορκίσασαι τὸ συνημμένον, ἀποδέχονται τὴν πρόσληψιν· οὐχ ὑγιᾶς μὲν λέγουσαι τὸ, εἰ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ἢ ὄλων ἢ μερῶν μετέχειν· καὶ γὰρ ἄλλος τρόπος ἐστὶ μετοχῆς, φασὶν· ὑγιᾶς δὲ αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀλλαμὴν οὔτε ὄλων οὔτε μερῶν μετέχει· τρόπον γὰρ ἄλλον μετέχει καὶ οὐ κατ' οὐδέτερον τούτων. Εἰ δὲ ταῦτα τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον, ἀμφοτέρων ἀμφότεραι καταψηφίζονται καὶ τοῦ Σωκράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ Παρμενίδου, τοῦ μὲν ὡς σοφιστοῦ, τοῦ δὲ ὡς ἀπατωμένου. Καὶ τοι γὰρ (1) ὁ Παρμενίδης ἀπαγορεύει καὶ τῷ Σωκράτει μὴ πρὸς ἀνθρώπων ἀποδλέπειν δόξας, ἀλλὰ πρὸς αὐτὴν τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν· καὶ οὐδήπου παραπόδας αὐτὸς τῷ πιθανῷ παρακρούεται τὸν Σωκράτην τῆς τῶν πραγμάτων ἀληθείας ἀφιστάμενον. Μὴ ποτε οὖν ἄμεινον λέγειν ὅτι διὰ τῆς εἰς τὸ δευτέρον πρόβλημα γυμνασίας ἀνωθεν ἀπὸ τῶν ὀλικωτάτων εἰδῶν διὰ τῶν μεσῶν καὶ τῶν θείων ἀτόμων εἰς ταῦτα κατέληξε προϊῶν· ἃ τοιαύτην ἔχει τὴν φύσιν, οἷαν δι' ἀσθένειαν καὶ ὑφ᾽ ἑσιν, μηδὲ εἰδητικὴν ἔχειν αἰτίαν· ἀλλὰ ἄλλως συντάττεσθαι τοῖς ἐκ τῶν εἰδῶν γενομένοις. Πάλιν

(1) B. καὶ τοι γὰρ καὶ δ.

οὐν κατέωθεν ἂν εἴη ἐπὶ τοῦ τρίτου προβλήματος, δεικνύς
κατὰ τίνα τρόπον ἢ μετοχή γίνεται τῶν εἰδῶν· καὶ ὅτι οὔτε
σωματικὴν οὔτε ἔνυλον οἰητέον τὴν μέθεξι, οὔτε ἄλλην
τὰ τῶν προσηκουσῶν δευτέραις καὶ τρίταις καὶ μερισταῖς
ὑποστάσεσιν, ἀλλὰ τίνα τούτων ἐξηρημένην, καὶ αὐτοῖς
μόνοις προσήκουσαν τοῖς δημιουργικοῖς καὶ πρωτουργοῖς
καὶ ἄλλοις εἶδεσι· τρόποι γὰρ οἶμαι πολλοὶ τῶν μετοχῶν
εἰσὶν· ἄλλως γοῦν θεοὶ μετέχειν λέγονται θεῶν· ἄλλως ἀγγε-
λοι θεῶν· ἄλλως δαίμονες ἀγγέλων ἢ θεῶν· ἄλλως αἱ ψυχαὶ
τῶν δαυμόνων ἢ τῶν ἀγγέλων ἢ τῶν θεῶν· ἄλλως τὰ αἰσ-
θητὰ τῶν ψυχῶν ἢ κρειττόνων γενῶν, ἢ αὐτῶν τῶν θεῶν·
ἄλλως σώματα σωμάτων. Δεῖ δὴ οὖν ἡμᾶς ἐξετάσαι ποῖον
τὰν τρόπον (1) μετοχῆς ἐπὶ τῶν εἰδῶν ῥητέον, ἵνα τελέως
καταδήσωμεν (2) τὸ τρίτον πρόβλημα· καὶ πρὸ πάντων
εἰ σωματικὴ τῶν εἰδῶν μεταλήψις (3), καὶ εἰ μετέχει τὰ
τῆδε τῶν εἰδῶν, ὡς ἂν (4) σῶμα μετέσχη σώματος. Τοῦτο
δὲ κέφθηκε δισσωῶς μετέχειν, ἢ γὰρ ὅλον εἰς ἑαυτὸ σπᾶ τὸ
μετεχόμενον, ἢ μέρος· καὶ γὰρ ὅταν πεινώμεν, ὅλου με-
έχομεν τοῦ βρώματος· ἔλαττον γὰρ ὄν τὸ μετεχόμενον εἰς
τὸ μείζον δύναται χωρεῖν· καὶ ἐπειδὴ συνέστημεν ἀπὸ τῶν
ὄλων στοιχείων, μέρους (5) ἀπ' αὐτῶν ἐκάστου μετέχομεν·
τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν πῦρ (6) ἐκ τοῦ ὄλου, καὶ τὸ ὕδωρ ὁμοίως,
καὶ τῶν λοιπῶν ἐκάτερον· καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν οἱ τῶν ὄλων

(1) B. τρόπον ἐπὶ τῶν εἰδῶν
μετοχῆς ῥητέον.

(2) C. D. καταδησώμεθα.

(3) B. ἢ μεταλήψις.

(4) B. ὡς ἂν τὸ σῶμα.

(5) A. B. C. μέρος.

(6) B. Deest πῦρ.

μετέχοντες, οὐ τὰ ὅλα ἡμῶν, ὡς φησὶν ὁ ἐν τῷ Φιλήθω Σωκράτης. Οὐκοῦν ἐν ταῖς σωματικαῖς μεταλήχεσιν, ἡ ὅλου γίνεται ἢ μίθεξις, ἢ μέρους· εἰ δὲ μήτε ὅλου μήτε μέρους, οὐκ ἂν εἶη σωματικὴ τῶν εἰδῶν ἢ (1) μεταλήψις· καὶ οὕτως ἐπ' ἄλλον μεταθήσεται τρόπον, καὶ αὖθις ἄλλον ἕως ἂν διελέγξῃ πάντας τοὺς μὴ προσήκοντας τῇ προκειμένῃ μεταλήψει τῶν εἰδῶν. Καὶ διὰ ταῦτα ἄρα καὶ ἐν τούτοις ἀνακινῶν τὸν Σωκράτην πρὸς τὴν τελευταίαν ἐπιβολὴν, ἐπήνεγκεν ἢ ἄλλη τις ἂν μεταλήψις (2) χωρὶς τούτων γένοιτο· μαιευόμενος αὐτὸν καὶ ἐρεθίζων πρὸς τὴν θεωρίαν τῆς ἀσωμάτου μεθέξεως· ὁ δὲ τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀσωμάτων ὀρών, ἐνδίδωσι τῇ ἐρωτήσει, καὶ συμπρῶεσι τοῖς ἐλέγχους τῶν ὑποθέσεων· δείκνυται γὰρ, ὡς οὔτε ὅλων δυνατὸν οὔτε μερῶν μετέχειν, οὕτω τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ὡς τὰ σωματικὰ τῶν ὁμοίων, ἐπεὶ κατ' ἄλλον γε τρόπον δυνατὸν, ὡς δῆλον προϊόντες ποιήσομεν.

« Πότερον οὖν δοκεῖ σοι ὅλον τὸ εἶδος ἐν ἐκάστῳ εἶναι
 » τῶν πολλῶν ἐν ὄν, ἢ πῶς; τί γὰρ κωλύει, φάναι τὸν
 » Σωκράτην, ὃ Παρμενίδην, ἐν εἶναι. Ἐν ἄρα ὄν καὶ ταυ-
 » τὸν (3) ἐν πολλοῖς χωρὶς (4) οὔσιν, ὅλον ἅμα ἔσται (5).
 » καὶ οὕτως, αὐτὸ ἑαυτοῦ χωρὶς ἂν εἶη. »

Εἴ τις μὴ σωματικῶς ἐν ἐξητάξει τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος

(1) B. Deest ἢ.

(4) Editt. καὶ χωρ.

(2) B. μεταλήψις τούτων
 χωρὶς ἂν γένοιτο.

(5) Vulgò ἐν ἴσται. Hein-
 dorf. et Bekk. ἐνίσται.

(3) Sic Bekk. et Ast.-Editt.

ταυτὸ

ἀλλ' ὡς προσήκει τοῖς νοητοῖς καὶ αὐτοῖς εἶδουσιν, ὄψεται καὶ ὅλου καὶ μέρους ἐκάστου τὰ τῆδε μεταλαμβάνοντα τῷ σφετέρου παραδείγματος. Διότι μὲν γὰρ ἐκεῖνο τὸν αἰτίας ἔχει λόγον, ταῦτα δὲ ἐξ αἰτίας ἐστίν, οὐδαμοῦ δὲ τὰ αἰτιατὰ (1) τὴν ὅλην ὑποδέχεται τῶν αἰτίων δύναμιν, σὺν ὅλου τὰ τῆδε μετέχει τοῦ εἶδους· ποῦ γὰρ τὰς νοεράς ἐκείνου ζωάς καὶ δυνάμεις ὑποδέξασθαι δύναται τὸ αἰσθητόν; ποῦ δὲ τὸ ἐνοειδές αὐτοῦ καὶ τὸ ἀμερές ἐν ὅλῃ γενέσθαι δυνατόν; διότι δὲ τὴν ιδιότητα σώζει τὰ τῆδε κατ' ἣν λέγεται τὸ ἐκεῖ δίκαιον, δίκαιον, ἢ τὸ καλόν, καλόν, κατὰ τὴν αὐτῶν δύναμιν, διὰ δὲ τούτου καὶ τῶν ὅλων λέγοιτο ἂν μετέχειν, οὐ τῶν μερῶν· ἐστὶ γὰρ ἢ τοῦ καλοῦ ιδιότης πανταχοῦ καὶ ἐν πάσῃ, ἀλλ' ὅπου μὲν νοερώς, ὅπου δὲ ἐνύλωσ. Καὶ δῆλον ὡς αἱ τῶν τελεωτέρων μετέξεις μᾶλλον μετέχουσι τῶν πορρώτερον (2), καὶ αἱ μὲν κατὰ πλείους δυνάμεις, αἱ δὲ κατὰ ἐλάσσους. Ἐστὶ γὰρ τὸ αὐτοκαλὸν εἶδος νοερόν, ζωτικὸν συμμετρίας αἰτίων. Οὐκοῦν τὸ μὲν εἶδος καὶ τὸ συμμετρίας ποιητικὸν ὑπάρχει παντὶ καλῷ· τοῦτο γὰρ ἦν ἴδιον τοῦ αὐτοκαλλοῦς, ὥστε τῆς ιδιότητος αὐτοῦ μετείληχεν ὅλης ἐκαστον· τὸ δὲ νοερόν οὐκέτι παντὶ καλῷ πάρεστιν, ἀλλὰ τῷ ψυχικῷ· τὸ γὰρ ἐν ταύτῃ καλὸν ἐνοειδές ἐστίν· ἀλλ' οὐδέ γε τὸ ζωτικὸν ὑπάρχει παντὶ, ἀλλὰ τῷ οὐρανίῳ· καὶ εἴ τί (3) που τοιοῦτον ἐν τοῖς γεννητοῖς, ἐστὶ δὲ καὶ ἐν χροσῷ καὶ ἐν λίθοις τισὶ τοῦ καλοῦ φέγγος. Οὐκοῦν τὰ μὲν καὶ τοῦ νοεροῦ καὶ τοῦ

(1) B. τὰ αἰσθητὰ.

(3) A. deest τί.

(2) C. πορρώτερον.

ζωτικῷ μετέχει, τὰ δὲ τοῦ ζωτικῷ χωρὶς τοῦ νοεροῦ, τὰ δὲ τῆς ιδιότητος αὐτῆς τοῦ καλοῦ μόνης, καὶ τὰ ἀυλότερα πλείους ὑποδέχεται δυνάμεις τῶν ἐνύλων, καὶ ὅλων ἄρα καὶ μερῶν μετέχει τὰ δεύτερα τῶν οὐκείων. Οὕτω μὲν οὖν λέγειν ἄξιον τοῖς πρὸς τὴν ἀσώματον οὐσίαν τῶν εἰδῶν ἀποβλέπειν δυναμένους, τοῖς δὲ σωματικῶν τὴν (1) μετουσίαν εἰομένους, ὡς αὐτε ὅλων οὔτε μερῶν μετέχειν ἐκείνων τὰ τῆδε δυνατόν ἔχει καὶ δεῖκνυσθαι ὁ Παρμενίδης παθητῶν τὸν Σωκράτην πρὸς τὴν εὑρεσιν τοῦ τρόπου τοῦ κρινωτάτου τῆς τῶν εἰδῶν μετοχῆς. Καὶ πρῶτον ὅτι οὐχ ὅλων τοῦτο γὰρ πρῶτον καὶ ὁ Σωκράτης οὐδὲν κωλύειν ἔφατο τοὺς τιθεμένους· ἀλλ' ὁ γε Παρμενίδης ἤλεγξε τὴν θέσιν, ἐπαγαγὼν τε ὅτι ἐν τι καὶ ταυτὸν ἐν πολλοῖς χωρὶς οὔσιν ὅλον ἅμα ἐν ἔσαι (2)· τοῦτο δὲ πάντων ἀτοπώτατον. Ἐσαι γοῦν, αὐτοῦ τι χωρὶς· εἰ γὰρ ὁ δάκτυλος οὗτος ἢ ἄλλό τι τῶν ἐν τινι ὄντων, εἴτε μέρος σωματικῶν, εἴτε δύναμις, ἐν πολλοῖς ἅμα εἴη χωρὶς οὔσιν, ἔσαι καὶ ἑαυτοῦ χωρὶς· ἢ μὲν γὰρ δύναμις, ἢ ἐν ὑποκειμένῳ οὔσα, τῶν ὑποκειμένων ἔσαι καὶ ἑαυτῆς χωρὶς· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ ἔστι, μηδετέρου χωρίζεσθαι δυναμένη· τὸ δὲ αὐτὸ σῶμα τὸ ὅλον ὄν, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ καὶ ἐν ἄλλῳ εἶναι ἀμήχανον· ἐν μὲν γὰρ ἐνὶ τόπῳ πλείω σώματα εἶναι, οὐκ ἀπέγνωσθαι, τὸ δὲ αὐτὸ ἐν πλείοσιν εἶναι τόποις, ἀδύνατον· ἀδύνατον ἄρα σωματικῶς ὅλον ἐν πλείοσιν ὑποκειμένοις εἶναι. Σκεπτέον δὲ (3) μοι καὶ τὴν τῶν ὀνομάτων ἀκρίβειαν· οὐ γὰρ ἠρκέσθη

(1) B. Deest τὴν.

(3) B. δὴ μοι.

(2) Ut vulgò scriptum.

τὸ (1) εἶπεῖν ὅτι πανταχοῦ τὸ ἐν, ἀλλ' ὅτι καὶ ταυτὸν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν πολλοῖς, ἀλλ' ὅτι καὶ χωρὶς, ἀλλ' ὅτι καὶ ὅλον καὶ ὅτι ἅμα ἐν ἔσσει· δυνατόν γὰρ κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο ἐν πολλοῖς εἶναι, ἀλλ' οὐ κατὰ ταυτὸν· καὶ πάλιν ἐν συνημένους ἀλλήλοις, ταυτὸν, ὅσον ἐν τῷ τόπῳ τοῦ ἀέρος, καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀέρι, τὸ αὔλον καὶ θεῖον φῶς· καὶ πάλιν οὐχ ὅλον, ἀλλὰ μέρος (2) μὲν ἐν ἑτέρῳ, μέρος (3) δὲ ἐν τῷ λοιπῷ, κεχωρισμένων ἀμφοτέρων· καὶ πάλιν οὐχ ἅμα κατ' ἄλλον γὰρ καὶ ἄλλον χρόνον ἐν διαφόροις τὸ αὐτὸ γίνεσθαι δυνατόν· καὶ ὅτι ἐν ἔσσει γὰρ μὴ οὕτως ἐν τεκ ὄν, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ δυνατόν εἶναι εἶναι πανταχοῦ καὶ ἐν πᾶσιν ἀραιῶς. Εἰ δὲ θελεῖς (4) καὶ ἀπορρόητοτερον ἰδεῖν τὸ ἀκριβές, δὶλε τὰ ῥήματα τοῦ Πλάτωνος, καὶ λέγε (5) τὸν τρόπον τοῦτον. Ἐπειδὴ τὰ εἶδη πρώτως ἐν τῷ πέρας τῶν νοητῶν ὑφέσθηκεν, ὡς ἐν Τιμαίῳ μεμαθήκαμεν, ἕκαστον δήπου τῶν πρώτων εἰδῶν καὶ ἐν ἐς ἰ καὶ ὄν καὶ ὅλον· τοσαῦτον δὲ ἐν, ἐν πολλοῖς μὲν εἶναι ταυτὸν χωρὶς οὔσαι, δυνατόν, καὶ ἅμα, ἀλλὰ ἐξηρημένως, ὡς πανταχοῦ τε εἶναι καὶ οὐδαμοῦ· καὶ πᾶσι παρὸν ἀχρόνως, ἀμικτον εἶναι πρὸς αὐτόν. Τὸ τοίνυν, ἐν ἔσσει, προσκειμένον ἐπ' ἀλλοτρίαις ἔθρας τὸ εἶδος ποιοῦν, ἄτοπον ἀποφαίνει πάντη τὸν λόγον διὸ καὶ ἐπήγαγε, καὶ οὕτως αὐτὸ αὐτοῦ χωρὶς ἂν εἴη· τοῦτο γὰρ οὐχ ὑπάρχει ταῖς πρώταις ὑποθέσεσιν ὅτι ἕκαστον τῶν θεῶν ἐν αὐτῷ ὄν καὶ ταῖς ἄλλοις

(1) A. C. D. τῷ εἶπεῖν.

(4) C. D. θελεῖς.

(2) D. μέρος. B. C. μέρει.

(5) B. λέγεται.

(3) B. μέρος. C. D. μέρει.

πάρεσι· και τοῦτο αἴτιον τοῦ μὴ εἶναι ἐν πολλοῖς τὸ μὴ ἐν ἑαυτοῖς εἶναι· τὸ γὰρ ἄλλου γεγονὸς οὐχὶ και ἄλλου δυνατὸν εἶναι. Τοιαῦτα μὲν ὁ Παρμενίδης· ἀ δὲ ὁ Σωκράτης ἐπιφέρει, λύειν πειράται ταύτας τὰς ἐνστάσεις· εἰ δ' ὀρθῶς ἢ μὴ, δηλώσει προῖων ὁ λόγος. Οὐ γὰρ πρὸς τὸν τρόπον γήσεται τῆς μεταλήψεως (1), ἀλλὰ φυλάξει τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν, και τοι τοῦ Παρμενίδου διὰ πολλῶν αὐτὸν ἀναικονήσαντος· και γὰρ πρότερον διὰ τοῦ ἢ ἄλλη τις μεταλήψις χωρὶς τούτων γένοιτο, και ὕστερον διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν τὸ πῶς· οὐ γὰρ μάτην τὰ τοιαῦτα και διαλεκτικῆς (2) ἔνεκα πρόσκειται συνηθείας, ἀλλὰ κινεῖ τὴν τοῦ μαιευομένου διάνοιαν πρὸς τὴν ἐπὶ τὰ τελειότερα μετάβασιν.

« Οὐκ ἂν εἶγε, φάναι (3), οἷον εἰ ἡμέρα εἶη μία και ἢ » αὐτὴ οὔσα, πολλαχοῦ ἅμα ἐς ἰ, και οὐδὲν τι μᾶλλον αὐτὴ » ἑαυτῆς χωρὶς ἐς ἰν· εἰ (4) οὕτω και ἕκαστον τῶν εἰδῶν (5) » ἐν πᾶσιν ἅμα ταυτὸν εἶη. »

Οἶεται τι διὰ τούτων ὁ Σωκράτης ἐξευρηκέναι πᾶσιν ἅμα χωρὶς οὔσιν ὑπάρχειν δυνάμενον· τὴν γὰρ ἡμέραν πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὸν αὐτὸν οὔσι μεσημβρινὸν ὑπάρχειν τὴν αὐτὴν ἅμα πολλοῖς και χωρὶς οὔσιν. Οὐκοῦν εἰ τῷ μὲν ἡλίῳ πάλιν ἀνάλογον εἶναι τὸ ἀγαθὸν, ἡμέρα δὲ τὰ εἶδη τῷ τε φωτί· και γὰρ ταῦτα καταλάμπει τὸ τῆς ὕλης σκοτοειδὲς (6), και ἐς ἰ φῶς ἕκαστον, ὡς ἐκείνη, σκότος· και τῷ τῆς οἰκειίας ἀρχῆς ἐξημμένῳ, και ταῦτα ἐξήρηται τοῦ ἐνός, πάνυ με-

(1) B. μεταλήξεως.

(2) C. διαλεκτικοῦ.

(3) Sic Coddss. A. C. D. ut Cod. Tubing.—B. εἶναι φάναι.

(4) Ut Ald. Bas. 1. 2.

Vid. 102. 103.

(5) Editt. ἐν ἰν π. Vid. 103.

(6) B. C. D. σκοτώδεις.

τρεῖσι ἄν φαίης (1) τὴν εἰκόνα. Διότι δὲ οὐκ ἐπέστησεν (2)
 ὡς οὐκέτι διασώζει τὸ ὅλον πολλοῖς ταυτὸν καὶ ἐν ὄν (3)
 παρεῖναι, ταύτη δὴ ὁ Παρμενίδης αὐτὸν διορθώσεται. Καὶν τε
 γὰρ ἡμέραν λέγῃς τὸ τοῦ χρόνου μόριον, οὐ πάσιν ὅλη
 πάρεστιν· ἄλλο γὰρ ἄλλω τὸ κατὰ κορυφὴν ἐστὶ σημεῖον
 ἀκριβῶς, τούτου δὲ διαφέροντος καὶ τὰ κέντρα πάντα
 διαφέρει· πρὸς γὰρ τοῦτο κἀκεῖνα πάντα ἀφώρισται· ἄν τε
 τὸν πεφωτισμένον ἄερά, πολλῶ πλέον οὔτος οὐ πάσιν
 ὅλος (4) ἐστίν, ἀλλὰ τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἄλλοις πλησιάζει
 καὶ ἄλλοις. Ἄλλ' ὁ μὲν Σωκράτης οὕτως ἐνέστη (5) πρὸς
 τὸν Παρμενίδειον λόγον· καὶ ὅτι μὲν ἐκ τοῦ Ζήνωνος λόγου
 τὸ παραδείγμα εἴληφε, δῆλον· ἐκεῖνος γὰρ δηλώσας βουλό-
 μενος ὅπως τὰ πολλὰ μετέχει τινὸς ἐνὸς, καὶ οὐκ ἔστιν
 ἔρημα ἐνὸς καὶν διεισῆκει (6) πορρωτάτω ἀπ' ἀλλήλων,
 εἶπεν ἐν τῷ ἑαυτοῦ (7) λόγῳ μίαν οὔσαν τὴν λευκό-
 τητα παρεῖναι καὶ ἡμῖν καὶ τοῖς ἀντίποσιν οὕτως, ὡς
 τὴν εὐφρόνην καὶ τὴν ἡμέραν. Οὐ διὰ τοῦτο μέντοι Σω-
 κράτης πεπρώηται τῷ παραδείγματι χρώμενος, ἵνα μὴ ὁ
 Ζήνων ἐλέγχηται ὑπὸ τοῦ καθηγεμόνος ὡς τὸ παραδείγμα
 μὴ προσῆκον λαβὼν τῆ τῶν εἰδῶν ὑποθέσει, ἀλλὰ ὁ Σωκρά-
 τῆς ἀντὶ Ζήνωνος, ὡς τινες ὠήθησαν. Τί γὰρ ἐκόλυεν, εἰ
 μὴ ἠρέσκετο τῷ παραδείγματι, τὸν Παρμενίδην καὶ πρό-
 τερον ἐνδείξασθαι τῷ Ζήνωνι, καὶ ἐπανορθώσασθαι τὸ

(1) C. D. φαίης.

(5) B. C. ἀνίστη.

(2) B. ἐποίησεν.

(6) C. διεστήκει.

(3) A. ταυτὸν καὶ τὸ ὄν.

(7) C. ἐαυτῷ.

(4) C. ὅλος.

παρόραμα πρὸ τῆς ἀναγκώσεως· ἀλλ', οἶμαι, Ζήνων ἐπέ-
 τοῦ ἐνύλου εἶδους τὸ παραδείγμα θεῖς, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀλη-
 θειαν ἐν καὶ οὐκ ἐν μερισῶς μετεχόμενον, ἅτε κατατε-
 ταγμένον καὶ οὐχὶ ἐφ' ἑαυτοῦ ὄν, τῷ τῆς ἡμέρας καὶ
 εὐφρόνης παραδείγματι τοῦ τοιοῦτου εἶδους ὀρθῶς ἐχρήτο
 καὶ ἀνελέγκτως· ὁ δὲ Σωκράτης ἐκ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους
 τοῦ ἀμερίστου ὄντος καὶ ἐνὸς ἅμα παρόντος τοῖς πολλοῖς,
 οὐκ ὀρθῶς· διόπερ ὁ Παρμενίδης τοῦτον ἐπανορθοῦται
 μηκέτι φυλάττοντα τὸ ἐν καὶ ταυτὸν τοῦ εἶδους, διὰ τοῦ
 τῆς ἡμέρας τούτου παραδείγματος, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἀμε-
 ρίστου τὸ μεριστὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνὸς εἰσάγοντα τὸ ἐν ἅμα
 καὶ οὐχ ἐν οἶον ἦν (1) ἢ λευκότης ἢ παρ' ἡμῖν οὔσα καὶ
 τοῖς ἀντίποσι. Καὶ γὰρ εἴρηται καὶ πρότερον ἡμῖν, ὅτι
 σκοπὸς ἦν τῷ λόγῳ τοῦ Ζήνωνος, οὐκ ἐπὶ τὸ τῶν χω-
 ριστῶν ἐν εἶδος ἀνάγειν διὰ τῆς πρὸς τὸ πλῆθος μάχης,
 ἀλλ' ἐπὶ τὸ συνὸν τοῖς πολλοῖς καὶ ἀχώρεστον ὄν. (2) ἀπ'
 αὐτῶν. Σωκράτης δὲ ὑπετίθετο τὸ εἶδος ἕτερον τοῦ ἐν ἡμῖν
 ὄντος; ὅπερ οὐκ ἂν οὕτως ὑφειστήκοι, ὡς τὸ λευκὸν παρὰ
 τῆ ἡμῖν καὶ τοῖς ἀντίποσι· ὁ δὲ πρὸς τὴν ἡμέραν ὁ Ζήνων
 ἀπέκασε καὶ τὴν εὐφρόνην. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τοιοῦτον· πά-
 λιν δὲ τὴν λέξιν θεωρητέον ἔχουσάν τι θυσιάζετο. Καὶ
 πρῶτον δι' ὑπερβατοῦ τὸ ὄλον συναπτέον· φησὶ γὰρ ὁ Σω-
 κράτης μὴ ἂν συμβῆναι τοῦτο τὸ ἄτοπον ὃ φησὶν ὁ παρμε-
 νίδης, εἶγε οἶον ἡμέρα εἶη, οὕτω καὶ ἕκασον τῶν
 εἰδῶν ἐν πᾶσιν ἅμα ταυτὸν εἶη· δεύτερον δὲ τὸ, (3) εἰ

(1) D. ἦν καὶ ἢ.

(3) C. Deest δὲ τό.

(2) C. Deest ὄν.

οὕτω διὰ τὴν ἐπαναλήψιν εἰητέον ἔχειν τὸ, εἰ τοῦτο προκρί-
 μενον (1)· ἐν γὰρ ταῖς διὰ πλείονος ἀποδόσεσιν (2) αἱ ἐπα-
 κληψίμεις χρήσιμοι· τρίτον δὲ τὸ, μία καὶ ἡ αὐτὴ οὐσα
 πολλαχοῦ ἅμα ἐστὶ, μεταξὺ ῥηθῆν κατὰ ἀπόστασιν
 ἀκουστέον. Τὸν τρόπον ἐφερμηνευτέον καθ' ὃν ἡ μία μὲν
 πολλῶς ἅμα πάρεστι· καὶ εἴτις οὕτως ἀκούει τῆς λέξεως,
 ὄφεται (3) τὸ ἐν αὐτῇ κάλλος οἷον γέγονεν ἕκ τε τῆς διὰ
 μέσου ῥήσεως κατ' ἀπόστασιν καὶ τῆς τοῦ ἀκολουθοῦτος κάλων
 ἀποδόσεως κατ' ἐπαναλήψιν.

« Ἡδέως γε (4) φάναι, ὧ Σώκρατες, ἐν ταυτὸν
 » ἅμα πολλαχοῦ ποιῆς· οἷον εἰ ἰστίῳ καταπετάσας πολ-
 » λούς ἀνθρώπους φαίης ἐν (5) ἐπὶ πολλοῖς εἶναι ὄλον· ἢ
 » οὐ τοιοῦτον ἡγῆ λέγειν;—ἴσως, φάναι.—Ἡ οὖν ὄλον ἐφ'
 » ἐκάστῳ τὸ ἰστίον εἶη (6) ἂν, ἢ μέρος αὐτοῦ ἄλλο ἐπ'
 » ἄλλῳ; — Μέρος. »

Κατεῖδεν ὁ Παρμενίδης καὶ τὸ αὐτοφυῆς τῶν ἐννοιῶν
 τοῦ Σωκράτους, καὶ τὸ ἀτελές ἐτι καὶ ἀδιόρθωτον· καὶ
 τὸ μὲν ἀποδέχεται καὶ αὔξει, τὸ δὲ ἐπιδιορθοῦται καὶ
 τελειοῖ. Διότι μὲν γὰρ τὴν τοῦ ἐνός εἶδους ἐπὶ πάντα
 πρόοδον καὶ μίαν πάντων (7) παρουσίαν ἐφαντάζετο,
 διὰ τοῦτο φησὶν ἡδέως αὐτὸν ἐν ἐν πολλοῖς ὄλον ποιεῖν· τὸ
 ἡδέως ἐν ἴσῳ λέγων τῷ κατὰ φύσιν· οὐ γὰρ τὸ εὐήθως,

(1) C. D. προσκείμενον.

(2) C. δόσεσιν.

(3) D. ὄφεται τὸ ἐν αὐτῇ
 κάλλος γέγονεν.

(4) C. Ἡδέως τε.

(5) Ut Bekker. — Editt.

φαίης ἐπὶ π. C. D. ἐν πολλοῖς.

(6) C. D. εἰς μίαν, ἢ.

(7) C. D. πανταχοῦ.

οὐδὲ τὸ γελοῖως· ψυχῆς γὰρ ἐστὶ τοῦτο τὴν ἐξηρημένην ὁμοῦ καὶ πανταχοῦ παρούσαν αἰτίαν φανταζομένης, καὶ εἰς λόγον ἤδη καὶ νοῦν ἐπιστρεφομένης. Καθ' ὅποιαν γὰρ ἐν ἐνεργῇ τις δύναμιν, τοιαύτην ὑπολαμβάνει καὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων· εἰ μὲν κατ' αἰσθήσεων, μεριστὴν καὶ ἔνυλον δὴ ὁμοίως (1)· εἰ δὲ κατὰ λόγον μόνον, ἀμέριστον ἅμα καὶ μεριστὴν· εἰ δὲ κατὰ νοῦν, ἀμέριστον μόνως. Διότι μὲν οὖν τὰς αὐτοφυεῖς ἐννοίας προῦβαλλε τῆς ψυχῆς ὁ Σωκράτης, τὴν μίαν καὶ παντελῆ πανταχοῦ παρουσίαν ὑπενόει τῶν νοερῶν εἰδῶν· διότι δὲ οὐ διήρθρου τὴν ἐννοίαν, ἀλλὰ διαστηματικῶς ὑπελάμβανε τὴν παρουσίαν, τὸ ἰστίον ὁ Παρμενίδης αὐτῷ παραφέρει (2), καὶ θεύκνυσιν οὐκέτι ὅλον ἐν πολλοῖς ὄν (3), ἀλλὰ μέρεσιν ἑαυτοῦ τοῖς πολλοῖς ὁμοιοῦν· καὶ οὐκ εἶπεν ὅτι τοιοῦτόν τι ἡγῆ νοεῖν· οἶδε γὰρ τὴν ὠδίνα τὴν ἐν αὐτῷ καὶ τὴν αὐτοφυῆ περὶ τούτων ἐννοίαν· ἀλλὰ τι τοιοῦτον ἡγῆ λέγειν, οἶον ὑπὸ τῆς φαντασίας ἀπατώμενος, καὶ ἄλλα μὲν νοῶν, ἄλλο δὲ τι λέγων, ἅτε τὴν νόησιν τὴν ἑνδον μὴπω διαρθρῶσαι δυνάμενος. Ὁ δὲ οὕτως ἀμφοτέροις κατεχόμενος, ταῖς τε αὐτοφυεῖσιν ἐννοίαις καὶ ταῖς φανταστικαῖς κινήσεσιν, ἀφῆκεν ἀποροῦντος φωνήν. Τὸ γὰρ ἴσως φάναι τοιοῦτον τί ἐστίν· οὔτε γὰρ ἀπλῶς οὕτως ἡγεῖται λέγειν, ἀνακινούμενος ὑπὸ τῆς ἑαυτοῦ διαστρόφου περὶ τοῦ πράγματος ἐννοίας, οὔτε ἔχει τὴν διαστηματικὴν ἀποθέσθαι φαντασίαν· ὁθεν ἐνδοιάσας, πεποιήται τὴν ἀπόκρισιν· συναυλύνεται δ' οὖν λέγειν, ὅτι μερῶν ἐστὶν ἡ μετου-

(1) A. B. C. D. ὁμῶς. A. in
margine : γρ. ὁμοίως.

(2) D. περιφέρει.

(3) C. ἐν πολλοῖς ἐν, ἄλλ.

οία καὶ οὐχ ὅλων, τοῦ Παρμενίδου τὴν μετάβασιν ἀφόφω κελεύθω διὰ τοῦ κατὰ τὸ ἰστίον παραδείγματος μηχανησαμένου πρὸς θάτερον μέρος τῆς διαιρέσεως· ὅθεν καὶ ἐπάγει ταυτί (1).

« Μεριστὰ ἄρα, φάναι, ὦ Σώκρατες, ἔστιν αὐτὰ τὰ
 » εἶδη, καὶ τὰ μετέχοντα (2) αὐτῶν μέρους ἂν μετέχοι·
 » καὶ οὐκέτι (3) ἐν ἐκάστῳ ὅλον, ἀλλὰ μέρος ἐκάστου ἂν
 » εἴη.—Φαίνεται οὕτω γε. Ἡ οὖν ἐθελήσεις (4), ὦ Σώ-
 » κρατες φάναι τὸ ἐν εἶδος ἡμῖν τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι;
 » καὶ ἐτι ἐν ἔσται;—Οὐδαμῶς, εἰπεῖν. »

Τὸ δεύτερον τμήμα τῆς διαιρέσεως τοῦτο ἐστὶ δευκῦσον ὡς οὐδὲ μερῶν τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν μετέχειν δυνατόν, τὸ ἀμέριστον τῶν εἰδῶν εἰς μέσον παράγον, καὶ διὰ τούτου τὴν προκειμένην παρακροῦον ὑπόθεσιν. Εἰ γὰρ ἀμέριστα τὰ εἶδη καὶ μονάδες, πῶς ἔτι μέρεισιν ἑαυτῶν, ὑπ' ἄλλων καὶ ἄλλων μετέχεται πραγμάτων, οἷον ὁ (5) ἄνθρωπος, εἰ ἐν ἔσται, πῶς μερίζεται εἰς πολλά; πῶς δὲ καὶ ἕκαστος ἡμῶν ἄνθρωπος λέγεται, ἀλλ' οὐ μόριον ἀνθρώπου, εἴπερ ἕκαστος ἡμῶν μόριον ἔχει καὶ οὐχ ὅλον; Εἰ δὲ καὶ ἡμεῖς ἀλλήλων κχωρίσμεθα, καὶ ἐκείνου τὸ μὲν ἐν (6) ἐμοί, τὸ δὲ ἐν σοί, τὸ δὲ ἐν ἄλλῳ ἔσται, διαστηματικῶς πάλιν τῆς μεταλήψεως νοουμένης, πῶς ἐν μένει τὸ εἶδος, ὃ γε συνδῆρηται ἡμῖν μεμερισμένοις ἀπ' ἀλλήλων. Οὕτω καὶ τὸ πῦρ οὐχ ἐν, οὐ μέρος μὲν ὡδί, μέρος δὲ ἐν ἄλλῳ καὶ

(1) B. Ταύτη.

(2) D. τὸ μετέχον.

(3) C. οὐκέτι ἂν ἐν.

(4) Ut vulgò scriptum.

(5) B. Deest ὁ.

(6) D. ἐμμένει.

τὸ ὕδωρ ὁμοίως, καὶ ὁ ἀήρ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τῇ ἑαυτοῦ φύσει μεριστόν· τὸ δὲ εἶδος ἀμέριστον. Καὶ τοῦτο μὲν πλῆθος ἐστίν, ἐπίθετον ἔχον τὸ ἐν· ἐκεῖνο δὲ, ἐν τι, περιέχον τὸ πλῆθος ἐνοειδῶς. Ἐπὶ γὰρ τῶν θεῶν, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἄρχεται ἢ πρόοδος καὶ ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως· ἐὰν γὰρ τὸ πλῆθος προὔποστῃ τοῦ ἐνὸς, ἐπεισοδιῶδες ἔσται τὸ ἐν. Τῷ (1) τε οὖν εἶπεῖν μεριστὰ ἄρα αὐτὰ τὰ εἶδη, καὶ τῷ ἐπενεγκεῖν ἢ ἐβελήσει (2) τὸ ἐν εἶδος τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι, πάνυ ἐντροπικῶς εἰς ἔνοιαν ἡμᾶς καθίσησι τῆς ἀτόπου ταύτης ὑποθέσεως. Καὶ γὰρ εἰ τὸν τῆδε ἄνθρωπον καὶ τῶν εἰδῶν ἕκαστον τῶν ὑλικῶν μεριστόν εἶναι φαμέν, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ εἶδη τὰ ἅλλα μεριστὰ φάναι, ἄτοπον· καὶ εἰ αὐτὸ τὸ εἶδος μερίζεσθαι φαμέν μεριστῶς (3) ὑπὸ τῶν τῆδε μετεχόμενον, ἀλλ' οὐ τῇ ἀληθείᾳ μερίζεσθαι. Καὶ λάβοις ἂν ἀπὸ τούτων πῶς καὶ οἱ μῦθοι λέγουσι μερισμούς τινας καὶ σπαραγμούς θεῶν, ὅταν μεριστῶς αὐτῶν μετέχη τὰ δεύτερα κατανεμαίμενα τὰς ἐν αὐτοῖς προὔπαρχούσας ἀμερίστους αἰτίας τῶν μεριστῶν· ὁ γὰρ μερισμὸς οὐκ ἐκεῖνων ἐστὶ κατ' ἀλήθειαν, ἀλλὰ τούτων περὶ ἐκείνους.

« Ὅρα γὰρ, φάναι, εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μεριεῖς καὶ ἐκαστον τῶν πολλῶν μεγάλων μεγέθους μέρει σμικροτέρῳ (4) αὐτοῦ τοῦ μεγέθους μέγα ἔσται, ἄρα (5) οὐκ ἄλογον φαίνεται (6); — Πάνυ γε, ἔφη. »

(1) B. τῷ γε.

(2) B. ἢ καὶ βελήσει.

(3) B. μεριστῶν.

(4) C. D. σμικρότερα.

(5) C. D. Ἄρ' οὐ κατὰ λόγον φανείται.

(6) B. φανείται. Sic Heindorf.

Τὸ μεριστὴν ὑποτίθεσθαι τὴν εἰδητικὴν οὐσίαν ἄτοπον ἐπιδειξάμενος, ἐπὶ μεγέθους καὶ ἰσότητος καὶ σμικρότητος ποιεῖται τὸν λόγον διότι τούτων διαστον περὶ τὸ πηλίκον ὁράται. Τὸ δὲ γε πηλίκον, οὐκ ἔχει τὸ μέρος οὐδαμῶς τῷ ὅλῳ ταυτὸν, ὥσπερ τῆς ποιότητος τὸ μέρος δοκεῖ τὴν αὐτὴν ἀποσώζειν (1) τῷ ὅλῳ δύναμιν· ὅθεν δὴ καὶ τὸ τοῦ πυρὸς μέρος κατὰ μὲν τὸ ποσὸν ἡλάττωται (2), σώζει δὲ κατὰ τὸ ποιὸν τὸν (3) τοῦ πυρὸς λόγον. Ἐπὶ μεγέθους (4) οὖν καὶ ἰσότητος εἰκότως καὶ σμικρότητος ἐλέγχει τοὺς μεριστὰ τὰ εἶδη λέγοντας, ἵνα ἐκ τούτου μάλλον αὐτῷ προῆι ὁ λόγος. Εἰ γὰρ καὶ τὰ μάλιστα δόξαντα μεριστὰ εἶναι διὰ τὸ συνεισάγειν τὴν ἔννοιαν τοῦ πηλίκου, ταῦτα μὴ δύναιτο ἐν ἐκείνοις εἶναι μεριστὰ, πολλῶν δὴ που τὰ ἄλλα εἴη ἂν ἀμέριστα παντάπασιν, οἷς μὴ ὑπάρχει συνεισάγειν ἑαυτοῖς τὴν τῆς πηλικότητος ἔννοιαν· ὁπεῖθ' ὁ αὐτοθῆκαιον, τὸ αὐτοκαλὸν, τὸ αὐτοόμοιον καὶ ἀνέμοιον· ἃ δὴ τῶν αὐτομεγέθει συντάξας, ἡρώτα πῶς ὑπὸ τῶν τῆδε μετέχεται. Περὶ τούτων δ' οὖν εἰκότως ποιεῖται τὴν ἀπόδειξιν τῶν δοκούντων εἶναι πηλίκων, ἀλλ' οὐκ ἄλλων τινῶν· καὶ πρῶτον ἐπὶ τοῦ μεγέθους· ἔστω γὰρ σωματικῶς μεριστὸν τὸ μέγεθος· οὐκοῦν τὸ μέρος ἔλασσον τοῦ ὅλου· εἰ τοῦτο, καὶ τὸ ὅλον μείζον τοῦ μέρους. Ἰστέ εἰ τὸ ἐνταῦθα μέγα μέρος τοῦ ἐκεῖ μεγάλου μεταλαβὸν μέγα γέγονε, σμικροτέρου μεταλαβὸν, αὐτὸ τοῦτο λέγεται μέγα· τὸ γὰρ μέρος τοῦ

(1) B. C. ὑποσώζειν.

(3) B. C. Deest τὸν.

(2) B. ἡλάττεται.

(4) C. D. μεγέθους δ' οὖν.

αὐτομέγεθος, ἔλασσόν τε καὶ σμικρότερον ἐστίν· ἀλλὰ
 κεῖται τὰ μὲν τοῦ μεγάλου μεταλαγχάνοντα, εἶναι μέγιστα
 τὰ δὲ τοῦ σμικροῦ, σμικρά· τοῖς γὰρ μετέχουσιν ἴφραμεν
 ἀπ' ἐκείνων ἦκειν τὰς ἐπωνυμίας. Καὶ ὁ μὲν λόγος, τοιοῦτος·
 ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῆς σωματικῆς διαίρεσεως αὐτὸ καθ' αὐτὸ
 νοοῦντες τὸ αὐτομέγεθος, ἄρ' οὐκ ἂν φαμέν πλῆθος ἔχειν
 αὐτὸ καὶ μὴ ἐν εἶναι μόνον; εἰ δὲ πλῆθος ἔχει, ἄρα
 τῶν αὐτοῦ μερῶν ἕκαστον αὐτομέγεθος ἐρούμεν, ἢ τοῦ μὲν
 ὅλου ἔλαττον, οὐδαμῶς δὲ σμικρόν; εἰ μὲν γὰρ καὶ τὸ
 μέρος (1) αὐτομέγεθος, οὐδὲν τοῦ ὅλου ἠλαττωμένον, ἐπ'
 ἄπειρον ἢ πρόοδος· ἔξει γὰρ καὶ τοῦτο τὰ αὐτὰ, καὶ τὰ
 τούτων μέρη τὰ αὐτὰ, καὶ (2) πάλιν τὰ ταύτων μέρη τὰ
 αὐτὰ, αἰεὶ τῶν μερῶν τῶν αὐτῶν ὄντων τοῖς ὅλοις· εἰ δὲ
 τὸ μέγεθος ἔξει μέρη μεγέθη, τὸ ἐν ἐπίδητον ἔσται, καὶ
 τὸ ὅλον ἐκ μὴ προσηκόντων αὐτῶ μερῶν. Ἀναγκαῖον ἄρα
 τὰ οἷον μέρη τοῦ αὐτομέγεθους, μεγέθη μὲν εἶναι καὶ ὁμό-
 χροα τῷ ὅλῳ· μὴ ὅπερ δὲ τὸ (3) ὅλον· καὶ γὰρ τὸ τοῦ
 πυρὸς μέρος πῦρ· ἀλλὰ μείζων ἢ τοῦ ὅλου δύναμις· καὶ
 οὔτε ἐκ ψυχρῶν (4) μορίων τὸ ὅλον, οὔτε ἕκαστον μόριον
 ἰσοσθενὲς τῷ ὅλῳ. Φέρε γὰρ εἰ τὸ αὐτομέγεθος ἔχει δυν-
 ἀμεις, τὴν μὲν ὑπεροχὴν ἐντιθεῖσαν (5) ἀσώματοις πρὸς
 ἀσώματα· καὶ γὰρ ἐν τούτοις ἔστι τί μέγεθος· τὴν δὲ

(1) B. μέρος αὐτῶν μέγεθος.

(4) C. ψυχικῶν.

(2) C. D. Deest καὶ πάλιν

(5) D. ἐντιθεῖσαν. B. ἐντι-

τὰ τούτων μέρη τὰ αὐτὰ.

θεῖσας. C. ἐντίθησιν. A. ἐντι-

(3) B. C. τὸ ὅλον. D. τὸ

θεῖς.

ὅλον τῷ ὅλῳ. A. τῷ ὅλῳ.

πρὸς σώματα σώμασι. Καὶ μέτρον ἄλλο τῆς ἐν τούτοις ὑπεροχῆς· οὐκ ἀνάγκη τοῦ ἐνὸς εἶδους τοῦ ἀμφω δυναμένου, καὶ ἕνα λόγον, ἑκατέραν (1) εἶναι τούτων ἐλάσσονα τῶν δυνάμεων· ἀλλὰ ἡ ἐλάττωσις οὐ σμικρὰν ποιεῖ (2) τὴν δύναμιν· ἀλλὰ καὶ ταύτην αὐτομέγεθος ἐν ἄλλοις καὶ ἐλάττωσε ταυτὸν δυναμένην ἐπιδείκνυσι· καὶ οὕτως κἀν ἡ κολυδύναμον τὸ εἶδος, οὐκ ἐξίσταται τῆς οἰκείας ιδιότητος ἐν τῷ πλήθει τῶν ἐν αὐτῷ δυνάμεων. Ταῦτα μὲν εἴτις νοερῶς ἐπιβάλοι τοῖς μέρεσιν ἐκεί καὶ τοῖς ὄλοις, εἰ δὲ σωματικῆν ὑπολαμβάνουσι τὴν τοῦ μέρους ἀποδιαληψιν, περιπεσεῖται τοῖς ἀτόκοις οἷς ὁ Παρμενίδης ἐπήνεγκε.

« Τί δὲ; τοῦ ἴσου μέρος (3) ἕκαστον σμικρὸν ἀπολαβόν
 » τι ἔξει, ὧ ἐλάττωνι ὄντι αὐτοῦ τοῦ ἴσου, τὸ ἔχον ἴσον τῷ
 » ἔσται; Ἀδύνατον. »

Τὸ μὲν μέγεθος ἦν ἔχει δύναμιν ἐν ταῖς ἀσωμάτοις καὶ ταῖς σωματικαῖς ὑποστάσεσιν ὑπέμνησται διὰ τῶν προειρημένων, καὶ ὅτι τῆς ὑπεροχῆς πᾶσι καὶ τῆς ἐξηρημένης τελειότητος εἴτε νοερᾶς εἴτε ζωτικῆς εἴτε διαστηματικῆς, τοῦτο ἐστὶ χορηγόν. Τὸ δὲ ἴσον, νῦν γὰρ πρῶτον κατωνόμασται, λεγέσθω τὸ τῆς ἀρμονίας καὶ τῆς ἀναλογίας ἀπασαν αἴτιον ἀπὸ τῆς ἰσότητος γὰρ αἱ μεσότητες πᾶσαι πεφῆνσαν, αἱ τε ψυχικαὶ καὶ αἱ φυσικαὶ, καὶ τέλος ἐστὶν αὐτῆς

(1) B. ἑτέραν.

(2) B. ποιεῖται.

(3) B. D. μέρους. Sic vulgò scriptum. At rectè post

Schleiermacherum Heindorf. et Bekk. μέρος. —

Ità de ἀπολαβόν τι pro ἀπολαβόντι.

φιλία και ἔνωσις. Ἐπειδὴ τοίνυν ὁ δημιουργὸς πάσαις χρῆται ταῖς μεσότησι διακοσμῶν τὸ πᾶν καὶ τοῖς θεσμοῖς τοῖς ἀπὸ τούτων, τοῖς ἀριθμητικοῖς, τοῖς γεωμετρικοῖς, τοῖς ἀρμονικοῖς, εἰ φαίης (1) τὴν μίαν τούτων νοερὰν αἰτίαν τὴν γεννητικὴν αὐτῶν καὶ κοσμητικὴν (2) ταύτην εἶναι τὴν ἰσότητα τὴν δημιουργικὴν, οὐκ ἂν ἀμάρκοις, οἴμαι, τῆς περὶ ταύτην ἀληθείας. Ὡς γὰρ ἡ ἐκαὶ μονὰς ὑπέστησε πάντα φυσικὸν ἀριθμὸν, οὕτως ἡ ἐκεῖ ἰσότης ἀπεγέννησε τὰς ἐνταῦθα πάσας μεσότητας· ὅπου γε καὶ ἡ ἐν ἡμῖν ἰσότης ἐστὶν ἡ γενῶσα τὰς μεσότητας. Εἰ δὲ ἐν ταῖς εἰκόσιν οὕτω, πολλῶ πλεον ἐν τοῖς νοεροῖς εἶδεν ἡ ἰσότης γόνιμος ἐστὶ τῆς περὶ τὸν κόσμον προϊούσης ἀπάσης τῶν μεσοτήτων ποικιλίας· ἔστι μὲν οὖν ἡ ἰσότης καὶ τούτων αἰτία τοῖς ἐγκοσμίοις ἀπασιν· ἔστι δὲ αὖ καὶ τῆς συστοίχου καὶ ὁμοταγοῦς τοῖς οὖσι τάξεως χορηγός· ὥσπερ δὴ τὸ μείζον τῆς ἐξηρημένης τελειότητος, τὸ δὲ μικρότερον τῆς ὑφέσεως τῆς οὐσιώδους αἰτίον. Καὶ ἔοικεν ἐκ τῆς τριάδος τῶν εἰδῶν τούτων κεκοσμηθῆσαι πάντα τὰ ὄντα, τοῖς μὲν ὑπερτέροις (3) αὐτὴν τὴν ὑπεροχὴν, τοῖς δὲ δευτέροις τὴν ὑφασω, τοῖς δὲ συστοίχοις τὴν ὁμοταγῆ κοινωνίαν παρεχομένης (4). Καὶ δῆλον ὅτι καὶ αἱ σειραὶ τῶν ὄλων (5) αἰεὶ ἀδιάλυτοι (6) κατὰ ταύτην ἀπεγενήθησαν· πᾶσα γὰρ σειρά τῶν τριῶν θεῖται τούτων, ὑπεροχῆς, ὑφέσεως, συστοιχίας (7)· ὥστε εἴ τιμὲς εἰσὼ ἀκωθεν ἀχρι τῶν ἑσχα-

(1) C. φαίνεις.

ρεχονέοις.

(2) C. κοσμητικὴν.

(5) B. ὄντων.

(3) D. προτέροις.

(6) A. ἀδιάκριτοι.

(4) D. παρεχομένη. A. B. πα-

(7) B. καὶ συστοιχίας.

των ἑκάστου τῶν εἰδῶν πρόοδοι μετὰ τῆς κοινωνίας τὴν τῶν δευτέρων πρὸς τὰ πρῶτα σώζουσαι διαίρισον, διὰ τούτων ἂν τῶν τριῶν ἐπιτελοῖντο, καὶ ταῦτα ἂν πᾶσι παρέχοι τοῖς εἶδει τὴν εἰς τὸ ἕκαστον ἑκάστου πρόοδον ἀπὸ τῆς οἰκειᾶς ἀκρότητος. Πάντως γὰρ καὶ τὸ αὐτοκαλὸν καὶ τὸ αὐτοδίκαιον καὶ ἕκαστον εἶδος ἠγεῖται σειρᾶς ἰδίας· καὶ ἔστιν ἂν πᾶσι τοῖς οὐσινοεροῖς ψυχαῖς, ἔτι δὲ καὶ σωματικαῖς· καὶ ἂν ψυχαῖς ἄλλως ἂν ἄλλαις, θεαῖς, δαιμονίαις, ἀνθρωπείαις· καὶ ἂν σώμασιν ἄλλως ἂν ἄλλοις· οἷον τὸ καλὸν, θεοῖς ἢ δαιμονίοις ἢ καὶ τούτων ὑφεμένοις. Τίς μὲν οὖν ἔστιν ἡ ἰσότης, ἀπὸ τούτων δῆλον· σκόπει δὲ καὶ ἐπ' αὐτοῖς ὅπως ὁ Παρμενίδης ἐλέγχει τοὺς μέρους αὐτῆς σωματικῶς τὰ τῆδε ἴσα μετέχειν οἰομένους· μετεχέτω γὰρ εἰ τύχοι μέρους τῆς ἰσότητος ἀποδιαληφθῆν (1) τὸ δὲ τὸ αἰσθητόν· εἰ οὖν μέρους (2) μετέχει, δῆλον ὡς ἐλάττωτος τοῦ ὄλου μετέχει τινός· εἰ δὲ τοῦτο, οὐκέτι τὸ τοῦ ἐλάττωτος μετασχόν, ἔλασσον ἔστιν, ἀλλ' ἴσον δεῖν (3) δὲ οὐχ οὕτως· κεῖται γὰρ ὅτι τὰς ἑαυτῶν ἐπανουμίας δίδωσι τὰ εἶδη τοῖς αἰσθητοῖς. Οὐχὶ ἐλάττωτος οὖν τί μετέχον (4), ἴσον προσρητέον, ἀλλ' ἔλασσον· εὐδὲ ἴσου ἔλασσον, ἀλλ' ἴσον· οὐδὲ μείζονος, ἴσον ἢ ἔλασσον, ἀλλὰ μείζον. Καὶ ὁρᾶς πάλιν ὅπως προῆλθεν ὁ λόγος ὡς ἐπὶ σωματικῆς μετοχῆς· τὸ γὰρ σμικρὸν ἀπολαμβάνοντι, διὰ τῆς ἀποδιαλήψεως ταύτης σωματικῆν ποιεῖ τὴν μετου-

(1) C. ἀποδιαλειφθῆν, τὸ δὲ τὸ αἰσθητόν. B. ἀποδιαληφθῆν· τὸ δὲ αἰσθητόν.

(2) B. μέρος.

(3) C. δεῖ.

(4) C. μετέχουσιν.

σίαν· καὶ ἐν αὐτοῖς ἀποτίθεται τοῖς ἀμερίστοις καὶ αὐλοῖς εἶδеси τὸν μερισμόν. Ἐπει, εἴ γε αὐτὴν τὴν ἰσότητα καθ' αὐτὴν σκοποῖς, ἔσται καὶ τὸ ἐν αὐτῇ μέρος ἰσότητος· οὐ γὰρ ἐκ μὴ ἴσων τὸ ἴσον. Ἄλλο δὲ τὸ ἐπίθεται εἶδος, ὥστε ἔσται σύνθετον, ἀλλ' οὐχ ἀπλοῦν τὸ αὐτοῖσον· Ἀνάγκη ἄρα καὶ τοῦ αὐτοῖσου τὸ μέρος ἴσον εἶναι· μία γὰρ ἡ αὐτοῖσότης οὔσα πασῶν ἔχει τῶν ἰσοτήτων ἐν ἑαυτῇ τὰς αἰτίας· τῆς ἐν βάρεισι, τῆς ἐν ὄγκοις, τῆς ἐν πλήθεισι, τῆς ἐν ἀξίαις, τῆς ἐν γενέσεσιν· ὥστε ἕκαστον τῶν τοιούτων παντοδαπῶν ὄντων ἴσον τί ἐστι, τὴν δύναμιν ὑφειμένην ἔχον τοῦ ὄλου καὶ τὴν ἀξίαν. Κωλύει γοῦν οὐδὲν τοῦ ἐνὸς εἶδους πᾶσαν ἰδιότητα παράγοντος τῶν ἐν αὐτῷ δυνάμεων· τὴν μὲν γενναίαν ἄλλην καὶ ἐν ἄλλοις οὔσαν, τὴν δὲ ἄλλην· καὶ οὕτως ἰσότητας εἶναι πάσας πολλὰς ὑπὸ τὴν μίαν. Εἰ δὲ καὶ ἰσότητες πᾶσαι, καὶ ὑφειμέναι τῆς ἑαυτῶν ἐνάδος, καὶ τοῦτο πεπόνθασιν διὰ τὴν τοῦ αὐτοσμικροῦ μετουσίαν, οὐ θαυμαστόν, τῶν εἰδῶν πάντων πᾶσι κοινωνούντων, Ἐπει καὶ τὸ αὐτομέγεθος, καθόσον ἄλλων εἰδῶν ἠλάσσεται, μετέχει τῆς σμικρότητος, καὶ τὸ αὐτοσμικρὸν, καθόσον ἐτέρων ὑπερέχει, μετείληφε τοῦ αὐτομεγέθους· μετέχεται δὲ ἕκαστον ὑπὸ τῶν τῆδε, καθόσον ἐστὶν ὃ ἐστίν, ἀλλ' οὐ καθόσον κοινωνεῖ τοῖς ἄλλοις.

« Ἀλλὰ τοῦ σμικροῦ μέρος τίς ἡμῶν ἔξει. Τούτου δὲ » αὐτοῦ (1) τὸ σμικρὸν μείζον ἔσαι ἅτε μέρος (2) ἑαυτοῦ

(1) Ut vulgò scriptum. (2) D. μέρη.
Heindorf et Bekk. αὐτὸ.

» ὄντος. Καὶ οὕτω δὴ αὐτὸ τὸ μικρὸν, μείζον ἔσται. Ὡς
 » ὅ ἂν προστεθῇ τὸ ἀφαιρεθῆναι, τοῦτο μικρότερον ἔσται,
 » ἀλλ' οὐ μείζον ἢ πρὶν. — Οὐκ ἂν γένοιτο, φάναι (1),
 » τοῦτό γε. »

Πάλιν τὸ μικρὸν, ὅτι ποτὲ ἔστι, καὶ ἦν ἔχει δύναμιν,
 κρῖτον θεατέον. Ὡς γὰρ τὸ μέγεθος λέγομεν ὑπεροχῆς καὶ
 ἀπεροχῆς ἀξίας εἶναι καὶ δυνάμειος ἐξηρημένης αἰτιον
 πᾶσιν ὁμοῦ τοῖς οὐσι, καὶ τὸ ἴσον ἀναλογίας (2) πάσης καὶ
 ὁμοιοτήτος γεννητικῶν· οὕτω δὴ καὶ τὸ μικρὸν φαμέν,
 εἰ μὲν βούλει, τῆς ὑφέσεως τῆς ἐν τοῖς εἰδεσιν ἀπασιν, εἰ
 δὲ βούλει, τῆς ἀμερείας καὶ συνοχῆς (3) καὶ τῆς εἰς
 αὐτὸ συννεούσης δυνάμειος ἐν ἐκάστοις χορηγόν. Διὰ
 τοῦτο γὰρ αἱ ψυχαὶ δύνανται χωρεῖν ἀπὸ τῆς ἐκτάσεως ἐπὶ
 τὸ ἀμέριστον (4) εἶδος τῆς ζωῆς, καὶ τὰ σώματα σφύγγεται
 καὶ συνέχεται ταῖς ἐν αὐτοῖς ἀμερέσιον αἰτίασι, καὶ ὁ σύμ-
 πας κόσμος εἰς ἔστι καὶ (5) ἐν ἐνὶ τῷ μέσῳ συννεύουσαι
 ἔχει τὴν ὅλην ζωὴν· ἀπὸ τούτου καὶ οἱ κόλοι καὶ τὰ κέντρα
 καὶ αἱ πᾶσαι ἀμερεῖς τομαί, καὶ αἱ τῶν κύκλων ἐπαφαί,
 καὶ τὰ πέρατα τῶν δωδεκατήμοριων, καὶ πάντα ὅσα ὁ θε-
 μουργικὸς νοῦς ἀμερῆ μέτρα τοῖς μεριστοῖς ἐνεστήριξε.
 Τοιαύτην μὲν αὖν ἔχει δύναμιν ἡ αὐτοσμικρότης· ὁ δὲ
 παρῶν λόγος δείκνυσι καὶ ἐπὶ ταύτης ὅτι μέρος αὐτῆς
 σωματικῶς τὰ τῆδε μετέχων ἀδύνατον. Εἰ γὰρ ἔχοι (6) τι
 μέρος ὅλως ἡ αὐτοσμικρότης, ἔσται μείζων τοῦ ἑαυτῆς

(1) C. τοῦτο, φάναι γε.

(4) D. ἀμερέστερον.

(2) C. ἀνάλογον πᾶσι.

(5) B. ἐνί.

(3) B. τῆς συνοχῆς.

(6) B. ἔχει.

μέρους· τὸ γὰρ μέρος τοῦ μικροῦ, καθὸ μέρος, τοῦ ὄλου μικρότερον. Ὡστε τὸ μικρὸν τοῦ οικείου μέρους ὄντος μικροτέρου δηλαδὴ μείζον ἐστίν· ἀλλ' ἀδύνατον μείζον εἶναι τὸ μικρὸν ἀπλῶς· νῦν γὰρ αὐτὴν καθ' αὐτὴν τὴν μικρότητα θεωροῦμεν, οὐδὲν ἐφαπτόμενοι τῆς πρὸς τὸ μέγεθος αὐτῆς κοινωνίας. Τοῦτο μὲν οὖν ἐν (1) ἔδειξεν ἄτοπον ἀκολουθοῦν ταῖς αὐτὴν τὴν μικρότητα μερίζουσιν ἐν αὐτῷ τῷ εἶδει θεωρουμένην (2)· ἕτερον δὲ ἐπὶ τῶν μετεχόντων ἐξεταζόμενον τειοῦτον. Ἐπειδὴ γὰρ (3) τὸ αὐτοσμικρὸν διειλομεν, καὶ δέδεικται ὡς τοῦτο τὸ μέρος αὐτοῦ τοῦ ὄλου μικρότερον ἐστί, δῆλον ὅτι ἂν προστεθῇ (4), ταῦτο δὴ τὸ ἀφαιρεθὲν ἀπὸ τοῦ ὄλου μικροῦ μέρος (5), ἐκεῖνο τὸ λαβὸν ταύτην τὴν προσθήκην, μικρότερον ἔσται, ἀλλ' αὐχὶ μείζον ἢ πρότερον ἦν· τὸ γὰρ μικροτέρου μεταλαβὸν, δεῖ γίνεσθαι μικρότερον· καὶ τοι γε ὀρώμεν ὅτι τῷ μεγέθει τῷδε προστεθέν (6) τι μικρότερον αὐτοῦ ὄν, ποιεῖ τὸ ὄλον μείζον. Οὐκ ἄρα δεῖ μερίζειν τὸ μικρὸν· εἰ γὰρ ἀμέριστον αὐτὸ φυλάττοις, οὐ δυνατὸν τὸ ὄλον ὡς τὸ μέρος προσθεῖναι, τῷ καὶ οὕτω ποιῆσαι τὸ προσλαβὸν ἀντὶ μικροῦ μείζον. Δέδεικται γὰρ ὅτι (7) ὄλον ἐν πολλοῖς εἶναι, ἀδύνατον· Ἔστι μὲν οὖν καὶ οὕτωςι τὴν ἐκκειμένην λέξιν ἐρμηνεύειν (8), ἔστι δὲ καὶ ὡς (9) ὁ ἑταῖρος

(1) C. οὖν ἂν ἔδειξεν.

(2) C. D. θεωρούμενον.

(3) C. B. Deest γὰρ.

(4) D. προστεθῇ.

(5) B. μέρους.

(6) C. D. προστεθέντι μικρότερον.

(7) C. Deest ὅτι.

(8) C. D. ἀερμηνεύειν.

(9) D. ὡς ἑταῖρος.

ἱμῶν ἐπέζησε Περικλῆς, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὸ ὄλον
 θεωρεῖν (1)· ὥ γὰρ ἂν προσεθῆ τὸ ἀφαιρεθὲν τοῦ μικροῦ
 μέρους, τοῦτο δεῖ γίνεσθαι μείζον· ἀλλαγὴν τῷ καταλοίπῳ
 τῆς ἀφαιρέσεως τοῦ μικροῦ διαιρεθέντος προστεθῆν, μι-
 κρὸν ὅμως ἐποίησε τὸ ὄλον, ἀλλ' οὐ μείζον ἢ πρότερον·
 τὸ γὰρ μικρὸν τὸ ἐξ ἀρχῆς εἶδος. Ἄτοπον ἄρα διαιρετὸν
 ἵκησθαι τὸ μικρὸν· τὸ γὰρ ἀφαιρεθὲν ἀπ' αὐτοῦ μέρος,
 διότι μὲν ἔλασσον ἐστὶ τοῦ ὄλου, μείζον ἐκείνο πάντως
 ἀποφαίνει, διότι δὲ τῷ λοιπῷ προστίθεται, μείζον αὐτὸ
 τὸ τὴν προσθήκην λαβὼν ἀπεργάζεται· μικρὸν δὲ οὐδε-
 τέρως εἶναι συμβαίνει τὸ πᾶν. Ταῦτα καὶ περὶ τοῦ δευτέρου
 τῶν ἐκτενηγμένων ἀτόπων ῥητέον· ἃ καὶ ἔδοξε τισὶν οὕτω
 δυσδιάθετον εἶναι κατὰ τὴν λέξιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς νόμοις
 αὐτοῖς καταλέξει τινὰς καὶ περιγράψαι (2) τῶν τοῦ Πλά-
 τῶνος ῥημάτων. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀφείσθω· ὅτι δὲ καὶ
 αὐτὸς ὁ λόγος ἀφαιρέσεις τινὰς καὶ προσθέσεις παρεισφέ-
 ρων, σωματικὴν εἶναι δηλοῖ τὴν ἐλεγχομένην μέθεξιν, γνώ-
 ριμον. Καὶ οὐδὲν οἶμαι πρὸς τοῦτο δεῖ παρ' ἡμῶν πλείο-
 νος ὑπομνήσεως. Κοινὴ δὲ εἰρήσθω περὶ τῶν τριῶν τού-
 των εἰδῶν, μεγέθους, μικρότητος, ἰσότητος, μᾶλλον δὲ
 περὶ ἀπασῶν ὁμοῦ τῶν ἰδεῶν, ὡς ἀμερεῖς εἰσι, καὶ ὡς
 ἀσώματον ἔλαχον οὐσίαν. Τὸ γὰρ σωματικὸν πᾶν ὠρισμέ-
 νον ὑπάρχον κατὰ τὴν διάστασιν, ἀδύνατον ὡσαύτως τὸ
 αὐτὸ παρεῖναι μείζοσι καὶ ἐλάττοσιν. Ἀλλαγὴν καὶ τὸ ἴσον
 καὶ τὸ μείζον, καὶ τὸ ἔλασσον, καὶ ἕκαστον τῶν ἄλλων

(1) C. θεωρεῖν.

(2) D. παραγράφαι.

ἕμοίως πάρεσι τοῖς μετέχουσιν, ὅπως ἂν ἔχοι δια-
 γάσεως· ἀδιάστατα ἄρα πάντα τὰ εἶδη ἐςί· κατὰ δὲ τὴν
 αὐτὴν αἰτίαν, καὶ τόπου παντὸς ὑπερίδρυται· πᾶσι γὰρ
 πανταχοῦ τοῖς μετέχουσιν ἀκωλύτως πάρεστι. Τὰ δὲ ἐν
 τόπῳ κρατούμενα, τῆς ἀκωλύτου ταύτης παρουσίας ἄμοιρα
 πέφυκε· μετέχεσθαι γὰρ ὑπὸ πάντων αὐτὰ τῶν ἐν διαφο-
 ροῖς τόποις τεταγμένων, ἀδύνατον. Ὡσαύτως γε, καὶ χρό-
 νου παντὸς ὑπερήπλωται· πάρεστι γὰρ ἀχρόνως (1) ἅπασι
 καὶ ἀθρόως. Ἐπεὶ καὶ αἱ γενέσεις προπαρασκευαί τινές εἰσι
 τῆς ἐκεῖνων μεθέξεως, ὡς προείπομεν· καὶ αὐταὶ μὲν ἐν
 χρόνῳ πάντως, τὰ δὲ εἶδη τοῖς ἐν γενέσει δίδωσι τὰς ἑαυ-
 τῶν μεθέξεις, οὐδὲν ὅλως προσθεόμενα (2) τῆς κατὰ τὸν
 χρόνον παρατάσεως, ἀλλ' ἐν αὐτῷ (3) τῷ νῦν ἀμερίστως·
 ὃ δὴ καὶ μιμῆται τὴν αἰώνιον αὐτῶν ὑπόστασιν. Μὴ τοίνυν
 ἀπὸ τῶν μετεχόντων ἐπὶ τὰ μετεχόμενα μεταφερέτω τις ἢ
 τὸν χρόνον ἢ τὴν τοπικὴν περιληψιν, ἢ τὸν σωματικὸν
 μερισμὸν, μηδ' ὅλως συνθέσεις ἢ διαιρέσεις σωματοειδείς ἐν
 ἐκείνοις ἐπινοεῖτω. Πόρρω γὰρ ταῦτα διέστηκε τῶν εἰδῶν
 τῆς ἀπλότητος τῆς ἀθλῆς, τῆς καθαρότητος· τῆς ἐν αἰῶνι
 συνεχομένης ἀμεροῦς ὑποστάσεως.

« Τίνα οὖν τρόπον, εἰπεῖν ὦ Σώκρατες, τῶν εἰδῶν
 « σοι τᾶλλα μεταλήψεται, μήτε κατὰ μέρη μήτε κατὰ ὅλα
 » μεταλαμβάνειν δυνάμενα; »

(1) D. πάρεστι γὰρ ὁ χρόνος
 ἅπασι.

(2) D. προσθεόμεθα.

(3) C. τῷ νῦν ἀμερίστῳ ἀμι-
 ρίστως.

Προκλητικὸς ἐστὶν ὁ ὅλος (1) τύπος οὗτος τῶν λόγων, καὶ μαιευτικὸς τῶν τοῦ Σωκράτους ἐννοιῶν διὰ τοῦτο καὶ αἶψά ὡς ἀγωνιστής, οὐδ' ὡς νίκης ὀρεγόμενος ἐπήνεγκεν, ὡς οὐκ ἄρα μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ἀλλ' ἀνακινεῖ τὸν Σωκράτην καὶ προκαλεῖται τὸν ἐν αὐτῷ νοῦν εἰς τὴν τῆς κυριωτάτης μεθέξεως εὔρεσιν, καὶ διὰ τῶν ἀκυρωτέρων τύπων αὐτὸν περιαγαγῶν, ἐκεῖνον καταλείψει τὸν ὄντως προσήκοντα τῇ ποιήσει τῶν θείων εἰδῶν. Εἴρηται δὲ καὶ πρότερον ὅτι τοῖς μὴ σωματικῶς ἐκλαμβάνουσι τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος, ἀλλὰ προσφόρως ταῖς ἀύλοις καὶ νοεραῖς οὐσίαις, ἐφθίσηται τὰ τῆδε καὶ ὄλων μετέχοντα τῶν εἰδῶν καὶ μερῶν. Καθόσον μὲν γὰρ ἡ ἐκάστου ιδιότης χωρεῖ καὶ μέχρι τῶν τελευταίων ἐν τοῖς μετέχουσιν, ὄλων ἐστὶν ἡ μέθεξις· καθόσον δὲ οὐ πᾶσαν ὑποδέχεται τὰ δεύτερα τὴν τῶν αἰτίων δύναμιν, μερῶν ἐστὶν ἡ μέθεξις· διὸ καὶ τὰ μὲν ὑψηλότερα τῶν μετεχόντων, πλείους ὑποδέχεται τοῦ παραδειγματος δυνάμεις, τὰ δὲ κοιλότερα, ἐλάσσους· ὥστε καὶ εἰπὼς ἄνθρωποι (2) κατ' ἄλλας τοῦ παντὸς μερίδας κρείττους ἡμῶν ὑπάρχοιεν, καὶ τούτους μᾶλλον ἐγγύς ὄντας τῆς ἀνθρώπου ιδέας μᾶλλον αὐτῇ καὶ κατὰ πλείους δυνάμεις κοινωκεῖν. Ὅθεν καὶ ὁ μὲν οὐράνιος λέων, νοερός, ὁ δὲ ὑπὸ σελήνην, ἀλογός· ἐγγυτέρω γὰρ ἐκεῖνος τῆς τοῦ

(1) C. D. ὅλος ὁ τύπος.

(2) A. B. ἄνθρωποι. C. In margine : Καὶ ποῦ ἂν εἴεν οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι, φλύαροι; ταῦτα πάντα ματαιότης καὶ φλυαρία σαφής.

λέοντος ιδέας· ἢ γε μὴν ιδιότης ἦκει μέχρι τῶν θνητῶν, δι' ἣν καὶ συμπαθεῖ τὰ τῆδε τοῖς οὐρανίοις· τὸ γὰρ ἐν εἶδος καὶ ἢ κατὰ τοῦτο κοινωνία ποιεῖ τὴν συμπάθειαν· καὶ τι δεῖ περὶ τούτων λέγειν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴν εἰ λάθοις τὴν σελήνην, θεὸν μὲν ὄψει τὴν οὐρανίαν, τὸ δὲ ἐνταῦθα σεληνιακὸν εἶδος ἐν λίθοις φυλάττον καὶ αὐτὸ τὴν οἰκείαν τῇ τάξει ταύτῃ δύναμιν, ὡς πέφυκεν αὐξόμενόν τε καὶ μειούμενον τεταγμένως· οὕτως ἢ μία ιδιότης ἀνωθεν καθήκει μέχρι τῶν ἐσχάτων καὶ δῆλον ὅτι διὰ τῶν μέσων· εἰ γὰρ ἐν τε θεοῖς καὶ ἐν λίθοις τὸ ἐν τοῦτο εἶδος, πολλῶ θῆκου πρότερον ἐν ταῖς μεταξὺ γενέσεσιν, οἷον δαυμόνων ἢ τῶν ἄλλων ζώων· σειραὶ γὰρ τινες ἀπὸ τῶν νοερῶν θεῶν εἰς τὸν οὐρανὸν καθήκουσι, καὶ ἀπὸ τῶνδε πάλιν εἰς τὴν γένεσιν, καθ' ἕκαστον στοιχεῖον ἐξαλλαττόμεναι, καὶ μέχρι γῆς ὑφίξανουσαι. Τούτων δὲ τῶν σειρῶν, τὰ μὲν ὑψηλότερα, μειζόνως μετέχει τῶν παραδειγμάτων· τὰ δὲ χαμαιζηλότερα, ἐλασσόνως, τῆς ιδιότητος ἐπὶ πάντα τῆς μιᾶς ἐκτενομένης, ἢ καὶ ποιεῖ μίαν τὴν ὅλην σειράν. Πάλιν δὲ καθ' ἕτερον τρόπον, εἰ βούλει, λέγωμεν, ὅτι καὶ ὅλων μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν καὶ μερῶν· ὅλων μὲν, καθόσον ἀμέριστος αὐτῶν ἐστὶν ἢ ποιήσις· διὸ καὶ ὅλη πανταχοῦ πάσιν ἢ αὐτὴ πάρεσιν ἑαυτῆς οὔσα πρότερον· ἔπειθ' οὕτω καὶ τὴν τῶν μετεχόντων οὐσίαν ἀποπληροῦσα τῆς οἰκείας δυνάμειως· μερῶν δὲ καθόσον οὐκ αὐτῶν ἐκείνων, ἀλλ' εἰδῶλων μετέχει· τὰ δὲ εἰδῶλα, μέρη τῶν οἰκείων ἐς παραδειγμάτων· οὕτω γὰρ ἢ εἰδῶν ἔχει πρὸς τὸ παράδειγμα ἑαυτῆς, ὡς μέρος πρὸς ὅλον· καὶ εἴτις ἐπὶ ταύτης ἐςὼς τῆς ἐξ-

κήσεως γυμνάζει τούς προειρημένους λόγους (1), οὐδὲν
 ἀδύνατον φαίνεται τῶν πρότερον ἡμῖν ὡς ἀδύνατων ἀπο-
 γεγραμμένων· ποῦ γὰρ ἀδύνατον, ὅλον ἐν πάσῃ εἶναι
 ταυτῶν· εἴ μοι νοούσης (2) ὅτι τὸ ἄϋλον καὶ νοερὸν εἶδος
 ἐν ἑαυτῷ ὄν καὶ οὐδὲν εἶδρας οὐδὲ τόπου δεόμενον, πᾶσα
 κέρειω ἐξέσσυ τοῖς μετέχειν αὐτοῦ δυναμένοις; ποῦ δὲ
 ἀδύνατον τὸ ἀμέριστον καθ' αὐτὸ καὶ ἐν προϋπάρχον εἶδος,
 μερίζεσθαι ἐν τοῖς μετέχουσι καὶ τὸν τιτανικὸν ὑπομένειν
 διασπασμὸν; πῶς δὲ οὐκ ἀληθέστατον ὅτι τοῦ αὐτομεγέθους
 μετασχόν, ἐλάττονος μετέσχε; τὸ γὰρ ἐν αὐτῷ μέγεθος
 διαστατὸν ὄν τοῦ αὐτομεγέθους εἰδῶλον· τὸ δὲ (3) εἰδῶ-
 λον μορίῳ δὴ τινι τοῦ παραδείγματος ἠλάσσεται· τί δὲ
 οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὸ αἰσθητὸν ἴσον, ἐλάσσονος
 ἐρεῖς αὐτοῦ τοῦ ἴσου μετασχόν, ἴσον προσονομάζεσθαι; τὸ
 γὰρ ἐνταῦθα καλούμενον ἴσον, ἐλάττον τῆς τοῦ αὐτοῦ
 δυνάμεως· πῶς δὲ καὶ τὸ εἰδῶλον τοῦ μικροῦ οὐχὶ μικρό-
 τιρον ἐκείνου, καθόσον ἀπολείπεται τῆς ἐκείνου τελειότητος;
 ἐκείνο (4) γὰρ τούτου μεῖζον, καθόσον τῇ δυνάμει τελειότε-
 ρον· ὅπως δὲ ἕκαστον τῶν τριῶν ἐπεὶ καὶ ἐξήρηται τῶν
 μετεχόντων, καὶ μετρητικόν (5) ἐστὶ τῆς οὐσίας αὐτῶν,
 καὶ τῆς ὑφέσεως αὐτοῖς αἰτίαν ἐνδίδωσι, κατὰ μὲν τὴν
 ἐξηρημένην ὑπερβολὴν, τῷ μεγέθει προσχρῆται, κατὰ δὲ
 τὴν μετρίαν δύναμιν, τῷ ἴσῳ, κατὰ δὲ τὴν τῆς ὑφέσεως
 ὁσίαν, τῷ μικροτέρῳ. Πάντα ἄρα συναπεργάζεται ἀλλήλοις
 τὴν εἰς τὰ δευτέρα ποιήσιν· ἐπεὶ καὶ εἰ τὸ μὲν μέγεθος τὴν

(1) B. Deest λόγους.

(4) C. D. ἐκείνο δέ.

(2) D. νοούσης.

(5) B. μετρητικόν.

(3) A. B. τὸ δὴ,

ἐπὶ πάντα διατείνουσαν παρίχεται δύναμιν, τὸ δὲ μικρὸν τὴν ἀμέριστον (1)· συμφύεται γὰρ (2) ἀλλήλοις· τότε γὰρ ἀμέριστον ἐπὶ πλείω διῆκον μειζόνως ἐστὶν ἀμέρες, καὶ ἄμφω μειζόνως ἴσα ἐστὶν, ἑαυτῶν τε καὶ τῶν ἄλλων ὑπερχοντα μέτρα διαφερόντως· οὐδὲν ἄρα ἀτοπον οὐδὲ ἀδύνατον, εἰ καὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος τὸν προσήκοντα τρόπον ἐλάττωσις· ἀλλ' ἐπεται πάντα ταῖς ὑποθέσεσιν οἰκείως· ὅθεν οἶμασι καὶ ὁ Παρμενίδης συνεχῶς ἐπανερωτᾷ πῶς μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν καὶ πῶς τὸ ὅλον, καὶ πῶς τὸ μέρος ἐπ' ἐκείνων θεωρητέον· εἰς τὴν ἀληθεστάτην αὐτὸν (3) ἀνάγκων ἐπεβολήν.

« Οὐ μὰ τὸν Δία, φάσαι, οὐ μοι δοκεῖ εὐκόλον εἶναι τὸ »
 » τοιοῦτον οὐδαμῶς διορίσασθαι. »

Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προβλήματι τῷ τῆς ὑποστάσεως τῶν ἰδεῶν, οὔτε ὁ Παρμενίδης ὡς ἀτελοῦς τοῦ Σωκράτους ἀντελάβετο, οὔτε αὐτὸς ὅλως οὐδὲν εἶχεν ἀπορεῖν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τῷ περὶ τίνων εἰσὶν, ἠπόρει μὲν, ἀλλὰ ἐμμελῶς καὶ οὐ πάνυ σφοδρῶς. Ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τούτῳ, καὶ λίαν ἀπορεῖ διὰ τὴν βαδύτητα τοῦ σκέμματος· καὶ γὰρ οὐκ ἐνταῦθα μόνον ἡ βαδύτης δεῖνυται τούτου τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ καὶ ἐν Τιμαίῳ, λέγοντος αὐτοῦ τοῦ Τιμαίου τὴν ὕλην ἀπορώτατα μετέχειν τοῦ ὄντος· ὥστε εἰκότως δυσθέατος (4) φαίνεται τῷ Σωκράτει καὶ ἄπορος ὁ λόγος· καὶ οὐ (5) νέψα μόνον, ὡς ἔοικεν, ὄντι, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτὴν τὴν τελευταίην·

(1) D. ἀμερίαν.

(4) D. δυσδιάθετος.

(2) B. C. Deest γάρ.

(5) B. οὐ μόνον νέψα, ὡς ἔοικεν.

(3) C. D. αὐτήν.

λέγει γοῦν καὶ ἐν Φαίδωνι μὴ διίσχυρίζεσθαι περὶ τοῦ τρό-
 κου τῆς μεθέξεως τῶν εἰδῶν, τοῦ μεγάλου ἐκεῖ (1) καὶ
 τοῦ σμικροῦ μνησθέντος· καὶ τοῦτο ἔστιν ὁ καὶ πρότερον
 εἴκομεν, καὶ ἐπὶ τούτου (2) καὶ ἐπὶ πολλῶν ἄλλων ζητή-
 σεως (3) ἄξιον τὸ, πῶς· οἶον καὶ τὸν Σωκράτην ζητεῖν
 ἐλέγομεν ὅτε ἡρώτα πῶς διακρίνεται τὰ εἶδη αὐτὰ καὶ συγ-
 κρίνεται· συγχωρῶν μὲν ὅτι κἀκεῖνα πολλὰ ὄντα, πάντως
 ἴσθαι καὶ διακρίνεται, καὶ οὐκ ἔστιν ἐνώσεως ἀμέτοχα· πῶς
 δὲ ἀπλά (4) ὧν τὸ συναμφοτέρων πέπονθε ζητῶν, καὶ εἰ
 ὁμοίως ὡς τὰ ὄρατὰ πολλὰ, ταῦτα γὰρ σύνθετα, καὶ οὐδὲν
 ἐπ' αὐτῶν σύγκρισιν καὶ διάκρισιν ὄραϊν κατ' (5) ἄλλον καὶ
 δι' ἄλλων συνθέτων ὄντων· ἐπὶ δὲ τῶν ἀπλῶν πῶς τὸ κατ'
 ἄλλο ληπτέον καὶ ἄλλο δυσφορώτατον· ἐξήτει οὖν, πῶς
 καὶ (6) ἐπ' ἐκείνων ἄμφω δυνατόν· οὐκ εἰ ἔστι ζητῶν,
 ἀλλὰ πῶς ἔστιν· ὡσπερ καὶ ἐν τούτοις ζητεῖ ὁ λόγος, οὐκ
 εἰ ἔστι μέθεξις, ἀλλὰ πῶς ἔστιν· ὁ καὶ ὁ Σωκράτης φησὶ μὴ
 εἶναι συνθεῖν εὐκολον, ὑπὸ τῶν ἐλέγχων περιαχθεῖς εἰς τὴν
 ἐπίστασιν τῆς τοῦ προβλήματος τούτου δυσκολίας· εἰ δέ γε (7)
 καὶ ἡ τοῦ ὄρατου πρόσθεσις μὴ μάτην, ἀλλὰ πῶς ἐνιδρύει τε
 αὐτὸν τῷ θεῷ ὅν δμνυσι, κἀκεῖθεν εὐδατον αὐτῷ ποιεῖ τὴν
 θεωρίαν, οὐδὲ ταύτην ἂν εὐροις σκοπῶν ἀλλοτρίαν τῆς περὶ
 τῶν εἰδῶν ζητήσεως. Ἐν γὰρ τῷ Διὶ πρῶτον ἡ πηγή καὶ ἡ
 ἐνάς ἀνεφάνη τῶν δημιουργικῶν ἰδεῶν, καὶ ὁ ὅλος αὐτῶν
 ἀριθμὸς· αὐτὸν οὖν ἐπικαλούμενος τὸν Δία, καὶ μάρτυρα

- (1) C. D. μεγάλου καὶ ἐκεῖ. (5) A. in margine. κατ'
 (2) B. τούτων. ἄλλο.
 (3) B. ζητήσεων. (6) B. Deest καί.
 (4) B. ἀπλά ὄντα τό. (7) B. ἡ δέ γε. C. οὐδέ γε.

τῆς αὐτοῦ ποιούμενος ἀπορίας, ἑαυτὸν ἐπιτήδειον ποιεῖ πρὸς (1) τὴν ὄλην θεωρίαν, καὶ ἀνάγει πρὸς τὴν χωριστὴν ἀπὸ τῶν φαινομένων αἰτίαν (2).

« Τί δὲ δὴ; πρὸς τόδε πῶς ἔχεις;—Τὸ ποῖον;—Οἶμαί σε »
 » ἐκ τοῦ (3) τοιοῦδε ἐν ἑκαστον εἶδος οἶσθαι εἶναι· ὅταν
 » πολλὰ ἄττα (4) μεγάλα σοι δόξη εἶναι, μία τις ἴσως
 » δοκεῖ ἰδέα ἢ (5) αὐτὴ εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἐν
 » τὸ μέγα ἡγή εἶναι. — Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. »

Ὅπως μὲν οὐχὶ σωματικὴν οἰητέον εἶναι τὴν μεταληφῆν τῶν εἰδῶν, ἐπιδέδεικται διὰ τῶν εἰρημένων ἰκανῶς· ἐξ ὧν λάβοις ἂν ὅτι οὐ σωματικῶς, οὐδὲ ὥσεισι καὶ μοχλῖαις αὐτῶν ἀναθετέον τὴν ποίησιν, οἷαι δὴ τῶν σωματικῶν εἰσὶν αἱ κινήσεις. Εἰ δὲ τοῦτο, δῆλον ὡς ἀσώματός ἐστιν ὁ διάκοσμος τῶν εἰδῶν· ἐν Σοφιστῇ μὲν οὖν, ὅτι τὸ ἐν ἀσώματον ἐπέδειξεν ὁ λόγος· σῶμα γὰρ ἔν, καὶ αὐτὸ δεῖσθαι τοῦ ἐνίζοντος· ἐνταῦθα δὲ ὅτι τὸ ἔντως ἔν καὶ τὰ (6) εἶδη τὰ νοερά ἀμερίστως ὑφέστηκε· ἐν δὲ Νόμοις, ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀσώματοι διὰ τὴν αὐτοκίνητον ὑπόστασιν. Οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ πρὸ τῶν αἰσθητῶν διάκοσμοι τρεῖς, ὁ τῶν ψυχῶν, ὁ τῶν νοερῶν οὐσιῶν, ὁ τῶν ἐνάθων· οἷς δὴ πᾶσι τὸ ἀσώματον ἀποδέδωκε δι' αὐτῶν τῶν ἀνελέγκτων λόγων. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταύτῃ ἐχέτω· ἄνεισι δὲ ἐντεῦθεν ἐπ' ἑλλην τελειοτέραν ὑπόθεσιν ὁ Παρμενίδης· μήποτε γὰρ οὕτως τὰ τῆδε μετ-

(1) C. πρὸς τὴν ἄλλην.

(2) B. Deest αἰτίαν.

(3) C. D. Deest τοῦ.

(4) C. D. πολλὰ τὰ μεγάλα.

(5) Sic Bekk.—Heindorf.

Fisch. Deest ἢ.

(6) C. Deest τὰ εἶδη.

έχει τῶν ἰδεῶν, ὡς τῶν φυσικῶν λόγων· ὁμοταγῶν μὲν
 ὄντων καὶ ὁμοφυῶν τοῖς μετέχουσιν, ἀσωμάτων δὲ ὁμῶς·
 ἢ γὰρ πρὸ ταύτης ἀπορία, σωματικῆν ἐλάμβανε τὴν μετο-
 χὴν τῶν ἰδεῶν· ἄλλων μὲν οὐσῶν περὶ (1) τὰ ἐν ἡμῖν,
 σωματικῶν δὲ ὁμῶς· καὶ οὕτω παρουσιῶν, ὡς σώματα δυ-
 νατὸν παρεῖναι σώμασιν ἄλλοις· ἀνεῖσιν οὖν ἐπὶ τινὰ λόγον
 ἀσώματον, ὃν εἰ ἐθέλομεν εἰς τὰ πράγματα βλέποντες (2)
 ἀφορίζεσθαι, φυσικὸν εἶναι θεήσομεν, καὶ εἶναι τὸν τρόπον
 τῆς μετοχῆς, ἀσώματον μὲν, ἀλλ' ἔχοντά τι κοινὸν πρὸς
 τὰ μετέχοντα. Ἐὰν γὰρ πρὸς τῇ ἀσωμάτῳ μεθέξει, καὶ ἐκ-
 βεβηκότα πάντῃ τῶν μετεχόντων τὰ μετεχόμενα λάβωμεν,
 οὐκέτ' οὐδὲν λείποιο περὶ (3) τῆς μεθέξεως ἀπορον·
 δύο γὰρ ταῦτα ποιῆ τὴν ἀπορίαν, ὁ σωματικὸς τῆς παρου-
 σίας τρόπος, καὶ ἡ πρὸς αὐτὰ κοινότης· πρὸς ἃ καὶ ὁ Σω-
 κράτης βλέπων ἐν Φαίδῳ, διαπορεῖν ἔλεγεν εἴτε παρουσίαν
 δεῖ θεῖσθαι τῶν εἰδῶν εἰς τὰ μετέχοντα αὐτῶν, ὡς ἢ πρὸ
 τούτων ἔλεγε ζήτησις, εἴτε ὅλου μετέχει τοῦ εἶδους τὰ τῆδε,
 ζητοῦσα εἴτε μέρος ἐκάστου, εἴτε καὶ μὴ παρουσίαν· ὡς
 τοῦ ἐνὸς λόγου ἐν ταῖς χορδαῖς τοῖς συμφώνοις τὸν ποιοῦντα
 τῇ ἑτέρα κενουμένη συγκινεῖσθαι τὴν λοιπὴν· αὐτὴ γοῦν
 ἢ δευτέρα ζήτησις ὑπέθετο τὸ εἶναι (4) ἐν τοῖς μετέ-
 χουσιν εἶναι καὶ ὁμοταγές αὐτοῖς· διὸ καὶ ἐπὶ τούτῳ (5)
 πάλιν καὶ ἐπεινοῖς ὁμοίοις οὐσιν, ἄλλο τι (6) ἀναγκάζει

(1) A. B. παρά.

(4) C. D. ὑπέθετο τὸ εἶδος.

(2) B. ἀποβλέποντες.

(5) C. ἐπὶ τούτοις.

(3) D. οὐδ' ἂν ἐν λείποιο

(6) B. ἀλλ' ὅτι.

περὶ. C. οὐδ' ἂν ἐλλείποι τὸ περὶ.

B. Deest περὶ.

τιθεσθαι ταυτόν· ἀνεῖσιν οὖν ἐπὶ τὰς φύσεις· ὑπὲρ γὰρ τὰ σώματα καὶ τὴν φαινομένην διακρίσμησιν τῶν εἰδῶν οἱ φυσικοὶ λόγοι καὶ αἱ φύσεις ἐτάχθησαν, δύνουσαι καὶ αὐταὶ (1) κατὰ τῶν σωμάτων, καὶ οὐκ ἐξηρημένως αὐτὰ συνέχουσαι· διὸ καὶ πάνυ συντάττονται (2) τοῖς αἰσθητοῖς εἶδεσιν οἱ φυσικοὶ λόγοι. Πῶς οὖν ἀνμμεν ἐπὶ τοὺς φυσικοὺς λόγους, αὐτὸς διδάσκει σαφῶς ὁ Παρμενίδης· ἀπὸ γὰρ τῶν ἐν τοῖς καθέκαστα κοινῶν, ἐπὶ τὸ προσεχὲς αἴτιον αὐτῶν ἀνατρέχουμεν, ὃ δὴ ἔστι πάντως εἶδος φυσικόν· ἰδόντες γὰρ πολλὰ μεγάλα καὶ ἐπὶ πάντα ταῦτα μίαν ἰδέαν διατείνουσαν, ἐν δὴ τι μέγα (3) ἡγούμεθα εἶναι, τοῦ μεγάλου τοῦ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινόν· ὅτι δὲ περὶ φυσικοῦ εἶδους ὁ λόγος καὶ τῆς ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπ' αὐτὸ μεταβάσεως, δηλοῖ προστιθεὶς τὰ τοιαῦτα, τὸ οἶεσθαι, τὸ δόξει, τὸ δοκεῖ, τὸ ἡγῆ, τῶν τοιούτων ἕκαστον, & μὴ ἔστι περὶ ἐπιστητῶν πραγμάτων λέγειν, ἀλλὰ περὶ φυσικῶν. Ὁμοίως οὖν καὶ ἐπ' ἀνθρώπων ῥητέον· ὅτι ὁρῶμεν τοὺς πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ μίαν ἰδέαν ἐπὶ πάντα διατείνουσαν τὸν ἐν τοῖς καθέκαστα ἀνθρώπων, ὅθεν ἕνα ἀνθρώπων ἡγούμεθα ἐν τοῖς λόγοις προϋπάρχειν τῆς φύσεως, γεννητικόν τοῦ φαινομένου· καὶ οὕτω τοὺς πολλοὺς μετέχειν τοῦ ἑνός, ὡς λόγου φυσικοῦ προελθόντος εἰς ὕλην, οὐδὲ τούτου χωριστοῦ τῆς ὕλης ὄντος, ἀλλ' ὡς προείπομεν, εἰκοτός τῆ σφραγίδι τῆ δυνούση κατὰ τοῦ κηροῦ καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἐν αὐτῇ ἀποτιθεμένην τύπον καὶ ἐφαρμόζοντα τοῦτον πρὸς ὅλον τὸ (4) ἐπιτιθέ-

(1) B. αὐταὶ τὰ τῶν.

(2) C. συνάπτονται.

(3) C. Deest μέγα.

(4) C. D. τὸ ἐπιτιθέμενον.

μενον εἶδος ποιούση. Ἡ μὲν οὖν προσεχῆς μετάβασις ἀπὸ τῶν σωμάτων ἐπὶ τὰς φύσεις γνομένη τὸς ἐν ταύταις λόγους ἐπιδεικνυσεν ἀπολειπομένους τῆς τῶν εἰδῶν πρωτουργοῦ καὶ ἀμείκτου πρὸς τὰ μετέχοντα τελειότητος· ληπτέον δὲ ἐκ τούτων ὅτι τὸ ἐν εἶδος, οὔτε κατὰ τὸ ὄνομα δεῖ μόνον κοινωνεῖν τοῖς πολλοῖς, ἵνα μὴ πάλιν διὰ τὸ κοινὸν ὄνομα ζητῶμεν (1) ἄλλο ἐν τι κοινὸν τῷ τε ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς, ὡσπερ (2) τῶν πολλῶν τὸ ἐν κοινόν· οὔτε συνώνυμον εἶναι χρή (3) τοῖς ἐν τοῖς ὑφ' ἑαυτὸ πολλοῖς, ἵνα μὴ πάλιν εἰς ὧν ἀμφοτέρων λόγος (4) ἕτερον ἀπαιτῆ τι κοινὸν ἐπ' αὐτοῖς· ἀλλ' ὡς εἴρηται πολλάκις ἀφ' ἐνός καὶ πρὸς ἐν ὃ γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν εἶδος πρώτως, τοῦτο τὰ ὑπ' αὐτὸ πολλά δευτέρως· καὶ οὐ δεῖ κοινότητα πάλιν ἄλλην ἐπὶ τούτων θηρᾶν· ἢ γὰρ κοινότης, ὁμοταγῶν μὲν ἐστίν, οὐχ ὁμοταγῆς δὲ τοῖς ὧν ἐστὶ κοινότης· αὐτὸ δὲ τὸ ἐν ὑφ' ἑκάστου (5) τῶν εἰδῶν ὅταν λαμβάνωμεν, οὔτε δοξαστικῶς αὐτὸ χρή θεωρεῖν, οὔτε διανοητικῶς· οὐδὲ γὰρ εἰσὶν αὐταὶ γνώσεις συμφυεῖς τῶν νοερῶν μονάδων, τῶν οὔτε δοξαστῶν οὔτε διανοητῶν, ὡς ἐν Πολιτείᾳ μεμαθήκαμεν· ἀλλὰ διὰ τῆς νοεραῆς ἐπιβολῆς θεάσασθαι προσήκει τὴν ἀπλὴν (6) καὶ ἐνοεσθῆ τῶν οὐσιῶν ἐκείνην ὑπαρξεν· οὐδὲ δὴ κατὰ σύνθεσιν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πολλῶν ὑπάρχειν τὸ ἐν· οὐδὲ κατ' ἐπίνοιαν

(1) A. ἄλλο ἐν τι τῷ τε ἐνὶ καὶ C. D. ζητῶμεν ἄλλα, ὅτι κοινὸν τῷ τε ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς.

(2) B. Deest ὡσπερ τῶν... ἐν τοῖς ὑφ' ἑαυτὸ πολλοῖς.

(3) D. χρή τὸ τοῖς.

(4) D. λόγων.

(5) D. ἐφ' ἑκάστου.

(6) B. ἀπλῶς.

χωριστήν οἰητέον· ἀλλ' ἐπεὶ ἀπὸ τάγαθοῦ καὶ τοῦ ἐνδὸς τῶν εἰδῶν προήλθεν ὁ νοερὸς ἀριθμὸς, καὶ ἐν τῷ ἐνὶ διαφερόντως ὑφέστηκεν, οὐκ ἐξιστάμενος τῆς οἰκείας πρὸς τὴν ὑποστήσασαν αὐτὸν αἰτίαν, καὶ συγγενοῦς ἐνώσεως· ὁθεν καὶ ὁ ἐν τῷ Φιλίβῳ Σωκράτης, ποτὲ μὲν ἐνάδας καλεῖ τὰς ἰδέας, ποτὲ δὲ μονάδας. Εἰσὶ γὰρ ὡς μὲν πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, μονάδες· διότι καὶ πλῆθος ἐστὶν ἐκάστη καὶ ἕν τι οὔσα καὶ ζῶν καὶ εἶδος νοερόν· ὡς δὲ πρὸς τὰ ἀπ' αὐτῶν παραγόμενα καὶ τὰς σειράς αὐτῶν ὑφεστάσιν, ἐνάδες· πληθύνεται (1) γὰρ τὰ μετ' αὐτάς μεριστὰ γενόμενα, ἀπὸ ἀμερίστων ἐκείνων. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν αὐταῖς ἐνιαῖον τῶν πολλῶν ἐκδέθηκε, δῆλον δῆπουθεν ὅτι καὶ ἡ ἐνιαία τοῦ νοῦ γυνῶσις ἱκανὴ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ὑπάρχει τοῦ τῶν εἰδῶν ἐνός· ἐάν τε οὖν πλῆθος ἢ τῶν μετεχόντων, οὐ πολλαπλασιάζει τοῦ μετεχομένου τὸ ἐνιαῖον· ἐάν τε μερῶν διαφορότητες, τηρεῖται τὸ ἀμέριστον τῶν εἰδῶν ἀμετακίνητον· ἐάν τε συνθέσεις, ἢ ἀπλότης αἰεὶ ὡσαύτως ἔστηκε τῶν νοερῶν εἰδῶν· οὔτε γὰρ συναριθμεῖται τοῖς ἑαυτῶν ἀποτελέσμασιν, οὔτε συμπληροῖ τὴν οὐσίαν αὐτῶν· εἰ γὰρ ἐν τῷ, τῶν γινομένων εἴη, οὐκέτ' ἂν ὡς ἀρχὴ αὐτῶν θεωροῖτο καὶ αἰτία γόνιμος· ὅπως γὰρ πᾶν τὸ τινὸς γενόμενον, ἀπλῶς αἴτιον ὑπάρχειν, ἀδύνατον διότι δὴ τὸ ὡς ἀληθῶς αἴτιον, ἐξήρηται τῶν ἀποτελεσμάτων, καὶ ἰδρυται ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἐφ' ἑαυτοῦ χωριστῶς ἀπὸ τῶν μετεχόντων. Εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τὰ εἶδη τις ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν τούτων (2) καὶ πάντα διηρημένων ἐθέλοι μετα-

(1) C. πληθύνεται.

(2) C. Deest τούτων.

θαίνεν, νοῦν μὲν ἀντὶ δόξης προϊστάσθω τῆς ὁδοῦ ταύτης ἡγεμόνα, θεασίθω δὲ ἕκαστον εἶδος ἀσύντακτον πρὸς τὰ τῆδε καὶ ἀμιγές· καὶ μήτε σχέσιν αὐτῶν τινὰ ἐπινοεῖτω, μήτε κοινὸν τῆς οὐσίας λόγον αὐτῶν τε καὶ τῶν πολλῶν, μήτε σύνταξιν ὅλως τῶν μετεχομένων πρὸς τὰ μετέχοντα θεωρεῖτω, συντεταγμένα (1) καὶ σωζόμενα διὰ τῆς πρὸς ἐκεῖνα συντάξεως. Εἰ δὲ τις δόξη χρῆται πρὸς τὴν μετάδασιν, καὶ εἰδῶν ἀντιλαμβάνηται συμμιγῶν πρὸς τὰ τῆδε καὶ τοῖς ἐνύλοις λόγοις συναριθμουμένων, μόλις ἐπὶ τὴν φύσιν οὗτος ἄνοιξι καὶ τὸν φυσικὸν διάλοσμον τῶν εἰδῶν ὅθεν δὴ πάλιν ἐπὶ τούτοις ἄλλας ὀλιγωτέρας μονάδας θεωρεῖ, καὶ ἐνώσεις ἐνώσεως μεταδιώκει, καὶ τοῦτο ἐπ' ἄπειρον οὐ παύεται πάσχων, ἕως ἂν ἐπ' αὐτὰ τὰ νεερά πέρατα καταστήσας, ἐν ἐκεῖνοις ἴσῃ τὴν τῶν εἰδῶν ἀφωρισμένην παραγωγὴν, τοῖς ἀθυποστάτοις, τοῖς ἀπλουστάτοις, τοῖς διακωμίσι. Κατὰ κόδας οὖν ὁ Παρμενίδης τῶν μεριστῶν εἰδῶν ἐπιδειξας ὑπερηπλωμένα τὰ πρωτουργὰ εἴδη καὶ παντελῆ, δείκνυσιν αὐτὰ καὶ τῶν συμμιγῶν πρὸς ταῦτα συναριθμουμένων αὐτοῖς καὶ ὀκωσοῦν ἐξηρημένα (2) κατὰ δὴ τινὰ θαυμαστὴν ὑπερβολήν. Ἐνταῦθα δὴ γενομένοις, ἄξιον ἔγασθαι τὴν ἐν τῷ Φαίδωνι τοῦ Σωκράτους ἐπίστασιν περὶ τῆς μεθέξεως τῶν εἰδῶν· οὐ γὰρ ἔτι διῖσχυρίζομαι, φησὶν, εἴτε (3) παρουσίαν, εἴτε κοινωνίαν αὐτὴν δεῖ λέγειν, εἴτε ἄλλην τινὰ παρὰ ταύτας. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς πρώτης ἀπορίας τὴν παρουσίαν ἀδύνατον ἀποφαίνειν, δυνατόν, οὔτε ὄλων οὔτε

(1) D. συντεταγμένως σωζόμενα.

(2) D. ἐξηρημένα.

(3) C. εἴ γε.

μερῶν (1) αὐτῶν τινῶν τοῖς μετέχουσι παρεῖναι δυναμένων· ἐκ δὲ τῆς δευτέρας ταύτης, τὴν κοινωνίαν τοὺς ὑποθεμένους διελέγχειν (2). Ἐὰν γοῦν ἢ τι κοινὸν ταῖς ἰδέαις καὶ τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν, ἢ ἐπ' ἀπειρον (3) μεταβάσις ἔξει χώραν ἀπὸ τῶν τοῦ κοινοῦ μετεχόντων ἐπὶ τὸ κοινόν. Διὸ καὶ εἰκότως αὕτη πρὸς τὴν πρὸ αὐτῆς ἀπορίαν διάφορος· ἐκείνη μὲν γὰρ ἦν ὡς τοῦ εἶδους παρόντος τοῖς μετέχουσι καὶ αὐτοῦ ὄντος τοῦ μετασχεθέντος, αὕτη δὲ ὡς ἄλλου μὲν ὄντος παρὰ τὸ μετεχόμενον, πολλὴν δὲ τὴν πρὸς αὐτὸ κοινωνίαν ἔχοντος· διὸ ἐπ' ἐκείνοις μὲν ὁ ἔλεγχος, ἀπὸ τοῦ μὴθ' ὡς ὅλον δύνασθαι παρεῖναι μὴθ' ὡς μέρος ἑαυτοῦ διδόν, ἐπὶ ταύτης δὲ, οὐκέθ' ὁμοίως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐν ἀμφοτέροις ἐπ' ἄλλο πάλιν ἀνάγειν ἑνὸς εἶδους καὶ τῶν πολλῶν κοινότερον· καὶ οὕτως ὁ τῆς μετοχῆς λόγος ὅτε ἀπὸ τῆς παρουσίας ἐλέγχεται, καὶ ὁ ἀπὸ τῆς κοινωνίας τρόπον ἕτερον· ὁ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς μετέχουσιν εἶναι, ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς μὴ εἶναι μὲν ἐν αὐτοῖς, κοινωνεῖν δὲ πρὸς τὰ μετέχοντα ὠρημημένος· μόνως δ' ἂν ἐπιστημονικὸν λόγον ἀποδοίη τις περὶ τῆς μεθέξεως, εἰ καὶ τῆς παρουσίας ἀφελὼν τὸ σωματοειδές, καὶ τῆς ἀσωματίας (4) τὸ κοινόν, οὕτω πως θεῖτο μετέχειν τὰ τῆδε τῶν ἰδεῶν, ἀσωμάτως μὲν παρουσῶν τοῖς μεταλαμβάνουσιν, οὐχ ἐνὶ δὲ πρὸς αὐτὰ λόγῳ κρατουμένων, ἵνα καὶ πανταχοῦ ὣσιν αἱ αὐταὶ διὰ τὸ ἀσίωματον, καὶ οὐδαμοῦ διὰ τὸ ἐξηρηθῆναι τῶν μετεχόντων· ἢ μὲν γὰρ πρὸς τὰ μετέχοντα κοινότης ὑφαίρει (5) τὴν

(1) B. μερῶν τινῶν αὐτῶν.

(4) C. D. ἀσωμάτου.

(2) B. διελέγχει.

(5) B. C. D. ἀφαίρει.

(3) D. ἐπ' ἀπειρα.

ἐξηρημένην ὑπεροχὴν· δεῦ γὰρ εἶναι μὲν (1) κοινωνίαν, ἀλλ' οὐχ ὡς ὁμοταγῶν, ἀλλ' ὡς μόνον εἰς ἐκεῖνα τῶν μετέχοντων ἀσηρητημένων, ἐκείνων δὲ τελείως ἀπ' αὐτῶν ἐξηρημένῃ ἢ δὲ σωματοειδῆς παρουσίᾳ τὴν πανταχοῦ παρουσίᾳ ἀμέριστον ἀφανίζει· τὰ γοῦν σώματα ἔστι, τὰ μὴ διακείμενα ὅλα ἐν πολλοῖς εἶναι· τὰ δὲ καθ' αὐτὰ ἀσώματα, πᾶσι ὅλα πάριστι τοῖς μετέχου αὐτῶν δυναμένοις· μᾶλλον δὲ, οὐκ αὐτὰ πάριστι ἐκείνοις, ἀλλὰ τὰ μετέχοντα αὐτοῖς· καὶ τοῦτο ἔσται ὅπερ ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης ἠνέκατο λέγων, εἴτε παρουσίᾳ, εἴτε κοινωνίᾳ, εἴθ' ὅπως οὖν αἰτίαν εἶναι τῆς μεθέξεως τῶν εἰδῶν, ἰν' ἐκατέρας ἀφελωμεν τὸ τὴν ἀπορίαν ποιοῦν. Τὴν μὲν οὖν τοῦ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτους ἐπίστασιν, διὰ ταῦτα θαυμάζειν ἄξιον, ἐξ ὧν ἐμμελήθηκεν ἑὸς ὧν παρὰ τοῦ Παρμενίδου δύο τούτων ἀποριῶν ὠρμημένῃ· τὴν δὲ ἐνθεν (2) τοῦ Πλάτωνος ἐπιβολὴν, ὅπως προανείλε· πάσας τὰς ὑστερον ἀποπτώσεις γενομένας τῆς ἀληθιστάτης περὶ τῶν εἰδῶν θεωρίας· ὡς γὰρ ὁ Δεῖος νοῦς πάντα τὰ ἐσόμενα περιέχει κατὰ μίαν αἰτίαν, οὕτω τοι καὶ ἡ τοῦ Πλάτωνος, ὡς ἔοικεν, ἐπιστήμη πάσας προλαμβάνει καὶ θεραπεύει τὰς παραγραφὰς τῶν Δείων δογμάτων, νέον εἰσαγαγοῦσα καὶ ἀγχνόουν ἀποροῦντα μόνον ἐκασταχοῦ περὶ ὧν οἱ μετ' αὐτοῦ ἠρέθισαν· πολλοὶ γὰρ δὴ σωματικοῖς λόγοις ἀνέθεσαν τὴν δημιουργίαν· καὶ τοι δέδεται ὅτι τὰ εἶδη σωματικὰ τε εἶναι καὶ μετέχεσθαι σωματοειδῶς, ἀδύνατον· οὐτ' ἄρα γεννήματα τῆς ὕλης ὑποθε-

(1) B. Deest μὲν.

(2) B. C. ἐνθεν.

τέον εἶναι τὰ εἶδη καὶ βλαστήματα, καθάπερ τινὲς φασιν, οὔτε ἐκ τῆς συμμίξεως αὐτὰ τῶν ἀπλῶν στοιχείων ὑφίστασθαι συγχωρητέον· οὔτε τοῖς σπέρματικοῖς λόγοις τὴν αὐτὴν ἔχειν οὐσίαν ὁτέον· πάντα γὰρ ταῦτα σωματῶσθαι καὶ ἀτελῆ καὶ μεριστὴν αὐτῶν ἀποφαίνει τὴν ὑπόστασιν. Πόθεν οὖν τοῖς ἀτελέσιν ἢ τελειότης· πόθεν τοῖς πάντη σκεδαννυμένοις ἢ ἔνωσις· πόθεν τοῖς ἀειγιγνομένοις ἢ ἀνέκλειπτος οὐσία παρέστη (1), εἰ μὴ προὔφεσθηκε τῶν πάντων (2) ἢ ἀπώματος καὶ παντελῆς τῶν εἰδῶν διακόσμησις; Ἄλλοι δὲ αὐτὸ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινὸν ἠτιάσαντο τῆς διαμίονῆς τῶν εἰδῶν· ἄνθρωπος γὰρ, ἄνθρωπον γενεᾷ καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου τὸ ὁμοιον· ὁόντος αὐτοῦ προσεπινοεῖν τὸ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινὸν ὅθεν ὑφέστηκεν· οὐ τὸ γένος τοῦτό γε εἶναι δυνατόν, ἔνυλον ὄν καὶ μεριστὸν καὶ οὐ παντελῶς ἀίδιον· οὔτε ἐξ ἄλλης αἰτίας ὄν, ἐκκινουμένης εἶναι ταύτης καὶ μεταβαλλούσης (3)· ἦν γὰρ ἂν καὶ τοῦτο πάντη μεταβλητόν· καὶ τοι καθόσον εἶδος ἐστίν, ἀεὶ μένει ταῦτόν· οἷον σφραγίς ἢ αὐτὴ πολλοῖς ἐντεθειμένη κηροῖς, ἐκείνων μεταβαλλόντων, ἢ αὐτὴ μένουσα ἀνέκλειπτος ἐν τοῖς ὅσιν κηροῖς· τί οὖν τὸ τὴν σφραγίδα ταύτην ἀποτιθέμενον προσεχῶς (4); ἢ μὲν γὰρ ὕλη κατὰ τὸν κηρόν· καὶ ὁ τῆδε ἄνθρωπος, κατὰ τὸν τύπον· κατὰ δὲ τὸν δακτύλιον αὐτὸν τὸν ὄντονα κατὰ τῶν ὄντων, τί ποτε τάξομεν, ἢ τὴν φύσιν τὴν χωρῆσαν διὰ τῆς ὕλης, καὶ οὕτω τοῖς ἑαυτῆς λόγοις μορφοῦσαν τὸ αἰσθητόν· κατὰ δὲ τὴν χεῖρα τὴν τῷ δακτυλίῳ χρωμένην,

(1) B. πάρεστι.

(3) C. μεταλαβοῦσης.

(2) C. προὔφεσθηκε τούτων

(4) B. συνεχῶς.

πάντων.

τὴν ψυχὴν ἢ καὶ ποθηγετεῖ τὴν φύσιν ἢ μὲν ὅλη, τὴν ὅλην, ἢ δὲ μερικὴν, τὴν μερικὴν· κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐκείνην τὴν διὰ τῆς χειρὸς καὶ τοῦ δακτυλίου σφραγιζούσαν, τὸν νοῦν, ὃς διὰ ψυχῆς καὶ φύσεως τῶν εἰδῶν πληροῖ τὸ αἰσθητὸν, αὐτὸς ὢν ὁ ἀληθινὸς σπόρος, γεννητικὸς τῶν λόγων, τῶν μέχρις ὕλης ρυέντων. Οὐ δεῖ τοίνυν μένειν ἐπὶ τῶν καθέκαστα κοινῶν, ἀλλὰ ζητεῖν τὰς αἰτίας αὐτῶν· διατί γὰρ ἄνθρωποι (1) μὲν τῆσδε τῆς κοινότητος μετέσχον, ἀλλὰ δὲ τῶν ζώων, ἀλλῆς, ἢ διὰ τοὺς ἀφανεῖς λόγους; μία μὲν γὰρ πάντων μήτηρ ἢ φύσις· ἀλλὰ τίνα τὰ τῶν διωρισμένων ὁμοιοτήτων αἷτια, καὶ διατί κατὰ φύσιν λέγομεν τὴν γένεσιν, ὅτε ἐκ ἀνθρώπου ἄνθρωπος, ἢ ὅτι λόγος ἐστὶν ἀνθρώπων ἐν τῇ φύσει· καθὸ οἱ ἐνταῦθα ἄνθρωποι πάντες; οὐ γὰρ δὴ ὅτι γε ζῶον ἦν τὸ τεχθέν, ἐπεὶ καὶ εἰλέων ἦν, ζῶον ἂν ἦν φυσικόν, ἀλλ' οὐκέτι κατὰ φύσιν, ὅτι μὴ κατὰ τὸν ἴδιον λόγον. Ἄλλο ἄρα δεῖ πρὸ τῶν ὁμοίων εἶναι τὸ τῶν ὁμοίων αἷτιον, καὶ δεῖ διὰ ταῦτα ἀπὸ τῶν καθέκαστα κοινῶν ἐπὶ τοῦτο ἀνατρέχειν τὸ ἐν, τὸ προσεχῶς ὑποστατικόν τῶν αἰσθητῶν, ἐφ' (2) ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης ἡμᾶς ἀνήγαγεν· ὅπως δὲ ἡμᾶς οὐκ ἀξιώσει μένειν ἐπὶ τῆς αἰτίας ταύτης, ὅτι τῶν ἐφεξῆς ποιήσει δῆλον· καὶ γὰρ εἰς τὰς κοινότητας ταύτας ὕψως βλέποντες ἐθέλωμεν, ἀπὸ τούτων ὀρμηθέντες, τὰς ἰδέας ἀναπλάττειν, λήσομεν (3) ἐπὶ πάντων εἰς ἐκείνας ὁμοίως ἀνατρέχοντες, οὐ μόνον ὧν εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ ὧν οὐκ εἰσὶν, οἷον τῶν παρὰ φύσιν, τῶν παρὰ (4)

(1) B. οἱ ἄνθρωποι.

(4) C. D. περὶ τέχνην, τῶν

(2) B. ἐφ' ὧν.

περὶ λόγον.

(3) C. D. δεήσομεν.

τέχνην, τῶν παρὰ λόγον, τῶν ἀνουσίων, αὐτῶν τῶν ἀνυποστάτων, τραγελάφων, λέγω, καὶ ἵπποκενταύρων· εἰσὶ γὰρ καὶ τούτων κοινότητες· καὶ οὕτω τῶν οὐκ ὄντων εἴσομεν ἰδέας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τούτοις, τῶν ἀπείρων, οἷον τῶν ἀλόγων γραμμῶν· τῶν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς λόγων· ἀπειροὶ γὰρ καὶ αἱ ἄλογοι γραμμαὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς λόγοι, ὧν εἰσὶ κοινότητες. Ἐὰν οὖν ἀπὸ τούτων ἰδέας τινὰς ἀναπλάττωμεν, πολλάκις τὰ ἄπειρα ποιήσομεν· καὶ τοι δεῖ τὰς ἰδέας τῶν ἀτόμων τῶν μετεχουσῶν αὐτῶν ἐλάττους εἶναι, πλειόνων ὄντων τῶν μετεχόντων ἐκάστης. Εἰκότως ἄρα διορθοῦται τὸν τρόπον τῆς ἐπὶ τὰς ἰδέας μεταβάσεως ὁ Παρμενίδης, ὡς οὐκ οὔσης ἐπιστημονικῆς ἐὰν ἀπὸ τῶν τῆδε γίγηται (1) κοινοτήτων, ἀπὸ τῶν περὶ τῆς μεθέξεως ζητήσεων ὀρμηθεῖς· τὰς γὰρ κοινότητας ἄλλας αἰεὶ καὶ ἄλλας δυνατὸν ἐπινοεῖν, καὶ οὕτως ἐπ' ἀπειρον χωρεῖν· δηλοῖ δὲ τοῦτο διὰ τῶν ἐπομένων.

« Τί δ' αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τὰ ἄλλα μεγάλα (2), εἴαν
 » ὡσαύτως τῇ ψυχῇ ἐπὶ πάντα ἴδης, οὐχὶ ἐν τι αὐτὸ μέγα
 » φανεῖται, ὧ ταῦτα (3) πάντα ἀνάγκη (4) φαίνεσθαι ;—
 » Ἔοικεν. — Ἄλλο ἄρα εἶδος μεγέθους ἀναφανήσεται παρ'
 » αὐτό τε τὸ μέγεθος γεγονὸς καὶ τὰ μετέχοντα αὐτοῦ,
 » καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις ἀμφοῖν ἕτερον (5), ὧ ταῦτα πάντα

- (1) A. γίγνομένων. ἀνάγκη μεγάλα. Sic Editt.
 (2) C. D. τὰ μεγάλα. Sic Vid. 134.
 Editt. (5) Edit. καὶ ἐπὶ τούτοις αὐ
 (3) D. ὧ κατὰ πάντα. πᾶσιν ἕτερον.
 (4) C. ἀνάγκη μεγάλη φ. D.

» *μεγάλα ἔσται*· και οὐκέτι (1) δὴ ἐν ἑαστόν σοι τῶν
 » *εἰδῶν ἔσται*· ἀλλ' ἄπειρα (2) τὸ πλῆθος. »

Ἔστι μὲν τὸ προκειμένον δεῖξαι τὴν ἀπὸ τῶν κοινοτήτων ἐπὶ τὰς ἰδέας, ὅπερ προείπομεν, μετάδασιν οὐκ (3) ὀρθῶς ἀνακλαττομένην, ἀλλ' ἐπανιοῦσαν εἰς ἄλλο τι και ἄλλο κελὼν κοινόν. Διὸ και ὁ Σωκράτης οὐκ ὤρετο κοινῶν αἰτίων εἶναι, καθάπερ εἶπομεν, τῆς μετοχῆς· εἰ γάρ τι κοινὸν εἴη τῷ μετέχοντι και τῷ μετεχομένῳ, πάλιν ἀπὸ τούτων ἐπὶ τι ποιησόμεθα τὴν μετάδασιν, τὸ τῆς κοινωνίας αἴτιον ἀμφοῖν, και οὕτως εἰς ἄπειρον ἢ ὁδός· οἷς γάρ ἐστὶ τι κοινόν, εἶναι δεῖ πρὸ αὐτῶν τῆς κοινωνίας αἴτιον. Εἰ δέ τινα και ἀπὸ ταύτης τῆς ἀπορίας ἐθέλομεν καρπὸν λαβεῖν τῆς ἀναγωγῆς πρὸς τὰς ἰδέας θεωρίας, ἐννοήσωμεν, ὅτι διὰ ταύτης δευκνύοιτο ἂν τῆς ἐφόδου, καθάπερ εἶπομεν, τῆς ἰδέας τὸ ἰδέωμα, μήτε τοῖς σπερματικοῖς λόγοις ὄν ταυτόν, μήτε τοῖς φυσικοῖς ὄλωις, οἱ εἰσιν ὁμοταγεῖς τοῖς ὑλικοῖς, ἀλλ' ἕτερόν τι πρὸ τούτων ἀσύντακτον πρὸς πᾶν τὸ μερισθὲν παρὰ (4) τοῖς πολλοῖς· τὸ γάρ ἐν τὸ ἐν τῇ φύσει, τὸ γεννηταῖόν τῶν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἰδῶν οὐ τοιοῦτον ἐστὶν ὅλον ἐξηρησθαι τῶν φαινομένων, ἀλλ' ἔχει κοινωνίαν παμπόλ-λην (5), ἐλαχίστην δὲ τὴν ἐξάλλαγίν· και τοσαύτην τὴν κοινωνίαν, ὡς μηδὲν δοκεῖν τῶν ἐνύλων διαφέρειν ὄλωις (6) εἰδῶν, ἀλλ' εἶναι και τι ἐνυλον και μεριστόν. Ὡς γοῦν ἢ φύσις αὕτη τῶν διοικουμένων ἀχώριστος, οὕτω δὴ και οἱ λόγοι τῆς φύσεως ἀχώριστοι τῶν εἰδοποιουμένων εἰσίν·

(1) B. οὐκ ἔστι.

(2) C. D. ἄπειρον.

(3) B. οὐκοῦν.

(4) C. D. περὶ τοῖς πολλοῖς.

(5) C. παμπόλλων.

(6) B. ὄλων εἰδῶν.

οἷον εἰ νοήσεως αὐτὴν τὴν τέχνην μετὰ τῶν οἰκειῶν ὀργάνων οἷς χρῆται, δύσαν κατὰ τῶν τεχνητῶν καὶ ἄ νῦν ἔξωθεν ποιεῖ, ταῦτα ἐνδοθεν ἀπεργαζομένην. Ὁ δ' οὖν ἐν τῇ φύσει τοῦ μεγάλου λόγος ἄτε οὐκ ἐξηρημένος τῶν ἐνταῦθα μεγάλων, ἀλλὰ συνδιαβαπτιζόμενος αὐτοῖς καὶ συνταττόμενος, ἐπιποθεῖ τιὰ πρὸ αὐτοῦ φύσιν· ἀλλὰ μὴν μεγέθους αἰτίαν αὐτοῦ τε καὶ τῶν φαινομένων μεγάλων ἢ γὰρ ὡς ἀληθῶς αἰτία πανταχοῦ τῶν ἀποτελουμένων ἐξήρηται παντελῶς· ἐφ' ἣν καὶ ὁ Παρμενίδης ἀνάγει τὸν Σωκράτην. Καὶ τοῦτο μὲν ἀληθές· ὁ δὲ ἐπήνεγκεν ὡς ἄτοπον, τὸ καὶ ἄλλο αὐτὸ ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἄλλο, καὶ ἄπειρα τὸ πλῆθος, οὐκέτι ἀληθές. Διὰ τοῦτο πρότερον μὲν ἔλεγεν ὡς ταῦτα πάντα ἀνάγκη μεγάλα φαίνεσθαι· δεῖ γὰρ εἶναι τιὰ χωρὶς ὄν καὶ ἀφανῆ λόγον αἴτιον τῶν φαινομένων· ἐν δὲ τῇ ἀτόπου προσθήκῃ, φησί· καὶ οὐκέτι δὴ ἐν ἑκάστῳ σοι τῶν εἰδῶν ἔσται· τὸ γὰρ σοὶ προσέθηκεν, οὐχὶ κάλλους ἕνεκεν φιλοῦ (1), ἀλλ' ἐνδεικνύμενος ὅτι τῷ μὴ πω κατιδόντι κοῦ τὰ εἶδη πρώτως, ἀνάγκη ἀνίεναι ἐπ' ἄπειρον· ἐπεὶ δεῖ μὲν πρὸ τοῦ φυσικοῦ εἶδους εἶναι τι ἄλλο τὸ ψυχικόν, καὶ πρὸ τούτου τὸ νοερὸν, ἀλλ' οὐκ ἐπ' ἄπειρον· ἔστι γὰρ τις ἐνάς μία τῶν ἰδεῶν ἀφ' ἧς πᾶσαι πρᾶξιλλον, ἧς ἐπιφαινα ζητεῖν ἄλλην οὐ δεῖ· τί γὰρ ἀνωτέρω δύναται χωρεῖν τῆς οἰκειᾶς ἐνάδος; οὔτε γὰρ σῶμα ἔξω τοῦ παντός, οὔτε πρὸ τῆς οἰκειᾶς μονάδος, οὔτε ἰδέα πρὸ τῆς ἐνάδος τῶν ἰδεῶν. Ὁρᾶς οὖν ὅπως καὶ ἀνήγαγεν ἡμᾶς ἐπὶ τοὺς ψυχικοὺς λόγους ἀπὸ τῶν φυσικῶν, καὶ παρεκελεύσατο μὴ ἐπ' ἄπειρον ἀν-

(1) D. ψυχρῶς.

ατρέχειν, ἀλλὰ ζητεῖν τὴν τῶν ιδεῶν μονάδα μίαν· ἵνα μὲν γὰρ ἢ ταῦτόν ἐν τρεῖς παλλαῖς καὶ διηρημένοις πᾶσιν ἐπι-
 Σέοις, ὁ φυσικὸς λόγος ἔχει χώραν προσεχῆς ὧν ταῖς πολ-
 λοῖς δεσμοῖς· ἵνα δὲ μὴ τὰ μετέχοντα τῆς ιδέας αἰεὶ καὶ
 μηδέποτε ἐκλείπῃ, δεῖ τῶς ἄλλης αἰτίας, οὐκ ἐν αὐταῖς
 οὕσης ἢ κινουμένης, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτῆς ἰδρυμένης, πρὸ τῶν
 κινουμένων ἀκινήτου, καὶ διὰ τὴν οἰκειαν σαφερότητα προ-
 ξημούσης καὶ τοῖς κινουμένοις τὴν ἀεὶ ἐκλείπτον μετοχὴν·
 ταύτης γὰρ ἐφέμενοι πάντες τῆς αἰτίας, οἱ μὲν τοὺς σπερ-
 ματικούς (1) λόγους εἶναι τοιοῦτους δηθέντες, ἀφάρτους
 αὐτοὺς ἐποίησαν, ὡς οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς· οἱ δὲ τὰ ἐκίνητα
 ὄρεκτὰ πρὸ πάντων ἔθετο τῶν (2) ἐκτὸς κινουμένων, ὑφ'
 ὧν τὰ κινούμενα κινεῖσθαι, ὡς οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. Πλά-
 τωνα δὲ συναγαγὼν εἰς ἐν ἀμφοτέρα, νοερούς λόγους εἶναι
 τὰς ιδέας ὑποθέμενας, τοῦτων ἀνήψε τὴν πᾶσαν δημιουρ-
 γίαν· οὔτε γὰρ οἱ σπερματικοὶ λόγοι σώζειν ἦσαν ἱκανοὶ τὰ
 γεγονόσα, πρὸς ἑαυτοὺς οὐκ ἐνδύμενοι συννεύειν καὶ ἑαυτοὺς
 συνῆξαι, οὐδ' ὅλως τελειοῦν· ἀλλ' ἀτελεῖς ὄντες· δυνάμει
 γὰρ εἰσι καὶ ἐν ὑποκειμένῳ πάντως (3) οὖν οὔτε τὰ ἀκί-
 νητα ὄρεκτὰ, μόνως ὄρεκτὰ ὄντα, τῆς κατ' εἶδος ἦν αἰτία τῶν
 γεγονότων· ἐξαλλαγῆς. Ταῖς δὲ ιδέαις ἄμφω προσῆν, καὶ
 νοεραῖς ἔγνω καὶ ἀκινήτοις κατ' οὐσίαν, ἐν ἀγνώ βιάθρου
 τῷ καθαρῷ νῷ βεδώσαις (4) καὶ τελειωτικαῖς τῶν δυνάμει
 ὄντων, καὶ εἰδοποιίας αἰτίας. Ὄθεν ἐπὶ ταύτας (5) ἀναδρα-
 μῶν τὰς ἀρχάς, τοῦτων ἀνήρτησε τὴν σύμπασαν γένεσιν,

(1) C. D. τοὺς σπερματικούς (3) C. D. πάντες.
 μόνους εἶναι. (4) B. D. βεβαιώσαις.
 (2) B. C. D. τῶν αἰεὶ. (5) A. ἐπὶ πάντας.

καθὰ φησιν ὁ Ξενοκράτης, εἶναι τὴν ἰδέαν θείμενος αἰτίας παραδειγματικῆν τῶν κατὰ φύσιν αἰ συνιστώτων· οὔτε γὰρ ἐν τοῖς συναιτίοις ἂν τις αὐτὴν θείῃ, λέγω δὲ, οἷον ὄργανοῖς, ἢ ὑλοκοῖς, ἢ εἰδικοῖς (1), διόπερ αἰτίαν εἶναι πάντως· οὔτε τῶν αἰτίων, ἐν τοῖς τελικοῖς ἀπλῶς ἢ ποιητικοῖς· κἄν γὰρ αὐτῷ τῷ εἶναι λέγωμεν αὐτὴν δρᾶν, καὶ τέλος εἶναι τῶν γιγνομένων τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμοίωσιν, ἀλλὰ τό τε κυρίως τελικὸν πάντων αἰτιῶν καὶ οὐ ἔνεκα πάντα πρὸ τῶν ἰδεῶν ἐστὶ, καὶ τὸ κυρίως ποιητικόν, μετὰ (2) ταῖς ἰδέαις, ὡς πρὸς κριτήριον βλέπων καὶ κανόνα τὸ παράδειγμα· μέση γὰρ οὔσα ἀμφοῖν, τοῦ μὲν ἐφίεται, τοῦδὲ ἐστὶν ἐφετόν· εἰ δὲ δὴ τῶν κατὰ φύσιν ἐστὶν αἰτία παραδειγματικὴ συνιστώτων, οὔτε τῶν παρὰ φύσιν, οὔτε τῶν κατὰ τέχνην ἐστὶν ἰδέα· καὶ εἰ τῶν αἰ συνιστώτων, οὐδενὸς τῶν κατὰ μέρος γιγνομένων τούτων καὶ (3) ἀπολλυμένων. Ὁ μὲν οὖν Ξενοκράτης τοῦτον ὡς ἀρέσκοντα τῷ καθήγεμόνι τὸν ὄρον τῆς ἰδέας ἀνέγραψε, χωριστὴν αὐτὴν καὶ θείαν αἰτίαν τιθέμενος· ὁ δὲ Σωκράτης ἐν τούτοις ἀκούσας τοῦ Παρμενίδου λέγοντος, ἔάν τῃ ψυχῇ σου ἴδῃς αὐτὸ τὸ μέγα καὶ τὰ πολλὰ ἐντισοι δόξει, καὶ ἐπὶ τούτοις εἶναι ἕτερον κἀνθὸν τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς, ἐντεῦθεν κινήθεις, ὑπέλαθε; μὴ ἄρα ἐν ψυχῇ τὰ εἶδη πρῶτον· καὶ οὕτω τὰ αἰσθητὰ μετέχεν τῶν εἰδῶν ὡς καὶ ψυχῆς. Ὅταν ἄρα τὴν τῶν ἰδεῶν τινὲς ὑπόθεσιν διασύρειν ἐπιχειρῶσιν, ἢ τὸν τρίτον ἄνθρωπον λέγοντες, ἢ τὸν ἐκ τῶν πολλῶν οὐτίδων ματαίως πλαττόμενον οὔτιν, ὡς ἐπινοοῦμενον, τὸν μὲν, ἐπὶ τῷ ἐνὶ εἶδει τοῦ

(1) B. εἰδητικοῖς.

(2) C. μετὰ τῆς ἰδέας.

(3) C. D. τούτων ἀπολλυ-

μένων.

ἐπιφάνειαν καὶ τοῖς πολλοῖς, τὸν δὲ, ἐφ' ἑκάστῳ τῶν κατὰ μέρος οὐτιθέων ταῦτά τε καὶ πάσας τὰς τοιαύτας μεταβολὰς (1) ἐξελέγξομεν, τὴν εἰς ἄπειραν ἀνοδὸν τῶν ὁμοιοτήτων (2), ἐπὶ τῶν συντεταγμένα τὰ εἶδη τοῖς μετέχουσι, καὶ ὡς τὰ κοινὰ τοῖς πολλοῖς συναριθμεῖται τιθεμένων, χάραν ἔχειν λέγοντες, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῶν ἐξηρημένα (3) καὶ χωρεστά ἀπὸ τῶν πολλῶν αὐτὰ γεννητικὰ λεγόντων τὰς τε μεταβάσεις τὰς ἀπὸ τῶν διηρημένων, οὐ διὰ σφρήσεων, ἀλλὰ διὰ εἰδῶν καὶ ἐν εἰδῶσι μέχρι τῶν ἀνδυποσάτων καὶ πρώτων ἀποτελεῖσθαι συγχωροῦντες. Πῶς γὰρ ἂν διὰ τῶν ἀορίστων καὶ ἀνειδῶν εἰς εἶδος καὶ πέρασ καὶ ὄρον καταστήσομεν; ἀπὸ μὲν τῶν ἐνύλων εἰς τοὺς σπερματικούς λόγους ἀνιόντες, εὐρίσκομέν τι κοινὸν αὐτοῖς, τὸ ἀτελές· ἀπὸ δὲ τούτων εἰς τοὺς φυσικούς λόγους, τὸ σωματικὴν ἔχειν ἐνέργειαν· ἀπὸ δὲ τούτων εἰς τοὺς ψυχικούς, τὸ ἔγχρονον τῆς ποιήσεως· ἐὰν δὲ εἰς τὰ εἶδη τὰ ὡς ἀληθῶς ἀναδράμωμεν, οὐδὲν εὐρωμεν τοῖσδε καὶ ἐκείνοις κοινόν· τέλει γὰρ ἐκεῖνα, καὶ παντελῶς ἀσώματος αὐτῶν ἢ ἐνέργεια, καὶ δι' αἰῶνος καὶ ἐπέκεινά ἐστι πάσης γενέσεως· ταῦτα γὰρ χαρακτηρίζει γένεσιν πάσαν, τὸ ἀτελές παρ' ἑαυτῆς, τὸ μεριστόν, τὸ ἔγχρονον (4)· ὧν ἐκεῖνα καθαρεύοντα τῶν τῆδε πάντων ἐξάλλασται, μηδὲν ἔχοντα πρὸς αὐτὰ κοινόν, ὡς οὐκέτι (5) δυνατόν ἐπ' ἄλλο τι κοινὸν αὐτὸ ποιῆσθαι τὴν μετάβασιν· ὅπερ ὁ Παρμενίδης λαβὼν, εἰσήγεν

(1) B. C. διαβολάς.

(4) C. τὸ χρονικόν.

(2) C. ὁμοιοτάτων.

(5) C. ὡστ' οὐκέτι.

(3) A. B. ἐπὶ τῶν ἐξηρημένων.

ἀπορίαν (1) διὰ τὴν κοινωνίαν δι' ἣν καὶ ὁ Σωκράτης ἀπορεῖν ἔλεγε περὶ τῆς μετοχῆς τῶν εἰδῶν. Ὡς περ οὖν ἐπὶ τῆς προτέρας ἀπορίας ἐλέγομεν, ὅτι τὰ εἶδη καὶ κάρεστι τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν διὰ τῆς μεταδόσεως, καὶ οὐ κάρεστι διὰ τῆς χωριστῆς ὑποστάσεως, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας ἐροῦμεν, καὶ κοινωνεῖν τὰ εἶδη τοῖς μετέχουσι καὶ μὴ κοινωνεῖν τῷ μὲν ἀφ' ἑαυτῶν ἐλλάμπειν αὐτὰ, κοινωνεῖν, τῷ δὲ ἀμιγῶς εἶναι πρὸς τὰ ἐλλαμπόμενα, μὴ κοινωνεῖν ὥς τε οὐχ ἑαυτοῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀπ' αὐτῶν παρεσπέασατο τὰ ὁμοίητα πρὸς αὐτὰ διὰ δὴ τοῦτο λέγεσθαι κάρεινους (2) τοῖς ταῦτα δεξαμένοις διὰ τούτων τρόπον τινὰ κοινωνεῖν, καὶ εἶναι τὴν κοινωνίαν, οὐχ ὡς ἐν συναπύμοις, ἀλλ' ὡς δευτέροις καὶ πρώτοις. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν οὕτως ἔχεται ὅτι δὲ καὶ ὁ Πλάτων ἀποποιεῖται τὴν ἀπειρίαν (3) τὴν κατὰ (4) πλῆθος, δηλοῖ καὶ ἐν τούτοις σαφῶς· οὐτ' ἄρα τῶν μερικῶν εἶδη κατ' αὐτὸν ἐστὶν εἶη γὰρ ἂν ἀπειρα τὸ πλῆθος· οὔτε τὸ μέρος τῷ ὅλῳ ταῦτόν ἐπεται γὰρ καὶ τούτῳ καὶ ἢ κατὰ πλῆθος ἀμέτρητα, πάντων ὁμοίως τῶν μερῶν εἰς ταῦτόν τῷ ὅλῳ καθισταμένων· ἄλλον ἄρα τρόπον τὸ ἐν ἐκάστω ἀπειρον ληπτέον κατὰ τὴν δύναμιν καὶ οὐ κατὰ τὸ πλῆθος· οὐ (5) γὰρ ἦν θέμις εὐθύς μετὰ (6) τὸ εἶναι τὸ ἀπειρον πλῆθος· τὸ γὰρ πεπερασμένον ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ἐστὶν· ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἐγγυτέρω μονάδος εἶναι, οἱ ἐκτὸς δεκάδος τῶν ἐκτὸς πόθεν (7) ἢ ἐν δεκάσει τετρας, ἢ ἀπὸ

(2) C. ἀπειρίαν.

(5) C. D. οὐδὲ γὰρ ἦν.

(2) D. κάρεινους.

(6) B. κατὰ τὸ εἶναι.

(3) B. τὴν ἀπορίαν.

(7) C. D. πόθεν γὰρ ἢ ἐν

(4) B. D. τὴν κατὰ τὸ πλῆθος. δεκάσει.

τῆς ἐν μονάδι; πόθεν δὲ ἡ πεμπτίας, ἢ τῶν ὄλων ἕκαστος δεκαδικῶν ἀριθμῶν, ἢ ἀπὸ τῶν μοναδικῶν; Τὰ ἄρα τῆς ἀρχῆς ἐγγυτέρω, τὸ μὲν κλίθας ἔχει συννεσταλμένον, δύναμιον δὲ ὑπερηπλωμένην (1) τῶν πορρώτέρω· καὶ τῷ μὲν ποσῷ πεπέρασται, τῇ δὲ παρουσίᾳ τῆς γεννητικῆς αἰτίας ἀπεριληπτα τοῖς δευτέροις ἐστί, κρατούμενα ὑπὸ τῆς ἐαυτῶν ἐνάδος, κρατοῦντα δὲ ἀπάντων τῶν ἐφεξῆς ἀριθμῶν.

« Ἀλλὰ φάναι, ὦ Παρμενίδη, τὸν Σωκράτην, μὴ τῶν » εἰδῶν ἕκαστον ἢ τούτων νόημα, καὶ σὺδαμοῦ αὐτῷ προσ- » ἤκη ἐγγίγνεσθαι ἄλλοθι ἢ ἐν ψυχᾷς (2)· οὕτω γὰρ ἂν ἐν (3) » γε ἕκαστον εἶη· καὶ οὐκ ἂν ἔτι πάσχοι & νῦν δὴ ἐλέγετο. »

Ὅτι μὲν τὰ περὶ τῶν ἰδεῶν προβλήματα τέτταρα τὸν ἀριθμὸν ἐστίν, εἶπομεν ἀρχόμενοι τῆς περὶ αὐτῶν θεωρίας· τεττάρων δὲ ὄντων, τὸ μὲν πρῶτον ὑπόκειται μόνον εἶναι τὰς ἰδέας, καὶ ἑτέρας εἶναι τούτων ἐν ἡμῖν· τὸ δευτέρον ἠρώτηται μόνον, τίνας (4) ταύτας εἶναι φαιμέν, χωρὶς ἀποριῶν· πλὴν ὅτι πρὸς τῷ τέλει τὸν ἐν τοῖς ὀρωμένοις μόνους (5) ἐπὶ τινων ἰστάμενον ἐπερράπισε (6)· τὸ δὲ τρίτον ὅπερ ἦν περὶ τοῦ τρόπου τῆς μεθέξεως, ἐν ταῖς εἰρημέναις εὐθύνας δέδωκε δυσὶν ἀπορίαις, ἃς διακαθάραντες (7), δι' ἔμπροσθεν εἶπομεν τρόπον, ἔξομεν ὅπως μετέχονται ὑπὸ τῶν τὰς ἐπωνυμίας αὐτῶν ἰσχύοντων αἰ ἰδέαι· τὸ δὲ δὴ τέταρτον, ὅπερ ἦν ποῦ δετέον (8) αὐτάς (9), ἐν αὐταῖς

(1) B. ὑπερηπλωμένον.

(5) D. Deest μόνους.

(2) Heind. Fischer. ἐν χυχῆ.

(6) D. ἀπερράπισε.

(3) D. ἐν τσ. Sic Heindorf.

(7) B. G. D. διακαθάραντες.

Fischer.

(8) B. δεατέον.

(4) B. C. D. τίνων.

(9) B. αὐτός.

ἐξετάζεται ταῖς ἐξῆς ῥηθησομέναις θυσίαι, εἴτε ἐν ψυχᾷ, εἴτε καὶ πρὸ ψυχῶν, καὶ ῥηθήσεται τίνα τὰ ἐπόμενα ἀπορα καὶ ταύταις. Ὅτι (1) δὲ ἐπεται τὰ δευτέρα (2) ἀπορία στρεφομένη περὶ τὴν φύσιν, ἠδὲ (3) τρίτη μεταβαίνουσα ἐπὶ τὴν ψυχὴν, πάντῃ δῆπου φανερόν· ὥστε κατὰ πόδας τοῖς τοῦ Παρμενίδου λόγοις, ἐπὶ ταύτην ἀνήλθε τὴν ὑπόθεσιν. Ἐκείνου γοῦν αὐτὴν ἀπὸ φυσικῶν εἰδῶν χωρίζοντος, καὶ εἰπόντος ἐὰν τῇ ψυχῇ ἐπὶ πάντα ἴδῃς τὰ τε πολλὰ καὶ τὸ ἐν τὸ γεννητικὸν αὐτῶν, φανήσεται σοι καὶ πρὸ τούτων ἄλλο ἐν, ὁ Σωκράτης τοῦτο μὲν τὸ ἐν ἐν ψυχῇ θέμενος, νόημά τε ψυχικὸν ἀποκαλεῖ τὴν ἰδέαν, καὶ τόπον αὐτῆς τὴν ψυχὴν ἀφορίζεται· τὸ γὰρ ἐν ψυχῇ εἶδος ἐν τε ἐστὶ καὶ ἀσώματον, καὶ οὐκ ἂν ἔτι πάσχοι ταῦτά τοις ἐμπροσθεν εἰρημένοις· ἐξήρηται γὰρ τοῦτο (4) τῶν πολλῶν, οὔτε ὁμοταγὲς ὄν τοῖς πολλοῖς, εἴπερ τὰ μὲν ἐν ὕλῃ, τὰ δὲ ἐν ψυχῇ τὴν ὑπόστασιν ἔλαχεν· οὐ γὰρ ἐστὶ τούτου (5) κοινότης κρείντων, ὡς ὁ εἰς τὴν ἀπορίαν ἄγων συνηνάγκαζε λόγος· οὔτε ὄλου ἢ κατὰ τι ἑαυτοῦ μέρος ἐστὶν ἐν τοῖς μετέχουσιν· ἵνα ἢ αὐτὸ (6) ἑαυτοῦ χωρὶς εἶναι δεικνύηται, ἢ μεριστὸν ὑπάρχειν. Διαφεύγει τοίνυν τὰς εἰρημένας ἀπορίας, καὶ διὰ τοῦτο οὐ πάσχει ταῦτά ταῖς ἐμπροσθεν ὑποθέσεσιν, ὡς φησὶν ὁ Σωκράτης, νοήματος ὄντος ἐκάστου τῶν (7) εἰδῶν ὡς λόγος, καὶ μένοντος ἐνὸς ἔξω τῶν πολλῶν. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει πολλὴν ἀνάγκην, δι' ἣν ὁ Σωκράτης ἐν νοήμασι τισὶν

(1) B. ὅστις.

(5) A. B. τοῦτο.

(2) C. D. τῇ δευτέρῃ ἀπορίᾳ.

(6) D. Deest αὐτό.

(3) B. ἠδὲ ἢ τρίτη.

(7) C. D. τῶν εἰδῶν ὁ λόγος.

(4) C. τούτου.

οὐσιώσθαι τὰς ἰδέας ὑπέλαβεν· ὅταν δὲ λέγηται νόημα,
 μή τι (1) νοήσωμεν (2) αὐτὸν τὸν νοούμενον λέγειν, ὡς
 αἰσθημα φαμέν τὸ τῆ αἰσθήσει ληπτόν, οὐδ' (3) αὐτὴν τὴν
 νοῦσαν νόησιν τὸ εἶδος νόημα κεκληθῆσθαι, οὕτω νόημα
 λεγόμενον ὡς θεωρημὰ τι καὶ δόγμα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἐγγιγ-
 μενον περὶ τῶν δογματιζομένων καὶ θεοειδῶν πραγμάτων·
 Διόπερ ὁ Παρμενίδης αὐτὸν ἀναγκάσει τὰ νοούμενα μᾶλλον
 ἰδέας εἶναι· τοῦτο δ' οὖν τὸ νόημα φησὶν ἐγγίνεσθαι ταῖς
 ψυχαῖς, διὰ τοῦ ἐγγίνεσθαι δηλῶν, μὴ εἶναι κατ' οὐσίαν
 ἐν αὐταῖς· καὶ τοῦτό ἐστιν ὅπερ οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου φαν-
 ταζόμενοι, τὸ ὑστερογενὲς εἶδος θρυλλοῦσιν, ἕτερον ὄν
 πάντη τοῦ ψυχικοῦ λόγου· λέγω δὲ λόγον ψυχικόν, τὸν
 μένοντα κατ' οὐσίαν ἐν αὐταῖς, εἰς ὃν βλέποντες, καὶ τὴν
 ψυχὴν πάντα εἶναι τὰ εἶδη φαμέν, καὶ τόπον τῶν εἰδῶν τὴν
 ψυχὴν, οὐχὶ δυνάμει μόνον ἐνόητων, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης,
 ἀλλ' ἐνεργείᾳ μὲν, κατὰ δὲ τὸ πρότερον εἶδος τοῦ ἐνεργείᾳ,
 ὡς αὐτὸς διορίζεται· τοῦτο δ' οὖν τὸ ὡς νόημα λεγόμενον
 ὑστερογενὲς, ἕτερόν ἐστιν εἰκότως τοῦ οὐσιώδους λόγου.
 Τὸ μὲν γὰρ ὑστερογενὲς, ἀμυδρότερον ἐστὶ τῶν πολλῶν,
 ἅτε ἐπ' αὐτοῖς ὄν καὶ οὐ πρὸ αὐτῶν· τὸ δὲ οὐσιώδες,
 τελειότερον· διὸ καρεῖνο μὲν ἥττον οὐσία τῶν πολλῶν, τοῦτο
 δὲ μᾶλλον καὶ οὐδὲ εἰπεῖν ὅσω τῶν αἰσθητῶν τελειότερον.
 Ὅτι δὲ οὐ μέχρι τῶν ὑψέρογενῶν ἴσασθαι χρὴ, ἵνα δὲ
 ἐπὶ τοὺς οὐσιώδεις λόγους, τοὺς ἔνδον ἐξ αἰδίου τὴν ὑπό-
 στασιν εἰληχότας, πρόδηλον τοῖς εἰς αὐτὴν ἀποδλέπουσι

(1) B. C. D. μή τοι.

(3) B. ἀλλ' οὐδ' αὐτήν. C. D.

(2) C. D. νομίσωμεν.

ἀλλ' αὐτήν.

τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν. Πόθεν γὰρ ἄνθρωπος μὲν τοῦτο δύναται ποιεῖν, λέγω δὲ, τὸ ἐκ πολλῶν ἰὸν αἰσθήσεων εἰς ἓν ἐν λογισμῷ (1) συναγεῖρειν, καὶ πρὸ τῶν φαινομένων καὶ διηρημένων ἀπ' ἀλλήλων τίθεσθαι τὸ ἓν καὶ ταῦτόν καὶ ἀφανές εἶδος, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τῶν θνητῶν τούτων ὅσα καὶ ἴσμεν, οὐδὲν θεωρεῖ τοιοῦτο (2) κοινόν; Οὐδὲ γὰρ ἔχει λογικὴν οὐσίαν, ἀλλ' αἰσθήσει χρῆται καὶ ὀρέξεσι καὶ φαντασίαις. Πόθεν οὖν αἱ λογικαὶ ψυχαὶ γεννῶσι ταῦτα (3) τὰ καθόλου, καὶ ἀνατρέχουσιν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὸ δοξαστόν, ἢ κατ' οὐσίαν ἔχουσαι τοὺς τῶν πραγμάτων λόγους; ὡσπερ γὰρ τὸ παθητικὸν ἔχει τῶν αἰσθητῶν ἢ φύσις τῶν τοὺς λόγους ἔχειν, καὶ πλάττει καὶ συνέχει τὰ αἰσθητὰ, τῷ (4) ἔνδον ὀφθαλμῷ τὸν ἔξω, καὶ δάκτυλον ὁμοίως καὶ ἕκαστον τῶν ἄλλων· οὕτω δὴ καὶ τὸ γιγνώσκον αὐτὰ κοινῶς, τῷ τοὺς λόγους προειληφέναι θεωρεῖ τὰς κοινότητάς αὐτῶν· οὔτε γὰρ παρ' αὐτῶν τῶν αἰσθητῶν λαμβάνει τὸ κοινόν· τὸ γὰρ ἐκ τῶν αἰσθητῶν λαμβανόμενον φάντασμα ἐστὶ καὶ οὐ δοξαστόν, καὶ τοιοῦτον ὀφείλει μένειν ἔνδον, οἷον ἐλήφθη τὴν ἀρχὴν, ἵνα μὴ ψεῦδος ἢ καὶ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐχὶ τελειότερον γίνεσθαι καὶ σεμνότερον· οὔτε ἀλλαχόθεν γεννᾶται, ἢ ἀπὸ ψυχῆς. Καὶ οὐδὲ που φύσις μὲν γεννῶσα, λόγοις γεννᾷ καὶ μέτροις φυσικοῖς, ψυχὴ δὲ γεννῶσα οὐ λόγοις γεννήσει καὶ αἰτίαις φυσικαῖς. Εἰ δὲ ἡ μὲν ὕλη τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς ἔχει κοινόν οὐσιῶδες ὄν, καὶ μᾶλλον οὐσία τῶν ἀτόμων· τοῦτο γὰρ ἀίδιον, ἐκεῖνων δὲ ἕκαστον φθαρτόν,

(1) B. λογισμόν.

(2) C. D. τοῦτο.

(3) A. C. D. ταῦτα καθόλου.

(4) B. D. τῶν ἔνδον.

καὶ τὸ τί ἐστὶν ἐκείνοις ἀπὸ τούτου· διὰ γὰρ τὸ εἶδος ἑκάστων (1) μετέχει τῆς οὐσίας· ἡ δὲ ψυχὴ μόνον ἔχει τὰ ὑστερογενῆ κοινὰ (2), πῶς οὐκ ἀτιμότεραν τὴν ψυχὴν τῆς ὕλης ποιεῖσμεν, εἴπερ τὸ ἐν ὕλῃ κείμενον εἶδος τελειότερον, καὶ μᾶλλον οὐσία τοῦ ἐν ψυχῇ· τοῦτο μὲν γὰρ, αὐτὸ τοῦτο δὲ καὶ λέγεται ὑστερογενές, ἐκεῖνο δὲ αἰδίων· καὶ τοῦτο μὲν ἐπὶ τοῖς πολλοῖς, ἐκεῖνο δὲ συνεκτικὸν τῶν πολλῶν, καὶ γέννημα τοῦτο ἐκείνου; Τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν φαινόμενον κοινόν, ἀπὸ τῆς εἰς τὸ καθέλαστα κοινόν ἐπιβλήσεως ἔσχε τὴν ὑπόστασιν, διὸ καὶ φέρεται ἐπ' ἐκεῖνο· πᾶν γὰρ ἀντέχεται τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς, καὶ οὐδὲν ἄλλο λέγεται εἶναι, ἢ κατηγορηματικόν, καὶ αὐτῷ τούτῳ εἶναι, τῷ 3) κατηγορεῖσθαι τῶν πολλῶν. Ἐπὶ τοῦτον τὸ καθόλου τὸ ἐν τοῖς πολλοῖς, ἔλασσον αὐτῶν ἔστω ἑκάστου· προσθήσεις (4) γὰρ καὶ συμβεβηκόσι τισὶ πλεονάζει τῶν ἀτόμων ἑκάστων· τὸ δὲ ὑστερογενές περιληπτικόν (5) ἑκάστου τῶν πολλῶν· ὅθεν καὶ κατηγορεῖται τούτων ἑκάστου, καὶ ἐν ὅλῳ τούτῳ τῷ καθόλου τὸ καθέλαστα· οὐ γὰρ τοῦ ἐκεῖ κοινου μόνον (6), ἀλλ' ὅλου ὑποκειμένου κατηγορεῖται τοῦτο τὸ κοινόν. Πῶς οὖν ἂν ἐκεῖθεν εἴη καὶ ἐκ τῆς ἐν τοῖς πολλοῖς κοινότητος ἀναπεπλασμένον; εἴτε γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν πολλῶν, ποῦ τοὺς ἀκείρους ἀνθρώπους ἴδωμεν, καθ' ὧν ἀπάντων ἐπιφέρομεν τὸ αὐτὸ κατηγορούμενον; εἴτε ἐκ τῆς κοινότητος τῆς ἐν τοῖς πολλοῖς, πῶς τῆς ἑαυτοῦ αἰτίας τοῦτο περιληπτικώτερον ἐστίν; Ἀλλὰ ὅθεν (7) ἄρα τοῦτο ὑφέστηκε, καὶ ἐξ ἄλλου παρεδέξατο

(1) C. ἑκάστα.

καὶ συμβεβηκόσι.

(2) B. κοινὰ, καὶ πῶς.

(5) C. D. περιληπτικόν.

(3) A. C. D. τὸ κατηγορεῖσθαι.

(6) C. μόνου.

(4) B. C. καὶ προσθήσεις (7) C. ἀλλ' ὅθεν ἄρα.

ταύτην τὴν περιληπτικὴν ἐκάστου δυνάμιν εἶδους· οὐ δὲ καὶ ἔστιν εἰκὼν, παρὰ δόξαν ὑποστάν, κατὰ ἀνάμνησιν ἐκ τῶν φαινομένων τῆς ἐνδον ἀνακινουμένης αἰτίας. Ἔτι πρὸς τούτοις λέγομεν ὅτι πᾶσα ἀπόδειξις ἐκ τῶν προτέρων ἔστὲ καὶ τιμιωτέρων καὶ καθολικωτέρων πῶς οὖν τὸ καθόλου τίμιον, εἴπερ ὑστερογενές; ἐν γὰρ τοῖς ὑστερογενέσι τὸ καθολικώτερον ἀνουσιώτερόν ἐστιν· ὅθεν καὶ τὸ εἶδος μᾶλλον οὐσία τοῦ γένους. Ἀναίρετέον ἄρα καὶ τοὺς περὶ τῆς ἀληθεστάτης ἀποδείξεως κανόνας, εἰ μόνον τὰ ὑστερογενῆ καθόλου θήσομεν (1) ἐν ταῖς ψυχαῖς· οὐ γὰρ που ταῦτα τῶν μερικωτέρων κρείττω, καὶ αἴτια καὶ πρότερα τὴν φύσιν· εἰ δὲ ταῦτα ἄτοπα, δεῖ πρὸ τῶν ὑστερογενῶν ὑφεστάναι τοὺς οὐσιώδεις λόγους, αἱ μὲν προβεδλημένους καὶ δραστηρίους ἐν ταῖς θείαις ψυχαῖς καὶ ταῖς τῶν κρειττόνων ἡμῶν γενῶν, ἐν ἡμῖν (2) δὲ ποτὲ μὲν ἐπικαλυπτομένους, ποτὲ δὲ ἐνεργοῦντας· καὶ ποτὲ μὲν θεωρητικῶς μόνον, ποτὲ δὲ προνοητικῶς, ὅταν καὶ ἡμεῖς θεοῖς συνταλθέντες, μετ' ἐκείνων τὸν ὅλον κόσμον διοικῶμεν. Λεγέσθω μὲν οὖν, ἵν' ἐπὶ τὸ προκειμένον ἔλθωμεν· τοῦτο δὲ ἔστι τὸ ὡς ἀληθῶς εἶδος νόημα εἶναι· λεγέσθω τοίνυν εἶναι νόημα τὸ ὡς ἀληθῶς εἶδος· ἀλλὰ πρῶτον μὲν ὡς νόησις τοῦ ἀληθοῦς νοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ πατρικοῦ, παρ' ᾧ καὶ τὰ ὄντα νοήσεις εἰσὶ, καὶ αἱ νοήσεις, τὰ ὄντα. Τὰς (3) γοῦν ἐν ἐκείνῳ πρώτως ὑφεστώσας ἰδέας ἡμῖν ἐφερμηνεύοντα (4) τὰ λόγια, κέκληκεν αὐτάς ἐννοίας πατρικᾶς, ὡς οὔσας δημιουργικᾶς νοήσεις διὰ τὴν τῶν νοήσεων πρὸς τὰ νοούμενα μίαν ὑπόστασιν·

(1) C. θησόμεθα.

(2) B. ἡμῖν θῆ.

(3) A. D. τὰς γοῦν τὰς ἐν ἐκείνῳ.

(4) B. C. D. ἀφερμηνεύοντα.

λέγει γοῦν,

Ἐννοία πατρὸς αἰδύμεθα σ' εἰλιμένον (1) πῦρ

ὃν γὰρ ὡς ἄλλαι ἄλλων εἰσὶν αἱ ἐκεῖ νοήσεις, ἀλλ' ὡς αὐταὶ ἑαυτῶν· διὸ καὶ ὄντως οὐσίαι καὶ ὄντως νοήσεις, καὶ ὁμοῦ ἄμφω, καὶ διὰ τοῦτο ἔννοια τοῦ πατρὸς. Μετὰ δὲ τὰς πατριαῖς ἰδέας ἐν πάσαις ταῖς μετὰ τὸν πατέρα νοεραῖς οὐσίαις κατὰ τὴν ὁμοιότητα τὴν πρὸς ἐκείνον ἐκάστη παλιῶν ἰδέα νόημά ἐστιν· οὐδὲ ἐν ταύταις ἢ τῆς ἐνεργείας οὔσης ἀνουσίου, ἢ τῆς οὐσίας ἀνενεργήτου, συναριθμοῦ δὲ τῆ οὐσία τῆς νοήσεως οὔσης· πλὴν διτι τοῖς μὲν συστοίχοις ἕκασται νοητοῖς εἰσι σύνδρομοι, τῶν δὲ ὑπερτέρων, νοήσεις μόνον, ἀλλ' οὐχ αἱ αὐταὶ τοῖς νοητοῖς ἐκείνοις, ἀτε ὑπερτέροις οὔσι τῶν νοούντων (2). Μετὰ δὲ πάσας τὰς νοεράς οὐσίας ἐν ταῖς ἀεὶ νοούσαις ψυχαῖς νοήματα μὲν ἔστι καὶ νοητὰ διεστῶτα ἀλλήλων, ὡς τὰ μὲν νοεῖν, τὰ δὲ νοεῖσθαι τῶν μὲν νοήσεων, μεταβατικῶν οὐσῶν, τῶν δὲ οὐσιωδῶν ἐν αὐταῖς λόγων, ἀεὶ τῶν αὐτῶν μενόντων· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἐν ταῖς νοηταῖς (3) ψυχαῖς, διττὰ τὰ νοήματα. Τὰ μὲν γὰρ ἔστι τῶν οὐσιωδῶν λόγων, τὰ δὲ τῶν (4) ἐκ πολλῶν ὄντων αἰσθησεων εἰς ἐν λογισμῷ συναιρουμένων· ἀλλ' (5) οὐ διὰ τούτων φησὶν ὁ Σωκράτης ἐγγίνεσθαι τῇ ψυχῇ· τὸ γὰρ ἐγγινόμενον δῆλον ὡς οὐκ ἔνεστι κατ' οὐσίαν. Τοῦτο δὲ ἔσχατόν

(1) B. μοτιία λιμένον C. D. μονευλιμένον. Hic versus deest in Collectione Oraculor. Patricianâ et Taylorianâ. *Classic. Journ.* T.

(2) C. τῶν νοημάτων.

(3) C. D. ἐν ταῖς μερικαῖς.

(4) B. τῶν πολλῶν ὄντων.

(5) B. ἀλλ' οὔν. C. D. ἀλλ' ἢ.

16. 17.

ἔστιν ἀπήχημα τῆς πρώτης νοήσεως, καθόσον τέ ἐστὶ καὶ καθόλου καὶ ἐν τῇ νοούσῃ ψυχῇ τὴν ὑπόστασιν ἔχον· τὰς δὲ τῶν οὐσιωδῶν λόγων προβολὰς νοήματα λέγοντες, καθ' ἃς γινώσκομεν ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ πλήρωμα (1) πάντων ἐστὶ τῶν εἰδῶν, ἕτερον τρόπον νοήματα δεῖ λέγειν, καὶ οὐ τὰ ἐγγινόμενα αὐτῇ διὰ τῆς τῶν πολλῶν αἰσθητῶν προβολῆς· ὑφ' ἐστῶτων γάρ ἐστιν ἐκεῖνα νοήματα, καὶ αἰεὶ ὄντων ἐν ἡμῖν, καὶ αὐτὰ τὰ ὄντως ὄντα ἐνεικονιζομένων. Καὶ ὅταν εἰς ταῦτα κατα- ντήσωμεν, τῆνικαῦτα τῶν ὄντως νοημάτων γινόμεθα πλή- ρεις, οὐκ ἐγγινομένων, ἀλλὰ προβαλλομένων (2) ὧν ἔχοντες ἠγχοοῦμεν· οὔτε δ' οὖν τοῖς παρά τισι καλουμένοις ἐννοήμασιν εἰς ταῦτόν ἄγειν προσήκει τὰ νοήματα ταῦτα τὰ τῶν οὐσιωδῶν λόγων, καὶ ὅτι μάλιστα ἐπικοινωνῆται τῆς προσηγορίαις· ἐνεργήματα γάρ εἰσιν ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν φαν- τασιῶν ἀνεγειρόμενα· οὔτε τοῖς ἀσωμάτοις λεκτοῖς· ἀν- ὑπόστατος γάρ ἡ ἐκείνων οὐσία καὶ ἀμυδρὰ τοῖς τιθεμένοις αὐτὴν εἶναι διαδοξάζεται (3). Οὐδ' ὅλως τοῖς ἀνουσίοις ἐν ταῖς ψυχαῖς εἶδ' εἶναι, ἀλλὰ τοῖς κατ' οὐσίαν ἐνυπάρχουσι καὶ συμπληροῦσιν αὐτῶν τὴν ὅλην ζωὴν. Δεῖ τοίνυν ἀπὸ τῶν φυσικῶν λόγων, ὡσπερ εἶπομεν, ἀνατρέχειν ἐπὶ τοὺς ψυχικοὺς, οὐ τοὺς ὑστερογενεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς οὐ σιῶδεις· καὶ γὰρ οἱ ὑστερογενεῖς, τούτων εἰσὶν εἰκόνες, οὐκ ἀπὸ τῶν πολλῶν αἰσθητῶν τεχθέντες· οὔτε γὰρ ἐπὶ πάν- των ἐστὶ τῶν πολλῶν τὸ κοινόν· οὐ γὰρ ἐπὶ τῶν κακῶν τιθέμεθα τοὺς καθόλου λόγους, οὔτ' ἐπὶ τῶν μοναδικῶν, διότι μοναδικὰ παρατιθέμεθα τὸ κοινόν ἐννοεῖν ἐνδοξεν

(1) A. C. ὅπως καὶ ἡ ψυχὴ πάντων. (2) D. προβαλλομένων.

(3) B. δοξάζεται.

ἄρα καὶ ἀπὸ τῆς οὐσίας ἡμῶν αἱ προβολαὶ γίνονται τῶν εἰδῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν· πολλῶ γὰρ ἂν εἴη τὰ ἐπιστητὰ τῶν αἰσθητῶν ἀμυδρότερα. Νῦν δὲ ὡς ἐπιστήμη κρείττων αἰσθήσεως, οὕτω καὶ (1) τὰ ἐπιστητὰ τῶν αἰσθητῶν· τὰ δὲ καθόλου, ἐπιστητὰ, καὶ περὶ τούτων αἱ ἐπιστῆμαι. Ταῦτα ἄρα κρείττω καὶ σεμνότερα τῶν αἰσθητῶν ἔσται· οὐ γὰρ ἔχει λόγον τὰ αἴτια καταδεικτέρα τῶν αἰτιατῶν ὑπάρχειν· ἔνθεν οὖν, ὡς περ εἴρηται, καὶ κατ' οὐσίαν ἔχομεν τὰ εἶδη· ταῦτα δὲ ἄλλως νοήματα ἐστί, καὶ οὐχὶ νοήσεις· ἐπεὶ γὰρ γεννήματά ἐστι τοῦ νοῦ, νοήματα ἂν εἰκότως καλοῖται ὡς ἀποτελέσματα τοῦ νοῦ, καθάπερ καὶ τέχνην καλοῦμεν τὸ ἀπὸ τέχνης, καὶ φύσιν τὸ ἀπὸ τῆς φύσεως εἶδος· καὶ διότι δὴ πάντες οἱ ψυχικοὶ λόγοι τῶν θείων εἰδῶν ἐξήρτηνται καὶ τῆς ἐκεῖνων ἐφίενται νοήσεως, νοήματα ἂν καὶ ταύτη προσεγορεύοντο. Λέγεται γὰρ νόημα καὶ τὸ νοητὸν αὐτὸ τὸ νοηθῆν, καὶ τὸ ἐνέργημα καὶ τὸ γνωστακὸν τοῦ νοούντος, ὡσπερ κίνημα τὸ ἐνέργημα τοῦ κινηθέντος. Ἄλλ' ἐν μὲν τῷ νοῦ, καθάπερ εἴρηται, ταῦτα ἀμφοτέρωθεν σύνεστιν ἀλλήλοις· τὰ δὲ ἐν ψυχῇ νοητὰ, πρὸς μὲν τὰ ἐν αὐτῇ, νοήματα ἂν καλοῖντο νοούμενα ὑπ' αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ εἶδη τὰ ὄντως νοητὰ, τὴν τῶν νοούντων ἔχει τάξιν, ὡς ἐκεῖνων ὄντων αὐτοῖς γινομένων· πανταχοῦ γὰρ τὰ νοοῦνται δευτέραν δεῖ τῶν νοητῶν εὐληχέως μοῦραν· ἔχει δὲ οὐαίως ἢ τοῦ νοῦ φύσιν πρὸς τὴν τῶν εἰδῶν θεωρίαν· εἰδοποιὸς γὰρ καὶ ἐν τοῖς ὄλοις ὁ νοῦς, ἥτε δημιουργία πᾶσα καὶ τὸ κάλλος τῶν φαινομένων καὶ ἡ τάξις διὰ τὴν τοῦ νοῦ βασιλείαν εἵργασται· καὶ οὔτε τὴν νοεράν τις αἰτίαν

(1) A. B. οὕτω καὶ ἐπὶ τὰ ἐπιστητὰ.

ἀφεις, θνηθείη ποτ' ἂν κατιδεῖν ὅπως ἢ τῶν εἰδῶν οὐσία προκατάρχει τῆς ὑποστάσεως τῶν ὄλων, οὔτε τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν παριδῶν, διαφυλάξαι τὴν νοερὰν εἰς τὰ τῆδε ποίησιν. Συνέζευκται ἄρα ἀλλήλοις ὁ, τε νοῦς καὶ τὰ εἶδη· καὶ εἰς τὴν συγγένειαν ταύτην, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀποβλέπων (1) καὶ ὁ Σωκράτης, τὰ εἶδη νοήματα ἀφωρίσατο· καὶ δῆλον ὅτι καθ' ἕκαστον νοῦν, οἰκειῶς ταῦτα ὑποθετέον, ὁλικῶς ἢ μερικῶς, ψυχικῶς ἢ νοερῶς. Ἄλλ' ὥδινε μὲν τὴν νοερὰν οὐσίαν, ἔθετο δὲ ἐν τῷ ψυχικῷ νῷ ταῦτα ἀεὶ γίνεσθαι τὰ νοήματα, κάτωθεν διὰ τῶν προσεχῶν ἐπανιῶν. Καὶ γὰρ ἡ ψυχὴ, νοῦς ἐστὶν ἀνειλημμένος, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ νοήματα τῶν πρώτων εἰκόνες· καὶ ὁ Παρμενίδης ἀπὸ τῶν ψυχικῶν τούτων νοημάτων μετὰγει τὸν Σωκράτη λοιπὸν ἐπ' αὐτὰ τὰ εἶδη τὰ νοερά, λέγων οὕτως·

« Τί οὖν, φάναι, ἐν ἑκαστον ἐστὶ τῶν νοημάτων νόημα,
 » οὐθενός (2) δέ; — Ἄλλ' ἀδύνατον εἰπεῖν. — Ἄλλὰ τίός; ;
 » — Ναί. — ὄντος ἢ οὐκ ὄντος. — ὄντος. — Οὐχ ἐνός τινος
 » ὁ ἐπὶ πᾶσιν ἐκεῖνο τὸ (3) νόημα ἐπινοεῖ μίαν τινα οὐσαν
 » ἰδέαν; — Ναί. — Εἶτα οὐκ εἶδος ἔσται τοῦτο τὸ νοούμενον
 » ἐν εἶναι, ἀεὶ ὄν τὸ αὐτὸ ἐπὶ πᾶσιν; — Ἀνάγκη αὖ (4)
 » φαίνεται ».

Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς καθέκαστα κοινῶν ἀνέδραμεν ἐπὶ τι ἕτερον αὐτῶν προσεχές, οἷον ἔστι φυσικὸν εἶδος, εἶτα ἀπὸ τούτου λοιπὸν ἐπὶ τὸν ἐν ψυχῇ λόγον, ὃ ἐστὶ νοηματικὸν

(1) C. D. βλέπων.

(3) B. τὸ νόημα ἐπὸν, νοεῖ. Sic

(2) B. νόημα δὲ οὐθενός. Sic Fisch. Heindorf. Ast. Bekk. ker. — C. D. ἐπινοεῖν.

— C. νόημα οὐθενός, ἀλλ'.

(4) D. ἀνάγκη οὖν φ.

πρὸς τῶν ὄντων, οἷον τὸ ὑστερογενὲς ἐλαμβάνομεν, ὃ δὴ καὶ ὡς ἀληθῶς ἐγγίνεται ταῖς ψυχαῖς. Δεῖ δὲ ἐντεῦθεν καὶ εἰς αὐτὸ διαβαίνειν τὸ τοῦ οὐσιώδους λόγου νόημα, καὶ ἀπὸ τούτου λοιπὸν πρὸς αὐτὸ τὸ ὄν ποιήσασθαι τὴν (1) μετασταν, ἐφ' ἣν καὶ νῦν ὁ Σωκράτης περιάγεται διὰ τῶν Παρμενίδου μαιευτικῶν λόγων. Ἐπεὶ γὰρ ἔχομεν ὅτι ὁ ἐν ψυχῇ λόγος ἢ τινὸς νόημα ἔστιν, ἢ οὐδενός· ἀλλὰ τὸ μὲν μηδενὸς ὄν νόημα, διάκενόν ἐστι καὶ πλασματώδες, οἷον εἴτις ἵπποκένταυρον ἢ τραγέλαφον ἐπιχειρεῖ νοεῖν, μᾶλλον δὲ εἴ τις σιδαψὸν ἢ τι ἄλλο τῶν ἀνυποστάτων παντάπασι τούτων γὰρ φαντασίαν γέ τινα λαμβάνομεν. Λεῖπεται ἄρα τινὸς εἶναι νόημα τὸν ἐν τῇ ψυχῇ λόγον· εἰ δὲ τινὸς, ἐρωτητέον πρότερον ὄντος ἢ οὐκ-ὄντος· δῆλον δὴ ὅτι περ ὄντος νόημα ἔστιν ὁ ἐν ψυχῇ λόγος· εἰτ' οὐ πολλῶ πρότερον ἐκεῖνο τὸ εἶδος ἐστὶν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ψυχικοῖς, τοῖς φυσικοῖς, ὃ δὴ τὸ νόημα νοεῖν φαινέμεν, μίαν τινα οὐσαν ἰδέαν; πολλῶ γὰρ ἐκεῖνο εἰς τὸ εἶναι κυριώτερον τοῦ κατ' αὐτὸ νοήματος. Καὶ μὴν αὖ (2) τό, τε εἶδος καὶ τὸ νόημα πῶς ἐνὸς δύο εἶδη προέστηκεν. Εἰ δὲ τούτων δεῖ θάτερον εἶδος ποιεῖν, δῆλον ὅτι τὸ κυριώτερον ἂν εἴη εἶδος. Τοιοῦτον δὲ τὸ νόημα φαινέμεν ἐπὶ πᾶσι ὄν τοῦτο τοῖς ὑπὸ τοῦ ὀνόματος (3) ὡς ὁμοειδέσι νοούμενον· τοῦτο γὰρ τοῦ εἶναι τοῖς ὁμοίαις αἰτίον, ἀλλ' οὐχὶ τὸ νόημα τὸ τούτου νοητικόν. Οὐδὲ γὰρ τὸ νόημα τὸ περὶ τοῦ ἐμοῦ πατρός ἐστι (4) πατήρ, ἐμοῦ αἰτίον, ἀλλ' ὁ πατήρ· οὕτω καὶ ἐπὶ πάντων τῶν

(1) C. D. τὴν μετάβασιν.

(3) C. D. νοήματος.

(2) C. καὶ μὴν αὖ. D. καὶ (4) C. Deest ὅτι πατήρ. μὴν οὖν αὖ.

αιτίων, οὐ τὰ περὶ αὐτῶν νοήματα ὡς ἔστιν αἷτια τῶν κατὰ ταῦτα ὄντων, ἀλλ' αὐτὰ πρὸ τῶν νοημάτων, & δὴ καὶ τοῦ ἀληθεύειν ἔστιν αἷτια τοῖς νοήμασι τοῖς λέγουσιν ἐκεῖνα τινῶν αἷτια ὑπάρχειν. Ὅσοι μὲν οὖν τὰς ἰδέας νοήσεις εἶναι ψιλὰς ὑπέλαβον, οὗτοι πᾶν νόημα τινὸς (1) εἶναι φάντες, ἀξιοῦσι τοῦ νοοῦντος εἶναι τὸ νόημα καθάπερ ἂν εἰ λόγοις αἰσθημα μὴ εἶναι, ἀλλὰ τὴν αἰσθησιν ἀκούων, τοῦ αἰσθητικοῦ (2) μόνον εἶναι· καὶ διὰ τοῦτο παραλογοῖζεσθαι φασὶ τὸν Παρμενίδην. Ὅσοι δὲ (3) νοήσεις τοῖς νοητοῖς συνδρόμους, οὗτοι καὶ τοῦ νοοῦντος εἶναι καὶ τοῦ ὄντος τὸ νόημα διορίζονται, πάντων ἡνωμένων ἀλλήλοις, τοῦ νοοῦντος, τῆς νοήσεως, τοῦ νοητοῦ· καὶ οὐδὲν θαυμαστόν ὄπου καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητῶν ταύτων τῷ αἰσθητῷ φασὶ τὴν αἰσθησιν, τὸ αἰσθημα λέγοντες. Εἰ δὲ τὸ νόημα τοῦ νοητοῦ ἔστιν οὐ μόνον ἐν ἡμῖν ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ θεῷ νῶ καὶ ἀληθινῷ, δῆλον ὅτι ἔστι πρὸ τοῦ νοήματος τὸ νοητὸν, εἰς & καὶ ἀπερειδόμενος ὁ ἐν ψυχῇ λόγος, νόημα ἔστί. Τὸ γὰρ ἀνειλεγμένον τῶν ἐν τῇ ψυχῇ λόγων, καὶ τὸ διηρημένον καὶ τὸ μεταδατικὸν ἐν ταῖς ἐνεργείαις, ἱκανῶς ἐπιδείκνυσιν, ὅτι ἄρα ἄλλο ἔστί τὸ νοητὸν εἶδος, τὸ ἡνωμένως καὶ ἀδιαιρέτως τὴν αἷτιαν περιέχον πάντων τῶν λόγων· ὃ καὶ ἐν ἐκάλεσεν ἐν τούτοις καὶ ἐπὶ πᾶσι ληπτικὸν τῶν εἰδητικῶν διακόσμων, καὶ ὑπὸ τοῦ νοήματος ἔφατο νοεῖσθαι ὡς μίαν τινὰ οὐσαν ἰδέαν. Ἐκ δὴ τούτων λάβοις ἂν, ὅτι καὶ ἡ παντός (4) νοῦ νοήσεις καὶ προὑπαρχόντων τῶν νοητῶν· καὶ οὔτε νόησις ἔστι ψιλὴ γνῶσις, ἀλλ' ὄντος τινός· οὔτε τὰ νοητὰ δεύτερα τῶν

(1) B. τινῶν.

(3) C. D. ὅσοι δὲ οὖν νοήσεις.

(2) C. τοῦ αἰσθητοῦ.

(4) B. ἡ τοῦ παντός.

νοούντων· οὕτω γὰρ ἂν αἱ νοήσεις εἴεν πρὸ τούτων, οὐπω ὄντων· ἢ τοιούτων πρὸ τῶν νοούντων τὰ νοητὰ, καὶ διὰ τοῦτο πρὸ τῶν νοήσεων αἱ γὰρ νοήσεις ἐν τοῖς νοοῦσιν εἰσιν ἐξ ἀνάγκης, ὡς αἰσθήσεις ἐν τοῖς αἰσθανομένοις, καὶ πᾶσαι γνώσεις ἐν τοῖς γινώσκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἔξω τῶν γινωσκόντων ἢ ἐν αὐτοῖς τοῖς νοοῦσιν· ἐπειδὴ οὐ μετὰ ταῦτα, ἵνα μὴ, πρὶν ἐκεῖνα ὑποστῆ, νοήσεις οὔσαι κατ' ἐνέργειαν, μηδενὸς ὄσιν. Ἀλλὰ μὴν εἰ πρὸ τῶν νοούντων τὰ νοητὰ, δεῖ καὶ ἐν αὐτοῖς εἶναι ἕτερον, διότι πᾶν τὸ νοοῦν, ἑαυτὸ νοεῖ, καὶ τὸ ἑαυτὸ νοοῦν, νοεῖ διὰ τῆς ἑαυτοῦ νοήσεως, οὐκ ἔξω ἑαυτοῦ βλέπον. Τοῦτό τε οὖν δεῖ λαμβάνειν ἐκ τοῦ Πλάτωνος (1) οὕτως αἰπόντος, ὅτι τὸ νόημα ἐστὶ, καὶ οὐ πρᾶσθέντος ὅτι τὸ ὄν ἔξω τοῦ νόηματος δι' ὅτι νοῦς, ὁ μὲν ἐστὶ μόνως ἑαυτὸν νοῶν, ὁ δὲ καὶ ἑαυτὸν καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ, τὰ δὲ μετ' αὐτὸν, οὐδεὶς εἰ μὴ τῷ τῆς αἰτίας αὐτῶν (2) ἔχων. Τριχῶς γὰρ καὶ τὸ νοητὸν, κατὰ μέθεξιν μὲν, ἐπὶ τοῦ τὰ πρὸ αὐτοῦ (3) νοοῦντος· καθ' ὑπαρξιν δὲ, ἐπὶ τοῦ ἑαυτόν· κατ' αἰτίαν δὲ ἐπὶ τοῦ τὰ μετ' αὐτόν (4). Καὶ ὅπου μὲν τὸ κατὰ μέθεξιν νοητὸν, ἔστι καὶ τὸ καθ' ὑπαρξιν· δεῖ γὰρ τὸ τὰ πρὸ αὐτοῦ νοοῦν, καὶ ἑαυτὸ νοεῖν· ὅπου δὲ τὸ καθ' ὑπαρξιν, οὐ πάντως τὸ κατὰ μέθεξιν· ὁ γὰρ πρῶτιστος νοῦς ἑαυτὸν νοεῖ μόνον, οὐδὲν ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ (5) νοητόν. Καὶ ὅπου μὲν τὸ κατ' αἰτίαν νοητὸν, ἐκεῖ καὶ τὸ καθ' ὑπαρξιν· ἐν γὰρ τῷ αὐτὸ ἑαυτὸ νοεῖν (6), καὶ τὰ μετ' αὐτόν τις

(1) C. D. τὸ τοῦ Πλάτωνος.

(5) B. πρὸ αὐτοῦ.

(2) C. αὐτόν.

(6) C. D. τῷ ἑαυτῷ ἑαυτόν

(3) A. B. C. ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ. νοεῖν.

(4) A. C. D. ἐπὶ τοῦ μετ' αὐτόν.

νοητὰ δύναται νοεῖν· οὐχ ὅπου δὲ τὸ καθ' ὑπαρξιν, καὶ τὸ
κατ' αἰτίαν νοητόν· εἴ τις εἴη τελευταῖος νοῦς, οὐδὲν ἔχων
νοητόν δεύτερον ὅπερ νοήσει, κατ' αἰτίαν ἑαυτὸν νοῶν, καὶ
ἑαυτῷ νοητὸς ὢν. Ταῦτα δ' οὖν, ὅπερ ἔφη, θεωρήσειας ἐν
ἐκ τοῦ φάναι τὸν Παρμενίδην τὸ νόημα ὄντος εἶναι τινός·
δς καὶ τὴν δόξαν εἶπεν ἐν Θεαιτήτῳ τινός. Ὅθεν καὶ τὸ μὴ
ὄν, ἀδόξαστον (1)· καὶ πᾶν τὸ γινώσκειν τί, καὶ οὐχὶ μηδέν·
καὶ ὅτι τὸ ἐν μειζόνως πάρεστι τοῖς οὖσιν, εἰς αὐτὰ τὰ
νοήματα ἀνήρηται. Τὸ γὰρ ἐκὸν ἐν ἐπὶ πᾶσι τοῦτο παρί-
στησι. Οὐκ ἄρα στησόμεθα ἀκόντες ἀπ' ἄλλων εἰδῶν ἐπ'
ἄλλα, πρὶν ἂν ἐπὶ τὰ ὄντως ὄντα ποιησώμεθα τὴν ἀναδρο-
μὴν. Κἄν γὰρ εὐρωμεν συμφυῶς ἠνωμένα τὸν τε νοῦν καὶ
τὰ νοητὰ, πλήρωμα ἔσται τῶν εἰδῶν κατὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ
νοητόν, ὁ νοῦς· καὶ ὡςπερ νοῦν καὶ νοητόν ἐνίζομεν ἀλλή-
λοις, οὕτω δὴ καὶ τὰ νοήματα τοῖς οὖσιν εἰς ταῦτόν ἄξο-
μεν (2)· ἐν αὐτῷ γὰρ ὢν ὁ νοῦς καὶ ἑαυτὸν νοῶν, ὁμοῦ
δὴ καὶ τῶν νοητῶν ἔστι πλήρης. Καὶ ὡςπερ ἐν τοῖς αἰσθη-
τοῖς τὸ φαινόμενον ὁπωσοῦν ἐν, πληθὸς ἔστι κατ' ἀλήθειαν,
οὕτω δὴ καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς τὸ δυοειδές τοῦ νοήματος καὶ
τοῦ ὄντος ἐνιαίως ὑφέστηκε. Ψυχὴ μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ἑαυτῆς
νοημάτων ἐπὶ τὰ ὄντα μεταβαίνουσα ὡς ἀπ' ἄλλων ἐπ' ἄλλα
μεθίσταται· τὰ δὲ νοῦ νοήματα, τὰ ὄντα ἐςὶ διὰ τε τὴν νοεράν
ἐπιστροφὴν καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ἐκείνοις ταυτότητα.

« Τί δὲ δὴ, εἰπεῖν τὸν Παρμενίδην, οὐκ ἀνάγκη, εἰ
» τἄλλα φῆς τῶν εἰδῶν μετέχειν, ἢ δοκεῖ (3) σοι ἐκ νοημά-

(1) B. εὐδόξαστον.

(3) Bekk. Heindorf. Ut

(2) A. B. C. D. ἀξιούμεν. Fisch. δοκεῖν.

In margine ἄξομεν.

» των ἑκαστον εἶναι καὶ πάντα νοεῖν , ἢ νοήματα ὄντα ἀνό-
 » ητα (1) εἶναι;— Ἄλλ' οὐδὲ τοῦτο, φάναι, ἔχει λόγον ».

Δύο λόγοις χρώμενος, μετὰγει τὴν ὑπόθεσιν ἀπὸ τῶν
 ψυχικῶν νοημάτων ἐπὶ τὰ εἶδη τὰ νοητά, τούτοις ὄντα
 τοῖς νοήμασι νοητά, καὶ διὰ τοῦτο νοήμασι καλουμένοις.
 Πρωτέρω (2) μὲν τοῦ ἀπ' αὐτοῦ νοήματος (3)· τὸ γὰρ ὄν,
 νοηματικόν ἐστὶν ὄντως. Ἐκεῖνο δὲ (4) οὖν τὸ ὄν ἐστὶ, τὸ
 κυριώως εἶδος· καὶ ὁ ἐστὶν ἐπὶ πᾶσι τοῖς εἶδεσιν αἶψι ὄν καὶ
 ταῦτόν καὶ ἐν καὶ ἤδη νοούμενον, ἀλλ' οὐχὶ νοοῦν μόνον·
 ὥσπερ τὸ νόημα τὸ ψυχικόν. Ὅτι μὲν γὰρ ἕτερα ἐστὶν ὡς
 νοοῦν νόημα τοῦ νοουμένου, δηλον· ἢ οὖν ἄμφω εἶδη, καὶ
 δύο ἔσται τὰ πρῶτα, καὶ οὐκ ἔστι μία ἑκάστων ἰδέα· ἢ τὸ
 κυριώτερον τοῦ (5) νοήματος αὐτὸ τὸ νοούμενον· ὥστε
 τοῦτο ἂν εἴη τὸ εἶδος, ἀλλ' οὐ τὸ νόημα. Δευτέρω δὲ ἐτέρω
 τοιούτῳ, πᾶν τὸ νόημα, ἢ νόημα, μετέχον νοεῖν ἀναγκαῖον·
 τὰ δὲ τῆδε μετέχειν τῶν εἰδῶν, ὥστε εἰ τὰ πρῶτα εἶδη
 εἴη νόημα, καὶ μετέχει τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν, ὡς νοήματα
 πάντα νοητικά· τὸ γὰρ τῆς νοήσεως ἧτις ἦν τὸ νόημα μετε-
 ληχὸς, νοεῖ· καὶ γὰρ τὸ τῆς ζωῆς, ζῆ, καὶ τὰ τοῦ ὄντος
 ἔστιν· οὐκ ἄρα τὰ εἶδη νοήματά ἐστιν, ἀλλὰ νοήματα τῶν
 κατὰ τὰς νοήσεις τεταγμένων· καὶ οὐδὲν ἄτοπον τὸ τῶν
 νοημάτων μετέχον, μὴ νοεῖν. Εἰ τοίνυν πάντα μὲν μετέχει
 τῶν εἰδῶν, τῶν δὲ νοημάτων μὴ πάντα, οὐκ ἂν εἴη τὰ εἶδη
 νοήματα. Τῶν τριῶν γὰρ ἐν ἂν τι συμβαίνοι· ἢ μὴ μετέχειν

(1) C. D. νοητά.

(4) B. ἐκεῖνο δέ.

(2) A. B. C. ποτέρω.

(5) C. D. τὸ κυριώτερον δὲ

(3) C. τοῦ νοήματος. D. τὸ τοῦ.

ἀπ' αὐτοῦ τοῦ νοήματος.

τοῦ νοεῖν τὰ νοήματος μετέχοντα, ἢ μὴ νοήματα εἶναι τὰ εἶδη, ἢ τὸ ἀνόημα (1) μὴ μετέχειν τῶν εἰδῶν· ὧν τὰ δύο πάντως ἄτοπα· καὶ γὰρ πᾶν τὸ νοήματος μετέχον, νοεῖ· τὸ γὰρ νόημα δηλοῖ νόησιν· καὶ τὰ ἀνόητα μετέχει τῶν εἰδῶν, ὡς τὰ ἄψυχα, τοῦ ἴσου καὶ ἐλάττωτος καὶ μείζονος, εἰδῶν ὄντων. Οὐκ ἄρα νοήματά ἐστι τὰ εἶδη, οὐδὲ ἐν νοήμασιν οὐσίωται, ἀλλ' ἐν νοητοῖς. Ἀναδράμωμεν οὖν ἀπὸ τῶν μεριστῶν ἐπὶ τοὺς ἀμερεῖς λόγους τῆς φύσεως, ἢ μὴ ὑπάρχει τὸ νοεῖν τὰ πρὸ αὐτῆς· οὐ γὰρ μόνον ἀνόητος, ἀλλὰ καὶ ἄλογος ἢ φύσις καὶ ἀφάνταστος· ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τὰ νοητὰ τὰ ὑπερκειμένα τῶν φυσικῶν εἰδῶν, ψυχῆς ὄντα ἐνεργήματα νοητικῆς, κατὰ τὴν τοῦ Σωκράτους περὶ αὐτῶν θέσιν· ἐν ψυχῇ γὰρ εἶπεν αὐτὰ ἐγγίνεσθαι, καὶ εἶναι νοήματα ψυχῆς ὡς νοήσεις· ἀπὸ δὲ τούτων ἐπὶ τὰ ὄντως νοητὰ. Ταῦτα γὰρ αἷτια πάντων δυνατὸν εἶναι τῶν εἰδοκεποισμένων, ἀλλ' οὐχ ἅ ἐστι νοήματα μόνον· ὥστε καὶ εἰ ὁ δημιουργικὸς νοῦς κοσμοποιὸς λέγοιτο καὶ πάντων αἷτιος, κατὰ μὲν τὸ ἐν ἑαυτῷ νοητὸν, τοῦ εἶναι πᾶσιν ἐστὶν αἷτιος, κατὰ δὲ τὴν ζωὴν, μόνου δὴ που τοῦ ζῆν (2), κατὰ δὲ τὸν νοῦν, μόνου πάντως τοῦ νοεῖν. Δεῖ οὖν μὴ ἀπὸ τῶν νοούντων (3) ἄρχεσθαι τὰ πράγματα, ἀλλ' ἀπὸ τῶν νοουμένων, ἵνα πάντων (4) αἷτια ἢ καὶ νοητικῶν καὶ μὴ νοητικῶν· πᾶσι γὰρ τὸ εἶναι κοινόν· τὸ δὲ νοεῖν, οὐ πᾶσι πάρεστιν· οὐκ ἄρα τὰ ψυχικὰ νοήματα πρῶτα ἐστὶ τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τούτων νοούμενα, καὶ πρωτουργὰ, καὶ πᾶσιν

(1) B. τὸ ἀνόητον.

(2) A. B. τῆς ζωῆς.

(3) C. νοημάτων.

(4) C. πάντως.

αἷτια τῆς οὐσίας καὶ τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς τελειότητος. Ἐν δὴ τούτοις ἄξιον ἐφιστάνειν, διὰτι πάντων τῶν ἐν νῶ νοερῶς ὄντων οὐ πάντα νοεῖ τὰ τῆδε μετέχοντα τῶν εἰδῶν καὶ διὰτι ζώντων ἐκείνων πάντων, οὐκέτι πάντα τὰ ὁμοιούμενα πρὸς ἐκείνα ζῆ. Καὶ λεγέσθω μὲν ὅτι καὶ ἡ τῶν ὄντων ὑφῆσις ἀπὸ τῶν πρώτων αἰτίων ἄχρι τῶν τελευταίων ὑφίζανουσα, τὰς τῶν ὄλων καὶ παντελείων οὐσιῶν ἀμυδροῖ μεθέξει· καὶ ὡς διὰ πάντων ἡ δημιουργία διεξιούσα, πάντα ὑφίστησι κατὰ μέτρα διαφέροντα τῆς οὐσίας, καὶ σὺδὲ τοῦ αὐτοῦ εἶδους πάντα ὡσαύτως μετείληφεν, ἀλλὰ τὰ μὲν μειζόνως, τὰ δὲ ἐλασσόνως· καὶ τὰ μὲν κατὰ μίαν ὁμοιώθη τῷ εἶδει δύναμιν, τὰ δὲ κατὰ δύο, τὰ δὲ κατὰ πλείους· ὅθεν καὶ σειραὶ τινες ἀνωθεν ἐξεράνησαν ἄχρι τῶν κάτω διατείνουσαι λέγω, ὅλον τὸ τῆς σελήνης εἶδος. Γενέσθω γὰρ ἐπὶ ταύτης ὁ λόγος· ὤφθη μὲν καὶ ἐν θεοῖς κατὰ τὸ ἐν τοῦ εἶδους (1) καὶ ἀγαθοειδές· πάντα γὰρ θεύεται ἐκ τάγαθου, καθά φησιν ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης, διὰ τοῦ τῆς ἀληθείας φωτός· ὤφθη δὲ καὶ ἐν ἀγγέλοις κατὰ τὸ νοερόν, καὶ ἐν θαίμοσιν, εἰ βούλει, τοῖς διὰ νοήσεως ἀπεικομισαμένοις ἐκεῖνο τὸ εἶδος καὶ νοητικοῖς ὑποστασί ζώοις, οὐκέτι νοερῶς, ἀλλὰ ζωτικῶς αὐτὸ μμεῖσθαι δυναμένοι· καὶ πολλὴ περὶ τῶν σεληνιακῶν ἤξει (2) σοὶ ζῶων θεωρία τὸν Ἄπην Αἰγύπτιον, καὶ τὸν σεληνίτην ἰχθύον, καὶ πολλὰ ἄλλα ζῶα, τὰ μὲν ἄλλως, τὰ δὲ ἄλλως μιμούμενα τὸ οὐράνιον τῆς σελήνης εἶδος· ὤφθη δὲ καὶ ἐν λίθοις ἐσχάτως·

(1) C. D. τὸ τοῦ εἶδους.

(2) D. ἤξει.

ὥστε εἶναι τινα καὶ λίθον εἰς ἐκεῖνο τὸ εἶδος ἀνηρημένον, αὐξήσεις τε καὶ μειώσεις ὑπομένοντα μετὰ τῆς ἐν οὐρανῶ σελήνης, καὶ τοι ζωῆς ἄμοιρον ὄντα. Πανταχοῦ (1) τοίνυν νόει μοι ταῦτόν· καὶ μὴ πάντα πάσας οἰηθῆς τῶν εἰδῶν ὑποδέχεσθαι τὰς δυνάμεις, ἀλλὰ μετὰ τῆς οὐκείας ὑφέσεως· τὰ μὲν πλείους, τὰ δὲ ἐλάσσους. Οὐχ ὅσα οὖν ἔσιν ἐν ἐκείνοις, τοσαῦτα καὶ ἐν πάσαις ταῖς εἰκόσιν ἔγκειται· μόνον δὲ ἔστι καθ' ἕκαστον εἶδος, ἐξ ἀνάγκης ἐν πάσαις φανταζόμενον, ὅπερ ἐστὶν ἰδίωμα τοῦ εἶδους αὐτοῦ, καθὸ τῶν ἄλλων διέστηκε· κἀν γὰρ πάντα ἐν τὰ εἶδη, τὸ ἐν ἐκάσῳ πρόχειρον ἐν τι πάντως εἶναι, τὸ καὶ ἀφορίζον αὐτοῦ τὴν ἰδίαν ὑπαρξιν, ἧς πάντα μετέχει τὰ κατ' αὐτὸ λαβόντα τὴν γένεσιν· καὶ αὕτη μὲν, μίσην ποιεῖ τὴν σειράν, ἢ δὲ τῶν πλείονων δυνάμεων ἐν τῷ εἶδει καὶ τῶν ἐλασσόνων μέδεξις, τὰ πρῶτα καὶ μέσα καὶ ἔσχατα τῆς σειράς ἀνέφηνεν, ὅπου μὲν ἄλλως, ὅπου δὲ ἄλλως τοῦ αὐτοῦ μετασχεθέντος· ὁ δὲ εἰς πατρικὸς νοῦς, πᾶσιν ἀφορίζει τὰ μέτρα τῆς μεδέξεως προλαβῶν· καὶ τὰς ἐκάσων (2) συντελείας πρὸς τὸν κόσμον, ἀρχάς τε καὶ μέσα καὶ τέλη τῆς ἐκάσου τῶν εἰδῶν σειράς προλαβῶν, καὶ μέχρι πόσου φθάνειν ἀνάγκη τὴν ιδιότητα τὴν ἀφ' ἐκάσου καθήκουσαν. Προσκεισθῶ δὲ τούτοις, καὶ ὅτι τῆς μεδέξεως διαφόρου γιγνομένης, πρῶται μὲν ἀπολείπουσι τὰ μετέχοντα αἱ ὑφειμέναι τῶν εἰδῶν ιδιότητες· δεύτεραι δὲ, αἱ τούτων ὀλικώτεραι· πᾶσι δὲ ὁμοίως ἐμφανίζονται τοῖς ἀποτελέσμασιν αἱ πρωτουργοὶ καὶ τῷ ἐνὶ διαφερόντως συγγενεῖς· ἕκαστον γὰρ

(1) B. πολλαχοῦ.

(2) C. ἐκάσῳ.

εἶδος, ἐν ἑσσι καὶ πλῆθος· οὐχὶ κατὰ σύνθεσιν τοῦ πλῆθους τὸ ἐν ἀποτελοῦντος, ἀλλὰ τοῦ ἐνὸς ὑφισταμένου τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ιδιότητας. Ἐπινοῦν μὲν οὖν ἐνοειδῶς καὶ ἑσσι καὶ ζῆ καὶ νοεῖ, τὰ δὲ κατ' αὐτὸ (1) γεννώμενα, τὰ μὲν πάντων μετέχει τούτων, τὰ δὲ ἐνὸς μόνου τοῦ ὄντος· ἐπεὶ καὶ τοῖς εἶδασιν αὐτοῖς, τὸ μὲν νοερὸν, τοῦ ἐνὸς, ἢ δὲ ζωῆ, ἐκ τῆς ἀμεθέτου ζωῆς, τὸ δὲ ὄν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος· ὡσπερ δὴ καὶ τὸ ἐν ἀπὸ τῆς ἐπίκεινα τῶν ὄντων ἐνάδος. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ αὐτῶν εἰρήσθω τῶν θαυμάτων· τῶν δὲ δύο λόγων οἷς χρώμενος, ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄν ἀνέδραμε, τὰ μὲν συνεπεράνατο διὰ τῶν ἐκκεμμένων ῥητῶν, εἰπὼν ὅτι αὐτὸ ἄρα τὸ νοούμενον εἶδος ἑσσι, αἱ δὲ καὶ ταῦτόν ἐπι πᾶσι τοῖς εἶδεσι, καὶ τοῦτο πρεσβύτερον τοῦ ἐν ψυχῇ νοήματος· τὸ γὰρ νοούμενον, κρεῖττον, ὡς εἴρηται, τοῦ νοούντος· καὶ τε γὰρ ψυχὴ τὸ νοοῦν, νοῦς δὲ τὸ νοούμενον, κρεῖττων ὁ νοῦς· καὶ τε νοῦς μὲν τὸ νοοῦν, νοητὸν δὲ τὸ νοούμενον, κρεῖττον τὸ νοητόν. Τὸ δὲ δεύτερον ὅλον ἐξήτασεν εἰπὼν, ὅτι εἰ τὰ τῆ δε μετέχει τῶν εἰδῶν, τὰ δὲ εἶδη νοήματα, τὰ τῆδε ἄρα μετέχει νοημάτων· τὰ δὲ νοήματος μετέχοντα, ἀνάγκη νοεῖν· εἰ δὲ νοήματα αὐτῶν μετέχει, τοῦτο μὴ ἀναγκαῖον· οὐκ ἄρα τὰ εἶδη τὰ πρῶτα νοήματα. Καὶ οὗτος ὁ λόγος οὐ μόνον ἡμῖν ἐπιδείκνυσεν ὅτι οὐκ ἐν ψυχῇ τὰ εἶδη πρῶτον, ἀλλὰ καὶ ὅτι πρὸ νοῦ· καὶ γὰρ νοῦς νοεῖν ἑαυτὸν (2) καὶ τὰ ἑαυτοῦ νοητὰ, καθὸ μὲν νοῦς, ἐφίμενον ἐσσι, καθὸ δὲ νοητόν, ἐφετόν· τούτων δὲ, τὸ μὲν τάχαδῶ μᾶλλον συγγενές, τὸ δὲ ἦσσαν· ἐφετόν γὰρ καὶ τάχα-

(1) C. κατ' αὐτοῦ.

(2) B. πρὸ ἑαυτοῦ.

μάλιστα, καὶ διὰ τοῦ καταφαίνεσθαι καὶ μὴ φαίνεσθαι μόνον εἰπεῖν ἐνδειξάμενος, ὅτι διαφερόντως περὶ ταύτης τεθαύρηκε τῆς ὑποθέσεως. Τοῦτο δὲ διὰ τε τὴν ἑαυτοῦ πέπονθεν ὀξύτητα, καὶ τὴν τοῦ Παρμενίδου δύναμιν, τελειοῦσαν αὐτοῦ τὰς αὐτοφρεῖς περὶ τῶν Θεῶν ἐννοίας· ᾧ καὶ δῆλος ἔστι μαιευτικὸς ὡς ὁ τρόπος τῶνδε τῶν (1) λόγων, ἀλλ' οὐχὶ καταγωνιστικὸς· οὐ γὰρ ἂν προκόπτειν ἐποίει τὸν προσδιαλεγόμενον καὶ αἰεὶ τελειώτερον γίνεσθαι ταῖς ἐπιβολαῖς. Τέλος γάρ ἐστι, μαιείας μὲν, ἢ πρόκλησις τῆς ἐνδον γνώσεως· ἀγῶνος δὲ, ἢ νίκη καὶ τὸ περιβάλλειν (2) εἰς πᾶσαν ἀμηχανίαν τὸν ἀποκρινόμενον. Εἰ τοίνυν καθ' ἐκαστὴν ἀπορίαν ἀνεισιν ὁ Σωκράτης καὶ τελειοῦται καὶ διαρῥοῖ τὰς ἐν αὐτῷ περὶ τῶν πρωτουργῶν εἰδῶν ἐννοίας, μαιεύεσθαι μᾶλλον αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Παρμενίδου ῥητέον ἢ καταβάλλεσθαι, κἀκεῖνο τελειωτικὸν εἶναι τούτου μᾶλλον ἢ ἀμυντικόν. Ἄλλ' ὁ μὲν τρόπος τῶν λόγων, ὡς πολλάκις ὑπέμνηται (3), τοιοῦτός τις ἐστι. Κατίδωμεν δὲ καὶ ὅπως προέκοφε μὲν ἢ τοῦ Σωκράτους ὑπόθεσις, οὐπω δὲ ἔχει τὸ τέλειον. Ὅτι μὲν γὰρ νοερῶν ἀντελάβετο καὶ ὄντως παραδειγμάτων ὀρθῶς, καὶ ὅτι τὴν ιδιότητα αὐτῶν ἀφώρισε, ἔσταναι προσειπὼν αὐτά, καὶ ἔτι τούτοις ὁμοιοῦσθαι τὰ ἄλλα· τὸ γὰρ γόνιμον καὶ τὸ αἰεὶ ὡσαύτως ἔχον, ἴδιον ἔστι τῶν αἰωνίως καὶ ὄντων καὶ ἐνεργούντων εἰδῶν. Τὸ γὰρ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν, αἰεὶ τοῖς πάντων Θεοτάτοις προσήκειν μόνοις φησὶ καὶ ὁ Ἐλεάτης ξένος· καὶ τὸ

(1) C. D. τῶν λόγων πρὸς τὸν δε τὸν λόγον, ἀλλ'.

(3) B. ὑπομέμνηται. D. ὑπέμνηται.

(2) A. B. παραβάλλειν.

ἵσταναι οὐδὲν ἄλλο εἶναι, ἢ τὸ κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχειν, τὸ μὲν ἐν Σοφιστῇ διορισάμενος. Εἰ οὖν τὰ εἶδη καὶ ὁ Σωκράτης ἵσταναι λέγει, τὰ δὲ ἱστώτα κατὰ ταῦτά καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἐν Σοφιστῇ γέγραπται, τὰ δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα εἶναι τὰ θειότατα τῶν πάντων ἐν Πολιτικῷ διώρισταί, δηλον ὅτι τὰ εἶδη θειότατα ἂν εἴη· καὶ οὐκέτι νοήματα αὐτὰ ψυχῶν, ἀλλ' ἐξηρημένα πάντων τῶν τοιούτων. Ταῦτα οὖν ὀρθῶς τε καὶ ὅτι πρὸ τοῦ πλήθους ἐν αὐτοῖς ὑπέθετο τὴν ἔνωσιν· τὸ γὰρ ἐν τῇ φύσει, τὴν ἐνάδα τὴν μίαν αὐτῶν δεδήλωκεν. Εἴωθε γοῦν ὁ Πλάτων καὶ ἐπὶ τὰ νοητὰ φέρειν τοῦτο τὸ τῆς φύσεως ὄνομα. Λέγει γοῦν αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐν τῷ Φιλίβῳ, βασιλικὸν μὲν νοῦν, βασιλικὴν δὲ ψυχήν, ἐν τῇ τοῦ Διὸς ὑπάρχειν φύσει· καὶ ὁ Ἰμίαιος· ἢ μὲν οὖν ζώου φύσις ἐτύγχανεν οὕσα αἰώνιος· καὶ αὐτὸς φύσιν λέγων τὴν μονάδα τῶν νοητῶν ἰδεῶν, καὶ ἵσταναι αὐτὴν διατεινόμενος, διὰ τοῦ φάναι αὐτὴν αἰώνιον εἶναι. Δηλοῖ δὲ τὸ ἑστὸς ἐκείνης μένειν ἐν ἐνὶ τὸν αἰῶνα, φασί, καὶ τὸν χρόνον κινητικὸν (1) εἶναι, καὶ (2) ἄλλα γενέσει τὴν ὑπόστασιν ἔχειν· ὡσπερ καὶ νῦν ὁ Σωκράτης τὸ γίνεσθαι τοῖς μετέχουσι τῶν ἰδεῶν ἀποδέδωκε. Τοιαύτη δ' οὖν καὶ ἡ νῦν λεγομένη φύσις ἐνὰς μία, καὶ ἡ περιοχὴ (3) τῶν νοητῶν εἰδῶν. Ταῦτα μὲν οὖν, ὡς ἔφην, ὡς ὀρθῶς· ὅτι δὲ τὸ παραδειγματικὸν ἰδίωμα μόνον ἀποδέδωκε τοῖς εἶδεσιν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὸ τελεσιουργὸν καὶ τὸ φρουρητικὸν, ταύτη (4) θόξειεν ἂν ἀτελῶς ἔτι τῆς περὶ αὐτῶν

(1) B. κινητόν.

(3) B. D. καὶ ὑπεροχὴ.

(2) B. C. D. καὶ ἄμα.

(4) C. D. ταύτη δὲ θόξειεν.

ἀντιλαμβάνεσθαι θεωρίας. Ἐκαστον γὰρ εἶδος, οὐ παράδειγμα μόνον ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν, ἀλλὰ καὶ ὑποστατικὸν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἄλλου δεῖται τοῦ παράγοντος πρὸς αὐτὰ, καὶ ἀφομοιώσαντος αὐτοῖς τὰ τῆδε, μένοντα αὐτὰ ἀργὰ καὶ ἀκίνητα καὶ δραστήριον οὐδεμίαν ἔχοντα δύναμιν, ἀλλ' εἰκότα τοῖς ἐνταῦθα κηροπλαστικοῖς (1) τύποις· ἀλλὰ καὶ αὐτὰ παράγει καὶ ἀπογεννᾷ τὰς ἑαυτῶν εἰκόνας· καὶ γὰρ ἄτοπον, εἰ οἱ μὲν ἐν τῇ φύσει λόγοι ποιητικὴν ἔχοιεν τινὰ δύναμιν, τὰ δὲ νοητὰ εἶδη τῆς τοῦ ποιεῖν αἰτίας παρηρημένα τυγχάνοι. Οὐ μόνον ἄρα παραδειγματικὸν ἐστὶ πᾶν τὸ θεῖον εἶδος, ἀλλὰ καὶ πατρικόν, καὶ αὐτῷ τῷ εἶναι γεννητικὸν αἴτιον τῶν πολλῶν· καὶ οὐ μόνον ταῦτα, ἀλλὰ καὶ τελεσιουργόν· αὐτὸ γὰρ τὸ ἐκ τοῦ ἀτελοῦς ἐπὶ τὸ τέλειον τὰ τῆδε παράγον (2) καὶ τὸ εὖ περιποιεῖν ἐκάστοις, καὶ τὸ τῆν ἐνθεῖαν αὐτῶν ἀποπληροῦν, καὶ τὴν ὕλην δυνάμει πάντα οὔσαν ἄγον εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν γίνεσθαι, πόσον ἦν δυνάμει πρὸ τῆς εἰδοποιίας; ἔχει ἄρα καὶ ταύτην τὴν τελεσιουργὸν ἐν ἑαυταῖς τὰ εἶδη δύναμιν. Τί δὲ οὐχὶ καὶ τὴν φρουρητικὴν; Καὶ πόθεν ἢ διακόσμησις μὲν ἢ τοῦ παντός ἀδιάλυτος, ἢ ἐκ τῶν εἰδῶν; Πόθεν δὲ οἱ ἐστῶτες λόγοι καὶ τὴν μίαν συμπάθειαν τῶν πάντων ἄρρηκτον (3) διασώζοντες, δι' οὓς αἰεὶ τέλειος ὁ κόσμος μένει, μηδενὸς εἶδους αὐτὸν ἐκλιπόντος, ἢ ἐκ τῶν ἐστῶτων αἰτίων, ὥσπερ τὸ μεταβάλλειν ἐκ τῶν κενουμένων; Ἀλλὰ μὴ τῶν σωμάτων τὸ μεριστὸν καὶ τὸ σκεδαστὸν, οὐκ ἀλλαχόθεν ἢ ἀπὸ τῆς ἀμεριστοῦ δυν-

(1) B. C. D. κηροπλαστικοῖς. ἄγον. C. D. περιἄγον.

(2) A. In margine: περι- (3) C. D. τῶν ὅλων ἄρρηκτον.

ἀρεως σφίγγεται καὶ συνέχεται τῶν εἰδῶν. Αὐτὸ γὰρ καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα διαιρετὸν, καὶ δεῖται τῆς συνεκτικῆς τῶν λόγων δυνάμεως. Εἰ δὲ καὶ τῆς (1) συναχῆς ταύτης ἡ ἐνωσις προηγεῖται· πᾶν γὰρ τὸ συνεκτικὸν ἐν αὐτὸ πρότερον εἶναι δεῖ καὶ ἀδιαίρετον· εἴη ἂν τὸ εἶδος οὐ γεννητικὸν μόνον, ὡς εἴπομεν, καὶ φρουρητικὸν τε καὶ τελεσιουργόν, ἀλλὰ καὶ συνεκτικὸν καὶ ἐνωτικὸν τῶν δευτέρων ἀπάντων. Ἔδει τοίνυν, φαίη ἂν τις, μὴ πρὸς μίαν ἀπιδεῖν τῶν εἰδῶν δύναμιν ἀφομοιωτικὴν (2), ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας αὐτὸν ἐπισκέψασθαι (3) δυνάμεις, καὶ οὕτως ἀφορίσασθαι τὸν τῆς μετοχῆς τρόπον ὅστις ἐστίν· ὁμοίωσιν μὲν λέγοντα τὴν μέθεξιν, ὁμοῦ δὲ καὶ συνεκτικῆν τῶν ὁμοιωθέντων καὶ φρουρητικῆν, καὶ τελεσιουργόν· ὃ καὶ ὁ Τίμαιος διδάσκων, τελειὸν τὸν κόσμον ἔφατο γενέσθαι καὶ ἄλυτον διὰ τὴν πρὸς τὸ παντελὲς αὐτοῦ ζῶον ἐξομοίωσιν. Μήποτε δὲ καὶ ὁ Σωκράτης ὁμοίωσιν τὴν γῶσιν, τὴν μέθεξιν εἰπὼν, πάντα περιελαβε· τὰ γὰρ ὁμοιούμενα τοῖς ἐστῶσιν, ἅλута ἀναγκαῖον εἶναι, καὶ συνέχεσθαι ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις, καὶ φρουρεῖσθαι κατὰ τὴν οὐσίαν ὑπ' αὐτῶν. Ἡ οὐκ ἂν ἦ ὁμοία τοῖς ἐστῶσι, τῇ ἀστάτῳ γενέσει συμπερόμενα, καὶ πάντα σιδνάμενα ἀφ' ἑαυτῶν. Οὐδ' ἂν ἐκεῖνα ἀκινήτως εἶη παραδείγματα, μὴ ἄλλων ὄντα τοιούτων παραδείγματα, ἵνα καὶ ὁμοία ἦ τοῖς ἀκινήτοις· ὅθεν οὐδὲ τῶν μερικῶς γιγνομένων ἐλέγμεν ἰδέας εἶναι, μόνων δὲ τῶν ἐν τοῖς γεννητοῖς καὶ ἀστάτοις αἰδέων. Μὴ οὖν τις ἡμῖν ἐνειδιζέτω τὸ ὄνομα τῶν παρα-

(1) A. τῆ συναχῆ. ἀφομοιωτικῆν.

(2) A. In margine : τὴν (3) C. D. ἐπισκεψάμενον.

δειγμάτων ὡς μεταφορικόν· εἰς τὰ τῆδε παραδείγματα βλέπων, αἰσθητὰ ὄντα καὶ ἀδρανῆ ὑπάρχοντα, καὶ ἄλλων ἐπιδεῆ τῶν πρὸς αὐτὰ ποιούντων. Καὶ γὰρ ὁ Σωκράτης οὐχ ἀπλῶς εἶπε παραδείγματα τὰ εἶδη, ἀλλ' ὡς περ παραδείγματα· τοῦτο δὲ ἀναιρεῖ μὲν τῶν συνήθων ἡμῖν παραδειγμάτων τὴν ἄγονον καὶ ἀπεψυγμένην μορφήν, ἐνδείκνυται δὲ τὴν πρωτουργὸν ἐν τοῖς εἶδεσι τῶν εἰκόνων γόνιμον ἀρχήν. Μηδ' αὖ διοικιζέτω χωρὶς τό, τε παράδειγμα καὶ τὸ ποιοῦν, ἀλλ' ἐν ἐνὶ συλλαβῶν ἀμφοτέρα, θεωρεῖτω· καὶ γὰρ τὸ παράδειγμα κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτὴν ὑφίστησι τὸ πρὸς αὐτὸ γιγνόμενον· καὶ τὸ ποιοῦν, αὐτῷ τῷ εἶναι ποιοῦν, καὶ πρὸς ἑαυτὸ τὸ γιγνόμενον ἀπεικιάζον, καὶ δευτέρως ἐκεῖνο παρεχόμενον ὅσα ἐν αὐτῷ πρώτως ἐστίν, εἰς τὴν τοῦ παραδείματος καθίσταται καὶ αὐτὸ τάξιν· καὶ τὸ μὲν ἐστὶ παραδειγματικῶς ποιοῦν, τὸ δὲ ποιητικῶς παράδειγμα ὄν. Ἰδίον γὰρ παραδείματος μὲν, οἷον ἐστὶ ποιεῖν, ποιούντος δὲ, γένεσιν αὐτ' οὐσίας ἐργάζεσθαι. Διόπερ ἐν Φιλήβῳ μὲν πᾶν τὸ ποιοῦν, πᾶν τὸ γιγνόμενον ἔφατο γίνεσθαι· ἐν Τιμαίῳ δὲ τὸ παράδειγμα εἰκόνος εἶναι παράδειγμα τινός· πρὸς τι γὰρ ἐκάτερον, τὸ μὲν πρὸς γένεσιν, τὸ δὲ πρὸς εἰκόνα λέγεται· ἐστὶ δὲ ὁμοῦς ἐν ἐκατέρῳ τὸ λοιπὸν παραδειγματικῶς μὲν ἐν τῷ παραδείγματι τὸ ποιοῦν, ποιητικῶς δὲ τὸ παράδειγμα ἐν τῷ ποιοῦντι συνειλημμένον. Ἐνωσις ἄρα μία τό, τε παραδειγματικὸν αἴτιον ἐκ ἐκείνοις συνάγει, καὶ τὸ ποιητικόν, πλὴν ὅτι, πολλῶν ποητικῶν μὲν ἐστὶν αἴτια ὡς γεννητῶν, παραδειγματικὸν δὲ οὐκ ἐστὶ· τοιαῦτα γὰρ τὰ καθ' ἕκαστα· γιγνόμενα μὲν ἢ καθέκαστα, οὐ μὲν τοὶ παραδείγματα ἔχοντα ἢ τοιαῦτα ἐστί. Μητ' οὖν

διιστάωμεν ἀπλῶς τὸ παραδειγματικὸν καὶ τὸ ποιητικόν, ἀλλὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, μήτε αὖ τὴν εἰς τὰ τῆδε τῶν παραδειγμάτων ἐνέργειαν προσθεῖσθαι λέγωμεν ἄλλων εἰδῶν, τῶν ψυχικῶν ἢ φυσικῶν. Ἐξηρημένως γὰρ ἐκείνη πᾶσι πανταχοῦ πάρεστι· καὶ συνθεῖ μὲν τὰ δευτέρα τῇ γονίμῃ περιουσίᾳ τῶν θείων εἰδῶν, ἐκείνα δὲ τελῶς ἀφ' (1)· ἑαυτῶν ἐνδίδωσι τοῖς πᾶσι τὴν ὁμοίωσιν τῆς ὅλης οὐσίας.

« Εἰ τις (2) οὖν, ἔφη, ἔοικε τῷ εἶδει, οἷόν τε ἐκείνο τὸ
 » εἶδος μὴ ὅμοιον εἶναι τῷ εἰκασθέντι καθόσον αὐτῷ ἀφ-
 » ωμοιώθη; ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὅμοιον
 » εἶναι;—Οὐκ ἔστι.—Τὸ δὲ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ἀρ' οὐ μεγάλη
 » ἀνάγκη ἐνὸς τοῦ αὐτοῦ εἶδους μετέχειν;— Ἀνάγκη. —
 » Οὐδ' ἂν τὰ ὅμοια μετέχοντα ὅμοια ἦ, οὐκ ἐκείνο ἔσται
 » αὐτὸ τὸ εἶδος. — Παντάπασι μὲν οὖν. »

Τοῦ Σωκράτους ἐστῶτα παραδείγματα θεμένου τὰ εἶδη, καὶ τὰ τῆδε ὁμοιώματα καλέσαντος ἐκείνων, καὶ διὰ τοῦτο (3) καὶ τὴν μέθεξιν ὁμοίωσιν προσειπόντος, καὶ περὶ πάντα ταῦτα ἀτελέστερον δόξαντος ἐπιβάλλειν· οὔτε γὰρ τὰ εἶδη παραδείγματα μόνον, ἀλλὰ καὶ γεννητικὰ καὶ τελεσιουργικὰ (4) καὶ φρουρητικὰ τῶν αἰσθητῶν εἰσιν, ὡς εἴπομεν· οὔτε τὰ τῆδε ὁμοιώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ γεννήματα ἐκείνων καὶ φρουρούμενα ὑπ' ἐκείνων, καὶ πᾶσαν τὴν τελειότητα καὶ τὴν συνοχὴν ἐκεῖθεν κομιζόμενα· εἰ μὴ

(1) B. ἀφ' ἑαυτοῦ.

(3) B. διὰ τούτων.

(2) D. τι. Sic Heindorf. (4) B. τελεσιουργητικὰ.

Ast. Bekker.

ἄρα διὰ τῆς ὁμοιώσεως τῆς πρὸς τὰ ἐστῶτα τῶν γιγνομένων, καθάπερ εἶπομεν, πάντα ταῦτα συνήγαγεν ὁ τοῦ Σωκράτους λόγος. Τοῦ δ' οὖν Σωκράτους οὕτω περὶ τούτου (1) διαταξαμένου, πάλιν θείως ὁ Παρμενίδης τὸ μὲν ἐστάναι τὰ παραδείγματα ταῦτα ἐν τῇ φύσει, καθάπερ ὁ Σωκράτης εἶπε, συγκεχώρηκεν, ὡς ἂν ἐστοχασμένως αὐτοῦ φθρυγαμένου τῆς νοερᾶς ὑποστάσεως αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τὰς πρώτας ἀπορίας περὶ τῆς μετοχῆς λύειν ἐκεῖνος ὑπέλαβε, τὴν ὁμοίωσιν εἰσαγαγὼν, καὶ τὴν καθ' ὁμοιότητα μέθεξιν, ἀπαλλάττουσαν ἡμᾶς τῆς περὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος ἀπορίας, αὐτὸς τὴν πρωτοῦργὸν αἰτίαν τοῦ παραδείγματος καὶ ὁλοκλήρην ἐνδείξασθαι βουλόμενος, καὶ τὴν ἐπέκεινα πάσης ὁμοῦ τῆς πρὸς τὰ ὁμοιούμενα σχέσεως ἐπίδεικνυσθαι. Ὡς εἰ τὸ αἰσθητὸν ὁμοίον ἐστὶ πρὸς τὸ νοητὸν εἶδος, οὐ χρὴ καὶ ἀντιστρέφειν τὴν σχέσιν, καὶ κείνῳ τοῦτο λέγειν ὁμοιον ἵνα μὴ πρὸ τῶν δύο ὁμοίων ἀλλήλοις, ἕτερόν τι πάλιν ζητήσωμεν εἶδος, ἀμφοῖν τῆς ὁμοιότητος αἰτίον. Τὰ γὰρ ἀλλήλοις ὅμοια πάντως ταυτοῦ τινος κεκοινωνήκε, καὶ δι' ἐκεῖνο ταῦτόν ἐν αὐτοῖς ὄν, ὅμοια λέγεται εἶναι. Τοῦτου γὰρ συγχωρηθέντος, ἀλλήλοις ὅμοια εἶναι τό, τε μεθεχτὸν καὶ τὸ μετέχον, τὸ παράδειγμα καὶ τὸ εἰκασθὲν, ἔσται καὶ πρὸ τούτων ἄλλο τι τὸ ταῦτα ἀφομοιοῦν καὶ τοῦτο ἐπ' ἄπειρον. Πρὸς ἃ λέγειν ἔδει τὴν Σωκράτην τὸ ὁμοιον εἶναι διττόν· τὸ μὲν σύζυγον ὁμοίῳ (2) ὁμοιον, τὸ δὲ ὡς ὑφειμένον, πρὸς ἀρχέτυπον ὁμοιον· καὶ τὸ μὲν ἐν ταυτότητι θεωρεῖσθαι λόγου τινὸς ἑνός, τὸ δὲ οὐ μόνον ἔχειν τὸ ταῦτόν,

(1) D. περὶ τούτων.

(2) C. ὁμοίως.

ἀλλ' ὁμοῦ καὶ τὸ ἕτερον, ὅταν οὕτως ἢ ὁμοιον, ὡς ἀπ' ἐκεῖνου τὸ ταῦτόν εἶδος ἔχον, ἀλλ' οὐ μετ' ἐκείνου. Ταῦτα δὲ λογικῶς μὲν προῖκται καὶ ἀπορητικῶς· εἰ δὲ ἀνάγκη εἰς τὰς πολλὰς τάξεις αὐτὰ τῶν εἰδῶν ἐθέλοις, εὖροις ἐν τὸ ἐν αὐτοῖς βάθος. Ἄλλα γὰρ τὰ φυσικὰ (1) εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν, ἄλλα τὰ ψυχικὰ, ἄλλα τὰ νοερά· καὶ οὐκέτι πρὸ (2) τούτων ἄλλα. Ταῦτα μὲν οὖν μόνως παραδείγματα, καὶ οὐδαμῶς ὁμοια τοῖς μετὰ ταῦτα, τὰ δὲ ψυχικὰ, καὶ παραδείγματα καὶ εἰκόνες· καὶ καθόσον εἰκόνες καὶ αὐτὰ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα, ὁμοια ἀλλήλοις, ὡς πρὸς τὰ αὐτὰ ὑποστάνατα τὰ νοερά· καὶ τὰ φυσικὰ ὁμοίως· μέσα γὰρ τῶν ψυχικῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ ἔστιν ὁμοια τοῖς αἰσθητοῖς, οὐχ ἢ παραδείγματα αὐτῶν ἔστιν, ἀλλ' ἢ ἄμφω εἰκόνες τῶν ὑπὲρ αὐτὰ ἔστω· ἃ δὲ παραδείγματα μόνον ἔστιν, οὐκέθ' ὁμοια ταῖς εἰκόσι· τὰ γὰρ ταῦτόν τι πεπονητότα ὁμοια ἔστω· ἐκεῖνα δὲ οὐδὲν πέπονθε πρῶτα ὄντα. Καὶ ταῦτα μὲν φιλοσόφως· θεολογικῶς δὲ ἄλλον τρόπον. Ἄλλα γὰρ τὰ ἐν τῷ κοσμικῷ νῶ εἶδη, καὶ ἄλλα τὰ ἐν τῷ δημιουργικῷ· καὶ ἄλλα μέσα τούτων, τὰ ἐν τῷ μεθεκτικῷ μὲν, ὑπερκοσμῶ δὲ ὄντι καὶ συνθέοντι τὰ ἐν τῷ κοσμικῷ νῶ πρὸς τὰ ἐν τῷ ἀμεθέκτικῷ νῶ. Τούτουταχῶς δὲ ὄντων αὐτῶν, ἐπὶ τινῶν μὲν ἢ κατὰ τὸ ὁμοιον σχέσις ἀντιστρέφει (3), ἐπὶ τινῶν δὲ οὐδαμῶς· οἷον ἐπὶ τῶν δημιουργικῶν· ἐπέκτινα γὰρ ἔστι τῆς ἀφομοιωτικῆς τῶν εἰδῶν, ἣν εἶπομεν τοῦ μεθεκτοῦ μὲν εἶναι (4) νοῦ, ὑπερκοσμίου δὲ ὄντος. Τὰ μὲν

(1) B. C. τὰ φυσικὰ εἶδη τῶν αἰσθητῶν.

(2) C. πρὸς τούτων.

(3) D. ἀναστρέφει.

(4) A. Deest εἶναι.

οὖν ὑπὸ ταύτην ταττόμενα, καὶ ἀλλήλοις ὁμοιοῦνται πως καὶ τοῖς πρὸ αὐτῶν· τὰ δὲ τοῦ ἀμεθέκτου νοῦ εἶδη κρείττονα ἔστιν αὐτῆς· ὡς τε τὰ μὲν αἰσθητὰ, ὁμοιοῦσθαι ἐκείνοις, αὐτὰ δὲ τούτοις οὐκέτι· καὶ γὰρ εἰ καὶ ἐκεῖνα τούτοις, οὐκέτι που στησόμεθα, προελευσόμεθα δὲ ἐπ' ἄπειρον, οὐδαμοῦ τὴν ἀρχὴν τῆς ὁμοιότητος εὐρεῖν δυνάμενοι. Τοῖς μὲν οὖν κάτωθεν ἀρχομένοις, δυνατόν λέγειν καὶ τὰ νοερά ἐν τῷ παντί, καὶ τὰ ψυχικὰ ὅμοια ἀλλήλοις· ὅμοια, καθόσον ἅπαντα ταῦτα δευτέρα τῶν ἀφομοιωτικῶν (1) ἔστι νόων, καὶ οἷον ἀδελφὰ ἀλλήλων· τοῖς δὲ ἐπ' (2) αὐτὸν τὸν ἀμέθεκτον νοῦν ἀναδραμοῦσιν, οὐκέτι τοῦτο λέγειν δυνατόν· μεταξύ γὰρ ἔστιν ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις καὶ οὐκ ἀμφοτέρων κρείττων· μεταξύ δὲ οὔσα, τὰ αἰσθητὰ μόνον ἔστι καταδεέστερα αὐτῆς, ὁμοιοῖ τοῖς νοεροῖς· ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν τὰ νοερά τοῖς αἰσθητοῖς· οὐ γὰρ θεμὶς τὸ δευτέρον διδόναι ἐπὶ τῷ προτέρῳ, οὐδὲ τὸ πρότερον ἐκδέχεσθαι τι ἀπὸ τῶν δευτέρων. Ἰν' οὖν ὁ Παρμενίδης ἐνδείξεται τῷ Σωκράτει ταῦτα τὰ παραδείγματα νοερά μὲν ὄντα, ἀλλ' ἐν τῷ ἀμεθέκτῳ νοῦ πρὸ τῶν ἀφομοιωτικῶν νόων ἰδρυμένα, δείκνυσεν ὡς οὐχρὴ τὴν σχέσιν ἀντιστρέφειν πρὸς τὰ τῆδε τῶν εἰδῶν· τοῦτο γὰρ ὑπάρχει τοῖς δευτέροις τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας, συνδεδεμένοις ὑπ' αὐτῆς, ἀνωθεν τὰς ἑαυτῆς ἐνεργείας ἐπ' ἄμφω διατεινούσης, τὰ τε ὁμοιοῦμενα καὶ τὰ οἷς ὁμοιοῦνται. Ταῦτα μὲν οὖν εἴρηται θεολογικῶς, τὰς πολλὰς τάξεις τῶν εἰδῶν ἡμῶν διαριθμουμένων, φυσικῶν, νοερῶν, καὶ τούτων, ὡς εἶπομεν, ἢ κατὰ τὸν μετεχόμενον, ἐγκόσμιον

(1) B. ἀφομοιωματικῶν.

(2) B. ἀπ' αὐτῶν. C. ἐπ' αὐτῶν.

δὲ νοῦν τεταγμένων (1), ἢ κατὰ τὸν μεθεκτὸν καὶ ὑπερ-
κόσμιον, ἢ κατὰ τὸν ἀμέθεκτον νοῦν καὶ τὴν ἀφομοιωτι-
κὴν τάξιν τῶν νόων ἐν τῷ ὑπερκοσμίῳ νῶ καὶ μεθεκτῷ
πυθεμένοις, ὡς ἡ δευτέρα ποιήσει δῆλον ὑπόθεσις ἡμῶν, καὶ
ὡς ἡ τῶν θεολόγων ἐνθεος φήμη περὶ τούτων εἰδίδαξε
τοὺς γησιῶς αὐτῶν ἀντιλαμβανομένους. Ἐξεστὶ δὲ ἄρα
καὶ ἐπὶ μόνων τῶν εἰδῶν λαβοῦσιν ἡμῶν τὸ ὅμοιον αὐτὸ
καὶ ἀνόμοιον, μέσα ὄντα τῶν τεγενηκωτάτων καὶ τῶν ὡς ἐν
εἴδεσιν ἀτόμων, φιλοσόφως ὄραν, ὅπως τοῖς μὲν γενικω-
τάτοις ὑπηρετεῖ πρὸς τὰς ἀφομοιώσεις εἰς μόνον (2) δρῶντα
τὰ μετέχοντα, ἀλλ' οὐκ εἰς ἐκεῖνα πρὸ αὐτῶν ὄντα· τοῖς
δὲ ὡς ἐν εἴδεσιν ἀτόμοις συνεργοῦντα, καὶ αὐτοῖς καὶ τοῖς
πρὸς αὐτὰ γιγνομένοις δίδωσι τὴν ἑαυτῶν μέθεξιν, ὁμοιότη-
τος καὶ ἀνομοιότητος μεταδιδόντα (3)· ὥστε ἐπὶ τούτων
εἶναι ἀληθὲς τὸ ἀντιστρέφειν τὸ ὅμοιον, οὐκ ἐπὶ πάντων,
ὥστ' εἶναι ψεῦδος τὸ ἐπὶ πάντα ἀπλῶς τὴν ἐπιστροφὴν (4)
ἐκτείνειν. Πῶς οὖν τοῦτο δεῖκνυσιν; Εἰ ὅμοια, φησὶ, τὰ τῆδε
τοῖς εἴδεσιν, ὅμοια ἔσται καὶ τὰ εἶδη πάντως τούτοις· καὶ
εἰδὼς ὅπῃ τοῦτο ψεῦδος ἐστίν, ἐπακρωτῶ παλιν τὸν
Σωκράτην, πρὸς τὴν διάρθρωσιν αὐτὸν ἀνεγείρων τῆς ὁμοιότη-
τος· ἢ ἔστι τις μηχανὴ τὸ ὅμοιον μὴ ὁμοίῳ ὅμοιον εἶναι;
ταύτῃ δὲ τῇ κρατάσει (5) λαμβάνει παλιν ἀκόλουθον, ὅτι
τὰ ὅμοια, ἐνὸς ταύτου τε μετείληφεν εἶδους (6), καθ' ὃ ἡ

(1) C. τεταγμένον.

(4) A. In margine : ἀντι-

(2) C. εἰς μονάδα. D. δρῶν. στροφὴν.

(3) B. ὁμοιότητα μεταδιδόν-

(5) D. τῇ πρώτῃ.

τα. C. ὁμοιότητα καὶ ἀνομοι-
ότητα.

(6) B. C. εἶδη.

ὁμοιότης· ἔσται ἄρα τι πρὸ τῶν εἰδῶν ἄλλο εἶδος, ὃ κυριώτατον (1) ἐστὶ πάντων. Καὶ ὅρας ὅπως εἰ μὲν ἐπὶ τῶν δευτέρων, ὡς εἴρηται, τῆς ἀφομοιωτικῆς τάξεως εἰδῶν ὁ λόγος ἐξετάζοιτο (2), καὶ εἰ ἐπὶ τῶν μετὰ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον τεταγμένων μερικωτάτων εἰδῶν, θαυμαστόν οὐδὲν, πάντα τὰ δεύτερα μετέχειν αὐτῆς τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας τελειότερας οὐσῆς αὐτῶν. Εἰ δὲ ἐπὶ τῶν ἀμέθεκτων εἰδῶν, οὐκ ἀληθές· ἐφ' ὧν καὶ ὁ Παρμενίδης ἐλέγχει τὸν Σωκράτην· δεῖ γὰρ τὰ πρῶτα εἶδη μὴδὲν ἔχειν εἶδος ἄλλο κρεῖττον· εἰ δὲ τοῦτο, μὴ ἀντιστρέφειν τὴν σχέσηιν ἐπ' αὐτῶν· εἰ τοῦτο, μὴ εἶναι δεύτερα τῶν ἀφομοιωτικῶν· εἰ τοῦτο, νοερά ὄντα, καὶ ἀμέθεκτα εἶναι· ταῦτα γὰρ ἔστι προσεχῶς ὑπὲρ τούτους τοὺς Θεούς. Ἐροῦμεν οὖν ὅτι τοῖς πρώτοις εἰδεσὶν ὅμοια τὰ τῆδε, συναπτόμενα αὐτοῖς διὰ τῆς ἀφομοιωτικῆς αἰτίας, ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν. Τὸ γὰρ ὅμοιον, ὅτε μὲν ὁμοίῳ ὅμοιον ἔστιν, ὅταν ἀμφότερα μετέχη τοῦ ἀφομοιωῦντος αὐτὰ ἀλλήλοις ἑνός· ὅτε δὲ παραδείγματι ὅμοιον (3)· ὅταν ἄλλο πρὸς ἄλλο τὸ ἀφομοιούμενον ᾗ, τὸ μὲν ὡς κρεῖττον, τὸ δὲ ὡς καταδεέστερον· καὶ τὸ μὲν ὡς παραδείγματι ὅμοιον, τὸ δὲ ὡς παράδειγμα ὁμοίου ὄν. Αἱ γοῦν δημιουργικαὶ ἰδέαι κρεῖττους εἰσὶ τῶν ἀφομοιωτικῶν, νοεραὶ (4), κατ' οὐσίαν οὔσαι, περὶ τὸν ἀμέθεκτον νοῦν λαχοῦσαι τὴν ὑπόστασιν, καὶ διὰ τοῦτο παραδείγματα μόνον, ὅμοια (5) δὲ οὐκ ἔτι

(1) C. D. κυριώτερον.

(4) A. B. C. νοερῶν κατ'.

(2) ἐξετάζηται.

(5) D. ὁμοίαι.

(3) B. C. παραδείγματι

ὅμοια.

τοις μετ' αὐτά (1) γενομένοις. Τοῦτο μὲν οὖν δῆλον· τί δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος ἕκαστον, ἄρα ὁμοιον δεῖ λέγειν ἢ ἀνόμοιον τοῖς κατ' αὐτὸ (2) γενομένοις; Ἢδη γὰρ οἱ μὲν ἀνόμοιον εἰρήκασιν, οἱ δὲ οὐδέτερον· οὐδὲ γὰρ ἀντιφατικῶς ἀντικεισθαι τό τε ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὸ ἀνόμοιον πρῶτον διελεῖν. Λέγεται γὰρ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἀνομοιότητος μετέχον, καὶ τὸ ὡς ἀπόφασις λεγόμενον, ὃ δὴ τὸ οὐχ ὁμοιον ταῦτόν ἐστιν· ἔπειτα διελόμενον εἰπεῖν, ὅτι τὸ μὲν ἀποφατικόν, προσήκει τοῖς εἴδεσιν· αὐτὸ γὰρ τοῦτο ἐστὶν ὃ φημὲν, ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοια τοῖς αἰσθητοῖς, τούτων ἐκεῖνοις ὁμοιουμένων· τὸ δὲ, ὡς τοῦ τῆς ἀνομοιότητος εἶδους μεταλαβόν, οὐ προσήκει· πάλιν γὰρ ἂν ταῦτο (3) πάθοιμεν ὅπερ ἐπὶ τῆς ὁμοιότητος, καὶ εἰς ἄπειρον ὁ λόγος προέλθοι. Ζητήσομεν γοῦν καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἀνομοιότητος εἶτε ὁμοία τοῖς μετέχουσιν αὐτῆς (4), εἶτε ἀνόμοιος, καὶ εἰ μὲν ὁμοία, πάλιν ἔσται πρὸ αὐτῶν ἡ ὁμοιότης· εἰ δὲ ἀνόμοιος, οὕτως ὡς οὐ κατ' οὐσίαν τῆς ἀνομοιότητος, πρὸ αὐτῶν ἡ ἀνομοιότης. Καὶ τοῦτο εἰς ἄπειρον· μόνον ὡς ἄρα ἀληθές, τὸ ἀνόμοιον εἰ ταῦτόν καὶ (5) τὸ οὐχ ὁμοιον, ἀνόμοια τὰ παραδείγματα φάναι ταῖς εἰκόσι. Τοῦτο μὲν οὖν οὕτωςι διαλυσον· εἰώθασι δὲ ἀπορεῖν καὶ τὸ τοιοῦτον· ἄρα ὁ ἀνθρωπος ποιεῖ τὸν τῆδε ἀνθρώπον μόνον, ἢ καὶ ὁμοιον ἑαυτῷ ποιεῖ; Καὶ πότερον τὴν οὐσίαν αὐτῷ δίδωσι μόνην, ἢ καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφομοίωσιν; Εἴτε γὰρ τὴν οὐσίαν δίδωσι

(1) B. C. D. τοῖς πρὸς αὐτά. A. D. ταῦτόν. B. C. ταῦτά.

(2) A. B. D. κατ' αὐτά. (4) B. C. αὐτῶν.

(3) A. B. C. D. αὐ. — (5) A. B. C. D. Deest καὶ.

μόνην, οὐ ποιῆ ἑαυτοῦ εἰκόνα, μὴ ποιῶν ἑαυτῷ ὁμοιον^ο εἶτε καὶ τὴν ἀφομοίωσιν, τί λοιπὸν ἔτι τῆς ὁμοιώσεως ἔργον, ἀρκοῦντος ἐκάστου τῶν εἰδῶν ἑαυτῷ παραπλήσιον ἀποτελέσαι τὸ γινόμενον; Πρὸς δὴ τοῦτο φαίην ἂν, ὅτι τὰ εἶδη πάντα μετ' ἀλλήλων ἐνεργεῖ, καὶ ἅμα γεννᾷ καὶ οὐ χρὴ διασπᾶν αὐτῶν τὰς ποιήσεις, ἀλλὰ μίαν καὶ ἀμείριστον ἐν αὐτοῖς σύμπνοιαν θεωρεῖν. Καὶ ὁ ἄνθρωπος οὖν καθόσον μετέχει τοῦ εἶδους τῆς ὁμοιότητος, ἑαυτῷ ὁμοιοῖ τὸ γινόμενον, καὶ ἡ ὁμοιότης καὶ μία ἡ ἐνέργεια αὐτῶν. Καὶ ὁ ἵππος ὡσαύτως καὶ ἕκαστον ἐνεργεῖ κατ' αὐτὸ καὶ μετ' ἐκείνης· ἐκείνη δὲ συνεργεῖ πᾶσιν ὡς ἄλλη τις οὔσα πάντων, καὶ ποιεῖ καὶ ἄνθρωπον καὶ ἵππον· ἀλλ' οὐχ ἢ ἵππος, οὐδ' ἢ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἢ κοινὸν αὐτοῖς ἢ πρὸς τὸ παράδειγμα ὁμοιότης· ὡσπερ καὶ ἐκεῖνα ποιῆ ἑκάτερον κατὰ τὴν οἰκείαν μόνον ἰδέαν, καὶ τὰ μὲν ἀνωτάτω γῶν εἰδῶν διὰ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου (1). Διὸ καὶ ταῦτα ἐστὶν ἐξίσου διατείνοντα ἐπὶ πάντα, καὶ τοῖς μὲν τὸν δι' ὧν παρέχῃ (2) λόγον ὡς κρείττοσι, τοῖς δὲ τὸν μεθ' ὧν ὡς καταδεστέροις. Ἔτι δὲ προσεχέστερον εἶποις ἂν, ὡς ὁ μὲν ἄνθρωπος, ἑαυτῷ ἀφομοιοῖ τὸ γινόμενον, καὶ ὁ κύων, καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν ἢ δὲ ὁμοιότης αὐτὰς τὰς ὁμοιότητας ἀφομοιοῖ πρὸς ἑαυτήν· ὡς γὰρ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀνθρώπου εἰκόνας, οὕτως αἱ πανταχοῦ ὁμοιότητες τῆς αὐτοομοιότητος. Καὶ διὰ μὲν τοῦ αὐτοανθρώπου ὁμοιοῦνται οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸ τοῦ ἀνθρώπου νοερὸν εἶδος· διὰ δὲ τῆς ὁμοιότητος αἱ τῆδε πᾶσαι ὁμοιότητες ἀφομοιοῦνται πρὸς

(1) C. καὶ τοῦ ἀνομοίου.

(2) D. παρέχεται.

τὸ οὐκ εἶναι παράδειγμα, λέγω δὴ τὸ τῆς ὁμοιότητος· καὶ τοῦτο ἔργον τῆς ὁμοιότητος, καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐνεργεῖν καὶ καθ' αὐτήν. Ἔστι γὰρ ἐν τινι, καὶ αὐτῆς ἔργον ἢ τῶν τῆδε ὁμοιοτήτων πρὸς ἑαυτὴν ἀφομοιώσις, καθ' ἣν ἐκάστη λέγεται εἰκὼν τῆς νοερᾶς ὁμοιότητος. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀνομοιότητος ῥητέον· καὶ γὰρ αὕτη πάσας ὁμοῦ τὰς ἀνομοιότητας τῶν μετεχόντων πρὸς τε ἀλλήλας καὶ τὰ μετεχόμενα, πάσας ὑφίστησι μία οὕσα τὰς πολλὰς, καὶ ἐξηρημένη τὰς κατατεταγμένας.

α Οὐκ ἄρα οἷόν τέ τι τῷ εἶδει ὁμοιον εἶναι, οὐδὲ τὸ
 » εἶδος ἄλλω· εἰ δὲ μὴ, παρὰ τὸ εἶδος (1) αἰεὶ ἄλλο ἀναφα-
 » νήσεται εἶδος· καὶ ἐὰν ἐκεῖνω (2) τὸ (3) ὁμοιον ἦ, ἕτερον
 » αὐ· καὶ οὐδέποτε παύσεται αἰεὶ καινὸν εἶδος γιγνόμενον,
 » ἐὰν καὶ τὸ εἶδος τῷ ἑαυτοῦ μετέχοντι ὁμοιον γίγνηται.—
 » Ἀληθές· ἀτα λέγεις.—Οὐκ ἄρα ὁμοιότητι τὰλλα τῶν εἰδῶν
 » μεταλαμβάνει, ἀλλὰ τι ἄλλο δεῖ ζητεῖν ὧ μεταλαμβάνει.
 » —Ἔοικεν.»

Τὸ μὲν μῆτε τὸ εἶδος ὁμοιον εἶναι τῷ μετέχοντι, μῆτε τῷ εἶδει τὸ μετέχον, τὸ συναμφότερον τοῦτο ψεῦδος ἀπελγχεῖ, διὰ τὴν ἐπ' ἀπειρον πρόοδον· τὸ δὲ μὴδὲ τῷ μετέχοντι τὸ εἶδος, ἢ τοῦ Σωκράτους εἶχεν ὑπόθεσις, τὸ ὁμοιον ὁμοίω θεμένη πάντως ὁμοιον ὑπάρχειν· ὥστε καὶ τὸ συναμφότερον ὁμοῦ ψεῦδος ἐστὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἄτοπον, καὶ τὸ ἕτερον διὰ τὸ ἕτερον κατὰ τὴν τοῦ Σωκράτους ὑπόθεσιν. Καὶ οὕτως ὁ Παρμενίδης εἰς ἔλεγχον περιάγει τὸν

(1) D. περὶ τὸ εἶδος.

B. C. D. ἐκεῖνο. Sic Editt.

(2) A. in margine ἐκεῖν.

(3) Editt. τῷ.

λόγον, καὶ συναγάγει λοιπὸν, ὡς οὐ διὰ τὸ ὅμοιον τὰ τῆθε μετέχει (1) πάντων τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ δι' ἄλλην κυριωτέραν αἰτίαν· ἀληθέστερον εἰπὼν ἢ γοῦν τῶν ὅλων ἐνοποιὸς αἰτία τὴν τε δραστήριον δύναμιν τῶν εἰδῶν, καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα τῶν τῆθε συναγάγει πρὸς τὴν μίαν τῆς δημιουργίας ἀποπλήρωσιν. Τὰ μὲν οὖν περικόσμη αἷτια πρὸς τὰ μετέχοντα αὐτῶν συμπλέκει δύναται καὶ συναπτειν τὸ ἀφομοιωτέρον (2) γένος τῶν εἰδῶν· τὰ δὲ πρώτιστα νοερά εἶδη καὶ τὰ τούτων μετέχοντα συναγάγει κατὰ μεσότητα μὲν τοῦτο τὸ γένος, σχέσιν τοῖς δευτέροις πρὸς ἐκεῖνα παρεχόμενον, ἄνωθεν δὲ καὶ ἐξηρημένως τὰ κρείττονα αὐτῶν, τὰ τε νοητὰ δῆπου καὶ αὐτὸ τὸ ἐνωτικὸν τῶν ὅλων αἷτιον. Εἰ δὲ βούλει καὶ τρίτην ἄλλην τῆς ὁμοιότητος αἰτίαν τὴν ἐπιτηδειότητα λέγειν τῆς ὑποδοχῆς, οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῆς ἀληθείας· διὰ γὰρ τὸ δυνάμει εἶναι ταύτην ὃ ἐστὶ κατ' ἐνέργειαν τὸ εἶδος, γίνεται τὸ γινόμενον τῷ εἶδει ὅμοιον. Ὡστε τρία τὰ αἷτια τοῦ ὁμοιοῦσθαι· τὸ μὲν κάτωθεν ὡς ὑποκείμενον· τὸ δὲ ἄνωθεν ὡς συναγωγὸν τῶν τελειούντων καὶ τελειουμένων· τὸ δὲ ἐν μέσῳ τούτων, ὡς συνδετικὸν τῶν ἄκρων. ἔχει (3) οὖν ὅπη καὶ οὗτος ὁ λόγος ἀληθής· τὴν γὰρ μίαν κυριότητα αἰτίαν ζητῶν τῆς μετοχῆς, οὐ τὴν ὁμοιότητα φήσεις, ἀλλὰ τὴν καὶ αὐτῶν τῶν νοερῶν εἰδῶν ὑπερτέραν. Κρείττω ἄρα ταῦτα τὰ εἶδη τῶν κατὰ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ὑφέστηκόντων· ὥστε, οὐ μόνον ἂν εἴη νοερά καθόσον ἐν νῷ προῦφέστηκε τῶν τε ψυχικῶν καὶ φυσικῶν καὶ αἰσθητῶν λόγων,

(1) C. D. μετέχειν.

(3) A. B. C. D. ἔχει.

(2) A. in margine τὸ ἀφομοιωτικόν.

ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀμεθίκτῳ κῶ, καὶ ἐν τοῖς ἰδίως καλουμένοις νοεροῖς Θεοῖς· καὶ μέχρι τούτων ἀνήλθεν ὁ λόγος.

« Ὅρας οὖν, φάναι, ὦ Σώκρατες, ὅση ἡ ἀπορία ἐάν τις
 » ὡς εἶδη ὄντα αὐτὰ κατ' αὐτὰ διορίζηται ; — Καὶ μάλα.
 » — Ἐὖ τοίνυν ἴσθι, φάναι, ὅτι ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέπω ἀπτη
 » αὐτῆς ὅση ἐστὶν ἡ ἀπορία, εἰ ἐν εἶδος ἕκαστον τῶν ὄντων
 » αἰί τι ἀφοριζόμενος θήσεις. — Πῶς δὴ ; εἰπεῖν. »

Ἐν δὴ τούτοις τὴν ἀπερίγραφον ταῖς ἡμετέραις ἐπιβο-
 λαῖς καὶ ἀπεροίγητον οὐσίαν ἐνδείκνυται τῶν θείων εἰδῶν·
 ἄπορος γὰρ ὁ λόγος τοῖς ὑποθεμένοις αὐτὰ, διορίσασθαι
 τὴν τε οὐσίαν αὐτῶν καὶ τὴν τάξιν καὶ τὴν δύναμιν ἀκρι-
 βῶς, καὶ θεωρῆσαι ποῦ τέ ἐστι πρῶτον, καὶ ὅπως πρόεισι,
 καὶ τίνα τὴν ιδιότητα κατ' ἕκαστον γένος λαμβάνει θεῶν,
 καὶ πῶς μετέχεται ὑπὸ τῶν ἐσχάτων, καὶ ἅς ὑφίσησι σικραῖς,
 καὶ ὅσα ἄλλα θεολογικώτερον ἄντις διασκέψοιτο περὶ αὐτῶν.
 Καὶ ταῦτα ὁ Παρμενίδης ἐνδεικνύμενος ἔφατο, μὴ πω δὲ (1)
 ἤφθαι τὸν Σωκράτην (2) τῶν περὶ ταῦτα ἀποριῶν· ἐθελήσει
 γὰρ οὐ μόνον κάτωθεν ἀρχόμενος ἀφορίσασθαι τὴν τάξιν
 αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνωθεν τὴν ιδιότητα κατιδεῖν. Εἴρηται
 μὲν γὰρ περὶ τῶν φυσικῶν εἰδῶν, καὶ περὶ τῶν ἀπλῶς
 νοερῶν, καὶ περὶ τῶν ἰδίως νοερῶν εἰρήσεται δέ τι καὶ
 περὶ αὐτῶν ἤδη τῶν νοητῶν καλουμένων καὶ νοερῶν, καὶ
 περὶ τῶν νοητῶν μόνων ὄντων τελευταῖον (3). Ὅπως δὲ
 διαλέγεται περὶ τούτων, καὶ ὡς ἐν προσχῆματι τοῦ ἀπορεῖν,
 δῆλον τοῖς συνετωτέροις ἤδη κάκτων προειρημένων.

(1) A. in marg. μήπω γε.

(3) A. ὄντων τελευταίων.

(2) B. C. τῷ Σωκράτει.

B. C. ὄντων καὶ τελευταίων.

« Πολλά μὲν καὶ ἄλλα, φάναι, μέγιστον δὲ τόδε· εἴ τις
 » φαίη μηδὲ προσήκειν αὐτὰ γινώσκεισθαι ὄντα τοιαῦτα
 » οἷα φαμὲν δεῖν (1) εἶναι τὰ εἶδη, τῷ ταῦτα λέγοντι,
 » οὐκ ἂν ἔχοι (2) τις ἐνδείξασθαι ὅτι ψεύδεται, εἰ μὴ
 » πολλῶν τύχη (3) ἔμπειρος ὢν ὁ ἀμφισβητῶν (4) καὶ
 » μὴ ἀφυῆς, ἐθέλοι δὲ πάνυ πολλά καὶ πόρρωθεν πραγ-
 » ματευομένου τοῦ ἐνδεοκυμένου ἐπεσθαι· ἄλλως δ' ἀπί-
 » θανος (5) εἴη ὁ ἀγνωστα ἀναγκαζῶν αὐτὰ εἶναι. »

Ὅτι μὲν παμπόλλων καὶ χαλεπωτάτων ἀποριῶν ἔστε
 πλήρης ὁ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγος, δηλοῦσι καὶ οἱ μετ' αὐτὸν
 μυρίους ὄσους κατατείνοντες λόγους· οἱ μὲν πρὸς τὴν ἀναί-
 ρεσιν αὐτῶν, οἱ δὲ πρὸς τὴν θέσιν· καὶ τῶν τιθεμένων,
 οἱ μὲν ἄλλην, οἱ δὲ ἄλλην οὐσίαν αὐτῶν λέγοντες, καὶ περὶ
 τοῦ τίνων τὰ εἶδη, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς μετοχῆς, καὶ
 περὶ ἄλλων διαφερόμενοι παντοδαπῶν περὶ αὐτὰ προβλη-
 μάτων. Οὐ μὴν ὄγε Παρμενίδης ἀνέχεται πρὸς τὸ πλῆθος
 ἀποφέρεσθαι τῶν ἀποριῶν, οὐδὲ εἰς ἀπέραντον μῆκος κατ-
 εἶναι σκεμμάτων, ἀλλὰ δύο ταῖς μεγίσταις ἀπορίαις πᾶσαν
 περιλαμβάνει (6) τὴν ὑπὲρ αὐτῶν διὰ τῶν ἐπομένων
 ζήτησιν, δι' ὧν ὡς οὔτε καταληπτὰ καὶ γνωστὰ ἡμῖν τὰ
 εἶδη δείκνυσιν, οὔτε γνωστικὰ καὶ προνοητικὰ τῶν αἰσθη-
 τῶν. Καί τοι μάλιστα διὰ τοῦτο (7) τὴν εἰδητικὴν οὐσίαν
 ἠγαπήσαμεν, ὅπως καὶ ὡς νοεροὶ περὶ ἐκείνην ἐνεργῶμεν.

(1) C. δεῖ.

(2) D. ἐντύχη.

(3) B. C. εἰ μὴ πολλῶν μὲν
 τύχοι. Sic Bekk. Fisch. Hein-
 dorf. Ast.

(4) A. Deest ὁ ἀμφισβητῶν.

(5) C. D. in margine: γρ.

(6) B. C. εἰ μὴ πολλῶν μὲν ἀλλὰ πιθανὸς ἂν εἴη. Sic Editt.

(7) D. παραλαμβάνει.

(7) C. διὰ τούτων.

καὶ τὰ αἷτια τὰ προνοητικά τῶν ὄλων ἔχωμεν ἐν αὐτῇ θεωρεῖν· εἰ δὲ μὴ γινώσκεται ὑφ' ἡμῶν, περιττὸν καὶ τὸ (1) λέγειν ὡς ἔστιν· οὐδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἴσμεν εἰ ἔστιν, ἀγνοοῦντες αὐτῶν τὴν φύσιν καὶ μὴ (2) ἄλλως αὐτοῖς ἐπιβᾶλλον θυνάμενοι, μηδὲ ἔχοντες ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν οὐσίας πρὸς τὴν θεωρίαν αὐτῶν παρασκευήν. Ὡσπερ γὰρ ὁ νοῦν ἀετῶν καὶ ἐπιστήμην (3) ἐκ τῶν ὄντων, περὶ οὐθενὸς ἀξιόπιστός ἐστι διατεινόμενος· οἷς γὰρ μόνοις τὰ πράγματα γνωρίζεται, τὴν τούτων δύναμιν ἀτήρηκεν· οὕτω δὴ καὶ ὁ τὴν ἐν ἡμῖν γνῶσιν τῶν ἀρχῶν ἀνατρέπων, οὐκ ἀφίησιν ἡμᾶς ἐπεγνώσκειν οὐδ' εἰ εἰσὶν ὁμοίως γὰρ ἔχομεν πάντες περὶ αὐτάς, εἴπερ μηδεὶ προσήκει τὸ γινώσκειν αὐτάς. Αἱ μὲν οὖν ἀπορίαι τοιαῦται. Συμβαίνουσι δὲ ἀμφότεραι διὰ τὴν ἐξηρημένην οὐσίαν τῶν εἰδῶν, ἣν οὕτως (4) ἐξηρησθαι νομίζομεν, ὡς ἀκουσῶντην εἶναι τοῖς δευτέροις· τὸ γὰρ οὕτως ἔχον, ἀλλότριόν ἐστιν ἡμῶν καὶ οὔτε γνῶσθον ἡμῖν, οὔτε γνωστὸν ἡμῶν. Εἰ δὲ τὸ ἐξηρημένον τῶν εἰδῶν μετὰ τῆς ὑπεροχῆς εἶχε καὶ τὴν ἐπὶ πάντα παρουσίαν, ἣ τε γνῶσις ἐν ἡμῶν ἐφυλάττετο, καὶ ἡ ἐκεῖνης νοερά τῶν δευτέρων εἰδησις· εἰ γὰρ πᾶσι (5) πάρεστι, πανταχοῦ δυνατόν αὐτοῖς ἐντυγχάνειν, ἑαυτὸν ἐπιτήδειον μόνον ποιήσαντα πρὸς τὴν ἀπίληψιν αὐτῶν· καὶ εἰ πάντα διακοσμεῖ, προεἴληφε νοερώς τὴν τῶν κοσμουμένων αἰτίαν. Ἀναγκαῖον ἄρα τοῖς ταῦτα φυλάττειν τὰ δόγματα βουλομένοις, ἀσαλευτα καὶ ἐξηρημένα τὰ εἶδη τίθεσθαι, καὶ διὰ πάντων διήκοντα. Καὶ ὁρᾶς ὅπως

(1) B. καὶ τοῦτο λίγ.

(5) A. B. C. ἐπιστήμας.

(2) A. C. in marg. μηδ'

(4) C. καὶ οὕτως.

ὅλως.

(5) B. C. πᾶσα.

τοῦτο καὶν ἀδιόλουθεν τοῖς μικρῶ πρότερον εἰρημένοις, ἐν
οἷς δέδεται τὸ ἀσχετον τῶν εἰδῶν. Οὔτε γὰρ τὸ δημιουργ—
γικόν αὐτῶν τοιοῦτον ἐστίν, οἷον σχετικόν εἶναι πρὸς τὰ
δεύτερα, οὔτε τὸ ἀσχετον καὶ ἐξηρημένον τοιοῦτον, οἷον
ἐκκοικώνητον πρὸς τὰ τῆδε καὶ ἀλλότριον· ἀλλὰ τοῦτο ἐστὶν
δ καὶ πολλακίς φαιμέν, ὡς τὸ μὲν τέλειον καὶ τὸ ὅλον, ὁ Πλά-
τωνος διαφυλάττει λόγος· οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, ἐξ ἡμσείας
θράττονται τοῦ ἀληθοῦς· οἱ μὲν τὸ προνοητικόν τῆς θείας
αἰτίας μετὰ σχέσεως ἐνύλου φυλάττοντες, οἱ καὶ τὸ θεῖον
θεῖκειν φασὶ διὰ τῆς ὕλης, οἱ δὲ τὸ ἀσχετον ἐκεῖ προνοίας
ποιοῦντες, οἱ καὶ τὴν ποιητικὴν καὶ τὴν προνοητικὴν δύναμιν
ἀναιροῦντες· ἀπὸ τῶν θεῶν χωριστὰ ἄττα τὰ νοητὰ λέγον-
τες, οὔτε δημιουργικὰ τῶν δευτέρων, οὔτε παραδείγματα,
οὔτ' ἄλλως αἰτία· πλὴν εἴ τις ὡς ὁρεκτὰ λέγοι τῶν αἰσθη-
τῶν· περὶ ἐκεῖνα γὰρ χορεύειν τὸν ὅλον οὐρανόν, καὶ διὰ
τῆς ὀρέξεως ἐκείνων τὸ μακάριον ἔχειν (1). Ἀλλ' ὄγε Πλά-
τωνος λόγος, καὶ τὸ προνοητικόν τῶν εἰδῶν τῶν θεῶν, εἰ
δὲ βούλει (2), τῶν ἀκακῶν αἰτίων, ἀσχετον τηρεῖ, καὶ τὸ
ἐξηρημένον, γνωστικόν τῶν δευτέρων καὶ προνοητικόν· καὶ
οὔτε διὰ τὴν ἐπὶ πάντα παρουσίαν ἀναιρεῖ τὴν ἐξηρημένην
ὑπεροχὴν αὐτῶν, οὔτε διὰ τὴν ἀσχετον δύναμιν, τὴν προ-
νοητικὴν ἐπιστασίαν. Ταῦτ' οὖν ὁμοῦ διασώζων, εἰκότως
ἐν (3) τοῖς προτέροις λόγοις διὰ τῶν ἀποριῶν ἀπέδει-
ξεν (4), ὡς ἄτοπον σχέσιν τοῖς παραδείγμασι διδόναι πρὸς
τὰ μετέχοντα αὐτῶν ἐν δὲ τούτοις, ὡς εἴ τις αὐτὰ τὰ εἶδη.

(1) C. ἔχει.

(2) C. ὡς εἰ δὲ βούλει.

(3) D. ἐν μὲν τοῖς.

(4) B. C. ἐπέδειξεν.

φυλάττοι πάντη ἀσχετα, μὴ προσβίβεις ὄκη καὶ ἐξηγήσεται
καὶ θάρσει διὰ πάντων, καὶ πανταχοῦ κατὰ τὴν πρόνοιαν
ὄντα καὶ οὐδαμοῦ κατὰ τὴν ὑπόστασιν, οὔτε γνώσις ἔσται
αὐτῶν παρ' ἡμῶν, οὔτε ἐκείνοις τῶν ἡμετέρων ἢ κατ' αἰτίαν
ἐξηρημάση νόησις. Ταῦτα δὲ πρὸς τοὺς τὰ νοητὰ μὴ ποιούν-
τας ἀξία τῶν δευτέρων, ποιητικὰ λέγειν εἰκόθασμεν· πῶς γὰρ
ὁ οὐρανόσ ὀρέγεται τοῦ θεοῦ, μὴ γενόμενος ἐκεῖθεν; Ἔσται
οὖν οὕτω κατὰ (1) τύχην ἢ ὀρεξις, εἰ μὴ τὸ μὲν αἴτιον
ἦν γενητικόν, τὸ δὲ ἐκεῖθεν εἶχε τὴν ὑπάρξιν· ἐπὶ μὲν γὰρ
τῶν τοιούτων, εἰκότως ὀρέγεται τῆς ἑαυτοῦ πηγῆς καὶ αἰτίας
τὸ γενόμενον· καὶ κατὰ φύσιν ἐστὶ τὸ ἐπιστρέφεισθαι πρὸς
τὴν ὑποστάσιν ἑαυτοῦ καὶ νοητικὴν δύναμιν τὸ θεύτερον·
ὅταν δὲ μὴ τὸ μὲν αἴτιον ἢ ποιητικόν, τὸ δὲ αἰτιατόν, τί
τὸ ποθῆσθαι ὀρεκτόν τῷ ἑτέρῳ τὸ ἕτερον; πῶς δὲ καὶ ὀρέγε-
ται, μηδὲν ἐκεῖθεν δεχόμενον; Ἦὸ γὰρ ὀρεκτικὸν πᾶν, διὰ
τεθῆσθαι τὸσ ὀρέγεται πάντως· εἰ (2) μὲν ἔχει, περιττὴ
τοῦ παρόντος ἢ ὀρεξις, εἰ δὲ μὴ ἔχει, διὰ τὴν λεῖψιν (3)
οὐ μὴ ἔχει, πάντως ἵστιν ὀρεξις· ὡς' εἰ μηδὲν ἀπὸ τοῦ
ὀρεκτοῦ πρὸςθεταί (4) τοῖς ὀρεγομένοις, περιττὴ πάλιν ἢ
ὀρεξις παρ' οὐ μηδὲν δύναται λαβεῖν. Πῶς δὲ καὶ τὸ ἔσχατον
μόνον μιμεῖται τὸ πρῶτον; ἀγονον γὰρ καὶ τὸ ἔσχατον·
τὰ δὲ μέσκα πάντα, τούτου τε καὶ ἐκείνου, γεννητῶν ἐφίεται
πάντα· καὶ γεννητῶν μὲν, κατὰ τὴν ἑαυτῶν ἕκαστα τάξιν· τὸ
γὰρ τῷ πρῶτῳ κατὰ τὴν αὐτοῦ (5) φύσιν ὑπάρχον, τιμώ-
τατόν ἐστι· τιμώτατον δὲ οὐκ ἂν τῷ μὲν ἔσχατῳ ὑπάρ-

(1) A. B. C. κατὰ τὴν τύχην. (4) D. προϋτίθεται.

(2) C. ἢ εἰ μὲν.

(5) D. ἑαυτοῦ.

(3) D. λῆψιν.

χθί, τοῖς δὲ μέσοις μὴ ὑπάρχει, συγγενεστέροις οὖσι πρὸς τὸ πρῶτον· τὸ γοῦν ὀρεκτὸν ὑπάρχει τοῖς μέσοις, τῷ ἐσχάτῳ μὴ ὑπάρχον. Πῶς δὲ ἐκεῖνο μὲν ἀργὸν ἔσθηκε καὶ ἀδρανές, ὁ δὲ οὐρανὸς οὗτος μμώμενος ἐκεῖνο, τοσαύτην ἐπιδείκνυται τὴν δημιουργικὴν τῶν ὑπ' (1) αὐτὸν δυνάμειν, ὥς ἐκαστὴν αὐτοῦ κίνησιν καὶ πᾶσαν σχηματίσιν εἰς ἄλλην τὴν γένεσιν ὄραϊν, καὶ τρέπειν αὐτὴν καὶ παντοίοις λόγοις κατακοσμεῖν φυσικοῖς, διὰ πάντων ἐν τοῖς στοιχείοις περιεχομένων ζώων, καὶ μέχρι τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀψύχων; εἰ μὲν γὰρ ἀγαθὸν τὸ μὴ γεννᾶν, διατι μὴ μεμίμηται τὸ πρὸ αὐτοῦ, θεὸς ὢν καὶ αὐτὸς, καὶ ὀρεγόμενος ἐκεῖνου τῆς μιμήσεως; εἰ δὲ μὴ ἀγαθὸν, πῶς ἐν ἐκεῖνῳ μὲν, τὸ μὴ ἀγαθόν, ἐν δὲ τῷ, τὸ ἀγαθόν; Πῶς δὲ καὶ ἡμεῖς ἐκεῖνο γινώσκομεν, μήτε ὑποσάντες ἐκείθεν, μήτε λόγων (2) μετέχοντες τῶν ὄντων ὄντων, ἀφ' ὧν ἡ ἐπιστήμη κατὰ ἀνάμνησιν; ἀσύναπτοι γὰρ ἐσόμεθα πρὸς ἐκεῖνο, καὶ ἀλλότριοι τῆς ἐκείθεν ὑποστάσεως, παρηρημένοι. Πρὸς (3) οὖν τούτους, τοιαῦτα ἄττα ῥητέον· τὴν δὲ τοῦ Πλάτωνος ἐνδεον ἐπιβολὴν ἀγαθέον, προαναairoῦσαν διὰ τῶνδε τῶν ἀποριῶν ἀπασαν τὴν πλημμελίην καὶ ἄθεον παρά (4) τῶν θεῶν εἰδῶν ὑπένοιαν, κατὰ τὴν πρὸς αὐτὸν τὸν ναῦν ἀφομοίωσιν, ὅς πρὸ τῆς ὑποστάσεως (5) τῶν κακῶν, τὰς ἀναιρετικὰς δυνάμεις ὑπέστησεν. Ὅπως μὲν οὖν οὐ δεῖ τὸ γεννητικὸν τῶν εἰδῶν ἐν σχέσει πρὸς τὸ γεννώμενον ποιεῖν, ἢ (6) τὸ παραδειγμα-

(1) B. C. D. ὑπ' αὐτῶν.

(4) D. περὶ τῶν θεῶν.

(2) A. B. C. D. λόγους. A. in marg. λόγων.

(5) D. παρνοστάσεως.

(3) B. ὑπερ οὖν. B. ὁπῶς.

(6) C. Dcest a ἢ.

ταῦν ἐν ῥοπή (1) τῇ πρὸς τὸ διοικούμενον (2), μετρίως ἡμᾶς διὰ τῶν ἔμπροσθεν λόγων ὁ Παρμενίδης ἀνέμνησε· ἕκαστα γὰρ σχέσις ἄλλης δεῖται συναγωγῆς τινὸς αἰτίας καὶ συμπλεκτικῆς· ὥστε ἔσαι πρὸ τῶν εἰδῶν εἶδος ἄλλο τὸ συν-ἀπτον ἀμφοτέρωθεν διὰ τῆς ὁμοιώσεως· τοῦ γὰρ ὁμοίου πρὸς τὸ ὅμοιον ἢ σχέσις. Ὅπως δὲ καὶ τὸ ἐξηρημένον αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἀργὸν καὶ ἀπρονόητον, οὐδὲ ἀλλότριον τῶν δευτέρων· διὰ τούτων ἐπιδείκνυσι τῶν ἀποριῶν· ἴσως γὰρ ἂν τις ἀπίθων πρὸς τὸ ἄσχετον αὐτῶν μόνον, εἴποι μήτε γινώσκων τὰ εἶδη τὰ μετέχοντα αὐτῶν, μήτε γινώσκεισθαι ὑφ' ἡμῶν. Ταῦτ' οὖν διαπαρῶν, εἰς ἐπίστασιν ἄγει τὸν Σωκράτην τοῦ τρόπου τῆς ἐξηρημένης δυνάμεως τῶν θείων εἰδῶν· καὶ ὅπως μὲν συνάγει τὸ μηδὲ γινώσκεισθαι τὰ τῆθε παρ' ἐκείνων, ὑστερον ἡμῖν ἔσαι δῆλον· ὅπως δὲ ἡμεῖς ἐκεῖνα οὐ δυνάμεθα γινώσκων, ἐθέλει πρότερον κατασκευάσαι· καὶ δείκνυσι πάνυ δαιμονίως λαβῶν, ὡς ἡ μὲν παρ' ἡμῖν ἔστιν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ἐπισητῶν, ἡ δὲ θεία, τῶν θείων. τοῦτο δὲ, δοκεῖ μὲν ἀναιρεῖν ἡμῶν τὴν γνῶσιν τῶν θείων, ἔστι δὲ ὅπη καὶ ἀληθὲς ἔστι· καὶ οὐ καθ' ἓνα γε τρόπον, ἀλλὰ κατ' ἄλλο μὲν φιλοσόφως ἐπισκοποῦσι, κατ' ἄλλο δὲ θεολογικῶς· ἔσω γὰρ ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ἐπισητῶν· τί σὺν κωλύει τὰ παρ' ἡμῖν ἐπισητὰ, τῶν θείων εἰκόνας εἶναι, καὶ γινώσκων ἡμᾶς τὰ θεία δι' ἐκείνων; ὡσπερ δὴ καὶ Πυθαγορείων παῖδες ἐπὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν σχημάτων, ἰνδάλματα τῆς θείας ἐώρων τάξεως, καὶ

(1) B. ῥοπή πρὸς τὸ θ.

(2) C. διοικούμενον.

περὶ ταῦτα διατρίβοντες, εἰς ἐκτύπων τιμῶν αἰρήσειν ἐπεχείρουν τὴν περὶ τῶν θεῶν γνῶσιν· τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ ἢ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη λέγεται μὲν πρὸς τὸ παρ' ἡμῖν ἐπιστητὸν, καὶ ἔστι τούτου σύζυγος· πρὸς δὲ γὰρ λέγεται, τούτου τέταται σύστοιχος· ἀνάται δὲ, οὐχ ὡς σύστοιχος γνῶσις, ἀλλ' ὡς ὑφειμένη, καὶ αὐτοῖς προσίεναι τοῖς νοητοῖς; ἄλλαι γὰρ εἰσιν αἱ σύστοιχοι γνῶσεις πάντων, καὶ ἄλλαι αἱ κατὰ διάφορον τάξιν τεταγμέναι τῶν γνωστῶν· καὶ ἡ κρείττωνως αἰρουσαι τὴν καταδεεστέρων (1) φύσιν, ὥσπερ ἡ δόξα τὴν τῶν αἰσθητῶν, ἢ δευτέρως καὶ ὑφειμένως τὰ κρείττονα, καθάπερ ἡ δόξα τὸ ἐπιστητὸν. Τὰ γοῦν αὐτὰ, καὶ ὁ ἐπιστήμων οἶδε καὶ ὁ ὀρθοδοξαστικός· ἀλλ' ὁ μὲν κρεῖττον, ὁ δὲ καταδεεστερῶν· οὐδὲν οὖν ἄτοπον καὶ τὴν ἐπιστήμην οὐ πρὸς τὸ ἐκεῖ λεγόμενῃ ἐπιστητὸν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ καὶ ὡς συζυγεῖ, καὶ ἐκείνῳ (2) δευτέρως (3) ἐπιβάλλειν, ἢ κατὰ τὴν αὐτῶν σύστοιχον ἐπιστήμην. Πῶς δὲ (4) οὐχὶ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐν ἐπιστολαῖς, τὸ νοητὸν εἶδος λέγων δι' ἐπιστήμης μὲν μὴ εἶναι γνωστὸν, διὰ γνῶσεως δὲ, δίδωσιν ἡμῖν ἐννοεῖν, ὅπως καὶ γνωστὸν ἔστι τὸ εἶδος καὶ οὐκ ἐπιστητὸν ἡμῖν; ἀλλὰ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτὸν, ἔστι γὰρ ἐπιστημονικὴ γνῶσις συνθετωτέρα πρὸς τὴν νοεράν ἐπιβολήν· νοῦς δὲ ὁ κυρίως θεατῆς τῶν εἰδῶν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὰ νοερά τὴν φύσιν ἐστὶ· τῷ δὲ ὁμοίῳ πανταχοῦ τὸ ὁμοιον γινώσκωμεν· νῶ μὲν τὰ νοητά, δόξαν δὲ τὰ δοξαστά, ἐπιστήμη δὲ τὰ ἐπιστητά. Θαυμαστὸν οὖν οὐδὲν, καὶ μὴ εἶναι

(1) A. D. τῶν καταδεεστέρων.

(2) D. ἐκεῖνων.

(3) B. δευτέρῳ.

(4) B. C. πῶς δὲ καὶ οὐχὶ

ἢ αὐτὸς ὁ Πλάτων.

τῶν εἰδῶν ἐπιστήμην, καὶ ἐτι ἄλλον ὑπολείπεσθαι γνώσιν αὐτῶν, οἷαν τὴν νόησιν εἶναι φαμέν. Εἰ δὲ κατ' ἄλλον θεολογικώτερον τρόπον εἰθέλοις λέγειν, ἔτι μέχρι τῶν νοερῶν εἰδῶν ἀναφραμῶν δείκνυσιν ὅτι τὰ τούτων ἐπέκεινα εἶδη ὄντα καὶ ἐξηρημένα, οἷα δὴ ἐστὶ τὰ νοητὰ τε καὶ νοερά, κρείττω τῆς ἡμετέρας ἐστὶ γνώσεως· καθαρθείσας γοῦν τὰς ψυχὰς τελείως, καὶ συναφθείσας, καὶ ἐπομένως τοῖς δώδεκα ἡγεμόσιον, ἐπὶ τὴν ἐκείνων ἀνάγει θεωρίαν· ἴσως οὐκ ἂν ἀμάρτοις τῆς ἐνθεασιατρικῆς τοῦ Πλάτωνος. Τριτῶν γὰρ ὄντων τῶν πρὸ τῆς ὁμοκατακτικῆς τάξεως εἰδῶν, τῶν μὲν νοερῶν, τῶν δὲ νοητῶν ἅμα καὶ νοερῶν, τῶν δὲ νοητῶν, αἱ μὲν νοεραὶ προσεχεῖς εἰσι τοῖς δευτέροις, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐταῖς διάκρισιν, μᾶλλον ἡμῖν γνωστέαι, καὶ ὅτι τὸ αἴτιον τῆς ἡμετέρας τάξεως συνήπται πρὸς τὴν ἐνάδα τῶν τοιούτων ἰδεῶν· μετὰ δὲ πατρικῆς διανοίας ψυχὴ ἐγὼ ναίω, φησὶ τὸ λόγιον τοῦ Πλάτωνος εἰδότης ταύτην τὴν τάξιν, ὡς δέδεικται ἐν ἄλλοις· αἱ δὲ νοηταὶ καὶ νοεραὶ, κρείττους εἰσὶ τῆς μερικῆς ἡμῶν τῶν κατατεταγμένων γνώσεως, ὅθεν ἴδιον αὐτῶν τὸ ἀγνωστον διὰ τὴν ἐξηρημένην ὑπεροχὴν οὐ γὰρ δυνατόμεθα νῦν προβάλλειν τὴν ἐν ἐκείνοις προσήκουσαν γνώσιν. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων τῶν μέσων εἰδῶν τοῦ Παρμενίδου θεμελιώδους ὡς οὐ πάντη δεῖ (1) τὰ νοερά εἶδη τῶν μετεχόντων ἐξαίρειν, οὐδ' οὕτως ὡς καὶ τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν θεῶν· κρείττω γὰρ ἐπέκεινα πάντη τῆς ἡμετέρας γνώσεως· θεῶν δὲ τὰς εἰληκτικὰς ἐνάδας δὲ (2) ὑποτιθέμεθα

(1) A. πάντη διέ. B. C. πάντων διέ.

(2) A. Deest δς.

γνωσᾶς εἶναι καὶ ὑφ' ἡμῶν. Δυνατὸν δ' οὖν καὶ φιλοσόφως καὶ θεολογικῶς μετῆναι τῶν προκειμένων τὴν ἐξέτασιν· φιλοσόφως μὲν, ὅτι οὐκ ἐπειδὴ ταῦς προειρημένους τρόπους τῆς μετοχῆς ἀνειλομεν, ἤδη καὶ πᾶς ἀνήρηται τρόπος κοινωνίας τοῖς τε αἰσθητοῖς καὶ νοητοῖς· οὕτω γὰρ ἂν (1) γνωσᾶ ἡμῖν τὰ γνωσικὰ ἡμῶν εἴη· τὸ γὰρ γνωστὸν καὶ τὸ γνωσικὸν κοινωνεῖ πῶς ἀλλήλοις· θεολογικῶς δὲ, ὅτι τὰς κερεᾶς ἰδέας (2) ἐξαιρεῖν δεῖ τῶν ἀποτελεσμάτων, ὡς τὰ ἐπέκεινα τὰς (3) ἀγνώστους ταῖς μερισαῖς ἡμῶν ἐπιβολαῖς, ἀφ' ὧν καὶ αὐταὶ προεληλύθασιν. Ταῦτα μὲν οὖν, ὅπερ εἶπον, εἰρήσθω μοι τῆς ὅλης ἔνεκα τῶν προκειμένων θεωρίας. Αὐτὴν δὲ τὴν λέξιν ἐπισκοποῦμενοι, φαμέν, ὅτι δι' αὐτῆς ἐνδείκνυται, τίς μὲν ἐστὶν ἀκροατῆς ἀξιόχρεως τῆς τούτων ἀκροάσεως, τίς δὲ ὁ περὶ τούτων διδάσκειν ἐπιτήδειος· δεῖ γὰρ δὴ τὸν μὲν ἀκροατὴν εὐφυῖα διαφέρειν, ἵνα φύσει φιλόσοφος ᾖ, καὶ περὶ τὴν ἀσώματου οὐσίαν ἐπτασημένος, καὶ πρὸ τῶν ὀρωμένων ῥεῖ τι ἄλλο μεταθέων καὶ ἀναλογιζόμενος, καὶ μὴ ἀρκούμενος τοῖς παροῦσι, καὶ ὅλως τοιοῦτος, οἷον ὁ ἐκ Πολιτείας Σωκράτης ὑπέγραψε τὸν τὴν φύσιν φιλοθεάμονα τῶν ὄλων· ἔπειτα πολλῶν αὐτὸν ἔμπειρον εἶναι· καὶ οὐδήπου πραγμάτων ἀνθρωπικῶν σμικρὰ γὰρ ταῦτα καὶ οὐδὲν πρόσηκτα πρὸς τὴν εὐθεοῦ ζωὴν ἀλλὰ λογικῶν καὶ φυσικῶν καὶ μαθηματικῶν θεωρημάτων. Ὅσα γὰρ ἡμῶν ἢ διάνοια θεωρεῖν ἐν τοῖς θεοῖς ἀδυνατεῖ, ταῦτα ἐν τούτοις ὡς ἐν εἰκόσι κατίδοι· καὶ κατιδὼν ἐπεωρα-

(1) B. C. ἂν οὔτε γνωσᾶ γνωσικὰ ἡμῶν εἴη.

ἡμῖν οὔτε γνωσικὰ. D. οὕτω (2) A. B. D. ἰδίω.

γὰρ ἂν, οὕτω γνωσᾶ ἡμῖν· οὕτω (3) D. τοὺς ἀγνώστους.

πίσεται τῇ τούτων θεωρίᾳ, καὶ πιστεύσει καὶ τοῖς περὶ ἐκείνων λεγομένοις· λέγω δὲ, ὅσον εἰ θαυμαῖοι πῶς ἐν ἐνὶ τὰ πολλά, καὶ ἐν ἀμερεῖ πάντα, τὴν μονάδα ἐννοήσει· καὶ ἕως ἐν αὐτῇ δεικνύται ὄντα πάντα καὶ ἄρτια καὶ περιττά, κύκλος τε καὶ σφαῖρα, καὶ ἄλλα εἶδη τῶν ἀριθμῶν· εἰ θαυμαῖοι πῶς τὸ θεῖον αὐτῶ τῷ εἶναι ποιεῖ, τό τε πῦρ θερμαῖνον, καὶ ἡ χυὼν φύχουσα, καὶ ἐκί τῶν ἄλλων παραπλησίως· εἰ θαυμαῖοι πῶς τὰ αἴτια πανταχοῦ πάρεστι τοῖς αἰτιατοῖς, ἐν τοῖς λογικοῖς θεάσεται τούτου πάντως εἰκόνα· τὰ γὰρ γένη πάντως κατηγορεῖται τούτων, ὧν (1) τὰ εἶδη κατηγορεῖται· καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστου πρὸς τὸ αὐτὸ τὸ θεῖον ἀποδέσπειν οὐ δυνάμενος, ἔξει διὰ τούτων ὡς εἰκόνα· ἐκεῖνο θεωρεῖν. Δεῖ τοίνυν εὐφυῶν εἶναι πρῶτον, ἧτις ἐστὶ συγγενὴς τοῖς ὄντως οὔσι, καὶ πτεροῦσθαι δυναμένη, καὶ ὡσπερ ἀσφαλιῶν (2) πεισμάτων ἀντεχομένη τῶν περὶ τοῦ ὄντως ἐννοιῶν· ὡς γὰρ πρὸς ἐκαστὸν ἐπιτηδεύμα θεόμεθα τινὸς παρασκευῆς, οὕτως καὶ πρὸς τὴν ἀναγωγήν (3) εἰς τὸ ἐν γκῶσεως εὐκρινῶς (4) θεόμεθα καὶ ἐκκαθαρισμένης ἐπιτηδειότηκος προὑπαρχούσης, ἣν (5) εὐφυῶν ἐν τις ἀποκαλέσειεν, ὡς ἐκ τῆς φύσεως ὠρμημένην τῆς τε ὅλης καὶ τῆς αὐτῶν τῶν εὐφυῶν λεγομένων ψυχῶν. Τούτων δ' οὐκ παρῆναι χρὴ τὴν τριακλήν, ὡς εἶπομεν, εὐφυῶν· ἔπειτα ἐμπειρίαν πολλῶν, ὡς εἴρηται, καὶ παντοδαπῶν θαμάτων,

(1) A. C. Deest ὧν τὰ εἶδη κατηγορεῖται. D. ὧν τὰ εἶδη κατηγορεῖται· καὶ ταῦτα μὲν μετ' ἐκείνων· ἐκείνα δὲ καὶ ἄνευ τούτων· καὶ οὕτως.

(2) D. ἐφάλαν.

(3) D. ἀγωγήν.

(4) A. B. C. γνώσειν εὐκρινῆ.

D. εὐκρινούς.

(5) D. καὶ εὐφυῶν.

δι' ὧν ἀναχθῆσεται πρὸς τὴν ἐπιείκων κατανοήσιν· καὶ τρί-
 τος, προθυμίαν καὶ τάσιν περὶ τὴν θεωρίαν οὕτως, ὥς ε
 καὶ ἐνδουκωμένον μόνου (1) τοῦ ἡγουμένου, δύνασθαι
 παρέπεσθαι ταῖς ἐνδείξεσι διὰ τὴν προθυμίαν, ἐπιτείνουσαι
 τὴν προσοχὴν. Τρία ὅ οὖν ἔστιν ἃ δὴ φησὶ χρῆται (2) τῷ
 θεωρήσασθαι ταύτην (3) τὴν φύσιν εὐφυΐα, ἐμπειρία, προ-
 θυμία. Καὶ διὰ μὲν τὴν εὐφυΐαν, ἔσαι τὴν περὶ τὸ θεῖον
 κρίσιν αὐτοφυῶς προβεβλημένος· διὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν,
 ἔχει τῶν παραδόξων θεωμάτων (4) ἀσφαλῆ τὴν ἀλήθειαν·
 διὰ δὲ τὴν προθυμίαν, ἐκκαταθήσει (5) τὸ ἐρωτικὸν ἑαυτοῦ
 εἰς περὶ τὴν θεωρίαν, ἵνα δὴ καὶ ἐν τούτοις, κρίσις ἢ καὶ
 ἀλλήθεια καὶ ἔρως, τὰ σώζοντα τὰς ψυχὰς· κατ' ἐπιτηδειότητα
 τὴν πρὸς ἐπιείκην τρία συμπιπτεύουσαι. Εἰ δὲ βούλει, διὰ μὲν
 τὴν ἐμπειρίαν, ἔχει τοῦ γνωστικοῦ τῆς ψυχῆς ἐπιτηδειότητα·
 διὰ δὲ τὴν προθυμίαν, τὴν τοῦ ζωτικοῦ τάσιν εἰς ἐπιείκην
 φέρουσαν· διὰ δὲ τὴν εὐφυΐαν, τὴν (6) ἀμφοτέρων προῦ-
 πάρχουσαν προκατασκευὴν ἐκ (7) τῆς πραγμότητος καὶ τῶν
 ἐπιείκων εἰς αὐτὸν ἐνδεδωμένων. Τῶν μὲν οὖν ἀεροατῶν τοιοῦτον
 εἶναι δεῖ καὶ ἀπὸ ταύτης τελειοῦσθαι τῆς τριαδός. Ὁ δὲ
 καθηγεμῶν πόλλ' ἄν πρότερον διὰ ταύτων ὀδεύσας, οὐκ
 ἐβελήσκει διὰ πολυλογίας ἐμφαίνειν τὴν θεῖαν ἀλήθειαν,
 ἀλλὰ πόλλ' ἂν δι' ὀλίγων ἐνδεικνύσθαι, κατήσσειν ὁμοίαν φθιγ-
 γάματος· οὐδὲ ἀπὸ τῶν συνεγνωσμένων καὶ προχείρων, ἀλλ'

(1) Deest. μάκου.

(5) C: ἵνα κινήσει.

(2) A. B. C. χρῆται.

(6) A. B. D. τῶν ἀμφοτέρων.

(3) D. ταύτην. προσείρηται
τὴν φύσιν.(7) C. D. ἐκ τῆς πρὸ τῆς
γενέσεως.

(4) D. θεωρημάτων.

ἔνωθεν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῶν ἐκκοιτάτων τὰ πράγματα θεωρεῖν πόρρωθεν πραγματευόμενος, ἅτε ἐξισάμενος τῶν παρόντων καὶ πρὸς τῷ θεῷ γινόμενος· οὐδὲ κοιήσεται λόγον, ὅπως ἂν λέγεται ὁδῶν σαφῶς, ἀλλὰ καὶ ἀκριεσθήσεται ταῖς ἐνδείξεσι· θεῖ γὰρ τὰ μυστικά μυστικῶς παραδίδόναι, καὶ μὴ δημοσιεύειν τὰς ἀπορήτους περὶ (1) θεῶν ἐννοίας. Τιοῦτος μὲν οὖν καὶ ὁ ἀκροατῆς καὶ ὁ καθηγημῶν ἐς τῶν τοιούτων λόγῳ. Καὶ ἔχουσιν ἂν τὸν μὲν ἡγεμόνα τελείως τοιοῦτου αὐτὸν τὸν Παρμενίδην· ὅθεν καὶ λάθοις ἂν τὸν τρόπον καθ' ὃν ποιήσεται τοὺς λόγους, ὡς δὲ ὀλίγων πολλὰ διδάξει, καὶ ὡς ἀνωθεν πραγματεύεται, καὶ ὡς ἐνδείξεται μόνον περὶ τῶν θεῶν· τὸν δὲ ἀκροατὴν, εὐφυῆ μὲν καὶ ἐρωτικόν, οὕτω φέροντα τελείως ἔμπειρον· ὅθεν αὐτῷ παραινέει καὶ ὁ Παρμενίδης γυμνάσασθαι περὶ διαλεκτικῆν ἵνα ἐμπειρίαν προσλάβῃ τῶν θεωρημάτων· ἀποδεχόμενος μὲν αὐταῦ τὴν εὐφυῆσαν καὶ τὴν ὀρμὴν, προσιθεὶς δὲ τὴν τοῦ ἑλλείποντος ἐκάνορθωσιν. Καὶ τί τὸ τέλος τῆς τριπλῆς ταύτης δυνάμεως, εἶρηκεν αὐτός· τὸ ἀπαρλόγισον (2) ἐν τοῖς περὶ τῶν θεῶν λόγοις. Ὁ γὰρ κατὰ τι τούτων ἑλλείπων, ἀναγκασθήσεται πολλὰ τῶν ψευδῶν ὁμολογεῖν, ἀπλῶς ἐφακτόμενος τῆς τῶν πραγμάτων θεωρίας.

« Πῆ (3) δὴ, ὡς Παρμενίδης φάναι τὸν Σωκράτην.—Ὅτι, » ὡς Σωκράτες, οἶμαι ἂν καὶ σὲ καὶ ἄλλον ὅστις αὐτὴν (4) » τινα καθ' αὐτὴν αὐτοῦ (5) ἐκάστου οὐσίαν τίθεται εἶναι, » ὁμολογήσαι ἂν πρῶτον μὲν μηδεμίαν αὐτῶν εἶναι ἐν

(1) D. περὶ τῶν θεῶν.

(4) A. αὐτὴν τι καθ'.

(2) B. C. παραλόγισον.

(5) A. Docet αὐτῆς.

(3) Sic Editt. C. Πῆ δέ.

- ἡμῖν.— Πῶς γὰρ ἂν αὐτὴ καὶ αὐτὴν ἔτι εἶη; φαίνοι τὸν
 • Σωκράτην.— Καλῶς λέγεις, εἰπεῖν. »

Ἐπ' ἄλλας ἀπορίας μέτεισιν ἐντεῦθεν ὁ λόγος· ὧν ἡ μὲν, ἀφαιρεῖται τῆς ἡμετέρας ψυχῆς τὴν γνῶσιν τῶν ὄντως ὄντων, ἡ δὲ, τὴν τῶν θείων τῶν περὶ τὰ τῆδε γνῶσιν ἀνυπόστατον ἐπιχειρεῖ δεικνύου· διὰ δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἦτε πρόοδος ἡμῶν ἢ ἀπ' ἐκείνων ἀναιρεῖται καὶ ἐπιστροφή πρὸς ἐκεῖνα. Διεσπασμένα (1) δὲ ἀλλήλων ἀναφαίνεται τὰ τε δεύτερα καὶ τὰ πρῶτα· καὶ τὰ μὲν, ἄμοιρα τῶν πρῶτων· τὰ δὲ ἄγωνα τῶν δευτέρων· τὸ δὲ ἀληθές, ὅτι πάντα ἐν πᾶσιν οἰκείως ἐστὶ κατ' αἰτίαν μὲν ἐν τοῖς πρώτοις, τὰ τε μέσα γένη τῶν ὄλων καὶ τὰ ἔσχατα· διὸ καὶ γινώσκειται παρ' αὐτῶν οὕτως, ὥσπερ καὶ ὑφέστηκεν ἐν αὐτοῖς· κατὰ μέθεξιν δὲ ἐν τοῖς μέσοις τὰ πρῶτα, καὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις ταῦτα ἀμφοτέρα· διὸ καὶ γινώσκουσιν αἱ ψυχαὶ τὰ ὄντα πάντα οἰκείως ἐκάστοις· δι' εἰκόνων μὲν τὰ πρὸ αὐτῶν, κατ' αἰτίαν δὲ τὰ μετ' αὐτάς· συμφυῶς δὲ (2) καὶ ὁμοσείχως τοὺς ἐν (3) αὐταῖς λόγους. Τὰ μὲν οὖν ἄπορα ταῦτα προτείνεται μετὰ τὰ περὶ τῆς τάξεως τῶν ιδεῶν δύο, τὰ πρὸ τούτων ἠπορημένα· διότι καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ πᾶς ὅστις ιδέας ἔθετο, διὰ τὴν γνῶσιν τὴν κατ' αἰτίαν καὶ ἐπιστημονικὴν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ πάντων ἐπὶ ταύτην ἦλθε τὴν ὑπόθεσιν· διὸ καὶ σκώπτων τις αὐτοὺς, εἶπεν, ὅτι γινώσεσθαι (4) τὰ ὄντα ὑπελαβον διπλασιάσαντες (5) αὐτά, νοητὰ νοήσαντες πρὸ τῶν

(1) A. B. C. ἀισπασμένα.

(3) D. ἐν ἑαυταῖς.

(2) A. B. συμφυῶς καὶ ὁμοσείχ.

(4) C. γινώσκειται.

(5) C. διπλασιάσαντος.

εἰσθητῶν. Καί τοι καὶ ὁ τοῦτο εἰπὼν, οὐκ ἄλλως ἀποδέ-
 θεκε τῆς ἀεικνησίας τῶν κύκλῳ κινουμένων τὴν αἰτίαν, ἢ
 τοσαῦτα ποιήσας τὰ ἀκίνητα πρὸ τούτων, ὅσα τὰ κύκλῳ
 κινούμενα. Τῆς δ' οὖν ἐπιστημονικῆς ἕνεκα τῶν ἐν τῷ κόσμῳ
 πάντων γνώσεως, εἰς τὴν τῶν ἰδεῶν ἀνέδραμον (1) οὐσίαν·
 καὶ ἐπὶ τῆς τῶν κατὰ ταῦτα γιγνομένων πάντων προνοίας·
 διὸ καὶ οἱ ἀνελόντες τὰς ἰδέας, τὴν προνοητικὴν ἐπιστάσιν
 τῶν νοητῶν ἀνεῖλον (2). Τοιούτων δὴ, ὡς εἴρηται, τῶν δύο
 τούτων ἀπόρων ὄντων πρὸς τοὺς τὰς ἰδέας θεμένους δι' ἃς
 ἔχομεν αἰτίας, ἐν τούτοις τοῖς προσεχῶς ἐξεταζομένοις
 πρόκειται μὲν ἐπιδειξαι, πῶς τὸ μόνον (3) ἐξηρημένας
 ὑποτίθεσθαι τὰς ἰδέας τῶν ὄντων, ἀγνώστους αὐτὰς εἶναι
 καταναγκάζει κοινωνίας ἡμῖν. οὐκέτι πρὸς αὐτὰς οὐσης,
 οὔτε γνώσεως εἴτε εἰσὶν εἴτε μὴ, καὶ εἰ μετέχονταί, καὶ
 ὅπως, καὶ ἦν ἑλαχρὸν τάξιν, εἴπερ μόνον ἐξήρηνται καὶ μὴ
 πρὸς τῷ ἀσχέτῳ (4) καὶ αἰτίαι τῶν δευτέρων εἰσὶν. Εἰς δὲ
 τὴν τούτου θεωρίαν, ἀξιώματα ἅττα προλαμβάνει καὶ
 κοινὰς ἐννοίας ὁ λόγος· καὶ πρῶτον ὅτι εἰ ἐξήρηται (5)
 πάντα καὶ καθ' ἑαυτὰς εἰσὶν, οὐδ' ὅλως εἰσὶ· πῶς γὰρ ἂν
 ἦσαν ἐξηρημένοι πάντα καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων;
 τόπος γὰρ αὐτῶν ἐς τὸ νοῦς· οὐχ οὕτω τόπος, ὡς ἐκείνων
 ἰδρας θεομένων, καθάπερ τὰ συμβεβηκότα τῆς οὐσίας, ἢ τὰ
 ἐνυλα εἶδη τῆς ὕλης, οὐδ' (6) οὕτως τοῦ νοῦ περιέχοντος

(1) B. ἀνέδραμεν.

(3) B. C. τὸ μένον.

(2) D. ἀνεῖλον· ταῦτα μὲν

(4) B. ἀσχέτως.

ἐπιστρέφοντες εἰς ἐλεῖνα, ὡς ὀρεκ-

(5) B. C. ἐξήρηται.

τά· μηδὲν δὲ παρ' ἐκείνων ἦκειν

(6) B. C. εἰδ' οὕτως.

εἰς ταῦτα λέγοντες· τοσούτων.

αὐτάς, ὡς αὐτοῦ μέρη σεσωρευμένα κατὰ σύνθεσιν· ἀλλ' ὡς τὸ κέντρον ἐν ταύτῳ (1) τὰ πολλὰ ἔχει πέρατα τῶν ἀπὸ αὐτοῦ γραμμῶν, καὶ ὡς ἡ ἐπισήμη τὰ πολλὰ θεωρήματα, οὐκ ἐκ τῶν πολλῶν οὔσα, ἀλλὰ πρὸ τῶν πολλῶν καὶ ἐν ἐκάστῳ ἢ πᾶσα· καὶ γὰρ ὁ νοῦς οὕτως ἐν πολλὰ ἔστιν ἀμερίζως, ἐν τῷ ἐνὶ τὸ πλῆθος ἔχων, ὅτι οὐκ ἦν τὸ αὐτὸ ἐν πρὸ πλῆθους παντὸς ὑφεσώς; ἀλλ' ὁμοῦ καὶ ἐν καὶ πλῆθος. Οὕτως οὖν τῶν ἰδεῶν τόπος· εἰ οὖν ταυτὸν ψυχὴ καὶ νοῦς, οὐκ εἰσὶν ἐν ἡμῖν αἱ ἰδέαι ὧν ἔστι τόπος ὁ νοῦς. Καὶ θήλον καὶ ἀπὸ τούτων, ὅπως καὶ κατὰ Πλάτωνα τὸν νοητὸν κόσμον ἐξαιρεῖν δεῖ τῶν ψυχῶν, καὶ ὡς αἰετὸς τελεώτερος ὁ περὶ τῶν εἰδῶν γίνεταί λόγος, ἀνιῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐνικωτέρας ὑποστάσεις· οὐ γὰρ ἔτι σωματοειδῆς αὐτάς ἢ φυσικὰς, ἢ νοήματα τίθεται ψυχῶν· ἀλλὰ πρὸ τούτων πάντων· οὐ γὰρ εἰσὶ, φησὶν, ἐν ἡμῖν, οὐδὲ σύσσειχοι ταῖς ἡμετέραις ἐπιβολαῖς. Εἰποὺς δ' ἂν φιλοσόφως μὲν, καὶ ὅτι ἐξήρηται, καὶ οὐκ εἰσὶν ἐν ἡμῖν καὶ πάρεστι πανταχοῦ, καὶ μετέχονται ὑφ' ἡμῶν, μὴ ἐγγινόμεναι τοῖς μετέχουσιν· αὐταὶ γὰρ ἐν ἑαυταῖς οὔσαι, πάσιν ἔγκεινται πρὸς μετουσίαν τοῖς ἀπολάυειν αὐτῶν δυναμένοις καὶ (2) ὅπως οὖν ἐπιτηδεῖοις ἐντυγχάνειν πανταχοῦ παρούσας αὐταῖς· δι' ὧν γὰρ ἔχομεν, κρείων μετέχομεν καὶ οὐχ ἡμεῖς μόνον οὕτως, ἀλλὰ καὶ οἱ κρείττους ἡμῶν εἰκόνας ἐκείνων ἐν (3) ἑαυταῖς σύσειχθαι κεκτημένοι, καὶ ταύτας προσάγοντες οἷον ἔχνη τῶν παραδειγμάτων οὔσας αὐτοῖς, γινώσκουσι κἀκεῖνα διὰ τού-

(1) D. ἐν αὐτῷ.

τήθειον ἐντυγχάνει.

(2) D. καὶ τὸ ὅπως οὖν ἐπι-

(3) B. C. ἐν ἑαυταῖς.

των ὧν εἶσιν εἰκόνες· ἅμα γὰρ τὴν τε οὐσίαν αὐτῶν νοεῖσαι, καὶ ὡς ἄλλων εἰκόνες εἰσὶ τοῦτο δὲ νοοῦντας, ἀνάγκη καὶ τῶν παραδειγμάτων ἐράπτεσθαι ταῖς νοήσεσι. Θεολογικῶς δὲ, ὅτι τὰ ἐξηρημμένα τῶν νοερῶν εἶδη, παντελῶς ὑπερίδρυνται τῆς ἡμετέρας τάξεως· αὐτῶν μὲν οὖν τῶν νοερῶν εἰδῶν ὁρῶμεν καὶ ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς εἰκόνας· τῶν δὲ νοητῶν ἡ οὐσία πάντη διὰ τὴν ἔνωσιν ἐξηρηται καὶ ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων, ἄγνωστος κατ' αὐτήν· Θεοὺς γὰρ πληροὶ καὶ νόας ἑαυτῆς· ἡμεῖς δὲ ἀγαπῶμεν ἂν τῶν νοερῶν ψυχικῶς μετέχοντες εἰδῶν. Δηλοῖ δὲ ταῦτα καὶ Πλάτων, ὅταν ὀπίσθον μὲν ἡμῶν ποσὴ τὸν βίον, πολιτικὸν καὶ θεωρητικόν, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν διττὴν ἀνάγει (1) δὲ τὸν (2) μὲν τῶν βίων, εἰς τὴν τοῦ Διὸς πατρωνυμικὴν ἐπιγασίαν, τὸν (3) δὲ, εἰς τὴν Κρονίαν τάξιν καὶ τὸν νοῦν τὸν καθαρὸν. Ἐκ γὰρ τούτων φανερόν, ὅτι πάσῃ ἡμῶν τὴν ζωὴν μέχρι τῶν νοερῶν ἀνακίμπει βαπλέων· ὁ μὲν γὰρ τούτων τὴν ἀρχὴν, ὁ δὲ τὸ πέρας ἀφορίζεται τῆς διακοσμώσεως ταύτης· ὅσα δὲ ἐστὶν ἐπέκτασις τούτων, θεάματα· φησὶ εἶναι ψυχῶν ἐνθεαζουσῶν καὶ μνουμένων ἐκεῖνα καὶ ἐκοπτεουσῶν. Ὡς τε καὶ οὕτως ἀληθὲς ἂν εἴη τὸ προκειμένον ἀξίωμα, τάξεως τινὸς ἐραπτόμενον εἰδητικῆς. Ταῦτα μὲν περὶ τῶν πραγμάτων εἰρήσθω· κατὰ δὲ τὴν λέξιν, τὸ μὲν πῆ δ' ἢ, ὡς Παρμενίδῃ, πάνυ σφόδρα θαυμάσιος ἐστὶν ἐρώτημα (4) τοῦ Σωκράτους εἰ ἄγνωστος

(1) Coddss. ἀνάγκη.

(3) C. τὴν δέ.

(2) D. τὸν μὲν τοι βίον. C.

(4) A. D. ἐστὶ τὸ ἐρώτημα.

τὸν βίον.

τὸ νοερὸν εἶδος, καὶ ἰούκω (1) συναισθημένου τῆς μεταβάσεως καὶ ὡς ὅλον διέξεισι τὸ πλάτος τῶν εἰδῶν ὁ Παρμενίδης, ἕως ἂν ἐπ' αὐτὰ τὰ πρῶτις αἰδη καταλήξῃ προῦδων. Ἐὸ δὲ πῶς γὰρ ἂν αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἔτι εἶη, κατὰ τὰς κοινὰς ἐννοίας εἶρηται· τὸ γὰρ ἐξηρημένον πᾶν, ἑαυτοῦ ἐς καὶ αὐτὸ (2) καθ' αὐτὸ, μὴ ὄν μῆτε ἐν ἄλλῳ τῷ μῆτε ἐν ἡμῖν. Ἔτι τοίνυν διὰ τῶν τριῶν τούτων τὴν ὅλην περὶ τῶν εἰδῶν ἀλήθειαν ἐξέφηνε· τοῦ ταύτου, τοῦ καθ' αὐτὸ, τῆς οὐσίας· καὶ γὰρ τὴν ἀπλότητα αὐτῶν, καὶ τὴν χωριστὴν ὑπερβολὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ εἶναι μόνον ἐς ὧσιν τελειότητα, ταῦτα παρίσησιν· εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, μὴ ποιείτω ἐπ' ἐκείνων ἄλλο ἕκαστον, καὶ τὸ ἐκάστῳ εἶναι· οἷον οὐσίαν καὶ τὸ οὐσίαν (3) εἶναι, ἢ νόησιν καὶ τὸ νοήσει εἶναι· ταῦτα γὰρ ἐπὶ μὲν τῶν συνθέτων διώρισται καλῶς, ἐπὶ δὲ τῶν ἀπλῶν οὐδένα ἔχει λόγον. Εἰ οὖν μόνον ἐστὶν ἕκαστον, καὶ αὐτὸ μένειν ἐπὶ τῆς ἀπλότητος προσήκει (4) καὶ τῆς ἐνώσεως, ἀλλ' οὐχὶ τὰ ἴδια τῶν συνθέτων ἐπ' αὐτὰ μεταφέρειν. Λοιπὸν τοίνυν ἐπὶ τούτοις, τὸ καλῶς λέγει· οὐχ ὡς ἂν τις εἴποι (5) ἐνιρωνευμένου καὶ ὡς οἶον ἀρχῆς ἐλέγχου δραξαμένου τοῦ Παρμενίδου λέλεκται νῦν· ἀλλ' ὡς ἀποδεχόμενου τὴν αὐτοφυῆ τοῦ Σωκράτους ἐπιβολὴν καὶ τὴν ἐννοίαν τὴν περὶ τῶν θεῶν· καὶ γὰρ ἔστιν ἀληθὲς τὸ ληθὲν ἀξίωμα καὶ τοῦ Τιμαίου λέγοντος διὰ τοῦτο τὸ ὄντως ὄν, μῆτε εἰς ἑαυτὸ τι εἰσδέχασθαι καθάπερ ἢ ὕλη τὸ εἶδος, μῆτε ἄλλο σέπη εἶναι καθάπερ τὸ εἶδος εἰς τὴν ὕλην. Μένει τοίνυν

(1) C. οὕτω.

(4) D. προσήκειν.

(2) C. Deest καὶ αὐτὸ.

(5) D. εἰπεῖν.

(3) C. οὐσίαν.

χωριστῶς ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ μετεχόμενον, καὶ οὐ γίγνεται τῶν μετεχόντων, ἀλλ' αὐτὸ πρὸ τῶν μετεχόντων ὄν, δίδωσι καὶ ταῦτοις ὅσον δύνανται (1) λαβεῖν· οὔτε ὄν ἐν ἡμῖν· ἡμεῖς γὰρ μετέχομεν, οὐκ αὐτὸ, λαμβάνοντες· ἄλλο γὰρ τὸ ἐκείθεν ἰὸν· οὔτε γυγνόμενον ἐν ἡμῖν· ἀδεκτὸν γὰρ ἐστὶ τοῦ γίγνεσθαι παντός.

« Οὐκοῦν καὶ ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν αἱ
 » εἰσὶν (2), αὗται πρὸς αὐτάς τῆς οὐσίαν ἔχουσαι, ἀλλ' οὐ
 » πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν, εἴτε ὁμοιώματα, εἴτε δηγ' ἢ τις
 » αὐτὰ τίθεται, ὅν ἡμεῖς μετασχόντες (3), εἶναι ἑκαστα
 » ἐπωνομαζόμεθα· τὰ δὲ παρ' ἡμῖν (4) ταῦτα, διω-
 » νυμα (5) ὄντα ἐκείνοις, αὐτὰ αὖ πρὸς αὐτὰ ἐστὶν, ἀλλ'
 » οὐ πρὸς τὰ εἶδη καὶ ἑαυτῶν, ἀλλ' οὐκ ἐκείνων ὅσα (6)
 » αὖ ὀνομαζέσται (7) οὕτως.—Πῶς λέγεις; φάναι τὸν Σω-
 » κράτην. »

Δεύτερον ἀξίωμα (8) συντελοῦν αὐτῷ, τοῦτο πρὸς τὴν τοῦ παρακειμένου (9) θεωρίαν. Τὸ μὲν γὰρ πρότερον, ὅτι τὰ εἶδη οὐδαμῶς ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἐν ἑαυτοῖς· τοῦτο δὲ τὸ δεύ-τερον, ὅτι καὶ τὰ ἐνταῦθα ὡς πρὸς τι πρὸς ἀλλήλα λέγεται, καὶ τὰ ἑκά πρὸς ἀλλήλα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὰ τῆδε· οὔτε τὰ τῆδε πρὸς τὰ ἐκεῖ· καὶ γὰρ τοῖς λογικώτερον ταῦτα σκοπεῖν εἰσθεῖσι, λέγεται καλῶς, ὅτι τὰ μὲν καθόλου τῶν πρὸς τι,

(1) B. C. D. δύναται.

(2) D. Deest αἱ εἰσὶν.

(3) B. C. D. μετέχοντες.
Sic Editt.

(4) C. παρ' ἡμῶν.

(5) D. ἐπώνυμα.

(6) D. δεκ οὖν.

(7) D. ἐπωνομαζέσται.

(8) D. Δεύτερον ἀξίωμα
τοῦτο συντελοῦν αὐτῷ, καὶ αὐτῷ
πρὸς.

(9) B. C. παρακειμένου.

πρὸς τὰ καθόλου δεῖ ἀποδιδόναι, τὰ δὲ καθέκαστα, πρὸς τὰ καθέκαστα· τὴν μὲν ἀπλῶς ἐπισήμηκ πρὸς τὸ ἀπλῶς ἐπισητόν, τὴν δὲ τινα ἐπισήμηκ πρὸς τὸ τί ἐπισητόν· καὶ τὰ μὲν ἀόριστα, πρὸς τὰ ἀόριστα, τὰ δὲ ὠρισμένα, πρὸς τὰ ὠρισμένα (1): καὶ τὰ μὲν δυνάμει, πρὸς τὰ δυνάμει, τὰ δὲ ἐνεργείᾳ πρὸς τὰ ἐνεργείᾳ· καὶ μεσαί τούτων αἱ λογικαὶ καὶ πραγματεῖαι καὶ φυσικαὶ τῶν παλαιῶν. Εἶδ' οὖν ἐπὶ τῶν καθόλου καὶ τῶν καθέκαστα· γινώσθω γὰρ ἐπὶ τούτων ὁ λόγος· δεῖ μὴ προσιῶσθαι τὴν ἐν ταῖς ἀποδόσεσι ἐπαλληλίαν, πολλῶ δὴκου μειζόνως ἐπὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν εἰκάνων τῶν ἰδεῶν αὐτὴν οὐδαμῶς παράδεικτον. Ἀλλὰ τὰ μὲν τῆδε, πρὸς τὰ τῆδε ἀποδώσομεν (2), τὰ δὲ ἐκεῖ, πρὸς τὰ ἐκεῖ· ταῦτα δὲ ἀληθῆ πάντως, ἐάν τις αὐτῶν καθόσον ἐστὶν ὅπερ ἐστὶ θεωρῶμεν, ἀλλ' οὐ καθόσον ποιεῖ τι, ἢ γίγνεται τι· ταύτη γὰρ ἀποδώσομεν ὡς μὲν γινόμενα, τὰ τῆδε πρὸς ἐκεῖνα, ὡς δὲ ποιῶντα, ἐκεῖνα πρὸς τὰ τῆδε καὶ ὡς μὲν εἰκόνας, ταῦτα πρὸς τὰς ἰδέας, ὡς δὲ παραδείγματα, τὰς ἰδέας τούτων. Ἐάν οὖν λάβωμεν τὴν αὐτοδραποτείαν, εἰ μὲν ἢ δεσποτεία ἐστὶ λαμβάνοιτο, λεχθήσεται πρὸς τὴν αὐτοδουλείαν· εἰ δὲ ὡς παράδειγμα, πρὸς τὸ ἐμμετρεῖς αἰετὶ τῆ δεσποτείας. Καίτοι γε εἰώθαμεν μὲν δεσπότης ἡμῶν καλεῖν τοὺς θεοὺς, ὡς· εἴη ἂν καὶ ἡ ἐκεῖ δεσποτεία λεγόμενα, πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν δουλείαν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀληθές, διότι μετέχομεν τῆς αὐτοδουλείας πρὸς ἣν ἡ αὐτοδραποτεία τὸν τῆς ἀποδόσεως εἶχε λόγον προηγούμενον. Καὶ ὅρα· ὅπως ἡ μὲν ἐκεῖ δεσποτεία καὶ ἡμῶν τοὺς κρείσσονας ἀποφαίνει δεσπότης, διότι μετέχομεν τῆς αὐτοδουλείας· ἡ δὲ παρ'

(1) C.: ἀποδομένα.

(2) C.: ἀποδώσομεν.

ἡμῶν δεσποτεία λεγομένη πρὸς τὴν παρ' ἡμῶν δουλείαν, οὐκέτι λέγεται καὶ πρὸς τὴν ἐκεῖ δουλείαν, διότι τὸ εἶναι τῇ ἐκεῖ δουλείᾳ, μὴ ὑπῆρχεν ἐκ τῆς (1) παρ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐμπαλῶν· τὰ γὰρ τῶν κρεισσόνων ἄρχοντα, καὶ τῶν χειρόνων ἀναγκαῖον (2). Δεῖ οὖν, ὡς περ εἴρηται, καθ' αὐτὰ μὲν ἐκεῖ λέγεσθαι πρὸς τὰ τῆδε. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ αὐθις· λάβωμεν δὲ ἐκ πασῶν τῶν ἀποριῶν, τί ἐστὶν ἡ πρωτίστη (3) ἰδέα. Ἐκ μὲν τῆς πρώτης ληπτέον, ὅτι ἀσώματος· σῶμα γὰρ οὐσαν, οὔτε ὅλην οὔτε μέρος αὐτῆς μετέχεσθαι δυνατόν. Ἐκ δὲ τῆς δευτέρας, ὅτι οὐχ ὁμοταγῆς τοῖς μετέχουσιν· εἰ γὰρ ἡ ὁμοταγῆς, ἔξει τι κοινόν, ὅτι (4) ἄλλη ἰδέαν πρὸ αὐτῆς ἐπινοήσομεν. Ἐκ δὲ τῆς τρίτης, ὅτι οὐ νόημα ἐστὶν οὐσίας, ἀλλ' οὐσία καὶ ὄν· ἵνα μὴ τὸ μετέχον αὐτῆς, ἢ γνώσεως μετέχον. Ἐκ δὲ τῆς τετάρτης, ὅτι παράδειγμα μόνον, ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰκῶν, ὡς ὁ ψυχικὸς λόγος· ἵνα μὴ ὁμοία οὐσα τῷ ἀφ' ἑαυτῆς, ἄλλη ἐισάγη πρὸ αὐτῆς ἰδέαν· καὶ γὰρ ὁ ψυχικὸς λόγος, οὐσία· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐ παράδειγμα μόνως ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ εἰκῶν· οὐ γὰρ ἡ ψυχὴ οὐσία μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ γένεσις. Ἐκ δὲ τῆς πέμπτης, ὅτι νοητὴ οὐκ αὐτόθεν ἡμῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰκόνων αὐτῆς· οὐ γὰρ ἐστὶν ἡ ἐν ἡμῶν ἐπισημὴ πρὸς αὐτὴν σύσειχος. Ἐκ δὲ τῆς ἕκτης, ὅτι νοητικὴ τῶν ἀπ' αὐτῆς δευτέρως καὶ τῷ ἑαυτὴν αἰτίαν οὐσαν εἰδέναι. Συλλήθδην οὖν ἡ ὡς ἀληθῶς ἰδέα ἐστὶν αἰτία (5) ἀσώματος, ἐξηρημένη τῶν μετεχόντων αὐτῆς, οὐσία οὐσα ἀόλητος, παράδειγμα μόνως οὐσα καὶ

(1) C. ἐκ τοῦ παρ' ἡμῶν.

(3) B. C. ἡ πρώτη.

(2) D. ἀναγκαῖον, οὐκ ἀναπαλῶν δεῖ.

(4) B. C, D. διότι.

(5) D. αἰτία σώματος.

ὄντως, νοητὴ μὲν ψυχαῖς ἀπ' εἰκόνων, νοητικὴ δὲ τῶν πρὸς αὐτὴν ὑφεσώτων κατ' αἰτίαν ὡς ἐκ πασῶν τῶν ἀποριῶν, τὸν ἓνα ὄρον πεφωράκαμεν τῆς ὡς ἀληθῶς ιδέας. Εἰ οὖν τινὲς ἀντιλέγοιεν πρὸς τὰς ιδέας, πρὸς τοῦτον ἀντιλεγέτωσαν τὸν ὄρον, ἀλλὰ μὴ λαμβάνοντες ἢ σωματικὰς αὐτῶν φαντασίας, ἢ ὡς ὁμοταγῶν τοῖς τῆδε οὐσῶν, ἢ ὡς ἀνουσίων, ἢ ὡς συσσίχων ταῖς ἡμετέραις γνώσεσιν· ἄλλον δὲ τινα (1) τρόπον τοιοῦτον σοφίζόμενοι, λόγους πλαττέτωσαν· ἀλλ' ἐννοεῖτωσαν (2) ὅτι καὶ Θεοὺς ὁ Παρμενίδης εἶπε τὰς ιδέας εἶναι, καὶ ἐν καὶ ἐν Θεῷ τὴν ὑπόστασιν αὐτὰς ἔχειν, ὡς περ καὶ τὸ ἰλόγιον (3).

Νοὺς πατρὸς ἐρροῖζησι νοήσας ἀκμάδι βουλῇ

Παμδρόφους ιδέας (4).

καὶ γὰρ ἡ πηγὴ τῶν ιδεῶν Θεός, καὶ ἐν Θεῷ περιέχεται τῷ δημιουργικῷ νῷ· καὶ εἰ αὐτὴ ἐς ἡμᾶς ιδέα πρωτίστη, ταύτης ἐστὶν ὁ ἀποδιδόμενος ὄρος, ἐκ τῶν ἀποριῶν τοῦ Παρμενίδου καλῶς ἠθροισμένος (5). Τοῦτου δὲ οὕτω ῥηθέντος, σκεπτέον πρῶτον μὲν εἰ ἔστι πρὸς τι, καὶ ἐν ἐκείνοις· ἔπειτα, πῶς ὁ λόγος ἀληθῆς οὗτος, καὶ ἐπὶ ποίων εἰδῶν· δεῖ γὰρ ἐκάστην τῶν ἀποριῶν προσάγειν ἡμᾶς φύσει τινὶ τῶν ὄντων. Ὅτι μὲν οὖν πρὸς τι λέγεται πολλαχῶς, λάβοις ἂν ἐξ ὧν πολλαχῶς λέγειν εἰσθαίμεν· ἄλλως γὰρ ἔστι πρὸς τι τὰ συμβεβηκότα πάντα, καὶ ὧν ἡ σχέσις μόνως ἀνούσιος, οἷον διπλάσιον, ἡμισυ, καὶ πᾶν

(1) B. ἀλλὰ τινὰ τρόπον τοιοῦτον. —A. B. ἀκμάσι. C. ἔμμοσι.—D. ἀκμάδι. Ut Taylorus in Collect. sua Oraculor. Chald. Vid., p. 23.

(2) D. ἀλλ' ἐννοεῖτωσαν δὲ, ὅτι.

(3) B. C. τὰ λόγια.

(4) Coddss. ἐννοια πρὸ νοῦς.

(5) B. C. ἠθροισμένως.

τὸ τοιοῦτον, & καὶ οἱ πολλοὶ μόνον θεωρεῖν λογικῶς εἰώθα-
σαν· ἄλλως δὲ τὰ ὡς οὐσίαι καὶ ὧν οὐσιώδης ἡ σχέσις, οἷον
ἐστὶ τὸ ἐν τῇ φύσει δεξιὸν καὶ ἀριστερόν· τὸ γὰρ ἐν τῷ ζῳῷ
δεξιόν, οὐκ ἐστὶ ψιλῶς συμβεβηκός, ἀλλὰ λόγος οὐσιώδης,
καθὸ (1) καὶ ἀρχὴ λέγεται κινήσεως τὸ δεξιόν, καὶ ἔχει
τοιαύτῃ παρὰ τὸ ἀριστερόν ἰδιότητα ἃς ἐκ τῆς φύσεως ἔλαβε.
Ἀπλὸν δὴ ὅτι διχῶς τὰ πρὸς τι, καὶ ἐκ' αὐτῶν μόνων τού-
των· τὸ μὲν γὰρ κατὰ συμβεβηκός δεξιόν καὶ ἀριστερόν
παρὰ φύσιν ἐναλλαττόμενα διατίθεται· τὸ δὲ ἐν τοῖς ζῳοῖς,
ἀδύνατον ἄλλως ἔχειν, ἐν οἷς κατὰ φύσιν ἡ σύστασις. Οὕτω
καὶ ὁ Τίμαιος τὸ δεξιόν καὶ ἀριστερόν ἐν ταῖς κοσμι-
καῖς ἐτίθετο παραφοραῖς (2), δυνάμεις οὐσιώδεις ἐν αὐταῖς
τιθέμενος, πρωτουργόν (3) τε καὶ δευτερουργόν, καὶ ἡγου-
μένην καὶ ἐπομένην. Ἄλλον δὲ πάλιν τρόπον τελειώτερον καὶ
τοῖς αὐθυποστάτοις οἰκειότερον, τὰ πρὸς τι λέγοιτο ἂν·
ἐκ' ἐκείνων ἐφ' ὧν ἐκάτερον ἑαυτοῦ (4) ὄν πρότερον καὶ
τοῦ λοιποῦ ἐστὶν, ἐκείνου πάλιν ἑαυτοῦ πρότερον ὄντος·
οἷον καὶ τὸ νοητὸν ἑαυτοῦ ἐστὶν, καὶ ὁ νοῦς ἑαυτοῦ· καὶ δὲ
αὐτοῦ τούτου ὅ,τε νοῦς πρὸς τὸ νοητὸν ἡνωταὶ καὶ τὸ
νοητὸν πρὸς τὸν νοῦν, καὶ ἐν ἐστὶ νοῦς καὶ νοητὸν· καὶ ὁ
μὲν ἐκταῦθα πατήρ, εἰ καὶ κατὰ φύσιν ἐστὶ πατήρ, ἀλλ'
οὐχὶ ἑαυτοῦ ὄν, οὕτως ἐστὶν ἄλλου πατήρ, ἀλλ' ὁ ἐστὶν ἄλλου
μόνως ἐστὶν· ἐκεῖ δὲ εἴ τι ἐστὶ πατρικὸν αἷτιον, ἑαυτοῦ
πρῶτον ἐστὶ τῆς οὐσίας πληρωτικόν, ἔπειθ' οὕτω καὶ τοῖς
δευτέροις τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ δίδωσι πρόοδον· καὶ εἴτι γέννημα

(1) D. καθ' ὄν.

(3) D. πρωτουργόν τι καὶ.

(2) A. in margine περι-

(4) B. αὐτοῦ.

φοραῖς.

ἑαυτοῦ ὄν, οὕτως ἀπ' ἄλλου πρόεισιν. Ὅπόταν δὴ οὖν ἐκεῖ
 τινὰ πρὸς ἄλληλα λέγωμεν, ἀφαιρετέον ἀπ' αὐτῶν τὰς
 φιλάς καὶ ἀνουσίους (1) σχέσεις· οὐδὲν γὰρ τοιοῦτον προσ-
 ἥκει τοῖς θεοῖς· ταυτότητα δὲ ἀντὶ τῆς σχέσεως παραληπ-
 τέον, καὶ πρὸ τῆς ταυτότητος ταύτης, τὴν ἑαυτοῖς ἐκ-
 ἄσου (2) ὑπαρξίν· ἕκαστον γὰρ ἑαυτοῦ πρῶτον ἐςί, καὶ
 ἑαυτῷ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα ἡνωται· εἶδος γὰρ ἐν ἕκαστον ἐςί
 καὶ τῶν πρὸς τι λεγομένων, οἷον τὸ δεξιὸν εἶδος οὐσιῶδες
 τοιαῶδε (3) σχέσεως αἴτιον, καὶ τὸ ἀρισερόν ὁμοίως· ὥστε
 εἰς τις (4) λόγος τοῖς τῆδε παρέχει οἷς ἂν ἐγγένηται
 τοιάνδε σχέσιν. Ἀσχετος οὖν ἐστὶν ὑπόστασις ἐκεῖ, σχέσεως
 ὑποστατικῆ τινός· οὐ γὰρ ἄλλο τι ὄν πρότερον, ἢ δεξιὸν ἢ
 ἀρισερόν (5) ἐστὶν ἐν ἐκείνοις· ὑπῆρξε δὲ ὁμοῦς κἀκεῖνοις
 τὸ ἐκ δεξιῶν καὶ ἀρισερόν (6) πρὸς ἄλληλα λέγεσθαι, καὶ
 ἡνωσθαι μᾶλλον ἢ ἄλλοις εἶδεσιν, ὅτι (7) μετ' ἀλλήλων
 ἐνεργεῖ πάντως, καὶ ὅπου ἂν θάτερον ᾖ, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν
 γὰρ εἰδῶν, τὰ μὲν ἐξανάγκης χωρὶς ἀλλήλων ἐνεργεῖ, καθά-
 περ ὅσα τῶν ἐναντίων· τὰ δὲ αἰεὶ μετ' ἀλλήλων, ὅσα κἀκεῖ
 πρὸς τι λέγεται· τὰ δὲ οὕτως ἔχει, ὡς τὸ μὲν ἕτερον μετὰ
 τοῦ ἑτέρου πάντως μετέχεσθαι, μὴκέτι δὲ ἀνάπαλιν, ἐφ'
 ὧν τὸ μὲν ὅλον ἐςί, τὸ δὲ μέρος. Ἡ οὖν κατὰ τὰς μεθέξεις
 κοινωνία τὴν τῶν ἐκεῖ πρὸς τι λεγομένων χαρακτηρίζει
 δύναμιν· καὶ ὅπερ ἐπὶ τῶν τῆδε ὄντων ἢ σχέσις, τοῦτο
 ἐπ' ἐκείνων ταυτότης· καὶ γὰρ εἰ, ὡς ἐν τοῖς ἐπομένοις

(1) D. ἀνοσίους.

(2) C. D. τὴν ἐν ἑαυτοῖς.

(3) C. καὶ ταιᾶς δε.

(4) C. εἰτις λ.

(5) D. τῷ ἐκδεξιῷ (leg. ἐκ

δεξιῶν) καὶ τῷ ἀρισερῷ.

(6) A. D. τὸ ἐκδεξιῶν. B. C.

τὸ ἐκδεξιὸν καὶ ἀρισερόν.

(7) A. D. εἶδισιν· ἢ ὅτι.

μαθήσεται, πᾶν πρὸς τὸ πᾶν ὄλον ἐστίν, ἢ μέρος, ἢ ταῖν-
 τόν, ἢ ἕτερον, ὅλον ὅπως τὸ μὲν ὄλον καὶ μέρος ἐπ' ἐκεί-
 νων ὁράται τῶν εἰδῶν ἐφ' ὧν μετὰ Σατέρου μετέχεται
 Σάτερον, οὐκ ἀνάκαλιθ' δὲ τὸ δὲ ἕτερον, διαφερόντως ἐπὶ
 τῶν ἐναντίων ὧν ἡ Σατέρου παρουσία, τὸ λοιπὸν ἐξαφαν-
 νῆσεν φιλει· τὸ δὲ ταῦτόν ἐπ' ἐκείνων, ὧν ἀνάγκη τῆς
 μετασχῆν εἶναι κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλα σύμπνοιαν· καὶ οὐ
 δυνατὸν μὴ οὐχὶ ἅμα ἄμφω καὶ παρεῖναι οἷς ἂν παρῆ, καὶ
 ἀπειῖναι ὧν ἂν ἀπέῃ. Δεῖ τοίνυν ἕκαστον τῶν ἐκεί· πρὸς τι
 καλουμένων ἐν τι νοεῖν εἶδος, σχέσεως μιᾶς ὑποκειμένου,
 ἀλλ' οὐ σχέσιν ὑποκειμένοις (1) ἔχειν, κἄν πρὸς ἀλλήλα
 λέγηται διὰ τὴν μετ' ἀλλήλων κοινὴν ἔννοιαν, ὡς ὑπέδειξεν
 ὁ λόγος· ὅτι γὰρ ἐπειὶ τὰ πρὸς τι τοιαῦτα ληπτέον, καὶ
 οὐχ ὡς ἐπὶ τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, θῆλον· ἐνταῦθα μὲν
 γὰρ, τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ ὅμοιον, καὶ τὸ ἴσον τῷ ἴσῳ ἴσον,
 καὶ δύο πράγματα ἐστὶ τοῦλάχιστον τὰ ὅμοια καὶ τὰ ἴσα
 ἀλλήλοισ· ἐκεί δὲ, μία ἢ ὁμοιότης καὶ μία ἢ ἰσότης (2), καὶ
 αὐτὴ ἑαυτῆς οὐσα καὶ οὐκ ἀλλοῦ τινός· οὐδὲ ἐν διηρημένοις
 οὐσα καὶ ἀπηρητημένοις, ἀλλ' ἐν ἑαυτῇ τοιοῦτον γὰρ ἐκ-
 ἄτερον τῶν εἰδῶν, ὅλον ἐν ἑαυτῷ τὴν οὐσίαν ἔχειν ἰδρυμένην,
 καὶ ὅλον μοναδικὸν εἶναι, καὶ ὅλον αὐτὸ εἶναι καὶ μὴ ἐν ἀλ-
 λοῖς· καὶ γὰρ οικειόταται (3) ἀρχαί τῶν εἰδῶν ὄντα καὶ πάν-
 των τῶν ὄντων, τὸ πέρας (4) καὶ ἀπειρον· ἐν μὲν διηρη-
 μένοις ὑποκῆσαι τὴν μονάδα τὸ πέρας, καὶ τὸ πλῆθος ἢ
 ἀπειρία ἐν δὲ συνεχέσι τὸ πέρας, τὸ σημεῖον ἢ δὲ ἀπειρία

(1) B. C. D. ὑποκειμένοις
 οὐσαν, κἄν.

(2) D. ἢ ἰσότης· ἑαυτὴ ἑαυτῆς.

(3) A. C. D. οικειόταται.
 B. οικιόταται.

(4) B. C. τὸ πέραςμα.

τὴν διάξασιν ἐν δὲ λόγοις τὸ πέρασ τὴν ἰσότητα· τοὺς δὲ λόγους ἢ ἀπειρία· καὶ ἐν ποιῶσι τὰ πέρασ τὴν ὁμοιότητα, τὴν δὲ ἀνομοιότητα ἢ ἀπειρία. Τὸ γοῦν μᾶλλον καὶ ἤττον τοῦ ἀπείρου γένους εἶναι, καὶ ὁ ἐν Φιλήβῳ Σωκράτης ἡμᾶς ἐδίδαξε· πανταχοῦ δὲ ἢ τοῦ πέρατος εἰκὼν τὴν τῆς ἀπειρίας καταλαμβάνουσα δόσιν, πεπερασμένα ποιεῖ τὰ τέσσας ἄπειρα κατὰ τὴν αὐτῶν (1) φύσιν· ἢ μὲν μονάς, ἀριθμοῦσαι τὸ πλῆθος, τὸ δὲ σημεῖον, ὀρίζον τὴν διάξασιν, ἢ δὲ ἰσότης τοὺς λόγους μετροῦσα· καὶ γὰρ λόγων ἐστὶν ἰσότης ἢ ἰσότης· ἢ δὲ ὁμοιότης, ἰσάνουσα τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον, διὰ τῶν ὁμοίων ἐπιτάσεων καὶ ἀνέσεων. Μοναδικὸν οὖν ἐκεῖ τὸ ἴσον καὶ τὸ ὅμοιον, πέρασ ὄν, τὸ μὲν, ποιῶν, τὸ δὲ, λόγων ὡς τὸ σημεῖον συνεχῶν, ὡς ἢ μονάς δηρημένων. Τὰ τοῦτον ἐνταῦθα κατὰ σχέσιν, ἐκεῖ νοεῖσθω κατὰ ταυτότητα· καὶ τὰ ἐνταῦθα πρὸς ἄλληλα μόνον, ἐκεῖ ὡς ἑαυτῶν ὄντα καὶ ἐν αὐτοῖς πολὺ (2) πρότερον, ἐπειδ' οὕτω κοινωνοῦντα καὶ ταῖς ἄλλοις· καὶ τὰ ἐνταῦθα ἀνούσια καὶ ἐπεισοδιώδη, ταῦτα ἐν ἐκείνοις οὐσιώδη· καὶ τὰ εἰρημένα ἀπὸ τούτων οἷς παραφύεται κατὰ μίαν αἰτίαν ἐκεῖ προὔκάρχοντα. Οὕτως οὖν ἐν τοῖς νοητοῖς τὰ πρὸς τι· λέγω δὲ οὕτως, οὐ κατὰ σχέσιν ψιλὴν, οὐδὲ κατὰ συμβεβηκός· ἀλλ' ἀπολύτως μὲν ἐν ἐκείνοις ἐστὶν ὅσα κατὰ σχέσιν ἐν τούτοις, καθ' αὐτὰ δὲ, ὅσα ἐν ἄλλῳ· κατ' οὐσίαν δὲ, ὅσα κατὰ συμβεβηκός· καὶ ἀπλῶς πάντα κρειττόνως ἢ ἐν τοῖς (3) ἀποτελέσμασιν· ἢ γὰρ τῶν γινομένων πρὸς τὰ ὄντα ὑφείσις, σχέσεις μὲν ἀπὸ τῶν ἀσχέτων, συνθέσεις δὲ ἀπὸ τῶν ἀπλῶν, καὶ ἐπεισοδιώ-

(1) D. κατὰ τὴν ἑαυτῶν φ. πρότερον.

(2) D. ἐν αὐτοῖς πότεια (3) D. ἢ ἀπὸ τοῖς ἀπ.

δεις ὑπόθεσεις ἀπὸ τῶν κατ' οὐσίαν ὑπαρχόντων ἀνέφηεν. Ἐκ δὲ τούτων, κακίωνα συνοραῖν ἔβιον, ὅσα διορίζεσθαι πρὸς (1) τι· ὅτι (2) κατὰ νοῦν τὸν τοῦ Παρμενίδου, δογημένως· ἄρα καὶ τινων δοκούντων συμβεβημένοι, δεῖ τιθεσθαι ἰδέας, ὅπου καὶ σχέσεων αὐτοῖς (3) εἶναι φησι· Πλὴν ὅτι τῶν εἰς οὐσίαν ἢ τελειότητα συντελούντων πρώτως, ὧν ἐπεισοδιώδης ἐν ἄλλοις ὑπόθεσις, τὰς ψιλὰς τῶν συμβεβηότων ὑπάρξεις ἀνέφηεν· καὶ γὰρ αἱ σχέσεις (4) αἱ οὐσιώδης εἰσὶ πρὸς (5) τῶν ἀνουσιῶν· αἱ μὲν εἰς τὸ εἶναι συντελοῦσαι τοῖς μετέχουσι τῶν ἰδεῶν, αἱ δὲ, εἰς τὸ τελείοις (6) γίνεσθαι· δεῖ γὰρ καὶ ὡς ὄντα καὶ ὡς τελεία τὰ τῆδε μετέχειν ἐκείνων· διὸ καὶ διττὴ τῶν ἰδεῶν ἢ τάξις, ἡ μὲν οὐσιοποιός, ἡ δὲ τελειουργός· καὶ ταῦτα μὲν περὶ αὐτῶν εἰρησῶ τῶν δογμάτων. Κατὰ δὲ τὴν λέξιν, τὸ μὲν καὶ ὅσαι τῶν ἰδεῶν πρὸς ἀλλήλας εἰσὶν αἱ εἰσιν, ἐνδείκνυται, ὅτι τῶν ἰδεῶν αἱ μὲν μᾶλλον δεῖρηται ἀπ' ἀλλήλων, φυλάττουσαι τὴν καθαρότητα τὴν ἑαυτῶν· αἱ δὲ ἡκωνται μᾶλλον ἀλλήλαις. Αὗται τοίνυν καὶ ἐφ' ἑαυτῶν εἰσι καὶ ἑαυτῶν, ἀλλ' οὐχὶ ἄλλων (7), οὐδὲ αὐτὸ τοῦτο μόνον ἀλλήλων. Τὸ δὲ ὁμώνυμα τὰ αἰσθητὰ τοῖς νοητοῖς εἶναι, πάλιν κατὰ τὴν Πλατωνικὴν εἰρηται διάταξιν, τὰ ὀνόματα τοῖς τῆδε παρ' ἐκείνων ἐφήκεν λέγουσαν, ὡς ἐν τοῖς ἀφ' ἐνός

(1) D. πρόσθεν.

(5) B. πρὸς.

(2) B. C. ὅταν.

(6) D. τελείους.

(3) D. αὐτοῖς εἶναι φησι.

(7) D. ἄλλων μόνου, οὐδέ.

(4) C. αἱ σχέσεις ἀνουσιώ-

δεις.

καὶ πρὸς ἐν ὁμωνύμοις λεγομένοις (1) ἃ δὴ καὶ Ἀριστοτέλους ἐστίν, ὅτε τοῖς ὁμωνύμοις ὑπάγειν εἴθε. Μηδεὶς οὖν τὸν αὐτὸν ὄρισμὸν ἀπαιτεῖτω τούτων τε καὶ ἐκείνων, ἀσυντάκτων ὄντων καὶ παντελῶς ἐκβεβηκότων ἀπὸ τούτων, ὡσπερ τὰ αἷτια τὰ ἐξηρημένα τῶν αἰτιατῶν (2)· μᾶλλον δὲ μηδὲ ὄρισμὸν ἐπ' ἐκείνων ζητεῖτω τῶν ἀπλῶν πάντη καὶ ἀμερίστων εἰδῶν· συνδέτων γάρ εἰσιν οἱ ὄρισμοί, περὶ δὲ διαφορᾶς στρέφονται τῶν κατατεταγμένων εἰδῶν· ἀλλὰ μόναις ταῖς καθαραῖς καὶ ἐνθάτοις νοήσεσι τῆς ψυχῆς ἐκτρέπομεν τὴν ἐκείνων ἐπιβολήν, καὶ λέγομεν, ὡς ὁ Πλάτων θιῶρισεν ὁμώνυμα τὰ τῆδε τοῖς ἐκεῖ· καὶ οὕτως ὁμώνυμα, ὡς μετέχοντα ἐκείνων· διὸ καὶ ὁμοιότητα αὐτῶν προσέφηκεν, ὡς καὶ ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ἡνῶκα τὰς ἰδέας παραδειγμᾶτα (3) ἔφατο ἐξάναι ἐν τῇ φύσει. Φυλάττων δὲ τὴν τῶν ἀποριῶν θέσιν, προσέθηκεν εἴτε ὀπηδῆ τις αὐτὰ τίθεται· μονουουχί λέγων, ὅτι δυνατόν αὐτὰ καὶ ὁμοιώματα καλεῖν καὶ μὴ ὁμοιώματα, διττῆς τῆς ὁμοιώσεως οὔσης, καὶ ἡ ὁμοίου ἢ ἀνομοίου πρὸς παράδειγμα γιγνομένης.

« Οἶον, φάναι τὸν Παρμενίδην, εἴ τις ἡμῶν του (4)
 » δεσπότης ἢ δοῦλος ἐστίν, οὐκ αὐτοῦ δεσπότης δήπου (5)
 » ὁ ἐστὶ δεσπότης, (6) ἐκεῖνου δοῦλος ἐστίν, οὐδὲ αὐτοῦ δοῦ-
 » λου (7) ὁ ἐστὶ δοῦλος, (8) δεσπότης ὁ δεσπότης· ἀλλ'
 » ἄνθρωπος ὢν (9) ἀνθρώπου ἀμφοτέρω ταῦτα ἐστίν· αὐτῆ

(1) B. λεγόμενα.

(6) A. B. C. δεσπότης ἢ

(2) C. ἀπὸ τῶν αἰτιατῶν. δοῦλος.

(3) D. παραδειγματι.

(7) D. δοῦλος.

(4) B. D. τοῦ δεσπότης.

(8) A. B. C. D. δοῦλος ἢ δεσπ.

(5) D. Deest δήπου.

(9) A. D. ἄνθρωπος ὢν ἄμφ.

» ἐξ δεσποτείας, αὐτῆς δουλείας ἐστὶν ὁ ἐστὶ, καὶ δουλεῖα (1)
 » ὡσαύτως, αὐτὴ δουλεία αὐτῆς δεσποτείας· ἀλλ' οὐ τὰ
 » ἐν ἡμῶν πρὸς ἐκεῖνα τὴν δύναμιν ἔχει, οὐδὲ ἐκεῖνα πρὸς
 » ἡμᾶς· ἀλλ' ὁ λέγω, αὐτὰ αὐτῶν καὶ πρὸς αὐτὰ ἐκείνα
 » τί ἐστι καὶ τὰ κατ' ἡμῶν ὡσαύτως πρὸς (2) αὐτὰ. Ἡ
 » οὐ μανθάνεις ὁ λέγω;—Πάνυ γε, εἰπέτω τὸν Σωκράτην,
 » μανθάνω. »

Ὅπως (3) μὲν τὰ πρὸς τι νοητέον καὶ ἐπὶ τῶν εἰδῶν,
 ἐκ τῶν προειρημένων οἶμαι γεγονέναι θῆλον· εὐροις δ' ἂν
 καὶ τὸ δεσποτικὸν ἐκεῖ τοῦτο καὶ δουλικὸν ἰδίως θέμενος·
 τί γὰρ ἄλλο προσήκει τοῖς δεσπόταις, ἢ πάντη κρατεῖν τῶν
 θούλων καὶ πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀγαθὸν συντάττειν πάντα τὰ
 ἐκείνων; τί δὲ τοῖς δούλοις ἕτερον, ἢ κρατεῖσθαι μὲν ὑπ'
 ἄλλων, ὑπουργεῖν δὲ ταῖς τῶν δεσποτῶν βουλήσεσι; πῶς
 οὖν οὐ πολλῶ πρότερον ταῦτα καὶ ἐν τοῖς εἰδέσιν ἐστίν,
 ἄλλων ὑπ' ἄλλοις τεταγμένων, καὶ τῶν μὲν δυνατωτέρων
 ὄντων καὶ χρωμένων τοῖς ὑφειμένοις, τῶν δὲ ὑπηρετούντων
 καὶ συνεργούντων ταῖς (4) τῶν ὑπερτέρων δυνάμεσι; Δύ-
 ναμις μὲν οὖν ἐστὶν ἡ δεσπότου (5) χρηστικὴ· καὶ ἡ δού-
 λου (6) θύναμις ὑπηρετικὴ· καὶ εἰσὶν ἄμφω κατ' οὐσίαν
 ἐκεῖ καὶ οὐ κατὰ τύχην, ὥσπερ ἐν ταῖς ἐκείνων εἰκόσιν ἀπ-
 ηχήματα γὰρ ἢ ἐν (7) ταύταις δεσποτεία καὶ δουλεία τῶν
 κατ' οὐσίαν εἰσίν. Εἰ δὲ μὴ μόνον φιλοσόφως ἐπὶ τῶν εἰδῶν
 ταῦτα θεωρεῖν ἐθέλοις, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν πρώτως τῶν
 θείων διακόσμων, πάλιν ἐκείνους ἐννόησον τοὺς νοερούς

(1) D. καὶ δοῦλος.

(5) B. C. D. ἡ δεσποτεία.

(2) B. C. D. πρὸς ἑαυτά.

(6) B. C. D. ἡ δουλεία.

(3) D. Πῶς.

(7) C. ἡ ἐνταῦθα δ.

(4) C. τὰς τ. ὑ. δυνάμεις.

ἔμα και νοητοῦς, και τὰ ἐν αὐτοῖς εἶδη· και εὐρήσεις ὅπως ἀμφότερα ταῖς τάξεσιν ἐκείναις προσήκει τῶν εἰδῶν· μέσα γὰρ οὔσαι πρώτως, κρατοῦσι μὲν τῶν δευτέρων ἀπάντων και δεσπόζουσιν, ἐξήρτηται (1) δὲ τῶν πρὸ αὐτῶν, και πρὸς τὸ ἀγαθὸν τὸ ἐκείνων ἐνεργοῦσι, και ἐκείνων (2) εἰσὶν ὃ εἰσι· πρώται (3) γὰρ ἀπ' αὐτῶν ἐφανεῖσαι, κρατοῦνται ὑπ' ἐκείνων και μένουσιν ἐν αὐταῖς, ἀνωθεν δὲ κυβερνοῦσι τὰς τῶν μεθ' ἑαυτὰς οὐσίας τε και δυνάμεις. Ὅθεν και ἐπὶ τῶν δευτέρων τάξεων, τὰ ἀλοκώτερα δεσπόζει τῶν μερικωτέρων, και τὰ μοναδικώτερα τῶν πεπληθυσμένων, και τὰ ἐξηρημένα τῶν κατατεταγμένων· οἷον και ἐν τοῖς δημιουργικοῖς, γένεσιν ὁ Ζεὺς ἐπιτάττει ποτὲ μὲν Ἀθηνᾶ, ποτὲ δὲ Ἀπόλλωνι, ποτὲ δὲ Ἑρμῆϊ, ποτὲ δὲ Ἴριδι· και πάντες οὔτοι ταῖς τοῦ πατρὸς ὑπηρετοῦνται βουλήσεσι, κατὰ τὸν ὄρον τὸν δημιουργικὸν τὰς ἑαυτῶν προνοίας χορηγοῦντες τοῖς δευτέροις· ἐπεὶ και τὸ ἀγγελικὸν φύλον, και πάντα τὰ κρείττονα γένη, δουλεύειν λέγεται τοῖς θεοῖς και ὑπουργεῖν ταῖς ἐκείνων δυνάμεισι. Και τί δεῖ λέγειν; ὅπου και τὰ λόγια διαρρήδη ἐπ' αὐτῶν τῶν θεῶν τῶν πρὸ τῆς νοητῆς ἐκείνης και νοεράς τάξεως χροῖται τούτοις τοῖς ὀνόμασι·

Τοῖς δὲ πυρὸς νοεροῖς πρὸς ἡρσιν ἅπαντα

Ἐκαστε δουλεύοντα πατρὸς πειθηνίδι βουλῇ (4)·

και πάλιν·

Ἀλλὰ και ὑλαίοις ὅσα δουλεύει συνοχεῦσιν (5).

Οὔτοι δὴ οὖν πρὸς μὲν τοὺς πρὸ αὐτῶν, δουλεύειν εἶρη-

(1) C. ἐξήρτηται.

(2) B. C. ἐκείνο.

(3) B. C. πρώτον.

(4) Vid. Collect. Oraculor.

Chald. Classic. Journ. t. 18.

(5) Vid. Ibid.

και (1), κακῆνοι (2) τούτων δεσπόζειν τῶν δὲ μεθ' ἑαυτοὺς, κρατεῖν ὡς δουλευόντων· δυνάμεων γὰρ, ὡς εἶπομεν, ὀνόματα ταῦτα πρωτουργῶν (3), και δευτερουργῶν (4), ἐξηρημένων, και συντεταγμένων τοῖς ἀποτελουμένοις· τῶν μὲν τὸν ὑφ' ὧν, τῶν δὲ, τὸν δι' (5) ὧν λόγον (6) ἐν ταῖς κοιναῖς ἀπογεννήσεσιν ἔχουσῶν· ὅτι γὰρ και κατὰ φύσιν ἐστὶ ταῦτα και οὐ κατὰ τύχην μόνον, μάθοις ἂν και ἐκ τῶν ἐν Φαίδωνι λόγων· τῷ γὰρ σώματι, φασι, δουλεύει ἢ φύσις προσέταξε, τῇ δὲ ψυχῇ, δεσπόζειν. Εἰ οὖν και ἐπὶ τούτων ἐστὶ ταῦτα κατὰ φύσιν, οὐδὲν θαυμαστόν εἰ και τὴν αὐτοδεσποτείαν ἐκεῖ και τὴν αὐτοδουλείαν ἀνάγοιμεν, τῶν θεολόγων χρωμένων τοῖς δε τοῖς ὀνόμασιν εἰς ἐνδειξιν τῶν τε κρατητικῶν και τῶν ὑπουργικῶν (7) ἐν τοῖς θεοῖς δυνάμεων· ὡσπερ δὴ και τὸ πατρικὸν ἐκεῖ και τὸ μητρικὸν ἄλλως μὲν ἐστὶ κατὰ τὴν ιδιότητα τὴν θεῖαν, ἄλλως δὲ κατὰ τὴν εἰδητικὴν αἰτίαν, οὐ σχέσεως οὐδὲ ἐν τούτοις οὔσης ψιλῆς, ἀλλὰ γονίμου δυνάμεως και οὐσίας θεοῖς προπούσης. Ἔστι μὲν οὖν και παρ' ἡμῖν, ὡς φησί τις, τὸ δεσποτικὸν και τὸ δουλικόν· οὐ μόνον κατὰ τύχην, ἀλλὰ πρό τούτου και κατὰ προαίρεσιν (8). Πολλῶ δὲ πρότερον ἐν τοῖς θεοῖς τὸ κατ' οὐσίαν δεσπόζον ἐστὶ και δουλευόν, ὡς ἐνταῦθα, κατὰ τὴν φύσιν, και τὸ κατὰ τὴν βούλησιν, ὡς ἐνταῦθα, τὸ κατὰ προαίρεσιν, συντρεχούσης ἐκεῖ τῆς κατ' οὐσίαν δυνάμεως, πρὸς τὴν βούλησιν τῶν δεσπο-

(1) B. C. εἶρηται.

τερουργῶν.

(2) C. κακῆνοι.

(5) D. δι' ὧν.

(3) D. πρωτ. και δευτέρους

(6) C. λόγων.

τῶν ἐξηρ.

(7) B. C. ὑπουργικῶν.

(4) B. C. Deest και δευ-

(8) D. τὸ κατὰ προαίρεσιν.

Σωκράτης, ἀναγαγὼν ἐπὶ τὰς νοεράς καὶ νοητάς τάξεις τὰς ὅλας ψυχάς, καὶ θεωρεῖν αὐτάς εἰπὼν ἐκεῖ αὐτὴν δαιμοσύνην καὶ αὐτὴν σωφροσύνην καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην, τῇ μίση τάξει τῶν θεῶν (1) τούτων συνουσιωμένας· ἐκεῖ δὲ καὶ τὴν ἀλήθειαν εἶναι τὴν ἀπὸ τῶν νοητῶν προιοῦσαν καὶ πᾶσι τοῖς μέσοις γένησι τῶν θεῶν ἐπιλάμπουσαν τὸ νοητῶν φῶς, ὃ αὐτὸς ἀφωρίσατο, καὶ συνῆψε τὴν ἐπιστήμην ἐκείνην πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην· καὶ δέδοικται κάμοι καὶ τῷ ἐμῷ καθηγεμόνι ταῦτα, τὰς ἐν Φαίδρῳ τοῦ Σωκράτους ἐνθέους ἐπιβολὰς διερυνώμενοις. Εἰ τοίνυν καὶ ἐν τούτοις περὶ τῶν εἰδητικῶν διακρίσεων τὸν λόγον ποιούμενος αὐτὴν ἐπιστήμην αὐτῆς εἶναι φησὶν ἀληθείας, οὐ θαυμαστόν· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ πάντα τὰ ἐν ἐκείνοις εἶδη μετέχει καὶ αὐτῆς ἐπιστήμης καὶ αὐτῆς ἀληθείας· τῆς μὲν νοερά τὰ ἐκεῖ πάντα ποιούσης· ἡ γὰρ αἰώνιος καὶ μονοειδῆς νόησις τῶν αἰώνιων, αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπιστήμη· τῆς δὲ νοητῆ· τὸ γὰρ τῆς ἀληθείας φῶς νοητὸν ὄν, μεταδίδωσιν αὐτῆς τῆς νοητῆς δυνάμεως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τούτων πολλὰί τάξεις τῶν μέσων εἰδῶν· τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν ἐστὶν ἐκρότατα, καθάπερ φασὶ, καὶ ἐνοειδῆ καὶ νοητά, τὰ δὲ συνοχικὰ καὶ συνθετικὰ τῶν ὄλων, τὰ δὲ τελεσιουργὰ καὶ ἐπιστρεπτικὰ, διὰ θὴ τοῦτο μετὰ τὴν μίαν ἐπιστήμην καὶ τῶν πολλῶν ἐμνημόνευσεν· ἀνωθεν γὰρ πρὸβῆσι διὰ πάντων τῶν γενῶν μετὰ τοῦ τῆς ἀληθείας φωτός· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ ἐν τῷ ἐν ἐκάστη τάξει, καὶ τὸ νοητὸν, ὧ συνέζευκται καὶ νόησις. Ἔς οὖν ἡ ὅλη νόησις τοῦ ὅλου νοητοῦ, οὕτω καὶ αἱ πολ-

(1) Β. θεῶν.

λαί νοήσεις, τοῖς πολλοῖς ἡνῶνται νοητοῖς. Ταῦτα οὖν τὰ εἶδη τὰς νοήσεις ἡνωμένας ἔχει τοῖς ἑαυτῶν νοητοῖς, τελείως ἐξηρημένα τῆς ἡμετέρας γνώσεως· τὰ μὲν γὰρ νοερά, καὶ εἰ ἐξήρηται ἡμῶν, ἀλλ' ἐπειδὴ προσεχῶς ἀπ' αὐτῶν ὑπέστημεν (1), ἔστι πως ἐν ἡμῖν, καὶ γνώσις ἡμῖν τούτων ὑπάρχει, καὶ διὰ τούτων, τῆς ἀγνώστου καὶ τῶν θειοτέρων ὑπεροχῆς. Οὐ δὲ δὲ λέγειν καθάπερ φασὶ τῶν τοῦ Πλάτωνος φίλων τινὲς τὴν θείαν ἐπιστήμην, αὐτὴν μὲν μὴ ἐπίστασθαι, τοῖς δὲ ἄλλοις τοῦτο παρέχειν ἀφ' ἑαυτῆς (2). ἑαστον γὰρ τῶν θείων εἰς αὐτὸ πρῶτως ἐνεργεῖ καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς ιδιότητος ἀρχεται· καὶ τὸ ζωῆς (3) αἴτιον, ἑαυτὸ πεπλήρωκε ζωῆς· καὶ τὸ τελειότητος, ἑαυτὸ τέλειον ἀπεργάζεται. Καὶ ταῦτων (4) καὶ τὸ τοῖς ἄλλοις τοῦ γινώσκου χορηγῶν, αὐτὸ πρὸ τῶν ἄλλων ἔχει τὴν τῶν ὄντων γνώσιν· ὅπου καὶ ἡ περ' ἡμῶν ἐπιστήμη εἰδῶλον οὔσα τῆς αὐτοεπιστήμης, ταῦτε ἄλλα γινώσκει, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἑαυτὴν ἥτις (5) ἐστὶν ἢ λέγουσα τί ποτέ ἐστιν αὐτὸ τοῦτο ἐπιστήμη· πῶς δὲ οὐχὶ τῆς αὐτῆς ἐστὶ θυνάμειως τὰ πρὸς τι, ὡς ἅμα ἑατὴν, ἅμα γινώσκειν; γινώσκουσα οὖν (6) τὰ ἐπιστητὰ, καὶ ἑαυτὴν γινώσκει ἐπιστήμην οὔσαν ἐκείνων. Ἀλλ' οὐδὲ τὰς ἄλλας ἐπιστήμας τῶν ἐπιστητῶν ῥητέον εἶναι, τὴν δὲ θείαν ἐπιστήμην, αὐτὸ τοῦτο ἐπιστήμην ἐπιστημῶν, ἀλλ' οὐκ ἐπιστητῶν εἶναι γνώσιν, καὶ τρυτὸ ἐξαίρετον ὑπάρχειν ἑαυτῆς· εἰ μὲν γὰρ ἄλλαι (7) ἐπιστήμαι

(1) C. ὑπέστημεν.

(5) B. C. ἢ τίς.

(2) C. ἀφ' ἑαυτῆς.

(6) B. C. αὖ.

(3) C. τὸ τῆς ζωῆς.

(7) A. D. αἰ μὲν γὰρ αἰ ἄλλ.

(4) B. C. καὶ εἰ τοῖνυν.

σύσταιχοι πρὸς τὴν μίαν εἰσὶν, γινώσκοντες ἂν αὐτήν (1) καὶ
 τὰς ἐπιστήμας αὐταίς, καὶ τὰ σύζυγα αὐτοῖς ἐπιστητὰ
 πάντα τῷ ἐκείνου γινώσκοντες, εἰδότες πρὸς ἄλληλα. ἔστιν
 ἃ ἔστιν· εἰ δὲ ἐξηρηται τῶν ἐλλείπων ἢ μία καὶ οὐκ ἐπι-
 στρέφει πρὸς αὐτάς, ὅν ἐκαστὴ κατ' ἐνέργειαν ἔστηκε, καὶ
 ἔχει σύζυγον πρὸς ἑαυτήν τὸ ἀπλῶς ἐπιστητὸν καὶ ὡσπερ
 ἢ γένωσας αὐτῆς ἀπλῆ καὶ μενουσιδῆς, οὕτω καὶ τὸ γινώσκον
 ἔστι καὶ ἐκείνου κατ' ἐπιδικτικὸν ἐκείνων ἀπάντων. ἔστι μὲν
 οὖν ἢ αὐτοεπιστήμη, καὶ τοῖς μετέχουσιν αὐτῆς αἰτία τοῦ
 ἐπιστάσθαι, καὶ ἑαυτῇ πολὺ πρότερον· οὐδένα γὰρ ἔστιν ἐν
 τῷ γινώσκῃ εἶδαι καὶ ἑαυτῆς καὶ τοῦ ὄντος οὐσιωμένη· οὐ
 γὰρ ἔξισ ἢ ἐκεῖ ἐπιστήμη, οὐδὲ ποιότης, ἀλλ' ὑπαρξίς αὐτο-
 τελέης ἑαυτῆς οὐσα καὶ ἐν ἑαυτῇ παγκύβητος, καὶ τῷ ἑαυτὴν
 γινώσκοντι, τὸ πρότερον ἐπιστητὸν, ὃ δὲ ἔστι τὸ ἀπλῶς ὄν,
 ἀγινώσκουσα πρὸς τοῦτο γὰρ σύζυγός ἐστιν, ὡς νοῦς
 ἀπλῶς πρὸς τὸ ἀπλῶς νοητόν, καὶ ἢ ἀπλῶς αἰσθησις
 πρὸς τὸ ἀπλῶς αἰσθητόν· αἱ δὲ πολλά μετ' ἐκείνου (2) αὐτο-
 επιστήμῃαι, πρότερον εἶσι τῆς μιάς, σύζυγοι πρὸς τὰ
 πληθῆ τῶν ὄντων ὧν περιέχει (3) τὸ τῆς μιάς ἐκείνης ἐπι-
 στήμῃς ὄν καὶ τὸ ἐν πολλὰ ἔστι, καὶ ἢ ἐπιστήμη ὡσαύ-
 τως· καὶ τὸ μὲν ἐκείνου αὐτῆς, τῷ ἐνὶ τοῦ ὄντος ἡνωταί,
 καὶ ἐκείνου γινώσκον καὶ τὸ αὐτῆς ἐν τῷ δὲ πλῆθος, τὰ
 πληθῆ τῶν ὄντων ἀπερ' εἰληφεν ἐκεῖνο τὸ ὄν καὶ ἐαυτὸ
 καὶ καὶ μὲν εἶσι οὐσίαι γινώστικαί, τὰ δὲ ὑποκείμενα γινώ-
 στικαί· καὶ μία (4) τούτων ἑνωσις προσήκουσα ταῖς ἀπλαις
 τῶν εἰδῶν ὑποστάσεων.

(1) B. C. αὐτή.

(3) C. ὡς π.

(2) C. D. μετ' ἐκείνων.

(4) A. Deest καί.

« Ἡ δὲ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη, οὐ τῆς παρ' ἡμῶν ἀλη-
 » θείας (1) εἶη, καὶ αὐτὴ ἰσότης ἢ (2) παρ' ἡμῶν ἐπι-
 » στάση τῶν παρ' ἡμῶν ὄντων ἐπιστάση αὐτῶν ἐπιστήμη
 » συμβαίνει εἶναι; — Διεύθυνσις. »

Ἐπετέγομέν πως καὶ ἡμεῖς ἀληθείας, ἀλλ' οὐ ταύτης ἦς
 ἐκεῖνα τὰ εἶδη μετέληφεν, ἀλλὰ τῆς τῆ ἡμετέρας τάξεως παρὰ
 τῆς δημιουργίας ἐνδοδομένης· καὶ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη,
 ταύτης ἐστὶ τῆς ἀληθείας. Εἰσὶ δὲ καὶ μερικώτεροι ταύτης
 γνώσεις, αἱ μὲν ἄλλοι, αἱ δὲ ἄλλο γνωστόν ἀνελίττουσαι
 καὶ αἱ μὲν περὶ τὴν γένεσιν στρεφόμεναι καὶ τὴν ταύτης
 ποταλίαν, αἱ δὲ τὴν ὕλην διερευνώμεναι φύσιν, αἱ δὲ τὰς
 ὑπερφυσίαι τῶν ὄντων ὑποστάσεις θεωροῦσαι· καὶ αἱ μὲν
 αἰσθήσεσι προσχρόμεναι, καὶ μετὰ τούτων τὸ σφέτερον
 ἔργον συμπραίνουσαι, αἱ δὲ τῶν τῆς φαντασίας προσ-
 δεόμεναι μόρφωτικῶν γνώσεων, αἱ δὲ τοῖς δοξαστικοῖς
 ἀρκομέναι λόγοις, αἱ δὲ τὸν καθαρὸν λόγον αὐτὸν εἰς
 ἑαυτὸν ἐπιστρέφουσαι, αἱ δὲ εἰς τὸν νοῦν ἀνατείνουσαι τὸν
 ἐν ἡμῶν λόγον· ὑπὲρ ὧν καὶ ὁ ἐν Φιλόσοφῳ Σωκράτης ἀφορί-
 ζεται, τό τε καθαρὸν αὐτῶν καὶ εὐκρινῶδες, καὶ τὸ μὴ τοιοῦτον
 διακρίσεων, καὶ λέγων τὰς μὲν αἰσθήσεσι χρωμέναις καὶ τοῦ
 εἰκότος ἀνακτεπλησμέναις, οὐ καθαραῖς, τὰς δὲ ἀνευ τούτων,
 ὁσας γνώσεις καθάραις καὶ ἀκριβεῖς. Ὅπου καὶ πασῶν
 τεχνῶν προὔθηκε τὰς τρεῖς, ἀριθμητικὴν, μετρικὴν (3),

(1) B. παρ' ἡμῶν ἀν ἀλ. Sic ἡμῶν.

Editt.

(3) C. Does μετρικὴν.

(2) A. in marg. ἢ δὲ παρ'

στατικῆν, καὶ τούτων ἄλλας τὰς φιλοσόφους τῶν παρὰ τοῖς πολλοῖς (1), καὶ τούτων, αὐτὴν διαλεκτικῆν, τὸ καθαρώτατον οὔσαν νοῦ καὶ φρονήσεως. Τοσαύτης τοίνυν διαφορότητος ἐν ταῖς ἐπιστήμαις οὔσης, δῆλον, ὡς αἱ μὲν ἄλλων, αἱ δὲ ἄλλων εἰσὶν ἐπιστητῶν κριτικαί, καὶ αὐτῶν τῶν εἰς ἀνάμνησιν ἡμῖν τοῦ ὄντος συμβαλλομένων· οἷον γεωμετρία μὲν, τὸν σχήματος ἐν ἡμῖν θεωροῦσα λόγον· ἀριθμητικὴ δὲ, τὸ ἐν τῶν ἀριθμῶν εἶδος ἐξαπλοῦσα ταῖς ἑαυτῆς ἀποδείξεσιν· ἄλλη δὲ ἄλλο τι τῶν κατὰ μέρος ἐπιστητῶν, ἃ ἔστι παρ' ἡμῖν ὄντα, τὴν θεωρίαν περὶ τούτων ποιουμένη. Δεῖ δὴ τοῦ τῆς ἐπιστήμης ὀνόματος ἀσφαλῶς ἀκούειν· καὶ οὔτε τὰς τέχνας παράγειν εἰς μέσον καὶ ζητεῖν καὶ τούτων ιδέας, αἷς αἱ χρεῖαι τὴν γένεσιν ἔδοσαν παρ' ἡμῖν, εἰκόνων εἰκόσιν οὔσας· τὰς γὰρ ὡς ἀληθῶς ἐπιστήμας ἐνεικονίζονται. Καθ' ἅπερ οὖν τῶν εἰς οὐσίαν τελούντων συμβεβηκότων εἶναι φημὲν ιδέας, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ἀπὸ τούτων ἐν ἄλλοις μόνον κατὰ συμβεβηκὸς ὑποστάντων, καὶ ἤδη (2) τελείους οὔσι τοῖς εἶδεσιν ἐπεισελθόντων, ὡς ἔμπροσθεν διωριζομέν' ἀπηχήματα (3) γὰρ εἶναι ταῦτα τῶν ἐκεῖθεν πρώτης ὑποστάντων· οὕτω δὴ καὶ τὰς τέχνας εἰδῶλα τῶν ἐπιστημῶν οὔσας, ἐν ταῦθα τὴν γένεσιν ἔχειν· τὰς δὲ ἐπιστήμας αὐτὰς ἀπὸ τῶν ἐκεῖ προὔπαρχουσῶν ἐπιστημῶν ἐπιστῆσαι, δι' ἧν καὶ ἡμῖν ἡ πρὸς ἐκεῖνας ἀνοδος, καὶ ἡ πρὸς νοῦν ἀφομοίωσις. Ὡσπερ δὲ ἐκεῖ τὴν μίαν ἐπιστήμην εἶναι πρὸ τῶν πολλῶν ἀναγκαῖον, τῆς αὐτὸ ὃ ἔστιν ἀληθείας οὔσαν ἐπιστήμην, ὡσπερ τὰς πολλὰς τῶν ἀληθῶν· τὸ γὰρ ἐκάστης

(1) D. τῶν περὶ τοῖς πολ.

(3) C. ἀπηχήματα παρίναι.

(2) C. καὶ εἶδη.

ἴδιον ἐπιστητὸν, τὴν ἀλήθειαν (1) ἐστίν· οὕτω δὴ καὶ τῶν
 παρ' ἡμῶν ἐπιστημῶν, πολλῶν οὐσῶν, θεῖ τὸ ἐν καὶ ὄλον
 τῆς ἐπιστήμης εἶδος ἐφ' ἑαυτοῦ νοεῖν· οὔτε συμπληρού-
 μενον ὑπὸ τῶν πολλῶν, οὔτε συνταττόμενον ταῖς πολλαῖς,
 ἀλλ' αὐτὸ καθ' αὐτὸ προὔπαρχον· τὰς δὲ πολλὰς κατα-
 νεμασμένας τὴν μίαν τῆς ἐπιστήμης δύναμιν, καὶ ἄλλην
 οὕτως ἐπ' ἄλλῃ γνωστῶ ταχθεῖσιν, καὶ πάσας εἰς ἐκείνην
 ἀναφερομένας, καὶ τὰς ἀρχὰς παρ' ἐκείνης δεχομένας ἔστι
 μὲν οὖν ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη, τῆς θείας ἐξηλλαγμένη·
 διὰ δὲ ταύτης, ἐπ' ἐκείνην (2) ἄνυμεν· καὶ οὔτε τὸν νοητὸν
 κόσμον ἐν ἡμῶν θεῖ τιθέναι, καθάπερ λέγουσι τινὲς, ἵνα
 γινώσκωμεν ἐν ἡμῶν ὄντα τὰ νοητά· ἐξήρηται γὰρ ἡμῶν,
 καὶ αἰτία ἐστὶ τῆς ἡμετέρας οὐσίας· οὔτε μένειν τι τῆς
 ψυχῆς ἄνω ρητέον, ἵνα δι' ἐκείνου τὴν πρὸς τὰ νοητά
 συνάφειαν ἔχωμεν· τὸ γὰρ ἄνω μένον αἶψά, τῷ ἀφισταμένῳ
 τῆς οὐκείας νοήσεως οὐκ ἂν ποτε γένοιτο σύζυγον, οὐδ'
 αὖ τὴν αὐτὴν συμπληρώσειεν οὐσίαν. Οὔτε ὁμοούσιον τὴν
 ψυχὴν ὑποθετέον τοῖς θεοῖς· καὶ γὰρ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἡμῶν
 ὑπόστασιν ἐκ δευτέρων καὶ τρίτων παρήγαγεν ὁ γενήσας
 πατὴρ· τοιαῦτα γὰρ τινες ἀναγκάσθησαν θεῖσθαι δόγματα,
 ζητοῦντες ὅπως ἡμεῖς οἱ πεσόντες εἰς τόνδε τὸν τό-
 πον (3), τὰ ὄντα γινώσκομεν, καὶ ταῦτα τῆς ἐκείνων γνώ-
 σεως οὐ πεσόντων οὔσης, ἐγερθέντων δὲ καὶ νηψάντων
 ἀπὸ τῆς πτώσεως. Ἀλλὰ μένοντας ἡμᾶς ἐν τῇ οἰκειᾷ τάξει,
 καὶ εἰκόνας ἔχοντας οὐσιώδεις τῶν ὄλων, διὰ τούτων ἐπι-

(1) C. ἀληθείας. Forsan τῆς
 ἀληθείας, ut supra 212.

(2) C. ἐπ' ἐκείνων.

(3) D. τρόπον.

στρέφειν εἰς ἐκεῖνα λεκτέον, καὶ νοεῖν ἀφ' ὧν ἔχομεν συλλογισμάτων (1) τὰ ὄντα συστοίχως μένουσι, δευτέρως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐαυτῶν ἀξίαν· τὰ δὲ παρ' ἡμῖν συστοίχως, ἐν ἐνέ-
τά τε γνωστὰ καὶ τὴν γνώσῳ περιεληφότες.

« Ἀλλὰ μὴν αὐτάγε τὰ εἶδη, ὡς ὁμολογεῖς, οὐτ' ἔχομεν,
» σθε παρ' ἡμῶν οἴον τε εἶμαι.—Οὐ γὰρ οὖν.—Γνωσίσασθαι
» δὲ γέ που (2) ὑπ' αὐτοῦ τοῦ εἶδους τοῦ τῆς ἐπιστήμης
» αὐτὰ τὰ γένη ἅ ἐστιν ἕκαστα;—Ναί.—Ὅγε ἡμῶς οὐκ ἔχο-
» μεν. — Οὐ γὰρ. — Οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γινώσκεται
» τῶν εἰδῶν οὐδὲν (3), ἐπειδὴ αὐτῆς ἐπιστήμης οὐ μετέ-
» χομεν. — Οὐκ ἔοικεν. »

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῶν προειρημένων ἀξιωματικῶν ὁρμώ-
μενος, συναγεί τὸ προκείμενον οὕτω πως· τὰ ἐξηρημένα
εἶδη καδ' αὐτὰ· τὰ καδ' αὐτὰ καὶ αὐτῶν ὄντα οὐκ ἔστιν
ἐν ἡμῶν· τὰ οὐκ ὄντα ἐν ἡμῶν οὐκ ἔστι σύστοιχα πρὸς τὴν
ἡμετέραν ἐπιστήμην· τὰ μὴ ὄντα σύστοιχα πρὸς τὴν ἡμε-
τέραν ἐπιστήμην, ἄγνωστα ἔστιν ὑπὸ τῆς ἡμετέρας ἐπι-
στήμης· τὰ ἄρα ἐξηρημένα εἶδη ἄγνωστα ἔστι πρὸς τὴν
ἡμετέραν ἐπιστήμην· νῶ γὰρ μόνον τῷ θεῷ θεατὰ ἔστι·
καὶ πάντα μὲν τὰ εἶδη, διαφερόντως δὲ, θεὰ καὶ τῶν νοερῶν
ἔστιν ἐπ' ἐκεῖνα θεῶν· οὔτε γὰρ ἡ αἴσθησις, οὔτε ἡ δοξα-
στικὴ γνώσις, οὔτε ὁ καθαρὸς λόγος, οὔτε ἡ νοερὰ γνώσις
ἡ ἡμετέρα συνάπτει τὴν ψυχὴν τοῖς εἶδεσιν ἐκείνοις, μόνη
δὲ ἡ ἀπὸ τῶν νοερῶν θεῶν ἔλλαμψις δυνατοὺς ἡμᾶς ἀπο-
φαινὶ συνάπτειν τοῖς νοητοῖς ἐκείνοις καὶ νοεροῖς εἶδεσιν,
ὡς πού φησί τις, λέγων ἐνθεῶς. Ἄγνωστος οὖν ἡμῶν ἡ φύσις

(1) An non excidit ὅτι?

(3) C. οὐδέ.

(2) D. δὲ γέ τοῦ ὑπ.

τῶν εἰδῶν ἐκεῖνων, ὡς κρείττων τῆς ἡμετέρας νοήσεως καὶ τῶν μεριστῶν ἐπιβολῶν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς· διὸ καὶ ὁ ἐκ Φαίδρου Σωκράτης, ὡς προείπομεν, τελευταίς (1) ἀπεικάζει καὶ μίμνησσι καὶ ἐπαρτεῖαι τὴν ἐκείνων θεωρίαν· ἀνάγει τὰς ψυχὰς εἰς τὴν ὑπ' οὐρανῶν ἀθήφα, καὶ τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν ὑπερουρανίον τόπον, ἀλόκληρα καὶ ἑστρεμῆ φάσματα καὶ ἀπλᾶ καὶ εὐδαίμονα καλῶν αὐτῶν ἐκείνων (2) τὰ θεήματα. Δεδείχαμεν γοῦν (3) πάλαι διὰ τῶν εἰς τὴν παλαιότητα γραφέντων, ὅτι πάσαι αἱ τάξεις ἐκεῖναι, μέσαι τῶν νοερῶν εἰσι θεῶν καὶ τῶν πρώτων νοητῶν, ὡς οἶμαι, δι' ἐναργεστάτων (4) ἐφόδων· ὥστε ὄφρα ἔχει ταῖς καὶ τὸ νῦν λεγόμενον ἀλήθειαν. Τῶν οὖν νοερῶν εἰδῶν, ὅπερ εἴρηται καὶ πρότερον, τὴν γνώσιν, αὐτὸς ἡμῖν ἐπέστηκεν ὁ δημιουργὸς καὶ πατὴρ τῶν ψυχῶν· τῶν δὲ ὑπὲρ νοῦν, οἷα δὴ ἔστι τὰ εἶδη τὰ ἐν ἐκείναις ταῖς τάξεσιν, ἢ γνώσις ἐξήρηται τῶν ἡμετέρων ἐπιβολῶν, καὶ ἔστιν αὐτοφυῆς, αὐταῖς (5) μόναίς γνώριμος ταῖς ἐνθεαστικαῖς ψυχαῖς· ὥστε καὶ τοῦτο δὴ τὸ νῦν συνηγμένον ἀκόλουθόν ἐστι ταῖς περὶ τῶν νοητῶν ἅμα καὶ νοερῶν εἰδῶν ὑπολήψεσι· καὶ ὅτι τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς οὐ μετέχομεν, ἥτις αὐτὰ, φησι, γινώσκει τὰ γένη τῶν ὄντων ἕκαστα. Γένη μὲν οὖν τῶν ὄντων, οὔτε τὰ κοινῶς ἐπὶ πολλοῖς φανταζόμενα (6) ληπτέον, οὔτε ὅσα κατὰ κοινούς δὴ τινὰς ὑφέστηκε λόγους· ὕστερα γὰρ ταῦτα τῶν ὄντων· ἀλλ' ὅσα γεννητικὴν ἔχει δύναμιν ὀλιγωτέραν, καὶ κατ' αἰτίαν προέχουσαν τῶν ἐν τοῖς μερικωτέροις εἰ-

(1) B. C. μελέταις.

(2) D. ἐκείνα.

(3) B. C. οὖν.

(4) A. D. ἐναργεστάτων.

(5) B. C. αὐτῶν.

(6) B. C. φανταζόμεναι.

δεσῶ ἀπογεννήσεων ὡς γὰρ ἐνταῦθα τὰ γένη τῶν εἰδῶν ἢ ἐν πλείοσι φαντάζεται, ἢ κλειόνων κατηγορεῖται, οὕτω τὰ ἐν ἐκείνοις ἐστὶν ἀρχαιώτερα (1) καὶ τελειότερα καὶ περιληπτικώτερα τῶν ἄλλων εἰδῶν, ἀπλότῃ τε διαφέροντα, καὶ γονίμῳ δυνάμει τῶν περιεχομένων· ταῦτα δὲ γινώσκουσαι ῥητέον ὑπὸ τοῦ εἴδους τῆς ἐπιστήμης ὡς ἀνωθεν ἀρχομένης· καὶ ἠνωμένως μὲν τὰ πεπληθυσμένα πάντα, ὁμοίως δὲ τὰ μερικὰ συλλαβούσης κατὰ μίαν ἐνοειδῆ γνώσιν· ὁ δὲ καὶ ἡ παρ' ἡμῶν ἐπιστήμη βούλεται ποιῆν, ἐκ τῶν αἰτίων ἀεὶ θεωρούσα τὰς τῶν ὄντων προόδους, δευτέρων τὰξιν λαχούσης τῆς ἐπιστήμης.

« Ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστὶ καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὁ (2)
 » ἐστὶ καὶ τὸ ἀγαθόν· καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ιδέας αὐτὰς
 » οὐσας ὑπολαμβάνομεν; —Κινδυνεύει. »

Τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἀνωθεν ἀπὸ τῆς ἄκρας τῶν νοητῶν κορυφῆς πρὸεισιν ἐπὶ πάντα τὰ δευτέρα γένη τῶν θεῶν· πρεπώδη γοῦν οἱ μέσοι διάκοσμοι τῶν εἰδῶν ὑπαδέχονται τὴν πρόοδον αὐτῶν, κατὰ μὲν τὸ ἀγαθόν, πλήρεις ὑπάρχοντες τῆς ἑαυτῶν τελειότητος καὶ τοῦ ἱκανοῦ καὶ ἀνευθεοῦς· κατὰ δὲ τὸ καλόν, ἐράσμοι τοῖς δευτέροις ὄντες, καὶ ἀναγωγοὶ τῶν προελθόντων, καὶ συνδετικοὶ τῶν διηρημένων αἰτίων· ἢ γὰρ πρὸς τὸ καλὸν ἐπιστροφή συνάγει πάντα καὶ ἐνοῖ (3), καὶ ὡς περ ἐν συνερείδει κέντρον. Ταῦτ' οὖν, τὸ ἀγαθὸν λέγω καὶ τὸ καλόν, κρυφίως μὲν ἐστὶ καὶ ἐνοειδῶς ἐν τοῖς πρώτοις, συστοίχως δὲ λοιπὸν ἐκάστῃς

(1) A. ἀρχηγικώτερα.

(3) B. ἐννοῖ.

(2) D. Deest ἃ.

ἐν ταῖς διαφόροις τάξεσι συνεξαλλάττεται ὥστ' οὐ θαυμαστόν εἴ ἔστι τί καλὸν αἰσθήσει μόνῃ γνωστόν, ἄλλο δὲ δόξῃ γνωριζόμενον, ἄλλο δὲ διανοήσει θεωρούμενον, ἄλλο νοήσει μετὰ λόγου, ἄλλο δὲ νοήσει καθαρᾷ, ἄλλο δὲ καὶ ἄγνωστον, καθ' αὐτὸ παντελῶς ἐξηρημένον, καὶ τῷ (1) ἑαυτοῦ φωτὶ μόνῳ καθορασθῆναι δυνατόμενον.

« Ὅρα δὴ ἔτι τούτου δεινότερον τόδε. — Τὸ ποῖον; »
 « — Φαίης (2) ἂν ἢ οὐ, εἴπερ ἐς αὐτὸ τι γένος ἐπισημῆς »
 « παλὺν αὐτὸ ἀκριβέστερον εἶναι ἢ τὴν παρ' ἡμῖν ἐπι- »
 « σήμην· καὶ κάλλος, καὶ τάλλα πάντα οὕτως; — Ναί: »

Οἱ μὲν προειρημένοι λόγοι θεολογιαύτερον ἡμῖν ἐξετάζουσι μέχρι τῶν νοητῶν ἅμα (3) καὶ νοερῶν εἰδητικῶν διακόσμων ἀνεληλύθασι· ψευθεῖς γὰρ ὄντες καὶ ἀπορητικοὶ μόνον ἐπὶ τῶν νοερῶν ἀληθεῖς ἀπεφάνθησαν, καὶ ἐνθιαστικαὶ πάντες ἐκ' ἐκείνων περὶ ὧν ὁ παρὼν λόγος, καὶ ἐκ' αὐτῆν ἀνάγουσι τῶν εἰδῶν τὴν ἐν τῷ νοητῷ προὔπαρχουσαν· ἐν σχήματι μὲν ἀπορίας, ὡς παρὰ (4) τῶν νοερῶν προΐοντες, τῇ δὲ ἀληθείᾳ τὴν ιδιότητα σημαίνοντες αὐτῶν τῶν πρωτίστων εἰδῶν. Αὐτὸ γοῦν τοῦτο τὸ μὴ γινώσκειν τὰ τῆδε μηδὲ δεσπόζειν αὐτῶν, προΐων δείκνυσιν ὁ λόγος ἐπὶ μὲν τῶν δημιουργικῶν ἰδεῶν, ψεῦδος· ἀπὸ τούτων γὰρ ὑπέστη τὰ τῆδε, καὶ αὐταὶ κρατοῦσι τῆς ποιήσεως αὐτῶν, καὶ τῆς παντοίας εἰς τὰ ἄτομα εἶδη διαιρέσεως· ὥστε καὶ τὴν πρόσοιν αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιεράτειαν αὐτὰ προειλήφασιν· ἐπὶ δὲ γε τῶν πρωτίστων καὶ ἐνικωτάτων

(1) D. τῷ ἑαυτοῦ φωτεινῷ καθορασθῆναι.

(3) D. ἀλλά.

(4) D. περὶ τ. ν.

(2) D. φαίης ἂν που, εἴπερ.

ἰδεῶν καὶ νοητῶν ὄντως οὐθέν, ἀλλ' ἁπλοῦστατον ἔστιν· αὐτὰσα
 γὰρ ἐν τῷ νοητῷ κῆ· πρῶτον ἀπὸ τοῦ ὄντος ἐμφανεῖσα
 μομοειδῆς καὶ ἠνωμένης καὶ ὀλιγκῆς· τῶν γὰρ κοινωτάτων
 καὶ περιληπτατωτέρων γενῶν, τὰς πατριὰς περιέχουσαι
 αἰτίας, κρείττους εἰσὶ καὶ τῶς ἀρηρημένους τῶν τῆδε γνώ-
 σεως, καὶ τῆς προαρχοῦς τῶν αἰσθητῶν δεσποτίας· Θεῶν
 γὰρ ἐκεῖνοι δεσπότες τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐφανέντων οἱ νοητοῦ
 Θεοῦ, καὶ ἡ γνώσις αὐτῶν ἐπέκειμα ἐπὶ πασῶν τῶν ἄλλων
 Θεῶν γνώσεων· εἰς δ' καὶ ὁ Πλάτων ἀποβλέπων, συμπάγει
 διὰ τούτων, ὡς οὔτε εἰσὶν ἄμων· οἱ Θεοῖ, οὔτε τὰ ἀνθρώ-
 πιν· πράγματα γινώσκουσιν· αἱ γὰρ εἰρημέναι ταύτων
 αἰτίαι, ἐν τοῖς νοητοῖς εἰσὶ Θεοῖς, καὶ αἱ κρατηταὶ δύ-
 αμεις αὐτῶν· αἱ δὲ τῶν νοητῶν, ὑπερίδρυνται πασῶν τοιαύ-
 των διακρίσεων· κατὰ δὲ τὰς ἠνωμένας καὶ ἀπλουσιότητας
 αἰτίας, τὰ πάντα παρίηουσι· καὶ μίαν καὶ ἀθρόαν καὶ ἐνοει-
 δήν ἢτε κοήσις καὶ ἡ γνώσις αὐτῶν. Ἡ γοῦν ἐκεῖ νοητῆ
 τοῦ αὐραίου γένους αἰτία, πάντα παράγει τὰ οὐράνια,
 Θεοῦς, ἀγγέλους, δαίμονας, ἥρωας, ψυχῆς (1)· οὐ καθόσον
 δαίμονες ἢ ἀγγελοι· ταῦτο γὰρ τῶν μεριστῶν αἰτίων ἴδιον,
 καὶ τῶν ἀρηρημένων ἰδεῶν, ὧν οἱ νοητοὶ πεπεράνεται τὴν
 εἰς τὸ πλῆθος διακρίσει· ἀλλὰ καθόσον πάντα θεῶν πως
 ἔστι τὰ γένη ταῦτα καὶ οὐράνια, καὶ καθόσον ὑπαρξεν
 ἔλαχεν ἠνωμένην πρὸς Θεοῦ· καὶ ἐκάστη τῶν λοιπῶν οὐρα-
 τῶς· οἷον ἡ τοῦ πεζοῦ καὶ χερσαίου· ποικίλος νοητῆ ἰδέα,
 τῶν κατ' ἐν ἑκάστον εἶδος διακεκριμένων οὐκ ἐν ἀεσπό-
 ζειν ῥηθεῖ· τοῦτο γὰρ τῶν ἀπ' (2) αὐτῶν ἔστιν εἰς πλῆθος

(1) B. C. Deest οὐ.

(2) D. ἀπ' αὐτῆς.

δηρημένως· ἀλλὰ πάντων ἕως ἑνὸς γένους προστατεῖν· τὰ γὰρ ἐγγυτέρω τοῦ ἑνός, ὀλιγότερον ὑφίστησιν ἢ πάντα, καὶ ἐπιειθέστερον ὅσα μεινύσσονται τὰ μετὰ ταῦτα καὶ μάλ-
 λον πεπληθυσμένως· οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων νοητῶν
 ἰδεῖν, ὅς ὁ νοητὸς περιέχει νοῦς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν καὶ
 προϊόντες μάλλον ἐπισκεψόμεθα. Τὴν δὲ τοῦ Πλάτωνος
 περὶ προνοίας δόξαν, σαφέστατα μὲν οὖν ὁ Ἀθηναῖος
 ἔξως δεδήλωκεν, ὅπου καὶ γινώσκων πάντα τοὺς θεοὺς,
 καὶ δύνανται ἔχειν κυβερνητικῶν τῶν πάντων, ἀπέφηνεν ὁ
 λόγος· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τούτοις, τάχα μὲν οὐ κατὰ
 καιρὸν· ἐπεὶ σικκλεῖν (1) δὲ ὁμοίως εἰδέσθαι τοὺς περὶ προ-
 νοίας λόγους ταῖς περὶ τῶν εἰδῶν ταύταις ἀπορίας. Συν-
 τόμως οὖν καὶ ἡμεῖς περὶ τοῦδε λέγομεν. Ὅτι μὲν οὖν εἰ
 καὶ ἀπορεῖ πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὴν ἐπιουράτειαν τὴν θεῖαν
 τὴν διὰ πάντων δαήκουσαν, ὁ Παρμενίδης εὐθύς ἐκ πρώτης
 λέξεως ἐδήλωσε τὴν ἀτοπίαν τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως,
 φασερῶν· τὸ γὰρ δευτέρου προειπεῖν (2) τὸ συμπέρασμα
 τῆς ἀπορίας ταύτης ἢ τὸ τῆς προτέρας, μετρίως, οἴμαι,
 δείκνυσθαι ὅπως κατέγνωκε τῶν τὴν πρόνοιον ἀνααιρούντων
 λόγων· θεῶν μὲν γὰρ καὶ τὸ φαῖναι μὴ γινώσκασθαι τὸ
 θεῶν ἐφ' ἡμῶν λογικῶν ὄντων, νοερῶν ὄν (3), καὶ θεῶν
 τι κατ' οὐσίαν ἔχόντων· δεινότερον δὲ τὸ ἀνελεῖν καὶ αὐτὴν
 τὴν γνῶσιν τῶν θεῶν· τὸ μὲν γὰρ ἔστι, μὴ ἐπιστρεφόντων
 πρὸς τὸ θεῖον, τὸ δὲ, κωλύοντων τὴν ἐπὶ πάντα προϊούσαν
 ἀγαθότητα τῶν θεῶν· καὶ τὸ μὲν περὶ τὴν ἡμετέραν οὐ-
 σίαν, τὸ δὲ περὶ τὴν θεῖαν αἰτίαν πλημμελῶς ἀνασρεφο-

(1) C. κυκλεῖν.

(3) B. C. D. νοερῶν ὄντων

(2) C. προειπεῖν.

θεῖον.

μένων· τὸ δὲ δεινότερον, οὐχ ὡς ἰσχυρότερον ἄπορον, ὡς εἰώθασιν δεινούς (1) λέγειν τοὺς κρατοῦντας τῇ θυνάμει τῶν λόγων, ἀλλ' ὡς μείζονος δείματος (2) καὶ εὐλαβείας τοῖς νοῦν ἔχουσιν ἄξιον· τὴν γὰρ ἔνωσιν τῶν ὄντων διασπᾶ καὶ διοικίζει (3) χωρὶς ἀπὸ τοῦ κόσμου, τὸ θεῖον τὴν δὲ θύν- αμιν ὁρίζει τὴν θεῖαν ὡς οὐκ ἐπὶ πάντα φθάνουσιν, καὶ τὴν γνῶσιν τὴν νοερὰν ὡς οὐχὶ παντελῆ περιγράφει (4)· πᾶσάν τε τὴν δημιουργίαν ἀνατρέπει καὶ τὴν τάξιν τὴν ἀπὸ τῶν χωριστῶν αἰτίων (5) εἰς τὸν κόσμον ἐνδιδομένην, καὶ τὴν ἀγαθότητα τὴν ἐκ μιᾶς βουλήσεως ἐνιαίως πάντα ἀπο- πληροῦσάν τῶν ἀγαθῶν. Οὐδενὸς δὲ τούτων ἐστὶν ἕλαττον καὶ ἢ τῆς εὐσεβείας σύγχυσις· ποία γὰρ κοινωνία πρὸς θεοὺς ἀνθρώπων ἐστὶ, τῆς τῶν τῆδε γνώσεως αὐτῶν ἀνηρη- μένης; οἰχθήσονται γοῦν καὶ τὸ μηδὲν ἔσονται πᾶσαι αἱ περὶ τὸ θεῖον λατρεῖαι, πάντες οἱ θεσμοὶ τῶν ἱερῶν, πάντες ὄρκοι τὴν μαρτυρίαν ἐπαγόμενοι τῶν θεῶν, αἱ ἀδίδακτοι περὶ αὐτῶν ἐννοιαὶ ταῖς ψυχαῖς ἐνοῦσαι. Ποία δὲ ὑπολεί- πεται θεῶν εἰς ἀνθρώπους δόσις, εἰ μὴ προειληπται τὰ νοερὰ μέτρα παρ' ἐκείνοις τῆς τῶν δεχομένων ἀξίας, εἰ μὴ γνῶσιν ἔχουσι πάντων ὧν ποιούμεν, ὧν πάσχομεν, ὧν διανοοῦμεθα, καὶ μὴ πράττωμεν; εἰκότως ἄρα δεινὸν ἀπο- καλεῖ τὸν τοιούτων (6) προϊστάμενον λόγων, οὐχ ὡς ἰσχυ- ρὸν καὶ δυσαντίδλεπτον, ὅπερ ἔφη, ἀλλ' ὡς δέους παντός ἄξιον· εἰ γὰρ καὶ ὀτιοῦν τῶν θεῶν νομίμων κινεῖν ἀνόσιον, τῆς ὅλης ἀνατρεπομένης περὶ αὐτῶν ὑπολήψεως, πῶς αὖ

(1) D. δεινῶς.

(2) Coddss. δείματος.

(3) D. διορίζει.

(4) A. B. C. περιγράφειν.

(5) C. αἰτίαν. D. αἰτιῶν.

(6) B. τῶν τοιούτων προϊστά-
μενοι.

ἀδελφῆς ἢ τοιαύτης τῆς καινοτομίας ὑπάρχοι παραλλαξίς; Ἄλλ' ὅτι μὲν τῆς τοιαύτης ὑποθέσεως κατέγνωκεν, ἥτις καὶ ἀγνοίαν κέμπει περὶ τὴν τῶν ἡμετέρων διοίκησιν, δῆλον καὶ ἀπὸ τούτων. Ἐπεὶ δὲ αὐτὸς (1) τὸν Θεὸν καὶ γινώσκειν πάντα καὶ ποιῶν βούλεται, τῶν δὲ μετ' αὐτὸν τινὲς ἄρδην τοὺς τοιούτους λόγους ἀκατρέπειν ἐπεχείρησαν, φέρε καὶ περὶ τούτων ὄσα ἀπόχη τοῖς προκειμένοις εἰπωμεν· θορυβοῦνται γὰρ τῶν ὑπ' (2) αὐτοῦ τινὲς μήπη (3) τὸ ἀσταθμητὸν τῶν πραγμάτων (4) καὶ ἄλλοτε ἄλλως φερόμενον, οὐκ ἂν ἔχοι πρόνοιαν ὑφ' ἑστώσαν καὶ Θεὸν καὶ γὰρ (5) τὰ ἀπὸ τύχης λεγόμενα, καὶ ἡ φανομένη (6) περὶ (7) τοὺς βίους ἀνισότης καὶ τῶν ἐνύλων ἄτακτος αὕτη φορὰ, πολλὴν αὐτοῖς παρεῖχε τῆς ἀπρονοησίας ὑπόνοιαν· ἔτι δὲ τὸ μὴ πράγματα ἔχειν τὸν Θεὸν ἐν ταῖς τῶν ποικίλων καὶ παντοδακῶν λόγων ἀνελίξεσι, καὶ τὸ ἀφίστασθαι τῆς ἑαυτοῦ μακαριότητος, ἀνήγεν (8) αὐτοὺς εἰς τὴν τοιαύτην κλημμελίαν· τὸ γὰρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς πάθος καὶ τὸν θόρυβον οὐκ ὑπομένει κατιοῦσα πρὸς τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν, τοῦτο βροντο συμβήσεσθαι καὶ περὶ τὸν Θεόν, εἰ πρὸς τὴν τῶν τῆδε πραγμάτων αὐτὸν (9) ἐπιμέλειαν τρέψαιεν· πρὸς δὲ τούτοις, καὶ διὰ (10) τὸ τῶν διαφόρων γνωστῶν ἐξηλλαγμένας εἶναι τὰς γνώσεις· αἰσθήσει μὲν τῶν αἰσθητῶν,

(1) B. αὐτάς.

(2) A. in margine ἀπ' αὐτοῦ.

(3) B. C. μή που.

(4) B. πραγμάτων ἄλλοτε.

(5) D. οὐ γάρ.

(6) B. C. φερόμενη.

(7) B. πρὸς.

(8) D. ἐνήγεν.

(9) B. C. D. αὐτὴν ἐπιμ.

(10) B. C. Deest in διά.

δόξη δὲ τῶν δοξασιῶν γιγνωσκομένων (1), ἐπιστήμη δὲ τῶν ἐπιστητῶν, καὶ καὶ τῶν νοητῶν, οὔτε αἰσθησῶν, οὔτε δόξαν, οὔτε ἐπιστήμην ἐν θεῷ τιθέμενοι, νουν δὲ ἐκίλον κῶνον καὶ καθαρόν, ἀπέφρασκον (2) αὐτῶν καὶ τῆν τῶν ἐκίλων ἀπέφρασκον εἰδησῶν ὅσα (3) μὴ ἔστι νοητά· εἰ γὰρ ἕλκεσσι ἔστιν ἕκτος (4), ἀπέφρασκον καὶ τῶν εἰς ὕλην τετραμέτρων ἀπεφρασκῶν αὐτῶν καθαρεύουσιν· τούτων δὲ καθαρεύουσιν, μὴ γιγνωσκῶν τὰ ἐν ὕλη· ἄλλα· καὶ διὰ ταῦτα ἔφαθον, εἰ μὴ ἀπέφρασκον, ὡς ἔφαθον, αὐτῶν γινώσκον τῶν αἰσθητῶν καὶ τῆν κερῶν, οὐ δ' ἀπέφρασκον, ἀλλὰ δι' ὑπερβολῆν γινώσκον ἐπιφρασκῶν· ὡς εἰ τὰ ὄμματα πλήρη τοῦ φωτός ἔχουσιν, λέγουσιν μὴ δύνασθαι· ἐὰν ἐν τῷ πόσει βλέπειν, τῆς ἀδυναμίας ταύτης ὑπὲρ (5) δραστῶν οὐσίας· καὶ πολλὰ (6) φασὶ μὴ εἶδέναι· καὶ ἐν τῶν ἐπιφρασκῶν ὅσα περισσῶς ἐνδρασκῶν, ἢ τοῖς ἐπιστήμοσι βῶν ῥυπαῖται τῆν τῆς ἐπιστήμης ἐπιφρασκῶν (7). Οἱ δὲ διδόντες καὶ ἐπιφρασκῶν (8) τῆν τῶν αἰσθητῶν γινώσκον ἕκτος καὶ προουσίαν αὐτῶν φασὶν, ἔφεραν αὐτῶν τῆν ἀπεφρασκῶν (9) εἰς τὸ ἕκτος (10), καὶ ἐπιφρασκῶν διὰ τῶν αἰσθητῶν φασὶν καὶ ἀπεφρασκῶν τῶν ἀδυναμίας, καὶ εἶδέναι ἕκτος, καὶ ἀπεφρασκῶν πᾶσι τοιαύτως· οὐ γὰρ ἐν ἕκτος αὐτῶν δύνασθαι προουσίας ταῦτα καὶ ἀπεφρασκῶν ἀξιοῦν. Οἱ (11) δὲ γινώσκον μὲν αὐτῶν

(1) C. γινώσκον.

(2) C. ἀπέφρασκον.

(3) C. ὅσα καὶ ἔστι.

(4) C. ἕκτος.

(5) D. ὑπερβολῶς οὐσίας.

(6) B. πολὺ.

(7) B. C. ἐπιφρασκῶν.

(8) B. ἐπιφρασκῶν.

(9) B. C. ἀπεφρασκῶν.

(10) A. B. C. ἕκτος.

(11) B. C. εἰ δὲ.

ἑαυτῶν (1) εἰρήκασι, μηδὲν δὲ αὐτῷ θεῶν εἰς τὸ προνοεῖν
 τῶν αἰσθητῶν, τῆς γνώσεως αὐτῶν, ἀλλὰ αὐτῷ τῷ εἶναι
 πάντα καὶ παράγειν καὶ καθρεῖν ὅσα παράγει, μηδὲμίαν
 ἔχοντα τῶν παρεγομένων γνῶσιν καὶ οὐδὲν εἶναι θαυ-
 μασιῶν τοῦτο, τῆς φύσεως ἄνευ γνώσεως ἀφανίστως
 παρούσης· τὸν δὲ θεὸν ταύτης διαφέρειν τῷ τῆν ἑαυτοῦ
 γνῶσιν ἔχειν εἰ καὶ μὴ τῶν ὑφ' ἑαυτοῦ δημιουργομένων.
 Ἐὰ μὲν οὖν κείθοντα τινὰς τὸν θεὸν ἢ μὴ χωρίζειν τῶν
 ἐγκοσμίων, ἢ καὶ τῆν γνῶσιν τῆν ἐν αὐτῷ τῶν δευτέρων
 καὶ τῆν τῆ γνῶσει σύσθημον πρόνοιαν ἀνακαίρειν, τοιαῦτα
 ἄττα ἦν. Ἡμεῖς δὲ καὶ ὁρθῶς φαμέν αὐτοὺς λέγειν, καὶ οὐκ
 ὁρθῶς οὔτε γὰρ προνοίας οὐσης εἶναι τὸ ἄττατον δυνατόν,
 οὔτε πράγματα τὸν θεὸν ἔχειν ἔτι μᾶλλον οὔτε δι' αἰσθη-
 σεως καθηκτικῆς τὰ αἰσθητὰ γινώσκων· ὥστε ταύτη γε
 ὁρθῶς ἐν λέγουιν. Ὅτι δὲ τὴν ἐξηρημέτην δύναμιν καὶ τὴν
 ἐνοειδῆ γνῶσιν τῶν θεῶν οὐκ ἴσασι, ταύτη δ' αὖ μοι δοκῶ-
 σιν ἀποσφαλλοσθαι τῆς ἀληθείας ἐρόμεθα (2) γὰρ αὐτοὺς
 οὕτως ὀκνῶς ἐρμελῶς· ἄρα τὸ ἐνεργεῖν πᾶν, οὐχὶ κατὰ
 τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐνεργεῖ καὶ φύσει, καὶ ὡς ἔχει τάξιν
 κατὰ τὴν οὐσίαν, οὕτως αὐτῷ καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν
 αὐτοῦ τάξιν ὑπαρχει· οἷον φύσις μὲν φυσικῶς, νοῦς δὲ
 νοερώς, καὶ ψυχὴ ψυχικῶς· καὶ τὸ γινόμενον ἢ ταῦτῶν
 ὑπὸ πλειόνων τε καὶ διαφερόντων αἰτίων, οὐχὶ ἑαστον
 ποιεῖ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν, ἀλλ' οὐχὶ κατὰ τὴν τοῦ
 γινομένου φύσιν; ἢ (3) τὸν αὐτὸν τρόπον ἀνθρώπος τε

(1) D. Deest ἑαυτῶν. τῶν οὐτως ἑρμελῶς.

(2) B. ἐρόμεθα γὰρ ὀκνῶς (3) B. C. ἢ κατὰ τὸν αὐτῶν.
 ἑρμελῶς. C. ἐρόμεθα γὰρ αὐ-

ἄνθρωπον γεννᾶ καὶ ἥλιος (1), καὶ τὸ γιγνόμενον ἐν, καὶ τὰ ποιῶντα ὡσαύτως ποιῆ καὶ οὐχ ὡς πέφυκεν ἐκότερον, τὸ μὲν μερικῶς καὶ ἀτελῶς καὶ μετὰ πραγματείας, τὸ δὲ ἀπραγμάνως καὶ αὐτῶ τῶ εἶναι καὶ ὀλικῶς; Ἀλλὰ ταῦτα μὴ καὶ λέγειν ἄτοπον· ἄλλως γὰρ ἐνεργεῖ τὸ θεῖον, καὶ ἄλλως τὸ θνητὸν γένος· εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, καὶ πᾶν τὸ ἐνεργεῖ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἐνεργεῖ καὶ τάξι, τὸ μὲν θεῖως καὶ ὑπὲρ φύσιν, τὸ δὲ φυσικῶς, τὸ δὲ ἄλλως πως, δῆλον δὴ, καὶ τὸ γιγνώσκον κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γιγνώσκει φύσιν· ἀλλ' οὐχ ὅτι τὸ (2) γιγνώσκόμενον ἐν καὶ ταῦτόν, διὰ τοῦτο καὶ τὰ γιγνώσκοντα παραπλησίως ἐπιβάλλει τοῖς γνωστοῖς· καὶ γὰρ αἴσθησις γιγνώσκει τὸ λευκόν καὶ δόξα καὶ νοῦς ἡμέτερος· ἀλλ' οὐχ ὡσαύτως· οὐδὲ γὰρ τὸ τί ἦν εἶναι τοῦ λευκοῦ, γιγνώσκειν τὴν αἴσθησιν δυνατόν· οὐδὲ ὡς νοῦς, οὕτω καὶ ἡ δόξα τῶν οἰκειῶν ἀντιλαμβάνεται γνωστών· ὁ μὲν γὰρ κατὰ (3) τὴν αἰτίαν οἶδεν, ἡ δὲ τὸ ὅτι μόνον ταῦτα (4) γοῦν καὶ διαφέρει λεγομένη ὀρθὴν δόξαν ἐπιστήμης· τῆς μὲν αὐτὸ μόνον καθ' αὐτὸ τὸ ὅτι γνωσκούσης, καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενούσης· τῆς δὲ μετὰ τῆς αἰτίας αἰρούσης τὸ γνωστόν, καὶ τὸ αὐτὸ, κριτικῶς περιλαμβάνειν (5) φηναμένης· αὐτὸ δὲ τὸ νοητὸν, οὐχὶ γιγνώσκει μὲν καὶ ὁ πολυτίμητος (6) νοῦς, γιγνώσκόμενον δὲ καὶ ἡμεῖς, ὡς εἴρηται πρὸ τούτων, ἀλλ' οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ τὴν τῆς γνωστικῆς δυνάμεως ἐξαλλαγὴν. Ὡς ἄρα ἔχει τὸ γιγνώσκον φύ-

(1) D. Deest καί.

(4) C. ταύτην.

(2) B. C. κατὰ τὸ γιγνώσκόμενον.

(5) D. παραλαμβάνειν.

(3) D. καὶ τὴν αἰτίαν.

(6) B. C. πλούτιμος.

σεως, οὕτως ἔχει καὶ ἡ γνῶσις· ἀλλ' οὐχ ὡς ἔστι (1) τὸ γινωσκόμενον, οὕτως ὑπὸ πάντων γινώσκεσθαι πέφυκεν· ἀλλὰ κρειττόνως μὲν ὑπὸ τῶν κρειττόνων, ὑφειμένως δὲ ἐκ τῶν καταδεεστέρων. Τί δὴ οὖν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ὁ θεὸς γινώσκει πάντα ὡς πέφυκεν· ἀμερίστως μὲν τὰ μεριστά, μονοειδῶς δὲ τὰ πεπληθυσμένα, αἰδίως δὲ τὰ γεννητά, καὶ ὁλοκῶς τὰ μερική, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ἄλλως ἢ ὡς ἔστι (2) τῶν πραγμάτων ἕκαστον· καὶ τῇ τοιαύτῃ γνώσει σύνδρομον ἔχει τῶν τῶν ἀπάντων παραγωγῆν· αὐτῷ τῷ γινώσκειν ἀπλᾶς καὶ ἠνωμέναις γνώσει τὰ πάντα, δίδωσιν ἕκαστοις τὸ εἶναι καὶ τὴν εἰς τὸ εἶναι πάροδον· καὶ γὰρ ἄλλως τῆς ἀκοῆς τὰ αἰουστά, καὶ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως ἄλλως πρὸ (3) τούτων τὰ αἰσθητά πάντα· πρὸ ταύτης πάλιν, ἄλλως ὁ λόγος κατὰ (4) ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα γινώσκει ὅσα μὴ αἰσθησις. Καὶ αὖ πάλιν τῆς ἐπιθυμίας ἄλλων ὀρεγομένης, τοῦ θυμοῦ δὲ ἄλλων ἐφιεμένου, καὶ τῆς προαιρέσεως εἰς ἄλληλα κινούσης, ἔστι τις μία ζωὴ πρὸς πάντα ταῦτα κινούσα τὴν ψυχὴν, δι' ἣν φαίμεν, ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ θυμοῦμαι, καὶ ἐγὼ προαιρούμαι· συνεπινεύει γὰρ ἐκείνη πάσαις καὶ συζῆ μετὰ πασῶν, οὐσα δύναμις ὀρμητικὴ πρὸς πᾶν ὀρεκτόν. Καὶ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἀμφοτέρων, ἔστι τῆς ψυχῆς ἓν, ὃ δὴ λέγει (5) πολλάκις, ἐγὼ αἰσθάνομαι, καὶ ἐγὼ λογίζομαι, καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ, καὶ ἐγὼ βούλομαι, καὶ παρακιλοῦσθαι πᾶσαις ταύταις ταῖς ἐνεργείαις καὶ συνεργοῦν αὐταῖς (6). Ἡ οὐκ ἂν ἐγινώσκομεν πάσας, οὐδ' ἂν εἰπομεν

(1) B. C. ἔχει.

(2) B. C. ἔχει.

(3) C. πρὸς τούτων.

(4) B. D. καὶ ταῦτα.

(5) C. λέγειν.

(6) A. in margine αὐτοῖς.

ὄτω (1) διαφέρουσι, μὴ ἐνὸς τινὸς τοῦ γινώσκοντος πάσας ἀμερῶς (2) ὄντος ἐν ἡμῖν, ἀ δὴ καὶ ἐπὶ τῆς κοινῆς αἰσθήσεως καὶ πρὸ δόξης καὶ πρὸ ἐπιθυμίας καὶ πρὸ βουλήσεως, ὧν καὶ τὰς ἐκείνων οἶδε γνώσεις. Καὶ τὰς (3) ὀρέξεις αὐτῶν ἀμερῶς συνήρηκεν ἐφ' ἐκάστῳ λέγων, ἐγὼ τὸ καὶ τὸ ἐνεργῶ, πῶς ἀπιστεῖν ὀρθόν, τὴν ἀμερῆ τοῦ Θεοῦ γνῶσιν οὐκ οὔσαν αἰσθητικὴν, τὰ αἰσθητὰ γινώσκειν (4), οὐδὲ μεριστήν, τὰ μεριστὰ, τὸν αὐτῇ προσήκοντα τρόπον, οὐδὲ τοπικῶς παροῦσαν τοῖς ἐν τόπῳ οὔσιν, εἶδέναι καὶ ταῦτα πρὸ τῆς κατὰ τόπον πάσης παρουσίας, καὶ διδόναι πᾶσιν ὅσα δύναται τῶν δεχομένων ἕκαστον λαμβάνειν, καὶ ἐξηρημένην ἀπ' (5) αὐτῶν; Οὐτ' οὖν τὸ ἀσταθμητὸν τῶν φανομένων ἀσταθμητῶς ὑπ' αὐτοῦ γινώσκεται, ἀλλ' ὀρισμένως· οὔτε τὸ πολυμετάβολον ἀμφιβολῶς, ἀλλ' ἀειώσαίτως· οὔτε τὸ ποικίλον πραγματειαῶδως· αὐτῷ γὰρ τῷ ἑαυτὸν νοεῖν οἶδε τὰ πάντα ὧν αἴτιος ἐστίν, ἀκριβεστέραν γνῶσιν ἔχων, ἢ εἰ (6) τὰς συστοίχους τοῖς γινωσκομένοις αὐτῷ τις γνώσεις ἀπένεμε 7· τὸ γὰρ ἐξ αἰτίας γινώσκειν ἕκαστον πάσης κρατεῖ τῆς ἄλλης γνώσεως. Ἀπράγμων οὖν ἡ γνῶσις, διότι τὸ γινώσκον ἐν (8) αὐτῷ μένει, καὶ ἑαυτὸ μόνον εἶδος, οἶδε τὰ πάντα· καὶ οὔτε αἰσθήσεως οὔτε δόξης ἢ ἐπιστήμης δεῖται πρὸς τὴν τῶν αἰσθητῶν γνῶσιν· αὐτὸς γὰρ ἐστίν ὁ ταῦτα πάντα παράγων, καὶ ταῖς ἀδύσσοις ἑαυτοῦ νοήσσει κατ' αἰτίαν καὶ ἐν ἀπλότῃ μιᾷ περιέχει

(1) B. οὔτω.

(5) B. ἀπ' αὐτοῦ.

(2) D. ἀμεροῦς.

(6) C. D. ἢ εἰς τὰς συστοί-

(3) Sic Coddss. an non ex-
cidit ei?

χοις.

(7) B. C. ἀπένειμε.

(4) C. γινώσκει.

(8) B. ἐν ἑαυτῷ.

πάντων τούτων τὴν (1) ἠνωμένην γνῶσιν· ὅσον εἰ τις ναῦν
 κατασκευασάμενος ἐμβιδάσειεν ἀθρώπους εἰς αὐτὴν ὡς
 ἴστω αὐτὸς ὑποστάτης, καὶ τῇ θαλάττῃ τὴν ναῦν ἐπιδοίῃ,
 καὶ ἀνέμους δὴ τινὰς περιάγει (2) τὴν Αἰόλου τέχνην ἔχων,
 καὶ οὕτως ἀφ᾽ ἑφ᾽ ἑσθαι τὴν ναῦν, καὶ ταῦτα πάντα αὐτῷ
 τῷ ἐνοῆσαι πορήσειεν· ὅσον εἰ φαντασθεῖς οὕτω ταῦτα
 ὑποστήσειεν ἐκτός, & ἐνδοθεν ἦν ἐν αὐτῷ φανταστικῶς,
 ἔβλεν δὴ ὅτι πάντων τῶν περὶ τὴν ναῦν ὑπὸ τῶν ἀνέμων
 ἐν τῇ θαλάττῃ συμπιπτόντων αὐτὸς ἔχει τὴν αἰτίαν· καὶ
 τὰς ἑαυτοῦ θεωρῶν ἐννοίας, ἅμα καὶ ποιεῖ καὶ γινώσκει
 τὰ ἔξω, μηδὲν τῆς ἐκ' αὐτὰ δεόμενος (3) ἐπιστροφῆς. Οὕτω
 γὰρ δὴ καὶ ἔτι μειζρόνως καὶ ὁ Θεὸς νοῦς ἔχων τὰς αἰτίας
 τῶν πάντων, ἅμα καὶ ὑφίστησι πάντα καὶ θεωρεῖ, μὴ
 ἐξοτάμενος τῆς ἑαυτοῦ περιωπῆς. Εἰ δὲ νοῦς ὁ μὲν ὀλιγω-
 τερος (4), ὁ δὲ μερικιώτερος, δηλονότι οὐχ ἡ αὐτὴ πάν-
 των νόησις ἔσται· ἀλλ' ὅπου μὲν ὀλιγωτέρα τὰ νοητὰ καὶ
 ἀδιαίρετα, καὶ ἡ γνῶσις ὀλιγὴ καὶ ἀδιαίρετος, ὅπου δὲ εἰς
 πλῆθος καὶ ἑκτασιω ὁ τῶν εἰδῶν προήλθεν ἀριθμὸς, ἐκεῖ
 καὶ ἡ γνῶσις μία καὶ πολυειδής. Καὶ οὐκ ἂν θαυμασώμεθα
 τῶν Ὀρφικῶν ἀκούοντες ἐπιῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ Θεολόγος·

Αὐτὴ δὲ Ζηνὸς ἐν ὄμμασι (5) πατρὸς ἀνακτος,
 Ναιουσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τε ἄνθρωποι,

(1) B. τῶν ἠνωμένων. C. ἠνω-
 μένων.

(2) D. περιεγάρτοι.

(3) D. δεόμενα.

(4) D. λογικώτερος.

(5) D. καὶ ἐν ὄμμασι. Her-
 mann. Fragment. inedit. 12.
 ὄμμασι.—καὶ ἐν ὄμματι dat ὁ
 MS. Eschenbach. Epig. p.
 78.

Ὅσα τε ἦν (1) γεγαῶτα καὶ ὕσερον ὅπως (2) ἔμελλον.

Πάντων γὰρ ἐστὶ πλήρης τῶν νοητῶν, καὶ πάντων ἔχει τὰς διηρημένας αἰτίας, ὥς τε καὶ ἀνθρώπους καὶ τᾶλλα πάντα γεννᾷ κατὰ τὰς αὐτῶν ιδιότητας, οὐ καθόσον ἕκαστον θεῖον ἐστὶν ὡς περὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ πατὴρ ὁ νοητός· διόπερ (3) οὗτος μὲν καλεῖται πατὴρ τῶν κατ' εἶδος διηρημένων καὶ διὰ πάντων λέγεται φοιτᾶν, ἐκεῖνος δὲ τῶν κατὰ γένη διηρημένων, καὶ ἐστὶ τῶν ὅλων πατὴρ· καὶ τοι πολλῶ πρότερον ἐκεῖνος πάντων ἐστὶ πατὴρ· ἀλλὰ πάντων ἢ (4) θείας ἕκαστον μετέχει δυνάμειως. Καὶ ἡ γνῶσις τῷ μὲν ὑπάρχει καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ κοινῇ μετὰ τῶν ἄλλων· ἦν γὰρ ἐν αὐτῷ καὶ ἡ ἀνθρώπων αἰτία, διηρημένη τε ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ συνηνωμένη πάσαις αὐταῖς· τῷ δὲ ὁμοῦ πάντων (5) ἐνιαίως καὶ ἀδιαίρετως, οἷον (6) θεοὶ καὶ ἀνθρώποι καθόσον ζῶον πεζὸν καὶ ὁ ἀνθρώπος· ὡς γὰρ τὸ ἐκεῖ πεζὸν ἀθρόως ἐστὶ πάντων αἴτιον, θεῶν, ἀγγέλων, δαιμόνων, Ἡρώων, ψυχῶν, ζώων, φυτῶν, τῶν ἐν γῆ πάντων, οὕτω δὴ καὶ ἡ γνῶσις μία πάντων ὁμοῦ τούτων ὡς ἐνὸς γένους, καὶ οὐ διηρημένως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· καὶ ὡς περὶ ἐν ἡμῖν αἱ καθολικώτεραι τῶν ὑπ' αὐτάς εἰσι, καθὰ καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ, καὶ μᾶλλον ἐπιστῆμαι καὶ συγγενέστεραι πρὸς νοῦν· καὶ γὰρ περιληπτικωτέροις χρῶνται συμπερασ-

(1) Sic Hermann. Fragment. Inedit.—Proclus in Timæum. 2. p. 95. ὅσα τ' ἦν.—Eschenbach. ὅσα τε ἦν.

(2) Sic Hermann. Fragment. inedit.—Eschenbach ὅσα.—Proclus in Timæum ὀπίσθ' ἔμελλ.

(3) B. C. διότι.

(4) A. Deest ἢ.

(5) A. πάντως.

(6) B. οἷον καὶ ἀνθρώπων.

C. οἷον καὶ ἀνθρώπου. D. οἷοι καὶ ἀνθρώπου. Forsan οἷον θεῶν καὶ ἀνθρώπων.

ρασι· οὕτω καὶ ἐν τοῖς θεοῖς αἱ κρείττους νοήσεις καὶ ἀπλούστεραι τὴν τῶν δευτέρων ποικιλίαν περιελήφασι (1). Καὶ τοῦ ἀνθρώπου τοίνυν ἡ μὲν πρωτίστη γνῶσις ἐστὶν ἐν θεοῖς ὡς ὄντος· καὶ ἔστι μία νόσις ἢ πᾶν τὸ ὄν ὡς ἐν κατὰ (2) μίαν ἐνωσιν γινώσκουσα· ἡ δὲ δευτέρα, ὡς ἀεὶ ἔντως· αὕτη γὰρ ἡ γνῶσις πᾶν τὸ ἀεὶ ὄν, ἐνοειδῶς περιέχει κατὰ μίαν αἰτίαν· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ζῶον· καθ' ἐνωσιν γὰρ καὶ αὕτη νοεῖ τὸ ζῶον· ἡ δὲ μετὰ ταύτην, ὡς ὑπὸ τὸδε τὸ γένος τελούσης· οἷον ὡς πεζόν· ἔστι γὰρ μία νόσις παντὸς ἐκείνου τοῦ γένους ὡς ἑνός, καὶ ἡ διαίρεσις ἐπὶ ταύτης πρῶτον καὶ ποικιλία μετὰ τῆς ἀπλότητος. Ἄλλ' ἡμῶς οὐδὲ ἐπ' αὐτῆς ἡ νόσις ἀνθρώπου μόνον· οὐδὲ γὰρ ταιῶν ὡς ἐντι νοεῖν τὸ χθόνιον πᾶν καὶ ἀνθρώπων· ἐν δὲ τοῖς δημιουργαῖς ἄρα καὶ ὅλως νοεροῖς εἶδεν, ἔστι καὶ ἀνθρώπου τις νόσις ὡς ἀνθρώπου, διότι καὶ τὸ εἶδος τοῦτο διακρίνεται τῶν ἄλλων ἐν ταύταις ταῖς τάξεσιν. Ἄμα ἄρα δίδεσθαι καὶ ὅπως (3) τῶν ἀνθρωπίνων ἔχει τὴν γνῶσιν, καὶ ὅπως δεσπόζει πάντων καὶ ἡ θεῖα τὰ πάντα καὶ ἡ μετέχει θεῖας τινὸς ιδιότητος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, οἶμαι, μετρίως ὑπέμνησται (4). Ὅτι δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει τῶν ἰδεῶν καὶ ἡ αὐτοδεσποτεία καὶ ἡ αὐτοεπιστήμη, δῆλον· ἐκεῖ γὰρ καὶ ἡ νόσις ἡ θεῖα πάντων ἐναίως, καὶ ἡ δύναμις ἡ κρατητικὴ τῶν ὄλων· ἡ μὲν οὖσα πηγὴ πάσης γνῶσεως, ἡ δὲ πρωτουργὸς αἰτία πάσης δεσποτείας· εἴτε ἐν θεοῖς εἶεν, εἴτε ἐν τοῖς κρείττοσιν ἡμῶν γένεσιν, εἴτε ἐν ψυχαῖς. Καὶ τάχα διὰ τοῦτο καὶ γένος ἐπιστήμης ἐνταῦθα

(1) D. προελήφασι.

(3) D. ὅπως οὐ τῶν ἀνθρωπίνων.

(2) B. μετὰ μίαν.

(4) B. C. ὑπομέμνησται.

τὴν νόησιν προσείρηκε, τῶν ἐκείνων εἰδῶν τὸ περιληπτικὸν αὐτῆς καὶ τὸ ἐνοειδὲς ἐπιδειξάμενος· ἀνωτέρω δὲ, εἶδος αὐτὴν μόνον προσηγόρευσε ἐπὶ τῶν μέσων ἰθεῶν· ἀπὸ γὰρ τῆς νοητῆς γνώσεως πληροῦνται καὶ οἱ μέσοι θεόκοσμοι τῆς ἑαυτοῖς ἐπιβαλλούσης νοήσεως, καὶ πάντες οἱ θεοὶ (1) νόες, καὶ τοῦτον ἔχει λόγον ἢ ἐν τούτοις νόησις πρὸς ἐκείνην, ὃν εἶδος πρὸς τὸ γένος· εἰ δὲ καὶ τὸ πολὺ ἀκριδέστερον ἐπὶ ταύτης εἴρηται τῆς ἐπιστήμης, δῆλον δὴ ὅτι τὸ ἐνικώτερον αὐτῆς παρίστησιν ἡμῖν ἢ τοιαύτη προσθήκη· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἀκριδές, τὸ ἐμπεριλαμβάνον πάντα καὶ μηδὲν ἔξω ἑαυτοῦ καταλαμβάνον·

« Οὐκοῦν εἴπερ τι ἄλλο αὐτῆς ἐπιστήμης μετέχει, οὐκ » ἂν τινα μᾶλλον ἢ θεὸν φαίης ἔχειν τὴν ἀκριβεστάτην » ἐπιστήμην; — Ἀνάγκη ».

Πᾶς μὲν ὁ θεῖος νοῦς καὶ πᾶσα θεῶν (2) τάξις ἐν ἑαυτῇ καὶ τὴν γνώσιν καὶ τὴν αἰτίαν προεἴληφε τῶν ὄλων· οὔτε γὰρ αἱ γνώσεις αὐτῶν ἀδρανεῖς εἰσιν ἐν αὐτῷ τῷ γινώσκῃ ἔχουσαι τὸ ἀόριστον, ἀλλὰ καὶ γινώσκουσι πάντα καὶ χορηγοῦσι τὰ ἀγαθὰ· τὸ γὰρ πρῶτως ἀγαθὸν βούλεται καὶ τοῖς δευτέροις ἐπιλάμπει τὴν ἀφ' ἑαυτοῦ χορηγίαν· οὔτε αἱ ποιήσεις ἄλογοί τινες καὶ χωρὶς γνώσεως· φύσεως γὰρ ἔργον τοῦτο καὶ ζωῆς ἐσχάτης, ἀλλ' οὐ τῆς θείας, ἣ καὶ αὐτὰς παράγει τὰς λογικὰς οὐσίας. Ὁμοῦ δὴ οὖν καὶ γινώσκουσι πάντα καὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸ τούτων κατὰ τὴν βούλησιν τὴν ἑαυτῶν (3) καὶ τὴν γνώσιν προεἴληψαν (4) τῶν ὄλων καὶ

(1) A. in margine οἱ θεῖοι νόες.

(2) B. C. D. τοῦ θεοῦ.

(3) B. ἑαυτῆς.

(4) D. προεἴληψαν.

τὴν ποιητικὴν δύναμιν ὥστε καὶ βουλευτικῶς καὶ γνωστικῶς καὶ δυνατικῶς προεστᾶσι πάντων, καὶ διὰ τὴν τριάδα ταύτην, πάντα τῆς ἑαυτῶν ἀπολαύει προμηθεΐας. Καὶ εἴπερ ἐξέλει τὰ μεριστικῶς ὑπάρχοντα τοῖς δευτέροις ἐνόσας, καὶ ἐπὶ τὴν θείαν ἀναπέμπει αἰτίαν, ἴσως ἐν ἀκριβεστέρας περὶ (1) αὐτῆς ἀληθείας ἀντιλάβοιο (2). Δοκεῖ γοῦν ἡ μὲν φύσις λόγους ἔχειν ποιητικούς, οὐ γνωστικούς· ἡ δὲ διάνοια, γινώσκει ἐν ἑαυτῇ τὸ τέλος ἔχουσαν· ἡ δὲ προαίρεσις, τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν βούλησιν τὴν τῶν ἀγαθῶν. Αὐτὰ δὴ οὖν ἐν ἐπι συλλαβίῳ, τὸ βουλευτικόν, τὸ γνωστικόν, τὸ δραστήριον, καὶ πρὸ αὐτῶν τὴν ἐνάδα τὴν θείαν νοήσας, ἐπὶ τὸ θεῖον ἀναπέμψον, ὡς ἐκεῖ πάντων ἅμα τούτων ἐνοσιδῶς προὑπαρχόντων. Πάντων δὲ θεῶν πάντα ταῦτα ἔχόντων, δοκεῖ διαφερόντως ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ ἡ πρωτίστη νόσις εἶναι, καὶ ἡ πρωτίστη τῆς τῶν ὄλων ἀπογεννήσεως δύναμις, καὶ ἡ τῆς βουλήσεως ἀγαθότης· ἅτε γὰρ προσεχῶς μετὰ τὴν πηγὴν ὑποστάατα τῶν ἀγαθῶν τοῦτο γίνεται πρὸς τοὺς δευτέρους ἑαυτῶν, ἢ τὸ ἀγαθὸν ἐστὶ τοῖς ὄλοις· τὸ μὲν ὑπεραίτιον αὐτοῦ, διὰ τῆς πατρικῆς δυνάμεως· τὰγαθὸν δὲ, διὰ τῆς ἀγαθοειδοῦς βουλήσεως· τὸ δὲ ὑπὲρ πάσαν γινώσκον ὑποτυπωσάμενοι (3) διὰ τῆς κρυφίου καὶ ἠκωμένης νοήσεως (4). Δοκεῖ γὰρ μοι καὶ διὰ τοῦτο νῦν πρῶτον καλέσαι τὰ εἶδη θεῶν, ὡς ἐπὶ τὴν πρωτίστην αὐτῶν πηγὴν ἀναδραμνηκῶς· καὶ ὡς ἐνοσιδῆ καὶ ἐγγυτάτω τὰγαθοῦ, καὶ ὡς οὕτω πάντων γνωστικὰ καὶ κρατητικὰ καθόσον ἕκαστα

(1) C. καὶ περὶ α.

(3) D. ἀποτυπωσάμενοι.

(2) B. C. ἀντιλάβοιο.

(4) B. C. ἐνοήσεως.

θείας μετέχει δυνάμειως καὶ καθόσον πάντα συνήρηται
τοῖς θεοῖς.

« Ἄρ' οὖν οἶός (1) τε αὖ ἔσται ὁ θεὸς τὰ παρ' ἡμῶν
» γινώσκων, αὐτὴν (2) ἐπισήμην ἔχων; — Τί γὰρ οὐ; —
» Ὅτι, ἔφη ὁ Παρμενίδης, ὡμολόγηται ἡμῶν, ὧ Σίλαρατες,
» μοῖτε ἐκεῖνα τὰ εἶδη πρὸς τὰ παρ' ἡμῶν τὴν δυνάμει ἔχειν
» ἦν ἔχει, μήτε τὰ παρ' ἡμῶν πρὸς ἐκεῖνα, ἀλλ' αὐτὰ πρὸς
» αὐτὰ ἐκότερα. — Ὁμολόγηται γάρ. »

Ταῦτα ὅπως μὲν ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν προτεινόμενα
διαλυτόν, οὐδὲν δεῖ λέγειν· αὐτὸς γὰρ ἑαυτὸν γινώσκει,
δηλονότι (3) καθὸ πάντων αἰτίας, αὐτῷ τῷ εἶναι περιέχει
τὴν τῶν ὄλων γεννητικὴν αἰτίαν ἢ οὖν (4) αἰτιός ἐστι
πάντων, γινώσκων, καὶ τὰ ἐν ἑαυτῷ πρωτουργὰ θεώμενος
αἰτία, καὶ τὰ πάντα οἶδε κατὰ τὸν θεῖον ὄρον καὶ τὸν τέλος
μοῦν καὶ τὴν μίαν τῶν ὄλων περιλήψιν. Καὶ οὐδὲν δεῖ θαυ-
μάζειν ὅπως τὰ μὴ νοητὰ γινώσκει νοῦς αὐτὸς ὢν, καὶ τὰ
μεριστὰ (5) μὴ μεριστὸς ὢν, καὶ τὰ αἰσθητὰ ὑπὲρ τὸν
κόσμον ἰδρυμένως; καὶ ἔτι τὰ αἰσχροῦ καὶ ὄλων τὰ κακά
ταῦτα μὲν γὰρ οὐ πάντη κακά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθὰ· καὶ
οὐ τῷ νῶ μόνον, ἀλλ' οὐδὲ τῷ κόσμῳ κακά. Μία τοίνυν τοῦ
ἀγαθοῦ γινώσκει, καὶ ὅσα πρώτως ἐστὶν ἀγαθὰ, καὶ ὅσα δευ-
τέρως, καὶ ὅσα ἀπλῶς, καὶ ὅσα τί (6) μὲν ἐστί, τί δὲ οὐδα-
μῶς ἀγαθὰ, καὶ ὄλων (7) πάσας τὰς προόδους τῶν ἀγαθῶν,
ἑαυτῷ προεληφεν· ὡς γὰρ τῇ μιᾷ τοῦ ὁμοίου γινώσκει καὶ

(1) B. C. οἶός τε ἂν ἔσαι.

(2) D. αὐτῶν.

(3) D. δηλον οὖν ὅτι.

(4) G. ἢ οὖν αἰτιος.

(5) D. καὶ τὰ μεριστὰ μερι-
στὸς ὢν.

(6) B. C. D. τίτι.

(7) B. C. ὄλων.

γνώσκει τὸ ὅπως οὖν ἴμοιον, εἴτε ἐν ἀσώματοις, εἴτε ἐν σώμασι φανταζόμενον, οὕτω δὴ καὶ ἡ μία τοῦ ἀγαθοῦ γνῶσις ἐν αὐτῷ πάντα ὅσων ἐστὶν ὅπως οὖν αἴτιον τὸ ἀγαθὸν, ἐνοειδῶς προεἰληφεν· οἱ δὲ μερίζοντες καὶ τὸ ἢ κακὸν σκοποῦντες, ἡμεῖς ἄρα ἐσμὲν ἐπὶ παράγῃ τῷ θεῷ, μία καὶ ἀπλή καὶ ἀμερίστος (1) ἡ γνῶσις κατὰ τὴν τοῦ ἀγαθοῦ μονάδα. Καὶ δὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν ὁμοίως· κατὰ γὰρ τὴν αὐτοῦ (2) φύσιν ἀμερίστος ὢν καὶ τὰς ἀμερίστους αἰτίας τῶν μεριστῶν ἔχων, διὰ τῆς τούτων γνώσεως πάντα καὶ τὰ μεριστὰ προεἰληφε· καὶ ταῦτα ἀναγκαῖον οὕτως ἔχων· τί γὰρ τῶν ἀξιωματῶν τούτων ἀναιρήσομεν; ἄρα τὸ τῶν μεριστῶν ἀμερίστους εἶναι τὰς αἰτίας; ἀλλ' ὁρῶμεν ὅτι καὶ ἡ μονὰς αἰτία τῶν ἀριθμῶν, καὶ ἡ φύσις ἀσώματος οὖσα, τῶν σωμάτων, καὶ τὸ σημεῖον τῶν μεγεθῶν, καὶ πανταχοῦ τὰ ἐνοειδέστερα τῆς ὑποστάσεως ἐξηγούμενα τοῖς πεπληθυσμένοις καὶ μᾶλλον εἰς διάστασιν προεληλυθόσιν. Ἀλλὰ τὸ (3) τὸν νοῦν ἀμερῶς ἔχων τὰς (4) αἰτίας ἀπὸ τῶν μεριστῶν; ἀλλὰ τοῦτο δίδεται καὶ πρότερον ὅτι ὁ δημιουργός, οὗ ἐαυτῷ παραπλήσια ποιῶν, ὅτι καὶ τοῦ εὖ εἶναι καὶ οὗ χροῆγός. Ἀλλὰ τὸ ἀμερεῖς ἔχειν αἰτίας, ἔχοντα γινώσκων αὐτάς; καὶ τί θαυμαστόν τὸν νοῦν ἐαυτὸν γινώσκων, ὅπου γὰρ καὶ ἡμῖν τὸ νοερὸν (5) ὑπάρχει ζῆν ἐν τῷ ἐαυτοῦς γινώσκων; Οὐδὲν ἄρα ἄτοπον εἰ ὁ νοῦς ἀμερίστως γινώσκει τὰ μεριστὰ, καὶ εἰ μᾶλλον αὐτὰ γινώσκει τῆς συστοίχου

(1) D. καὶ μεριστῶς.

αἰτίας. D. τὰς αἰτίας τῶν ἀμερίστων.

(2) B. C. τὴν αὐτὴν φ.

(3) A. B. D. Decst τὸ.

(5) B. C. D. νοερῶς.

(4) B. C. τῶν μεριστῶν τὰς

γνωσεως· τὸ γὰρ ἐκ (1) τῆς αἰτίας γνωσκειν, πολὺ μᾶλλον ἐστὶν ἀκριβέστερον τῆς ἀνευ αἰτίας ἐπιβολῆς. Ἐὖ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ Θεολόγοι νοεράν ἡμῖν παραδειδύκασιν αἰσθησῶν, καθ' ἣν ὁ Θεὸς νοῦς πᾶν κυβερνᾷ καὶ γνωσκει τὸ αἰσθητόν, πάσας τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις ἡμῶν πρόβρωθεν διαφέροντες· ὥς τε καὶ τὰ αἰσθητὰ γνωσκειν αὐτὸν αἰσθητικῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα, ἢ νοερά ἐς· ἐν αὐτῷ γὰρ καὶ ἡ αἰσθησις νοερόν ἐστιν εἶδος ζωῆς· πᾶν γὰρ τὸ ἐν νῷ ὄν, νοερόν ἐστι κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φύσιν· οὐδὲν γοῦν ἀμειψνόν, οὐδὲ ἄξων, οὐδὲ ἀνάητον ἐκ νῷ τῷ καθ' ἐνέργειαν. Ὅπως μὲν οὖν, ὅπερ ἔφη, ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν διαλυτέον τὰς ἀπορίας, εἴρηται πολλάκις. Εἰ δὲ δὴ γνωσκειν ὁ Θεὸς ἑαυτὸν αἰτίων ὄντα τῶν μετ' αὐτὸν, γνωσκει καὶ ὧν αἴτιος ἐστίν, ἐνταῦθεν ζησόμεθα καὶ πρὸς Ἀριστοτέλην (2), καὶ δεῖξομεν ὅπως ὁ καθ' αὐτὸν νοῦς ἑαυτὸν εἰδῶς ὄντα πᾶσιν ὁρεκτόν, οἶδε καὶ τὰ πάντα ὅσα ὁρέγεται αὐτοῦ (3)· καὶ ἑαυτὸν ὠρισμένως εἰδῶς, οἶδε καὶ τὰ ὁρεγόμενα αὐτοῦ ὠρισμένως· τὸν (4) γὰρ τῶν πρὸς τι θάτερον ὠρισμένως εἰδῶτα, θάτερον μὴ εἰδῆναι ὠρισμένως ἀμήχανον· πάντων γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἔχει τὴν εἰδησιν ὠρισμένην, ἑαυτὸν ὠρισμένως εἰδῶς. Οὐκ ἄρα ἀφαιρετέον τοῦ νοῦ τὴν πάντων γνώσιν ἔχοντος, τὴν ἑαυτοῦ γνώσιν, ἣν ἔχων οἶδε καὶ ὅτι ὁρεκτός ἐστι πᾶσιν· ὅπως δὲ ἀληθεύουσιν οἱ λόγοι τοῦ Παρμενίδου καὶ ἐπὶ ποίων εἰδῶν, πάλιν ὑπομνηστέον· τὰ γὰρ νοητὰ εἶδη τοιαύτην οὐκ ἔχει γνώσιν τῶν ἡμετέρων, οἷαν τὰ νοερά, διωρισμένην τῶν ἀνθρωπείων ἢ ἀνθρώπειαν, καὶ τῶν ὄλων

(1) D. ἐν τοῖς αἰτίοις.

(3) B. C. καθ' αὐτοῦ.

(2) C. πρὸς Ἀριστοτέλην κεί-

(4) B. C. D. τῶν γὰρ πρὸς τι.

μενον δεῖξομεν.

τῶν ἀτόμων εἰδῶν, καὶ ὅλων τῶν αἰσθητῶν· ἀλλ' ἐνοειδῆ καὶ ὀλισκίτην καὶ μοναδικὴν πάντων ὁμοῦ τῶν ὑφ' ἐν γένος ταττομένων, λέγω δὴ τὸ οὐράνιον καὶ τὸ ἀέριον, ἢ τὸ ἐν-υδρον ἢ τὸ πεζόν, εἴτε θεῶν εἴτε τῶν κρείττωνων γενῶν, εἴτε τῶσθ' ἀνητῶν τὴν περιοχὴν, ὡς θεῶν ὄντων καὶ ὡς ζώων ἀπλῶς, καὶ ὡς ἀδιαίρετων ἀπ' ἀλλήλων. Ἡ οὖν πρω-τίστη ἐπισημη καὶ νόησις, οὐκ ἔστι εἶδος (1) τῶν παρ' ἡμῶν μερικῶν γὰρ ταῦτα, μᾶλλον δὲ μερικώτατα λοικόν· ἀλλὰ τῶν ὅλων ὅλων ὁμοῦ καὶ ἐνοειδῶς, ἐν τῷ νῶ πάντων ὄντων ἀμερίσως. Ἐπὶ δὲ τούτων τῶν νοητῶν εἰδῶν, ἀληθῆς καὶ τὸ μὴ πρὸς ἡμᾶς αὐτὰ τὴν δύναμιν ἔχειν, μηδὲ ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα· καὶ γὰρ ἡμῶν ἀγνωσιᾶ ἐστὶ καὶ ὑπὲρ τὴν ἡμετέραν ἰδρυταὶ νόησις, ἐν τῷ ἀδύτῳ κεκρυμμένα τοῦ πατρὸς, καὶ ὡς φησὶν ὁ θεολόγος, μόνῃ γνώριμα τῇ προσ-σχῶς μετὰ ταῦτα ταῖς τῶν θεῶν· καὶ κρείττων ἢ δύναμις αὐτῶν, ἢ ὡς ἡμῶν αὐτόθεν εἶναι γεννηταῖν· θεοὺς γὰρ ὑφῆκῃσθω, ὡς εἴρηται πολλάκις, καὶ θεοὶς ἐπιβέβηκεν, ἀλλ' οὐ ψυχαῖς· ἀπὸ δὲ τῶν νοερῶν γενῶν τε καὶ εἰδῶν, καὶ ψυχῶν πλήθη καὶ ἀνθρώπων, καὶ τῶν ἄλλων ζώων πρόσδοι γεγονάσθω.

« Οὐκοῦν εἰ παρὰ τῷ θεῷ αὐτῇ ἐστὶν ἡ ἀκριβοστάτη δεσπο-
 » τεία καὶ αὐτῇ (2) ἡ ἀκριβοστάτη ἐπισημη, οὐτ' ἂν ἡ δεσ-
 » ποτεία ἐκείνων ἡμῶν ποτε δεσπόσειεν (3), οὐτ' ἂν ἡ ἐπι-
 » σημη ἡμᾶς γνοίη, οὐδέ τι ἄλλο τῶν παρ' ἡμῶν· ἀλλ'
 » ὁμοίως ἡμεῖς τε (4) ἐκείνων οὐκ ἄρχομεν (5) τῇ παρ' ἡμῶν

(1) A. B. C. ἴδιος.

ποτέ ἂν δεσπ.

(2) Sic Bekker. — Hein-
dorf. Ast αὐτῇ.

(4) Heindorf. Deest τε.

(3) Editt. ἡ ἐκείνων ἡμῶν

(5) D. ἄρχομεν ὁ τῆς παρ'

ἡμῶν ἀρχῆς.

» ἀρχῇ, οὐδὲ γινώσκουμεν τοῦ Θείου οὐδὲν τῆ ἡμετέρα ἔπει-
 » σήμη, ἐκεῖνοί τε αὖ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, οὔτε δεσπό-
 » ται ἡμῶν εἰσιν, οὔτε γινώσκουσι τὰ ἀνθρώπεια (1) πράγ-
 » ματα Θεοὶ ὄντες. Ἀλλὰ μὴ λίαν, ἔφη, θαυμασθὲς (2) ὁ
 » λόγος, εἴ τις τὸν Θεὸν ἀποσερήσειε (3) τοῦ εἰδέναι. »

Συνέπλεξεν ὁμοῦ τῆ δεσποτεία τὴν ἐπιστήμην, ἀφορμὰς ἡμῖν καταβαλλόμενος τοῦ δεικνῦναι καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅτι τὰ ἡμέτερα γινώσκουσιν οἱ Θεοὶ, καὶ δεσπόζουσιν ἡμῶν νοερώς, καὶ ὅτι γινώσκουσιν ἄρα ἡμᾶς· καὶ εἰ μὴ γινώσκουσιν, οὐ δεσπόζουσιν, ὃ δὴ δοκεῖ πάντων εἶναι ἀτοπώτατον· φιλοῦσι γὰρ πῶς ἄνθρωποι, δεσπότας μὲν ἀδιστακτικῶς ἀποκαλεῖν τοὺς Θεούς, ἔντε ταῖς τῶν σωμάτων ἀσθενείαις ἐπ' αὐτοὺς καταφεύγοντες, καὶ ὧν οὐ δύνανται καθ' ἑαυτοὺς ἐνεργοῦντες κρατεῖν, ἐπὶ (4) τούτων τοὺς Θεούς παρακαλοῦντες, ὡς ἐκείνων πάντων ὁμοίως κρατεῖν δυναμένων· ἀπορεῖν δὲ εἰ καὶ γινώσκουσι τὰ ἡμέτερα, καὶ ἔστι τις αὐτοῖς τῶν ἀνθρωπείων (5) λόγος· ὁρῶσι γὰρ ὅτι δυνάμει μὲν ἔστι περιουσία, τὸ πάντων ὁμοίως ἀρχεῖν καὶ πάντων ἐπικρατεῖν· γνώσεως δὲ ἀρετῆ, τὸ τὰ ἄριστα γινώσκειν· πολλὰ γὰρ καὶ μὴ γινώσκειν φασὶν ἄμεινον. Τούτων οὖν τὴν μὲν δεσποτείαν καὶ τὴν ἐπικράτειαν τῶν ὄλων κατηγοροῦσι, τὴν δὲ γνῶσιν ἀφαιροῦσι· τὸ γὰρ τῆς ψυχῆς φιλόθεον ὀπόσον αὐτῇ φαίνεται καλλίστον, τοσοῦτον ἐπὶ τὴν Θεῖαν αἰτίαν ἀναφέρειν ἀξιοῖ. Καὶ τοῦτο μὲν λίαν ὀρθῶς· οὐ γὰρ ἔδει τὰ προελθόντα μόνον ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐν αὐτῷ πάντων

(1) Sic Bekk. — Fischer.
 Ast. Heindorf. ἀνθρώπινα.

(2) Sic Heind. — Editt.
 ἢ θαυμ.

(3) Sic Fisch. Bekker.—
 Ast. Heindorf. ἀποσερήσει.

(4) B. C. ἐπὶ τούτο.

(5) D. ἀνθρωπίνων.

αἰτίας· ὅπου καὶ τὰ ἐνταῦθα πολὺ διαφέροντα συνήνωνται ἀλλήλοις, καὶ ὁμοιά πως ἐστίν· ἐπεὶ καὶ τὸ σπουδαῖον ἔργον τοῦ μοχθηροῦ πάμπλου διενήνοχε, καὶ (1) οὐδεὶ εἰπεῖν ὅσον· ἀλλ' ἢ γε ἐν τοῖς ἐπισήμοσι γνώσις τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας οὐ πολὺ διενήνοχε· καὶ τὸ μὲν ἐνεργεῖν ἀπὸ κακίας, οὐκ ἀγαθόν· τὸ δὲ γιγνώσκειν τὴν κακίαν, ἀγαθόν, εἴ περ καὶ τὸ τὴν ἀρετὴν τῶν γὰρ ἐναντίων (2) μία καὶ ἡ αὐτὴ γνῶσις ἐστίν. Πάντα οὖν ἄμεινον τῷ νῷ γινώσκειν· ἐν αὐτῷ γὰρ ὄντα γιγνώσκει τὰ πάντα· ταῦτα δὲ αὐτῷ (3) πάντα γιγνώσκειν ἄμεινον, ἵνα καὶ ὅλον ἑαυτὸν (4) γιγνώσκη· τοῖς μὲν γὰρ εἰς τὰ ἔξω βλέπουσι, πολλὰ μὴ γιγνώσκειν ἄμεινον· τὸ γὰρ εἰς ὕλην ἀμέτρως πεσόν, ἀναπύκνεται τῆς ὑλικῆς αἰσχροτήτος, βλέπον εἰς αὐτήν· τοῖς δὲ εἰς ἑαυτοὺς ἐπεσραμμένοις, πάντα ὁμοίως γνωσά· καὶ ἡ διαφορὰ κατὰ τὸ ὅλικόν τῆς γνώσεως, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸ γινώσκειν τε καὶ μὴ γινώσκειν. ἔχει δὲ καὶ τὸ θεοὶ ὄντες προσεθεῖν, πολλὴν τὴν ἐνδείξιν τῆς ἀπορίας· πᾶν γὰρ τὸ θεῖον ἀγαθόν, καὶ βούλεται πάντα πληροῦν τῶν ἀγαθῶν· πῶς οὖν ἢ ἀγνοήσει τὰ κατ' ἡμᾶς, ἢ οὐ δεσπόσει τῶν δευτέρων; πῶς δὲ ὧν ἔξω αἴτιον, τούτων (5) οὐκ ἄρξει κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν; πῶς δὲ οὐ προνοήσει κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν; πῶς δὲ οὐ προνοήσει κατὰ τὴν ἑαυτοῦ γνῶσιν; Καί μοι δοκεῖ καὶ τοῦτο προσθεῖναι τοῖς εἰρημένοις ὁ Παρμενίδης, τὸ θεοῦς ὄντας, ἀτοπώτατον εἶναι τῶν πάντων τὰ

(1) B. C. D. καὶ οὐδὲ εἰπῆν.

(2) B. ἐναντίων τριῶν μία.

(3) C. αὐτοῦ.

(4) C. ἑαυτό.

(5) C. τούτων καὶ οὐκ ἄρξει.

ἡμέτερα ἀγνοεῖν ὧν δεσπόζουσι· βαθείως ἐνδεικνύμενος, ὅτι θεοὶς ἢ θεοὶς προσήκει μάλιστα πάντων (1) γινώσκειν, καὶ προνοεῖν τὰ εἶδη πάντων καθὸ εἶδη τοῦ εἶναι τὰ ὅλα αἰτιὰ ἐστὶ· καθὸ δὲ θεῖα, καὶ ταῦτα γινώσκει πάντα κατὰ τὸ ἐν τὸ (2) ἐν αὐτῷ· θεῖον γάρ ἐστιν ἔργον τὸ προνοεῖν· νοερόν δὲ τὸ τῶν ὅλων εἰδῶν ὑποσακτικόν καὶ φρουρητικόν. Οὕτω δὲ καὶ ἐν Νόμοις αὐτοῖς αὐτός, οὐκ ἄλλως εἶπε τὰς ὅλας ψυχὰς προνοεῖν, ἢ τοὺς αὐταῖς νοῦν θεῖον, ὡς τῷ θεῷ τῆς προνοίας προσηκούσης, ἀλλ' οὐχὶ νοῦ νοῦ γάρ καὶ ἄλλοις μέτεσι· θεοῦ δὲ νοῦ, ταῖς θεαῖς ψυχαῖς. Ὁ μὲν ὅλος συλλογισμὸς, τοιοῦτός ἐστι τῶν προκειμένων· οἱ θεοὶ τὴν αὐτοεπιστήμην καὶ τὴν αὐτοδεσποτείαν ἔχουσι· τὰ τὴν αὐτοεπιστήμην καὶ τὴν αὐτοδεσποτείαν ἔχοντα, οὐ πρὸς ἡμᾶς λέγεται τὴν ἐπιστήμην ἔχειν καὶ τὴν δεσποτείαν· οἱ ἄρα θεοὶ, οὐ πρὸς ἡμᾶς ἔχουσι τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν δεσποτείαν (3), οὐ γινώσκουσιν ἡμᾶς, οὐδὲ δεσπόζουσιν ἡμῶν· ἔχοιεν γάρ ἂν τὴν ἐπιστήμην ἡμῶν, ἐπιστητῶν αὐτοῖς ὄντων, καὶ ἔχοιεν ἂν τὴν δεσποτείαν πρὸς ἡμᾶς, ἡμῶν δουλευόντων· ἅπερ ἐστὶν ἀτοπώτατα τῶν προειρημένων. Μάλιστα δὲ μοι δοκεῖ τὴν ἀτοπίαν ἐμφάναι (4) βουλόμενος καὶ τὴν πρὸς τὰς διασρόφους ἡμῶν ὑπολήψεις μάχην, τότε τοῦ θεοῦ καὶ τὸ τῶν θεῶν ὄνομα φέρειν, τὸ μὲν ἐπὶ τῶν ἰδιῶν αὐτῶν (5), τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ τὰς

(1) D. τὰ πάντων.

δεσποτείαν· οὐ γινώσκουσιν ἡμᾶς.

(2) B. C. τὸ ἐν ἑαυτῷ. D. τὸ ἑαυτῶν. B. C. νοερῶν.

(4) C. ἐκφῆσαι.

(3) C. δεσποτείαν· οὐ γινώσκουσι τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν

(5) B. C. αὐτοῦ.

ιδέας ἔχοντος· διότι τῶν μὲν ιδεῶν ἀπλῶς τὴν δεσποτείαν ἢ γινῶσιν ἀφαιρεῖν καὶ τοῦ ἔχοντος αὐτὰς νοῦ, πάντως ἐστὶν ἀληθές· εἰ πάντα λέγομεν τὰ τε κατὰ τὰς ιδέας ὑποστάτα καὶ ὅσα τούτων ἔξω ἐστίν· οὐ γὰρ πάντων (1) νοῦς ἢ νοῦς γνωστικός, ἀλλὰ τῶν ὄλων· οὐδὲ πάντων αἱ ιδέαι αἰτιαί, ἀλλὰ τῶν κατὰ φύσιν αἰεί ὄντων· ὥστε ἐπὶ τούτων, οὐ κἀν ψευδὴς ὁ λόγος, ὁ τὴν γινῶσιν αὐτῶν ἢ τὴν δεσποτείαν ἀφαιρῶν τῶν ἡμετέρων καθόσον ἡμεῖς τινὲς ἐσμὲν, οὐ καθόσον ἀνθρώποι καὶ ἐν εἶδος ἔχομεν. Τὸν δὲ Θεὸν καὶ τοὺς Θεοὺς ἀνάγκη πάντα γινώσκειν, καὶ τὰ ἀπλῶς καὶ τὰ τινά, καὶ τὰ αἰεί καὶ τὰ ποτέ· καὶ πάντων δεσπόζειν, οὐ τῶν καθόλου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μερικῶν· μίᾳ παρ' αὐτῶν προνοίας εἰς πάντα διηκούσης. Καὶ τὰ εἶδη οὖν καθόσον Θεοί, καὶ ὁ νοῦς ἢ Θεός, πάντων ἔχουσι γινῶσιν, καὶ πάντων δεσπότης· Θεός δὲ ὁ νοῦς κατὰ τὸ ἐν· καὶ τὰ εἶδη καθόσον ἐστὶν ἐν αὐτοῖς τὸ ἐκ τάγαθοῦ φῶς. Κατὰ τοῦτο τοῖσιν κρείσσω ὄντα τῆς εἰδητικῆς οὐσίας πάντων, καὶ γινῶσιν καὶ πρόνοιαν κατεσχέσαντο μίᾳ· διόπερ ὁ ταῦτα ἀποφάσκων ἐπ' αὐτῶν λόγος, οἱ Θεοὶ εἰσιν, ἀτοπώτερός ἐστι, καὶ μαιζόνως ταῖς κοιναῖς ἡμῶν ἐννοίαις μαχόμενος. Ταῦτα καὶ ὁ Παρμενίδης βεβαιῶν, ἐπήνεγκε μετὰ πολλῆς βαρύτητος, Θεοὶ ὄντες· καὶ γὰρ ἐκεῖ μᾶλλον ἤνωται πρὸς τὴν ἑαυτοῦ Θεότητα ἕκαστον· ἐν δὲ τῷ νοερῷ διακόσμῳ, μᾶλλον διασέκεται κατὰ τὰ μέτρα τῆς ὑφέσεως. Καὶ ὁ Σωκράτης λίαν θαυμαστὸν ἀποκαλεῖ τὸν λόγον τὸν ἀποσερῶντα τὸν Θεὸν τοῦ εἰδέναι· καί τοι, πρῶτον μὲν οὐκ

(1) D. πάντων νοῦς γνωστικός.

ἔδει ζέρησιν εἰπεῖν, ἀλλ' ὑπεροχὴν γνώσεως· εἴρηται γὰρ ἢ γνώσις ἐκείνη πολὺ τῶν ἄλλων ἀριβεστέρα πασῶν· ἔπειτα εἰ καὶ ζέρησιν ἔδει λέγειν, τῆς τῶν ἡμετέρων πραγματείας γνώσεως ἔδει τίθεσθαι τὴν ζέρησιν, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς γνώσεως· οὐδὲ γὰρ τοῦτο συνήγαγεν ὁ λόγος. Ἀλλ' ἔοικεν αὐτὸς ἐπὶ τῶν νοερῶν εἰδῶν ἰσάμενος ἀτελέστερον ἀφάψασθαι τῆς τοῦ Παρμενίδου θεωρίας, ἀναγκάζοντος τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπ' αὐτὴν τὴν ἀκρότητα τὴν νοητὴν, ἐν ἣ πρώτον τὰ εἶδη, καὶ ὁ τῶν ἀριθμῶν ἠνωμένος, καὶ τῷ ἐκ τάγαθου φωτὶ τεθεωμένος (1), ἀφ' οὗ λοιπὸν αὐτῷ πρὸς τὸ ἐν ὄν καὶ τὴν ἐξίωσιν τὴν τῶν ὄντων ἢ μετάδοσιν εὐκόλος· δεῖ γὰρ ἵνα πασῶν ἐκφήνωμεν τὴν τῶν ἰδεῶν σειρὰν, πρὸ τοῦ τῶν ἰδεῶν ἀριθμοῦ, τὴν ἐνιαίαν ὑφεσῆσαι τῶν ὄντων αἰτίαν· καὶ τὸ κρυφίως καὶ τὸ ἐνοειδῶς ὄν καὶ ὑπὲρ εἶδος, ἀφ' οὗ προήλθεν ὁ τῶν ἐνικωτάτων ἰδεῶν ἀριθμὸς ἐπὶ πάσας τὰς δευτέρας τάξεις καὶ διακοσμήσεις· πρώτιστα γὰρ ἐσιν εἶδη τὰ νοητὰ· δευτέρα δὲ, τὰ νοητὰ μὲν, ἀλλ' ὡς ἐν νοεροῖς· τρίτα δὲ, τὰ συνεκτικὰ τῶν ὄλων· τέταρτα δὲ, τὰ τελεσιουργὰ πάντων τῶν νοερῶν καὶ ὑπερκοσμίων· ἐπὶ δὲ τούτοις, τὰ νοερά καὶ ταύτην ἔχοντα τὴν ιδιότητα καθ' αὐτήν· ἕκτην δὲ ἔλαχε τάξιν τὰ ἀφομοιωτικά (2), δι' ὧν πάντα τὰ δευτέρα τοῖς νοεροῖς εἶδεσιν ἐξομοιοῦται· ἐβδόμην δὲ, τὰ ἀπόλυτα καὶ ὑπερουράνια, συναγωγὸν δυνάμειν ἔχοντα τῶν περὶ τὸν κόσμον διηρημένων εἰδῶν· ἐσχάτην δὲ, τὰ ἐγκόσμια· καὶ τούτων; τὰ μὲν νοερά, τὰ δὲ ψυχικά, τὰ δὲ φυσικά, τὰ δὲ

(1) D. τεθεωμένοι.

(2) C. ἀφομοιωματικά.

αἰσθητά· καὶ τούτων τὰ μὲν αὔλα, τὰ δὲ ἐνυλα· καὶ μέχρι τούτων ἢ πρόοδος τῶν εἰδῶν ἀνωθεν ἀπὸ τῶν νοητῶν, ἐν μὲν τῷ πέρατι τῶν νοητῶν ἐκφανεῖσα πρῶτον, καταλήξασα δὲ εἰς τὸ πέρας τῶν αἰσθητῶν· καὶ δὴ καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδητικῶν διακόσμων ἤκειν ἀναγκαῖόν τι ἰδίωμα τοῖς προελθούσιν ἐσχάτοις εἶδεσι μέχρι τῶν αἰσθητικῶν εἰδῶν· οἷον ἀπὸ μὲν τῶν νοητῶν εἰδῶν τὸ ἀμετάβλητον· ἐκεῖνα γὰρ κίονα πρῶτως· ἀπὸ δὲ τῆς πρωτίστης τάξεως τῶν νοητῶν καὶ νοερῶν, τὸ σύνθημα ἕκαστον φέρειν ἄγνωστον τῶν οἰκείων παραδειγμάτων, καθὸ καὶ ἔλαχεν ἕκαστον ἰδίωμα τὸ θεῖον· ἀπὸ δὲ τῆς μέσης, τὸ ὅλον ἕκαστον ὄν συνέχειν τῇ ὁλότητι τὸ πλῆθος (1) τῶν ἑαυτοῦ μερῶν· ἀπὸ δὲ τῆς τρίτης, τὸ πᾶν εἶδος τοῦ δυνάμει πρότερον ὄντος εἶναι τελειωτικόν· ἀπὸ δὲ τῶν τοῖς (2) νοεροῖς ὄντων, τὸ διηρηθῆναι κατὰ πάντας ἀριθμοὺς καὶ διαιρεῖν τὰ μετέχοντα αὐτῶν· ἀπὸ δὲ τῶν ἐν τοῖς ὑπερκοσμίοις, τὸ ὁμοιοῦσθαι τοῖς ἑαυτῶν ἕκαστα παραδείγμασιν· ἀπὸ δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ὁμοῦ καὶ ἔγκοσμίων, τὸ τῶν πεπληθυσμένων ἕκαστον εἶναι συναγωγὸν εἰς τὰς προσηκούσας ἑκάστοις (3) κοινότητας· ἀπὸ δὲ τῶν ἔγκοσμίων, τὸ ἀχώριστον τῆς ὑποκειμένης αὐτοῖς φύσεως καὶ τὸ μετ' αὐτῆς συμπληροῦν τὴν τῶν συνθέτων γένεσιν· δεῖ γὰρ ἀφ' ἑκάστων ἤκειν τινὰ πάντων ιδιότητα εἰς τὰ ἐν τῷ αἰσθητῷ εἶδη, πέρατα ὄντα τῆς εἰδητικῆς σειρᾶς· καὶ οὐδ' ἂν ἄλλο τι εὐροῖς περὶ αὐτῶν εἰωθός, ὡς ἑμαυτὸν πείθω, λέγεσθαι, πλὴν τούτων

(1) B. τοῦ πλῆθους.

(3) D. ἑκάστας.

(2) D. ἀπὸ δὲ τοῖς νοεροῖς.

ὧν εἶπαμεν· οἷον ὅτι πᾶν εἶδος αἰσθητῶν; ἑλλης εἰδρας
θεῖται καὶ ὑποδοχῆς· ὅτι πᾶν ἐν πολλοῖς ἐπὶ τοῖς μετ-
έχουσιν· ἐὰν δὲ αἰθια, ὡς ἀφ' ἐνὸς καὶ πρὸς ἐν τῶν μετ-
εχόντων πρὸς τὸ πρῶτως μετέχειν τεταγμένον (1)· ὅτι πᾶν
δὲ ὁμοιότητος ὑφέστηκε τῆς πρὸς τὰ χαριστὰ εἶδη, καὶ
ὑφέστηκε κατὰ τὴν ὁμοιότητα ταύτην· ὅτι πᾶν τὸ ἄτομόν
ἐστὶν εἶδος μεθ' ὃ τὸ ὡς ἀληθοῦς ἄτομόν ἐστιν, εἰς τὸν
ἐσχάτου προελθόν καὶ ὑλικὸν μερισμόν· ὅτι πᾶν τὴν ὑπο-
κειμένην αὐτῷ φύσιν, δυνάμει οὔσαν, τελειοῖ καὶ εἰς ἐν-
έργειαν ἄγει τῆ ἑαυτοῦ παρουσίᾳ· ὅτι πᾶν εἶδος, ὅλον ἐστὶ,
πεπονηθὸς μὲν τὸ ἐν αὐτῷ ἐν, οὐκ ὂν δέ, ἀλλὰ πλῆθος ἔχον
οὔσιων καὶ δυνάμεων· ὅτι πᾶν (2) ἔχει πάντως ἀρρωστον
σύνθημα θεῖον· ὅτι καὶ τάξιν ἑλλην ἑκαστον ἔλαχεν ἐν τῷ
παντί, καὶ τόπον καὶ περίοδον κατ' ἄριστόν ἴδιον καὶ μορ-
φήν· ἑκαστα γὰρ τούτων αὐτοῖς διανεμήματα παρὰ τῆς
θημιουργίας κατὰ τινα πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειότητα κρύφιον·
ὅτι πᾶν αἰεὶ ὡσαύτως ἐστὶν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ οὐδέποτε
ἐκλείπει τὸ πᾶν, ἀλλὰ καὶ ἐγγυνομένοις ἔχη τὴν ὑπόστασιν,
ἀγεννήτως ὑφέστηκε. Ταῦτα δ' οὖν εἰωθότα λέγεσθαι περὶ
τῶν εἰδῶν τῶν συμπληρούντων τὸν κόσμον, ἀπ' ἐκείνων
αὐτοῖς ἐνδέδεται πάντων, ὡς εἴρηται, τῶν εἰδητικῶν δια-
κοσμῆσεων καὶ οὐδ' ἂν εὐροιμεν ἄλλο τι παρὰ (3) τῶν
κατεθέντων τὴν φύσιν ταύτην θρυλλούμενον· ὡς· εἰκότως
ἑκαστον εἰς τὴν οἰκείαν ἀναγάγομεν ἀρχὴν, κατέσθαι
μέχρι τῶν πρωτίτων ἐπανελθόντες. Τοσοῦται μὲν οἱ τῶν
εἰδῶν τάξεις ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν· ἐφ' ἑκάτερα δὲ αὐτῶν, ἄνω

(1) B. C. τεταγμένων.

(3) A. B. παρὰ τῶν ὑπὸ τῶν

(2) C. ἔχει τι πάντως.

κατεθέντων. D. περὶ τῶν ὑπὸ τ. κ.

μὲν ἦτε ὀλότης ἢ νοσητῆ καὶ ἢ τοῦ ὄντος μόνος, κάτω δὲ τότε πρῶτον ὑποκείμενον, ὃ ἐστὶν εἰκὼν ἐκείνης τῆς ὀλότητος καὶ τὸ πάντων ἔσχατον ἰσάλημα τοῦ ὄντος φερόμενον.

« Ταῦτα μὲν τοι, ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Παρμενίδης, καὶ »
 » ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάλυ πολλά ἀναγκαῖα ἔχει (1)
 » τὰ εἶδη, εἰ εἰσὶν αὐται (2) αἱ ιδεαὶ τῶν ὄντων, καὶ
 » ὀριεῖται τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος. »

Πάλυ Διαμιαστῶς ὁ Παρμενίδης διὰ τῶν ἀποριῶν, ἀπὸ τῶν κιασθητῶν ἐπὶ τὴν πρώτην ἔκφρασιν τῶν εἰδῶν ἀναγκαῖον τὸν λόγον, καὶ διὰ τοῦ προσχρήματος τῶν ἐνστάσεων ἐνδειξάμενος τάξεις τῶν εἰδῶν πολλὰς, καὶ ἐπὶ τῶν πραγμάτων βαθύτερον ἀποφῆνας τὴν περὶ αὐτὰ τάξιν, ἀναγκαστικῶς λοκτῶν κείθει τὸν Σωκράτην μὴ προχεῖρως μηδὲ ἀβασκαστικῶς ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν ὀρμᾶν, ἀλλ' ὀδεῦσαι κρῆτερον διὰ πολλῆς δὴ τινος γυμνασίας διαλεκτικῆς, ἕνα γῶνηται διαλύειν ἰκανὸς τὰς εἰρημένας καὶ πῆσας ἄλλας τὰς περὶ αὐτῶν ἀπορίας, καὶ διορθοῦν τὴν περὶ τοῦ ὀόγματος ἀλήθειαν. Διαμῶνιον δὲ κῆκείνο, τὸ παραλαβεῖν ἐν τοῖς εἰρημένοις πάντας τοὺς ἀποριῶν τόπους, οἷς χριῶμενοι καὶ τῶν μετ' (3) αὐτὸν τινές, διασύρειν ἐπιχειροῦσι τὴν περὶ τῶν εἰδῶν ὑπόθεσιν· εἰ γὰρ ἐθέλοι τις ἐπισκέψασθαι, τὰς μὲν εἰς τὸ ἐν τοῖς καθέκαστα κοινὸν ἀποφερομένης, τὰς δὲ εἰς τὰς ὑσερογενεῖς ἐνοίας, τὰς δὲ μέχρι τῶν ψυχαῶν λόγων ἰσπρένας, τὰς δὲ ὑποκτιδεμένης μὲν ἐν νοῦ, ἀλλ' αὐτὰ ἀργὰ καὶ ἀκίσητα, ὀρασήριον εἰς τὸ ποιαῖν τῶν αὐτῶν μὴ δυν-

(1) C. D. ἔχειν. — Editt. ἀναγκαῖον ἔχειν.

(2) D. αὐται μὲν αἱ ἰδ.

(3) B. C. μετ' αὐτῶν. D. μετ' αὐτὸν διασύρειν τινές.

αμένων, και ἀφομοιοῦν ἑαυταῖς τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτῶν ὥστε ἔγωγε θαυμάζω τοὺς οἰομένους ἀεὶ τι καινὸν λέγειν, ἀποροῦντας πρὸς τὴν δε τὴν δόξαν, οὐδενὸς παρακειμένου τοῦ Πλάτωνι (1) τῶν εἰς ἀπορίαν αὐτῷ συντελεῖν δυναμένων. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων τοσαῦτα ἀπόχη· κατὰ δὲ τὴν λέξιν ἐνδείκνυται ὁ Παρμενίδης, ὅπως και ἄλλας ἀπορίας εὐρίσκειν δυνατόν ἀπὸ τῶν εἰρημένων ὀρμωμένας· τὸ γὰρ και ἔτι πρὸς τούτοις δείκνυσι τὴν εὐπορίαν τὴν ἐκ τούτων γιγνομένην τοῖς ζητητικοῖς· ἐνδείκνυται δὲ και ὅτι τὰ ἐν ἀποριῶν προσήματι λελεγμένα, ἀληθῆ κατ' ἄλλον τρόπον ἐσὶν· ἀνάγκη γάρ, φησι, ταῦτα πάντα ἅπερ εἶπομεν ἔχειν τὰ εἶδη, και τὸ ἄγνωστον, και τὸ μὴ γινώσκειν (2) τί τῶν ἡμετέρων, και ἀπλῶς ἀπάσαι τὰς εἰρημένας ιδιότητας ἐφαρμόζειν τινὶ τάξει τῶν εἰδῶν· τὸ γὰρ ἐπὶ ἐνὸς ἀληθῆς, οὐδὲν θαυμαστὸν εἰ ψεῦδος ἐσὶν ἐπ' (3) ἄλλων προτεινόμενον. Οὐ μόνον οὖν τὰς ἀπορίας ἢ λέξεις παρίστησιν· εἶπε γὰρ ἂν, εἰ ταύτας ἠθούλετο δηλῶσαι μόνας, ἀνάγκη εἶναι ταῦτα ἀκούειν τοῖς εἶδεσιν· ἀλλὰ και τὴν ἐν αὐταῖς πάσαις κεκρυμμένην περὶ τῶν εἰδῶν ἀλήθειαν· ἔχει γὰρ οὐ τὰ ἄτοπα, ἀλλὰ τὰ ἀληθῆ τὰ εἶδη πάντως. Εἰπὼν δὲ εἰ (4) εἰσὶν αὐταὶ αἰδέαι τῶν ὄντων, οὐχὶ τὰ αἰσθητὰ καλέσας ὄντα ὡς τούτων εἶναι τὰς ιδέας φάμενος, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο δηλῶν τὸ ἐν τοῖς οὐσι τετάχθαι τὰς ιδέας, ἀλλὰ μὴ ὀνόματα μόνον εἶναι φερόμενα κατὰ ἐπινοιῶν ψιλῶν· εἰπὼν δ' οὕτως, ἐνέφηεν ὅτι τοῖς μὲν ὑσερογενῆ τὰ εἶδη ποιοῦσιν ἢ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς, οὐχ ἔπεται ταῦτα τὰ ἄπορα· τοῖς δὲ ἐν τοῖς

(1) Α. Πλάτωνι εἰς ἀπορίαν.

(3) Β. C. ἐπ' ἄλλο.

(2) Α. γινώσκον τῶν ἡμε-

(4) Α. Deest εἰ.

τέρων.

ὅπως οὖσι τὰς ἰδέας ἀπαριθμουμένοις, ταύτοις ὁ λόγος ἀπορος καὶ δύσπιστος. Προσθεῖς δὲ τὸ καὶ ὀριεῖται τις αὐτό τι ἕκαστον εἶδος, ἐναργῆς πεποίηκεν ἡμῖν τίνι διαφέρειν οἱ τὰς ἰδέας τιθέμενοι τῶν μὴ τιθεμένων· λέγουσι γὰρ καὶ ἄλλοι νοῦν εἶναι πρὸ τοῦ κόσμου, καὶ θεὸν τὸν αὐτὸν ὀνομαζόμενος, ἀλλ' οὐ φασὶν ἰδέας εἶναι· τὸν γὰρ νοῦν ταῦτον οὐ συγχωροῦσι διωρισμένας ἔχειν τῶν ἐγκοσμίων αἰτίας, ἀνθρώπου, καὶ ἵππου, καὶ λέοντος, καὶ τῶν ἄλλων ὅποσα ἐν τοῖς θνητοῖς εἰσὶν εἶδη. Ταύτη τοίνυν διαφέρουσαν ἀλλήλων οἷτε ἀναιροῦντες καὶ οἱ τιθέμενοι τὰ εἶδη· καθόσον οἱ μὲν τὰς διακεκριμένας αἰτίας, τὰς νοεράς καὶ ἀκινήτους καὶ θείας ἀπολείπουσιν· οἱ δὲ, ἐντι μόνον λέγουσιν ἀπλήθυντον καὶ ἀκίνητον αἴτιον ὡς ὀρεκτόν, ὃ δὴ περὶ τῆς ὑπὲρ νοῦν αἰτίας καὶ τὸν (1) νοητὸν ἀριθμὸν ἰδρυμένης λέγομεν τοῦτο τῷ νῶ προσάπτοντες· καθὸ μὲν τὸ πρῶτον τοιοῦτον ἐνόμισαν, ὀρθῶς οἰηθέντες· οὐ γὰρ δεῖ τὰ ὄντα πολετεύεσθαι κακιῶς, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῶν ὄντων, τὸ πλῆθος, ἀλλὰ τὸ ἐν· καθὰ δὲ τὸν νοῦν καὶ τὸ ἐν ταύτων ὑπέλαβαν, οὐκ ὀρθῶς. Ἴδιον οὖν μάλιστα τῆς εἰδητυοῦς αἰτίας ἐστὶ τὸ διακεκριμένον κατὰ τὰ πλῆθη τῶν ὄντων καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὅπου μὲν τὰ κρυφίως καὶ ἀδιακρίτως ὄν, οὕτω τὸ εἶδος· ὅπου δὲ πρῶτον ἢ διάκρισις, ἔχει τὰ πρώτιστα τῶν εἰδῶν, οἷον οὐρανίων παρ' ἐν, καὶ ἄλλο πεζῶν· ὅπου δὲ πλείων ἢ διάκρισις, ἐκεῖ καὶ τῶν μεραιωτέρων ἴσαι προσεῖσι (2) τινὲς αἰτίαι παραδειγματικαί· καὶ τέλος προοῦσης τῆς εἰδητικῆς διακοσμῆσεως,

(1) A. B. C. τοῦ νοητὸν (2) B. C. προσεῖσι.
ἀριθμὸν ἰδρυμένου.

τά ἔσχατα τῶν ποιητικῶν εἰδῶν καὶ τῶν μορίων καὶ τῶν
 συμβεβηκότων, ἔσχε διακεκριμένας αἰτίας· οἱ γὰρ ἐν τῇ
 φύσει λόγοι, καὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ποδὸς καὶ καρδίας καὶ θαλασ-
 σῶν ἔχουσι διωρισμένας ἀρχάς· ὥστε ἀνωθεν μὲν τῶν
 γενικωτάτων, κάτω δὲ καὶ τῶν μερῶν, ἐν δὲ τοῖς μέσοις κατὰ
 τὸ ἀνάλογον· οὐ γὰρ ὡσαύτως διήρηται τὰ νοερά τοῖς ἀφο-
 ριωτικοῖς, ἢ ταῦτα τοῖς ἀπολύτοις· ἀλλ' ἅτε μεταξὺ ταῦτα
 ὄντα τῶν τε αἰσθητῶν καὶ νοερῶν, μᾶλλον μὲν ἐκείνων
 διήρηται, μᾶλλον δὲ τούτων ἡνωται· καὶ θλιωτέρα μὲν
 ἐστὶ τῶν αἰσθητῶν, μερικώτερα δὲ τῶν νοερῶν (1). Τὸ μὲν
 οὖν εἴ τις ὀριεῖται, καθάπερ εἶπομεν, ταῦτόν σημαίνει
 τῷ εἴτις διακεκριμένας αἰτίας ὑποθήσεται (2)· οὐχὶ τῷ ὁρατῶς
 ἀποδόσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ τῶν τῆδε νοητῶν ἀρχάς
 πλείονας ποιεῖν δηλοῖ· τοῦτο γὰρ ἴδιον ἐστὶ τῆς τῶν ἰδεῶν
 θεωρίας. Τὸ δὲ ἐκ τῶν ἑκαστῶν εἴρηται πολλάκις ὡς (3) τὴν
 ἀπλότητα καὶ τὴν αὐλίαν ἐνδείκνυται καὶ τὴν καθαρότητα
 τῶν ἰδεῶν· αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ἑκαστὸν τὸ ἑαυτοῦ καὶ μὴ ἄλλου
 ὄν· μηδὲ ἀλλοτριῶς τοῦτο ὃ καλεῖται προσονομαζόμενον.
 Τὸ δὲ γε τί προσκειμένον, δηλοῖ τὸ μοναδικὸν αὐτοῦ καὶ τὸ
 ἐν ἀρχῆς λόγῳ προϋπάρχον· οὐ γὰρ οὕτως ἐπὶ τῶν εἰδῶν
 τὸ τί προστιθέμενον (4), ὡς ἐπὶ τῶν ἐνύλων καὶ ἀτόμων,
 ἀλλ' ὡς τῆς ἐνότητος καὶ τοῦ πέρατος σύμβολον (5).

· α Ὡς ἀπορεῖν τε τὸν ἀκούοντα καὶ ἀμφισβητεῖν ὡς

(1) C. νοητῶν.

(2) Coddss. ἀποθήσ. — A. in margine ὑποθήσεται.

(3) A. in abest ὡς.

(4) προστιθέμενος.

(5) D. σύμβολον· καὶ ὡς με-

ρικὸν δὲ ὄν τὸ εἶδος· « Εἰ περι-
 » θάλλοιο πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν ὄν,
 » εἰκότως ἂν τις ἐπονόμαζοιο
 » ὡς ἀπορεῖν.

» οὔτε ἐς ταῦτα, εἴτε (1) ὅτι μάλις αἶη, πολλὴ ἀσέβεια
 » αὐτὰ εἶναι τῇ ἀνθρωπικῇ φύσει ἀγνώστα ».

Καὶ ταῦτα δαμονικῶς λέγεται καὶ τῆς ἡμετέρας φύσεως
 ἐσοχαστικῶς· οὔτε γὰρ ὁ ἀκρότατος ἀν καὶ σοφώτατος
 ἀνωδοιότητος ἔχει πάντη περὶ τῶν θεῶν ἐπιστήμη,
 οὐς γὰρ ἐστὶ μόνως ὁ χωρὶς ἀπορίας τὰ κατὰ γινώσκων,
 ἢ δὲ ἡμετέρα τάξις καθόσον ἀπολείπεται τῆς νοεράς γνώ-
 σεως, κατὰ τοσοῦτον καὶ τῆς ἀκριβεστάτης ἐστὶ τάξεως
 παρερημέτη· οὔτε ὁ ἀτελέστατος καὶ γηγενέστατος ἀνεν-
 νόητος ἔστι πάντη τῆς εἰδητικῆς αἰτίας· πρὸς γὰρ τι βλέ-
 πων, ἐπίσπε καυλίζει τὸ φαινόμενον ὡς εὐμετάβολον, εἰ μὴ
 τῆς ὄντως οὐσίας εἶχε παρ' ἑαυτοῦ πρόληψιν ἀδιάστρο-
 φον (2)· μεταξύ δὲ τούτων εἰσὶν ὅ,τε ἀποροῶν καὶ ὁ ἀμφισ-
 θετῶν καὶ ὁ ἀρνούμενος (3)· ὁ μὲν γὰρ ἀποροῶν, μάλλον
 ἐν τῷ εἶναι τὰ εἶδη, τὴν διάνοιαν βέβαιον, εὐλαβεῖται θεῶν
 καὶ τοὺς ἀνταρτικῶς λόγους· ὁ δὲ ἀμφισθετῶν, ὁμοίως
 ἐφ' ἑκάτερα φέρεται (4), καὶ πρὸς τὸ εἶναι καὶ πρὸς τὸ μὴ
 εἶναι τοῖς λόγοις· ὁ δὲ ἀρνούμενος, πρὸς τὸ μὴ εἶναι μάλ-
 λον, ἔνδοθεν μὲν ὑποφθογγόμενος ὡς ἔστι κατὰ τὴν ἀδι-
 άροφον ἔνοιαν, διὰ δὲ τὴν περαισχυμένην λήθην ἀναίρων
 αὐτῶν τὴν ὑπαρξίν· εἴτε καὶ μὴ ἔσιν, οὐκ ἔσιν· εἰ ἔστι μὲν,
 ἀγνώστα δὲ ἡμῖν, οὐκ ἀξιοχρεως ἐστὶν ὅγε τιθέμενος αὐτῶν
 τῶν γὰρ ἀγνώσεων καὶ αὐτὸς προεστῆναι λέγων, ἐλέγχει τὴν
 αὐτοῦ ψῆφον· Ὅρα τοίνυν ὅπως ἀποδέχεται τὴν δύναμιν
 τῶν εἰρημένων ἀποροῶν, καὶ ὅπως ἡμᾶς ἐπὶ τὴν διαλυσιν

(1) Sic Editt. A. εἴτε εἰ μάλις.

(2) C. διάστροφον.

(3) B. ἀρνούμενος.

(4) B. C. φαίνεται.

αὐτῶν παρακαλεῖ· θεός γοῦν ἔστι καὶ ἡμῖν μὴ τοῦτο πάθω-
 μεν, ὃ φησι πάσχειν τοὺς ἀκούοντας ἐκείνων τῶν ἐπαπορού-
 ντων λόγων· καὶ ἡμεῖς ἀπορήσαντες, εἶτα ἀμφισβητήσαντες,
 ἄρδην ἀνέλωμεν τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ὡς εἰ καὶ ἔστιν,
 ἔχρησον ἡμῖν ὑπάρχουσαν, ἅτε ἄγνωσον οὖσαν καθ' αὐτήν.
 Δίδευται δὲ ὅπως καὶ ἀληθῆ πάντα· καὶ ὅσον ἐν αὐταῖς
 ψεῦδος, ἐντελοῦς ἂν τύχοι Θεραπείας.

« Καὶ ταῦτα λέγοντα (1), δοκεῖν τέ τι λέγειν, καὶ (2),
 » ὃ ἄρτι ἐλέγομεν, θαυμαστῶς ὡς δυσανέπεισον εἶναι ».

Προεῖρηται γὰρ διαρρήδη, ὡς ὁ μὴ μετὰ τῆς ἀποχρώ-
 σης δυνάμεως καὶ παρασκευῆς ἀπτόμενος τῆς τούτων θεω-
 ρίας, πιθανώτερον ποιήσεται τὸν ἄγνωστα εἶναι τὰ εἶδη
 προσαναγκάζοντα, τοῦ πειρωμένου προεσῆναι τῆς θέσεως
 αὐτῶν· πανταχοῦ γὰρ τὸ ὅμοιον ἐπὶ τὸ ὅμοιον πέφυκε
 χωρεῖν. Τὸ οὖν τοῖς ὁμμασι σκοτώδες καὶ φιλοσοφία αἰ-
 ρετὸν, οὐκ ἂν γένοιτο ληπτὸν (3) ταῖς ἀτελεῖαι τῶν ψυχῶν,
 ἢ ἐκείναις μόναις αἰ καὶ διὰ φύσεως ἀρετὴν, καὶ δι' ἐπι-
 μελείας ὑπεροχὴν, καὶ διὰ προθυμίας, δύνανται ἑαυταῖς
 προσάγουσιν ἐπαξίως τῇ τούτων θεωρίᾳ· οὐδὲ γὰρ ἐν ἄλλο-
 τέραις ἔξεσιν ἐγγενέσθαι δυνατόν τὴν τῶν νοητῶν θεωρίαν,
 οὐδὲ δὴ τοῖς μὴ κεκαθαρμένοις ποτὲ τὸν νοῦν ἔσονται
 καταφανεῖς αἰ ἐν τῷ νῷ τῷ καθαρῷ τὴν ὑπαρξίν ἔχουσαι
 καὶ τὴν ἔδραν, εἴπερ τῷ ὁμοίῳ πανταχοῦ τὸ (4) ὅμοιον
 ἔστι ληπτόν.

« Καὶ ἀνδρὸς πάνυ μὲν εὐφυοῦς τοῦ δυνησομένου

(1) D. λέγοντι.

(2) D. ἄρτι ἐλέγον.

(3) C. λοιπόν.

(4) A. D. in marg. τὸ

ὅμοιον ἔστι γνωστόν.

» μαθεῖν ὡς ἔστι γένος τι ἐκάστου καὶ οὐσία αὐτῆ καθ'
 » αὐτήν, ἔτι δὲ θαυμαστότερου τοῦ (1) εὐρήσοντος καὶ
 » ἄλλον δυνατομένου διδάξαι, ταῦτα πάντα ἰκανῶς διευ-
 » κρινησάμενον. »

Ἀναδιδάσκει πάλιν διὰ τούτων, τίς ὁ τῶν λόγων τού-
 των οἰκειότατος ἀκραατής· ἄνδρα μὲν ἀνομάσας οὐ μάτην,
 ἀλλ' ἔμα· καὶ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ζωῆς τοιοῦτος ἦ, πολὺ τὸ
 ἀδρῶν καὶ ὑψηλὸν ἐπιδεικνύμενος· τῷ γὰρ ἀντιλήψεσθαι
 μέλλοντι τῶν θεῶν, αὐθὺν προσήκει σμικρὸν αὐδὲ ταπεινὸν
 φροσεῖν· πάντῃ δὲ εὐφυᾶ καλέσας, ὡς πᾶσι τοῖς πλεονεκτή-
 μασι τῆς φιλοσόφου φύσεως διακεκασμημένον, καὶ πολλὰ (2)
 δεξάμενον ἐκ τῆς φύσεως ἐφόδια εἰς τὴν κοεράν τῶν θεῶν
 ἀντιληψῶν· ἐπὶ δὲ τούτῳ, καὶ τίς ὁ καθηγεμῶν τῆς περὶ
 ταύτων ἐπιστήμης ὑπερμνήσκει πάλιν· ὅτι γόνιμος, καὶ
 εὐρετικὸς· ὅτι περὶ τὴν (3) διδασκαλίαν· ἐνιοὶ γὰρ τασοῦτον
 προκάκταυσιν, ὅσον αὐτοῖς ἀπόχρη πρὸς ἑαυτούς· ἄλλοι δὲ
 καὶ ἑτέρους (4) ἀναμνήσκουσιν δύναται τῆς τῶν πραγμά-
 των ἀληθείας· διὸ καὶ θαυμαστότερον τουτοῦ (5) κέκλη-
 κεν· ἀνάλογον γὰρ ἔσθαι οὗτος τῷ πάρρησι, πενία (6)
 ὀέον μανθάνειν (7)· μετὰξὺ δὲ ἄρα ἀμφοῖν ὁ ἔρωσ ὁ τὸν
 ἀτελέστερον συναπτῶν πρὸς τὸν τελειότερον· τρίτον δὲ οὖν
 ἐπὶ τούτοις παραδίδωσι (8) τὸ τέλος τῆς διδασκαλίας· ὅτι

(1) A. Deest in τοῦ.

(5) D. τοῦτον.

(2) B. πολλάκις.

(6) A. in marg. πενία δὲ

(3) D. καὶ ὅτι περὶ τῆς δι-
 δασκαλίας. A. in marg. εὐρε-

τῷ μανθάνειν.

(7) D. μανθάνων.

τικὸς ἔστι περὶ τὴν διδασκαλίαν.

(8) D. παραδίδωσι τί τὸ τέ-

(4) A. B. ἑτέρα.

λος τῆς διδ.

τὸν μανθάνοντα καὶ θεχόμενον ἐπιστήμην ἱκανῶς διευκρινήσασθαι (1) δεῖ τὰ γένη τῶν ὄντων, καὶ τὰς διαρισμένας τῶν πραγμάτων αἰτίας θεωρήσαι τελεώτατα (2) πόθεν ἄρχονται, πόσαι τάξεις αὐτῶν, πῶς ἐν ἐκάσῃ τάξει τῶν ὄντων ὑφeschάσῃ, πῶς μετέχονται, πῶς τὰ πάντα προειλήφασι, καὶ ἀπλῶς ἕκαστα τῶν τοιούτων, & καὶ ἡμεῖς ἔμπροσθεν διειλόμεθα. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων τῶν δὲ λέξεων, τὸ μὲν διευκρινησάμενον, δηλοῖ τὴν ἀσύγχυτον καὶ καθαρὰν ἐκείνων ἐκάστου νοερὰν ἐπιβολήν· ἡ γὰρ εὐκρίνεια, σαφήνεια τίς ἐστὶ τῆς ἐκάστων ἰδιότητος ἀφοριστική· τὸ δὲ γένος τι ἐκάστου, σημαίνει τὴν πρωτουργὸν αἰτίαν ἐκάστης σειράς τὴν ἐν τοῖς θεοῖς προϋπάρχουσαν· τὸ γὰρ εἶδος (3) πρὸς τι ἄλλο ἄτομον ὡς (4) ἐκείνοις εἶδος ὄν, γένος ἐστὶν ὡς ὀλακώτερον τῶν αἰσθητῶν εἰδῶν, καὶ ὡς περιεκτικὸν τῶν οὐ παντάπασιν ἀλλήλοις ὁμοειδῶν· πῶς γὰρ ὁμοειδῆς ὁ χθόνιος ἄνθρωπος τῷ ἐν οὐρανῷ ἢ ἄλλῳ στοιχείῳ λαχόντι τὴν ὑπόστασιν;

(1) B. C. D. Deest δεῖ. ἄλλο.

(2) B. τελεωτάτας. (4) C. D. ὡς ἐν ἐκείνοις.

(3) C. εἶδος ἄλλο πρὸς τι.

270

ΠΡΟΚΛΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

« ΣΥΓΓΡΑΦῆ σοι, ἔφη, ὦ Παρμενίδη, ὁ Σωκράτης· πάνυ
» γὰρ μοι κατὰ νοῦν λέγεις ».

Τοῦτο ἐκείνο τὸ ἐν Γοργία ρηθὲν, καὶ ἐνταῦθα φαίνεται
καλῶς διὰ τῶν ἔργων ὁ Σωκράτης ἐπιδεικνύμενος· ὁ γὰρ
ἀνελεγκτος, φησί, βίος, τοῖς μὴ ἀγαθοῖς οὐκ ἀγαθόν
ὥστε οὐκ ἂν ἀηδέστερον ἐλεγχθεῖν, εἴ τι λέγοιμι μὴ ὀρθῶς,
ἢ αὐτὸς ἄλλον ἐλέγξαιμι. Τοῦτο τοίνυν ἐκ καυδὸς ἐπιτετη-
θενκῶς, δῆλος (1) καὶ νῦν ἀσπασσάμενος τὸν ἐλεγχον, καὶ
οὐχ (2) ὅπως τραχέως διατεθεῖς, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν νοῦν
αὐτῷ γεγονέναι διαρρήδην αὐτὸν εἰπών. Ὡς γὰρ οἱ φιλό-
σοφοι κατὰ κάθος ὑποδέχονται τοὺς ἐλεγκτικούς λόγους,
οὕτως οἱ φιλόσοφοι κατὰ νοῦν ἀντιλαμβάνονται τῶν πρὸς
αὐτοὺς ἀποριῶν. Ἄλλα μὲν καὶ ὁ Παρμενίδης τοῦτο ἐκεῖνα
πέφηνε ποιῶν ὃ παρακελεύεται ποιεῖν ὁ Πλάτων αὐτὸς ἐν
ἐπιστολαῖς· ἐνδείκνυσθαι τοῖς ἐπιεμένοις τινὸς θεωρίας
τὴν χαλεπότητα τὴν περὶ αὐτήν, καὶ τὴν δυσκολίαν ἐξαί-
ρειν πάνυ θαυμασῶς· ἵνα ὃ μὲν ἐπιτήδειος πρὸς τὴν ἀντί-
ληψιν αὐτῆς, ἐπιδειχθῆ προθυμότερος γενόμενος πρὸς τὴν
μετουσίαν, ὃ δὲ ἀνεπιτήδειος ἐξελέγχοιτο, κατορρώφθασας
μὲν τὴν ἀπειλουμένην δυσκολίαν, φυγὰς δὲ ἀπ' αὐτῆς

(1) A. B. C. δῆλον καὶ. D.

(2) B. C. D. οὐχ ὅτι.

δῆλον ἐς ἰ καὶ.

γενόμενος. Τοῦτο γοῦν καὶ ὁ Παρμενίδης πεποίηκεν, ἐπα-
νατεινόμενος τῷ Σωκράτει τὰς ἀπορίας τὰς περὶ τῶν εἰδῶν,
καὶ ἐπιδείξας ὅτι πολλῶ μείζονος ἢ κατ' αὐτὸν δέονται τῆς
διαλύειν μελλούσης αὐτὰς (1) δυνάμεως. Ὁ δὲ γε Σωκρά-
της καὶ ἄγεται τὰς ἀπορίας, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ νοῦν ἀνε-
γείρας, οὕτω πειράσεται τῷ Παρμενίδῃ συμβακχεῦσαι περὶ
τὴν τῶν θεῶν θεωρίαν· διὸ καὶ ὁ Παρμενίδης ἤθη τινα
αὐτῷ βοήθειαν ἐπορέγει πρὸς τὸν ἀντίληψιν τῆς νοεράς καὶ
ἐπισημόνος περὶ τὰ θεῖα κατανοήσεως.

« Ἀλλὰ μέντοι, εἶπεν ὁ Παρμενίδης, εἴ γε τίς δῆ, ὧ
» Σώκρατες, αὐτὸ μὴ εἰσείη εἶδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα
» τὰ νῦν δῆ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδὲ (2)
» ὀριεῖται εἶδος ἑνὸς ἐκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διά-
» νοικον εἶξει, μὴ εἰδὼν ἰδέαν τῶν ὄντων ἐκάστου τὴν αὐτὴν
» αἰεὶ εἶναι, καὶ οὕτω τὴν τοῦ διαλέγεσθαι δύναμιν παντά-
» πασιν διαφθερεῖ ».

Συντόμως πάνυ καὶ λίαν ἐπισημόνως ἐν τούτοις ἡμᾶς
ὑπέμνησεν ὅτι τὰ εἶδη τῶν ὄντων ἐσὶν. Εἰ γὰρ ἐσὶν ἡ
διανοητικὴ καὶ νοερὰ γνῶσις κρείττων τῆς αἰσθητικῆς, δεῖ
τὰ τῆς διανοίας γνωσᾶ καὶ τὰ τοῦ νοῦ, θεϊότερα εἶναι
τῶν ὑπὸ τῆς αἰσθήσεως γινωσκομένων. Ὡς γὰρ ἔχουσιν
αἱ σύσδιχοι τοῖς ὄνσι γνωσικαὶ δυνάμεις, οὕτω δεῖ καὶ τὰ
γνωσᾶ πρὸς ἀλλήλα ἔχειν. Ἡ τοίνυν διάνοια καὶ ἅυλα
θεωροῦσιν εἶδη, καὶ τὰ καθόλου καὶ ἐν ἑαυτοῖς ὄντα ἢ δὲ
αἰσθησις, τὰ μεριστὰ καὶ ἀχώριστα τῶν ὑποκειμένων.

(1) B. C. αὐτά.

(2) D. μηδὲ τι ὀριεῖται. Sic Editt.

Δεῖ δέ (1) που θειότερα καὶ ἀλθιότερα εἶναι τὰ τῆς δια-
νοίας θεάματα καὶ τοῦ νοῦ. Τὰ ἄρα καθόλου πρὸ τῶν με-
ρικῶν ἐστὶ, καὶ τὰ ἄϋλα πρὸ τῶν ἐνύλων· πόθεν οὖν ταῦτα
λαβούσης τῆς διανοίας; ἐν ἡμῖν μὲν γὰρ οὐκ (2) αἰεὶ κατ'
ἐνέργειαν ἐστὶ· δεῖ δὲ κατ' ἐνέργειαν ὄντα, προηγεῖσθαι τῶν
δυνάμει καὶ νοούντων καὶ ὄντων. Ἀλλαχοῦ ἄρα καὶ πρὸ
ἡμῶν ἐν ταῖς θείαις καὶ χωρισταῖς οὐσίαις ἐστὶ τὰ εἶδη,
καρ' ὧν καὶ τὰ ἐν ἡμῖν εἰς τελείωσιν ἄγεται· τούτων δὲ μὴ
ὄντων, οὔτ' ἂν εἴη τὰ ἐν ἡμῖν, οὔτ' ἂν ἐξ ἀτελῶν γίγ-
νοίτο τέλεια· πόθεν ἄρα ἡ τελείωσις αὐτοῖς; οὐ γὰρ που
ἐκ τῶν αἰσθητῶν, χειρόνων ὄντων· οὐ γὰρ θέμις τοῖς
ἀμείνοσεν ἐκ τῶν χειρόνων εἶναι τὴν γένεσιν ἢ τελείωσιν·
πόθεν δὲ καὶ τὰ πολλά ταῦτα ἐν ταῖς πολλαῖς ψυχαῖς; δεῖ
γὰρ πανταχοῦ πρὸ τοῦ πλήθους νοεῖν τὸ ἐν ἀφ' οὗ τὸ
πλῆθος· ὡς γὰρ οὐκ ἂν ἐγένετο (3) τὰ αἰσθητὰ πολλά μὴ ἐξ
ἐνός, ὃ ἐστὶ κρεῖττον τῶν αἰσθητῶν, καὶ ὃ τὸ ἐν τοῖς καθ'
ἕκαστα κοινὸν ὑπέσασεν (4), οὕτως οὐδ' ἂν τὰ ἐν ταῖς ψυ-
χαῖς ὑποσταίη, πολλά ὄντα καὶ ταῦτα· τὸ γὰρ αὐτοδίκαιον
καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν, ἔστω ἐν ἑκάστου τῶν ψυχῶν· ταῦτ'
οὖν πολλά ὄντα, δεῖται τοῦ ὑποσησάωτος ἐνός, ὃ καὶ
κρεῖττον ἐστὶ τῶν ψυχικῶν ὡσπερ καὶ τὸ τῶν αἰσθη-
τικῶν (5) γενετικὸν, ἀνώτερον (6) τῆς αἰσθητῆς (7)
οὐσίας ἐστὶ, πᾶσαν αὐτῶν ἐνιαίως περιέχον τὴν ποικιλίαν
πῶς δὲ καὶ οὐκ ἀναγκαῖον πρὸ τῶν αὐτοκινήτων εἶναι τὸ

(1) B. C. D. δὴ που.

(2) B. Deest αἰεὶ.

(3) B. γένοιτο.

(4) C. ὑπέσησαν.

(5) B. C. D αἰσθητῶν.

(6) B. C. D. ἀνωτέρω.

(7) B. C. αἰσθητικῆς.

ἀκίνητον εἶδος ; ὡς γὰρ τῶν ἑτεροκινήτων ὑπεραναβεβηκασιν οἱ αὐτοκίνητοι λόγοι , καὶ τὰ εἶδη τῶν ἑτεροκινήτων γεννητικὰ , τὸν αὐτὸν που τρόπον καὶ τῶν αὐτοκινήτων ὑπερίδρυται τὰ ἀκίνητα καὶ ἐν αἰῶνι ποιούμενα τὰς ἐνεργείας· ἐπειδὴ καὶ πανταχοῦ δεῖ τὴν μόνιμον αἰτίαν προηγεῖσθαι τῆς κινουμένης (1). Εἰ ἄρα ἐστὶ τὰ εἶδη τὰ ἐν ταῖς ψυχαῖς πολλαῖς οὐσαις , ἔστι πρὸ αὐτῶν πολλῶ πρότερον τὰ νοερά , πρὸ (2) τῶν αὐτοκινήτων τὰ ἀκίνητα , πρὸ τῶν πεπληθυσμένων τὰ μοναδικὰ , πρὸ τῶν ἀτελῶν τὰ τέλεια καὶ (3) κατ' ἐνέργειαν ὄντα· ὥστε εἰ μὴ ἔστι τὰ εἶδη τὰ νοερά , οὐδὲ τὰ ψυχικὰ ἔστι· οὐδαμοῦ (4) γὰρ ἀπὸ τῶν ἀτελῶν καὶ ἀπὸ τῶν πολλῶν ἢ φύσις ἀρχεται· οὐδὲ γὰρ θέμις μὴ παρά (5) τὰς μονάδας προῖεναι τὸ πλῆθος , καὶ παρά (6) τὸ τέλειον τὰ ἀτελῆ , καὶ παρὶ ἀκίνητον τὰ κινούμενα· εἰ δὲ μὴ ἔστι τὰ ψυχικὰ εἶδη , οὐδὲ ὅποι (7) τις τρέψαι τὴν διάνοιαν ἔξει , καθά φησι καὶ ὁ Παρμενίδης· τὴν μὲν γὰρ φαντασίαν καὶ αἰσθησιν εἰς τὰ σύμφυλα (8) αὐταῖς ἀνάγκη βλέπειν· τὴν δὲ διάνοιαν περὶ τὰ τῶν ὄντων διατρίβειν φήσομεν· τίνων γὰρ ἔσαι γνώσις ἐν ἡμῖν διανοητικὴ , τῶν τοιούτων εἰδῶν ἀνηρημένων ; οὐ γάρ που περὶ τῶν ὑσαρογενῶν ποιησόμεθα τὴν θεωρίαν· ταῦτα γὰρ αὐτὰ τῶν αἰσθητῶν ἐστὶν ἀτιμότερα καὶ τῶν ἐν αὐτοῖς κοινῶν· πῶς οὖν τὰ τῇ διανοίᾳ σύστημα γνωστὰ , καταδεικτέστερα τῶν ἐπὶ τῆς αἰσθήσεως ἔσται γνωσσομένων ; λέ-

(1) B. C. νουμένης.

(2) B. Deest πρὸ.

(3) B. C. D. καὶθεῖκατ' ἐνέρ.

(4) B. C. οὐδαμῶς.

(5) B. Deest παρά. D. περὶ.

(6) B. C. D. περὶ

(7) B. C. ὅποι τοῦ τρέψαι.

(8) C. σύμβολα.

πεται ἄρα μηδὲν ἄλλο γινώσκειν ἡμᾶς, ἢ τὰ αἰσθητά· πρό-
 θεον οὖν αἱ ἀποδείξεις; ἐκ γὰρ τούτων αἱ ἀποδείξεις, ἃ καὶ
 αἷτια τῶν ἀποδεικτικῶν ἐστί, καὶ πρότερα κατὰ φύσιν καὶ
 οὐχ ὡς πρὸς ἡμᾶς, καὶ τιμιώτερα τῶν ἐξ αὐτῶν δεικνυ-
 μένων· ἀλλαμὴν ἐξ ὧν αἱ ἀποδείξεις, ταῦτα ἐστί καθόλου,
 ἀλλ' οὐ μερικᾶ ἐστί· πρότερα ἄρα τὰ καθόλου καὶ αἰτιώ-
 τερα καὶ τιμιώτερα τῶν μερικῶν· ὄθεν, οἴμαι, καὶ οἷς μὴ
 θεκεῖ εἶναι τὰ εἶδη, διασθέντες ὑπὸ τῆς ἀληθείας, ἐν τοῖς
 περὶ ἀποδείξεως λόγοις τὸ καθόλου σεμνύνουσι καὶ θειότε-
 ρον καλοῦσι τῶν καθ' ἕκαστα· τοῦτο γὰρ ποιεῖ τὰς ἀπο-
 δείξεις τοιαύτας οἷας ἐκεῖνοι φασί· πρόθεν δὲ οἱ ὅρισμοί; καὶ
 γὰρ ὁ ὅρισμός διὰ τῶν (1.) ἐν τῇ ψυχῇ πρόεισι λόγων· τὸ
 γὰρ ἐν ταῖς καθ' ἕκαστα κοινὸν ὀρίζομεν, τὴν πρώτην ἔνδον
 ἔχοντες τὸ εἶδος, οὐ τὸ ἐν τούτοις εἰδῶλον· εἰ τοίνυν ἀρχὴ
 τῆς ἀποδείξεως ὁ ὅρισμός, χρὴ καὶ ἄλλον ὀρισμὸν εἶναι
 πρὸ τούτου τῶν πολλῶν εἰδῶν καὶ οὐσιωδῶν ἐν ψυχᾷς
 λόγων· ἐπεὶ γὰρ ἐν (2) ἐκάστη ψυχῇ τὸ αὐτοδίκαιον εἰπεῖν ὡς
 εἴπομεν, δηλὸν ὡς πολλάκις δίκαια (3) τὰ ἐν ἡμῖν, ἔχοντά τι
 κοινόν, ὄθεν καὶ ἐκάστη ψυχὴ γνοῦσα τὸν ἐν αὐτῇ τοῦ
 δικαίου λόγον, εἶδε τὸν ἐν ἀπάσαις ταῖς ἄλλαις ὁμοίως·
 εἰ δὲ ἔχει τι κοινόν, τοῦτο τὸ κοινόν ἀφοριζόμεθα δὴ που
 τί ἐστί ἀπὸ λέγοντες· καὶ τοῦτο ἐστὶν ἀποδείξεως ἀρχή·
 ἀλλ' οὐ τὸ ἔνυλον καὶ θητόν πως ὄν κατατεταγμένον· δεῖ
 γὰρ ἐν ταῖς ἀποδείξεσι καὶ τοῖς ὀρισμοῖς, ὅλον τὸ μερικόν
 ὑπὸ τοῦ καθόλου καὶ τὸν ὀρισμὸν τελεῖν· οἱ δὲ τῶν ἐν τοῖς

(1) D. τὸν... λόγον.

(2) D. γὰρ ὡς.

(3) B. C. πολλά ἐσι δίκαια

B. C. πολλά ἐσι τεκτα δίκαια.

καθ' ἕκαστα κοινῶν ὀρισμοὶ οὐ παραλαμβάνουσιν (1) ὅλα τὰ καθέκαστα· ποῦ γὰρ ὁ Σωκράτης ὅλον (2) ζῶον λογικὸν θνητὸν, ὄντων ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλων ἃ ποιεῖ τὸ καλούμενον ἰδίως ποιόν; ὁ δὲ τοῦ ἐν ἡμῖν ἀνθρώπου λόγος, ὅλον ἕκαστον περιέχει τὸ καθέκαστον· πάσας γὰρ περιέχει τὸ καθέκαστον... τὰς δυνάμεις ἐνοειδῶς, ὅσαι περὶ τὰ καθέκαστα θεωροῦνται· καὶ τὸ ζῶον ὁμοίως· τὸ μὲν ἐν τοῖς καθέκαστα, ἕλασσον καὶ αὐτῶν τῶν καθ' ἕκαστα καὶ τῶν εἰδῶν· οὐ γὰρ ἔχει πάσας ἐνεργείας (3) τὰς διαφορὰς, ἀλλὰ δυνάμει μόνον ὄθεν, καὶ ὡς περ ὕλη γίνεται τῶν ἐπιγυγνομένων εἰδοποιῶν διαφορῶν· τὸ δὲ ἐν ἡμῖν κρεῖττον τοῦ ἀνθρώπου καὶ περιληπτικώτερον· πάσας γὰρ περιέχει τὰς διαφορὰς ἠνωμένως, καὶ οὐ δυνάμει καθάπερ ἐκεῖνο, ἀλλὰ κατ' ἐνέργειαν. Εἰ ἄρα ὀρισμὸν εὐρήσομεν, ὅς ἐσται ἀποδειξίως ἀρχή, δεῖ τοιούτου πράγματος εἶναι τὸν ὀρισμὸν, ὃ ἐσται πάντως (4) τοῦ μερικωτέρου περιληπτικόν· τοιαῦτα δὲ τὰ ἐν ἡμῖν (5) εἶδη καὶ οὐ τὰ ἐν τοῖς (6) καθέκαστον ἀναιρεθέντων ἄρα τούτων, οὐδὲ ὀρίζεσθαι δυνατόν· οἰχθήσεται οὖν εἰκότως καὶ ἡ ὀριστικὴ μετὰ τῆς ἀποδεικτικῆς, ἀπολιποῦσα (7) τὴν ἀνθρωπίνην νόησιν, ἀλλαμῆν καὶ ἡ διαιρετικὴ μετὰ τούτων, ὄνομα ἐσται μόνον· αἱ γὰρ διαιρέσεις οὐδὲν ἄλλο ποιούσιν, ἢ διακρίνουσι τὰ πολλὰ ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ τὰ ἐνιαίως

(1) B. C. περιλαμβάνουσιν.

(2) D. ὅλος.

(3) D. ἐνεργεῖν.

(4) B. C. παντός.

(5) B. τὰ ἐν αὐτοῖς.

(6) C. Deest εἶδη.

(7) B. C. ἀπολείπουσιν.

ἐν τῷ ὅλῳ προϋπάρχοντα ἐν ταῖς οἰκείαις χωρίζουσι διαφοραῖς· οὐκ ἔξωθεν προστιθεῖσαι τὰς διαφοράς, ἀλλ' ἐνδοῦ ἐν αὐτοῖς οὖσας τοῖς γένεσι καὶ τὰ εἶδη διαιρούσας ἀπ' ἀλλήλων θεωροῦσι (1). Ποῦ δὴ οὖν ἔσται τὸ ταύτης ἔργον, τῶν οὐσιωδῶν ἐν ἡμῖν οὐκ ὄντων εἰδῶν; τὸ γὰρ ἐν τοῖς ὑστερογενέσι τούτοις τὴν πραγματείαν αὐτῆς (2) ποιῶν, οὐδὲν ἔστιν ἐπησθημένων τῆς κατ' αὐτὴν δυνάμεως· δοξαστικῆς γάρ ἐστι διαιρετικῆς, τὰ ὑστερογενῆ διαιρεῖν, διανοητικῆς δὲ καὶ ἐπιστημονικῆς, τὰς οὐσιώδεις τῶν ἐν ψυχῇ λόγων διαφοράς θεωρεῖν, καὶ τὰς ἠνωμένας δυνάμεις ἀκαπτύσσειν, καὶ ἀπὸ τῶν ὀλιγωτέρων ὄρῳ ἀποφυόμενα τὰ μεραιώτερα. Πολλῷ δὴ οὖν πρότερον τῆς τε ὀριστικῆς καὶ τῆς ἀποδεικτικῆς αὐτὴ παντελῶς ἂν εἴη μάταιος, εἰ μὴ ἔξουσαν αἰ ψυχῆ τοὺς οὐσιώδεις λόγους· σκιωδέστερον γὰρ τῆς ἀποδείξεως ὁ ὀρισμὸς καὶ ἀρχαιώτερον, καὶ τοῦ ὀρισμοῦ πάλιν ἡ διαίρεσις· δίδωσι γὰρ ἡ διαιρετικὴ τῇ ὀριστικῇ τὰς ἀρχάς, ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν· καὶ οὐ δήπου τῆς ἀποδείξεως ἐν τοῖς ὑστερογενέσιν ἀθυρεῖν οὐκ ἀνασχομένης, ὁ ὀρισμὸς καὶ ἡ διαίρεσις περὶ ταῦτα καὶ τὰ τούτων εὐτελέστερα ποιήσεται τὴν πραγματείαν. Πᾶσαν ἄρα τὴν διαλεκτικὴν ἀναιρήσομεν εἰ μὴ προσησόμεθα (3) τοὺς οὐσιώδεις λόγους τῶν ψυχῶν· ἡ γὰρ τοῦ διαλέγεσθαι δύναμις (4) τῶν κατὰ ταῦτόν, ταύταις χρῆται ταῖς μεθόδοις ἐπεὶ καὶ τὴν ἀναλυτικὴν, ἀνάγκη συναιρεῖσθαι ταύταις· ἀντίκειται γὰρ τῇ μὲν ἀποδεικτικῇ, ὡς ἀπὸ τῶν αἰτιατῶν

(1) B. C. θεωροῦσθαι.

σοίμεθα.

(2) C. αὐτὴν.

(4) B. C. Deest τῶν.

(3) B. C. προσησόμεθα D. προ-

ἀναλύουσα εἰς τὰ αἷτια· τῇ δὲ ὀριστικῇ, ὡς ἀπὸ τῶν συν-
 θέτων εἰς τὰ ἀπλούστερα· τῇ δὲ διαιρετικῇ, ὡς ἀπὸ (1) τῶν
 μερικωτέρων ἐπὶ τὰ καθολικώτερα· τοσαυταχῶς (2) γὰρ ἡ
 ἀναλυσις, ὥστε ἐκείνων διαφθειρομένων, πάσχοι ἂν καὶ
 αὐτὴ ταύτην. Εἰ ἄρα μὴ ἔστι τὰ εἶδη, οὐδὲ οἱ ἐν ἡμῖν ἔσον-
 ται λόγοι τῶν πραγμάτων εἰ δὲ μὴ εἰσὶν οἱ ἐν ἡμῖν λό-
 γοι τῶν πραγμάτων, οὐκ ἔσονται αἱ διαλεκτικαὶ μέθοδοι
 καὶ ἄς τὰ ὄντα γνώσκομεν, οὐδ' ἔποι τρέψωμεν τὴν
 διάνοιαν ἐξομεν· αὐτὴ γὰρ ἡ δύναμις μάλιστα τῆς ψυχῆς
 ποθοῦσα τὴν αἰτίαν, ἐπὶ τὰ εἶδη καταφεύγει καὶ τὰς μετέ-
 θεας τὰς γεννητικὰς τῶν πολλῶν· ἡ δὲ δόξα καὶ τοῖς ὑστερο-
 γενέσιν ἀρμυῖται καὶ τοῖς ἐν· τοῖς κατέστακα κατατεταγμέ-
 νοις. Πῶς οὖν ἀποδιόσει τὰς τούτων αἰτίας, καὶ εἰς ποίας
 ἀρχὰς ἀνάγουσα τὴν θεωρίαν; τὰ γὰρ ὡς ἀληθῶς αἷτια
 τῶν ὄντων, ἔστι παραδειγματικά καὶ ποιητικά καὶ τέλεια·
 καὶ μὴ ὄντων δὲ τῶν εἰδῶν, οὔτε παραδείγματα εἶναι δυνα-
 τόν· ταῦτα γὰρ ἦν τὰ εἶδη τῶν παραδειγμάτων τὰ κυριώ-
 τατα· οὔτε ποιητὴν θεὸν τῶν ἐγκοσμίμων· ἔχει γὰρ ἂν τὰ
 εἶδη τῶν γιγνομένων (3) τὸ ποιῶν καὶ τὰς αἰτίας· οὔτε
 τελικὸν αἷτιον· τὸ γὰρ τοῦ εἶναι τελικὸν αἷτιον, μεταξὺ τοῦ
 τε ὄντος δι' αὐτοῦ, καὶ ἑαυτοῦ ποιητικὴν ἀρχὴν ἀποφαίνει,
 καὶ ἦν τὰ πρὸς αὐτὰ ὄντα τυγχάνει τοῦ οἰκείου τέλους.
 Οὐκ ἄρα δυνατόν αἰτίας τῶν ὄντων ἀποδοῦναι, πῶς ἔστω
 διαστα. διὸ καὶ ὁ μὴ προσιέμενος τὴν ὑπόθεσιν ταύτην,
 ὁμοῦ τοῖς παραδείγμασι καὶ τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνεῖλεν

(1) C. ἀπὸ τῶν δευτέρων.

(3) D. γιγνομένων αὐ· ποιῶν.

(2) B. C. ποσαχῶς.

ἐκ τῶν εἰδῶν· τὸ δὲ τελειὸν ἀτελῶς ὑπέθετο· τῆς γὰρ κινήσεως αὐτὸ ποιεῖ τέλος, ἀλλ' οὐ τοῦ εἶναι πάντων.

« Τοῦ τοιοῦτου μὲν οὖν μοι δοκεῖς καὶ μᾶλλον ἡσθῆσθαι.
 » — Ἀληθῆ λέγεις, φάναι. — Τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας
 » πέρι; ποῖ τρέψῃ ἀγνοουμένων τούτων; Οὐ πάνυ μοι δοκῶ
 » καθορᾶν ἔν γε τῷ παρόντι (1) ».

Πρώτην μὲν βοήθειαν εἰς τὸν Σωκράτην καταβάλετο μετὰ τὸν ἐκ τῶν ἀπορητικῶν λόγων Ἰλιγγον, τὴν συντομωτάτην καὶ ἀληθεστάτην ἀπόδειξιν τῆς τῶν εἰδῶν ὑποθέσεως, ἥς καὶ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ λόγων ἀντειλήφθαι φησὶ (2) καὶ αὐτὸν, ἀλλ' ἀτελῶς· τὸ γὰρ ἡσθῆσθαι γνώσεως ἐστὶ τῆς φαυλοτάτης καὶ ἀτελεστάτης ἰδέου· οὐδὲ γὰρ ἦν εἰκὸς τελείως ἀντιλαμβανόμενον (3) τῆς ὑπάρξεως τῶν εἰδῶν, ἔτι θορυβῆσθαι διὰ τούτων τῶν ἀποριῶν. Δευτέραν δὲ ἄλλην καταβάλλεται βοήθειαν, τὴν πορείαν ὑπογράφων αὐτῷ καθ' ἣν προσθήσει (4) τὸ ἔλλειπον, καὶ τελείως καταδράζεται τῆς τῶν εἰδῶν θεωρίας· ἔστω γὰρ εἶναι τὰ εἶδη· ἀλλὰ δέδεικται, ὅτι εἰ ἐστὶ γνωστὰ (5) ἡμῖν, οὐκ ἔστι πῶς οὖν φιλοσοφήσωμεν περὶ αὐτὰ ὄντα, γνώσεως αὐτῶν ἡμῖν ὑποσθῆναι μὴ δυναμένης, ὡς ὁ τῶν ἀποριῶν ἐδείκνυ λόγος; Πρὸς δὲ τοῦτο πάνυ μὲν ὁ Σωκράτης ἠπόρησεν· εὔρε δὲ τὴν δευτέραν βοήθειαν ὁ Παρμενίδης, ἐφ' ἣν καὶ παρακαλεῖ τὸν Σωκράτην πατραϊκῶς καὶ κηδεμονικῶς, ἵνα προσλαβὼν τὸ ἔλλειπον τῆς παρασκευῆς, ἀξίος ἀναφανῆ τῶν εἰδῶν θεατῆς.

(1) B. D. Ἐν γε τῷ παρόντι.

(4) B. προσθήσεται.

(2) A. B. C. φησὶ.

(5) B. C. γνωστόν.

(3) C. ἀντιλαβόμενον.

(6) D. εἶπε.

« Πρώην (1) γάρ, εἰπεῖν, πρὶν γυμνασθῆναι, ὡς Σώφρα-
 » τες, ὀρίζεσθαι ἐπεχειρεῖς (2) καλόν τε τί και δίκαιον
 » και ἀγαθόν, και ἐν ἑκαστον τῶν εἰδῶν· ἐνενόησα γάρ και
 » πρώην σου ἀκούων διαλεγομένου ἐνθάδε Ἀριστοτέλει
 » τῷδε ».

Κατὰ μὲν τὴν εὐφυΐαν και τὴν προθυμίαν, οὐδὲν ἔχει
 τὸν Σωκράτην παντάπασι ὡς ἐλλείποντα (3) τοῦ μέτρου
 τοῦ προσήκοντος ἐπανορθοῦν· κατὰ δὲ τὴν ἐμπειρίαν μόνην,
 αὐτὸν ἐνδεῶς ἔχειν ὑπέληφεν, ὅθεν και παραινῆ πολυπε-
 ρότερον αὐτὸν γενέσθαι διὰ τῆς διαλεκτικῆς, ἐπὶ πολλῶν
 γυμνασάμενον, και τὰς ἀκολουθίας κατιδόντα τῶν ὑπο-
 θέσεων, ἔπειτα οὕτως ἐπὶ τὴν τῶν εἰδῶν τραπέσθαι θεω-
 ρίαν· ὅσα γάρ νῦν ἠπόρηται, ταῦτα τοῖς περὶ διαλεκτικῆν
 γεγυμνασμένοις (4) ἐσὶν εὐδιάλυτα. Καὶ τοῦτο μὲν ἐστὶ τὸ
 ὄλον τῶν λόγων τέλος· ταύτην δὲ τὴν γυμνασίαν, οὐ τοιαύ-
 τὴν εἶναι νομιστέον, οἷαν τὴν ἐπιχειρηματικὴν μέθοδον
 λέγειν εἰώθασιν· ἐκείνη μὲν γὰρ πρὸς δόξαν βλέπει (5)·
 ταύτην δὲ καταφρονεῖν φησὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης (6)·
 αὐτὴν γοῦν τοῖς πολλοῖς και ἀδολεσχίαν κατονομάζεσθαι·
 και γὰρ ἐκείνη μὲν περὶ ἐν πρόβλημα πολλὰς παραδίδωσιν
 ἐπιχειρήσεις, ἀφ' ὧν δυνασόμεθα κατασκευάζειν ἢ ἀνασ-

(1) Heindorf. Ast. Bekk.
 πρῶ. Fischer πρῶτ.

(2) B. C. ἐπιχώρεις. Editt.
 ἐπιχειρεῖς.

(3) A. ἐλλείποντος.

(4) B. γυμνασαμένοις.

(5) D. βλέπειν.

(6) D. δόξης· οὐδὲ γοῦν αὐ-
 τὴν εἶναι τοῖς πολλοῖς, και ἀδο-
 λεσχίαν διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν
 ὑπ' αὐτῶν προσονομάζεσθαι.

κευαίξω (1) ἐνδόξως τὸ προτεθέν· αὐτὴ δὲ περὶ τὰ πολλὰ καὶ διαφέροντα προσλήματα τὴν αὐτὴν ἡμῶν παραδίδωσι μέθοδον, τῶν μὲν ἀντικειμένων ἐξεταστικῶν, ἄλλως δὲ τὰ μὲν κρατύναι, τὰ δὲ ἐλέγξει τῶν μαχομένων· ὥστε ἑτέρα μὲν αὐτὴ παρ' ἐκείνην, τοσούτω δὲ καλλίων ἐκείνης, ὅσω καὶ ταῖς ἐκείνης τιμωτέραις μεθόδοις ἀνωθεν αὐτὴ χρῆται πρὸς τὸ οἰκτεῖον ἔργον· καὶ γὰρ διαίρεσεν καὶ ὀρισμοῖς καὶ ἀποδείξεσιν. Ἐὰν οὖν γυμνασώμεθα κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον, πολλὴ ἐλπὶς ἡμᾶς γησιῶς ἀντιλαβέσθαι τῆς τῶν εἰδῶν. Σωρίας· διαθρωτακούς μὲν τῶν ὑποσυγκεχυμένων ἐνοιῶν γενομένους, διαλυτακούς δὲ τῶν φανομένων ἀπόρων, ἀποδεικτικούς δὲ τῶν νῦν ἀγνωσμένων· πρὶν δὲ ταύτης κρητήσομεν, οὐ δυνασώμεθα μετ' ἐπιστήμης ἕκαστον ἀφορίζεσθαι τῶν εἰδῶν. Καὶ πῶς φαίη ἂν τις ὅπως δυνατόν ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη; τὰ γὰρ ἀπλᾶ καὶ ἀμέριστα, ποικίλων λόγων οὐκ ἐπιδέχεται καὶ σύνθεσιν· πᾶν γὰρ ὀριστὸν, ἐπιστητὸν πῶς ἐστὶν οὐδαμοῦ δὲ τὸ εἶδος ἐπιστητὸν. Ἐδειξε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐν ταῖς Ἐπισταλαῖς, ὅτι τὸν αὐτοκύκλον, οὔτε ὄνομα ποιᾷ γνωστὸν ἡμῖν, οὔτε ὁ χαρακτήρ, οὔτε ὁ ὀρισμός, οὔτε ἡ ἀπόδειξις, ἀλλ' ἡ νόησις. Ἡ τὸ μὲν ὀρίζεσθαι δηλοῖ καὶ νῦν, ὡς ἔμπροσθεν, οὐ τὸ ὀριστικῶς ἀποδόσεις ποιῆσθαι τῶν εἰδῶν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἕκαστον ὑφισταῖναι τούτων λέγειν (2) διακεκριμένον ἀπὸ τῶν ἄλλων, χωριστὸν ἀπὸ τῶν μετεχόντων. Εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦτο αὐτὸ ζητοῦμεν ἐφ' ἑαυτοῦ, πότερον ὀρίζεσθαι τὰ εἶδη δυνατόν, ἢ οὐ δυνατόν, οἷόν τὸ (3) αὐτοκαλὸν ἢ τὸ αὐτοδίκαιον· διὰ μὲν

(1) B. C. Deest ἢ ἀνασ-
κευαίξωιν.

(2) B. λέγει.

(3) A. ἢ αὐτοκαλόν:

τοὺς ἐν Ἐπιστολαῖς ῥηθέντας ὑπ' αὐτοῦ λόγους ἀνάγκης αἰσῆς νοήσει μόνῃ (1) εἶναι φάσαι ληπτῶν ἑκαστῶν εἶδος, μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ παραλαβεῖν δύνασθαι μήτε λόγον ἰκανῶς· διὰ δὲ τὸ τὴν διαλεκτικὴν περὶ τὰ εἶδη τὴν πραγματικὴν ἔχειν, καὶ (2) διαιρέσεις ἐκείνων τινὰς εἶναι (3) ὄρους· ταύτην (4) γὰρ εἶναι τῆς διαλεκτικῆς ἑκατέρωθεν (5) τὴν ἐνέργειαν. Εἰδ' οὖν διὰ ταῦτα ζητοῦμεν ἀφ' ἑαυτοῦ, πότερον ὄριστα δεῖ τὰ εἶδη λέγειν, ἢ οὐ; ῥητέον ὅτι τὸ αὐτοκαλὸν καὶ τὸ αὐτοδόκιμον καὶ τὸ αὐτοσαθὸν, οὐ μόνον ἐστὶν ἐν τῷ νῷ, ἀλλὰ καὶ ἐν ψυχαῖς καὶ ἐν ταῖς αἰσθητοῖς· καὶ τὰ μὲν οὐκ ἐστὶν ὄριστα, τὰ δὲ ἐστὶν· καὶ οὐ χρὴ διὰ τὴν τοῦ (6) αὐτοῦ προσθήκην, εὐθύς ἐπὶ τὰ νοητὰ (7) ὡς ἀληθῶς εἶδη τὰς ζητήσεις ἀκαπέμπειν· ὃ δὴ παθόντες τινὲς, καὶ τῶν κοινῶν ἰδέας εἴθετο, καὶ τῶν τεχνητῶν, διὰ τὴν αὐτοκερικίδα τὴν ἐν Κρατύλῳ, καὶ τὸ αὐτοανόσιον ἐν Εὐθύφρονι πάντων τῶν εἰδῶν κατὰ τὴν πρὸς τὰ καθέκαστα-διαφορὰν τῷ αὐτῷ χαρακτηριζομένων. Τούτου δὲ διακριθέντος (8), εἰ δεῖ συντόμως εἰπεῖν τὸ δεκεῖν, τὰ μὲν νοητὰ εἶδη, καὶ ἐν πολλοῖς ἢ τοῖς μερικοῖς, οὐκ οὐκ ἐστὶν ὄριστα· διὰ τὴν ἀπλότητα αὐτῶν· καὶ ὅτι διὰ νοήσεως ἐστὶ ληπτὰ, καὶ οὐ συνδέστως· καὶ ὅτι (9) πάντα τὰ ὄριστα μετέχειν (10) δεῖ καὶ κοινῶς τινὸς οἶον ὑποκειμένου, καὶ

(1) D. μόνον.

(6) B. Deest. τῷ.

(2) A. C. D. καὶ τὰς διαιρέσεις.

(7) B. C. νοητὰ καὶ ὡς.

(8) A. B. D. Lacunula

(3) A. C. D. εἶναι ὄρους.

est.

(4) A. C. D. ταύτης.

(9) A. C. καὶ δεῖ ὅτι.

(5) A. C. D. ἑκατέρας.

(10) D. Deest καὶ.

ἄλλου παρ' ἑαυτὰ τινός. Ἐν δὲ τοῖς θείαις εἰδέσιν, οὐδέν ἐστι τοιοῦτον· οὐδὲ γὰρ τὸ ὄν εἰς ἄλλο τι χωρεῖ, καθὼς φησιν ὁ Τίμαιος, ἀλλὰ κἄν πρόοδον ποιῶται τινὲ ἀπ' ἑαυτῶν, τρόπων τινὰ αὐτὰ ἔστω ἐκείνα κατὰ δευτέρας γενόμενα τάξιν. Ταῦτα δὲ ψυχικά καὶ αἰσθητά, ὀριστά ἐστί, καὶ ἀπλῶς ὅσα κατὰ παραδειγματικῶν αἰτίων γέγονε, καὶ ὅσα τῶν εἰδῶν λέγεται μετέχειν· ἀ δὲ μήτε ὡς παραδείγματα προήλθε τὰ πρώτιστα εἶδη (1), μήτε μετέχει ἐκείνων, ταῦτα οὐκ ἔστιν ὀριστά, ἀλλὰ νοητὰ μένων· καὶ γὰρ τῶν διαλεκτικῶν ἐκείνα μὲν τὰ πρῶτα θεωρεῖν, ἀκλαῖς ἐπιβολαῖς καὶ αὐτῶν χρωμάτων, ὀριζομένην δὲ ἢ διουροῦσαν, εἰς τὰς εἰκόνας αὐτῶν ὄρεν· πῶς γὰρ ἂν εἴην διαίρεσις τῶν ἀμερότων, ἢ ὀρισμοὶ κυρίως τῶν ἀσυνθίτων; Εἰ οὖν τὸ καθιερῶτατον ἐστὶ νόῦ καὶ φρονήσεως ἢ ταιεῦτη ἐπιστήμη, ὅλων δὴ ὅτι καὶ νοήσῃσι χρῆται καθαραῖς ταῖς (2) περὶ τὰ νοητὰ, καὶ μαθόντοισι πολυεδέσιν, αἷς καταδείξει τὰ ἐν δευτέραις ὄντα τάξιαι ἀπ' ἐκείνης (3) θεάματα καὶ οὕτως αἰ τοῦ Πλάτωνος ἀληθεύουσι λόγου περὶ τε τῶν πρακτικῶν εἰδῶν καὶ περὶ τῶν τῆς διαλεκτικῆς μεθόδων. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθε μοι περὶ τῶν ζητηθέντων· εἰ δὲ καὶ ἄλλα ἅττα ὀριζόμεθα ἂν μὴ ἔστω εἶδη, θαυμαστὸν αὐθὲν; οἷον τῶν τεχνητῶν ἑκαστων, καὶ τῶν μαρίων, καὶ τῶν κασιῶν· τῶ γὰρ εἶναι τοὺς λόγους ἐν ἡμῶν τῶν τε ὄλων καὶ τῶν κατὰ φύσιν ὄντων καὶ τῶν ἀγαθῶν, καὶ ταῦτα γενόμενον, ὅσα ἢ συμπληρωτικά τῶν ὄλων εἰσὶν, ἢ ὅσα μιμῆται τῶν

(1) D. εἶδη μετέχειν ἐκείνων.

(2) B. C. αἷς αἰρεῖ.

C. μήτε ἔχειν ἐκείνων.

(3) B. C. ἐκείνων.

φύσιν, ἢ ὅσα παρυφίσταται τοῖς ἀγαθοῖς· ὡς γὰρ ἔστιν ἕκαστα τούτων, αὐτῶ καὶ γνωστὰ ἡμῖν ἔστι καὶ ὄριστα, καὶ διαλεγόμεθα περὶ αὐτῶν, ἀπὸ τῶν ἐν ἡμῖν ὄρισμένως ἐστῶτων λόγων· ὥστε τοῦτο μὲν οὐ δεῖ θαυμάζειν· ἐκείνο δὲ μάλλον χρὴ συνορᾶν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Σωκράτης ἐπὶ τὸ τί ἐστὶν ἕκαστον ἀπάγει κατὰ (1) τὰς συνουσίας, τοὺς ἐν ψυχῇ λόγους θεωρεῖν ἐπιέμενος, αὐτὸ τὸ καλὸν ἐπιζητῶν, καθὼς πάντα καλὰ φαινόμενα εἰσι, τὸν ἐν ψυχῇ προϋπάρχοντα τῶν καλοῦν λόγον, καὶ αὐτὴν ἐπιστήμην τὴν οὐσιωδῶς αὔσαν ἐν ταῖς ψυχαῖς, οὐ τὴν νοεράν, οὔτε τὴν νοητήν οὐδὲ γὰρ δυνατόν τοῖς προσδιαλεγόμενοις αὐτῶ πρὸς ἐκείνην ἀναφέρεσθαι τὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὅπου καὶ ζητεῖ τὸ νοητὸν κάλλος, ἐνθουσιαστικῶς μάλλον διαγίγνεται, καὶ οὐ μαιευτικῶς, οὐδὲ πειρατικῶς· ὅθεν καὶ ὁ Ἰππίας περὶ τοῦ καλοῦ καὶ ὁ Φαῖδρος, οὐ θαυμαστόν εἰ ὁ μὲν ζητεῖ τὸ πρότερον καλὸν τὸ ἐν ψυχαῖς, οὐδὲ τὸ νοερὸν κάλλος, ἀφ' οὗ πάντα καλὰ τὰ καλὰ· καὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν πειραστικός· πρέπουσι δὲ αἱ λογικαὶ (2) μέθοδοι τοῖς περὶ τὰ ψυχικὰ στρεφόμενοις εἶδη, πείραι καὶ ἔλεγχαι καὶ ὀρισμοὶ καὶ ἀποδείξεις καὶ διαιρέσεις, συνθέσεις τε καὶ ἀναλύσεις. Ταῦτα καὶ περὶ τούτων· ὅπως δὲ ὁ Σωκράτης ἐν νεότητι τελειωτικῶς μὲν ἦν τῶν ἀτελεστοτέρων, καθήκειν δὲ περὶ τοὺς ὑψηλότερον τὰ ὄντα θεωρούμεν, θεάνυσσι καὶ διὰ τούτων ὁ Πλάτων· ὁ γὰρ τὸν Ἀριστοτέλην τὸν νέον μαιευόμενος καὶ ἐξετάζων τοὺς ἐν αὐτῶ λόγους, νῦν τῷ Παρμενίδῃ πράα-

(1) B. C. D. Deest κατὰ.

(2) C. λογιστικά.

εσι, καὶ τῆς παρ' αὐτοῦ τυχεῖν ὑψηλῆσεως ἀξιοῖ, καὶ ὁ περὶ τῶν (1) ὀρισμῶν ἐκείνων ἀναδιδάξας, αὐτὸς τελεωτέρους ὑποδέχεται παρ' ἄλλου κανόνας.

« Καλὴ μὲν οὖν καὶ θεία, εὖ ἴσθι, ἡ ὄρμη ἦν ὀρμας ἐπὶ »
 » τοὺς λόγους, ἐλκυσον δὲ σαυτὸν καὶ γύμνασαι (2) μάλ-
 » λον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι καὶ καλουμένης
 » ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἕως ἔτι νέος εἶ: εἰ δὲ μὴ,
 » σὲ διαφεύξεται ἡ ἀλήθεια ».

Οἱ μὲν οὔτε ὀρμῶσιν, οὔτε ἐπτόηνται περὶ τὴν τῶν ὄντων (3) θεωρίαν· οἱ δὲ ἤδη τελειότητος ἀντελάβοντο κατὰ τὴν γκῶσιν· οἱ δὲ ὀρμηται μὲν, δέονται δὲ τελειώσεως καὶ πείρας λογαῆς, καὶ γυμνασίας εἰς τὴν τεύξιν (4) τοῦ τέλους. Ἐν δὴ τούτοις ἔστι τοῖς μέσοις καὶ ὁ Σωκράτης· ὅθεν ἀποδέχεται μὲν αὐτοῦ τὴν ὄρμην ὁ Παρμενίδης, καὶ καλεῖ θείαν μὲν αὐτὴν ὡς φιλόσοφον· τὸ γὰρ τῶν ὀρωμέκων ὑπεροφᾶν καὶ τὴν ἀσώματον οὐσίαν φανταίεσθαι, φιλόσοφον ἐστὶ καὶ θεῖον· καὶ γὰρ τὸ θεῖον (5) πᾶν τοιοῦτον φαινόμενον, καὶ ἐνηοήσεσιν ἀύλοις ὑφιστός· καλὴν δὲ, ὡς (6) εἰς τὸ ὄντως ἄγουσαν καλόν, ὃ δὴ ἐστὶν οὐκ ἐν (7) τοῖς πρακτοῖς, ὡς ὑστερον οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς ἐνόμισαν, ἀλλ' ἐν ταῖς νοεραῖς ἐνεργείαις, καὶ ὡς τῷ ἀληθινῷ ἔρωτι πρέπουσαν· τὸ γὰρ ἐρωτικὸν εἶδος τῆς ζωῆς, τοῦ κάλλους μάλιστα ἀντέχεται, καὶ τῆς ἐν τοῖς θεοῖς αὐτοῖς καλλονῆς.

(1) B. C. περὶ τὸν ὀρισμὸν.

(2) Sic Bekker. — D. Et

Editt. γύμνασον.

(3) D. περὶ τῆς τῶν ὄντων

θεωρίας.

(4) A. B. C. εἰς τὴν τάξιν.

(5) B. πάντες.

(6) B. C. ὡς τὸ ὄντως.

(7) D. ἐν τοῖς πρακτικαῖς.

Ἀποδέχεται οὖν τὴν ὁρμὴν ὡς θεῖαν διὰ ταῦτα, καὶ ὡς
 καλὴν αἰδέως, ὡς ἐπὶ νοῦν ἀνάγουσαν καὶ ἐπὶ τὸ ἐν ὡς
 μὲν γὰρ θεῖα, τοῦ ἐνὸς ἀπτέχεται, ὡς δὲ καλὴ, τοῦ
 νοῦ, παρ' ᾧ τὸ πρότερον καλόν· καὶ ὡς ἐκκαθαίρουσαν τὸ
 ὄμμα τῆς ψυχῆς, καὶ τὸ θειότατον αὐτῆς ἐπεγείρουσαν.
 Προτείνει δὲ τὴν ὁδὸν τὴν διὰ τῆς διαλεκτικῆς ὡς ἑπτασέστον
 καὶ ἀνυσικνωτάτην· συμφωνῆ μὲν οὖσαν τοῖς πράγμασι,
 δυνάμει δὲ χρωμένην πολλαῖς εἰς τὴν τῆς ἀληθείας κατά-
 ληψιν, ριμουμένην δὲ τὸν νοῦν καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπὶ νοῦ
 δεχομένην, ἀνατείνουσαν δὲ καλῶς δι' εὐτάκτων ἐπαναβα-
 σμῶν ἐπὶ τὸ ὄν, καὶ παύουσαν τῆς περὶ τὰ αἰσθητὰ πλά-
 νης, μεθόδοις τε ἀνελέγκτοις ἕκαστα κινέουσαν ἕως ἐπ'
 αὐτὴν ἀφίκηται τὴν τοῦ ἐνὸς καὶ τάγαθοῦ περιωπὴν. Καὶ
 ταῦτα μὲν εἰρησθῶ περὶ αὐτῶν ἡμῶν τῶν πραγμάτων· ἐπει-
 δὴ δὲ τινὲς τοῦ τῆς γυμνασίας ὀνόματος θραξάμενοι, τὴν
 παρὰ τοῖς Ἡερικατοῖσι ἐπιχειρηματικῆν οἶονται μέθεδον
 ταύτην εἶναι τὴν γυμνασίαν· καὶ γὰρ ἐκείνης τὸ χρήσιμον
 λέγων ὁ Ἀριστοτέλης, πρὸς τὴν γυμνασίαν αὐτὴν εἶναι φησὶ
 συντελοῦσαν· εἴρηται μὲν ἡμῶν ἐκ προσομιλιῶν πολλά πρὸς
 τοὺτους· κενὴ δὲ συντόμως τι πάλιν εἰπέω ἐθδλοντας, πρὸ
 πάντων ἄξιον ἐκεῖνο διορίσασθαι, τί τὸ γυμναστικὸν τῆς
 διαλεκτικῆς ταύτης· καὶ γὰρ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης γυμ-
 νάζειν φησὶ δι' αὐτῆς τοὺς παιδευομένους. Τρία τούτων
 ἔργα τῆς διαλεκτικῆς· τὸ μὲν καθαρτικὸν διὰ τῶν ἐλέγχων,
 ὡς αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ φησιν· ᾧ καὶ ὁ Σωκράτης χρῆται
 πολλῶν πρὸς τὸ σοφιστικὸν φῦλον, τὴν διπλὴν ἀγνοίαν σω-
 φρανίζων· τὸ δὲ, ἀπ' ἐναντίας τοῦτω, τῶν ὄντων ἀναμνη-

σταῶν, ὥς τοὺς εὖ πεφουκότες ἀσπῆγεν ἐπὶ θεωρίαν, αὐτὸ μόνον ἐμφαίνων τὸ ἀληθές· τὸ δὲ ἐπ' ἄμφω διατεῖνον, καὶ τὰ μὲν ἐλέγχων, τὰ δὲ προκαλοῦμενον εἰς ἀλήθειαν (1) ὥστε ἐν πολλοῖς τε ἄλλοις ὁ Σωκράτης διαλόγοις, καὶ τῷ Λυσίδη, θῆλος ἐστὶ γυμνάζων τοὺς λόγους· ταύτην τοίνυν τῆς διαλεκτικῆς τὴν πᾶσαν διὰ τῶν ἀντικειμένων λόγων βάσσανον, ἐν τούτοις μοι δοκεῖ γυμνασίαν καὶ πλάτην ἀποκαλεῖν, καὶ οὐκέτι διὰ ταῦτα δικαιζέω τὴν νυνὶ παραδοθησομένην μέθοδον τῆς ὑπ' αὐτοῦ Σαυμαζομένης διαλεκτικῆς. Καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον· δοκεῖ δὲ μοι καὶ τῆς λέξεως τὸ μὲν εὖ ἴσθι προσκειμένον, βεβαιουῖν αὐτῷ τὸν ἔπαινον ὃν ἐπήνεσε· τὸ δὲ ἔλκυσον, θεῖξιν ἔχειν τῆς συμπαθείας αὐτοῦ καὶ τῆς πνοίας (2) τῆς περὶ τὸ ὄν ὡς γὰρ ἐπὶ τινων δυσἀποσπᾶστων καὶ δυσμεταθέτων, οὕτως εἶπε τὸ ἔλκυσον, ἐλξω προσειπὼν τὴν ἐν τῷ παρόντι περὶ τὰ διαλεκτικὰ θεωρήματα μελέτην καὶ ἐπὶ ταῦτα μεταβάσσω ἀπὸ τῆς τῶν ὄντως ὄντων θεωρίας· τὸ δὲ γύμνασαι μάλλον διὰ τῆς ἀχρήσου δοκούσης εἶναι καὶ καλουμένης ὑπὸ τῶν πολλῶν ἀδολεσχίας, ἐνδείκνυται, τίνα εἴται εἶναι τὴν διαλεκτικὴν τὴν κατ' αὐτόν, ὅτι δοκοῦσαν μὲν ἔχρηστον εἶναι, οὔσαν δὲ δύναμιν ἀναγωγὸν ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν ψυχῶν, καὶ ὅτι παρά μὲν τοῖς πολλοῖς ἀδολεσχίαν προσγορευομένην, κυριώτατα δὲ οὔσαν ἀληθινήν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν· ἐξ ὧν φανερόν ἐστι ταυτόν ἐσθι τῆ θεωρητικῆς τῶν ὄντων καὶ κριτικῆς τῆς ἀληθείας δύναμει· καὶ οὐκ ἐν ἐπιχειρήμασι ψιλοῖς καὶ λογιμαῖς μεθόδοις ἔχουσιν τὴν ὑπόστασιν· τὴν μὲν γὰρ τοιαύτην μέθοδον καὶ Σαυμαζει

(1) τὴν ἀλήθειαν.

(2) B. C. πνοίας.

τὸ πλῆθος· τὴν δὲ νῦν παραθεδομένην, ὡς ἀσυνήθη καὶ μηδὲν αὐτῷ σαφὲς λέγουσαν, ἐκτρέπεται καὶ ἀηδῆ προσο-
νομάζει. Τὸ δὲ ἕως νέος εἶ, πάνυ προσέθηκε καλῶς· νέων
γὰρ οἱ μεγάλοι πόνοι, καὶ ὅτι μεταῤῥυθμίζει τὴν ζωὴν,
ἐπὶ τῶν νέων ῥᾶον, καὶ ὅτι κατὰ τάξιν ὁδὸς οἰκειότερα τού-
τοις, ὡς ἀποχρῶντος τοῦ χρόνου πρὸς τὴν διὰ τῶν μέ-
σων πορείαν. Τὸ δὲ, εἰ δὲ μή, σε διαφευξεται ἢ ἀλή-
θεια, τὸν κίνδυνον ἐδήλωσε τὸν ἀπειλούμενον ἡμῖν ἐκ τῆς
προπετοῦς ὀρμῆς καὶ ἀτάκτου πρὸς τὰ ἄδικα τοῖς ἀγυμ-
νάστοις ὀπίσσω ἐστίν, ὅτι τῆς ὅλης ἀληθείας ἀπόπτωσις·
καὶ γὰρ ἐπὶ θεωρίας καὶ ἐπὶ τελεστικῆς, καὶ τοῦτο
ἐστὶ τὸ ποιοῦν ἀσφαλῆ καὶ ἀπίταστον ἡμῖν τὴν ἀνοδοῦ, ἢ
ἐν τάξει (1) πρόσδος· ὡς γοῦν φησὶ καὶ τὸ λόγιον·

Οὐδενὸς εἵνεκεν (2) ἄλλου ἀποστρέφεται θεὸς ἄνδρα,

Καὶ ζώσῃ δυνάμει (3) καὶ νέας (4) ἐπιπέμπει ἀταρπούς (5),

ὡς δταν ἀτάκτως καὶ πλημμελῶς ἐπὶ τὰ θεϊότατα τῶν
θεωρημάτων ἢ τῶν ἔργων, καὶ τὸ λεγόμενον, ἀμυήτοις
στόμασιν, ἢ ἀνίπτοις ποσὶ ποιησώμεθα τὴν ἀνοδοῦ· τῶν
γὰρ οὕτω μετιόντων, ἀτελεῖς μὲν εἰσι διαβάσεις, κεναὶ
δὲ ὀρμαὶ, τυφλαὶ δὲ αἱ ἀτραποὶ· διὸ καὶ τῷ Πλάτῳ
καὶ τοῖς λόγοις πειθόμενον, διὰ τῶν ἡμῖν προσεχιστέρων
αἰεὶ ποιητέον ἐπὶ τὰ κρείττω, καὶ ἀπὸ τῶν χαμαιζη-
λοτέρων διὰ τῶν μέσων ἐπὶ τὰ ὑψηλότερα τὰς ἀνό-
δους. Ἀπὸ δὴ τούτων τινὲς τῶν ἐξηγητῶν ὀρμηθέντες,

(1) B. C. ἢ ἐν τεύξει.

καὶ ζώσῃ δυνάμει.

(2) Coddss. et Th. Tay-
lorus. ἵνεκεν.

(4) Sic Coddss. et Th.
Taylorus. Leg. κενεάς.

(3) Th. Taylorus omisit

(5) Th. Taylorus ἀταρπούς.

ἀξιούσι τὴν γυμνασίαν ταύτην μὴ εἶναι τὴν διαλεκτικὴν, διὰ δύο ταύτας αἰτίας· μίαν μὲν, ὡς ἀδολεσχίας ταύτης εἶναι κατεψηφισμένης· ἑτέραν δὲ, ὡς νέοις προσήκειν λεγομένης τῆς διαλεκτικῆς, παρ' αὐτῶν τὸ καθαρώτατον εἶναι νοῦ καὶ φρονήσεως ἐν τῷ Φιλῆδῳ σαφῶς ὑμνουμένης (1), καὶ τῷ καθαρῶς καὶ γνησίως φιλοσοφοῦντι προσήκειν ἐν Σοφιστῇ κεκριμένης, καὶ νέοις οὐ παραδοτέας, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ λέγει, μὴ κη λάθωσιν εἰς παρανομίαν ἐλάσαστες τῶν κατὰ φύσιν ἐν ἡμῖν οὐσῶν ἐνοιῶν περὶ τῶν καλῶν καὶ δικαίων ἐκ τῆς τοιαύτης δυνάμεως· οὐ (2) γὰρ ῥάδιον δυνάμεως κρατεῖν οὐ τῆς ἐκτός, τὸν μὴ κεκτημένον νοῦν τῆς δυνάμεως. Ἰπὸ δὴ τινῶν τῷ Πλάτῳ προκειμένων, τὸ μὲν τῆς ἀδολεσχίας ὄνομα τοῦ Πάρμενιδου σαφῶς οὐκ ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κρίσεως εἰπόντος, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν φήμης, φήσομεν τὴν γυμνασίαν ταύτην διορίζειν τῆς διαλεκτικῆς· οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐκάλουν πάντας, ὥσπερ καὶ αὐτὸν τὸν Σωκράτην τῶν Κωμικῶν τινὲς, πτωχὸν ἀδολέσχην ἀποσκώπτοντες προσηγόρευον, καθάπερ εἰπὼν οἶδα καὶ πρὸ τῶν ἐξηγήσεων· καὶ (3) αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν οὕτως καλεῖν ἀξιοῖ διὰ τὴν παντοίαν τῶν ζητούμενων ἦν εἶδε ποιεῖσθαι βάσανον, καὶ δυσπαλλακτέαν τῶν λόγων πρὸ τῆς εὑρέσεως ἀληθοῦς, ὡς καὶ τοῦτο προεῖπον· δεινὸν γὰρ πρᾶγμα, φησὶν αὐτὸς ἐν Θεαιτήτῳ, ἀδολέσχης ἀνὴρ, ἑαυτὸν λέγων ἄνω καὶ κάτω στρέφοντα τοὺς λόγους περὶ ὧν ἐκεῖ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο· καὶ ἐν Φαίδῳ δὲ περὶ τοῦ τῶν Κωμικῶν σκώμματος φησὶ τό

(1) D. ὑμνημένης.

(3) D. καὶ αὐτὸς τὴν ἑαυτοῦ.

(2) D. σοὶ γὰρ ῥάδιον.

γε μὴ ἀνέξεσθαι τῶν ἀδολέσχην αὐτὸν ἀποκαλούντων·
περὶ (1) προσκόντων γὰρ ποιῆσθαι τοὺς λόγους, μέλλων
εἰς ἄδου ἵεναι, καὶ ζητῶν εἰ ὑπομένουσιν αἱ ψυχαὶ ἐν ἄδου
μετὰ τὸν τοῦ σώματος χωρισμόν. Τοῦτο μὲν οὖν τοῦνομα
περὶ τῶν πολλῶν εἰς τοὺς διαλεκτικούς φέρει (2), ὃν οὐκ
ἔδει προσάγειν (3) εἰς μέσον ὡς κατηγοροῦντα τῆς προκει-
μένης γυμνασίας· τὸ δὲ ἐν Πολιτεία μὴ παραδιδόναι νέους
τῆν διαλεκτοσὴν, ἀληθῆς μὲν, ἔχει δὲ αἰτίαν εὐλόγηστον·
διότι τοὺς ἐπιπαιδευομένους νέους ἀκόμαλον ἔχειν ἀνάγκη
τὴν φύσιν, καὶ οὐ πάντως ἀρίστην· καὶ διὰ τοῦτο δέος
εἶναι, μὴ καὶ τινες αὐτῶν εἰς (4) τὴν εἰρημένην παρανο-
μίαν ἐλάσωσι. Τῷ δὲ Σωκράτει θείαν ὁρμὴν ἔχοντι καὶ
εὐφυῶν ἀρετοτάτην, ἐνταῦθα παρακελεύεται μετιέναι τοὺς
διαλεκτικῶς λόγους Παρμενίδης, οὐδὲν εὐλαβούμενος μὴ
πάθῃ τι τοιοῦτον εἶον οἱ πολλοὶ πάθουσι ἂν τῶν ἐν πολι-
τεία κοινῇ παιδευομένων νέων· οὐ γὰρ ταῦτόν μίσην τε φύσιν
τὴν ἀρίστην ἄγειν, καὶ πολλὰς καὶ ἀνομοίους ἀλλήλους, ἐν
αἷς τὰς μὴ ἀρίστας ἀνάγκη πολλὰκις παραφέρεσθαι πρὸς
τὸ χεῖρον. Ἀμφότεροι οὖν ὀρθῶς· καὶ ὁ ἐν Πολιτεία Σωκρά-
της, ἀγέλης νέων κούδελαν ἐπιτιθέμενος, καὶ ὁ ἐνταῦθα
Παρμενίδης, τὸν ἀριστόν τῶν νέων παραλαβὼν, καὶ ἀξίων
ὁδεύειν διὰ ταύτης τῆς ἀγωγῆς, ἣν τῷ πλήθει τῶν νέων
ἐφαρμόζειν οὐκ ἦν δυνατόν.

« Τίς οὖν ὁ τρόπος, φάναι, ὧ Παρμενίδη, τῆς γυμνα-
σίας;—Οὗτος, εἰπεῖν (5), ἂν περ ἤκουσας Ζήνωνος. »

(1) B. C. περὶ τῶν προσκίε

(2) D. φέρον.

(3) D. προσάγειν.

(4) D. ἐκ τῆς εἰρημένης

παρανομίας.

(5) Sic Bekk.—Editt. εἰπὴν

Ἐκ τῶν προειρημένων ἀπάντων, περὶ μὲν τὴν τῶν πραγμάτων διάσκεψιν, ταῦτα ληπτέον ὅτι εἰσὶν ἰδέαι, καὶ τῶν εἰσὶ, πῶς μετέχονται, ὅποῖαι εἰσὶν εἴρηται γὰρ ὅτι οὐ σωματικαί, οὐ φυσικαί, οὐ ψυχικαί, ἀλλὰ νοεραί, καὶ παραδειγματικαί, καὶ ἄσχετοι, καὶ πᾶσι παροῦσαι τοῖς δευτέροις ἀμειγῶς· καὶ εἶτι πόσαι τάξεις αὐτῶν· καὶ γὰρ τοῦτο διελόμεθα, καὶ ποῦ περατοῦνται, καὶ ποῦ πρῶτον ἐκφανονται, καὶ πῶς διὰ τῶν μέσων εὐτάκτως ποιοῦνται τὴν πρόδον· περὶ δὲ τὴν τῶν προσώπων διέθεσιν, ὅτι πάντων μὲν ἐστὶ τελεσιουργός ὁ Παρμενίδης, παρακυλεύεται τῷ Σωκράτει ζηλοῦν· τρίτος δὲ ὁ Σωκράτης ὁ δι' ἀμφοῖν ἀναγόμενος· περὶ δὲ τὸν τρόπον (1) τῆς διδασκαλίας, ὅτι διὰ τῶν εἰδῶν ἰδέουσας ὁ Πλάτων κατὰ πάντας τοὺς θεῖους διακόσμους, καὶ ἀναδραμῶν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν ἐπὶ τὰ νοητὰ, ἀνωθεν πάλιν ἀπὸ τοῦ ἐνός ἀρξάμενος, ἐπιδείξει πῶς ἀπάντων ἐστὶν αἴτιον τῶν ὄντων, καὶ πῶς ὑποστατικὸν τῶν εἰδῶν τῶν πρῶτιστων, ἀφ' ὧν συνέχονται (2) πᾶσαι τῶν ὄντων ἀρχαί· καὶ ὅτι προτέλεια τῆς τοιαύτης ἐστὶ θεωρίας ἢ περὶ τὰ εἶδη γυμνασίᾳ· πρὶν δὲ ἀρξεται τῆς ἐποπτικωτάτης μεταγωγίας, βούλεται παραδοῦναι τὴν μέθοδον καθ' ἣν ποιήσεται τοὺς λόγους, καὶ τὴν δύναμιν ἀφ' ἧς ἠρμώμενος, πάσαις διακλέξει τοὺς ὑποθέσεις καὶ τοὺς τρόπους τῶν ἐπιχειρήσεων, οἷς χρώμενος ἰδέει διὰ τῶν πραγμάτων, φῶς τοῦτο προσαναάπτων ταῖς ψυχαῖς τῆς ὅλης μυστικῆς. Παρακαλεῖ μὲν οὖν πρὸς τὴν μέθοδον ταύτην ὁ Παρμενίδης τὸν Σωκράτην καὶ τὴν κατ' αὐτὴν γυμνασίαν· τοῦ δὲ, ἐρομένου,

(1) A. τοῦ τρόπου.

(2) B. C. συνέχονται.

τίς ὁ τῆς γυμνασίας τρόπος, ἀποβλέπειν αὐτὸν (1) παρακελεύει (2) πρὸς τοὺς Ζήνωνος λόγους, δηλῶν διὰ τούτων, ἅμα μὲν ὅτι ἐξαιρέτος ἦν οὗτος ὁ τρόπος τῆς γυμνασίας παρὰ τῷ Ἐλεατικῷ διδασκαλείῳ· οὐ γὰρ ἔαχεν ἄλλον εἰπεῖν τῇ μεθόδῳ ταύτῃ χρησάμενον, ἢ Ζήνωνα τὸν ἑαυτοῦ μαθητήν· ἅμα δὲ ὅτι τοῖς ἐσχάτοις ἀρχὴ σωτηρίας ἐστὶν ἢ πρὸς τὰ μέσα σύνταξις· διὰ τούτων γὰρ ἀπολαύουσι καὶ τῶν πρώτων ἀγαθῶν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τῶν ἐπομένων προθέσεως ἡμῶν εἰρήσθω πάντων λόγων· εἰ δὲ δὴ παλιν γυμνασίαν καλοῖται ταύτην τὴν διαλεκτικὴν, οὐκ οὔσαν ἐπιχειρηματικὴν, οὐ χρὴ θαυμάζειν· πᾶσαν γὰρ ἡ λογικὴ διέξοδος καὶ ἡ ἀνέλιξις αὕτη τῶν θεωρημάτων, ὡς πρὸς τὴν νοερὰν ζωὴν, γυμνάσιον ἐστίν· ὡπερ γὰρ τὴν καρτερίαν γυμνασίαν πρὸς ἀνδρείαν, καὶ τὴν ἐγκράτειαν πρὸς σωφροσύνην καλοῦμεν, οὕτω καὶ τὴν λογικὴν πᾶσαν θεωρίαν ὡς πρὸς τὴν νοερὰν γνῶσιν γυμνασίαν προσονομάζειν ἀξιόσομεν· καὶ ὡς ἡ δοξαστικὴ δύναμις πρὸς ἀμφοτέρα παρεσκευασμένη (3) δοξαστικῶς γυμνάζει πρὸς τὴν ἀπαράλογιστον τῆς ἀποδείξεως ἀντίληψιν, οὕτως ἡ ἐπιστημονικὴ τῆς διανοίας διέξοδος, γυμνάσιον ἐστὶ διανοητικὸν πρὸς τὴν ἀπλουστάτην νόησιν τῆς ψυχῆς·

« Πλὴν τοῦτό γε σοῦ καὶ πρὸς τοῦτον (4) ἠγάσθη, εἰς » πόντος ὅτι οὐκ εἶας ἐν τοῖς ὀρωμένοις οὐδὲ περὶ ταῦτα » τὴν πλάνην ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ περὶ ἐκεῖνα ἃ μάλιστα τις » ἂν (5) λόγῳ λάβοι καὶ εἶδη ἂν ἠγήσασαιτο εἶναι ».

(1) D. αὐτῷ.

(4) A. πρὸς τοῦτο.

(2) B. C. D. παρακελεύεται.

(5) D. ἀναλόγως.

(3) B. C. παρασκευασμένη.

Πάλιν καὶ ἐν τούτοις δῆλος ἐστὶν ὁ Παρμενίδης τὴν ἄπειαν τοῦ Σωκράτους τὴν περὶ τὰ νοητὰ καὶ αὔλα τῶν εἰδῶν ἀγασθεῖς. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο φησὶν ἀποδέξασθαι τῶν ἐκείνου λόγων, ἢ τοῦτο, τὸ μεταάγειν ἀπὸ τῶν αἰσθητῶν τὴν δύναμιν τὴν διαλεκτικὴν ἐπὶ τὰ νοητὰ, καὶ τούτου τὴν αἰτίαν προσέθηκε· τὰ γὰρ μάλιστα λόγῳ ληπτὰ, νοητὰ ἐστὶν· ἐπεὶ καὶ ὁ Τίμαιος εἶρηκεν, ὡς ὁ μὲν περὶ τῶν αἰσθητῶν λόγος, οὐκ ἐστὶ μόνιμος οὐδὲ ἀραρῶς, ἀλλὰ εἰκαστικός· ὁ δὲ περὶ τῶν νοητῶν, ἀκίνητος καὶ ἀνελεγκτος· τὰ γὰρ αἰσθητὰ τοῦτο ὃ λέγεται ἀκριβῶς οὐκ ἐστὶ, τὰ δὲ νοητὰ, κυρίως ὄντα, καὶ γνωσθῆναι μᾶλλον δυνατὰ. Εἶποι δ' ἂν τις καὶ ἕτερον τρόπον εἶναι τὰ νοητὰ εἶδη λόγῳ μάλιστα γνωστὰ, ἀπὸ τῶν γνωστικῶν δυνάμεων ὀρμώμενος αἰσθησις μὲν γὰρ οὐδόλως ἀντιλαμβάνεται τῆς ἐκείνων γνώσεως, φαντασία δὲ εἰκόνας αὐτῶν ὑποδέχεται μορφωτικῶς, δόξα δὲ, λογικῶς μὲν αὐτῶν ἀντιλαμβάνεται καὶ ἀμορφώτως, ἔχει δὲ ὁμοίως καὶ αὐτὴ τὸ ποικίλον καὶ ὅλως τὸ ὅτι μόνον γινώσκειν πέφυκε· μόνος δὲ οὖν ὁ ἐν ἡμῖν λόγος (1) καὶ τῶν εἰδῶν ἐστὶ Θεωρὸς, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ Τίμαιος ἔλεγε νοήσει μετὰ λόγου ληπτὸν (2) τὸ ὄντως ὄν· ὥστε τὰ (3) ὄντως μετὰ λόγου ληπτὰ, ταῦτα ἐστὶ τὰ εἶδη ἃ κυρίως ἐστὶν εἶδη· εἰκότως· τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ πάντα μερικὰ ἐστὶν, ἐπειδὴ πᾶν σῶμα μερικόν· οὐδὲν γὰρ τῶν σωμάτων, τὰ πάντα εἶναι δυνατόν, οὐδὲ ἐν ἑν πολλοῖς εἶναι μεριστώς· τὰ δὲ φυσικὰ νεύει περὶ τὰ σώματα, καὶ

(1) B. C. D. λόγος ἰκανῶς
τῶν.

(3) B. C. D. τὰ μάλιστα
λόγῳ.

(2) D. περιληπτόν.

μεριστά περί αὐτοῖς ἔστι· τὰ δὲ ψυχικά, ποιουλίας μετέχει, καὶ τῆς ἀπλότητος ἀπολυμπάνεται τῶν νοερῶν εἰδῶν· ὥστε τὰ μάλιστα καταληπτά, ταῦτα ἔστιν, ὅσα νοερά τε καὶ νοητὰ λέγομεν, ὅσα περὶ ῥωτέρω τῆς ὕλης ἔστι, ταῦτα κυριώτερον (1) ἔστιν εἶδη, σώζονται τὴν ἑαυτῶν ἄχραντον καθαρότητα. Δεῖ τοίνυν τῆς πλάνης τῶν (2) διαλεκτικῶν πρὸς τὴν τούτων θεωρίαν τῶν εἰδῶν, προγυμναζούσης ἡμᾶς καὶ προτελούσης εἰς τὴν ἐκείνων ἀντίληψιν· καὶ μὴν καὶ τὴν γινομένην πλάνην αὐτὴν ταύτην, οὐ τὴν δὲ ἐνδόξων, ὡς εἴρηται πολλαῖς, ἐπιχείρησι (3) εἶναι φησομεν, ἀλλὰ τὴν ὅλην τὴν διαλεκτικὴν, ἣν Φριγκιὸν ἐν Πολιτείᾳ τῶν μαθημάτων ἐκάλεσεν, ἐν λογικαῖς ἡμᾶς ἀνελίξσει καὶ διζόδοις γυμνάζουσαν πρὸς τὴν ἀκριβοστέραν νόησιν τῶν αὐτῶν καὶ χωριστῶν πραγμάτων. Καὶ μὴ Θαυμαστής εἰ τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν πλάνην προσηγάρευσεν αὐτός· ὡς γὰρ πρὸς τὴν νόησιν τὴν καθαρὰν πλάνην αὐτὴν προσεῖπε, καὶ πρὸς τὴν ἀπλὴν τῶν νοητῶν ἀντίληψιν· πλάνη γὰρ τὸ μὴ μόνον τάληθῆ σκοπεῖν ὅπως ἀποδεκτέον, ἀλλὰ καὶ τὰ ψευδῆ διὰ τῶν αὐτῶν μεθόδων ἐκπεριτρέχειν ἐλέγχοντα. Καὶ τί Θαυμάζομεν εἰ πλάνην τὴν τοιαύτην πορείαν ὠνόμασεν; ὅπου τῶν μετ' αὐτὸν τινὲς καὶ ἐν νῶ πλάνην τὴν ποιουλίας τῶν νοήσεων ἐπονομάζειν οὐκ ὤκησαν, καὶ ταῦτα νόησιν ἀμετάδαστον (4) οὔσαν, διὰ τὸ μίαν εὔσαν ἁμοῦ καὶ πεπληθυσμένην εἶναι διὰ τὸ τῶν νοητῶν πλῆθος. Καὶ τί

(1) D. κυριώτερα.

(3) B. ἐπιχειρήσεις.

(2) D. τῆς διαλεκτικῆς.

(4) D. ἀμετάδαστον.

δαί περι νοῦ λέγειν; ἀλλὰ καὶ Θεῶν (1) αὐτῶν πλάνας, οὐ μόνον τῶν κατ' οὐρανὸν ἀπλανῶς ἰόντων, ἀλλὰ καὶ νοερῶν λέγειν εἰώθασι τῶν ἐνθεαζόντων οἱ ἄκροι, τὴν πρόθετον αὐτῶν αἰνισσόμενοι καὶ τὴν ἐπὶ πάντα τὰ δευτέρα παρουσίαν καὶ τὴν γόνιμον ἄχρι τῶν ἐσχάτων πρόνοιαν· πᾶν γὰρ τὸ εἰς πλῆθος προῖόν, πλανᾶσθαι λέγουσιν, ἐν δὲ τῷ μονίμῳ καὶ ἐνοειδῆι μόνως εἶναι τὸ ἀπλανές· καὶ ἔοικεν ἢ πλάση τέτταρα δηλοῦν· ἢ πλῆθος ἐνεργειῶν καὶ ὁμοῦ πάσαι ὥσιν, ἢ πλῆθος μεταβατικόν, ἢ πλῆθος ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων εἰς τὰ ἀντικείμενα χωροῦν, ἢ πλῆθος ἀτάκτων (2) κινήσεων. Τούτων δὲ τεττάρων ὄντων, ἢ διαλεκτικῇ λέγεται γυμνασίᾳ πλάση κατὰ τὸ τρίτον, ὁδεύουσα διὰ τῶν ἀντικειμένων ὑποθέσεων.

« Δοκεῖ γάρ μοι, ἔφη, ταύτη γε, οὐδὲν χαλεπὸν εἶναι, » καὶ ὁμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ ἄλλο ὅτιοῦν τὰ ὄντα πάσχοντα » ἀποφαίνεσιν. — Καὶ καλῶς γ', ἔφη ».

Ταῦτα ἐκεῖνα ἔκαστος καὶ πρότερον ὁ Σωκράτης ἔλεγε, καὶ νῦν φησὶ ἐν τούτοις· ὅτι μίξιν τῶν εἰδῶν, ἐν μὲν τοῖς αἰσθητοῖς ῥάδιον ἰδεῖν· περὶ γὰρ ἐν ὑποκειμένον θεωρεῖται τὰ ἐναντία κολλάκις, ἄλλως καὶ ἄλλως ὑφεστηκότα· ἐν δὲ τοῖς νοητοῖς, χαλεπὸν· καὶ ταῦτα φησὶν οὐ πρὸς τὸν Ζήνωνος λόγον ἐνιστάμενος· οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως ἔλεγεν, ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ λέγων ψῆφον τῆς τῶν εἰδῶν κοινω-

(1) Β. Θεῶν αὐτῶν πλάνας, οὐ μόνον τῶν κατ' οὐρανὸν ἀπλῶς ἰόντων, ἀλλὰ καὶ νοερῶν λέγειν εἰώθασι τῶν ἐνθεαζόντων οἱ ἄκροι. C. Θεῶν αὐτῶν πλά-

νας, οὐ μόνον τῶν κατ' οὐρανὸν ἀπλανῶς ἰόντων, ἀλλὰ καὶ νοερῶν, x. τ. λ. A. D. ἀλλὰ καὶ Θεῶν αὐτῶν τῶν ἐνθεαζόντων.

(2) C. ἀτακτων.

νίας, ἣν καὶ παρεκαλεῖ διαρθρῶσαι τὸν Ζήνωνα· ταῦτα τοι καὶ ὁ Παρμενίδης ἐπήνεσεν αὐτὸν, οὐκ ἂν εἶγε πρὸς ἔλεγχον τοῦ Ζήωνος εἶρητο τὰ εἰρημένα· εἰ γὰρ ὁ μὲν Ζήνων ὁμοια καὶ ἀνόμοια κατὰ ταῦτὸν ἀπέφηνε τὰ πολλά, Σωκράτης δὲ καὶ (1) τᾶλλα, καὶ ἄλλο τὸ ὁμοιον ελάμβανε καὶ ἀνόμοιον, καὶ ταύτη τὸν ἐκείνου λόγον διέβαλλε, πῶς ἂν ὁ Παρμενίδης ἐπαινέτης ἐγίγνετο (2) τοῦ Σωκράτους; ἔπαινος γὰρ τὸ καλῶς γε, ἔφη. Κάλλιον γοῦν οὐκ ἔλεγχον ταῦτα Ζήνωνος ὑπολαμβάνειν, ἀλλὰ ἄλλο εἶδος ἀπορίας τοῦ Σωκράτους, ἀξιοῦντος ἰδεῖν, πῶς τὰ ἐν τοῖς νοητοῖς εἶδη συγκέκρται, καὶ τίς ὁ τρόπος τῆς κοινωνίας αὐτῶν ὁμοιον γὰρ καὶ ἀνόμοιον ἐστὶν ἐν τοῖς αἰσθητοῖς ἄμα, βουλόμεθα δὲ θεωρῆσαι αὐτῶν καὶ τὴν ἐν τῷ νοητῷ συμπλοκὴν. Ταῦτα καὶ ὁ Σωκράτης, καταφρονῶν μὲν τῆς τῶν ὀρωμένων μίξεως, ἀνατρέχων δὲ ἐπὶ τὴν τῶν νοητῶν κοινωνίαν, φθέγγεται, καὶ ὁ Παρμενίδης ὡς ψυχῆς ὄντα δόγματα γενναίας καὶ μεγαλόφρονος ἀποδέχεται.

« Χρῆ δὲ καὶ τό δε εἶτι πρὸς (3) τούτῳ ποιεῖν· μὴ » μόνον εἰ ἔστιν ἕκαστον ὑποθέμενον (4) σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτὸ » τοῦτο ὑποτίθεσθαι, εἰ βούλει μᾶλλον γυμνασθῆναι ».

Εὖ μοι δοκεῖ παρὰ τῶν πρεσβυτέρων λέγεσθαι, τὸ τὸν Πλάτωνα τὰ συγγράμματα τελειοῦν ἀμφοτέρων, τοῦτε Ζήνωνος καὶ τοῦ Παρμενίδου· τοῦ μὲν τὴν γυμνασίαν εἰς

(1) C. κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο.
D. κατ' ἄλλα καὶ ἄλλο.

(2) D. ἐγίγνετο.

(3) D. πρὸς τούτῳ deest.

(4) Sic Ast. Bekker. C. ἀποθέμενον. D. ὑποτιθέμενον, ut Fischer. Heindorf.

ἄμφω τὰ ἀντικείμενα προσάγοντα, τοῦ δὲ τὴν θεωρίαν ἐπ' αὐτὸ τὸ ὄντως ἐν ἀνάγοντα (1), καὶ ταῦτα ἄμφω, διὰ τοῦ Παρμενίδου ποιοῦντα· τότε γὰρ τελειοῦσθαι πρὸς τοῦ ἔραστοῦ καὶ καθηγεμόνος ἀνεπαχθῆς τῷ Ζήνωνι, καὶ τὸ αὐτὸν ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀληθεστέραν τῶν ὄντων ἐνάδα μεθίστασθαι, πρεπωδέστατον τῷ δι' ἡλικίαν νεωτέραν δυναμένῳ τὰ πράγματα καθορᾶν, καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς αἴτιον τῶν πάντων ἀνακλιόναντι, τὴν τῆς ψυχῆς αὐγὴν, ὡς αὐτὸς ἐν Πολιτείᾳ (2) εἶπε (3), θεωρεῖν. Τὴν μὲν οὖν τοῦ Παρμενιδείου συγγραμματος τελειώσων ἐν τοῖς ἐπομένοις ἀνευρήσομεν τὴν δὲ τοῦ Ζηωνείου διὰ τούτων ἤδη κατιδῶμεν. Ὁ μὲν δὴ ταῦ Ζήνωνος λόγος ὑποθέμενος εἶδη τὰ πολλὰ κεχωρισμένα τοῦ ἐνός, συνῆγε (4) τὰ ἄτοπα, σκοπῶν (5) τί ἐπεται καὶ τί οὐχ ἐπεται, καὶ τί ἐπεταιί τε καὶ οὐχ ἐπεται· καὶ γὰρ ὅτι ὁμοία ἔσται συνῆγε καὶ ὅτι οὐχ ὁμοία, καὶ ἐπὶ ἐνός καὶ πλήθους, καὶ κινήσεως καὶ στάσεως ὁμοίως. Ὁ δὲ γε Παρμενίδης ἀξιοῖ, μὴ μόνον ὑποτιθεσθαι τὸ εἶ ἔστιν ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς ζητήσεσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ εἶ μὴ ἔστι· καὶ θεωρεῖν (6) τί τὸ συμβαῖνον καὶ ἐκ ταύτης τῆς ὑποθέσεως οἶον, μὴ μόνον εἶ ἔσται ὁμοιότης, ἀλλὰ καὶ εἶ μὴ ἔστιν ὁμοιότης, τί τὸ συμβαῖνον ἦν ὡς ἐπόμενον, ἢ ὡς οὐχ ἐπόμενον, ἢ ὡς ἐπόμενόν τε καὶ οὐχ ἐπόμενον (7)· τί δὴ τοῦτο προστιθεῖς καὶ διὰ ποίαν αἰτίαν; ὅτι, φήσω, ἐὰν μὲν μόνον

(1) C. D. ἄγοντα.

τί ἐπεταιί τε καὶ οὐχ ἐπεται.

(2) B. C. ἐν πολιτείᾳς.

(6) C. θεωρεῖ.

(3) D. φησί.

(7) C. Deest ἢ ὡς ἐπόμενόν

(4) C. συνήγετο ἄτοπα.

τε καὶ οὐχ ἐπόμενον.

(5) D. σκοπῶν τί ἐπεται, καὶ

ὑποθώμεθα τὸ εἰ ἔστι καὶ εὐρωμεν τὶ τὸ συμβαῖνον, οὐ πάντως εὐρωμεν οὐ καθ' αὐτό ἐστιν αἷτιον τὸ ὑποτεθέν· ἐάν δὲ προσαποδείξωμεν ὡς εἰ μὴ ἔστιν, οὐκ ἔτι τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβήσεται οἶον (1) ἦν ἐκ τοῦ εἰ ἔστι τεθέντος συμβαῖνον, γίνεται δὴλον ἡμῖν, ὅτι ἄρα τὸ εἶναι ἐκεῖνο καὶ τοῦτο ἐστὶ· συνέβαινε γὰρ ἂν, ἐκεῖνον μὴ εἶναι τεθέντος, ἐκεῖνο τῇ ἑαυτοῦ φύσει τούτου μὴ ἦν (2) αἷτιον· καὶ διὰ τὸ ἐκεῖνο εἶναι, καὶ τοῦτο συμβαίνειν· εἰ γὰρ ὑποθέμενος εἶναι ψυχὴν, δείξαίμε συμβαῖνον τὸ εἶναι κίνησιν, ἔπειτα εἶπω, ἀλλὰ (3) μὴ ἔστω ψυχὴ, δείξαίμε κίνησιν μηκέτι συμβαίνουσαν, τῷ εἶναι τὴν ψυχὴν ἔσται κινήσεις· ἔσται οὖν ἀρχὴ καὶ αἷτία κινήσεως· εἰ δὲ μὴ οὐσης ψυχῆς συμβαίνει (4) κινήσεις, δὴλον ὡς οὐκ ἀπὸ ψυχῆς ἢ κινήσεις. Οὕτω καὶ αὐτὸς ἐν Φαίδρῳ τὴν αὐτοκινήσιαν ἀρχὴν εἶναι τοῖς ἄλλοις κινήσεως ἀποδεικνύς, ἔλαβε μὴ ὄν τὸ αὐτοκίνητον, καὶ ἔφατο πάντα μὲν οὐρανόν, πᾶσαν δὲ γέμεσιν συμπεσόντα στήσασθαι, καὶ ἐν νόμοις πάντων ἐστώτων, κινήσας τὸ αὐτοκίνητον, ἐπεισὴ/γαγε τοῖς ἐστώσι κινήσιν. Οὐκοῦν εἰ μὲν εἶπ τὸ αὐτοκίνητον, ἔστι κινήσιον (5), ἔσται κινήσεις· εἰ δὲ μὴ εἶπ, οὐκ (6) ἔστιν· ἄρα μόνον τὸ αὐτοκίνητον αἷτιον κινήσεως· οὐ μόνον ἄρα ἐξαρκεῖ τὸ εἰ ἔστι σκοπεῖν, ἀλλὰ (7) δεῖ καὶ τὸ εἰ μὴ ἔστιν· ἐξετάζειν, εἰ μέλλοι τις ὄψεσθαι καὶ γνῶσεσθαι τίνοσ αἷτιον ἐστὶ τὸ προκειμένον, ἢ τί καθ' αὐτό αὐτῷ ὑπάρχει καὶ ἢ αὐτό· καὶ γὰρ ἐπὶ τούτων εἰ ἔστη-

(1) D. ὁ ἦν.

(5) B. C. Deest ἔστι κινήσιον.

(2) Sic Coddss. — Leg.

(6) D. οὐκ ἔστι· μόνον ἄρα

εἶναι.

τὸ αὐτοκίνητον.

(3) D. ἀλλὰ δὴ μὴ ἔστω.

(7) C. ἀλλὰ δὴ.

(4) D. συμβαίνειν κινήσιν.

μεν ἐν μόνῳ τῷ εἶ ἔστιν, οὐκ ὅσον ἦν (1) εἰ μόνον καθ' αὐτὸ τὸ αὐτοκίνητον ἦν τοῖς ἄλλοις αἴτιον κινήσεως· τί γὰρ ἐκώλυε καὶ ἄλλοι τὴν (2) αὐτὴν ἔχειν δύναμιν; δευτέρως δὲ καὶ τοῦ εἶ μὴ ἔστι τὸ αὐτοκίνητον μηδὲν κινεῖσθαι τῶν ἄλλων, οὐκ ἔστιν ἀληθὲς εἰ καὶ ἄλλο κινήσεως αἴτιον ἔχῃ· γὰρ ἂν ἐκεῖνο καὶ μὴ ὄντος τοῦ αὐτοκινήτου, καὶ οὐκέτι δυνατόν ἦν συναρῆναι εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτοκίνητον μηδὲν κινεῖσθαι τῶν ἄλλων. Πρὸς τοῦτο μὲν οὖν ἔστιν ἀναγκαῖον τὸ μὴ μόνον ὑποτιθέμενον (3) τὸ εἶ ἔστι σκοπεῖν τὸ συμβαῖνον, ἀλλὰ καὶ εἰ μὴ ἔστι τὸ αὐτὸ τοῦτο ζητήσῃ· ὅ· ἂν τις εἰκότως, πῶς ὅλως δυνατόν τῷ μὴ ὄντι εἶναι τί (4) συμβαῖνον· τί γὰρ ὑπάρξειεν ἐν τῷ μὴ ὄντι; πῶς δ' ἂν δευτερικὸν γένοιτο τενὸς ἐκεῖνο τὸ μηδὲν ὄν; ἀπαξ γὰρ ἀναρῆναι, οὔτε αὐτὸ καθ' αὐτὸ τί πάσχειν δυνατόν, οὔτε πρὸς τὰ ἄλλα τι πεποιθέναι· μόνως (5) γὰρ ἔστι τὸ μὴ ὄν. Ῥητέον δὲ καὶ πρὸς ταύτην τὴν ᾠήτησιν, ὅτι τὸ μὴ ὄν, ὡς ἐν Σοφιστῇ μεμνηθήκαμεν, λέγεται· καὶ τὸ μηδὲν ὄν καὶ ἡ στέρησις· καθ' αὐτὸ γὰρ ἔστι μὴ ὄν, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ ὄν; καὶ ἡ ὕλη· μὴ (6) ὄν γὰρ, ὡς ἀνείδεος κατὰ τὴν ἐσότητος φύσιν, καὶ ἀόριστος, καὶ ἀμορφος· καὶ ἔτι τὸ ἐνυλον πᾶν, ἅτε φαινομένως μὲν ὄν, κυρίως δὲ οὐκ ὄν· καὶ ἔτι τὸ αἰσθητὸν πᾶν· γινόμενον γὰρ ἔστι καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέ ποτε ὄν· καὶ πρὸ τούτων, τὸ ἐν ταῖς ψυχαῖς μὴ ὄν, καθὸ καὶ αὐταὶ λέγονται πρῶται τῶν γιγνο-

(1) C. ἦν οὐ μόνον.

(5) D. μόνως γὰρ ἐστὶ μὴ ὄν.

(2) B. C. τὴν ἀρχὴν ἔχειν.

(6) B. C. μὴ ὄν γὰρ ἀνείδεος.

(3) D. ὑποτιθέμενον.

D. μὴ ὄν γὰρ ὡς ἀνείδεον.

(4) C. Deest τί.

μένων εἶναι καὶ οὐκ ὄντως (1) εἶναι τῶν ὄντως ὄντων (2) τῶν ἐν τοῖς νοητοῖς τεταγμένων· καὶ ἔτι πρὸ τῶν ψυχῶν τὸ ἐν αὐτοῖς τοῖς νοητοῖς μὴ ὄν, ἢ πρώτη ἑτερότης τῶν ὄντων, ὡς ὁ Σοφιστὴς ἡμᾶς ἀνεδίδαξεν, ὃ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὄντος οὐ παρ' ἔλαττον εἶναι φησὶ καὶ ἔτι τούτων ἐπέκεινα τὸ πρὸ τοῦ ὄντος μὴ ὄν, ὃ καὶ αἴτιον ἐστὶ τῶν ὄντων ἀπάντων, ἐξηρημένων τοῦ ἐν τοῖς οὔσι πλήθους. Εἰ δὲ τοσαύταχῶς λέγεται τὸ μὴ ὄν, δῆλον ὡς τὸ μὲν μηδαμῆ (3) μηδαμῶς ὄν οὐδέποτε ὑποθετέον· οὐδὲ γὰρ λέγειν ἐκαίνο δυνατόν, οὐδὲ γινώσκειν, ὡς ἐν Σοφιστῇ θέδειχεν ὁ Ἐλεάτης ξένος, κρατύνων τὸν Παρμενίδειον περὶ αὐτοῦ λόγον· ὅς καὶ ἔλεγεν ἄγνωστον εἶναι τὸ μηδαμῶς οὐ καὶ ἄρρητον, πάσης γνώσεως καὶ οἰήσεως πάσης τί γινώσκουσας καὶ τί ἀπαγγελλούσης· τοῦ δὲ μηδαμῆ ὄντος, οὐθενὸς ὄντος· τὸ γὰρ οὐκ ἔν οὐδὲν, αὐτὸς ἦν ὁ λέγων ὁ Παρμενίδης, ὅπερ ἀδύνατόν τι καὶ τὸ οὐδὲν· εἶταν δὲ λέγωμεν μὴ εἶναι τὰ πολλά, ἢ (4) μὴ εἶναι τὸ ἐν, ἢ μὴ εἶναι ψυχὴν, οὕτως ἀποφάσκομεν, ὡς ἄλλο μὲν εἶναι τί, ψυχὴν δὲ μὴ εἶναι· καὶ (5) τὸ τούτῳ συμβαῖνον ζητοῦμεν· οἷον εἰ φαίεν, ἀλλὰ φη· μὴ ἔστω τῶν ὄντων ὁ νοῦς, οὐ τοῦτο λέγομεν ὅτι ἔστω τὸ μηδαμῶς ὄν, ἀλλ' ὅτι νοῦς ἀπὸ τῶν ὄντων ἀνηρήσθω (6)· τοῦτο δὲ ταῦτόν τῳ πάντων τῶν ὄντων μὴ ἔστω νοῦς· ἄλλο οὖν ὄν, ἄλλο λέγεται μὴ εἶναι· καὶ οὕτως

(1) B. ὄντων.

(2) C. οὐκ ὄντως εἶναι τῶν ἐν ὄντων.

(3) D. Deest μηδαμῆ.

(4) C. Deest ἢ μὴ εἶναι τὸ

(5) D. καὶ τοῦτο συμβαῖνον·

(6) C. ἀναίρεισθω.

οὐκ ἐπὶ τοῦ μηδαμῶς ὄντος ἢ ὑπόθεσις, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πῆ μὲν ὄντος, πῆ δὲ οὐκ ὄντος· ἢ (1) τοδὶ μὲν ὄντος, τοδὶ δὲ οὐκ ὄντος· ὅλως γὰρ αἱ ἀποφάσεις ἔγγονοι τῆς ἑτερότητας εἰσὶ τῆς νοεράς· διὰ τοῦτο γὰρ οὐχ ἵππος ὅτι ἕτερον, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἄνθρωπος ὅτι ἄλλο· καὶ αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ διὰ τοῦτο ἔλεγεν, ὅτι (2) ἂν λέγωμεν μὴ ὄν, ἄρνησιν (3) μόνον λέγομεν τοῦ ὄντος, ἀλλ' οὐκ ἐναντίον τῷ ὄντι· λέγων ἐναπίον ὁ κλειστόν τοῦ ὄντος ἀφέστηκε, καὶ τελέως αὐτοῦ ἀποπέπτωκεν· ὥστ' οὐκ εἰ πάντες μὴ εἶναι τὸ μηδαμῶς ὄν εἰσαγόμεν (4), οὐδὲ ὑποτιθέμενοι τὸ μὴ ὄν, ἐκεῖνο ὑποτιθέμεθα· ἀλλ' ὅσον δύναται γνωστὸν εἶναι καὶ λόγῳ ῥητὸν τοῦ μὴ ὄντος σημαίνόμενον. Ταῦτα μὲν εἰρήσθω περὶ τούτων· ἐπειδὴ δὲ τὴν Ἐλεατικὴν μέθοδον ἐν τούτοις παραδίδωσιν ὁ Πλάτων, φέρε τὸ λογικὸν αὐτῆς πρὸς γε τὸ παρὸν θεωρήσομεν. Δεῖ δὴ νοεῖν ἐκ μᾶς ὑποθέσεως δύο τινὰς ἀποφουρέμας, ἔπειτα τρεῖς καθ' ἑκάστην τῶν τριῶν ὥστε τὰς μετὰ τὴν μονάδα καὶ (5) δυάδα γενομένας ἐξ ὑποθέσεως, τετραπλασιαζόμενας, εἰς τὸν εἰκοστὸν τέταρτον καταλέγειν ἀριθμὸν. Ἔστι δὲ μοναδικὴ μὲν ὑπόθεσις καὶ ἀπλουστάτη, τινὶ τί συμβαίνει· τοῦτο γοῦν κοινὸν ἐπὶ πάντων ἐστὶ τῶν ὑποθέσεων· καὶ γὰρ ὁ τὸ καταφατικὸν ἢ ἀποφατικὸν λέγων, συμβαῖνον τί λέγει πάντως (6)· καὶ ὁ τὸ πρὸς ἑαυτὸ, καὶ ὁ τὸ πρὸς ἄλλο λαμβάνων, δῆλον ὡς τί καὶ τί λαμβάνει· καὶ τοῦτο ἐναργές ἐστι· δυαδικὴ δὲ ἢ τὴν

(1) C. ἢ τὸ μηδὲν ὄντος.

(2) B. C. ὅτι ἡνίκα ἂν λέγωμεν.

(3) D. ἄρσιν.

(4) D. εἰσαγάγωμεν.

(5) D. καὶ τὴν δυάδα.

(6) D. παντός.

εἰς δύο παρασχομένη διαίρεσιν, ὅταν μὴ ἀπλῶς εἴπῃς ὅ τι νιν συμβέβηκεν, ἀλλὰ διέλης τινι ὄντι συμβέβηκε· πρώτη γὰρ διαίρεσις γίνεται κατ' ἀντίφασιν, εἰς τὸ εἶναι τὸ προκείμενον καὶ μὴ εἶναι. Καὶ δύο ἔςωσαν αὐταὶ ὑποθέσεις· ἑκατέρωθεν δὲ τούτων τρεῖς ἡμῖν ὑποθέσεις γενναῖ· πρότερον (1) μὲν γὰρ τὸ τι νιν λαβόντες ὄν καὶ μὴ ὄν, ἐδοχτομοῦμεν τὴν ὑπόθεσιν· νῦν δὲ ἂν τὸ συμβαῖνον τριχῶς λάβωμεν, ἑκατέρωθεν τῶν ὑποθέσεων τριπλασιασομεν. Τὸ τοῖνον συμβαῖνον, ἢ ὡς ἐπόμενον ληπτέον, ἢ ὡς μὴ ἐπόμενον, ἢ ὡς ἅμα καὶ ἐπόμενον καὶ οὐχ ἐπόμενον· ἢ γὰρ καταφατικόν ἐστὶ τὸ συμβαῖνον, ἢ ἀποφατικόν· ἢ πῆ μὲν καταφατικόν, πῆ δὲ ἀποφατικόν· οὐ γὰρ τοῦτο φησὶν ὁ λόγος, ὅτι ἢ ἀντίφασις συναληθεύει, καὶ ἅμα τὰ ἀντικείμενα ἔπεται, ἀλλ' ὅτι τὸ αὐτὸ, πῶς μὲν ὑπάρξει τῷ αὐτῷ, πῶς δ' οὐ. Ταῦτα οὖν τὰ τρία καὶ ὄντος τοῦ πράγματος καὶ μὴ ὄντος σκοποῦντες, δῆλον ὅτι τὰς δύο τὰς ἐξ ἀρχῆς ὑποθέσεις ἐξαπλασιασομεν· ἔσονται οὖν ἐξ ὑποθέσεων· εἴ ἔστι, τί ἔπεται, καὶ τί οὐχ ἔπεται, καὶ (2) τί ἅμα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται· καὶ εἴ μὴ ἔστιν, ὁμοίως· τότε (3) γὰρ τί, διπλοῦν γέγονεν, ὄντε καὶ μὴ ὄν, καὶ τὸ συμβαῖνον τριπλοῦν, ἐπόμενον, καὶ οὐχ ἐπόμενον, καὶ ἐπόμενον ἅμα (4) καὶ οὐχ ἐπόμενον· δυὰς δὲ ἐπὶ τριάδα πάντως εἰς ἐξάδα καταλήγει. Πάλιν ἐκάστη τῶν ἐξ τούτων (5) ὑποθέσεων τετραπλασιάζεται διὰ τὴν τοῦ συμβαῖνοντος κατὰ

(1) B. πρότερον.

(2) C. Deest καὶ τί ἅμα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται.

(3) C. τότε γὰρ τὸ διπλοῦν.

(4) A. ἅρα.

(5) C. Deest τούτων.

τὸ ὑποκείμενον διαφορᾶν ἢ γὰρ αὐτῷ τί συμβαίνει, ἢ τοῖς ἄλλοις· καὶ τούτων ἑκατέρῳ διχῶς· ἢ αὐτῷ πρὸς ἑαυτό, ἢ αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα καὶ τοῖς ἄλλοις, ἢ πρὸς ἑαυτά, ἢ πρὸς αὐτό· ταύτας δὲ τὰς τέσσαρας διαφορὰς εἰς καθ' ἑκάστην πλέκεις τῶν ἐξ πρώτων ὑποθέσεων, εἰκοσιτέσσαρας δηλονότι ποιήσεις τὰς ὅλας ὑποθέσεις. Νοεῖσθω δὲ τὸ λεγόμενον ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων, εἰ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῷ πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ (1) οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς ἑαυτό. Πάλιν εἰ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα. Πρώτη μὲν ἐξὰς αὐτῆ· δευτέρα δὲ τοιαύτη· εἰ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· πάλιν εἰ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό. Δευτέρα μὲν οὖν ἐξὰς αὐτῆ· τρίτη δὲ ἦδε· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῷ πρὸς ἑαυτό· εἰ μὴ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς ἑαυτό· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται αὐτῷ πρὸς τὰ ἄλλα. Τρίτη μὲν οὖν ἐξὰς αὐτῆ· τέταρτη δὲ ἦδε· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· εἰ μὴ ἔστι, τί οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτά· πάλιν εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό· εἰ μὴ

(1) C. καὶ τί οὐχ ἔπεται.

ἔστι, τί οὐχ ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτό. Τέτταρες μὲν οὖν ἐξάδες αὐται νοείσθωσαν, αἷς χρήσεται καὶ ὁ Παρμενίδης ἐν ταῖς ὑποθέσεσιν· ἐννέα μὲν ὑποθέσεις ἐξετάζων διὰ τὴν τῶν πραγμάτων φύσιν ἐξ ἧς ποιεῖται τὴν ὑφήγησιν, ἐν δὲ ταῖς ὑποθέσεσι ταύταις, κατὰ μὲν τὰς πέντε, ταῖς δύο πρώταις ἐξάσι κεχρημένος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς τέτρασι, ταῖς δύο ταῖς λοιπαῖς ἐξάσι· καὶ πάλιν ἐπὶ τῶν πέντε, τῇ μὲν μίᾳ τετράδι, κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ὑποθέσεις, τῇ δὲ ἑτέρα, κατὰ τὰς δύο τῶν πέντε· ἐπὶ δὲ τῶν τεσσάρων, τῇ μὲν μιᾷ τετράδι, ἐπὶ τῶν δύο τῶν πρώτων, τῇ δὲ ἑτέρα τῶν λοιπῶν; ὡς εἰσόμεθα τοῦ λόγου προϊόντος. Τὸ μὲν οὖν εἶδος ὄλον τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου τοιοῦτον, νοερὸν ὄντως καὶ ἐπιστημονικόν, ἀλλ' οὐχὶ δοξαστικόν (1), καὶ παντελῶς ἄστατον καὶ ἀόριστον κατὰ τὴν γνῶσιν· ὑπὸ δὲ ταύτην μίαν καὶ ὄλην μέθοδον αἱ τέταρες τελοῦσι δυνάμεις, ὀριστικὴ, καὶ διαιρετικὴ, καὶ ἀποδεικτικὴ, καὶ ἀναλυτικὴ· καὶ γὰρ ὅπου μὲν διελεῖν ἀναγκαῖον, ἢ ὡς ἀπὸ ἐνὸς γένους εἰς εἶδη, ἢ ὡς ἀπὸ ὄλου εἰς μέρη διάφορα, ἢ ἄλλως ὅπως οὖν ὅπου δὲ ὀρίσασθαι δεῖ, τὰς τε ὀριστικῶν εἰδέναι διαφοράς, καὶ τὰς τῶν ὀρισμῶν καθ' ἐκάστην τάξιν τῶν ὄντων· ὀρίζεσθαι γὰρ δυνατόν, καὶ ἀπὸ εἶθους καὶ ἀπὸ τῆς ὕλης, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὅπου δὲ ἀποδειξαι καὶ ἐνταῦθα, τὰς τε τῶν αἰτίων ἀνάγκη διαγινώσκειν διαφοράς· ἄλλως γὰρ ἐπὶ τῶν ἐνύλων τὰ αἷτια, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ἀύλων ληπτέον· ἄλλως ἐπὶ (2) τῶν κινουμένων, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ἀκινήτων· ὅπου γὰρ

(1) D. δοξαστόν.

(2) D. ἐπὶ τῶν αἰεὶ κινουμένων.

ἀναλύσαι μέχρι τῶν πρώτων· καὶ γὰρ ἢ ἀπὸ τοῦ ζητουμένου μετάβασις ἐπὶ τὰ ἄλλα, τοτὲ μὲν ὡς ἐπὶ τὰ αἷτια γίνεται ἀναλυτικῶς, τοτὲ δὲ ὡς ἐπὶ συναίτια, τοτὲ δὲ ὡς ἐπ' ἀμφοτέρω· ταῦτα δὲ ἀναγκαῖον ἐστὶ μὴ παρέργως ἐπισκοπεῖν τὸν τῆ μεθόδῳ χρώμενον, διότι δὴ καὶ τὸ προκειμενον ἢ ὡς τὸ ἀκρότατον ἐστίν, ἢ ὡς τὸ ἔσχατον ἐν τοῖς οὔσιν, ἢ ὡς μέσην τάξιν ἔχον. Δῆλον δὲ κακεῖνο πρὸς τούτοις, ὅτι πάντων τῶν τρόπων (1) οἱ μὲν ἡμίσεις, ἀληθῆς θεωροῦσιν, οἱ δὲ λοιποὶ τὸ ἀδύνατον συμπεραίνουσιν, ὅπως ἂν ἔχοι τὸ προτεθὲν ἢ ὑπάρξεως, ἢ ἀνυπαρξίας· καὶ ὅτι ποτὲ μὲν ἀπὸ τοῦ προκειμένου ποιούμεθα τὴν μετάβασιν ἐπὶ τὸ ἐν, οἷον εἰ ἔστιν ὁμοιότης, πῶς ἔχει πρὸς τὴν ἀνομοιότητα, ποτὲ δὲ ἐπὶ (2) πολλὰ, οἷον εἰ ἔστιν ὁμοιότης, πῶς ἔχει ἐπὶ πάντα τὰ εἶδη, ποτὲ δὲ ἐπὶ πάντα, οἷον εἰ ἔστι νοῦς, πῶς ἔχει πρὸς τὰ ὄντα πάντα, τὰ τε νοητὰ, τὰ (3) τε αἰσθητὰ, ἐπειδὴ τούτοις ἅπασιν τοῦ ἐπιστήμονος ἔργον συνοραῖν, ὅθεν ἀρξάμενος, ὁδὸν παρέξει ῥάσστην καὶ καλλίστην ταῖς τῶν προκειμένων ἀποδείξεσι· πολλάκις μὲν γὰρ ἀπὸ τῶν καταφάσεων ἀρχεσθαι δεήσει, πολλάκις δὲ ἀπὸ τῶν πρὸς τὸ ἄλλο ἢ τὰ ἄλλα συμβαινόντων· ἀπλῶς δὲ ἀπὸ τῶν γνωριμωτάτων πανταχοῦ ποιήσεται τὴν ἀρχὴν (4), καὶ διὰ τοῦτο κατασκευάσει τὰς ἐφεξῆς, ἐπόμενος ταῖς προκειμέναις τῶν τρόπων διαιρέσεσι. Τύποι μὲν οὖν τῆς μεθόδου τοιοῦδε τινὲς ἔστωσαν· εἰ δὲ δεῖ, πρὶν ὁ Παρμενίδης ἐφάψηται τῶν οἰκείων ὑποθέσεων, ἡμᾶς ἐπὶ τινος ὑπο-

(1) B. C. τῶν πρώτων.

(3) C. τὰ τε ἀνόητα.

(2) D. εἰς πολλὰ.

(4) D. τὴν ἔναρξιν.

Ψέσεως γνωριμωτέρας γυμνάσαι τὴν μέθοδον, ὑποκείσθαι
 ψυχὴν, καὶ σκοπῶμεν αὐτὴν τε καθ' ἑαυτὴν καὶ πρὸς τὰ
 σώματα, καὶ τοῖς σώμασι πρὸς ἑαυτὰ καὶ πρὸς ψυχὴν.
 Οὐκοῦν εἴ ἐστι ψυχὴ, ἐπεται αὐτῇ πρὸς αὐτὴν τὸ αὐτο-
 κίνητον, τὸ αὐτόζων, τὸ αὐθυπόστατον, οὐχ ἐπεται δὲ τὸ
 ἑαυτῆς (1) φθαρτικόν, τὸ ἑαυτὴν ἀγνοεῖν πάντα καὶ μηδὲν
 τῶν ἑαυτῆς ἐπιγινώσκειν· ἐπεται δὲ καὶ οὐχ ἐπεται τὸ
 μεριστόν (2), πῶς δὲ ἀμεριστόν, καὶ τὸ αἰεὶ ὄν, καὶ μὴ
 αἰεὶ ὄν· πῶς μὲν γάρ ἐστιν αἰώνιος, πῶς δὲ μεταβλητὴ· καὶ
 πᾶν ὄσον αὐτῇ κατὰ τὸ ἴδιον ὑπάρχει τῆς μεσότητος, τοιοῦ-
 τον ἐστίν. Πάλιν εἴ ἐστι ψυχὴ, ἐπεται αὐτῇ πρὸς τὰ σώμα-
 τα τὸ ζωογόνον, τὸ χορηγὸν κινήσεως, τὸ συνεχτικὸν τῶν
 σωμάτων, ἕως ἂν παρῆ τοῖς σώμασι, τὸ δεσπόζειν αὐτῶν
 καὶ ἄρχειν κατὰ φύσιν· οὐχ ἐπεται δὲ τὸ ἐξωθεν κινεῖν ἴδιον
 γὰρ τῶν ἐμφύχων τὸ ἐνδοθεν κινεῖσθαι, καὶ τὸ τῆς ἡρε-
 μίας αἰτίαν εἶναι τοῖς σώμασι καὶ ἀμεταβλησίας· ἐπεται δὲ
 καὶ οὐχ ἐπεται τὸ παρεῖναι αὐτοῖς, καὶ χωρὶς αὐτῶν παρεῖ-
 ναι· καὶ γὰρ πάρεστιν αὐτοῖς τῇ προνοίᾳ, καὶ ἐξήρηται τῇ
 οὐσίᾳ. Πρώτη μὲν ἐξὰς αὐτὴν δευτέρα ἐκείνη· εἴ ἐστι ψυχὴ,
 ἐπεται τοῖς ἄλλοις τοῖς σώμασι, λέγω, πρὸς αὐτὰ τὸ συμ-
 παθές· κατὰ γὰρ τὴν αἰτίαν τὴν ζωοποιὸν (3) καὶ ταῦτα
 συμπάθειαν ἔχει πρὸς ἄλληλα· οὐχ ἐπεται δὲ τὸ ἀναίσθητον·
 ἀνάγκη γὰρ ψυχῆς οὔσης, πάντα εἶναι αἰσθητικά, τὰ μὲν,
 ἰδίως, τὰ δὲ, ὡς μέρη τοῦ παντός· ἐπεται δὲ καὶ οὐχ ἐπεται
 τὸ ἑαυτὰ κινεῖν τὰ σώματα ψυχούμενα· πῶς δ' οὐ; πολλοὶ

(1) C. ἑαυτοῦ.

ριστόν.

(2) C. D. μεριστόν· πῶς μὲν
γὰρ ἐστὶ μεριστόν, πῶς δὲ ἀμέ-

(3) D. τὴν ζωοποιητικὴν.

γὰρ καὶ τρόποι τῆς (1) αὐτοκησίας· πάλιν εἴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται τοῖς σώμασι πρὸς αὐτὴν τὸ ἐνδοθεν κινεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς, καὶ ζωοποιεῖσθαι παρ' αὐτοῖς, καὶ σώζεσθαι καὶ συνέχεσθαι δι' αὐτῆς, καὶ ὅλως ἐξηρητῆσθαι αὐτῶν· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ σκεδάννυσθαι ὑπ' αὐτῆς καὶ ἀζωίας (2) ἀναπίμπλασθαι· ζωῆς γὰρ ἐκείθεν μεταλαγχάνει καὶ συνοχῆς· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ μετέχειν τε αὐτῆς καὶ μὴ μετέχειν· ἀληθῆς γὰρ ἐκάτερον, ὅτι πῶς μὲν αὐτῆς ἐκείνης μετέχει τὰ σώματα, πῶς δὲ οὐκ αὐτῆς. Δευτέρα μὲν οὖν ἐξᾶς αὕτη· τρίτη δὲ τοιαύτη· εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται αὕτη πρὸς αὐτὴν τὸ ἀζῶν, τὸ ἀνούσιον, τὸ ἀνουν· οὔτε γὰρ οὐσίαν, οὔτε ζωὴν ἔξει μὴ οὔσα· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἑαυτῆς σωστικόν, τὸ αὐτῆς ὑποστατικόν, τὸ ἑαυτῆς κινήτικόν, πᾶν τὸ τοιοῦτον· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ ἄγνωστον καὶ τὸ ἄλογον ὑφ' ἑαυτῆ· μὴ οὔσα γὰρ πῶς μὲν ἄγνωστος ἐστὶ καὶ ἄλογος, οὔτε ἄγνωστος, εἰ ταῦτα σημαίνει φύσιν τινὰ οὔσαν, μὴ λογαρῆν δὲ μηδὲ γνώσεως τυγχάνουσιν· πάλιν εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται αὕτη πρὸς τὰ σώματα τὸ ἄγονον (3) αὐτῶν, τὸ ἀμικτῶν (4) πρὸς αὐτά, τὸ ἀπρονόητον αὐτῶν· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ κινήτικόν αὐτῶν, τὸ ζωοποιόν, τὸ συνεκτικόν· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ ἕτερον αὐτὴν εἶναι τῶν σωμάτων, τὸ μὴ κοινοῦν αὐτοῖς· καὶ γὰρ ἀληθῆς πῶς ἐστὶ τοῦτο καὶ οὐκ ἀληθῆς, εἰ οὕτω λαμβάνει τις τὸ ἕτερον ὡς ὄν μὲν, ἐξηλλαγμένον δὲ· οὕτως μὲν γὰρ ἕτερον· οὐχ ἕτερον δὲ αὐ πάλιν, ὡς μηδὲ ὄν, καὶ ταύτης ἕτερον, ὅτι μὴ ὄν. Τρίτη μὲν ἐξᾶς αὕτη· Τετάρτη δὲ, εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται τοῖς

(1) C. τῆς ἀκνησίας.

(3) C. τὸ ἄλογον.

(2) A. B. ἀζωνίας. C. ἀγονίας.

(4) D. τὸ ἀμιγές.

σώμασι πρὸς αὐτὰ τὸ ἀκίνητον, τὸ ἀδιάφορον (1) κατὰ τὴν ζωὴν, τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς ἄλληλα· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ αἰσθῆσαι γινώσκειν ἄλληλα, τὸ ὑφ' ἑαυτῶν κινεῖσθαι· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ πάσχειν ὑπ' ἀλλήλων· πῶς μὲν γὰρ πείσεται, πῶς δὲ οὐ πείσεται· σωματικῶς γὰρ μόνον, ἀλλ' οὐχὶ ζωτικῶς· πάλιν εἰ μὴ ἔστι ψυχὴ, ἔπεται τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὴν τὸ μὴ προνοεῖσθαι, μηδὲ κινεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ζωοποιεῖσθαι, τὸ συνέχεσθαι παρ' αὐτῆς· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ καὶ ὁμοιοῦσθαι πρὸς αὐτὴν καὶ μὴ ὁμοιοῦσθαι· καθόσον μὲν γὰρ ἐκείνης μὴ οὔσης, οὐδ' ἂν ταῦτα εἶη, ὁμοιοῦται πρὸς αὐτὴν· πάσχει γὰρ ταῦτον ἐκείνη· καθόσον δὲ οὐ δυνατὸν ὁμοιον εἶναι τινὶ τὸ μὴ ὄν, κατὰ τοῦτο πάλιν οὐκ ἀκολουθήσει τουτωνὶ (2) πρὸς αὐτὴν ὁμοιότης. Κατὰ πάντας ἄρα τοὺς τρόπους διεξήλθομεν ἐπὶ τοῦ παραδείγματος τὴν μέθοδον, καὶ συναγόμεν ἀπὸ τούτων τῶν λόγων, ὅτι ἄρα ἡ ψυχὴ ζωῆς αἰτία καὶ κινήσεως καὶ συμπαθείας τοῖς σώμασι, καὶ ὅλως τοῦ τε εἶναι καὶ σώζεσθαι· καὶ γὰρ οὔσης ψυχῆς, ταῦτα συνεισῆγето· καὶ μὴ οὔσης, ταῦτα συνανήρητο· μόνως ἄρα ἀπὸ ψυχῆς ταῦτα καὶ διὰ ψυχὴν ὑπάρχει τοῖς σώμασι· καὶ τοῦτο γίνεται τῆς ὅλης μεθόδου τέλος, ἀνευρεῖν τὴν ιδιότητα τοῦ πράγματος, καὶ ὅσων ἐστὶ καὶ ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις παρεκτικόν. Καὶ ὄρας ὡς ἐν ταύταις ταῖς ὑποθέσεσι γένοιτ' ἂν ῥᾶον ὁ λόγος οὐκ ἀπ' αὐτῆς ἡμῶν ἀρξαμένων τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν σωμάτων· ταῦτα γὰρ γνωριμώτερα τῆς ψυχῆς,

(1) D. τὸ ἀδιάφορον.

ὄν κατὰ τοῦτο πάλιν οὐκ ἀκο-

(2) C. D. τουτωνὶ πρὸς αὐτὸν ὁμοιον εἶναι τινὶ τὸ μὴ

λουθήσει τουτωνὶ πρὸς αὐτὴν.

καὶ τῶν ἐπομένων ἐκείνη καὶ οὐχ ἐπομένων, τὰ τούτοις ἐπό-
 μενα καὶ οὐχ ἐπόμενα, τοῦ μετέχειν ἢ μὴ μετέχειν (1) ψυχῆς·
 μετέχοντα γὰρ, καὶ ζῶντα ἐστὶ καὶ κινούμενα καὶ συμπαθεῖ
 πρὸς ἑαυτά· τὰ μὴ μετέχοντα δὲ, ἀκίνητα καὶ ἀργὰ καὶ
 ἄπωνα. Δείξαντες οὖν ταῦτα πρῶτον ὅσα τοῖς σώμασιν
 ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται τῷ εἶναι καὶ μὴ εἶναι ψυχὴν, πρὸς τε
 ἑαυτά καὶ τὴν ψυχὴν, ῥᾶον καὶ ἐπ' αὐτῆς ταῦτα δεῖξομεν·
 οἷον ὅτι αὐτοκίνητος, ὅτι ἀθάνατος, ὅτι ἀσώματος (2)·
 ἀφ' ὧν γὰρ τὰ σώματα παρ' αὐτῆς ἔχει τὴν εἰείνης ιδιό-
 τητα δεῖξομεν. Οὕτως ἄρα ἀληθές τὸ ἄλλο τε ἀπ' ἄλλων
 ὑποθέσεων χρῆναι ποιῆσθαι τὴν ἀρχὴν, τοὺς ἀπὸ τῶν
 γνωριμωτάτων ἀρχεσθαι βουλομένους· ἢ ἀπὸ τῶν κατα-
 φατικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἀποφατικῶν, ἢ ἀπὸ τῶν προκειμένων,
 ἢ ἀπὸ τῶν ἀντεξεταζομένων. Οἶδα μὲν οὖν ὅτι καὶ ὁ Ἄρισ-
 τοτέλης ταύτην τὴν μέθοδον μιμούμενος, ἀξιοῖ λαμβάνειν
 ἐπὶ τῶν κατηγορικῶν συλλογισμῶν, τὰ κατηγορούμενα καὶ
 τὰ ὑποκείμενα καὶ τὰ ἐλλότρια τοῦ τε ὑποκειμένου καὶ
 τοῦ κατηγορουμένου, τί τε ἔπεται λέγων αὐτῷ, καὶ τί οὐχ
 ἔπεται· πολλῶν δὲ ἐνταῦθα γέγονε τελεωτέρα παράδοσις,
 πάντων τῶν τρόπων ἐκ διαίρεσεως ληφθέντων, δι' ὧν
 ἀνάγκη πορεύεσθαι τὸν περὶ ἕκαστον τῶν ὄντων γυμνά-
 ζοντα τὸν οὐκ εἰς νοῦν, τότε ζητητικὸν τῆς ψυχῆς ἀνακι-
 νοῦσα διὰ πασῶν τῶν εἰρημένων ὑποθέσεων, καὶ τὸ εὐρε-
 τικὸν τελειοῦσα τῆς περὶ ἕκαστον ἀληθείας. Ζητοῦντες τὰ
 πράγματα, μᾶλλον διὰ ταύτης εὐρήσομεν ἀληθές, ἢ δι'
 ἐκείνης, γλαφυρότερον διὰ τῶν πολλῶν τούτων ὑποθέσεων

(1) C. μετέχεσθαι.

(2) D. ὅτι ἀσώματος ἐστί.

ἀνιχνεύοντες τὸ ζητούμενον· καὶ ὡς μὲν ἐπὶ τὸ (1) πλεῖστον τοῖς ὑποθετικοῖς χρησόμεθα λογισμοῖς, τὰ τε ἐπόμενα καὶ οὐχ ἐπόμενα τοῖς ὑποτεθεῖσιν αἰεὶ λαμβάνοντες· καὶ γὰρ οὗτοι διαφερόντως ἡμᾶς ἐφιστᾶσι ταῖς τῶν πραγμάτων κοινωνίαις τί πρὸς ἄλληλα ἔχουσι, καὶ ταῖς ἀπ' ἀλλήλων αὐτῶν διαιρέσεσι· χρησόμεθα δὲ καὶ τοῖς κατηγορικοῖς, ὅταν δεώμεθα κατασκευάζειν ἢ τὸ συνημμένον ἐκάστης ὑποθέσεως, ἢ τὴν πρόσληψιν.

α Πῶς λέγεις; φάναι.—Οἶον, ἔφη, εἰ βούλει περὶ ταύτης
 » τῆς ὑποθέσεως ἦν Ζήνων ὑπέθετο, εἰ πολλά ἐστι, τί
 » χρὴ συμβαίνειν καὶ αὐτοῖς τοῖς πολλοῖς πρὸς (2)
 » ταῦτα καὶ πρὸς τὸ ἐν, καὶ τῷ ἐνὶ πρὸς γε (3) αὐτὸ καὶ
 » πρὸς τὰ πολλά· καὶ αὖ εἰ μὴ ἐστι πολλά, πάλιν σκο-
 » πεῖν, τί συμβήσεται καὶ τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς πολλοῖς καὶ πρὸς
 » αὐτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα».

Τὴν ὅλην μέθοδον συνοπτικώτατα παραδεδομένην διὰ τῶν προειρημένων ἐλεῖν ὁ Σωκράτης οὐ δυνηθεὶς, ἐπαπήρητο περὶ αὐτῶν, ἵνα σαφέστερον ἂν Παρμενίδης ὑφηγήσεται καὶ διαβῆ τὸν ὑπὲρ αὐτῆς λόγον. Τοῦτο δὴ οὖν καὶ ποιεῖ διὰ τούτων, ἐπὶ παραδείγματός αὐτῶν γυμνάζων πάλιν καὶ ἐνταῦθα λογικῶς καὶ συνοπτικῶς· ὅσους γὰρ ἡμεῖς εἴπομεν τρόπους, τοσούτους καὶ ἐν τούτοις παραδίδωσι, (4) τοὺς εἰκοσιτέσσαρας, εἰς ὀκτὼ συλλαβῶν· τί γὰρ συμβαίνει, παραλαμβάνει, καὶ τὸ ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται, καὶ τὸ συναμρότερον· ὥστε πάλιν δυνατὸν τοὺς ὀκτὼ διὰ τούτων ἡμᾶς

(1) D. ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

(3) Editt. τε.

(2) B. C. D. πρὸς αὐτά.

(4) C. παραδέδωκε.

Sic Editt.

τριπλασιάζειν. Ἀλλὰ φέρε τοὺς ὀκτὼ τούτους, ὡσπερ εἰρη-
ται, θεασώμεθα συντόμως ἐπὶ τῆς Ζήνωνος ὑποθέσεως. Εἰ
τοῖνυν πολλά ἐστιν, ἀπλῶς συμβαίνει τοῖς πολλοῖς, πρὸς
ἑαυτὰ μὲν τὸ διακρίνεσθαι, τὸ ἀρχὰς μὴ εἶναι, τὸ ἀνομοίως
ἔχειν πρὸς δὲ τὸ ἓν, τὸ περιέχεσθαι ὑπὸ τοῦ ἑνός, τὸ γεν-
νᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἑνός, τὸ ὁμοιότητος καὶ ἐνώσεως μετέχειν
ἀπὸ τοῦ ἑνός· τῷ δὲ ἐνί, τὸ κρατεῖν τῶν παλλῶν, τὸ μετέ-
χεσθαι ὑπ' αὐτῶν, τὸ πρὸ αὐτῶν εἶναι. Καὶ τοῦτο μὲν πρὸς
τὰ πολλά· πρὸς δὲ ἑαυτῷ, τὸ ἀμέριστον, τὸ ἀπλήθυντον,
τὸ κρεῖττον τοῦ εἶναι καὶ ζῆν καὶ γινώσκειν, καὶ πᾶν ὅτι
τοιούτον. Πάλιν εἰ μὴ ἔστι πολλά, συμβαίνει τοῖς πολλοῖς
πρὸς ἑαυτὰ μὲν τὸ ἀδιάκριτον ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἀδιαίριστον·
πρὸς δὲ τὸ ἓν, τὸ ἀνεκφοίτητον ἀπὸ τοῦ ἑνός, τὸ ἀδιάφο-
ρον πρὸς τὸ ἓν· αὐτῷ δὲ τῷ ἐνί, πρὸς ἑαυτό μὲν, τὸ μηδὲν
ἔχειν ἐν τῇ ἑαυτοῦ (1) φύσει δραστήριον καὶ τέλειον·
τοιούτον γὰρ ἦν, ἐγέννησε τὰ πολλά· πρὸς δὲ τὰ πολλά,
τὸ μὴ προηγῆσθαι αὐτῶν, τὸ μὴ δρᾶν εἰς αὐτὰ μηδέν.
Οὕτω δὲ λαβόντες, συναγομεν ὅτι τὸ ἓν πανταχοῦ τοῦ
πλήθους ἐνοποιόν ἐστι καὶ αἷτιον καὶ κρατητικόν. Καὶ ὁρᾷς
ὅτι ἐνταῦθα ἢ μετάδασις ἀπὸ τοῦ ζητουμένου γέγονεν ἐπὶ
τὸ αἷτιον αὐτῶν· τὸ γὰρ ἓν τοιούτον· δεῖ τοῖνυν ἔπειτα μετὰ
τάς πολλὰς ἐξόδους καὶ ὑποθέσεις, εἶναι τι τὸ κεφαλαιού-
μενον· οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς διὰ πασῶν ἐπιδείξει τῶν ἐπιβο-
λῶν ὅτι τὸ ἓν πάντως, ὑποστατικόν (2) ὄντων καὶ τῶν ἐν
τοῖς οὐσιν ἐνάδων, ὃ δὴ καὶ τοῦ διαλόγου παντὸς εἶναι τέ-
λος λέγομεν· οὐ γὰρ ἀπλῶς ὑποθέσεις εἰσὶν ἀσυμπληρέστα-

(1) C. D. ἐν τῇ αὐτοῦ φ. ὑποστατικῷ ὄντος.

(2) B. ὑποστατικῷ. C. D.

τοι· τῷ δὲ ἀμφοτέρω τιθεσθαι καὶ τὸ εἶ ἔστι καὶ τὸ εἶ μὴ ἔστι; δυνάμεθα λαμβάνειν τὸ συμπέρασμα διωρισμένον καὶ ἀκριβές, καὶ ἢ αὐτὸ ἕκαστον, ἐκ τῶν ποικίλων τούτων καὶ πολυσχεδῶν ὑποθέσεων.

« Καὶ αὖθις αὖ, ἐὰν ὑποθῆ εἶ ἔστιν ὁμοιότης ἢ εἶ μὴ » ἔστι, τί ἐφ' ἑκατέρας τῆς ὑποθέσεως συμβήσεται καὶ » αὐτοῖς τοῖς ὑποτεθειῖσι καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ πρὸς αὐτὰ » καὶ πρὸς ἄλληλα· καὶ περὶ ἀνομοίου ὁ αὐτὸς λόγος ».

Πάλιν καὶ ἐπὶ τούτων κατὰ τὴν αὐτὴν μέθοδον ἐροῦμεν εἶ ἔστιν ὁμοιότης, συμβήσεται αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν τὸ μοναδικόν, τὸ ἀίδιον, τὸ γόνιμον, τὸ πρῶτον· πρὸς δὲ τὰ αἰσθητὰ, τὸ ἀφομοιοῦν αὐτὰ τοῖς νοεροῖς, τὸ μὴ ἔαυ αὐτὰ διαπίπτειν εἰς (1) τὸν τῆς ἀνομοιότητος πόντον, τὸ συνάπτειν τὰ μέρη ταῖς ἑαυτῶν ὁλότησι· τοῖς δὲ αἰσθητοῖς πρὸς μὲν ἑαυτὰ (2), τὸ κοινωνεῖν ἀλλήλοις, τὸ μετέχειν ἀλλήλων, τὸ χαίρειν ἀλλήλοις· τὰ γὰρ ὁμοια τοῖς ὁμοίοις καὶ καὶ χαίρει καὶ συμπάσχει καὶ συγκεράννυται· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ ἐνίζεσθαι κατ' αὐτήν. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν ὁμοιότης, αὐτῇ μὲν συμβαίνει πρὸς αὐτήν τὸ ἀνούσιον, τὸ μῆτε γόνιμον δύναμιν ἔχειν μῆτε πρωτουργὸν οὐσίαν· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, τὸ μὴ κρατεῖν αὐτῶν, τὸ μὴ κατὰ τὸ αὐτῆς εἶδος ὁμοια ἐκεῖνα ποιεῖν, μᾶλλον δὲ τὸ συναίρειν ἑαυτῇ καὶ τὸ ἐν ἐκείνοις ὁμοιον· τῆς γὰρ ἀρχῆς τῶν ὁμοίων οὐκ οὔσης, οὐδ' ἂν ταῦτα ὁμοια εἴη· τοῖς δὲ αἰσθητοῖς, πρὸς μὲν ἑαυτὸ, τὸ ἀκίνητον, τὸ ἄμικτον, τὸ ἀσυμπαθές· πρὸς δὲ

(1) Sic A. in margine. — τρόπον. B. C. τόπον.
A. D. εἰς τὸν τῆς ἀνομοιότητος (2) B. C. αὐτά.

αὐτὴν ἐκείνην, τὸ μῆτε κατ' αὐτὴν εἰδοποιεῖσθαι, μῆτε συνέχεσθαι ὑπ' αὐτῆς. Οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνομοίου φησομεν· εἰ γὰρ ἔστιν ἀνομοιότης (1), συμβήσεται αὐτὴν πρὸς αὐτὴν μὲν εἶδος εἶναι καθαρὸν, καὶ ἑὺλον, καὶ μονοειδές, μετὰ τοῦ ἐνὸς ἔχον καὶ πλῆθος· πρὸς δὲ ἄλλα, τὰ αἰσθητὰ λέγω, διακριτικότης ἐν ἐκάστη ὠρισμένης παραγραφῆς καὶ διαφρέσεως αἰτιον· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς αὐτὰ μὲν, τὸ τὴν οἰκείαν ἑαστον ἰδιότητα σώζειν, καὶ τὸ ἀσύγχυτον τῶν εἰδῶν· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ ἐξηρητῆσθαι αὐτῆς καὶ διακεκοσμηθῆναι κατὰ τε ὅλα καὶ μέρη πρὸς αὐτὴν. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν ἀνομοιότης, αὐτὴ μὲν οὔτε εἶδος ἔσται καθαρὸν καὶ ἑὺλον, οὔτε ὅλως ἐν καὶ οὐχ ἐν· οὐχ ἔξει δὲ πρὸς τὰ ἄλλα τὴν αἰτίαν τῆς ἐκάστης διακεκριμένης οὐσίας· τὰ τε ἄλλα, καὶ σύγχυσιν ἔξει παντοῖαν ἐν ἑαυτοῖς, καὶ οὐκ ἔστι μιᾶς μετέχοντα διακριτικῆς τῶν ὅλων δυνάμεως. Συνάγομεν γοῦν ἐκ τούτων, ὅτι ὁμοιότης μὲν αἰτία κοινωνίας καὶ συμπαθείας τῆς τῆδε καὶ συγκράσεως· ἀνομοιότης δὲ διαφρέσεως καὶ εἰδοποιίας, καὶ τῆς ἀσύγχυτου καθαρότητος τῶν ἐν αὐτοῖς δυνάμεων, καθ' αὐτὸ καὶ ἢ αὐτό· καὶ γὰρ ταῖς (2) θέσεσιν αὐτῶν ταῦτα ἔπεται, καὶ ταῖς διαφρέσεσι τὰ τούτων ἐναντία.

« Καὶ περὶ κινήσεως καὶ περὶ (3) στάσεως, καὶ περὶ γένεσεως καὶ φθορᾶς, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μὴ εἶναι ».

Τὸν αὐτὸν τοῖς προειρημένοις τρόπον καὶ ἐπὶ τούτων γυμνασέον· πρὸς μὲν ἐκεῖνα, τὸ αἰώνιον, τὸ ἀπειροδύνα-

(1) B. ὁμοιότης.

(3) Ast. Bekker. Deest

(2) B.C. ταῖς θέσεσιν αὐταῖς. περι.

μον· πρὸς δὲ τὰ τῆδε, τὸ κινητικὸν αὐτῶν, τὸ ζωοποιόν, τὴν
 προόδων αἴτιον καὶ ποικίλων ἐνεργειῶν· τούτοις δὲ πρὸς
 μὲν ἑαυτὰ, τὸ ἐνεργητικόν, τὸ ζωτικόν, τὸ μεταβατικόν
 ἕκαστον (1) γὰρ μεταβάλλει τὸ ἐκείνης εἶναι, τὸ ἐκ τοῦ
 δυνάμει εἰς τὸ κατ' ἐνέργειαν χωρεῖν· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ
 τελειοῦσθαι ὑπ' αὐτῆς, τὸ τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως τυγχάνειν,
 τὸ ἀφομοιοῦσθαι τοῖς ἐστῶσιν αἰδίως δι' αὐτήν· τὰ γὰρ μὴ
 δυνάμενα τυγχάνειν τοῦ ἀγαθοῦ μονίμως, διὰ κινήσεως
 αὐτοῦ μεταλαγχάνειν. Εἰ δὲ μὴ ἔστι κίνησις, αὐτὴ μὲν
 ἀδραγῆς ἔσται καὶ ἀργὸς καὶ ἀδύναμος, αἰτίαν δὲ οὐχ ἔξει
 τῶν τῆδε, οὔτε ποιητικὰς ἔξει δυνάμεις, οὔτ' οὐσίαν πρὸς
 τὸ ποιεῖν, καὶ πρὸς ἐκείνην ἀσύντακτα καὶ ἀόριστα καὶ
 ἀτελεῖ, τῆς πρώτης κινήσεως οὐκ οὔσης. Ἀλλὰ μὴν καὶ ἐπὶ
 στάσεως τοιαῦτα (2) ἄττα ῥητέον· ὡς εἰ μὲν ἔσιν ἡ αὐτο-
 γάσις, συμβῆσεται αὐτῇ, πρὸς μὲν αὐτήν τὸ μόνιμον καὶ
 αἰώνιον καὶ μονοειδές· πρὸς αὐτὰ δὲ, τὸ ἕκαστον ἐν τοῖς
 οἰκειοῖς ὅροις διαμένειν, καὶ τοῖς αὐτοῖς μέτροις ἢ τοῖς τό-
 ποις σταθερῶς ἐνιδρῦσθαι· πρὸς δὲ ἐκείνην, πανταχόθεν
 ὀρίζεσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ κρατεῖσθαι, καὶ βεβαιότητος ἐν
 τῷ εἶναι τυγχάνειν. Εἰ δὲ μὴ ἔστιν, αὐτῇ μὲν συμβαίνει
 πρὸς ἑαυτήν μὲν, ἀνέδραστον καὶ ἀστατον· αὐτῇ δὲ πρὸς τὰ
 ἄλλα, τὸ μὴ παρέχειν αὐτοῖς μόνιμον καὶ ἀσφαλές καὶ
 ἐδραῖον· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς αὐτὰ μὲν, τὸ πολυπλανές
 καὶ ἀνίδρυτον καὶ ἀτελές καὶ ἀνέστιον· πρὸς αὐτήν δὲ,
 τὸ μήτε τοῖς μέτροις αὐτοῖς δουλεύειν, μήτε κατ' αὐτήν
 τυγχάνειν τοῦ εἶναι, πάντη δὲ πλημμελῶς φέρεσθαι, τοῦ

(1) A. C. D. ἕκαστα.

(2) D. τοιαῦτα τινά.

συνέχοντος αὐτὰ καὶ ζηριζόντος (1) οὐκ ὄντος. Ἔστιν ἄρα ἢ μὲν αὐτοκίνησις, δραστηρίου δυνάμεως χορηγός, καὶ ζωῆς καὶ ἐνεργείας πολυειδοῦς· ζῴσις δὲ, ἐδραιότητος καὶ μονίμου καταστάσεως καὶ τῆς ἐν τοῖς οἰκείοις ὁροῖς ἰδρύσεως. Ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ γενέσεως ῥητέον καὶ περὶ φθορᾶς, καὶ περὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ μὴ εἶναι· τάχα δὲ καὶ πρὸ τούτων σκεπτέον, πόθεν ἢ γένεσις καὶ ἡφθορά, καὶ εἰ καὶ τούτων αἰτίας ἐν τοῖς εἶδεσιν ἀποθετέον· ἢ τοῦτο μὲν καὶ ἀναγκαῖον· οὐ μόνον δὲ ὅτι ταῦτα τῶν αἰδίων ἐστίν· οὔτε γὰρ γένεσιν μὴ εἶναι δυνατόν, οὔτε φθορὰν ἀπόλλυσθαι παντελῶς, ἀλλ' ἀνάγκη ταῦτα ἐν τῷ κόσμῳ συνυπάρχειν ἀλλήλοις, καθόσον καὶ αὐτὸν τὸν κόσμον ἀνέκλειπτον εἶναι ἀναγκαῖον, γινόμενον ὄντα καὶ ἀπολλύμενον, ὡς (2) ὁ Τίμαιος φησὶν· ἀλλὰ καὶ ὅτι τὴν μὲν γένεσιν μετέχειν οὐσίας καὶ τοῦ ὄντος λέγομεν, τὴν δὲ φθορὰν, τοῦ μὴ ὄντος· ἕκαστον γὰρ, καθόσον μὲν γίγνεται, πρὸς οὐσίαν ἀνάγεται καὶ τυγχάνει τοῦ ὄντος· καθόσον δὲ φθείρεται, πρὸς τὸ μὴ ὄν καὶ τὴν τοῦ ἔστι πρὸς ἄλλο μετάθεσιν εἶδος· διὰ (3) τοῦτο γὰρ ἄλλο εἰς ἄλλο φθείρεται, διότι προϋπάρχει τὸ μὴ ὄν τὸ διαιρετικὸν τῶν εἰδῶν· καὶ ὡσπερ ἐν ἐκείνοις, οὐ παρ' ἑλαττον ἐστὶ τοῦ ὄντος τὸ μὴ ὄν, εἰ Θέμις εἰπεῖν κατὰ τὸν Ἐλεάτην ξένον, οὕτως ἐνταῦθα τῆς γενέσεως, οὐ παρ' ἑλαττον ἐστὶν ἡ φθορὰ συντελοῦσα πρὸς τὸ πᾶν· καὶ ὡς ἐκεῖ τὸ τοῦ ὄντος μετέχον, καὶ τοῦ μὴ ὄντος ἀπολαύει καὶ (4)

(1) D. καὶ κρατοῦντος.

ἄλλο φθείρεται.

(2) G. ὡς ὁ Τίμαιος ἡμᾶς ἀνιδείαξεν.

(4) A. καὶ τοῦ μὴ ὄντος ἀπολαύει· καὶ τοῦτο τοῦ ὄντος μετα-

(3) B. C. διὰ τοῦτο γὰρ

λαμβάνει.

τοῦ ὄντος μεταλαμβάνει, οὕτως ἐν τούτοις, καὶ τὸ γιγνώ-
 μενον φθορᾶς ἐστὶ δεκτικόν, καὶ τὸ φθειρόμενον γενέσεως.
 Αἰτία μὲν οὖν αὕτη γενέσεως καὶ φθορᾶς, τὸ ὄν, καὶ τὸ μὴ
 ὄν· δεῖ δὲ καὶ ἐπὶ τούτων τὸν αὐτὸν γυμνάσασθαι τρόπον,
 ὑποθεμένους εἶναι γένεσιν, τί ἔπεται αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν
 καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ ἐκεῖνοικς πρὸς τε ἑαυτὰ καὶ πρὸς
 αὐτὴν· καὶ μὴ εἶναι πάλιν ὁμοίως· οἷον, εἰ μὲν ἐστὶ γένε-
 σις, ἀτελής ἐστὶ καθ' αὐτὴν καὶ αἰτία τοῖς ἄλλοις τῆς πρὸς
 οὐσίαν ὁμοιότητος· τὰ τε ἄλλα, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τὸ μετα-
 βαλλεῖν ἐξ ἀλλήλων ἔξει· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ ἀεὶ μετέχειν
 αὐτῆς ἐν ἑαυτοῖς οὐσης. Εἰ δὲ μὴ ἔσιν, αὕτη μὲν ἀδόξα-
 στος ἔσαι, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδενὸς εἴδους οὐδὲ τάξεως καὶ
 τελευτώσεως αἰτία (1)· τὰ δὲ ἄλλα ἀγέννητα ἔσται καὶ
 ἀπαθῆ, κοινωनीαν δὲ οὐδεμίαν ἔξει πρὸς αὐτὴν, οὐδὲ
 μεταλήψεται δι' αὐτῆς τοῦ ὄντος. Εἰ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς φθορᾶς
 ἐθέλοικς ὁμοίως λέγειν, εἰ μὲν ἔστι φθορά, συμβήσεται αὐτῇ
 πρὸς μὲν ἑαυτὴν, τὸ ἀνέλειπτον καὶ τὸ ἀπειροδύναμον
 καὶ τοῦ μὴ ὄντος πεπλησμένον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, τὸ (2)
 μετρητικόν τοῦ εἶναι, τὸ τῆς ἀειγενεσίας αἴτιον· τοῖς δὲ ἄλ-
 λοις, τὸ μεταρρέειν εἰς ἄλληλα, τὸ μὴ συνέχειν αὐτὰ· πρὸς
 δὲ ἐκείνην, τὸ ἀεὶ παρ' αὐτῆς ἐξαλλάττεσθαι, τὸ συνεζευγ-
 μένον ἔχειν τῷ ὄντι τὸ μὴ ὄν, τὸ δι' αὐτὴν τὰ ὅλα δι' ὅλων
 αὐτῆς μετειληφέναι· εἰ δὲ μὴ ἔστι φθορά (3), πρὸς μὲν αὐτῇ
 συμβήσεται τὸ μὴ εἶναι ἑαυτῆς ἀφανιστικὴν· οὐσα γάρ,
 ἑαυτὴν ἀφανίζει πρὸς τοῖς ἄλλοις· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, τὸ
 μὴ τρέπειν (4) αὐτὰ εἰς ἄλληλα, τὸ μὴ ἀπαργεῖν τοῦ

(1) C. αἴτιον.

(3) D. διαφθορά.

(2) C. τὸ μετρητικόν.

(4) C. μετατρέπειν.

εἶναι καὶ τῆς οὐσίας· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς μὲν ἑαυτά, τὸ ἀμετάβλητον εἰς ἄλληλα, τὸ μὴ πάσχειν ὑπ' ἀλλήλων, τὸ τὴν αὐτὴν φυλάττειν ἕκαστον τάξιν· πρὸς δὲ ἐκείνην, τὸ ἀπαθὲς ὑπ' αὐτῆς. Ἴδιον ἄρα γενέσεως μὲν, τὸ κινεῖν ἐπὶ τὸ εἶναι· φθορᾶς δὲ, ἀπάγειν τοῦ εἶναι· τοῦτο γὰρ ἀπὸ τῶν προειρημένων συναγομεν ὑποθέσεων, ἐπειδὴ περ ἡμῖν ἐφάνη τεθέντα μὲν ταῦτα, μεταβολῶν αἷτια πρὸς τὸ εἶναι τε καὶ μὴ τοῖς ἄλλοις, ἀναιρεθέντα δὲ, ἀκινήσιας καὶ ἀμεταβλησίας. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων ἡμεῖς γυμναζόμενοι προείπομεν, ἄμεινον εἶναι νομίζοντες πρὸ τῆς θείας τοῦ Παρμενίδου διεξόδου γυμνάσαι τὴν διάνοιαν ἡμῶν διὰ πλειόνων· καὶ αὐτὸς ἡμῖν παραδειγμάτων παρεμνημόνευσε· τὰς δὲ κατὰ τὸ εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὑποθέσεις ἐξομεν παρ' αὐτῷ τυχοῦσας, εἰ ἔστι τὸ ὄν καὶ μὴ ἔστι· ὡς οὐδὲν δεῖ πολυπραγμονεῖν ἡμᾶς περὶ τούτων ἄπερ αὐτῷ συνεξετάσομεν, εἰ ταύτη τοῖς Θεοῖς φίλον· πλὴν τοσοῦτον ἰσέον, ὡς ἐπὶ τῶν ἀρχικωτάτων πραγμάτων πλείων ἢ ἀπορία· οἷον ἐπὶ τοῦ ἑνός, ἐπὶ τοῦ ὄντος, ἐπὶ κινήσεως, ἐπὶ ζάσεως· ἐλάττων δὲ ἐπὶ τῶν μερικωτέρων.

« Καὶ ἐνὶ λόγῳ περὶ (1) ὅτου ἂν ὑποθῆ ὡς ὄντος καὶ
 » οὐκ ὄντος καὶ ὑτιοῦν ἄλλο πάθος πάσχοντος, δεῖ σκο-
 » πεῖν τὰ συμβαίνοντα πρὸς αὐτό καὶ πρὸς ἕνα τῶν
 » ἄλλων ὅ,τι ἂν προέλῃ, καὶ πρὸς πλείω, καὶ πρὸς ἕξιμ-
 » παντα ὡσαύτως· καὶ τᾶλλα αὖ πρὸς αὐτά τε καὶ πρὸς
 » ἄλλο ὅτιοῦν (2) προαιρῆ αἰεὶ, εἴαν τε ὡς ὄν ὑποθῆ (3),
 » εἴαν τε ὡς μὴ ὄν, εἰ μέλλεις τελέως γυμνασάμενος, κυρίως
 » διόψεσθαι τὸ ἀληθές ».

(1) C. περὶ οὗ ἂν. Editt. ἂν (2) Editt. ὅ,τι ἂν.

αἰεὶ.

(3) Editt. ὑποθῆ ὃ ὑπετίθεσο.

Διχῶς τὴν τῶν πραγμάτων ἐξέτασιν μέτιμεν· ποτὲ μὲν εἶ ἔστιν, ἢ οὐκ ἔστιν, ἕκαστον θεωροῦντες, ποτὲ δὲ, εἰ τὸ δε τι αὐτῷ ὑπάρχει, ἢ οὐχ ὑπάρχει· οἷον εἰ (1) ἀθάνατος ἢ ψυχὴ· καὶ νῦν, μὴ μόνον ἐπὶ τοῦ εἶ ἔστι καὶ οὐκ ἔστι θεάσασθαι πάντα τὰ συμβαίνοντα αὐτῷ τε πρὸς αὐτὸ τῷ ὑποτεθέντι καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὰ καὶ τὸ ὑποτεθέν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπάρχειν καὶ μὴ ὑπάρχειν· οἷον (2) γιγνέσθω γὰρ ἐπὶ παραδειγματος ὁ λόγος. Εἰ μὲν ἀθάνατος ἢ ψυχὴ, συμφυᾶ ζωὴν ἔχει ἢ ἀρετὴ αὐτῇ, αὐτάρκης ἐστὶ πρὸς εὐδαιμονίαν· καὶ ταῦτα μὲν αὐτῇ συμβήσεται πρὸς ἑαυτήν, πρὸς τε τὰ ἄλλα, τὸ χρῆσθαι αὐτοῖς ὡς ὄργανοις, τὸ χωρισῶς αὐτῶν προνοεῖν, τὸ ζωὴν αὐτοῖς χορηγεῖν· τοῖς δὲ ἄλλοις, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τὸ γίνεσθαι ἐξ ἀλλήλων τὰ ζῶντα (3) καὶ τὰ τεθνεῶτα, τὸ ἐπιείσακτον ἔχειν ἀθανασίαν τὸν κύκλον τῆς γενέσεως· πρὸς δὲ αὐτὸν, τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῆς, τὸ αὐτοκινήσιος (4) μεταλαμβάνειν τινός, τὸ ἐξηρηθῆσθαι αὐτῆς ἐν τῷ ζῆν. Εἰ δὲ μὴ ἀθάνατος, οὐκ ἔσται ἀκίνητος, οὐ νοερά κατ' οὐσίαν, οὐκ αὐτόζως· οὐδὲ αἱ αὐτῆς ἀναμνήσεις (5) φθαρήσονται ὑπὸ τῆς ἰδίας κακίας· καὶ οὐκ ἔσται γνωστοὴ τῶν ὄντως ὄντων· καὶ ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτήν· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, μεμυγμένη τοῖς σώμασιν ἔσται καὶ ἔνυλος, καὶ οὐχ οἷα τε ἔσται κρατεῖν αὐτῶν οὐδὲ ἄγειν αὐτὰ ὅπη βούλεται, ταῖς τε κράσεσι

(1) C. εἰ ἀθάνατος ἔστιν ἢ.

(2) C. οἷον ἐπὶ παραδειγμα-
τος εἶπομεν.(3) C. B. ζῶντα καὶ τεθ-
νεῶτα.

(4) B. C. αὐτοκινήσιαν.

(5) A. ἀναμνήσεις et su-
pra : μαθήσεις. B. C. D. αἱ
αὐτῆς μαθήσεις ἀναμνήσεις.

τῶν σωμάτων ἐπακολουθήσει, καὶ πᾶσα αὐτῆς ἡ ζωὴ σωματοειδῆς ἔσαι καὶ γενεσιουργός· τὰ δὲ ἄλλα, πρὸς μὲν ἑαυτὰ, τοιαύτην ἔξει τάξιν, οἷον τὰ ἐξ ἐντελεχείας ὄντα καὶ σώματος· ζῶα γὰρ ἔσαι μόνον ἐξ ἀορίστου ζωῆς καὶ σωμάτων συγκείμενα· πρὸς δὲ αὐτὴν οὕτως, ὥστε ἄγειν (1) αὐτὴν καὶ μεταβάλλειν ταῖς ἑαυτῶν κινήσεσι, καὶ ἐν ἑαυτοῖς ἔχειν αὐτὴν, ἀλλ' οὐκ ἐξωθεν ἐπιστατοῦσαν, καὶ μετ' αὐτῆς ζῆν, ἀλλ' οὐκ ἀπ' αὐτῆς. Ὅρας οὖν ὅτι κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον εὗρομεν (2), ὅπως οὐ μόνον τὸ εἶ ἔστι καὶ εἰ οὐκ ἔστι ὑποτεθεῖσθαι δυνατόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ὀτιοῦν πάθος πεπονθός, οἷον τὸ ἀθάνατον, ἢ τὸ οὐκ ἀθάνατον· ὥστε τοῦτο μὲν ἡμῖν διὰ τούτων φανερόν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ πρὸς ἄλλο ποικίλως ἐστὶ λαμβάνειν· ἢ γὰρ πρὸς ἓν μόνον, οἷον πῶς ἔχει ἡ ὁμοιότης τεθεῖσα πρὸς τὴν ἀνομοιότητα, ἢ πρὸς πλείω, οἷον πῶς ἔχει οὐσία εἶναι ὑποτεθεῖσα πρὸς ζάσιν καὶ κινήσιν, ἢ πρὸς πάντα, οἷον ἐὰν ἢ τὸ ἓν, πῶς ἔξει πρὸς πάντα τὰ ὄντα· οὐδὲ τοῦτο παρήκεν ὁ Πλάτων, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι δεῖ σκοπεῖν, καὶ πρὸς ἓν μόνον ὅτι ἂν προαιρῆ, καὶ πρὸς πλείω, καὶ πρὸς ζῦμπαντα. Δεῖ μὲν ἐκεῖνο τὸ ἓν, ἢ πλείω ἐκεῖνα, συγγενῶς ἔχειν πρὸς τὸ προκειμένον οἷον ὡς τῷ ἀνομοίῳ τὸ ὁμοιον· σύσσοχα γὰρ ταῦτα ἀλλήλοισι, καὶ τῇ οὐσίῃ κινήσιν καὶ ζάσις· ἐν αὐτῇ γὰρ ταῦτα καὶ περὶ αὐτὴν. Εἶδὲ διαφορᾶς οὔσης κατὰ τὸ ἄλλο τὸ πρὸς ἓν, καὶ πρὸς (3) πλείω, καὶ πρὸς ζῦμπαντα, ἡμεῖς εἰκοσιτέσσαρας τρόπους εἶπομεν, μοναχῶς τὸ πρὸς ἄλλο παραλαμβάνοντες, μὴ τοι θαυμάσης· ἢ γὰρ τοῦ πρὸς

(1) D. διάγειν.

(3) C. D. πρὸς πολλὰ.

(2) C. εὕρησομεν.

ἄλλο διαφορά τῆς ὕλης ἐστίν, ὅταν ἓν, ἢ μὴ ἓν ἢ τὸ ὑποκείμενον· ἡμεῖς δὲ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς μεθόδου παραδοῦναι προὔθεμεθα, καὶ τὰς εἰδησιακὰς ἐν αὐτῇ διαφορὰς, ἀλλ' οὐχὶ τὰς ὕλικας. Ἀλλὰ τί δὴ προσέθηκεν ἡμῖν τῆς γυμνασίας ταύτης τέλος; τὴν θέαν, φησὶ, τῆς ἀληθείας. Οὐχ ἀπλῶς οὖν ἀκουσόμεθα τὴν ἀληθειαν, ἀλλ' αὐτὴν τὴν νοητὴν περὶ ἧς ἡμᾶς ἐν ἄλλοις ἐδίδαξεν, οὐ ἔνεκα ἢ πολλὴ σπουδὴ τὸ ἀληθείας ἰδεῖν πεδίον (1) οὐ ἔστι. Πᾶσα τοίνυν ἡμῶν ἢ ζωὴ γυμνασίον ἐστὶ πρὸς ἐκείνην τὴν θέαν, καὶ ἢ διὰ τῆς διαλεκτικῆς πλάνη πρὸς τὸν ὄρμον ἐκείνον ἐπείγεται· διὸ καὶ πάνυ θαυμαστῶς εἴρηται τὸ διόψεσθαι· διὰ πολλῶν γάρ μεσοτήτων αἱ ψυχαὶ τυγχάνουσι τῆς ἐκείνων θέας. Ἀλλ' ἵνα πάλιν ἡμῖν καὶ ἐπ' ἄλλου παραδείγματος ἢ μέθοδος γένηται καταφανῆς, φέρε εἰκοσιτέσσερας τρόπους ἐπὶ τῆς προνοίας ἐξετάσωμεν· ὑποκείσθω γάρ εἶναι πρόνοιαν οὐκοῦν εἰ ἔστιν, ἔπεται αὐτῇ μὲν πρὸς ἑαυτὴν, τὸ ἀγαθοεὶδὲς, τὸ ἀπειροδύναμον· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ περιτρέπεσθαι (2) πρὸς αὐτὴν, τὸ ἀμετάδλητον εἶναι, τὸ θελητὸν ἑαυτὴν· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ μίαν εἶναι, καὶ οὐ μίαν πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, ἔπεται μὲν τὸ ἄρχεῖν αὐτῇ, τὸ σώζειν ἕκαστα, τὸ ἀρχὰς καὶ τέλη πάντων ἔχειν, εὐθεῖως πάντα (3) περαινουσάν· οὐχ ἔπεται δὲ, τὸ βλαπτικὴν εἶναι τῶν προνοουμένων, τὸ τοῦ παραδόξαν χορηγόν, τὸ ἀταξίας αἰτίαν· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ παρεῖναι πᾶσι καὶ ἐξηρησθαι ἀπ' αὐτῶν, τὸ γινώσκειν αὐτὰ καὶ μὴ γινώσκειν· ἄλλως γάρ

(1) B. παιδίον.

(3) A. τὰ ἅλα.

(2) D. παρατρέπεσθαι.

γινώσκει, καὶ οὐ ταῖς συστοίχοις τῶν γνωσῶν δυνάμεσι·
 τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς αὐτὰ, ἔπεται μὲν τὸ μηδὲν ὑπ' ἀλλή-
 λων πάσχειν εἰκῆ, τὸ μηδὲν ἀδικεῖσθαι παρὰ μηδενός· οὐχ
 ἔπεται δὲ, τὸ εἶναι τι ἀπὸ τύχης αὐτοῖς, τὸ ἀσύντακτα
 εἶναι πρὸς ἄλληλα· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ πάντα
 εἶναι ἀγαθὰ· τοῦτο γὰρ πῆ μὲν αὐτοῖς ὑπάρχει, πῆ δὲ
 οὐ· τοῖς δὲ ἄλλοις πρὸς αὐτήν, ἔπεται μὲν τὸ ἐξηρηθῆσθαι
 αὐτῆς καὶ πανταχόθεν φρουρεῖσθαι, καὶ ἀγαθύνεσθαι παρ'
 αὐτῆς· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἐνίσασθαι αὐτήν, τὸ διαφεύγειν
 αὐτήν· οὐδὲν γὰρ οὐθ' οὕτω μικρὸν (1) ὡς διαφεύγειν
 αὐτῆ, οὐθ' οὕτως ὑψηλόν, ὡς μὴ καταγωνιζέσθαι ὑπ'
 αὐτῆς· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται, τὸ μετέχειν ἕκαστα τῆς
 προνοίας· πῶς μὲν γὰρ αὐτῆς μεταλαγχάνει, πῶς δὲ οὐκ
 αὐτῆς, ἀλλὰ τῶν ἀπ' αὐτῆς εἰς ἕκαστον ἀπομεριζομένων
 ἀγαθῶν. Ἀλλὰ δὴ μὴ ἔσω πρόνοια· πάλιν τοίνυν, αὐτῆ
 πρὸς (2) αὐτήν, ἔπεται μὲν τὸ ἀτελές, τὸ ἄγονον, τὸ ἀδρα-
 νές, τὸ ἑαυτοῦ μόνον· οὐχ ἔπεται δὲ τὸ ἄφθονον, τὸ ὑπερ-
 πλῆρες, τὸ ἰκανόν, τὸ ἐκτενές· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ ἔπεται τὸ
 ἄπραγμον καὶ ἀόχλητον· πῶς μὲν γὰρ ὑπάρξει ταῦτα τῶ
 μὴ προνοοῦντι, πῶς δ' οὐ, μὴ κρατουμένων ὑπ' αὐτοῦ
 τῶν δευτέρων· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, δῆλον ὡς ἔπεται μὲν τὸ
 ἄμακτον (3), τὸ ἀκοινωνήτον πρὸς πάντα, τὸ μηδὲν γινώσκειν·
 οὐχ ἔπεται δὲ, τὸ πρὸς ἑαυτήν ἀφομοιοῦν τὰ ἄλλα, τὸ πᾶσι
 ἀγαθοῦ μεταδιδόναι τοῦ προσήκοντος· ἔπεται δὲ καὶ οὐχ
 ἔπεται τὸ ἐφετὸν εἶναι αὐτοῖς· δυνατόν γάρ πως τοῦτο καὶ

(1) C. μικρόν.

(3) C. D. ἀμιγές.

(2) C. πρὸς ἑαυτήν.

οὐ δυνατόν· εἰ μὲν γὰρ δι' ὑπεροχὴν ἐξηρημένην ἀπὸ πάντων λέγοιτο μὴ προνοεῖν ὡς κρεῖττον πάσης σχέσεως καὶ ἐνεργείας, οὐδὲν κωλύεται πᾶσιν ἐφετὸν εἶναι τοῖς δευτέροισιν· εἰ δ' ὡς παρηρημένον ταύτης τῆς δυνάμεως, οὐδ' ἂν ἐφετὸν εἴη. Τοῖς δὲ ἄλλοις, ἐπεται μὲν πρὸς αὐτὰ, τὸ ἀκόσμητον, τὸ εἰκαῖον ἐν τῷ ποιεῖν, τὸ ἐν τῷ πάσχειν ἀόριστον, τὸ πολλά δέχεσθαι τὰ ἐπεισόδια ταῖς αὐτῶν φύσει, τὸ πλημμελῶς φέρεσθαι καὶ ἀτάκτως· οὐχ ἐπεται δὲ ἢ ἐντευξῆς ἢ πρὸς ἓν, ἢ κατ' ἀξίαν διανομῆ, ἢ κατὰ νοῦν διάθεσις· ἐπεται δὲ καὶ οὐχ ἐπεται τὸ ἀγαθὸν εἶναι (1)· καὶ γὰρ οὐκ ἐπεται πάντως ἀγαθὰ καὶ προνοίας οὐκ οὔσης, πόθεν ἔχει τὸ ἀγαθόν, εἰπεῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις· πρὸς δὲ γε τὴν πρόνοιαν ἐπεται μὲν αὐτοῖς τὸ ἀπαθὲς ὑπ' αὐτῆς, τὸ ἀσύντακτον πρὸς αὐτὴν· οὐχ ἐπεται δὲ τὸ μετρεῖσθαι καὶ ὀρίζεσθαι πρὸς αὐτῆς· ἐπεται δὲ καὶ οὐχ ἐπεται, τὸ ἀγνοεῖν αὐτὴν καὶ γὰρ γινώσκειν αὐτὴν ἀνάγκη τοῖς πεφυκόσιν, ὅτι οὐκ ἔστι εἰ περ μὴ ἔστι, καὶ μὴ γινώσκειν· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν αὐτοῦ κοινὸν πρὸς αὐτὴν· Εἰς τέλος ἄρα νῦν ἀφίγμεθα τοῦ περὶ τῆς προνοίας λόγου, κατ' αὐτὴν γυμναζόμενοι τὴν μέθοδον παρακελευόμεθα δὲ καὶ διὰ πλείονων παραδειγμάτων ἄλλων (2) γυμνάσασθαι τοῖς ἔσομένοις προσήκουσιν ἄκροαταῖς τῆς τοῦ Παρμενίδου διδασκαλίας· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ τὰς ἐξῆς μέτιμεν λέξεις τοῦ Πλάτωνος·

« Ἀμήχανον (3), ἔφη, λέγεις, ὦ Παρμενίδη, πραγμα-

(1) Α. εἶναι· καὶ οἷον τὰ πάντως ἀγαθὰ καὶ εἶναι ἀναγκαῖον καὶ προνοίας.

(2) B. Deest ἄλλων.

(3) Sic Bekker. — Editt. ἀμήχανόν γ'.

» τείαν, καὶ οὐ σφόδρα μανθάνω· ἀλλὰ μοι τί οὐ διήλ-
 » θες αὐτὸς ὑποθέμενός τι, ἵνα μᾶλλον καταμάθω »;

Ὡσπερ ἡ τῶν εἰδῶν οὐσία τοῖς μὲν νοερῶς αὐτὴν θεά-
 σασθαι βουλομένοις εὐληπτος ἐστὶ καὶ φανοτάτη (1), τοῖς
 δὲ δι' αἰσθησεως καὶ φαντασίας καὶ δόξης αὐτὴν εὐρεῖν
 ἐφιεμένοις ἄγνωστος καὶ ἀθεώρητος, οὕτω δὴ καὶ ἡ τοῦ
 Παρμενίδου διδασκαλία τοῖς μὲν συνοπτικοῖς καὶ τελείοις
 ἤδη κατὰ τὴν ἕξιν εὐμήχανος ἐστὶ, τοῖς δὲ ἀτελέστερον δια-
 κειμένοις ἀμήχανος· ὁ δὴ καὶ νῦν ὁ Σωκράτης πεπονθῶς,
 καὶ τὸ πέλαγος ὄντως τῆς μεθόδου ταύτης ἰδῶν, καὶ τὴν
 εὐκορίαν τῶν ἐπιβολῶν καὶ τὴν μεταχείρισιν καὶ τὴν εὐτα-
 ξίαν, ἀμήχανον αὐτὴν ἀπεκάλεσε πραγματείαν· διὰ μὲν
 τοῦ ἀμηχάνου, τό, τε δυσπερὶληπτον ὁμοῦ καὶ αὐτοφυές
 κάλλος ἐνδειξάμενος (2)· οὐδὲν μεμηχανευμένον οὐδὲ κε-
 κομφευμένον (3) ἐπ' αὐτῆς ἐστὶν ἰδεῖν· ὥςτε καὶ ἀμήχα-
 νος (4) ἐστὶν ὡς αὐτοφυῆς, καὶ εὐμήχανος ὡς νοερά καὶ
 μμουμένη τὴν τῶν ὄντων συμπλοκὴν τε καὶ διαίρεσιν· διὰ
 δὲ τοῦ τῆς πραγματείας ὀνόματος, τὸ διὰ τῶν πραγμάτων
 αὐτῶν ὀδεύειν αὐτὴν, καὶ μὴ ἐν ψιλοῖς ὑφεσάναί τοις λογικοῖς
 κενόσι δηλῶν. Δύσληπτος γαῦν ἐστὶ τοῖς ἀτελέσι καὶ δυσμε-
 ταχείριστος· ἔθεν καὶ ἐπάτησεν, οὐ σφόδρα μανθάνω·
 πάντως γὰρ ἐφήφατο τῆς περὶ αὐτῶν θεωρίας, ἀτελέστερον
 δὲ, ὡς ὁ Παρμενίδου λόγος ἐδείκνυτο· διὸ καὶ οὐ σφόδρα
 μανθάνω φησὶν. Ἔτι δὲ μεζάνως ἀντέχεται τῆς κατανοήσεως

(1) C. φανοτάτη.

(3) B. κεκομφευμένον ἐστὶν

(2) D. ἐνδείξασθαι βουλό- ἐπ' αὐτοῖς·
 μενος.

(4) B. ἀμήχανον.

αὐτῆς, ὅση (1) δυσπεριληπτον οὔσαν τὴν μέθοδον κατεῖθε
ἴδιον δὲ τούτου, τὸ τῶν πρὸ τῆς ἀληθείας συγγενῶν ἔσ-
ως αὐτὸς εἴρηκεν ἐν Ἐπιστολαῖς· τὸ δὲ ἐκ τῆς χαλεπότη-
καὶ τῆς δυσκολίας τῶν προβλημάτων προσφαινομένης ἐρ-
μενέστερον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς θεωρίας αὐτῶν, καὶ
διαφεύγειν τὸν ἐκ τῆς ζητήσεως τόνον, ἀλλ' οἷον ὑπὸ Θεοῦ
ἀθλοθέταις ἀγωνιζομένους προθύμως, μετιέναι τὴν ἀν-
ληψιν αὐτῶν· οὕτω γὰρ καὶ πρὸς τὸν νοῦν ἢ ψυχὴν βλ-
πουσα καὶ θεωμένη (2) τὴν μίαν αὐτοῦ καὶ ἀπλουςατ-
καὶ διαιώνιον νόησιν, ἀμήχανον μὲν αὐτὴν οἶεται εἶναι· πα-
αὐτῇ γὰρ αἱ παντοῖαι μηχαναὶ καὶ πλοκαὶ τῶν εἰδῶν· ἔ-
δὲ καὶ πλεον ἔρα τῆς ἐκείνου τελειότητος, εἰ καὶ ἀνελιξ-
μὴ δύναται τὴν νόησιν αὐτοῦ, μηδὲ τὴν ἀπλότητα τῆς Θεοῦ
ἐκείνου ζωῆς, περιτρέχουσα δὲ αὐτὸν καὶ ἀντεχομένη τ-
ἐαυτῆς ποικίλῃ, μιμεῖται τὸ ἐκείνου μονοειδές (3), καὶ τ-
διηρημένῳ τὸ ἀμέριστον ἐν τῷ νοεῖν. Ταῦτόν δὴ οὖν ποι-
καὶ ἐν τούτοις ὁ Σωκράτης· οὐ γὰρ καταθεασάμενος τ-
χαλεπὸν τῆς μεθόδου ταύτης, καὶ τὸ συνοπτικὸν ὁμοῦ τῆ-
ὑφηγήσεως, ὄχθετο ἀποδράς καὶ ἀποδειλιάσας πρὸς τὸ
πρόρον τῆς περὶ αὐτὴν γυμνασίας· ἀλλ' ὁμολογεῖ μὲν τὴν ἐ-
δειαν τὴν ἑαυτοῦ, καὶ τὴν ὑφ᾽ ἑσιν τῆς γνώσεως ταύτης
ἀντέχεται δὲ προθυμότερον τῆς ὅλης περὶ αὐτὴν θεωρίας
παρακαλεῖ δὲ τὸν Παρμενίδην εἰς λόγιμον ἀπὸ νοῦ κατα-
βάντα, καὶ ἀπὸ τοῦ καθόλου πρὸς τι παράδειγμα μερι-
κὸν (4), ἐπὶ τούτου γυμνάσαι τὴν μέθοδον· οὕτω γὰρ κα-

(1) B. ὅσον.

(2) C. θεωροῦσα.

(3) D. ἐνοειδές.

(4) C. μερικότερον.

ἐν τοῖς οὖσι, τὰς ἔνδον καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς ἐνεργείας οὐ θυνάμενοι γινώσκειν, διὰ τῶν ἐκτὸς προΐουσῶν καὶ ἐκείνας θυνάμεθα συλλογίζεσθαι, καὶ διὰ τῶν μερικωτέρων τὰ καθολικώτερα γινώσκωμεν· οὕτω δὴ οὖν καὶ ὁ Παρμενίδης (1) ἑαυτὸν ἀνέφηγε διὰ τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν ἠνωμένων νοήσεων εἰς τὴν διέξοδον ταύτην καὶ ποικιλίαν τῆς ὑφηγήσεως προΐων, ἧ καὶ αἰτεῖ (2) νῦν ὁ Σωκράτης ἀναλογον τεταγμένος ταῖς τρίταις τάξεσιν, καὶ τῶν πρώτων μετέχουσι κατὰ τὰς εἰς αὐτοὺς προΐούσας ἐκείθεν θυνάμεις, καὶ οὐδὲ τούτων ἀμέσως, ἀλλὰ διὰ τῶν μεταξὺ γενῶν.

« Πολὺ ἔργον, φάναι, ὦ Σώκρατες, προσάττεις ὡς »
 » τηλικῶ δε ».

Ἄμα μὲν εἰς μίջω καὶ τελειοτέρων ἐπιτηθείτητα προκαλεῖται τὸν Σωκράτην, καὶ τὴν τε χαλεπότητα τοῦ πράγματος ἐξαίρων καὶ τὴν διέξοδον ταύτην παραιτούμενος· καὶ τοῦτο καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης ἐπ' ἄλλων φαίνεται ποικῶν νέων καὶ ἐπιούσαι τι παρ' αὐτοῦ σπουδαζόντων, τοὺς οὐκ εἰσὶν πατέρας μιμούμενος· ἅμα δὲ καὶ ἀλήθειαν ὁ λόγος ἔχει πολλήν, εἴτε πρὸς τὴν ψυχὴν, εἴτε πρὸς τὸ ζῶον αὐτοῦ θεωρήσειας. Εἰ μὲν γὰρ πρὸς τὴν ψυχὴν, φαίης ἂν, ὡς οὐ προσήκει τῶ νοεῖν τὰ θεῖα θυνάμενω διὰ τῆς λεπτοῦς φαντασίας καὶ τοῦ σώματος ἐνεργεῖν, ἀλλὰ μένειν ἐν τῇ ἑαυτοῦ περιοπῇ καὶ τοῖς οὐκ εἰσὶν ἤθεσιν ἔργον οὐδὲν τῶ νοερώς ζῶντι (3), τὸ λογικῶς ἐνεργῆσαι καὶ φανταστ-

(1) B. ὁ Παρμενίδης δι' αὐτῶν ἀνέφηγε τῶν λόγων.

(2) B. αἰτεῖ καὶ ὁ Σωκράτης.
 (3) B. C. ζῶντι, λογικῶς.

κῶς· καὶ τῷ πρὸς ἑαυτὸν ἐσραμμένῳ, τὸ πρὸς ἄλλου
 τῷ ἀπλῶ τῆς γνώσεως, τὸ ποικίλον τῶν λόγων. Ἐ
 πρὸς τὸ ζῶον, εἰπὼς (1) ὃ ἂν ὡς τῷ πρεσβύτῃ τὸ τ
 τους ἄθλους ὑφίστασθαι πολὺ ἔργον ἐστὶ τὸ γὰρ διαπ
 σαι τοσοῦτον πέλαγος λόγων, δεῖται καὶ ὀργάνου
 πρὸς τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀκονήτως ὑπηρετήσαντος,
 λον ὡς ἀμαζόντος· ὡς τε διχῶς τό, τε ἔργον κα
 τηλικῶ δὲ λαμβάνοντες, ἀμφοτέρως εὐρήσομεν ἄ
 θεύοντα τὸν λόγον. Καὶ μὲν τοι καὶ ὡς πρὸς αὐτὰ ὑ
 κείμενα πράγματα πολλὴν ὁ λόγος ἀλήθειαν ἔχει· πολ
 χου γὰρ οἱ καθολικοὶ κανόνες εἰσὶν εὐληπτοί· περὶ δὲ
 χρῆσιν αὐτῶν οὐκ ὀλίγη δυσκολία πειρωμένοις φαντά
 ται, καθάπερ ἐν γεωμετρίῃ τοὺς καλοὺς λόγους ἐγνω
 σιν, ὅμως εἰς τὸ δι' ἐκείνων ἐπιχειρεῖ (2) τὰ προτεινόμε
 λήμματα φαίνεται χαλεπὸν· Δηλοῖ δὲ τῆς μεθόδου τῆς εἰ
 μένης τὴν ἐν τῷ χρῆσάσθαι δυσκολίαν, τὸ μηδένα τ
 μετὰ Πλάτωνα κατὰ ταύτην διαδεῖναι τί τῶν ἑαυτοῦ σ
 γραμμάτων τὸν γὰρ Ἀμμόκαρτον χαίρειν ἐάσομεν· ὅς
 ποτὲ ἦν· διόπερ ἡμεῖς ἐπειράσθημεν πλεῖστον ἔμπροσ
 αὐτῶς χρῆσασθαι παραδείγμασιν. Ἀλλ' οὐκ ἔστι τῶν κα
 λου λόγων, ἢ μὲν γνώσις ἐστὶ πολλῆς εὐσύννοπος, ἢ
 χρῆσις δύσκολος, ἔσω (3) διὰ τούτων δήλον· ὅθεν ἐκεί
 πολὺ ἔργον αὐτῷ προσάττεσθαι φησὶν ὁ Παρμενίδης ἢ
 τοῦ Σωκράτους, οὐ μόνον δι' ἃς εἴπομεν· ἀλλὰς αἰτία
 ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὴν τὴν τῶν ζητουμένων φύσιν τοιαύτην οὐσ

.. (1) B. D. εἰπὼς ἄν. legendum ἐπιχειρεῖν.

.. (2) B. προχειρεῖ· Försan (3) B. C. ἔσται.

« Ἀλλὰ σὺ, εἰπεῖν τὸν Σωκράτην, Ζήνων, τί οὐ διη-
 » ρες ἡμῖν » ;

Ἄει τὰ τρίτα κατὰ τὴν ἀξίαν διὰ τῶν μέσων τυγχάνει
 τῆς τῶν πρώτων μετουσίας· τὸ δὲ ἀτακτον τῆς μεθέξεως (1)
 τῆς ἀμέσου ταύτης, καὶ χωρὶς τῶν προσεχῶν ἐκάστοις ἐξώ-
 ρισται τῶν θεῶν. Ταῦτα δὴ μιμούμενος ἐν τοῖς διαλόγοις ὁ
 Πλάτων, αὐτόθεν μὲν πληρωθῆναι τῶν τοῦ Παρμενίδου
 νοήσεων τὸν Σωκράτην βουλόμενον, ἀμαρτάνοντα (2) ποιεῖ
 τῆς ἐλπίδος· διὰ Ζήνωνος δὲ ταῦτον τοῦτο ποιοῦντα, καὶ
 λίαν τυγχάνοντα τῆς αἰτήσεως. Ὁ Ζήνων, ὡς εἴρηται πολ-
 λάκις, εἰκόνας φέρει τῆς θείας μεσότητος· καὶ εἴρηται πολ-
 λάκις τὰ αἷτια, καὶ τίσιν ἀνάλογον οἱ τρεῖς ἐν Ζήνων
 μέσος. Τοῦτον οὖν ὁ Σωκράτης λιπαρῶν, καὶ δι' αὐτοῦ
 βουλόμενος ἐνωθῆναι πρὸς τὸν πατέρα τῶν λόγων, καὶ
 ἀσκακῶν αὐτὸν πρὸς τὴν δυσκολίαν, μετέχει καὶ αὐτοῦ
 Παρμενίδου· Μέχρι μὲν οὖν τῆς περὶ τῶν εἰδῶν θεωρίας,
 αὐτόθεν ὁ Σωκράτης μετεἶχε τῆς τοῦ πρεσβύτου (3) συ-
 νουσίας, διότι καὶ αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν τῶν εἰδῶν
 ἠρέδιστο θέαν ἐκαθ' ἑαυτὸν δὲ βαθυτέρων γενήσεται νοημάτων
 πρόσδος, ἀναγκαίως δεῖ τῆς μεσότητος, ἢ καὶ νῦν ὁ Σω-
 κράτης ἀνεγείρει, καὶ αἴτεσι τοῦτο γενέσθαι πρὸς αὐτὸν,
 ὁ πρὸς ἐκείνου ὁ Παρμενίδης. Ἔοικεν οὖν πάλιν ὁ Παρ-
 μενίδης τῇ πατραῇ αἰτίᾳ· πάντων γάρ ἐστι κοινὸς οὗτος
 ἐν τοῖς λόγοις πατήρ· ὁ δὲ Ζήνων τῇ δυνάμει τῇ τοῦ
 πατρός· ἔθεν καὶ προσέβληται τοῦ πατρός· καὶ πᾶν κατὰ

(1) C. τὴν δὲ ἀταξίαν τῆς
 μεθέξεως.

(2) D. διαμαρτάνοντα.

(3) C. πρεσβυτέρου.

γωνίζεται πλῆθος τὸ τοῦ ἐνὸς ἀφισάμενον· ὁ δὲ Σωκράτης τῷ νῶ (1) τῷ διὰ ζωῆς καὶ δυνάμεως ἐπιστρέφοντι πρὸς ἑαυτοῦ πατέρα· καὶ κατὰ ταύτας εἰ βούλει τὰς ἀναλογίας μετεῖναι τὸν τόπον, πολλὴν εὐρήσεις ἐν ὀλίγοις κεκρυμμένην θεωρίαν.

« Καὶ τὸν Ζήνωννα ἔφη γελάσαντα φάναι, αὐτοῦ, ὡς Σωκράτης κρατες, δεώμεθα Παρμενίδου· μὴ γὰρ οὐ φαῦλον ἦν λέγει· ἢ οὐχ ὄρας ὅσον ἔργον προσάττεις » ;

Οὕτω καὶ ἐν τοῖς Θεοῖς, τὸ μὲν τρίτον ἑαυτῷ (2) συνάγει τῷ δευτέρῳ, καὶ ἐφίεται τῆς παρ' αὐτοῦ πληρώσεως· τὸ δὲ δεύτερον, ἅτε ἐκδρυμένον τῷ πρώτῳ, προάγει τὴν ἀπόφασιν ἐκείνου ὁσὶν ἐπὶ πάντα. Θαυμαστὸν δὲ ἐν τούτοις καὶ ὁ πρότερον δτε μειδιάμα (3) μόνον ἦν ἐμειδίων ἀμφοτέρων ὁ Ζήνων καὶ ὁ μέγας Παρμενίδης· νῦν δὲ δτε οὐκ ἔτι μειδιᾷν λέγεται, μόνος ὁ Ζήνων γελά, τοῦ Παρμενίδου μένοντος ἐν τῷ ἡρεμίῳ κατασῆματι· διότι τοῦ καθηγεμόνος παρόντος τὸ ἐκείνου μαθητὴν παρακαλεῖ, τὸν καὶ αὐτὸν τῷ καθηγεμόνι χαλεπὸν εἶναι δοκοῦντα λόγον μεταχειρίζεσθαι· τοῦτο γὰρ οὐκ ἦν ἀνδρὸς τὸ καθῆκον τῷ καθηγεμόνι φυλάττοντος· διὸ καὶ δτε τὸ σύγγραμμα ἀνεγνώσκον μὴ παρόντος ἐποίει τοῦτο Παρμενίδου, καθάπερ εἴρηται ἐν προοιμίῳ, ὡς φορτικῆς οὔσης τῆς ἀναγνώσεως ἐπὶ τοῦ καθηγεμόνος. Τὸ μὲν οὖν μειδιάμα τὴν (4) ἀφασιν μμιῖται τῶν Θεῶν ἐνέργειαν καὶ τὸ κρύφιον· ὁ δὲ γέλως, τὴν πρόοδον τὴν ἐπὶ τὸ ἐμφανέστερον· αἰσθητικώτερον γὰρ ὁ γέλως τοῦ μειδιάματος. Οὐκοῦν ὁ μὲν μμιῖται τὸν μένοντα

(1) Β. τῷ νῶ διὰ ζωῆς.

(3) Β. μειδιάμα πρῶτον.

(2) Ἀν non legendum ἑαυτοῦ ?

(4) Β. τὴν ἀπ' ἀφανῆ.

καὶ ἡρεμοῦντα καὶ κειρυμμένον Θεόν· ὁ δὲ τὸν ἄνω μένοντα, προϊόντα δὲ ἤδη καὶ ἐκφαινόμενον· καὶ ὁ τούτων ἔτι θαυμασώτερον· ὁ γὰρ Ζήνων μειδιᾷ μὲν πρὸς τὸν Παρμενίδην βλέπων (1)· οὕτω γὰρ εἴρηται πρότερον· γελᾷ δὲ πρὸς τὸν Σωκράτην τὸν λόγον ποιούμενος· καὶ γὰρ ἐν τοῖς Θεοῖς, ἡ μεσότης μὲν κρύφιος καθὼ συνήνωται τῷ πρὸ αὐτῆς, ἐκφαίνεται δὲ καθὼ κοινωνεῖ τῷ μετ' αὐτῆς· γελᾷ μὲν οὖν διὰ ταῦτα ὁ Ζήνων ἐκφαινῶν (2) ἑαυτὸν τῷ Σωκράτει καθὼ συντάττων αὐτὸν ἑαυτῷ, καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως ταύτης τὴν τοῦ Παρμενίδου προκαλούμενος νόησιν· ἐπιστρέφει γὰρ καὶ τοῦτον εἰς τὸν ἑαυτοῦ καθηγεμόνα, καὶ πάντως ἀνάγει πρὸς ἐκεῖνον ὡς πρωτουργὸν αἴτιον τῆς θεωρίας, καὶ πάσης νοήσεως τῆς παρ' αὐτοῦ γεννητικόν. Τούτου δὲ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν αὐτός· μέγα, γὰρ φησι, προστάττετε· τὰ δὲ μεγάλα καὶ ἐξηρημένα τῶν ἀποτελεσμάτων τοιούτων δεῖται καὶ τῶν αἰτίων· τὰ δὲ μέσα, τῶν μέσων ἐς ἑὶ ἀγαθῶν αἰτία, καὶ οὐ τῶν ἀροτάτων οὐδὲ τῶν ἐξηρημένων ἀπὸ τῶν πολλῶν.

« Εἰ μὲν οὖν πλείους ἤμεν, οὐκ ἂν ἀξίον ἦν δεῖσθαι·
 » ἀπρεπῆ γὰρ τὰ τοιαῦτα πολλῶν ἐναντίον λέγειν, ἄλλως τε
 » καὶ τηλακούτῳ· ἀγνοοῦσι γὰρ αὐτὸ (3) οἱ πολλοὶ ὅτι ἄνευ
 » ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάτης, ἀδύνατον
 » ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν ἔχειν (4)· Ἐγὼ μὲν οὖν, ὡς
 » Παρμενίδῃ, Σωκράτει συνδέομαι, ἵνα καὶ αὐτὰς δια-
 » κούσω (5) διὰ χρόνου ».

(1) C. ἀποβλέπων.

(4) Editt. χεῖν.

(2) D. ἐμφαινῶν.

(5) Sic Bekker. Ast. —

(5) Editt. Deest αὐτό.

Fischer. Heindorf. ἀκούσω.

Ἦδη τις καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐπέστησε μετρίως ὅτι πανταχοῦ τὸ καθῆκον ἐν ταῖς μιμήσεσιν ἀποσώζει τοῖς προσώποις ὁ Πλάτων, ὡς ἔστι διὰ τούτων δηλός. Ἐν Γοργίᾳ μὲν γὰρ σοφιστῶν παραδοὺς συνουσίαν, ὑφαρπάζοντα (1) τὸν μαθητὴν εἰσάγει τὰς ἀποκρίσεις τοῦ καθηγεμόνος, καὶ προπηδῶντος (2) ἐν τοῖς λόγοις ἀτάκτως· τοιοῦτος γὰρ ἐκεῖ Πῶλος, ἀχαλίνωτος ὢν, καὶ πλημμελής καὶ περὶ αὐτὸν τὸν κατέρα τῆς τέχνης. Ἐνταῦθα δὲ φιλοσόφους μιμούμενος, ὑπεξιστάμενον παραδίδωσι τὸν Ζήνωννα τῷ Παρμενίδῃ, καὶ δεόμενον ὅπως ἂν αὐτὸς ὁ λέγων ἢ καὶ τοὺς παρόντας εὐεργετῶν ἔοικε γὰρ ἢ μὲν τῶν σοφιστῶν σύνοδος τῆ ἐνύλῳ συστοιχία πάσῃ, παρ' ἣ καὶ τὰ ἔκγονα πολλάκις (3) κατὰ τῶν οἰκείων αἰτίων ἐξανίσταται, κρατεῖν ἐθέλοντα τῶν ἀμεινῶνων· ἢ δὲ τῶν φιλοσόφων κοινωνία τῇ τῶν θεῶν τάξι, παρ' ἣ τὰ καταδεέστερα προκαλεῖται μὲν τὰς τῶν ὑπερτέρων δυνάμεις, ὑπεξίσαται δὲ αὐτῶν ταῖς ἀπείρους καὶ γεννητικαῖς περιουσίαις. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν περὶ τοῦ ἠθου τῶν ἀνδρῶν ἔσω μοι λελεγμένον· ὅτι δὲ ἀπρεπῆ τὰ θεϊότατα τῶν δογμάτων ἐστὶν εἰς ἀκοὰς φερόμενα (4) τῶν πολλῶν, οὐδὲν θεῖ λέγειν, αὐτοῦ Πλάτωνος εἰπόντος, ὡς πάντα ταῦτα καταγέλασα μὲν ἔστι τοῖς πολλοῖς, θαυμασμοῦ δὲ ἄξια τοῖς σοφοῖς. Οὕτω δὲ καὶ οἱ Πυθαγορειοὶ, τῶν λόγων τοὺς μὲν ἔφασκον εἶναι μυστικούς, τοὺς δὲ ὑπαιθρίους· καὶ οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου, τοὺς μὲν ἐσωτερικούς, τοὺς δὲ ἐξωτερικούς· καὶ αὐτὸς Παρμενίδης, τὰ μὲν, πρὸς ἀλήθειαν

(1) C. ἀφαρπάζων.

(3) B. παρ' ἣ καὶ τὰ πολλὰ

(2) An non legendum λάκις.

προπηδῶντα?

(4) D. καταπερόμενα.

ἔγραψε. τὰ δὲ, πρὸς δόξαν· καὶ ὁ Ζήνων δὲ, τοὺς μὲν ἀληθεῖς ἐκάλει τῶν λόγων, τοὺς δὲ χρειώδεις· ὥς εἰκότως εἴρηται καὶ νῦν ἀπρεπεῖς εἶναι παρὰ τοῖς πολλοῖς τοὺς τοιοῦς δὲ λόγους, ὡς ἀδέκτων τούτων ὄντων τῆς τοιαύτης ἀκροάσεως. Εἰ δὲ τις καὶ ἤδη ἐν γήρα ὢν περὶ τούτων ποιεῖτο τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν πολλῶν, ἔτι μᾶλλον ἀπρεπὲς αὐτοῖς εἶναι δοκεῖ καὶ αἰσχύνῃς ἄξιον· περὶ νέω μὲν γὰρ ἦττον τὰ τοιαῦτα φαινόμενα διασύρουσιν, ὡσπερ φησὶ καὶ Καλλιπλῆς ὁ τῶν πολλῶν εἰς, καὶ τὰ ἐκείνων πάθη πεπονθώς· προήκοντα (1) δὲ κατὰ τὴν ἡλικίαν περὶ ταῦτα διατρέβειν, ἠγούνται πάντων εἰς γέλωτα εἶναι πραγμάτων εὐδοκιμώτατον. Τί οὖν αἴτιον αὐτῆς τῆς τοιαύτης δόξης, οὐ χρὴ παρ' ἄλλου ζητεῖν· αὐτὸς γὰρ ὁ Πλάτων ἠνεγκεν ὅτι δι' ἄγνοίαν τοῦτο πεπόνθασιν· μεγάλων ἄρα κακῶν ἢ ἀγνῖα τὴν αἰτίαν ἔχει ταῖς ψυχαῖς (2)· καὶ δείκνυσιν ὅτι πάλιν τὰ ἀμαρτήματα, ἀκούσια τῶν πολλῶν· πᾶν γὰρ τὸ δι' ἄγνοίαν πλημμελούμενον, καὶ ἀκούσιον ἐστὶ, καὶ συγχνώμης ἄξιον· ἀγνοοῦσιν σὺν οἱ πολλοὶ πόση τις ἄρα ἐστὶν ἡ τῆς διαλεκτικῆς δύναμις, καὶ ὅτι τέλος ἐστὶ τῆς πλάτης ταύτης ἡ ἀλήθεια καὶ ὁ νοῦς· οὐ γὰρ ἐστὶν ἄλλως ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἀναδραμεῖν ἐπὶ τὰ πρῶτα, μὴ διὰ τῶν μέσων πορευθέντας ὁθῶν τῆς ζωῆς· ὡς γὰρ ἡ κάθοδος ἡμῖν διὰ πολλῶν γέγονε τῶν μεταξὺ, τῆς ψυχῆς αἰεὶ ἐπὶ τὸ συνδετώτερον χωρούσης ἀπὸ τῶν ἀπλουτέρων ἐνεργειῶν, οὕτω καὶ ἡ ἀνοδος διὰ πολλῶν ἔσαι μεσοτήτων, τῆς ψυχῆς

(1) Α. προσήκοντα.

(2) Α. εὐχαῖς.

ἀναλυούσης ὃν συνέθηκε τῆς ζωῆς διάκοσμον. Δεῖ οὖν πρὸν, καταγνῶναι (1) τῶν αἰσθήσεων ὡς οὐδὲν ἀκριβές οὐκ ὕγιές γινώσκειν δυναμένων, ἀλλὰ πολὺ τὸ συγκεχυμένον καὶ ἔνυλον καὶ παθητικὸν ἔχουσῶν, ἅτε καὶ ὄργανοις τοιοῦτοις δὴ τισι χρωμένῶν· ἔπειτα τὰς φαντασίας ἀφελεῖν τὰς ἐν ἡμῖν πετομένας συμφαλίδας ὄρνιθας, ὡσπερ καιροφωτικά καὶ ἐσχηματισμένα νοούσας, τὸ δὲ ἀσχηματιστον (2) καὶ ἀμερές εἶδος ἐλεῖν οὐδαμῇ δυναμένας, ἀλλὰ παραποδίζούσας τὴν καθαρὰν καὶ αὐτὸν νόησιν τῆς ψυχῆς τῷ παρεμπίπτειν, καὶ θόρυβον αὐτῇ παρέχειν ἐν ταῖς ζητήσεσι· τρίτον δὲ ἐπὶ τούτοις, τὰς δόξας τὰς πολυειδεῖς ἐκκόψαι, καὶ τὴν περὶ ταύτας πλάνην τῶν ψυχῶν· οὐ γὰρ ἐφάπτεται τῆς αἰτίας, οὐδὲ ἐπιστήμην ἡμῖν ἐμποιοῦσιν, οὐδὲ τοῦ χωριστοῦ νοῦ μετουσίαν· τέταρτον τοῦτον, ἐπὶ τὸ τῶν ἐπιστημῶν ἀναδραμόντα πέλαγος, ἐκεῖ τῇ διαλεκτικῇ θεωρεῖν τὰς διαιρέσεις αὐτῶν καὶ συνθέσεις, καὶ ὅλως τῶν ἐν ἡμῖν εἰδῶν τὴν ποιικίαν, καὶ διὰ τῆς θεωρίας ἐξυφίνασαν τὸν ἑαυτῆς διάκοσμον, τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἰδεῖν· ὅτι περ αὐτῆς ἀποσῆναι δεῖ τῆς συνθέσεως, καὶ νοερώς (3) ἤδη προσβαλεῖν τοῖς ὄντως οὐσι· νοῦς γὰρ ἐστὶν ἐπιστήμης κρείττων, καὶ ἢ κατὰ νοῦν ζωὴ τῆς κατ' ἐπιστήμην προτιμωτέρα. Πολλαὶ οὖν αἱ πλάναι καὶ αἱ δινεύσεις τῆς ψυχῆς· ἄλλη γὰρ ἢ ἐν ταῖς φαντασίαις, ἄλλη πρὸ τούτων ἢ ἐν δόξαις, ἄλλη ἢ ἐν αὐτῇ τῇ διανοίᾳ· μόνη δὲ ἢ κατὰ νοῦν ζωὴ τὸ ἀπλανές ἔχει, καὶ οὗτος ὁ μουσικὸς ὄρμος τῆς ψυχῆς, εἰς ὃν καὶ ἡ

(1) C. κατιδεῖν.

(3) B. νοερώς οὐσι.

(2) D. ἄμορφον.

ποιήσας ἄγει τὸν Ὀδυσσεύα μετὰ τὴν πολλὴν πλάτην τῆς ζωῆς, καὶ ἡμεῖς ἐὰν ἄρα σώζεσθαι θέλωμεν, μᾶλλον ἑαυτοὺς ἀναξομεν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων ἤδη δὲ εἴρηται κάκεινα πρότερον (1)· ὅτι προσεχῆς ὁ Ζήνων τῷ Παρμενίδῃ, καὶ πάντων συνειλεγμένων, μονὰς τί ἐστι· καὶ ὅτι πρῶτος ἐπιστρέφει πρὸς αὐτὸν, καὶ ἑαυτῷ συνεπιστρέφων τοὺς ἄλλους, διὰ τοῦ Σωκράτους ἔχοντος πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑπεροχὴν· ἀλλ' αὐτὸς μὲν καὶ ἄλλοτε φησὶν ἀσποκέναι τῶν λεχθησομένων, οὗτοι δὲ νῦν πρῶτον ἀκούσονται· διὰ τούτων ἐνδεικνυμένου τοῦ Πλάτωνος, ὅτι καὶ ἐν τοῖς θείοις τὰ προσεχῆ τοῖς πατράσιν αἴτια, τῶν μὲν ἐξηρημένως καὶ (2) κρυφίως μετέχει παρὰ τῶν πατέρων, ὧν καὶ μόνα μετέχει καὶ πρῶτα διὰ τὴν ἄρρητον πρὸς ἐκείνους ἐνωσιν· τῶν δὲ, ἅμα τοῖς ἄλλοις τοῖς ἀπὸ τῶν αὐτῶν προελθούσιν. Ἀνάλογον οὖν, ἢ μὲν πρώτη συνουσία τοῦ Ζήνωνος πρὸς τὸν Παρμενίδην τῇ μυσικῇ νοήσει τῶν δευτέρων· ἢ δὲ κοινὴ πρὸς τοὺς ἄλλους, ταῖς ἐπὶ πάντα ὁμοίως ποιούσαις ἀπὸ τῶν πραγμάτων μεταστάσεων. Ἐπειδὴ δὲ ὑφεῖται τῆς προτέρας ἢ δευτέρας, καθόσον καὶ ὁ Παρμενίδης συνοπτικώτερον (3) ὡς τὸ εἶκος αὐτὴν διετίθει πρὸς τὸν Ζήνονα ἕτε συνήθη τοῖς ἑαυτοῦ λόγοις ὄντα, ποιικιλώτερον δὲ πρὸς πάντας, διὰ δὴ τοῦτο τὴν ὑφῆσιν ταύτην ἐνδεικνύμενος, διὰ χρόνου φησὶν ἐλθεῖν ἀκούσαι· τοῦτο γὰρ σύμβολον ἐστὶ τῶν διαφορῶν ἐνεργειῶν, τῆς νεωτέρας καὶ πρεσβυτέρας ἐνθεοῖς, οὐ κατὰ χρόνον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀξίαν, οὕτω προσαγο-

(1) B. πρότερα.

(3) C. D. συνοπτικώτερα.

(2) A. C. D. καὶ μετρίως.

ρευομένων. Εἰ δὲ καὶ πρὸς τὸ σχῆμα τῆς λέξεως ἀπίδ-
 ὅπως εἴρηται περὶ τοῦ Ζήνωνος, ἐγὼ μὲν, ὡς Παρμενείδης
 Σωκράτει συνδέομαι, καὶ τούτῳ μηδὲν ἄλλο προσθέντος
 εὔροις ἂν ὡς οὐδὲ τούτο παρὰ τῷ Πλάτωνι μάτην, οὐ
 κόσμου χάριν, ἀλλ' ἐνδεικνύμενος παρείληπται πῶς παῖσα
 τὴν ἑαυτοῦ (1) ὠφέλειαν ἐξήρτησεν ὁ Ζήνων τῆς τοῦ
 Παρμενίδου βουλήσεως· καὶ οὐδὲν ἄλλο λέγων, ἢ ὅτι δεῖ-
 ται· τί δὲ ἐξῆς καὶ ὀφειλόμενον τῇ δεήσει, παραλείπει
 ἐκεῖνο, καθάπερ δὴ (2) καὶ ὁ λόγος ἐνδεῆς εἶναι δοκεῖ τινὸς
 μιμούμενος τὴν τοῦ λέγοντος διάνοιαν, τὸ σέβας φυλάττοντος
 ὁ δὴ προσήκειν (3) ὡς τοῦ πατρὸς τῶν τοιούτων λόγων.

« Ταῦτα δὴ εἰπόντος τοῦ Ζήνωνος, ἔφη ὁ Ἀντιφῶν
 » φάναι τὸν Πυθόδωρον, αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμε-
 » νίδου, καὶ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς ἄλλους, ἐνδείξασθαι
 » ὁ λέγει καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν ».

Ἀπάντων μὲν τῶν τὴν συνουσίαν πληρούντων ταύτην
 μονάς ἐστιν ὁ Παρμενίδης, ὥσπερ τὸ ἐν ὄντων ὄντων ἀπάν-
 των μονάς· τῶν δὲ τοῦ Παρμενίδου μεθεξόντων ὁ Ζήνων
 μονάς· διὸ καὶ δεῖται ὑπὲρ αὐτῶν κατὰ (4) τὴν ἀνακλητι-
 κὴν δύναμιν τῶν προελθόντων, ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τε-
 ταγμένος· τῶν δὲ εἰσεληλυθότων πρὸς (5) αὐτοὺς, ὁ
 μὲν Ζήνων ἔφατο Σωκράτει συνδεῖσθαι (6) τοῦ Παρμε-
 νίδου, τὴν ἐξηρημένην αὐτοῦ κατὰ τῶν ἄλλων ὑπεροχὴν
 μαρτυρῶν· τούτων δὲ ἀμφοτέρων θεομένων, πάντα κενεῖται

(1) C. αὐτοῦ.

(2) D. δέ.

(3) A. προσήκειν ἂν τις εἴποι
 τῷ πατρὶ.(4) A. κατὰ τὴν προση-
 κτικὴν.

(5) A. πρὸς αὐτόν.

(6) A. δεῖσθαι.

τὰ δεύτερα πρὸς τὴν ἀντοχὴν τῶν (1) πρώτων· καὶ γὰρ ὁ Πυθόδωρος καὶ ὁ Ἄριστοτέλης καὶ οἱ ἄλλοι πάντες, ἐν ὄσῳ μὲν ὁ Σωκράτης ἐδαίτο μόνος, ἠσύχαζον οἱ ἄλλοι· οὐ γὰρ ἦν οὗτος πάντων τῶν μετεχόντων ὁ πρώτιστος· Ζήνωνος δὲ δεηθέντος, αὐτοφυῶς ἀνακινουῦνται πάντες· οὕτω γὰρ καὶ ἐν Θεοῖς τῶν ἐγκοσμίων Θεῶν ἐπομένων τοῖς ἀπολύτοις ἡγεμόσι, συνέπεται αὐτοῖς πάντα, καὶ ἄγγελοι καὶ δαίμονες καὶ μερικαὶ ψυχαί· πάντα γὰρ ἐθέλει μετὰ τῶν οἰκείων ἀκροτήτων ἐνεργεῖν. Τίς οὖν ἡ δέησις, αὐτὸς προσέθηκεν, ἐνθεῖξασθαι ὃ λέγει συμβολικῶς ἄρα καὶ ἐνδεικτικῶς ἔσαι καὶ ἀνεγματοῦδος ὁ τῆς διδασκαλίας τρόπος, καὶ πρέπων τοῖς μυστικωτάτοις τῶν δογμάτων, ἀλλ' οὐκ ἐπιχειρηματικῶς καὶ ἐν κοινοῖς (2) ἀγῶσι τὴν πραγματείαν ὅλην ποιούμενος.

« Τὸν οὖν Παρμενίδην, ἀνάγκη, φάναι, πείθεσθαι· καὶ
 » τοι δοκῶ μοι τὸ τοῦ Ἰδουκείου ἵππου πεπονθέναί· ὧ ἐκεῖνος
 » ἀθλητῆ ὄντι (3) πρεσβυτέρῳ, ὑφ' (4) ἄρματι μέλλοντι
 » ἀγωνιεῖσθαι, καὶ δι' ἐμπειρίαν τρέμοντι τὸ μέλλον,
 » ἑαυτὸν ἀπεικάζων, ἄκων ἔφη καὶ αὐτὸς οὕτω πρεσβύτης
 » ὢν εἰς τὸν ἔρωτα ἀναγκάζεσθαι ἰέναι ».

Πάντα μὲν, ὥσπερ εἴρηται, μεθέξοντα κεινῆται πρὸς τὴν ἀντοχὴν, καὶ λιπαρῶς ἀντιλαμβάνεται (5) τῆς μεθεκταῆς αὐτῆς δυνάμεως, καὶ τῇ ἑαυτῶν μονάδι τῇ συντεταγμένη κατὰ τοῦτο συνῆψεν ἑαυτά· μέλλει δὲ ἄρα καὶ τῆς ἐξηρημένης ἀπολαύειν· καὶ γὰρ οὕτως αἰεὶ ἐν τοῖς οὔσι τὰ

(1) B. τῶν πραγμάτων.

(4) B. ἐφ' ἄρματι μᾶλλον τι.

(2) C. κenoῖς.

(5) A. B. C. ἀντιλαμβάνεσθαι.

(3) Editt. καί.

τῶν δευτέρων τελείως ἐξηρημένα δύνανται καὶ τῶν πρῶτων αὐτῶν μετέχειν ἰκανῶς. Οὐκοῦν συνεληλύθασιν μὲν οἱ ἄλλοι τῷ Σωκράτει, συνδέονται δὲ τῷ Ζήνωνι, συνέρχονται τῷ Παρμενίδῃ, καὶ πρὸ τῶν λόγων ἐν τοῖς προσώποις ἀναφαίνεται θεῖός τις ὡς ἐν εἰκόσι διάκοσμος· ὅπως τῆς δευτέρας πάντων τῶν θεῶν ἀποκρίσεως τριάδος πάντα ἐξήρηται τὰ δεύτερα, καὶ ὑφιστάμενα καὶ τελειούμενα δι' αὐτῆς· καὶ ὅπως τοῖς διὰ τῶν προσεχῶν εὐτάκτως ἀνιούσιν ἐπὶ τὰ τέλη, τὰ πρῶτιστα τῶν αἰτίων ἀναφαίνεται· καὶ ὅπως τοῖς λιπαρῶν ἀντεχομένοις τῶν θεῶν, ἔτοιμος ἐστὶ καὶ ἡ παρ' αὐτῶν ἄποσις ἄφθονος (1)· οὕτω γὰρ καὶ ταῖς τούτων θεῶν ἀποκρίσεως ἐπιπέσει· λοιπὸν ὁ Παρμενίδης, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς ἐπιπέσεως εἶρηκε, τὴν ἀνάγκην αἰτιασάμενος, τὴν θεῶν δηλαδὴ καὶ πρὸς ἣν οὐδὲ θεοὺς μάχεσθαι φησὶν ὁ Ἀθηναῖος ξένος θεοειδοῦς ἄρα αἰτίας καὶ θεῶν δυνάμεως ἐστὶν ἴδιον, πᾶσι παρεῖναι τοῖς (2) μετέχειν αὐτῆς δυναμένοις. Ἄλλ' ἵνα παλιν αὐτοῖς ἐνδείξῃται πόσος ἐστὶν ὁ ἀγὼν καὶ τὸ ἄδλον οἶον ἑαυτὸν ἐλάττω φησὶν εἶναι τῆς διεξόδου ταύτης, καὶ ταῦτόν τῷ Ἰθύκῳ πεπονθέναι, τῷ πρὸς τὰ ἐρωτικά διὰ γῆρας ἑαυτὸν ἐπιδιδόναι κατοκνοῦντι μὲν, ἀναγκαζομένῳ δέ, καὶ δὴ καὶ ἀπεικάζοντι τὴν παρουσίαν αὐτῷ ταύτην ἀνάγκην ἵππου πρεσβύτη καὶ ἤδη πολλὰκις ἠγωνισμένῳ, καὶ δι' ἐμπειρίαν (3) τρέμοντι τὸ μέλλον· λέγει δὲ πῶς οὕτως ὁ μελοποιός·

« Ἔρωσ αὖ τέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις ταμερὰ ὄμματι δερκόμενος, κηλήμασι παντοδαποῖς εἰς ἄπειρα δίκτυα Κύπριδος βλάλλει· ἢ μὲν τρομέω ἐπερχόμενος, ὡς

(1) B. ἄφθονος.

(3) C. δι' ὑπερβολὴν ἐμπειρίας.

(2) B. τοῖς μετέχουσιν.

ρίξ.

ἡ φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφόρος ποτὶ γήραι ἀσκήων σὺν
 εἰσφί θεοῖς εἰς ἀμιλλαν ἔβα (1) ».

Τὰ μὲν οὖν ἀναγκαῖα πρὸς τὴν τοῦ Παρμενίδου ῥῆσιν
 τοῦ ἄρματος, ταῦτα ἐστὶ πάλιν δὲ καὶ ἐκ τούτων λάβοις
 ὅπως αἰεὶ τὰ καταδέξερα τὰς ἑαυτῶν εἰκόνας εἰς τὰς
 ποδισέρας (2) ἀποπέμπει τάξεις· ὁ μὲν γὰρ Παρμενίδης
 εἰκόνα τοῦ (3) ἑαυτοῦ πάθους ἐποίησατο τὸν Ἴβυκον· οὗτος
 αὐτὸν πάλιν τὸν ἵππον· ἀπὸ νοῦ γὰρ εἰς ψυχὴν λογικὴν αἰ
 τῶν εἰδῶν εἰκόνας, καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς φύσιν, ἡ μαλιεσσα ἐν
 τοῖς ἀλόγοις ζώοις ἔχει τὸ κράτος. Καὶ οἱ ἀγῶνες δὲ τῶν
 ἵππων, καὶ τὰ ἐρωτικά, πρὸς τὰς ἀναγομένας ψυχὰς οἰκειῶς
 ἔχουσι· καὶ γὰρ ἐν ταύταις βρῖθει μὲν ὁ τῆς κάκης ἵππος
 μετέχων, ὃ μὴ καλῶς (4) ἦν (5) τετραμμένος τῶν ἠπό
 χων, φέρεται δὲ εὐλυτος ὁ πρὸς (6) αὐτὸ τὸ ὄν ἀμιλλᾶσθαι
 δυναμένος· καὶ ἡ ἀνοδος δὲ αὐταῖς (7) καὶ ἡ σωτηρία διὰ
 τοῦ ἔρωτος· διὰ τοῦτο γὰρ αὐτῶν καὶ τὸ ἄρμα ὑπόπτερον,
 ὡς τὸ διὰ ἐρωτικῆς (8) διὰ τὸ ἐρωτικὸν μανίας ἐπὶ τὸ νοητὸν
 κάλλος ἀνατρέχον (9) καὶ τὴν θέαν τῶν θυτικῶν θυτικῶν.
 Ταῦτα μὲν περὶ αὐτῶν εἰρησάτω τῶν πραγμάτων, οἷς τὰ προ
 κείμενα τέταται κατὰ τὸ ἀνάλογον. Ὁ δὲ Ἴβυκος ὅτι μελο-

(1) B. ἔβαν.—Sic et Scho
 iastes Runhkenianus cum
 his-ce variis lectionibus.
 προμῆεν ἐπιπρόχον.—ἔχεισι.
 —ἀσκήων pro ἀσκήων leg. Hei
 ndorf. Quod fragmentum de
 sideratur in Analect.

(2) A. in margine ὑπο
 δεξέρας.

(3) A. τοῦ αὐτοῦ.

(4) A. καλός.

(5) B. ἡ τετραμμένος.

(6) B. πρὸς αὐτόν.

(7) A. αὐτῶν.

(8) A. in margine : ὡς τὸ
 διὰ ἐρωτικῆς.—A. B. C. D. ὡς
 διὰ τὸ ἐρωτικόν.

(9) B. C. D. ἀνατρέχων.

ποιός και ὅτι περὶ τὰ ἐρωτικά ἐσπουδακώς, και ὅτι πρὸς
 βύτης ὦν και εἰς τὸ γράφειν ἐρωτικά προαγόμενος διὰ
 τόνον τοῦ (1) ἐρώντος, κατοκνεῖν φησὶ τὴν γραφὴν ἐν τῷ
 ἑαυτοῦ μελῶν, οὐκ ἄδηλον τοῖς τῶν ἐκείνου διασηκοῦσιν.

« Καὶ γὰρ μοι δοκῶ μεμνημένος μάλα φοβεῖσθαι, τὸ
 » χρῆ τηλικόνδε ὄντα διακνύσαι τοιοῦτόν τι (2) και τοσοῦτον
 » πλῆθος λόγων· ὅμως δὲ δεῖ χαρίζεσθαι, ἐπειδὴ και ὁ Ζήνων
 » νων λέγει, ὅσον οἰοί τε ἐσμέν (3) ».

Οἶδεν ὅση τίς ἐστὶν ἡ πλάνη τῆς ψυχῆς, οὐ μόνον ἐν
 σφῆσσει και φαντασίαις και δόξαις, ἀλλὰ και ἐν αὐταῖς τῶν
 ἀνελέξεσι ταῖς διανοητικαῖς τῶν λόγων· και τοῦτο εἰδὼς, και
 μεμνημένος τῶν οἰκειῶν ἄθλων, φοβεῖται πάλιν εἰς τὴν
 τοιαύτην κατιέναι πλάνην, οἷον τὴν Ὀδυσσεύς, ἐπανελθὼν (4)
 μὲν οἴκαδε και ἤδη τὸ οἰκεῖον ἔχων ἀγαθόν, παρακαλούμενος
 νος δὲ ἐπὶ τινὰς ὁμοίους πολέμους βαρβαρικοὺς, και ἐκ
 ἐμπειρίας ἐκστῆναι τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος οὐχ αἰρούμενος
 ἄτε μεμνημένος ὦν ἔσχε πραγμάτων ἐν τε τοῖς πολέμοις
 και ἐν τῇ πλάνῃ πολυχρονίως· ἀναβάς οὖν εἰς λογισμὸν
 ἀπὸ φαντασιῶν και αἰσθήσεων, και εἰς νοῦν ἀπὸ λογισμοῦ
 δέδοικεν εἰκότως τὴν (5) εἰς λογισμὸν κἀδοδὸν, και τὴν
 διανοίαν πλάνην, μὴ πη λάθῃ εἰς τὰς φαντασίας και αἰσθη-
 σεις ὑπενεχθεῖς· οὐ γὰρ ἀσφαλὴς ἡ ἀπὸ νοῦ κἀδοδος, οὐκ
 δεῖ τῶν πρώτων ἀφίσασθαι, μὴ που λάθοιεν ἐν τοῖς χει-

(1) A. τοῦ ἐρῶν.

αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν. — Bekker.

(2) Editt. διακνύσαι τοιοῦ-
 τόν τε.

αὐτοὶ ἐσμέν. Fischer. οἱ αὐτοὶ
 γὰρ ἐσμέν.

(3) A. λέγει, αὐτοὶ ἐσμέν. —
 Editt. ὅμως δὲ, δεῖ γὰρ χαρί-
 ζεσθαι ἐπειδὴ και ὁ Ζήνων λέγει,

(4) B. και ἐπανελθὼν.

(5) A. τὴν ἐκ λογισμοῦ.

σι μείναντες. Οὕτω και ὁ ἐν Φαίδρῳ Σωκράτης ἀναγκα-
 εῖς ὑπὸ τοῦ Φαίδρου, και τὸ φυσικὸν ἰσόρησε κάλλος και
 ἐν τοῖς μέσοις εἶδει θεωρούμενον, ἔπειτα ἀποσὰς τοῦ
 αἰοῦ ἔρωτος, ἐπὶ τὸ νοητὸν κάλλος ἀνατείνει τὰς ψυχὰς,
 ἄλλω καλεῖ και ἀσέβειαν και ἀμαρτήμα τὴν ἀπὸ τούτου
 Θεοδὸν ἐπὶ τὰ δευτέρα, και ὕφεισιν τῆς τοῦ (1) πρωτίσ-
 του καλλοῦ νοήσεως. Ταῦτα οὖν και ὁ Παρμενίδης διευ-
 κλούμενος, και μεμνημένος τῆς ἑαυτοῦ πλάνης, και ἐν ὄρμῳ
 ἑτοιμῶς, αὐτὸς κατοικεῖ πρὸς τὸ πλῆθος κατιέναι τῶν λό-
 γων ἀπὸ τοῦ νοεροῦ και (2) ἀπλοῦ τῆς ἐνεργείας εἶδους·
 ἔπειτα δὲ ὁμοῦ τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα ἐπ' εὐεργεσίᾳ τῶν
 ἐπιπέτρων ἢ γὰρ χάρις αὕτη μίμησις ἐς τὴν προνοίας
 τῶν Θεῶν. Τοιαύτας ἄρα δεῖ και τὰς ἀπὸ τοῦ νοητοῦ καθό-
 ρους εἶναι τῶν Θεῶν ψυχῶν, ἔχομένας τῶν Θεῶν και εἰ-
 ραίας (3) τὰ κακὰ τὰ ἐκ τῆς πλάνης, και ἐπ' εὐεργεσίᾳ
 ἰσότη κατιούσας, ἀλλ' οὐκ ἀποπληρώσει τῆς (4) φιλοῦσης
 τὴν γένεσιν ζωῆς, και μὴ εἰς βλάβος πιπτούσας (5), μηδὲ
 ἀποκόλλουσας τοῖς ἀρίστοις εἶδει τῆς ζωῆς· τὸ γὰρ μονάς
 τῆς ἀφαιρέτης παντὸς τοῦ ἐνύλου πλῆθους ζωῆς
 σύμβολόν ἐστιν.

α. Πάθεν οὖν δεῖ ἀρξόμεθα; και τί πρῶτον ὑπο-
 θεσόμεθα; β.

Γ. Ἐπειδὴς ἐπιπέτρων τῶν ἀνελλέσων τῶν λόγων ὁ Παρμενίδης,
 και εἰς ἐπισημοντικὰς διαξόδους ἀπὸ τῆς νοεραίας αὐτοῦ πε-

(1) A. τοῦ πρώτου.	λούσης τὴν γένεσιν. — A. B.
(2) A. και καθαροῦ.	C. D. τῆς φιλογενέσεως.
(3) D. εἰδύιας καλῶς τὰ.	(3) C. καταπιπτούσας.
(4) A. in margine: τῆς φι-	

ριώπης καταβαίνων, καὶ ἀπὸ τοῦ ἀσχέτου πρὸς τὸ ἐν σῶσει τῆς ζωῆς εἶδος, ἐπανερωτᾷ τοὺς ἑαυτοῦ μεθέξοντες πόθεν ἄρξεται, καὶ ἐπὶ (1) ποίας ὑπόθεσεως ποιήσεται τὸν λόγον· οὐχὶ τῆς ἐκείνων κρίσεως ἐξάπτων τὸν ἑαυτοῦ νοῦν οὐδὲ ὑπ' ἐκείνων ἑαυτῷ τὸ θεὸν ἀφορισθῆναι βουλόμενον οὐδὲ γὰρ θεῖμος τοῖς ἀμείνοσιν ἐκ τῶν χειρόνων μετρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν· ἀλλ' ἐπιστρέφων αὐτοὺς εἰς ἑαυτὸν, καὶ ἀναγείρων εἰς (2) τὴν ἑαυτοῦ κατανόησιν· ἵνα μὴ ὡς ἀνοήτοι ἐντεθῆ (3) τοὺς λόγους, ὡσπερ ἢ φύσις τοῖς σώμασιν· ἀλλ' ὡς καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀνάγωσι καὶ συνεξορμῶσιν ἐπὶ τὸ ὄν· οὕτω γὰρ καὶ ὁ νοῦς ἀνάγει τὰς ψυχὰς, οὐ μόνον παρ' ἐκείνου πρὸς τὸ ἄνω φερομένας, ἀλλὰ καὶ ἑαυταῖς βοηθεῖν παρεσκευασμένας. Φυλάττειν (4) οὖν αὐτάς παρακελεύεται τὴν ἑαυτῶν (5) μεταχείρισιν, καὶ ὁρᾷ, ὅθεν τὸ ἄρχεται καὶ ὅπου λήγει, καὶ δι' οἷων πρόεισι τῶν μέσων· ἀλλ' οὐχὶ ζητεῖ τὸ πρέπον αὐτῷ παρ' ἐκείνων μαθεῖν· δηλοῖ δὲ· οὐ γὰρ ὑπέμεινε τὴν ἀπόκρισιν, ἀλλ' ἐπήνεγκε (6) δευδογμένον αὐτῷ, καὶ πρὸς τοῦτο ποιεῖται τοὺς λόγους. Δοκεῖ δέ μοι, καὶ τὸ πόθεν ἄρξομαι καὶ τὸ τί πρῶτον ὑπόθωμαι· πάντα ταῦτα οἰκείως μὴν ἔχει πρὸς τὸ ἐν, περὶ οὗ ποιήσεται τὴν πραγματείαν· καὶ γὰρ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ πρῶτον, ἐκείνων προπωθέσατον τῶν ὀνομάτων· διαφέρει (7) δὲ ἀλλήλων, καθόσον ζητῶν μὲν ὅθεν ἄρξεται, ἄλλος ἐς τὴν ἀξίῳν ἑαυτοῦ μὴ πρὸς τὰ ἐξω βλέπειν, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἐνδοῦ

(1) A. in margine ἀπὸ ποίας.

(2) C. εἰς τὴν αὐτοῦ.

(3) C. ἐντεθῆ.

(4) D. φυλάττειν γὰρ ἄ.

(5) An non legendum ἑαυτοῦ?

(6) D. ἐπήνεγκε.

(7) A. διαφέρειν.

ύστεως, τὴν πολλὴν ταύτην ἐξυφαίνειν τῶν λόγων πραγ-
 μείαν· πάντως δὲ καὶ τρόπων ὄντων πλείονων, εἰκότως
 εἶναι πρόθεον δεῖ ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν· οὐ γὰρ ἐπὶ πάσης
 ἡ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀρκτέον, ὡς εἴρηται μοι πρότερον ἐν
 τῆς μεθόδου κανόσι· ζητεῖ δὲ τί πρῶτον ὑπόθεται (1)·
 ἄλλων δὲ οὐσῶν ὑποθέσεων καὶ περὶ τὰ νοητὰ καὶ αἰσθη-
 τῶν, ζητεῖ ποῖαν ὑποθέμενος θυνήσεται περὶ ἀπάντων τῶν
 ὄντων εἰπεῖν, καὶ μηδὲν ὄλως ἀδιερεύνητον καταλιπεῖν
 τε τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων· ὥς ἐ υποθέσιν μὲν καλεῖ-
 ται τὴν τοῦ προβλήματος θέσιν, ἀρχὴν δὲ τῆς ὑποθέσεως
 πρῶτον μέρος τῆς συμπάσης διεξόδου πολυσχεδοῦς
 τῆς τῶν προκειμένων λόγων.

« Ἡ βούλεσθε, ἐπειδὴ περ δοκεῖ πραγματειώδη παιδιὰν
 παίζειν, ἀπ' ἑμαυτοῦ (2) ἀρξώμαι καὶ τῆς ἑμαυτοῦ ὑπο-
 θέσεως, περὶ τοῦ ἐνός αὐτοῦ ὑποθέμενος, εἴτε ἐν ἐστὶν εἴτε
 μὴ ἐν, τί χρὴ συμβαίνειν; — Πάνυ μὲν οὖν, φάναι τὸν
 Ζήνωνα ».

Ἡ μία τοῦ Παρμενίδου μέθοδος μίαν ὑπόθεσιν παρα-
 λαμβάνει (3), καὶ ἐπ' αὐτῆς ποιεῖται τὸν σύμπαντα λόγον·
 ἡ γὰρ ἡτις ἂν δόξειεν εἶναι μία τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἢ πασῶν
 τῶν ὑποθέσεων περιληπτικὴ καὶ ἕξι μία πρὸ τῶν πολλῶν·
 ὅσα γὰρ ἀναφαίνει τὰ ὄντα καὶ τὴν ὄλην τῶν πραγμά-
 των διακόσμησιν, τῶν τε νοητῶν καὶ αἰσθητῶν, καὶ (4) ἔτι
 τῆς ἐνάδα αὐτῶν, καὶ τὴν μίαν καὶ ἀρρήτον ἐνάδα καὶ πα-
 ντα (5) τούτων πηγὴν· τὸ γὰρ ἐν πάντων ἐστὶν αἴτιον·

(1) A. ζητεῖ ποῖαν ὑπόθεσιν
 ὑποθίσσεται.

(2) Sic Bekker. Ast. —
 Peindorf. Fischer. ἀπ' ἑμοῦ.

(3) C. περιλαμβάνει.

(4) A. καὶ ὅτι.

(5) B. C. D. Deest καὶ.

καὶ ἀπὸ τούτου πάντα ἀπογεννήσει προῖών. Ἄλλ' ἴσως τοῦτο ἂν τις ἡμᾶς ἐπανέροιτο, πῶς ὁ Παρμενίδης ὁ τὸ ἐν οὐ διατρέβων, ἑαυτοῦ κέκληκεν ὑπόθεσιν τὸ ἐν, ἀπὸ τῆς οἰκειᾶς (1) ἀρχῆς ταύτης ἀρξασθαι φησίν. μὲν οὖν τινες εἰρήκασι καὶ ὅτι τοῦ Παρμενίδου περὶ τοῦ ποιουμένου τὴν ὄλην πραγματείαν, ὁ Πλάτων εὐρών τὸ ἐν ἐπέκεινα καὶ ὄντος καὶ οὐσίας πάσης ἐς, διορθωμένος τὸν Παρμενίδην αὐτὸν παραδίδωσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιποιούμενον τὴν ἀρχήν· ὡς περὶ γὰρ καὶ Γοργίας καὶ Πρωταγόρας καὶ ἕκαστος τῶν ἄλλων ἄμεινον παρὰ τῶ Πλάτων διατίθησιν ἢ παρ' αὐτῷ καὶ τὰς οἰκειᾶς ὑποθέσεις, οὐ καὶ ὁ Παρμενίδης φιλοσοφώτερος ἐς παρ' αὐτῷ καὶ ἐποικνωτικώτερος ἢ καθ' αὐτὸν ὀρώμενος· ἐπεὶ καὶ ἐν τούτοις εἰ ἐν ἐς φησίν· οὐχὶ εἰ ἐν ὄν ἐστιν ὡς ἂν περὶ μόνου τοῦ ἐνὸς ποιούμενος τὸν λόγον, ἀλλ' οὐχὶ περὶ τοῦ ἐνὸς ὄντος καὶ ἐπὶ (2) τῶν ἐξῆς ὑποθέσεων εἰ ἐν οὐκ ἔστι· καὶ ἐπὶ τέλει πασῶν, ὡς εἴ τι ἐν ἐστιν ἢ οὐκ ἔστι, πάντα δ' ἔστι καὶ οὐκ ἔστι· ὡς ἂν τὸ ἐν σκοπῶν ἐν πάσαις, ἀλλ' οὐχὶ τὸ ἐν ὄν Πλατωνικὸς οὖν ὁ Παρμενίδης ὢν, ἑαυτοῦ κέκληκεν ὑπόθεσιν τὴν τὸ ἐν ὑποθεμένην (3)· ὃ γὰρ τῇ ἐκείνου θεωρίᾳ προσέθηκεν ὁ Πλάτων, τοῦτο ἐκείνῳ φασὶ φέρων ἀνέθηκεν. Οὐκ ἂν δὲ θαυμάσειεν φαῖεν ἂν οἱ ταῦτα λέγοντες, εἰ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνὸς ἐν μὲν τοῖς ποιήμασιν οὐ φαίνεται τι λέγων ὁ Παρμενίδης· ἀβήρητον γὰρ ἐστιν ὡς ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀπολογούμενος ἀπὸ τοῦ ὄντος τὰ ὄντα πάντα γεννῶνται (4)· ἐν δὲ ταῖς ἀγράφοις πρὸς τὸν Ζή-

(1) D. ἀπὸ τῆς ἰδίας ἀ.

(3) A. ὑποθεμένην.

(2) D. ἐπὶ τῶν ἄλλων ὑ.

(4) A. γεννῶντων.

α συνουσίαις ἐνεδείκνυτο τί περί αὐτοῦ, καθόσον λό-
 γῆν δυνατόν. Εἰκότως δ' οὖν ἑαυτοῦ ταύτην τὴν ὑπό-
 θεσιν ἀπεκάλεσε, τὴν τοῦ ἑνὸς πραγματείας. Εἰ δὲ δεῖ τάλη-
 γματα (1) λέγειν, οὕτως ῥητέον, ὡς ὁ ἡμέτερος ὑφηγεῖτο
 τῶν ὑποθέσεων, ἀρχεσθαι μὲν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἑνός· τὸ γὰρ εἰ
 ἐξ ἑνὸς ἔχων πρὸς τῷ ἑν καὶ τὸ ἕξι, ταύτη προσήκει τῇ
 ἐπιπέδῳ τῶν πραγμάτων· ἀνατρέχειν (2) δὲ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ὄντος
 πρὸς τὸ ἕξι, δεικνύντα σαφῶς ὅτι τὸ κυρίως ἑν, μόνον τοῦτο
 ἀνατρέχεται τὸ ἕξι εἶναι καὶ ἀρπάζει ἑαυτὸ ἀπὸ τοῦ ὄντος· καὶ
 δεύτερον ἀπὸ τούτου τὸ ἑν ὄν, διὰ τὴν ὑφ᾽ ἑσιν εἰς τὸ εἶναι
 ἀνατρέχον· αὐτὸ δὲ τὸ ἑν, κρεῖττον καὶ τοῦ ἕξι· καὶ ὡς εἴ-
 περ ἄμα γὰρ τῷ ἕξι, οὐ μένει τὸ κυρίως ἑν· ὡς καὶ
 τὸ ὄντος ὄν ὑποτίθεται, καὶ τὸ ἑν ὄν, ἀληθές· καὶ ὅτι
 τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀνεῖσιν ἐπ' αὐτὸ τὸ ἑν, ὅπερ
 ἄλλοθεν ἀνυπόθετον ἐν Πολιτείᾳ προσονομάζει· δεῖν γάρ φησιν
 δεῖν ὑποθέσεων χωρεῖν, ἵνα τελευτήσωμεν ἀνιόντες ἐπὶ τὸ
 πᾶσα γὰρ ὑπόθεσις ἐκ τινος ἐστὶν ἄλλης ἀρχῆς. Εἰ δὲ
 τὴν ὑπόθεσιν ἀρχὴν ποιήσαιτο, περὶ τούτου ταῦτα ῥη-
 σάντων ἀπὸ τῶν γεωμετρικῶν ἐκεῖνος εἶρηκεν· ὅτι γὰρ ἀρχὴ
 ἑν (3) δι' ἑν, τελευτὴ δὲ καὶ μέσα ἐξ ὧν οὐκ οἶδεν,
 ἀλλὰ θεμία μηχανὴ τὸ τοιοῦτον ἐπιστήμην εἶναι· μόνον οὖν καὶ
 ἀνυπόθετον τὸ ἑν· ὡς τὸ ὑποτιθέμενον ἄλλο τι ἐστὶ καὶ
 τὸ ἑν· ἀνεῖσι δὲ ἀπὸ τούτου πρὸς τὸ ἑν, ὡς ἀπὸ ὑποθέ-
 σεως ἐπὶ τὸ ἀνυπόθετον· ὅθεν δὴ καὶ θαυμάσειεν ἂν τις
 Παρμενίδην τῆς ὅλης μεταχειρίσεως τῶν λόγων· εἶτε

(1) B. ἀληθῆςατα.

(2) B. C. ἀνατρέχει.

(3) A. B. in margine : λείπει.

At nihil deesse videtur.

γὰρ τὸ ἀνυπόθετον ὄν (1) εἰς ὑπόθεσιν παρελαβε, καὶ ἀναρχον ὡς ἐξ (2) ἀρχῆς ἔθηκεν, οὐκ ἂν ἠκολούθει τῆς θόδῳ λεγούσῃ πάντως ὑποθέμενον τί σκοπεῖν τὸ ἐξῆς· μὴ τὸ ἀνυπόθετον, ἀλλὰ (3) τι τῶν πορρώτερω τοῦ ἐπιπέδου οὐκ (4) ἂν τὴν ἐπ' αὐτὸ ραδίαν ἐποιήσατο μετάδοσιν οὐτ' ἂν αὐτοφυῶς καὶ ἀδιάσως ἀνέφηγεν (5) ἡμῶν πρὸ τοῦ ὄντος αἰτίαν. Ἰν' οὖν καὶ τὸ (6) ἐν ἀνυπόθετον μὲν, καὶ ὁμοίως ἀπὸ (7) τινος ὑποθέσεως οἰκειάς αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ἐν ἀναδράμῃ, τὸ ἐν ὄν ὑπέθετο προσεχῶς ὄν μὲν τὸ ἐν, ἐν ᾧ τάχα καὶ πρώτως (8) τὸ ἐν κυρίως· ἐπὶ (9) γὰρ τοῦ ἐνὸς τοῦ ἐπέκεινα, οὐδὲ τοῦτο κυρίως· καὶ οὐτὸς ἀπὸ τε τῆς οἰκειάς ὑποθέσεως, φησὶν, ἄρχεται (10) τοῦ ὄντος, καὶ τοῦτο ἐς τὸ εἰ ἐν ἐς· καὶ ἐπὶ τὸ ἀνυπόθετον ἐκείθεν μετασῶς, ἀναφαίνει τὴν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης ἐνάδος τῶν ὄντων ἀπάντων ὑπόστασιν· ὅθεν εἰπὼν ὑπόθεσιν εἶναι τὸ ἑαυτοῦ ἐν ἐν τῷ δευτέρῳ τὰ ἐπόμενα (11) ποτὲ μὲν ὡς τῷ ἐνὶ μόνῳ χρώμενος ἀποδεικνύσει τὸ ἐξ ἑαυτοῦ καταφάσσει χρώμενος, ποτὲ δὲ καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ συμπααραλαμβάνων (12), πανταχοῦ δὲ ὡς εἰς τὸ ἐν βλέπει.

(1) B. C. D. ὄν.

(8) A. πρώτον.

(2) B. C. D. ἐξ ἀρχῆς, καὶ οὐδ' ἂν ἠκολ.

(9) A. ἐστὶν ἀπ' ἐνός.

(10) A. καὶ ἄρχεται τοῦ

(3) A. ἀλλὰ τὸ πορρώτερω. ἐνός ὄντος.

(4) A. οὐδ' ἂν.

(11) A. τὰ ἐπόμενα καὶ οὐκ ἐπόμενα.

(5) A. ἀνέθραμεν εἰς τὴν.

ἐπόμενα.

(6) B. τὸ ἀνυπόθετον.

(12) A. συμπααραλαμβάνει.

(7) A. καὶ ὅλως ἐκ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης ἐπὶ τὸ ἐν ἀναδράμῃ.

ων, ἢ τὸ ἀμέθεκτον ἢ τὸ μεθεκτόν, ἵνα δείξῃ πάντα (1)
 ἃ τὸ ἐν ὄντα καὶ χωρὶς τοῦ ἐνὸς ἐξαφανίζοντα καὶ τὸ
 καὶ ἑαυτῶν (2)· καὶ γὰρ τὸ εἶναι ὄν, διὰ τὸ ἐν ἔστι. Πῶς
 ὄν ἔστι, φαίης ἄν, πολλαὶ ὑποθέσεις, εἰ περὶ τοῦ ἐνὸς λοιπὸν
 πᾶσα πραγματεία; ὅτι, φήσω, τοῦ ἐνὸς λεγομένου τριχῶς·
 ἔστι γὰρ ἐν καὶ τὸ τῶν ὄντων ἐξηρημένον, καὶ τὸ συνὸν τοῖς
 ὄντων, ὃ καὶ μετὰ τοῦ ὄντος ὑφίστησι τὰς πολλὰς τάξεις
 τῶν ὄντων, καὶ ἔτι τρίτον τὸ καταδείξεραι τοῦ ὄντος καὶ
 ἴδιον ὑπ' αὐτοῦ καταπινόμενον· τριχῶς δ' οὖν τοῦ ἐνὸς
 λεγομένου κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ὑποθέσεις, περὶ ἑκά-
 στου τούτων ὁ λόγος, πῶς ἔχει πρὸς τε αὐτὴν καὶ (3) πρὸς
 τὰ πολλὰ τούτων ἑαυτὸν· ἐν δὲ ταῖς δύο ταῖς λοιπαῖς τῶν
 πρώτων, πῶς τὰ ἄλλα πρὸς τε αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν, μετέ-
 χοντά τε τοῦ ἐνὸς καὶ ἀμέτοχα θεωρούμενα. Πάλιν ἐπειδὴ
 περ αἱ λοιπαὶ τέσσαρες ὑπετίθενται μὴ εἶναι τὸ ἐν, διχῶς
 δὲ τὸ μὴ ὄν, ἢ τὸ μηδαμῶς ὄν, ἢ τὸ πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ μὴ
 ὄν θεωρεῖ· τὰς μὲν δύο τῶν δευτέρων, περὶ ἑκατέρου τού-
 των ὅπως ἔχει πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, τὰς δὲ λοι-
 πὰς δύο περὶ τῶν ἄλλων μετεχόντων τε τοῦ μὴ ὄντος καὶ
 αὐτῶ μὴ μετεχόντων· καὶ οὕτω συμπληροῖ τὰς ἑννέα ὑποθέ-
 σεις, ἐπὶ τέλει συναγαγὼν ὅτι τὸ ἐν αἴτιον πάντων· καὶ ὡς
 εἰ τὸ ἐν μὴ ἔστιν, οὐδὲν ἔστιν· οὐδὲ γὰρ θεμὶς αἰτίας ἀνηρη-
 μένης, εἶναι τὰ ἀπ' αὐτῆς. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ αὐθις ἀκριβέ-
 στερον θεωρήσομεν· δοκεῖ δὲ μοι γε τοῖς προειρημένοις συμ-
 φώνως ἀποδοῦναι τὰ προκειμένα· τῷ μὲν πόθεν ἄρξομαι,

(1) B. πάντα καὶ τὸ ἐν.

(3) D. καὶ πρὸς τὰ ἄλλα

(2) B. C. ἑαυτόν.

τὸ (1) ἀπ' ἐμαυτοῦ, τῷ δὲ καὶ τί πρῶτον ὑποθέσασθαι, τὴν καὶ τῆς ἐμαυτοῦ ὑποθέσεως· καὶ οὐ ταῦτόν ἐνδείκνυσθαι δι' ἀμφοῖν· οὐ μὲν γὰρ τὸν τρόπον ἀφορίζεται τῆς ἐνεργείας ἔτι ἐνδοθεν, ἔξω (2) καὶ ἀπὸ τῆς ἠνωμένης νοήσεως εἰς τὴν ποικιλίαν πραΐεις τῶν λόγων· οὐκ δὲ τὸ ὑπακαίμενος αὐτῇ πράγμα περιποιήσεται τὴν διέξοδον τῆς εἰρημνίης μεθόδου. Καὶ ταῦτα μόνον ἀπὸ τούτων (3) λάβεις ἂν ἀλλὰ καὶ ὅτι Θεοειδὴς καὶ ὁ τρόπος ταύτης ἐστὶ τῆς ἐνεργείας· ἕκαστος γὰρ τῶν Θεῶν ἀφ' ἑαυτοῦ ἄρχεται ἐνεργεῖν· τὸ μὲν συνεκτικόν, ἑαυτὸ (4) πρῶτον συνέχων τὸ δὲ ἀναγωγόν, ἑαυτὸ τὸ (5) πρὸ τῶν ἄλλων ἀνάγων τὸ δὲ γεννητικόν, ἑαυτὸ (6) γεννῶν καὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως· ὥς καὶ τοῦτο (7) τὸ Θεῖον μιμαύμενος ὁ Παρμενίδης ἀναφ.θέγγεται, καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ κἀκεῖνο, τὰ πραγματειώδη παιδιῶν· παίζειν Θεῖον γὰρ δὴ οὖν καὶ τοῦτο, τὰς ἐμφράσεις καὶ παλιμέρους ἐνεργείας παιδιᾶς καλεῖν· παῖνιον γὰρ Θεῶν καὶ ἀνδρῶπων καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον, ὅποσα κατὰ τὰς ἔξω προϋούσας αὐτῶν ἐνεργείας ὑφέστηκε· παιδιὰ μὲν διὰ ταῦτα πᾶς ὀξύλογος πρὸς τὴν ἡρεμον αὐτοῦ καὶ ἠνωμένην τοῦ ἄντος νόησιν, πραγματειώδη δὲ ὁμῶς, ὅτι τῆς τῶν ὄντων ἀπτεται Θεωρίας, καὶ ἀνελίττει τὸ ἀπλοῦν τῆς ἐνδοθ. νοήσεως, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ νοήσεων οἷον ἐξάπλωσις καὶ τῆς ἀμεροῦς γκώσεως σπαραγμός. Ταῦτα (8) ὁ μὲν Παρμενίδης προτείνει·

(1) A. Deest τὸ ἀπ' ἐμαυτοῦ.

(2) A. C. D. ἐνδοθεν ἐξ ὧν καὶ.

(3) C. ἀπὸ ταύτης.

(4) A. in marg. ἑαυτῷ.

(5) A. in marg. ἑαυτῷ.

(6) A. C. D. ἑαυτῷ.

(7) A. C. τοῦτο.

(8) D. ταῦτα μὲν οὖν.

ἔτι Ζήνων ἐτοιμῶς προσήκατο, τὸ βάθος τῆς θεωρίας ἐπι-
 αμεινοῦς· ἔδει γὰρ αὐτὸν εἶναι τὸν συγκατατιθέμενον, ἅτε μὴ
 ἀδῶς ἔχοντα λόγον πρὸς ἅπαντας ὁμοῦ τοὺς μετέξοντας
 λόγων τῶν ρηθησομένων, ἄλλως τε καὶ προσηκουότα πολλὰ
 κείνα τὰ περὶ τούτων δόγματα καὶ εἰδῶτα τὸ μέγεθος αὐτῶν.

« Τίς οὖν, εἰπεῖν, μοι ἀποκρινεῖται, ἢ ὁ νεώτατος; ἦμισα
 » γὰρ ἂν πολυπραγμονοῖ (1), καὶ ἂ οἶεται, μάλιστα ἂν
 » ἀποκρίνοιτο· καὶ ἅμα ἐμοὶ ἀνάκαυλα ἂν εἴη ἢ ἐμῆου
 » ἀπόκρισις ».

Ὅμως μὲν ἀξιοῖ τινὰ αὐτῷ ἀποκρίνασθαι, ὅτι προσέτακ-
 ται τὴν διαλεκτικὴν γυμνάσαι μέθοδον· χρὴ οὖν εἶναι τινα
 τὸν κατανευσόμενον καὶ ἀνανευσόμενον· αἰρεῖται δὲ τὸν γε
 νεώτατον, ἵνα μόνον ὑπηρετῆται (2) μὴ πράγματα παρέ-
 χων ἐν ταῖς ἀπορίαις· δεδωκασμένοις γὰρ εἰκόσιν οἱ πρε-
 σβύται, προκατισχημένοι δι' ἐμπειρίαν πλειόνων (3) τοῖς
 ἑαυτῶν δόγμασι· καὶ ὅς αὐτὰς ἀπὸ ψυχῆς λέγει, μὴ διὰ
 φιλονεικίαν ἄλλως ἀποκρινόμενος, ἀλλὰ τὰ ἀπὸ τῶν ἀδια-
 σρόφων ἐννοιῶν, ἀφ' ὧν καὶ αὐτὸς ποιήσεται τοὺς λόγους,
 ἀπλάτους δεκνύμενος τὰς ὑποκρίσεις (4)· καὶ τρίτον, ἵνα
 μετὰ ρασιώνης αὐτὸς διεξίη, πρὸς ὑπεῖκον καὶ ἀπαλὸν καὶ
 ἄδατον ἦθος ἐνεργῶν. Ταῦτα μὲν οὖν αὐτὸς εἴρηκεν αἷτια
 τῆς τοῦ νεωτάτου προτιμήσεως· θεωρήσειας δ' ἂν τοῦτο καὶ
 ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ὄντος, καὶ ὅπως ἐπὶ τῶν πρωτίτων αἰτίων· ὅπως
 ἢ δύνამεις αὐτῶν, καὶ τὰ ἔσχατα ἐπιστρέφει πρὸς τὰ πρῶτα·

(1) Heindorf. πολυπραγμο- δόγμασι.

νοίη.

(4) A. ποιούμενος τὰς ἀπο-
 κρίσεις.

(2) A. ἀποκρίνηται.

(3) A. πλείοσι δόξαις καὶ

τι γὰρ ἔστιν ὃ μὴ μετέχει τοῦ ἑνός; καὶ αὐτὴν εἶπες τῆς
 ζήτησιν, εὐρήσεις τοῦ ἑνός ἰσθαλμα (1) φέρουσαν· τί δὲ τῶν
 ὄντων, ὃ μὴ τοῦ ὄντος ἀπολαύει; καὶ τὴν ὑλὴν εἶπες, ἔστι
 πως καὶ ἐν ταύτῃ δυνάμει τὸ ὄν· καὶ ὅπως τὰ περὶληπτικώ-
 τατα τῶν αἰτιῶν καὶ ὑφίστησι καὶ ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτὰ καὶ
 ἔσχατα τῶν ὄντων· τοῦτο δὴ οὖν καὶ ὁ Παρμενίδης μιμού-
 μενος, τὸν νεώτατον ἐκλέγεται πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ἵνα καὶ
 τοῦτον ἐπιστρέφῃ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ λόγον. Εἰ δὲ βούλει καὶ
 τοῦτο (2) τι κατιδεῖν ὡς ἐν εἰκόσιν ἀποβήροτοτερον, ἐννόη-
 σον ὅπως τῶν πρωτίτων μονάδων ἀπολαύουσιν αἱ δευτέρας
 καὶ τρίται τάξεις τῶν θεῶν, ὅτι μυσικῶς, ὅτι ἡρέμα, ὅτι
 ἀκλιανῶς· πῶς δὲ αἱ τῶν ἀγγέλων ἀκρότητες, ὅτι θεοπρεπῶς,
 ὅτι προσιδρύσασιν ἑαυτὰς τοῖς θεοῖς· πῶς δὲ αἱ μερικαί
 ψυχαί, ὅτι μεταβατικῶς, ὅτι μετὰ πλάτης τινός· καὶ ἐννοή-
 σας ὅπως καὶ ἐν τούτοις, θέασαι λοιπὸν· οἱ μὲν ἄλλοι πάν-
 τες ἡσυχάζοντες πληροῦνται τῆς θεωρίας· Ζήνων, Σω-
 κράτης, Πυθόδωρος. Ἀριστοτέλης δὲ μετὰ κινήσεως, ὃ κατὰ
 τὴν ψυχὴν τὴν ἀνηγμένην ἐνταχθεῖς, αὐθις δὲ εἰς τὴν ἐνυ-
 λον ζωὴν ὑπενεχθησομένην· δῆλον (3) δὲ καὶ ἐν τούτοις,
 ὡς ἐν ταῖς ἀγιωτάταις τελεταῖς, πῶς οἱ μὲν εἰσι μνούμενοι
 τῶν παρόντων, οἱ δὲ ἐποπτεύοντες, οἱ δὲ νῦν πρῶτον
 ἀκούοντες (4), οἱ δὲ καὶ πρόσθεν ἀκηκοότες· καὶ ὅπως προ-
 μνηθεῖται τῆς ἐν τῷ λέγειν ῥασιώνης ὁ Παρμενίδης, διότι θεῶν
 ἐς τὸ τοῦτο τὸ μετὰ ῥασιώνης ἐνεργεῖν· τὸ γὰρ ἄκμητον παρ'
 ἐκείνοις, οἷς ἦδη τὸ νέκταρ ἐπινάει, καὶ ἡ πρόνοια μετὰ τὴν
 πόσιν τοῦ νέκταρος, ἄφετος οὔσα καὶ ἀνεμπόδιος.

(1) C. ἰσθαλμα οὔσαν.

(3) D. δῆλον γάρ.

(2) A. τούτων τι.

(4) C. ἀκούσαντες.

« Ἐτοιμός σοι, ὦ Παρμενίδῃ, φάναι τοῦτο (1) τὸν Ἄριστοτέλην· ἐμὲ γὰρ λέγεις, τὸν νεώτατον λέγων· ἀλλὰ ἐρώτα ὡς ἀποκρινομένου (2) ».

Ὁ μὲν Παρμενίδης καθολικῶς καὶ ἀπεριορίσως (3) εἶπεν εἰ χρὴ τὸν νεώτατον εἶναι τὸν ἀποκρινόμενον. Ὁ δὲ γε Ἄριστοτέλης ἑαυτὸν ὑπήγαγε τῷ λόγῳ, τὸ μερικὸν τῷ καθόλου συνάπτων· εἰ γὰρ αὐτὸς ὁ νεώτατος, αὐτὸν εἶναι δεῖ τὸν ἀποκρινόμενον. Πάλιν δὴ καὶ ταῦτα φέρει τινὰ τῶν Θεῶν ὑδειξάν· τὸ γὰρ ὀλικὸν καὶ ἠνωμένον τῆς νοήσεως τῶν Θεῶν αἱ ψυχαὶ μερικῶς ὑποδέχονται (4) κατὰ τὴν ἑαυτῶν τάξιν, καὶ οὐχ αἱ ψυχαὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Θεῶν αἱ δευτέραι τάξεις μερικῶς ὑποδέχονται τὰς τῶν ὑπερτέρων καθολικὰς νοήσεις. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Θειοτάτῳ ποιητῇ, τῆς Ἰρας ἀορίσως καὶ ἀπλῶς εἰπούσης,

Ἄλλ' εἴ τις καλίσσει Θεῶν Θέτιν ἄσσον ἑμοῖο (5)

ποιεῖ τὸ ἑαυτῆς μερικῶς ἢ ἀρχαγγελικῆ Θεός, ὡς ἔφατο,

Ὡρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος (6).

καὶ τοι γε οὐ πρὸς αὐτῆν ἄντικρυς εἴρητο παρὰ τῆς Ἰρας, ἀλλ' ἐκείνη νοοῦσα τὸ προσαχθὲν, καὶ ὡς αὐτῇ προσῆκον ἔγνω, καὶ γνοῦσα ποιεῖ τὸ ἑαυτῆς ἔργον· ταύτης γὰρ ἴδιον

(1) Sic Bekker. Alii τοῦτον.

(4) C. ἀποδέχονται.

(2) Heindorf. Fischer. αποκρινομένου δῆ.

(5) A. D. ἑμοῖο. Homer. Iliad. Lib. XXIV, 74., — Editt. ἑμοῖο.

(3) C. ἀπροσδιορίσως.

(6) Iliad. Ibid.

συνάγειν τὰ δεύτερα πρὸς τὰς οἰκείας ἀρχὰς κατὰ τὸν νοῦν
δημιουργικόν, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν ἡγεμόνα τῶν ἐν τῷ
σμῶ θηλειῶν θεῶν. Ταῦτα οὖν δι' εἰκόνων ὁ Πλάτων
μούμενος, ἐξανίστησι τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ὑπάγει ταῖς
Παρμενίδου προσάξεσιν· ὁ δὲ καὶ τοῦτον εἰς ἑαυτὸν ἐ-
στρέψας, ἀπτεται τῶν προκειμένων λόγων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ.

FRAGMENTA
VERSIONIS INEDITÆ
COMMENTARII
IN
PARMENIDEM PLATONIS.

PROCLUS

IN

PARMENIDEM.

LIBER TERTIUS.

ACCIPERE oportet a fide dignioribus (1) quod non ad ea solum quæ definitionibus constant, sed ad ideas abstractas Socrates intendebat, nec, uti Aristoteles inquit, ad illas inductus est definiendi studio, sed per divinum impetum.

Quatuor sunt idearum problemata; primò, an sunt; secundo quorum sunt et quorum non; tertio cujusmodi sunt et quam proprietate prodi; quarto quomodo participantur ab inferioribus et quisnam participationis modus. Ideas autem esse sic habeto: Mundus nequit esse per se subsistens; tunc enim mundus hic visibilis, indivisibilis foret; nam omne per se subsistens, indivisibile: unde omne agens et gignens incorporeum est omnino;

(1) P. 4, ἐχρηματισμῶν.

etenim agunt corpora viribus minime corporeis, calore quidem ignis, et frigiditate nix, sed si quidem agens incorporeum oportet esse, et idem sit faciens et quod fit, et gignens et quod gignitur in subsistentibus per se, erit procul dubio quidquid per se subsistit, impartibile; mundus autem non ejusmodi; omne enim corpus omnino divisibile, quare mundus non per se subsistens. Adde quod et per se subsistens omne est per se agens, nam multo prius per se (1) gignens et in se ipsum suapte naturam agit, undè et ipsum hoc efficere et gignere agere est. At mundus hic per se mobilis non est, cum sit corporeus; nihil quippe corporeum omnino moveri simul potest et movere nec enim simul totum seipsum calefacere et à se ipso caleferi; quoniam enim calefit, nondum erit calidum; et quia calefacit, calorem habebit et ita erit calidum idem et non calidum. Sicut ergo nihil potest corporeum movere seipsum, quia sui ipsius non est, sic omnis corporea motio passioni potius assimilatur. Verùm motio rei per se mobilis actio est immaterialis et impartibilis; quare si mundus corporeus est, non per se mobilis, ergò nec per se subsistens, ergo ex alia causa.

(1) B. C. D. Gog. *sibi ipsi*, *ἑαυτῶ*, ut Coddss.

Sit sane nobis ostensum quod mundus ex causa quadam pendet antiquiore; hæc itaque causa utrum a proposito et instituto agat et ratione, ut ipso esse universa progneret, id nobis exutiendum; sed si ab instituto et consilio agit, instabilis effecti conditio erit et ambigua, et alias sese habens aliter; erit igitur corruptibilis mundus. Nam si alias aliter causa varietur, quod fit mutabile et corruptibile est. At si mundus sempiternus est, quod hîc non venit in mentem quærere; per ipsam essentiam agit agens. Etenim omne a consilio operans habet quandam actionem, quam ipsa essentia facit. Etenim nostra anima multa a consilio faciens, tamen vitam corpori dat per essentiam, et tanquam aptum subjectum sit, omnino pervivit quam vitam, et non profuse. Nam si esset et hujusmodi vita a nostra pendens voluntate, facile ex omni occasione dissolveretur animal, animâ in hujusmodi temporibus contradicente corporis conjunctioni. Igitur non omne per essentiam creans habet quandam etiam aliam voluntariam, ut ignis calefacit præsentia solum; sed nihil a proposito facit nix, neque prorsus ullum corporeum. Si igitur latius patet agere per essentiam quam proposito, constat illud venire à quadam sanctiore et altiore causa: idque jure optimo. Otiosa quippe actio

per essentiam operantium quod operantur. oportet vero in divinis maxime otium considerare, quoniam et nos otiosius degimus et facilius; quoties nobis divina vita est atque secundum virtutem. Si igitur causa universi est per essentiam efficiens, quodque sua facit essentia a propria substantia facit, illud est prius, et quod est prius dat ei quod fit subjecto et passo, posterius; ut ignis calorem alteri dat et est calidus. Dat quoque vitam anima et habet, et ita in omnibus quæcunque ipsa essentia agunt. Causa igitur universi agens per essentiam primo est id quod secundo mundus. Si igitur mundus plenitudo omnis generis specierum est, erunt et in causa mundi hæc primum, eadem enim causa et solem et lunam et hominem subsistere fecit et equum, et universaliter species in universo. Hæc igitur primo sunt in causa universi, alius præter visibilem sol, et alius homo, et specierum eodem modo unaquæque. Sunt ergo species ante sensibilia horum causæ opifices et quæ in una mundi universi causa præfuerunt.

Sed si quis inquit mundum habere causam non effectricem, sed finalem, et ita esse omnia ad illam ordinata, recte quidem, quod bonum dat ut causam aliis; dicat ergo utrum capiat mundus quicquam ab illo, vel nihil secundum

desiderium. Si nihil, vanum desiderium, cum appetita minime patiatur : sed si quid ab illo capit, omnino illud primo est quod largitur mundo boni (1), et si non solum huic mundo bonum dat, sed et secundum essentiam dat. Et si id (2), et subsistere faciet universum, quoniam et prior effecto causa est, ut et secundum essentiam ipsi dat bonum, atque in eandem veniemus rationem et non modo finis, sed et finalis universa causa, verum et efficiens quoque.

Secunda autem ratio hæc est : omnia sensibilia mixta et nihil purum, idcirco hic par et impar, simile et dissimile et omnino (3) simpliciter quæcunque sensibilia minime habent de seipsis predicationem veram. Hic non est pura et vera æqualitas, sed mixta contrario; non pura similitudo, non pulchritudo in his, quoniam subjectum turpe; non bonum, non bonum purum, ubi potentia cum imperfecto. Ergo unumquodque horum visibilium non est quod dicitur vere. Nec si cœlestia corpora nimadvertentis, sunt illa quidem materiæ meritis absolutiora : sed nec in his est quicquam absolutum et perfectum. Nec enim circulus,

(1) P. 8. Ut A. B. C.

(3) P. 9. Ut A. C. D.

(2) P. 8. A. C. D.

neque centrum, neque polus in rebus divi-
 bilibus potest esse perfecte. Ea enim, quibus
 natura in impartibili et in indivisibili, quibus
 modo erunt in re divisibili et partibili omnia
 ex parte perfecta? At animus ipse nostros
 multa (1) et exactiora et puriora his quæ se-
 sensibus apparent cogitare potest producere (2).
 Quin etiam circulum emendat apparentem, et
 refert quantum is a perfecto deficiat, idque ma-
 nifeste, cernens quamquam hac pulchriorem
 aliam atque absolutiorem speciem. Non enim
 usquam nihil attingens neque in ullum aliud
 purius spectans, hoc negat vere esse pulchrum
 illud autem non omnino par; hæc vero dicendū
 ostendit se videre pulchrum ipsum, atque
 omni ex latere par. Deinde anima particu-
 laris (3) valet his quæ videntur sensibus exacti-
 us quiddam et absolutius edere, atque securius
 volutare, et sphæram perfectam et circulum
 et pulchrum et par, et unamquamque proprie-
 tatem figuram speciemve. At totius mundi anima
 et apparentium pulchrius nec edere potest, nec
 cernere! Et quomodo, quoniam hæc sane unum
 versi est architectus, illa vero partis universi.
 Nam major vis perfectiorum est contemplatrix
 et magis alienus a materia motus meliorum est.

(1) P. 9. Ut D.

(3) P. 10. Ut A. C. D.

(2) P. 9. U; Coddss. *ἐπινοεῖν δύναται γεννᾶν.*

ognitionum (1) speculator. Itaque multo maioris grandia et exactiora et absolutiora quam species sensibilibus et edere et nosse potest omnino mundi factor; ubinam vero gignit, et ubinam speculatur? In se ipso plane. Contemplatur enim seipsum. Quare ipse seipsum contemplanus et gignens simul species sensibilibus abstractiores et absolutiores in se ipso et gignit et sustinet.

Tertia autem hæc est ratio. Si nulla causa universi est, sed omnia ex eventu fiunt, quomodo ergo (2) omnia ordine mutuo constant? Quomodo semper entia sunt, et frequentius juncta fiunt secundum naturam eo modo, quando omnia quæ ex eventu contingunt, raro fiunt? Sed si est causa una aliqua ordine cuncta connectens, si se ipsam ignorat, quomodo non alia erit ante ipsam causam quæ norit semel ipsam, et quæ ipsi causæ rerum causa sit? Erit itaque eorum quæ in universo se cognoscunt, deterior res quæ se ignorat, dum melior est; quod fieri nullo modo potest! Si vero cognoscit se, constat quod novit se causam esse, et novit et quorum sit causa; quare continebit et illa quæ cognoscit. — Universum est varium, nec eandem participant membra omnia dignitatem vel ordinem. Quisnam dignitatem

(1) P. 10. Ut C. D.

(2) P. 10. Ut C.

eorum metiens, vel sustinens ipsa? Quis ordinans unumquodque, ut decet, in propria sede et statu, sic solem, sic lunam, sic terram, sic magnum coelum, vel formans ea, vel unam ex eis harmoniam operatus, vel qui essentiam quibusque et naturam tribuit? Si igitur, et instituit ipse omnia et eorum definivit dignitatem, nec ordinem rerum nec inordinationem ignoravit. Nam sic agere irrationabilis naturæ et non divinæ causæ, necessitatis proprium sed non intellectualis providentiæ. Quoniam si et reputans seipsum novit seipsum, et, cognito seipso, essentiam quam sortitus est novit, ut immobilem causam et desiderabilem omnibus novit, et quibus est desiderabilis. Non enim accidentarie desiderabilis existit, sed secundum essentiam. Vel nesciet quid sit perse, vel hoc scito sciet et quod desiderabilis, et post hoc (1) cognoscet et quod omnia ipsum desiderant, et quænam omnia. Eorum enim quæ non in se subsistunt alterum definite scire alterum vero non definite, non scientiæ proprium et multo magis non intelligentiæ. Cum vero scierit desiderantia ipsum, et causas ipsorum novit, tamquam in seipsum spectans, sec

(1) P. 11. Ut C.

non quæ post seipsum. Si vero non raræ sunt causæ omnium, oportet secundum illas omnium ordinem definire, et ita esse omnium immobilem causam per ipsam existentiam omnibus præscribentem ordinem, et ita esse omnium immobilem causam. Verum aut quia debebat facere omnia cognovit ipsa, aut quia cognoscebat omnia, propterea sustinet omnia. Sed si propterea quod erat facturus omnia, ille cognoscebat, universam interius actionem et conversionem ad ipsum habebit inferiorem actioni exterius prodeunti, et aliorum causa cognitionem habebit entium, et posteriorum gratia cognoscet entia. Si vero hæc absurda, cognoscendo se factor erit omnium; si vero hoc, his quæ in se sunt exteriora similia faciet. Ejus modi enim secundum naturam rerum ordo, scilicet ab interiori actione dependere exterius prodeuntem, et omnino ab idearum unitate universum mundum, et ab abstractis unitatibus partes universi.

Adde quartam rationem: hominem ex homine gigni dicimus et ex uno quoque simile; quomodo ergo fit? Non enim casu dices horum esse generationem. Nihil enim frustra natura facit, nec Deus ipse; et hujus-

modi omnia frequentius fiunt, casu vero rarius. Si igitur non ex casu hominibus generatio, unde erit? Ex semine, inquires. Etenim triticum seminatum fert aristam: homo humano ex semine. At ego non id quærebam. Unde quidem homo quidam, et homo ipse; homo autem ipse, id est exemplaris non procedit ex semine, dum contra hoc ipsum semen ex homine processit. Imo semen potentia rationes habet, non actu; corpus enim suapte natura rationes impartibiliter et secundum actum minime habet. Quidnam igitur habet secundum actum rationes? Ubique enim id quod est potentia id anteit quod actu. Imperfectum enim cum sit, altero perfecto (1) eget. Illud autem perfectum naturam matris dices; ipsa quippe et rationes perficit et format quod fit. Non enim exterius apparens matris forma facit foetum, sed natura, scilicet vis incorporea quædam et principium motus.

Si igitur natura ab actu ad potentiam transfert seminis rationes, ipsa habet rationes potentialiter; unde et rationis expers et cogitationis est tamen causa rationum naturalium. Igitur hominum natura humanas habet rationes. Nonne et iam leonina leonis, ut capitis,

(1) Ut A. P. 13.

pedum et aliorum membrorum? Unde renascuntur elapsi sæpe dentes, nisi vi quadam insita naturæ? Ad unam igitur confugiamus naturam omnium, matrem terrestrium, spirantium, repentium. In ea omnium nascentium rationes; parit enim similia. Quomodo eodem in loco plantarum alia genera pullulant absque hominum cultu, nisi per naturam omnium in se rationes et vires parentes habentem? Immo enim sunt rationes omnium in generatione versantium et ea est abstracta naturarum in materia unitas. Etiam in natura universi omnium rationes sunt apparentium, et vires factrices et motrices. Mater universi natura omnium rationes continet et metra. Sed si natura infus rationem habet, oportet ante eam esse causam hujus modi rationum, idearum et mensurarum. Natura immersa corporibus atque in magnitudinibus habitans eorum, exinde inspirat rationes et motus. Corporibus causa motus natura necessaria est, quæ etiam careat ratione, ne ratione et arbitrio utens quandoque corpora relinquat. In ea tamen rationes ponendæ omnium, ut in terminis propriis possit servare omnia et movere; ea rationes omnium tenet sine ratione. Ideo abstracto eget agente et regulante. Nam quanto abstractius est a passo agens, tanto exactius

agit et purius, et omnino si natura vacat ratione, ducente opus est ipsam, in quo rationes. Oportet ergo statuere rationes in alio cognoscente quæ in ipso et agente. Absurdum quippe est universum nos nosse et causas eorum quæ fiunt, ipsum vero universi factorem ignorare, et se et quæ fiunt a se. Nam et ideo scientia agentis naturam Dei nostra est melior, quoniam habet rationem etiam causarum; nam et novit et condidit omnia, nos vero solum cognoscimus facta. Si vero cognoscit omnia causa architectica universi, si quidem extra spectat, ignorabit rursus se anima nostra deterior, sed si in se spectat, hi omnes sunt intellectuales et cognitivæ ideæ et non extra et in apparentibus solum.

Quintum igitur axioma et argumentum est: oportet in mente subsistere primo rerum causas et rationes immutabiles, abstractas, intellectuales, divinas. Tales existunt ideæ in rebus intellectualibus, quæ nec re ipsa variari queunt nec substantia. Nam anima, tametsi suapte natura motionem admittat nullam, est tamen ipsis actionibus variata, tum in natura, postremo in sensibilibus factoque hic fine series conquiescit idearum.

Sexta ratio vim a demonstrationibus capit quas constat esse debere ex prioribus, melio-

ribus natura, universalibus. Cujus modi sunt
ideæ in corporibus quidem, sed substantia
incorporea subsistentes, universales, fortes,
substantiales, causantes magis et abstractas
singularibus, unde subsistunt ipsa singularia.

Quisquis ejus modi ideas et monadas velit
discernere, oportet a compositis atque a vita
immersa emergat. Sic in motu, sic in cogniti-
onibus, sic in vita et in aliis formis, ad veras
res et formas imparticipes, per se subsistentes
venitur, depositis mixtis. Dii testes idearum
in his versibus :

Mens patris cucurrit, intelligens acie consiliorum (1)

Omniformes ideas. Uno autem fonte evolantes

Edidit. A patre quippe est et consilium et finis.

At divisæ sunt intellectuali igne,

Ex aliis in alias. Mundo namque rex multiformi

**Proposuit intellectualem typum immortalem cujus
juxta mundum**

Vestigium urgens figuræ post mundum (2) apparuit

Omnigenis ideis gratus existens : unus fons

Unde impetu emanant partitæ aliæ, ingentes

Erumpunt mundi circa corpora, quæ in gremiis

Horrendis, alvearibus similes, gestantur

Fulgentes circum (3)

Conceptus intellectuales a fonte paterno

(1) Ut A. C. P. 23.

(2) Sic Gog. Rectius : *cum forma mundus*.

(3) Sic Gog. sine lacuna. Vid. P. 24.

Rapientes ignis florem, incogniti temporis vi,
 Archetypas ideas. Primus patris fudit has
 Exactus fons.

Esse igitur ideas dii testantur, idipsu
 comprobant uno sensu, Plato, Pythagoras
 Orphæus. Has Timæus in intelligibilibus rep
 nit ut causam primitivam et vivens per
 animal. Secundum ideas architecti creatu
 mundus, nam hæ erumpunt et insiliunt i
 corpora; ideæ vero quæcunque in anima
 per se subsistunt, sunt penitus immutabiles
 nec insiliunt corporum ulli, intelligibilit
 tantum subsistentes; et bifariam est arch
 tectus specificus (1), et secundum fontes
 in se et secundum intellectuales ideas; h
 enim omnium origines et quaternio monadu
 percurrens universa; illinc vero simulachr
 imitantia partim obscurius, partim illustriu
 — Si quisquam hominum divinas processione
 assequi potest, omnem sensibilem formam cer
 net habere per se mobile et æternum a pr
 mis formis.

Post unum sunt rerum initia duo, infin
 tum et terminus; his duobus constat mens om
 nis seu abstracta seu mundana, universalis
 aut privata. Architecti mens mixta termino e

(1) *σιδοποιός*. P. 26.

finito, ideo unum et multa. Terminus et in-
 nitum plus continent quam unum et multa;
 multa sine uno infinita multitudo: et unum
 sine multis initium numeri, nondum nume-
 ras. — *Æqui*, boni, honesti idea per se stans.
 Mens divina multa continet unice; anima
 item, dum studet æmulari mentis dignita-
 tem, circumversat ipsam, ac in circulum tri-
 studiat in choreis cogitationum, partiturque
 earum partibile. Videt enim seorsum bo-
 num et pulchrum; omnia secundum unum,
 non simul et unice. Mens unum omnia
 videt; anima secundum unum omnia videt:
 divisio primum in anima. Unde et Theologi
 mentem in laniamentis Dionysiacis impar-
 tibilem providentia Minervæ salvari ajunt, ani-
 mam vero dividi omnium in septem. — *Ideæ*
 unum in architecto, in anima plura; eas
 nunc generalissimas, nunc medias, nunc
 particulares cogitat. — Sermo oris dissipat
 verbum mentis. — Temporis vice unum fit
 multa, simile dissimile, status motus.

Aliud species particulares, aliud divinæ
 unitates. Specierum particularium causas im-
 motas præsubsistere oportet; et cujusvis par-
 ticularium specierum causæ sunt intellectuales
 in animalibus et plantis, et illinc proces-
 siones omnium, non immediate in genera-

bilia et materialia processione facta. In
 enim fas intellectualibus et æternis et imm
 terialibus materialia varia, singularia
 mentis expertia plura generare. Nam om
 processio per similitudinem perficitur, et an
 quam supervenerit causa perturbationum
 causa assimilatrix acrius et certius subsist
 Erit igitur ex homine per se et coelestis, et igne
 et aërius et aqueus et terrestris ille homo;
 hæc omnis catena specierum semper
 per descensum in particularia procedentes
 unitati conjuncta intellectuali, quam hom
 nem per se nuncupavimus. Nam causæ imm
 tabiles ante æterna secundum speciem, solu
 æterna secundum numerum, et ante materia
 et turpi commixta, pulchro et commensur
 tione contenta progenerant; ita et aer illic
 aqua terra et ignis non statim materiæ men
 sunt, sed ante fuerunt coelestia et a mater
 sejuncta elementa, unde et alias ex quatu
 cælum diximus constare non materialibus
 sed purioribus elementis, primumque ex fo
 mis. Universaliter in omni sphaera omnia pr
 prie ac suo stant more, in sole solariter
 luna itidem; oportet speciem puram ab
 cere ab omnibus mundanis. Omnis sane h
 hominum numerus per multas processiones
 ordines descendens, ex ipsa pendet unita

la quam per se hominem diximus, quoniam prima causa et fons hominum catenæ est, et a ignis alius fons, alius aquarum, et unitas rerum varia cuique, et ordo ab universis ad artes vitæ progreditur.

Socrates quæcunque et in diis cernebat incorporeis et corporibus et in omnibus visibilibus splendide apparentia, eorum aucter ideas constituit, simile, dissimile, motionem, statum, unum, multa, justum, pulchrum, bonum; sed dubitat an rerum perpetuus nutantium et labentium ideæ ponendæ; æternorum quippe tantum origines ideæ; subtrahit itaque ideas rerum infimarum et viciissimarum ut fæcis et luti. Ambigitur quoque an rebus in existentiam progressis tam magna discrimina et differentia sint, quarum exemplaria unitissima, imo ipsissima coeunt? Illud videtur quia non tantum distinctionis intra, id est, in ideis opificis mentis, quantum in rebus extra. Exemplum occurrit commodissimum viri politici, cujus mens omnia fert intelligenter; nam complectitur omnino Imperatorem, Rhetorem, Populum, in quibus animo comprehensis parva admodum differentia accidit; omnia enim hic vivunt et conspirant; extra vero, multum dissident; nam intra sortium species sunt. Sic in divina mente omnia

intelligibilia contemporanea sunt, in mundo permagna discretio. Nam mortalia quaedam alia immortalia, animata, inanimata, rationalia, irrationalia, cum tamen omnia in mente divina sempiterna, viventia, intelligentia sunt.

Nunc investigandum quarum rerum sint ideae, an intellectualis substantiae et animalis an unius et plurium; an vitae rationis expertis an naturarum; an corporum; an materiae; a caelestium; an animalium generaliter solum; an etiam sigillatim plantarum; membrorum animalium, ut pote oculorum, digitorum, et rerum ante gestarum; an malorum. Oportet etiam quaerere an sint ideae naturalium, vel iis contrariorum; an naturalium solum, an cujusvis nominis hujusmodi; an aeternorum vel essentialium vel totorum vel simplicium vel mixtorum.

1°. Intellectualis essentiae, si plures (1) mentes ab una, ideas non oportet ponere. Cujus enim est exemplar, hujus imaginem oportet esse. Sed intellectualis essentia non potest nomen imaginis sortiri. Nam omnis imago simulachrum est cujus est imago. Simulachrum vero non entis, non ens. Si igitur intellectualis essentia omnis vere entium est, a

(1) Ut C. D. P. 42.

mulacri natura et imaginis abest. Naturâ intellectualis est processio ipsius per idem; imago vero habet mixtam cum dissimilitudine similitudinem. Ergo in intellectualibus essentiis non est imago neque simulacrum, sed causa et effectum, et quæ ex causa.

2°. Est in architecto monas omnium animarum, idque prima ratione comprobatur, natura rei, et dogmate Platonico primo (1). Anima prima res genita et partita. At omnibus huiusmodi præexistunt ideæ; idcirco tempus præteritum, anima umbra mentis et intelligentiæ. Omnium animarum divinarum una idea prima in divina mente; singulæ proprium exemplar et idea una. Nam ab exemplari animæ solaris prima exit solaris anima divina, et quæcunque solares animæ angelicæ secundo, et tertio demonicæ, ultimo particulares, et unaquodque unam ideam omnes editæ; hæ coordinationes sunt partium ad tota, servorum ad dominos. Et exemplar lunare primo divinam, secundo angelicam, tertio demonicam, ultimo particularem edit animam. Omnium igitur animarum ideæ distinctæ; nec non et consequentes ordines animarum angelicarum, demonicarum, particularium unam communicant

(1) *Primo non est in textu. P. 44.*

ideam. Mens igitur architecti primum ideas divinarum animarum complectitur editas, unum vero quæque idearum et multa et unum cujuslibet animæ exemplar, sed divinarum imprimis animarum, in quibus formæ continentur magis particularium, etiam Timæi testimonio. Hic nempe divinis animis constitutis et creatis post eas privatis animis, genera quibus illas animas complent reliquias generum in illis vocat, et eas quidem æquas numero astris distributas instituit. Secundum enim ideas numeros in eo fecit earum distributionem architecti mens. Soli anima sua juxta ideam solis, et lunæ similiter, omnes secundum unam ideam, at non unam tamen speciem sunt sortitæ. Quæ cum Theologi cognovissent, aliam universales animarum causas ajunt, quæ universas ipsarum procreant catenas, alias particulares, unde eis secundum speciem præexistit discretio.

3°. Deinde animarum rationis expertium est intellectuale exemplar. Si enim sunt in alio immortales et in iis quædam. Voco autem rationis expertes, secundas vitas et partitas circa corpora. Unde autem æternitas? Ab aliqua immobili et intellectuali causa venit. Igitur animarum hujusmodi præbenda una monas et idea. Inde exeunt animæ causis quidem

ternæ, sed rationis expertes, et in principiis
 nis (1) numero sane et metro æternum ad-
 ictæ; nam æterna quoque, ubi plura sunt,
 erminantur, et ideo ante se habens aliquid
 uod illa terminet ac numero metiatur. Irra-
 onalia itaque a rationalibus ideoque ab exem-
 laribus.

4°. *An Idea naturæ sit.*

Theologi naturæ exemplar fovere aiunt
 eam vitæ matrem, cujus circum terga natura
 mmenta dependet. In sinu mentis opificis,
 imæo teste, unita quæcunque immortalita-
 em habent : incorpora vero à genitore deo,
 uisquis unquam sit hic laudatus à theo-
 ogis. Ab hoc enim subsistit proxime et susci-
 atur naturæ ordo universus et numerus natu-
 arum.

5°. *De corporibus, an eorum Idea.*

Corporum ideæ sunt. Nam ut animæ univer-
 ales, ita et corpora in deo corporum factore
 ornam tenent. Nam unam ideam mundanam
 ontinens, ipse est primus universi pater. Ea
 igitur quæ à necessitate gubernantur egent

(1) Gog. in æternis vehiculis.

factrice corporum providentia; et sicut in
 animarum divinarum, ita et divinarum s
 corporum. Nam idea solaris corporis edit
 dæmonum et animarum principia solaria
 quod anima ad animam, id principium et
 mentum omne ad propriam spheram. Ideæ c
 porum igitur divisæ (1) in corporum form
 tore deo.

6°. *An materiæ ideæ ponendæ.*

Plane materies ipsa cœlestium corporum
 vel in formis, vel ens est. Si ens, aut formatum
 aut forma est, formæ vero experts habere in
 ginem formæ veræ ideæ, impossibile: si vero
 cœlestem materiam specificari sua ratio
 dicamus; etenim oportet fortassis sicut
 animabus et naturis et corporibus à mel
 ribus auspiscari opificium; non secus et
 materie esse ante informem, debilem, formam
 tam esse quodammodo et in uno termino
 statu considerari; tunc sane ejus idea cons
 tuetur ex duplici origine, ab exemplari et
 vna causa solum. Nam omne intellectua
 (νοερόν) cum divino agit, divinum vero per
 ad simplicia et mixta progreditur; anima

(1) P. 50. Ut A. C. D.

scilicet et plantas. Etenim iis omnibus exemplaria *νοερά*; unde et horum cujusvis, non generis solum, sed et species complet universum, atque ipsum exemplari similis efficit. Etenim intelligibilis mundus omnia continet intelligibilia animalia, sicut apparens mundus quaecunque pecora; horum ergo singula similia fiunt formæ intelligibili: tamen per se animal unite et intelligibiliter continet animalium simul et corporum et animantium origines. Ut enim idearum quaternione universum ipsarum numerum contraxit; sic per unionem et eorum quæ fere simplicia et quæ esse mixta divisas in intelligibilibus causas præsumsit. — Ab ideis provenit universale, essenziale, indeficiens, sempiternum. Nam hoc non a cœli circulatione particulari; a particulari enim universali gigni quomodo potest? Igitur ex causa immota, ineffabili, invisibili, immortalis particularium ideæ sunt, Socratis scilicet, Platonis, non tantum quia homo sed quia hic homo. Quod si ita est quis non videat mortale immortale esse oportere, quod idearum opificio fit, et per causæ immortalis et incommutabilis originem? Igitur sempiternus erit Socrates, quis hoc statuat? At idea semper existit; idque quoniam exemplari

semper subest imago; dum imago est, exemplar manet, tolle autem exemplar, et quæ particularia sunt quandoque, quandoque non sunt: imo enim brevissimo erit momento et per tempus immensum non erit. Hac ite nobis ostendit Socrates ad ideas, ut præ multum unum teneamus; et simul, ut singularum rerum ideas minime relinquamus et repudie mus. Singularia tamen suis ex causis exierunt quoniam facta et genita; una causa istius re ordo universi, causæ verò plures cœli motio singulares naturæ, tempestatum proprietates climata, horum præsidēs et præfecti; hæc omnes causæ rerum particularium mutabiles et inde, quæ fiunt, mutabilia; hinc sua cuique hominum figura, calor, vox, incessus pro varietate locorum et climatum et materiæ et seminis; habent igitur hæc atoma suas causas non ideo tamen exemplaria, omnis enim idea causa; non vero e contra.

7°. *De particulis membrorum an eorum idea.*

Sane et totorum ideæ et partium, non tamen partium, ut partes. Totorum enim et universorum illic origo, atque illic uniforme antequam varium, ante partem universum. Est igitur

hic et digiti et dentis et horum cujusvis ratio
et causa ac forma in mente.

8°. *De Accidentibus an eorum ideæ.*

Geminam cernere est accidentium sortem :
perficientium substantiam , et non perficien-
tium. Primi generis hæc similitudo, pulchritudo,
robur, virtus. Secundi generis, candor,
nigredo. Primorum sane exemplares origines,
non secundorum, quorum tamen non est causa
ulla intellectualis determinata. Substantiale;
perfectivum, commune, convenit speciebus;
horum vero negatio, aliunde quam primis a
formis venit.

9°. *De artibus an earum ideæ.*

Socrates in Republica lectuli et mensæ in-
quit ideam esse, rationem artificis in mente
ideam vocat et dei prolem; artifex aut formam
artis inducet absque medio quod non est,
aut medio ipsius naturæ quam ars imitatur.
Igitur multo prius natura habet ideas artis,
quæ autem arte constant, vivunt. Etenim na-
tura vita quædam est et causa viventium. Ante
facta vita penitus vacant, igitur non eorum
idea.—Sed si scientias velis artes dicere et

quæ animum ad mentem erigunt, harum exemplaria sunt, ut Arithmeticæ, Musicæ, Geometricæ, Astronomiæ; de iis loquimur non quæ vulgo dantur, sed de illis intellectualibus et speculativis, quæ nos menti conjungunt; si intellectualem harmoniam spectemus, qua edidit animas et mundum hunc universum pater, et numerum illum qui in omnibus est formis clam et partite, et figuram illam intellectualem omnium figurarum originem, si quidem architectus totum mundum circumfert et elementorum quodlibet secundum propriam edit figuram. Harum certe ideæ artium et quæcunque animum ducunt, et quibus opus est ad intelligibile; artes vero animaludentis circa mortalia et humanas curantis egestates, idea carent sacra, in anima inferiori sitæ et opinione. Dæmones etiam artibus dicuntur præfecti; rationes quidem sunt artium in diis symbolice positæ. Ut fabrilis ferri, quidam est dæmon Vulcanus; magnus autem Vulcanus symbolice fertur cælum ipsum excudere et fabricari. Nec in sutoria secus; et quippe et dæmon Minerva præest, et Minerva, instans artificis, texere dicitur intellectualium specierum ordinem.

10°. *De malis an eorum ideæ.*

In Diis malorum exemplaria vel suspicari nefas. Nam auctore deo malum non fit; bonum quippe vel essentia vel actione ex sese malum nequit parere. Nam quonam pacto ab eo quod suapte natura bonum existit, malum nasci potest, cum ne a virtute quidem aut actione boni oriri queat mali quidquam; sicut neque a sole tenebræ, ex igne non nisi calor. Mali igitur quatenus malum idea minime ponitur. Nam singulam idearum, singulum deum Parmenides putat. Dii vero non malorum auctores. Et Timæus omnia sibi similia efficere architectum ait, omnia in sensibili volens fieri quæcunque in intelligibili; malum nullo modo esse secundum vim; quod si malum architectus edit, malum sibi simile edit, nam omnia sibi edit quam simillima; sed quia nolet esse malum, nolet etiam esse ullum suorum exemplarium ipsum hoc exemplar, et ita demum in ipsum sermo impiorum patrem universi quiescit, cum hac hypothesis despecta sic malorum principia et exemplaria pernosse voluerit. Est nempe Timæi canon ille, quicquid ad exemplar sempiternum est genitum, pulchrum existere; si malum ad hoc exemplar,

pulchrum malum esse oportet; si pulchrum, ē bonum. Malum igitur bonum fuerit, quo nihil alienius. Quis dein malum efficiet ad exemplar respiciens. Quomodo mens, cognito malo illud efficiet? Ideæ igitur substantiarum universalium, ac ipsorum accidentium perficientium. Ab idearum vero natura sejungimus pilas, quasi partitam rem accidentariam, mixtura consectam, arte confectam, et sordes focosque male olentes, malitias, vitia, privationes; hæc enim ideas obtinere nequeunt cum sint earum, rerum, quarum ideæ statuuntur, privationes; ut sordes ideam subterfugiant, purgatio non subterfugit. Sol quippe lucis author est non tenebrarum, cognitioni non ignorantiae mens, anima vitæ non mortis. Nam dotes a prioribus capientia, privatione habent, a largientibus desistentes, degenerare et descissent a prima nimirum dignitate. Dices fortassis: mens hujusmodi noscit privationes, igitur habent harum ideas; ergo mens habet exemplar mali. Respondet Phædon, unam eandemque esse melioris et deterioris scientiam; et Timæus qui in architecto mali quidem sustulit exemplar, sed mali posuit notionem, et ipsa cognitio omnium malorum exemplar est; quoniam qui illud accepit, bonum existit. Etenim ignorantia malum est, no-

ignorantiæ notio, cum una et sui sit et ignorantia. Ac ita loquentes nos inter duas acies adversas incedimus medii. Nam Platonicorum quidam malorum exemplaria posuerunt, alii menti bona tantum cognita censuere; nos et illi mala non ignota esse arbitramur, et eorum exemplaria tollimus.

Parmenides vero Socratem tamquam obstetricans, in eo sententias de iis provocans interrogat. Socrates eorum esse ideas omnino negat oportere; Socrates hæc respondet, ad mortuum et tenue et materiale spectans interrogationum, dignum minime censuit et horum causas dicere, in solis visibilibus relictæ eorum hypostasi, sed ad commune et posterius tandem aspectans, rationeque conjectans, horum nunquam esse ideam inquit. Sicut enim in multis lutis lutum unum tandem est commune, et in multis pilis una species pili, quæ etiam de multis prædicatur, ita quispiam diceret a terminatis ad genere posteriora descendens, deinde ab his ad interiores rationes, deinde ex iis ad ipsas intellectuales formas, quemadmodum in Phædro dictum est; id vero turbat Socratem. Videt enim quod si admiserit separatas horum ideas, per soritam procedens, omnium ideas statuere cogetur, etiam ipsius materiæ. Imo et hanc reformidat logicam nu-

gacitatem in quam quidquid cadit, disperditur, et omisso reali in vana decidit. Unde ad tota revertitur et substantialia, et primo subsistentia, et hic versatur.

Socrates sane miratur quod etiam minima a causa resiliant. Parmenides corrigit, nihil enim sine causa factum aut genitum, teste quoque Timæo, nihil non boni particeps, non materiem, ne malum quidem. Nam quousque duraret malum, nisi boni beneficio? At humana opinio pudore tenetur, quominus tenuia et parva dei ex causa prodire fateatur, magisque horum minimorum naturam spectat quam dei potestatem, a qua si majora, à fortiori minora eduntur et fiunt, nam veri philosophi omnia quæcunque in mundo sunt et magna et parva ad providentiam referunt: nullum atomum (1) non curatum in domo, aula et curia Jovis aspiciunt, sed omnia bona quatenus a providentia ratione subsistent, et honesta secundum causam effecta divinam. Nihil sapientiam et providentiam fugit: nihil ejus oculos fugit.

(1) Gog. habuit fortasse ἄτομον pro ἄτιμον, p. 66.

LIBER QUARTUS.

INTELLECTUALIUM idearum participationes instar specierum et visorum in speculis fiunt. Ut enim in iis habitudo ac situs facit ut vultus imago cernatur ad centrum, non secus materiæ idoneitas protensa ad vim efficientem (1), formis inde repletur, instar figurarum in cera obsignatarum. Sed is modus varius est a priori, quatenus non nihil adportat passionis in susceptaculo. Nam nihil patitur speculum sensibiliter, quemadmodum cera. Unde et qui materiam servant impassibilem in idearum participatione, speculi instar esse aiunt, ideas instar visorum atque vultuum et imaginum. Qui autem materiam affici aiunt, eam imprimi et figurari affirmant, quemadmodum ab anulo ceram, et ideas materiæ passiones dicitant; et ii quidem in materiæ immaterialitatem intendunt, quæ, si patietur, non naturæ esse potest simplicis; non enim habet ut hac parte patiatur, alia non, sed permaneat:

(1) Gog. *architecticum porum*, P. 72. ut Codd. B. C. D.

alii vero corporeitatem; hanc enim imprimi
necesse qualitatibus corporeis.

Sensibilis totus mundus umbra, idolum
et simulachrum intelligibilis appellatur. Secundo
illud rerum indagatores fugere minime debe-
rem unam quamque longe a perfecto abesse
nec posse assequi totam participationis veri-
tatem. Primum enim actio speculi partita
dimensionibus est, per quam imago subsistit,
deinde vultum ipsum convertit in speculum
intellectus causa in se ipsam et non in exte-
riora spectante. Secundo in ipsum vultum
fiunt radorum reverberationes, ut dicerentur
qui nullum ab intuentibus idolum excidere
putant, quod idearum participationi minime
convenit; quoniam et si est, idolum est, in
speculo defluxus fiunt vultus quidam in spe-
culo, quod ideis alienum prorsus videtur
nihil enim per segregationem deciditur ab
illis in speculum, cum illa sint incorporea
et impartibilia. At sigillorum impressio Stoico-
rum est affirmantium agentia corporaliter
agere et patientia pati, nam impulsum reci-
piunt et repressionem et non aliter. Oportet
enim agens impulsisse et patiens substinuisse
et ita imprimi sigilli typum. Deinde ab ex-
trinseco et agens agit et patitur patiens. Idea
vero totum percurrit subjectum et ab intrin-

heco agit in se ipsum. Etenim natura intra
 corpus effingit et format, et non extrinsecus
 sicut humana. At ideas esse abstractas quis
 nesciat oportere, et aliorum nulli commis-
 sari? Quod si a cera sigillum quidquam
 acciperet, multo id minus convenit ideis,
 quarum virginea et pura et sincera essentia
 permanet, et alterius et alieni cujusvis mini-
 me capax. Tertio imaginum analogia superficie
 tenus hæret, cum ideæ totum effingant, per-
 tinent, amplectantur intus et extra. Hic enim
 distincta sunt exemplar et agens; non enim
 simile sibi quidquam parit exemplar; non
 agens sibi assimilat quod facit; sed divinæ ideæ
 et simul exemplaria sunt et opifices simula-
 torum, ideo minime cereis æquandæ typis,
 cum habeant essentiam efficacem et sui assi-
 milativam secundorum vim. Exempla tamen
 allata sunt ut quædam rudium erudimenta et
 adjumenta, ut intelligant per omnia uti spe-
 cificata per similitudinem subsistunt ad ideas,
 unus enim est per omnia modus per simili-
 tudinem explanans. Plato quidem ideas et
 imagines ait et picturas et impressiones et idola.
 In Timeo dodecaedro pinxit universum deus;
 et imprimitur ab ideis receptaculum omnium.
 In Sophista, non vere non ens idolum est.

In primis ad hujusmodi participationem

causa non una non convenit. Ante omnia vi
 efficax idearum divinarum primarum. Deinde
 desiderium rerum firmandarum, et inde spe
 cificationem participantium. Nec enim activum
 et effectivum robur idearum participatio
 satis. Secundo loco amor et idoneitas capes
 sentium varia; illa sane agit non oculis non
 impetu, non jactibus, at suo esse, unde e
 quod fit, facientis est imago; cognitio simu
 atque essentia actio et potentia concurrunt
 unde et novit, agit, et agit unde novit; e
 semper utrumque; ideo effectus semper ab e
 fit et semper ubique cum agente quod fit
 Unde in subsistentibus secundum tempu
 repentinus formæ adventus est, actionibu
 impedimenta dumtaxat tollentibus ante forma
 præsentiam, idque ob subjecti idoneitatem in
 star genesis instantaneæ et æternæ. Sed hæc
 unde idoneitas? Sane a paterna causa et crea
 trice. Omnem enim subjectam architecto (1)
 naturam produxit quidem pater intelligibilis
 imagines vero in ipsam alius misit pater simu
 et creator; universaliter pater et creator, par
 ticulariter creator solum. Alia materies for
 marum omnium uterus, aliud autem id quo
 idearum vestigia suscipit. Quid vero architect
 vim quasi sponsam et virum, et suscipien

(1) Gog. *architecti* P. 78. ut C. D.

idoneum uti sponsam, quodnam vinculum utriusque (1)? Bonum in omnibus unionis causa est. Igitur participationis causa triplex, bonitas idearum, vis effectrix, et recipientium unde illustrationes idoneitas.

Soliti participandi modi tres : impressio, emphasis, assimilatio.

Tres medii sunt ordines deorum, mundani, abstracti, duces; per mundanos mundus hic imprimitur ideis; per abstractos emphases fiunt, per assimilatores vel duces sensibilia assimilantur intellectualibus. — Quidam nomina institutione, quidam aliter ferunt. Sed quodlibet nomen rei gerit imaginem. Nomina instituta primo sensibilibus; deinde ad sublimiora. E contrario Cratylus ideis immaterialibus imposita primum nomina dicit, deinde sensibilibus; nam primo sapientibus immaterialia cognita, ideo et nominibus appellata.

Partes hominis sensibilis non sunt homines; per se homo. Undique homo, sui similis undique, nulla ex parte varius, ut pulchri omnis pars pulchrum, et motionis motio. Nulla enim (2) idearum ex opposito constat; non

(1) Hæc trunca et mutila desunt in Coddss. P. 79.

(2) P. 85. Ut C. D.

mens, non vita, non motus, non pulchritudo, non e negatione mentis, vitæ, motus et pulchritudo non homo ex non homine. Homo in idea proprie dicitur, in sensibili non proprie et vere. Nomina igitur si rerum imagines sunt hauriuntur a rationis expertes, abstractarum primo sunt idearum, postea sensibilibus; illinc enim esse essentiam hæc habent atque denominationem. Imo iis sensibilibus nomen est quasi adventitium. Propria nomina sunt idearum; sensibilibus vero per imitationem. Non idem est homo quum de intelligibili dicimus et quum de sensibili. Illud enim est divinæ rei imago, alterum vero materialis; sed ut si quis conspexit Minervam, qualem inquit Homerus in cælo, et eam a Phydia expressam, figuram videbitur eadem per assimilationem, non eadem re.

Complures invenio nominum ordines, sicut et notionum atque intelligentiarum. Quatuor autem ordines: divina, quibus dii inferiores superiores vocitant: angelica, quibus angeli sancti et deos: dæmonica, et humana: alia effabilia alia autem ineffabilia.

Similitudinis proprium munus secunda primis unire. Perfectum singulis pervenit per assimilationem ad ideam intellectualem. Ut enim finis animæ hic est, ut menti sit similis, ita et es

omnium sensibilium bonum similitudo intellectualiales divinasque erga species.

De magnitudine Plato divinius loquitur, quam vulgo Geometrarum pueri sentiunt. Omnem enim dimensionem eo vocabulo notant et cujusvis dimensionis rationem : at Plato eam intelligit magnitudinem quæ per singulum genus excellentiam dat rebus. Hinc majus oritur et minus. Hinc ait magnum principem Jovem Phædrus, et Amorem in Symposio magnum dæmonem ; ita animas appellare consuevimus magna sapientes, magnificas ; et magna docentes philosophos in Republica ait Plato, et corpora majora. At unice in diis, in dæmonibus secundum potentiam, in animis per vitam, in corporibus dimensione.

Pulchritudo dat commensationem, unionem, jucunditatem, lucem, florem ; vectrix multarum idearum et rationum, vim tribuit materiæ causis fortiorem. Oportet enim potentiam formæ et ideæ præsentiam præcurrere pulchritudinis, unde et coelestia pulchriora sunt terrestribus ; nam ibi forma naturæ subjectæ dominatur ; et intellectualia pulchriora coelestibus ; sunt enim formæ dumtaxat intellectualis. Illic igitur primum scintillat pulchrum vehementissime et proprie, nam hic

turpi commixtum hæret, ut enim materiam pulchra formæ beneficio fit, ita e contra forma materiæ contagiis fædatur.

Varii participationum modi. Primus, dii deas; secundus angeli deos, tertius daemones, angelos aut deos, quartus animæ dæmones, angelos aut deos; quintus sensibilia animalia aut diviniora; sextus corpora corpora ipsa participant.

Est pulchritudo ubique et in omnibus, sed alicubi intellectualiter, alibi materialiter. Per se pulchrum idea intellectualis, vi commensurationis causa : hoc omni pulchrum proprium. Est et auro, est et lapidibus sensus elegantiae decor et lux. Sed abstractiora plura vires suscipiunt quam materiæ mersa.

Sicut dies omnibus in meridie eadem sunt simul multis et eis quidem qui seorsum bonum instar solis; ideæ instar diei et lunæ. Etenim hujusmodi materiæ tenebras illuc trant. Parmenides instat adversus exemplum Parmenides Socratem corrigit, non servat unum et idem speciei in exemplis. Intentio Zenonis non in separatis unam speciem reducere, per pugnam ad vulgus, sed ad coherentem multis et immersam. Socrates aliam præsumit speciem, ab ea quæ

obis est diversam, quæ non ita subsistit, ut
 apud nos candor et antipodibus et dies noxque.
 armenides ingenium Socratis rude auget,
 corrigit, perficit, quoniam unius speciei in
 omnia procedentis unam ubique præsentiam
 cogitabat; ideo inquit « *Suaviter ipsum unum
 in multis totum efficere* ». *Suaviter*, id est, se-
 cundum naturam; id enim est animæ quæ ad
 rationem mentemque convertitur.

Ostenditur quod neque per partes ideæ par-
 ticipantur a rebus, cum sint impartibiles mo-
 nades : nam si homo unicus, quas in partes
 decabitur? tum nemo nostrum homo, si habe-
 ret hominis tantum particulam. Et quomodo
 una maneret ab altero; ita nec ignis unus,
 nec aqua, nec aer. At idea impartibilis, nam
 in divinis ab uno processio auspicatur et ab
 essentia; formæ in materia partitæ; formæ im-
 materiales, impartibiles, et hinc facile colligi
 potest, quomodo et fabulæ dictitant, parti-
 tiones quasdam et laniamenta Deorum : cum
 partite eas participant secunda, distribuentia
 præexistentes in eis impartibiles partibilium
 causas.

Idearum procul dubio generi alienum est,
 quidquid quanti, parvi, magni rationem habet.
 Non magnitudo ulla corporea, qua pars toto

minor, totum parte majus dicatur. Sed constat omnia participantia ideam magni magni parvi parva. Etenim ignis pars ignis; et spiritus per harmoniæ causam et analogiæ omnibus in rebus; nam ab æquo omnes mediocritates proficiscuntur, animales et physicae et finis ipsius amor atque unio. Quoniam igitur architectus omnibus utitur mediocritatibus creans, ornans, moderansque universum, et vinculis inde arithmetiis, geometricis, harmonicis, si dixeris unam horum intellectualem causam genitricem ipsarum ornatricem sane esse æqualitatem architectonicam, non aberraveris ab ipsa, ut arbitror veritate. Nam uti illic unitas constituit numerorum naturæ universum, ita illic æqualitas mediocritates progenuit. Si vero in exemplaribus sic, multo in formis intelligibilibus prima æqualitas secunda genitrix erit universæ circum mundum procedentis mediocritatum varietatis. Erit igitur æqualitas et horum causa mundanis omnibus et cognati etiam ordinis; ut majus divisæ causa perfectionis, minus detrimenti, ita æqualitas coordinationis; et videntur ex hac idearum trinitate omnia ornari et constare quæ sunt, ut universorum catenæ semper indissolubiles ipsius beneficio manent.

Nam omnis catena tribus indiget iis, excellentia, defectione, æquabilitate; hinc processiones, et per se pulchrum et justum; et suam quæque idearum catenam ducit, estque omnibus in rebus intellectualibus, animalibus, corporeis, animabus quidem divinis, dæmonicis, humanis, et similiter corporibus divinis et dæmonicis. Et plane æqualitas per se ipsam intellecta æqualitatis habet partem; non enim ex non æqualibus æquale. Parvum detrimenti origo in omnibus speciebus et impartibilitatis in animis, corporibus, et universo. Hinc poli contra omnes sectiones indivisibiles, et circulorum contactus et termini duodecim particularum, et quæcunque architecti mens impartibilia metra partilibus injevit; hinc colligitur parvum ab his secundum partem participari non posse. Nam si partem teneat, majus parte sua erit; ergo parvum, magnum, quo quid absurdius? Nec oportet parvum dividere. Solum esse in quibusdam impossibile; absurdum igitur arbitrari in parvo parvi partes. Nam ablata parvo parte quadam, illa toto minor, majus in parvo esse oportebit. Rursus si adempta reponatur, majus consurget. Sed parvi plane idea a majoris ratione et minoris prorsus abhorret; dictum ergo sit de ideis his

tribus, magno, parvo, pari, et de universis ideis simul, quod impartibiles, et essentiae incorporeae. Nam quaelibet idearum omnium eadem eodem modo et similiter participantibus adest, id quod corporeae naturae alienissimum est. Ideis ergo adime distantias, tolle divisiones, quia secundum eandem causam loci omnibus supereminent. Omnibus enim ubique participantibus adsunt absque ullo impedimento. Ideis etiam id dignitatis ut a temporibus sint absolutae; nam sine spatio temporis omnibus praesentes simul ac semel. Nam generationes apparatus quidam sunt participationis idearum, et ipsae utique generationes in tempore. At ideae in generatione consistentibus sua dant participamenta. Non igitur a participantibus ad ideas quae participantur transferat quisquam tempus, locum, divisiones corporis, compositiones, divisiones a simplicissima earum puritate alienissimas.

Meliores homines viciniore hominis ideae.

In Phaedone de participandis ideis, de magno et parvo discutit Plato. In Sophista unum incorporeum demonstravit. In Legibus, quod incorporeae animae, quoniam hypostasim tenent per se mobilem. Parmenides ostendit unum physicum participationis modum, in-

corporeum quidem : sed commune quoddam
 inveniunt ad participantia. Intuiti multa ma-
 gna et omnia hæc percurrentem ideam unam ,
 unum quoddam magnum esse arbitramur
 magno quod in singularibus est commune.
 Multos enim cernimus homines , et ideam
 omnium unam ; estque in naturæ sinu et
 ratione prius homo quidam conceptus quam
 partus exterius ipsius visibilis hominis pater,
 atque ita multos unum participare uti physi-
 cam rationem progressam in materiam ; nec
 illa a materia separata est ; at sigilli instar ver-
 santis in cera ipsa , relinquit typum suum.
 A corporibus commigratio ad naturas natu-
 ræ rationes monstrat degeneres ab idearum
 apice. Accipe hinc ideam unam nec solo no-
 mine nec univoce multis adesse communem ,
 sed ut sæpe meminimus, ab uno et ad unum.
 Quod enim est una primum idea, id multa
 sub ea secundo. Unum ergo et commune ideis,
 non opinioni, non rationi, sed mentis aspec-
 tui subest uti simplex essentia in bono atque
 uno sine compositione et conceptu separato.
 Ideo ideas uniones et monadas Philæbus ap-
 pellat : monadas quoad ad unum, uniones
 quatenus parturiunt catenas ; et quæque multi-
 tudo est et ens et vita et forma intelligibilis.

Si unum in eis vincit, notio mentis unio-
 satis ad susceptionem unius idearum. Quis
 quis itaque a sensibilibus omnino partitis a
 ideas velit ascendere, mente ei duce opus est
 per hujusmodi viam, non opinione; et quæ
 vis earum spectetur his non congesta, non
 mixta, non ullam habens habitudinem; nam
 mixtorum opinio est; ideo species intueri uni-
 versaliores oportet et uniones: donec ad ipsa
 intelligibiles terminos progressus videat forma-
 rum determinatam productionem in illis per se
 subsistentibus, simplicissimis, sempiternis
 abstractissimis.

Hucusque progressos, videre oportet in
 Phædone Socratis contemplationem de par-
 ticipatione idearum. *Non etiam assevero, in-
 quit, sive præsentiam, sive communionem
 ipsam vocare oportet.* Neutrum modum esse
 posse negat argumentis, sed non tollit par-
 ticipandi alium; ut scilicet non sint præsentia
 incorporeæ, ut et ubique sint eadem, quoniam
 niam corporeæ: et nusquam quoniam ab-
 stractæ; sed communitas tollit abstractionem
 et corporea præsentia præsentiam ubique
 impartibilem adimit. Non igitur ideæ materia
 fætus aut germina elementorum mixtione con-
 stantia, non rationes spermaticæ. Hæ enim

corporeæ et minime perfectæ. Quomodo igitur perfectionem aliis, unionem, essentiam indeficientem præberent, nisi præexisteret incorporeum et integrum idearum decus? Rursum alii id quod in singularibus commune est, permansionis idearum causam censuerunt. Homo enim hominem procreat, et simile de simili, quod eas impulit commune quoddam in singularibus perspicere unde subsistunt. Nec genus hoc esse potest cum sit materiale et partitum, et non prorsus immortale: et quidem quatenus idea est, idem permanet semper, ut sigillum idem multis impressum ceris, tametsi ceræ commutentur, idem semper in ceris manet.

Sed quænam determinatarum similitudinum causæ? Et cur secundum naturam dicimus ipsam generationem? Quando ex homine homo, vel quæ ratio est hominum, quatenus hic homines omnes? Leo physicum animal, non tamen secundum naturam. Aliam ergo oportet ante similia esse et similium causam: et oportet per hæc a communibus particularium ad hoc unum refugere, proxime sensibilem hypostaticum, ad quod Parmenides nos sursum agit. Quomodo vero dignum non putat in hac insistere causa per consequentia

demonstrabit. Etenim si in communitates vel
aspicientes volumus ab eis commoti ideas con-
fingere, indigebimus ab omnibus in illas simi-
liter recurrentes, non solum quorum sunt
sed et quorum non sunt; ut eorum quæ pro-
ter naturam, et eorum quæ arte, quæ ratio-
et oratione, eorum quæ substantia carent
non subsistentium, ut hircocervorum et hy-
pocentaurorum; sunt enim et horum com-
munitates; et ita collocabimus earum rerum
ideas, quæ minime sunt, imo et infinitorum
ut linearum ratione carentium in numeris.
Infinitæ enim et ratione carentes lineæ et ra-
tiones in numeris, quarum sunt communi-
Si igitur ex iis ideas quasdam confinximus
sæpe infinita faciemus. Cómminus certe non
causa participationis, quia ita in infinitum
prodiret res; in ratione communitas disqu-
renda, ideo illinc fructus ille colligitur ut a
ideas occasio sit surgendi. Hæc enim omnia
materia divelli omnino non possunt, immersa
prorsus: at ideæ numero causarum abstractarum
adscribuntur; rerum visibilium sunt origine
ac rationes, ante naturæ speciem, animæ, ante
animæ intellectualem. Est unitas quædam un-
idearum, unde provenire omnes ultra quam
querere nefas aliam: Quod enim supergredere

potest unitatem propriam? Nec corpus extra universum, nec ante suam anima monadem, nec ante idearum unitatem idea. Sustulit ergo nos Parmenides a physicis rationibus ad animales atque in immensa progredi noluit, sed quærere jussit idearum monadem unam. Stoici semina statuunt corruptione vacantia, et Peripatetici motorem immotum in arce locant. Plato utrumque in unum conciliat quum ideas et intellectuales ponit rationes, jungitque his universum opificium. Nam et seminum rationes ipsæ se ipsas facere sospites nequeunt: tantum abest aliis salutem ut impertiant, imperfectæ et rudes in utero. At solis ideis vis ea est ut et intellectuales existant et per suam immotæ substantiam in puro solio atque in pura mente insidentes et rudia formantes et sua autoritate chaos ingens in species dirigentes. Hinc universa pendet genitura, teste Xenocrate; hic namque ideam ponit exemplarem originem rerum natura semper constantium. Neque enim ideam fas est dicere organum utpote aut materiam formamve aut finem agensve simpliciter, tametsi esse finis omnium censeatur idearum imitatio. Sed proprie omnium quæ secundum finem causa, et cujus gratia omnia, ideis antiquior est, et agens pro-

prium post eas; quæ cum ita sint, ut Xenocrates censuit, earum idea rerum non ea quæ præter naturam, aut arte fiunt, aut quæ tempore nascuntur. Eam certe ideæ rationem Platoni probari Xenocrates putat, abstractam uti sit et divina; non in anima igitur ideæ principium; et ita sensibilia participare ideas ut in animam. Ascendamus igitur a materialibus ad seminarias rationes, ex iis ad animalia. At si in ideas vere recurramus, nihil sanè reperiemus his illisque commune. Nam ideas perfectæ, et incorporea prorsus earum acceptione per unum et ultra omnem generationem.

Plane constat idearum problemata quæ in ternario contineri: primo illa maxime hypothesis extat: solum esse ideas et quidem eas iis quæ in nobis reperiuntur longe diversa. Secundo quorum natura sint: tertio de modo participandi: quarto ubinam collocari oportet, an in animis, vel anima prioribus, et postea dicendum de natis inde scrupulose.

Quæstioni plane de natura statim quæstio de anima juncta est. Parmenides a formis abstractis hit physicis, et Socrates ideam appellat animi notionem, atque ei locum præscribit animi. Nam species in animo, et unum quiddam esse et incorporeum, abstractum a multis, non

immersum. Ac Socrates quidem ideas notionibus quibusdam finiri censet; cum autem intellectum dicimus, non objectum intelligendum est ut sensibile, sensu compræhensibile omnibus, sed ipsam intelligentiam intelligentem speciem, intellectum (*νοήματα*) vocamus; ita ipsum intellectum *θεωρήματα* vocamus, et *δόγματα* in animabus quod ingenitum de rebus Deiformibus; unde Parmenides vult ea quæ intelliguntur magis ideas vocari, et *νοήματα* id quod animæ innatum et posterius naturam, sicut apud Peripateticos usurpatum est. Animæ igitur ratio, id quod manet secundum essentiam in eis, et anima et omnes species, et specierum locus, actu et potentia. Ante ea quæ palam obvia oculis veniunt et ante partita unum oportet subsistere et idem et invisibile. At mortalium animantium, nihil hoc commune, in materia non commune, quia corruptibile; per formam singula essentiam sortiuntur. Sola habet anima communia posteriora natura. Et si in materia commune, materies animam antecelleret, quia in ea commune perfectius, et substantia magis. Nam phantasma in nobis commune, habet hypostasim et respectum ad commune singularium. Universale in multis minus eorum unoquoque; posterius vero

genere multa complectitur, unde et præcatur; commune de toto subjecto dicitur. Si commune, nascitur ex multis, quomodo infinitis colligemus visis? Igitur aliunde continendi unamquamque speciem. Si priora natu sola universalialia in animis possumus, vel ipsis particularibus viliora; ante notiones natu posteriores oportet subter rationes substantialia semper efficaciter divinis animis, et in animis meliorum notiones nam in nobis aliquando latentes, aliquando agentes, aliquando speculativæ, aliquando secundum providentiam, cum et nos conjuncti cum illis totum mundum administramus. Vera igitur idea notio est. Sed primum ut notio actus veræ mentis et patris ubi entia intelligentiæ sunt, et intelligentia. Subsistentes igitur in illa primum id nobis interpretantia oracula vocaverunt notiones paternas, ubi opifices notiones, propter notionum ad ea quæ nascuntur unam hypostasim. Aiunt ergo :

Patris intelligentiæ, veremur adire (1), te, liber ignis. Non enim ut aliæ aliorum sunt illic notiones sed ut ipsæ sui unde et veræ notiones et similes

(1) Vid. p. 145.

ambo; et ideo patris notiones. Post vero pater-
nas ideas in omnibus post patrem intellec-
tualibus substantiis secundum similitudinem
ad illum. Quælibet rursus idea est, neque in
iis vel actione existentiae sive substantiae, vel
substantia, actu intelligendi; quæ coordinatis
eodem ordine collocatae singulae intelligibi-
libus sunt concurrentes. Sed post omnes intel-
lectuales substantias in intelligentibus semper
animabus, notiones quidem sunt et intelli-
gibilia. In omnibus vero privatis animis concep-
tus duplices; conceptus substantialium ratio-
num, et conceptus rerum ex sensibus in
unum ratione collectarum. Quod vero dicitur
insitum, indicat secundum essentiam non esse,
conceptus tamen aliter, non ii quas ei com-
mittunt sensibilibus acies; subsistentium enim
illi conceptus sunt et semper in nobis existen-
tium, et ipsa vere entia, et cum in hæc per-
venerimus, tum verorum conceptuum pleni
efficiamur; non ingenitorum aliunde, sed
restauratorum, quod habentes nesciebamus.

Nec idem est *ἐννοήματα* conceptus, et *νοήματα* id
est conceptus substantialium rationum. Intra
igitur, a substantia nostra, conciperetur spe-
cies, non a sensibilibus. Multo enim essent sci-
bilia sensibilibus obscuriora, nunc vero sicut
scientia sensu melior, ita scibilia sensibilibus

obscuriora; nunc vero sicut scientia sensu
 lior, ita scibilia sensibilibus⁽¹⁾. Universalia
 sunt scibilia ac de iis scientiæ; hæc igitur
 meliora, quoniam et causæ. Intus igitur e
 cundum substantiam ideas habemus. Sec
 mente cuncta hæc νοήματα καὶ νοήτα coëunt
 anima νοήτα ad ea quæ in ea νοήματα, vocan
 νοούμενα ea quæ intelliguntur ab ipsis. At ad id
 vere intelligibiles intelligentium habent or
 nem; ubique enim intelligentia secund
 oportet habere νοητῶν portionem; habet v
 propriæ mentis natura idearum contemp
 tionem; specificatrix enim et in univer
 mens et opificium universum et apparenti
 pulchritudo et ordo per mentis regnum
 Cognata plane coherent mens ideæque; id
 dicuntur νοήματα; secundum unamquamq
 mentem universaliter, particulariter, anim
 liter, intellectualiter, et hinc anima, men
 et mentis notiones ac animi νοήματα dicitu
 tur primorum imagines. A communibus si
 gularium ad físicas species, inde ad anim
 rationem; hinc ad substantiales rationes
 demum ad ens pervenitur quo ducitur S
 crates, eloquio sane obstetricio.

Omne intelligens se ipsum intelligit, et sei

(1) Ut C. D., p. 147.

um intelligens intelligit per suam intelligen-
 am, non extra se. Unde Plato ait: conceptus
 entis est, et non addit quod ens extra con-
 ceptum, quoniam mens alia seipsam, alia se
 superiora, posteriora nulla mens intelli-
 git, nisi eas habeat causas.— Intelligibile tri-
 variam per participationem : in intelligente
 superiora; secundum essentiam in intelligente
 se ipsum, secundum causam in intelligente
 posteriora. Oportet enim superiora intelligens
 se ipsum intelligere, ubi per essentiam, non
 omnino participatione. Nam primus intellec-
 tus seipsum intelligit solum, nihil habens ante
 se intelligibile, illic et secundum essentiam.

Sicut intellectus et intelligibile unum; ita
 conceptus, intellectus, ac etiam intellectus
 se intelligens, intelligibilium est plenus. Et
 sicut in sensibilibus, quod apparet utcunque
 unum, revera multa est; sic et in intelligibi-
 libus biformitas conceptus et entis unifor-
 miter subsistit. Anima ergo a suis conceptibus
 ad entia transiens ut ab aliis in alia transfertur.
 At mentis conceptus entia sunt ob intellectua-
 lem conversionem et excellentem identitatem.
 Parmenides transfert hypothesim ab animi con-
 ceptibus ad ideas intelligibiles, his conceptibus
 intelligibiles. Illud igitur ens vere idea, in
 omnibus speciebus semper unum, idem exis-

tens et quod semper intelligitur et non intelligens solum ut conceptus animi. Si igitur omnia participant ideas, non conceptus omnia non erunt conceptus ideæ. Nam trium unum eveniet, ut vel ea quæ conceptus participat non intelligere, aut non esse conceptus spiritus mentis expertes, non participare ideas; quorum duo prorsus absurda. Etenim omne participans conceptus intelligit. Conceptus enim intelligentiam significat, et mentis expertia participant ideas, ut inanimata. Non igitur conceptus ideæ, nec in conceptibus substantiatur, sed in intelligibilibus. Oportet non in intelligentibus inchoare res, sed ab eis conceptibus intelliguntur, ut omnium causæ sint, et in intellectualium et non intellectualium; omnibus enim esse commune, intelligere non omnibus. In iis plane standum, dicendum cur, omnibus in mente subsistentibus intellectualibus non omnia intelligunt quæ hic participat ideas. Dicimus quod gentium degeneratio a primis causis usque ad ima subsidens, succedens, descendens totarum et integrarum essentialium participationes hebetat et obscurat et tamquam per universa progrediens opacitatem, non ab omnibus æque participatur unde et catenæ quædam desuper apparuerunt usque ad inferiora protensæ. Plurimum ve

rium in idea et minorum, participatio prima
 media et ima catenæ revelat. Ut una paterna
 mens omnibus metra præscribit participationis,
 si quis præsumserit et singulorum conducibili-
 tates ad mundum principiaque et media ac
 rationes cujusque catenarum. Variæ quidem par-
 ticipationes primæ deficiunt, secundæ univer-
 siores quæque idea et multa et unum per-
 tinentes, sed uno constituyente in eo multas
 proprietates. Quod intelligitur conceptu animi
 antiquius; quod intelligitur melius intelli-
 gente dicitur. Si anima intelligat, mens intel-
 ligatur, mens altior. Si mens intelligat, intel-
 ligibile vero intelligatur, τὸ νοήτων præstan-
 tus. Non igitur ideæ primæ conceptus, sed
 intelligibilia. Hinc constat quod ideæ non
 sunt anima primum, sed et ante mentem.
 Vult Plato ad intelligibilia ferre hoc naturæ
 nomen, ut in Philebo regia mens, regalis
 anima, in Jovis natura, et animalis natura
 sempiterna. In Timæo naturam vocat intelli-
 gibilem monadem idearum et sempiternam
 stare; manere in uno unum, et moveri tem-
 pus, et simul cum generatione hypostasim
 continere. Descripsit vero vim idearum et pro-
 prietatem solum exemplarem, non perficien-
 tem, non custodientem, sed idearum pro-
 prium hypostaticum et assimilativum. Habent

vim producendi et generandi suas imagines
 non minus quam physicae rationes. Habet
 omnis idea divina causam paternam et creatricem
 per suum esse; et perficientem et plenam
 reddentem et defectu replentem, ac materiam
 formantem et custodem universi ordinem
 dissolubilem et rationes stantes, et communicationem
 retinentem infractam et perfectionem
 per causas stantes, unientem multa et diversa
 paterna sensibilia et astringentem et continentem
 quia corpus per se divisibile eget contentivum
 rationum vi.—Omne contentivum unum indivisibile
 visibile; hic participandi modus; est enim participatio
 assimilatio et continentia similitudo et custodia
 et perfectio.—Non idearum cuncta et ignava forma,
 sed potius idearum principium primifex et secundum
 exemplar afficiente sejungi non debet; utraque enim
 adest et gignendi et sibi similia patrandi
 de suaessentiae redundantia hypostasim gignendi.
 Et ita exemplariter agunt ideae et actiones
 exemplantur; exemplariter quidem in exemplari
 faciens agensque, active autem exemplum in
 agentem collectum. Unio igitur una exemplar
 et agens colligat, praeterquam multorum
 efficientes causae sunt, at genitorum exemplum
 minime. Talia quippe singularia sunt quidem
 quatenus singularia, non exemplaria habentur.

atenus ejusmodi sunt. Non aliter igitur ab
gente dirimitur exemplar quam quia finitum
t.

Sectatores dogmatis idearum eas oportet
concessas, inviolatas, abstractas servare et
omnia præcurrentes; idque paulo ante dictis
consentaneum, quibus ostensum carere habi-
tudine ideas. Nec enim earum vis opifex ea est
quæ habitudinem teneat ad secunda, neque
amen habitudine vacant et ita abstractæ ut
his alienæ et incommunicabiles fiant. Sic et
Plato. At qui post Platonem, ex dimidio pene-
rant veritatem, alii divinæ causæ providen-
tiam cum habitudine materiali observantes;
qui et divinum percurrere aiunt per materiam;
alii vero absolutum, sine providentia faciunt,
qui et actionem et providentiam auferunt a
divinis, separata quædam intelligibilia appel-
lantes, non opificia, non exemplaria, sed tan-
tum desiderata sensibilium; circa illa enim
choreas ducere coelum universum, et per desi-
derium illorum beatitudinem tenere. At Plato
servat omnia, providentiam idearum et immo-
bilitatem et eminentiam et absolutam vim et
præsentiam et excellentiam. At quisquis solum
ideas absque habitudine ponat, nec omnia
percurrere addat, consequi statim videtur eas
nec nosse nec nosci. At adversus negantes vim

effectricem et causam agentem intelligibi
 multa eveniunt incommoda. Imprimis
 modo cœlum divina optabit, illinc mi
 ortum? Quidquid enim ortum est, fo
 cupit suum et originem. Etenim cuique n
 indidit ad suum essentiæ autorem con
 Aut cœlum quomodo desideret, unde
 accipiat? Nam omne desiderans spe quic
 consequendi trahitur, nisi frustra desic
 Admirari Platonis divinam sententiam l
 omnem nodum explicantem et omnem imp
 de divinis ideis suspicionem; secundum ip
 mentis imaginem, quæ ante mala quæ ab
 postasi excidunt, evertendi vires const
 Quod vero actio idearum absoluta ad ha
 dinem sit, prius docuit. Omnis enim habi
 eget alia quadam causa uniente et comp
 tente. Erit igitur alia prior idea similitu
 nectens. Similis enim ad simile habit
 Quemadmodum et Pythagoræorum fili
 numeris et figuris divini ordinis imagi
 cernebant, et ibi versantes tanquam ex t
 quibusdam divinarum rerum cognitio
 colligere studebant, quid mirum si apud
 scientia dicitur quidem ad scibile et est l
 suo scibili conjuncta et eodem ordine?

Idem et sciens novit et orthodoxus, se

melius, deterius alter, et scientia plane et ad ea quæ sunt ejusdem ordinis et ad secunda est. Sic et Plato ipse in Epistolis ait per scientiam quidem cognosci non posse, sed intelligi. Est enim scientia compositior intelligentia; mens vero proprie idearum spectatrix est; quia etiam ideæ suapte natura sunt intellectuales et simile simili cernimus suo; sensu sensibilia, opinione opinabilia, et intellectu intelligibilia, et ut theologiæ magis ascendamus progressi ad *νοερά* usque, ultra hæc non nisi ideas abstractas, intelligibiles et intellectuales nostra meliores cognitione videre est. Purgatos enim opinione animos et contactu quodam cohærentes et sequentes duodecim principes ad contemplationem idearum sursum agit per afflatum et divinam inspirationem.—*Sane post patris conceptum Anima ego habeto*, inquit oraculum. Duo imprimis Plato edisserit, quisnam auditor non indignus, quisnam magister idearum. Auditor sane sit ingeniosus, amore sapientiæ captus, non rerum humanarum; nam qui natura ipsa philosophus, non humanarum rerum sed incorporearum sectator est; ante ea quæ oculis obvia patent, quiddam aliud subintelligens semper; deinde multarum rerum, non rerum humanarum, quæ parvæ admodum sunt, et nihil

ad beate divineque vivendum conferunt; in logicis, physicis, mathematicis non indoctus et quum statim deos quasi solem adversum intueri nequeat, in his quasi aquis et speculum oculum exercet, atque assuetum luci faciem spectandæ; cum enim in mathematicis intellexerit in uno et unitate multa et omnia contineri, par, impar, circulum, sphaeram aliasque numerorum species, minime admirabitur quonam pacto divinum sua essentia ignem edit ardentem, nivemque frigidam; nec mirabitur quomodo causæ cunctis ubique præsentibus causatis, si universalis causam in dialecticis fuerit contemplatus; quod est in multis unum et prædicatur. Per has sane imagines divinorum radios cernimus; sed ingenio tamen iis quæ vere sunt proximo et voluntate, ad ἀνεργωγὴν entis sicut ad omne institutum apparatus, egemus sincera ac purgata præparatione.

Tria necessaria contemplanti, ingenium, peritia, promptitudo. Ingenium erga divina fides, peritia inconcussæ veritatis cognitio, promptitudo amoris et diligentiae vim dat. Hæc sane discipulum decent; at docentem multo prius; et doctori non convenit loquacitas, sed e contra paucis multa claudere, principiis maxime unis inniti; a presentibus alienus, divinis proximus demonstrationibus utetur, mystica mystice

tradens, et arcanas divum ideas ac notiones pandens.

Omnia in omnibus proprie sunt. In primis secundum causam et media et ima, unde et nascuntur ab ipsis sicut et ibi sunt, in mediis prima ex parte et hæc in imis utraque; unde et omnia norunt animæ quæ sunt, suo quæque more : superiora imaginibus, inferiora causaliter, rationes vero suamet cognitione quadam. In primis idearum is status ut suapte natura seipsis abstractæ stent suo in loco; intelligentia scilicet non instar sedis subjective uti accidentium substantia, non instar materiei in formis his mersis, non instar partium in toto. At mens idearum locus, ut centrum linearum et theorematum; in ea scientia, et quoniam mens non est in nobis sed anima, ideo non sunt in nobis ideæ, quarum mens sedes. Hinc constat Platona mundum intelligibilem ab animabus abstrahere.

His expeditis primum requirendum: si est *ad aliquid* (relatio) in ideis; deinde quo pacto verbum hoc verum, et in qualibus speciebus. *Ad aliquid* dicitur accidentium solum, uti et dimidium, et quicquid in idem recidit, idque logice. Adde quod et habitudo essentialium est quemadmodum in natura lævum ac dextrum, quæ in animantibus, accidentia non sunt omni

ex parte. Unde enim motus initium fit, dextrum esto; idque non accidentarium, sed natura ipsa, ideo nec commutari dextrum huiusmodi in sinistrum potest. Et Timæus utrumque in mundi periodis ponit juxta essentialium vires primorum opifices et secundorum, presentes et sequentes. Alius in rebus *ad aliquid* subsistentibus per se modus exactior, quibus utrumque sui cum sit prius, et altero et seipso prius, et sui existit intelligibile et intelligentia sui, et hoc ipso et intelligentia ipsa intelligibili unita hæret, et intelligentia contra intelligibile coeunt. At pater hic quicquid paternum habet, pendet ex altero, illi vero paterna causa, sui explet essentiam in primis, aliis dat proinde ut progrediantur lucem. Adime ergo inde impias ac sacrilegas habitudines, diis alienas omnino et pro habitudine sumenda identitas. — Omne ad omne totum est vel pars, vel idem vel aliud. Totum et pars in eis cernitur formis in quibus una altera participatur altera, non conversim. In contrariis maxime diversum dominantur pellere se mutuo contendentibus et delere. In illis idem quorum participationes oportet secundum reciprocam esse conspirationem, et impossibile non simul ambo et adesse susceptibus et deesse. Oportet itaque unumquodque

illorum *ad aliquid* unamquamque intelligere speciem, unius hypostaticam habitudinis, non habitudinem subjectis, tametsi mutuo referantur ob mutuam invicem intelligentiam; æterna et uniformis æternorum intelligentia ipsa est scientia veritatis, facientis intelligibilia. Veritatis enim lux cum fit intelligibilis, eis vim intelligibilem communicat et multa scientiæ; nam idearum mediarum ordines tres, primus uniformium et intelligibilium, secundus continentium et colligantium, tertius perficientium et convertentium.—Sunt et cognitiones particulares, naturæ super naturam, sensuum, imaginationum, opinionum, rationis, intelligentiæ, sensuales non puræ, sine sensu puræ, omnium præcipue tres, Arithmetica, Metrica, Statica, et omnium purissima dialectica; sed scientiæ nomen solide audiendum, nec ad artes transferendum usu et necessitate compertas. Harum non idææ, cum sunt umbrarum, imagines imaginum, imagines verarum scientiarum: hinc habent generationem. Sed scientia a prioribus subsistentibus per quas et nobis ad illas ascensio et intelligentiæ similitudo. Una igitur ante multas scientia veritatis, ipsum quod est, et veritatum multæ, nam cujusvis scientiæ proprium scibile, veri-

tas quædam est (1); et multarum scientiarum apud nos una idea, scientiæ; unde omnibus principia sumuntur, et quamvis nostra scientia a divina alienissima sit, est tamen per eam ad divinam accessus. Nec mundus intelligibilis in nobis constituendus, ut placet aliis, ut intelligibilia in nobis cognoscamus. Supra nos enim est nostræ causa essentiæ.

Propositum est monstrare quomodo idea abstractæ per se, sui, non in nobis cum nostra cognitione, simul non eisdem ignotæ, soli menti divinæ visibles. Animum illis nostrum non conjungit sensus, non opinio, non ratio, non intellectualis cognitio nostra; sed sola a diis intellectualibus illustratio potentes nos docet conjungi illis νοητοῖς et νοεροῖς speciebus. Natura sane illarum abdita, quarum visio festum, et imitatio ascendentium ad subcoelestem ἀψίδα (2), ad cælum et locum supercoelestem, ut ait Plato in Phædro, exactos et plenos aspectus, et simplices ac beatas vocant ipsorum illas visiones. Ostendimus itaque quondam per ea quæ in palinodiam conscripsimus (3), quod omnes ordines illi mediis

(1) P. 213. Ut Coddss.

(2) P. 215.

(3) P. 215. Quis autem est liber ille Procli, ignoramus.

νοερῶν sunt deorum, et primorum *νοητῶν*, ut puto, per methodos efficacissimas. Patet id quoque quod nunc dicitur nonnihil tenere veritatis. Intellectualium idearum intelligentiam ipse nobis indidit opifex animarum et pater. Earum vero idearum, quæ supra mentis intelligentiam stant, cognitio a nostris aspectibus et cognitionibus elevata est, et est suapte natura insita, solis ipsis nota animis divinis et afflatis.

Desuper a summo intelligibilium vertice in omnia secunda procedunt divum genera. Decorum igitur medii ordines specierum ipsarum processionem suscipiunt, juxta bonum pleni existentes sua perfectione et sufficientia et plenitudine, secundum pulchrum jucundi secundis, et elevantes quæ processerunt, et colligantes divisas causas. Nam conversio ad pulchrum colligat omnia et unit, et quasi ad unum communit centrum. Hæc igitur, bonum inquam et pulchrum, occulta sunt et uniformiter in primis, æqualiter vero in singulis, in variis ordinibus varia, pulchrum sensui suum, opinioni suum, rationi suum, puræ intelligentiæ suum, aliud prorsus abstractum, soli sibi visibile, lumen.

Qualis erga deos communio hominum est si divina humana non norunt aut divina nos? sic valeat omnis divinorum cultus, valeant

templa, valeat jusjurandum in quo testes deo
 vocamus; valeant munera quæ divinitus dari
 dicuntur. Impia sane hæc, nefaria, stulta
 inaudita. Et procul dubio novit deus omnia et
 facit. Qui vero tollunt Dei oculos et avertunt
 a rebus mortalium, his coloribus suam phan-
 tasmiam adornant. Imprimis rerum perpetua
 vicissitudo, fortunæ casus, vitæ tanta varietas
 materiæ tanta confusio, non habere res Deum
 in variarum et omnigenum rationum volutio-
 nibus, et a sua abesse beatitudine, et dei pro-
 videntiam tollunt, eam a nostris animi affec-
 tibus metientes. Addunt cognitiones varias
 pro objectis, sensum, opinionem, scientiam
 intellectum, quæ in deo minime, mentem
 autem materiæ expertem solum et puram
 Negant ab ea et aliorum omnium notionem
 quæcunque intelligibilia non sunt; si enim
 extra materiem et ipsum oportet esse purum
 et alienum a compræhensionibus materia-
 mersis, et ita purum non nosse quæ in ma-
 teria non sunt et idcirco providentiam adi-
 munt, excellentiam prætendentes, non imbe-
 cillitatem dei, ut qui plenos lucis oculos habet,
 fama est eos quæ in mundo spectare non posse,
 et multa ajunt pulchrum ignorare, ut afflatis,
 quæ inspirationem divellunt sapientibus, quæ
 deflectunt scientiam. At qui ei sensibilium

cognitionem tribuunt ut et providere ipsum dicant, vertunt ipsius visum in extranea et faciunt per sensibilia pergere et tangere quæ gubernat, et manu quasi impellere singula, et adesse loco cunctis nec posse aliter providere. Alii se ipsum nosse ajunt, at providere sensibilibus non oportere; tantum satis omnia sua essentia et procreare et exornare, illis non cognitis. Deus tantum prestat naturæ quoniam si novit. Recte ii ajunt, et non recte. Recte, quod adempta providentia non est ordo, neque habere deum res nec sentire. Non recte, quoniam eminentiam et unitatem intelligentiæ divinæ non animadvertunt. Ita excidunt a vero. Nam quicquid agit juxta vim suam et naturam agit et secundum ordinem essentiæ, sicut et deus. Non enim generatio geniti naturam sequitur, sed et aliquid agit otiose et quiete, aliquid negociose et particulariter. Aliter igitur agit deus et aliter mortalium genus. Si ergo juxta suum quodque ordinem, vim, naturam operatur, et hoc divinitus et super naturam, illud physice, aliud aliter, igitur omnia id noscunt secundum suam naturam; et non quia objectum notionis unum, ideo et cognoscentium similiter apprehendunt objecta; sensus capit candida et opinio et mens, modo non uno : sensus non penetrat ad essen-

tiam, mens causam percipit. At ipsum intelligibile non noscit et ipsa mens omnium potentissima, et nos noscimus varie tamen; cognoscens natura, ita et notio; melius a nobis, et a nobilioribus noscuntur res, ab ignobilioribus distinctius. Et deus, ut natura vult sua, genita seipsum, particularia universaliter, et omnino simpliciter aliter quam natura rerum. Omnium Deus, et omnium plenus intelligibilium et omnium distinctus, et omnium habet causas; quare et homines et reliqua omnia gignit secundum suas proprietates, et quatenus unum quodque divinum est, ante ipsum pater intelligibilis, unde pater appellatur eorum quæ specie sunt distincta, omnibus se insinuans. Ille vult in genere differentium et omnium pater. Et quidem multo prius ille omnium pater, sed omnium quatenus unum quodque divinæ virtutis est particeps, et cognitio quidem huic inest et privatim humanarum rerum, et cum aliis in universum. Ille enim in eadem et hominum causa, et se junctus ab aliis, et conjuncta omnibus ipsis. Ut omnium deorum est causa, Deus archangelorum, angelorum, dæmonum, heroum, animarum, animantium, plantarum, terrestrium omnium, ita et cognitio una omnium simul horum, tamquam unius generis, et non distinctæ h

anarum rerum. In diis cognitiones altiores et simpliciores sequentium varietatem præsumperunt. Hominis prima cognitio est in diis tantamquam entis, et est una cognitio omne ens in quantum unum unica unione comprehendens. Secunda vero cognitio ejus quod semper est. hæc enim cognitio quicquid semper est, unice in unica causa continet. Quid primo in ordine deorum ipsa per se dominatio et vera scientia sit, plane perspicuum est. Illic enim et divina intelligentia est omnium unice, et universa complectens vis; hic totius scientiæ fons, altera origo universi imperii prima, sive in diis, sive in naturis altioribus, sive in animis. Et fortassis idcirco genus scientiæ hic intelligentiam appellavit, illarum specierum contemplatricem et unicam ostendere instituens. Superiorem vero formam solum ipsam vocavit ideis in mediis; ab intelligibili enim notione implentur ordines medii sua intelligentia, et omnes dii intelligentiæ sunt. Omnis divina mens et deorum omnis ordo cognitionem in se omnium et originem tenet. Ipsum primo bonum et cæteris vult inferioribus radios sui splendoris et bonitatis impartiri, ne opere quidem suo rationis expertia sint. Nam ipsius naturæ opus vitæ infimæ hujusmodi est, non divinæ, quæ ipsas quoque substantias rationa-

biles parit. Una eademque igitur opéra :
 norunt universa dii et factitant et ante
 pro voluntate sua et consilio intelligent
 omnium præceperunt et creatricem vim ; quæ
 et voluntate et notione et potestate præsidet
 universo. Atque hujus beneficio trinitatis cultus
 ta divina fruuntur providentia et divinam
 originem referuntur. Ipsius autem naturæ
 sinus rationes gignendi fovet intelligentia
 rentes. At ingenium quod ratiocinatur cognitum
 est in se finem retinens, demum voluntatem
 ipsa bonum ipsum et bonorum. Ipsa itaque
 in unum collige et quod voluntarium est
 quod intelligens et quod efficax, divinamque
 unitatem cum intellexeris in deum refer, tamquam
 quam illic omnibus simul his una ratio
 primo subsistentibus, et deorum toto genere
 hæc omnia continente; et maxime in intelligi-
 bilibus primaria intelligentia est, et super-
 tandi vis et bonitas voluntatis. Causæ primæ
 dignitas et majestas suprema in virtute præ-
 terna, sed bonum in voluntatis benignitate.
 Idcirco nunc primum ideas deos appellat,
 ad primum suum fontem refugiens, et quæ
 unicum et bono proximum ; et ita omnium
 spectatrices ideæ sunt et reginæ, quatenus
 divinam vim universa ex parte rapiunt et quæ
 tenus ex diis pendent omnia.—Deus ipse

novit et omnium se autorem novit et genitorem, in quo manent rationes omnium creatrices. Spectat in se igitur primas rerum origines, et universa divino quodam termino et intelligentia exactissima complectitur, unumque omnium complexum efficit ipse, quæ sunt intelligibilia tenet, quæ partibilia, quæ sensibilia, quæ pulchra, quæ turpia, adde et quæ mala idque unica boni notitia et quotquot primo bona sunt, et quæ secundo et quæ simpliciter, et quæ aliquo pacto et quæ nullo pacto, et prorsus universas omnium bonorum vires habent. Ut enim unica similis notione quicquid quovis pacto simile est intelligit, sive in incorporeis sive in corporibus intelligetur; ita et boni una intelligentia in se ipso omnia quorum est causa, utrumque bonum unice concipit. Deorum unica et simplex intuitio juxta boni unitatem; et quidem ideis in aliis itidem. Secundum enim ipsius naturam impartibilis rerum partibilium rationes tenet, per cognitionem horum cuncta etiam partibilia præsumsit; quæ quum ita esse oporteat, quodnam horum axioma tum negabimus? Numquid illud, impartibiles partibilium causæ? At negari non potest; quis enim nesciat ex unitate constare numeros? atque ex signis magnitudines ipsas, et omnino in universum

ex simplicioribus quæ magis composita sunt
 in multitudinem progrediuntur. Mens ipsa
 rerum fertilibus infertiles complectitur ratio-
 nes. Et quid mirum seipsam nosse mentem
 cum et nobis intellectualiter vivere sit ex eo
 quod ipsi nos noscimus? Nihil igitur absur-
 dum si mens impartibiliter agnoscit quæ par-
 tiri possunt; ex causa enim nosse multo satius
 est atque exactius quam sine causæ cogni-
 tione; sensibilia sensitive novit, quando
 etiam sensus in eo intellectualis vitæ idea est.
 Quicquid enim in intelligentia subsistit, inte-
 lectuale est suapte natura. Nihil enim imbeci-
 lum esse potest, nihil mortuum, nihil mentis
 expertis, quod in mente secundum actionem
 est. Quemadmodum igitur intellectualium
 idearum quæstiones diluendæ sint dictum
 sæpe est. Namque si seipsum auctorem omni-
 um novit deus, et ea quoque novit quorum
 auctor est; hinc plane ad Aristotelem instabu-
 mus ostendentes, quemadmodum quam ipsa
 finxit mens, seipsa cognita, tamquam omni-
 bus desiderata, et cuncta quoque novit, quæ
 ejus desiderio continentur, et seipsa perspicua
 cognita, novit plane et ipsam appetentiam.
 Quisquis enim alterum eorum quæ *ad aliquem*
 dicuntur plane novit, et alterum itidem, scientiam
 certam habebit. Non igitur adimenda est

mentis notio prorsus sui ipsius notionem tenentis; quam cum habeat, novit et quemadmodum aliis desiderata est.

Quomodo autem sermones Parmenidis veri sint, et in quibus ideis, enarrare rursus oportet. Nam ideas intelligibiles constat non eam habere nostrarum rerum cognitionem, quam intellectuales, determinatum rerum humanarum quatenus sunt humanæ, et aliarum individuarum specierum et omnino sensibilibus : sed unicam et universam omnium simul quæ sub uno genere collocantur, cœlestium inquam et aëreorum et aquatilibus aut gradientium, aut deorum aut meliorum generum, tanquam divinorum entium et animalium simpliciter et indivisibilium. Suprema igitur scientia et intelligentia non est propria rerum humanarum, cum sint particulares; sed omnium simul et uniformiter in mente existentium indivisibiliter. In his vero ideis intelligibilibus, verum est id quod dicitur non habere eas erga nos ullam vim, neque erga illas nos; etenim nostram notitiam prætervolant et superant in adytis et penetralibus patris latentes, et, ut inquit Theologus, soli cognitæ proximo Deorum ordini; et ipsorum melior vis atque præstantior, quam ut nos suapte natura edant; solum quippe deos procreat, ut sæpenumero dictum

est, et deos equitat, at non animas. Ab intellectualibus vero generat et idearum et animarum catervas et hominum et aliorum animantium processiones. Ergo si apud Deum suprema dominatio est, atque ipsa supremi scientia. Amant quippe homines dominum deos vocare, et in corporum ægritudinibus ad eos profugientes, et ad ea quæ ipsi nequeunt assequi deos invocantes, tanquam omnipotentes. Ambigitur autem an noscunt, et est quidem humanarum rerum ratio; vident enim quoniam potestatis et abundantia, omnium similiter dominari: omnia imperio tenere; cognitionis vero virtutem, optima nosse. Horum principatum rerum omnium accusant, cognitionem vero adimunt. Animi enim studium contemplandum quantumcumque videtur optimum, tantum divinam causam referre dignatur; et hoc rectissime, non enim oportet progressa tantum cernere sed et origines omnium in ipso; unde et hæc longe distantia invicem coeunt similitudine quadam.

LIBER QUINTUS.

Universalia unde capit mens cum in nobis actu non sint? Quæ vero actu præ illis quæ potentia? Alibi igitur et ante nos in divinis

abstractis essentiis sunt ideæ a quibus et nostra perficiuntur, quæ si non essent nec nostra quidem essent nec perficerentur. Unde igitur ipsis perfectio? non a sensibilibus, quoniam deteriora. Nullo modo enim natura ab imperfectis et multis inchoat, non enim fas non circa monadas procedere multa, circa perficientia imperfecta, circa immota quæ moventur. Et si animarum ideæ non sint, quo quis mentem vertat non habebit, teste Parmenide. Sensus enim et phantasia circa sua propria, mens circa ea quæ sunt, versatur. Quorum enim erit cognitio in nobis intellectualis, iis formis ablatis? Unde demonstrationes? ex eis enim demonstrationes quæ et causæ quæstionum et natura priora et altiora et universalia. Unde, puto, et illi quibus ideas esse non placet, veritate acti, in sermonibus de demonstratione universale adorant; et ii quæ secundum partem divinius vocant, sine quo neque demonstrationes neque definitiones constitui possunt, et præsertim definitio stricta ex rationibus animi essentialibus. Definitiones igitur, totæ et universalia et demonstrationes itidem spectant, nec divisiones quidem possunt sine universalibus componi, non conceptibus posterioribus natu, sed essentialibus in anima rationibus sine quibus dialectica nulla stat.

Nam universa dialectica circa demonstratione definitiones, divisiones versatur, nec hæ quidem sine rationibus, communibus, essentialibus esse possunt; adempta imo erit methodus analytica, opposita demonstrative, uti a effectis resolvens in causas, definitive, ut compositis ad simpliciora, divisive a magis particularibus ad magis universalia; tot enim modis resolutio sit. Tolle igitur species, ut rerum in nobis rationes? Tolle rationes, ut methodus dialectica qua res noscimus? Quæ se vertet igitur mens? Nam ea animi vis causæ vult maxime, ideo præfugit ad ideas, et multitudinis parentes ideas monadas. Opinio sola contenta conceptibus posterioribus natura immersis, quomodo causas reddet horum, in quæ principia reduces theoriam? Nam veræ causæ sunt rerum exemplaria et actus et perfecta, et si species non sit neque exemplaria possunt esse; nec opificem deum rerum ignotarum, nec finalem causam possibilem set esse.

Dialectica non ea quæ argumentatrix opinionem sectatur et nugacitatem, sed altera melior, melioribus utens methodis divisionum demonstrationum, definitionum, qua frequenter spes multa est nos idearum penetrare speculatum, potentes confusa distinguere, nodos

solvere, ignota monstrare; sine qua non est certa scientia sigillatim ideas digerere.

Et quomodo, diceret quis, idearum definitiones esse queunt? simplices enim et impartibiles non ullam varietatem verborum admittunt nec scientia capiuntur, ideo neque definitione; nam per se circulus, ut ait in Epistolis Plato ipse, neque nomen habet cognitum ulli nostrum, neque characterem, neque definitionem qua explicetur, neque demonstrationum habet notionem. Nam idearum quævis per se subsistens, discreta ab aliis, abstracta a participantibus, si sola intelligentia quælibet idearum capitur, non ratione, non verbo, non nomine, utrum earum erit definitio? Dicendum igitur ipsum pulchrum, ipsum justum, ipsum bonum hujusmodi ideas non in mente solum esse, verum et in animis et sensibilibus. Ideo quædam definiiri possunt, aliæ non. Igitur dicamus de ideis intellectualibus non cadere in definitionem, quoniam simplices, sola comprehensibiles intelligentia; si enim definiuntur, moverentur ab alio; in divinis vero ideis nihil hujusmodi; neque enim ens in aliud quid vadit, ut ait Timæus: Sed etsi processionem faciunt quamdam a se ipsis modo quodam, ipsa sunt illa secundo orta ordine. Idearum vero quæ ani-

males et sensibiles, sunt definitiones; et simpliciter quæcunque secundum exemplarem causam sunt producta, et quæcunque dicuntur species participare, horum sunt definitiones quæcunque vero nec uti exemplaria processerunt primissimæ formæ, non participes illorum: horum non definitiones; hæc enim non definibilia sed intelligibilia solum. Etenim dialecticam illa prima spectare, simplicibus apprehensionibus et ipsam utentem; dialecticam vero finientem et partientem imaginum eorum primorum intueri, contemnere quæ videntur, et essentiam incorpoream cogitare ad philosophum attinet ac divinum. Etenim divinum omne quod abstractum videtur et intelligentiis, in materialibus subsistens; pulchrum ait impetum ad eorum pulchrum ductentem, quod est non in praxi, ut Stoicis placet, sed in actibus intellectualibus; et verum amore dignum; nam amatoria vitæ speciem maximopere pulchrum amplectitur et in diis ipsis existit. Igitur divinum probat impetum et pulchrum, idque jure optimo; is quoniam ad mentem excitat et in unum, ut divinum unum amplectitur, et pulcher mentem, apud quam primum pulchrum quasi oculum animi purgans, et quod in eo divinissimum esse pergefaciens, viam dialecticæ inconcussam e

exactissimam rebus cognitam ostendit, utentem pluribus viribus ad viri captum; hæc imitatur mente, unde initia sumit, extendit ad ens, errorem circa sensibilia quiescere jubet; inredargutis singula methodis premit, donec ad ipsam perveniat unius et boni speculam. Hanc plerique ita exercitamentum a Platone dictum volunt ut cum Peripateticis et Aristotele de vulgari illa consentiant. In quos tametsi initio permulta dixerimus, jam rursus compendio nonnihil explicare in animo est, et in primis quid gymnasticum sit hujus dialecticæ aperire conabimur. Etenim in Republica Socrates exercet, inquit, per se ipsam eos qui erudiuntur. Tria ergo dialecticæ munera, purgandi argumentorum pharmaco, uti testis est Sophista, quo et Socrates utitur plurimum in Sophisticam turbam, duplicem ignorantiam tangens. Deinde secundum, res ad mentem revocandi, quod dicitur rememorativum, quo bene natos ad contemplationem levat, solam ipsam veritatem ostendens. Per argumentum quidem provocans ratio de sensibilibus certa et stans non est, neque congrua, sed commistura quædam, veri faciem præ se ferens. De intelligibilibus vero rationes immutabiles, multis argumentis convellendæ inviolabiles. Nam sensibilia id quod dicuntur exacte

non sunt, sed intelligibilia proprie sunt et intelligi magnopere queunt. Sensus non percipit ideas, nec phantasia. Opinio deinde ratio quidem eas capit et sine figura, habet tamen et ipsa varietatem et omnino quod solum nos suapte potest natura: sed sola in nobis ratio satis potest species cernere. Ideo Timæus a intelligentia comite ratione comprehendi non posse quod vere est. Quare quæ ratione capi summopere valent, species ipsæ sunt, quæ propriæ species sunt, merito sensibilia, quippe cuncta in ratione sunt partium, quoniam corpus omne in parte est, nec enim cuncta corporum esse queunt, nec unum in multis esse partite. Physica vero versantur circa corpora et partita, quæ ad animas attinent variæ neque instar intellectualium formarum simplicia. Quare maxime comprehensibilia et intelligibilia et quæ absunt a materia longius hoc commodius priusquam formæ existunt ac species, puritatem retinentes perpetuam suam; itaque errore opus est dialectico a sensuum harum intuitum specierum prius nos exercere tante, et initiante ad illarum captum; isque cursus non opinione arguit, sed universa dialecticam, quam arcem, coronam, et propugnaculum vallumque scientiarum appellavit in Republica. In logicis nos vertiginibus

et methodis exercitamus ad exactiorem separationum rerum intelligentiam. Nec ulla te admiratio teneat si scientiæ theoriam errorem elicitat. Uti enim ad puram intelligentiam *von-
tō* circa falsa et vera error; error etiam in intelligentia, varietas intellectionum, objectorum pluralitas, error et deorum coelestium et intellectualium providentia ad secunda. Omne enim in multa progrediens errare dicitur. Quatuor error significat, multitudinem actionum, quamvis etiam simul sint omnes; multitudinem transitoriam, multitudinem ab oppositis in opposita pergentem, compositorum motuum multitudinem.

Unde genesis animadvertendum ac interitus, etan harum rerum etiam causas in speciebus reponi oporteat. Non genituram non esse fieri potest, neque perire prorsus corruptionem; sed oportet hæc in mundo una esse, oportet invicem, quatenus et mundus ipse non deficiat, idcirco perpetuo fit defitque, ut Timæus prodit; quin et generatio ipsa est ac partem essentialiæ capit, corruptio vero ejus quod non est. Nam ut fit quodque ad essentialiam vadit, et esse ipsum consequitur: quatenus vero corrumpitur, ad non esse pergit in aliamque pergit, commigrat speciem; idcirco aliud in aliud corrumpitur, nihilominus eo est quod est,

illud quod non est, si fas sit dicere, juxta hoc
 pitem Eleatam; ita hoc loco generationi non
 minus est corruptio ad universum pertinere
 et quasi illic idem et non esse, et esse habet
 bet; ita in iis, quod gignitur etiam corruptio
 tionis est capax, et quod corrumpitur generaturæ.
 Causa igitur hæc generaturæ et corruptionis
 ens et non ens. Si corruptio sit, ei jure obtinetur
 git indeficiens atque infinita vis, essentialis metrum
 trum generaturæ perpetuæ. Quod si corruptio
 non sit, se ipsam minime deleverit, cætera
 non dissipabit, non vertet, non commutabitur
 non sympathiam efficiet, non confundet ordinem.

Non mediocre studium veritatis spectandum
 campum ubi est. Omnis itaque vita nostra
 eam contemplationem exercitatio est. Ac per
 dialecticam error ad portum illum, hanc veritatem
 visionem quam animæ multis mediis assequuntur
 uuntur. Si est Providentia, sequitur adesse
 omnibus et exemptam esse; nihil injuriam
 nihil casu, et citra ordinem, omnia bona
 Hinc connexio et custodia et beneficentia, nihil
 eam fugit aut humile aut sublime. Tolle providentiam,
 videntiam, ubinam bonum? ubi metrum? ubi
 terminus?

Id mirum quod rident uterque et Zeno
 magnus Parmenides. Risus arcanam imitatur

divinorum actionem et latentem ; sed risus effusior imitatur processionem ad potentiora ; plus enim cadit in sensum cachinnus nisu. Itaque nisu parcius manentem et conquiescentem et occultum deum, cachinus superne manentem imitatur, jam procedentem et apparentem, idque mirabilius. Nam Zeno subridens Parmenidem spectat et ridet ad Socratem verba faciens. Ridet igitur Zeno aperiens Socrati se et uniens et hac unione Parmenidis intelligentiam provocans. Convertit enim et hunc in ducem suum et ad eum erigit uti primariam contemplationis causam, et totius apud ipsam intelligentiæ parentem. Illud imprimis statuendum sanctissima dogmatum et divinissima in aures multitudinis proferri non oportere, vulgo sane ridicula, doctis et sapientibus mira, sicut et Pythagorei sermones quosdam mysticos, alios sub dio patulo, et peripatetici commentaria quædam secretiora intra adyta alia credebant extera ; ita quodque Parmenides quædam ad veritatem, pleraque ad opinionem conscripsit et Zeno sermones veros edidit et utiles. Secreta igitur veritatis turpe prodere in vulgus, seni præsertim, nam juveni minori probro datur assueto affectibus ; rationem eam primo adfert Plato, ignorantiam scilicet. Magnorum quippe malorum ig-

norantia occasio est, in animis. Dialectici cursus itaque et erroris finis ipsa veritas et mens. Oportet enim a postremis ad summa per medias vitæ species ire, et sicuti per medum descensus, ita elevatio facienda; ideo contentum nendi sensus nihil exactum sapientes, nihil sanum. Deinde tollendæ e medio phantasiæ nobis instar Stymphalidum avium volitante nihil nisi malorum formas capientes. Ideam vero et veram elegantiam, quoniam picta figurata non est, fugiunt. Imo vero puritatem judicii mentisque perturbant et dejiciunt. Tertio rescindendæ prorsus opiniones variæ animas in errorem abducentes, ignaræ causarum et scientiæ et mentis. Denique eum qui in scientiarum pelagus recurrerit illic dialecticæ partitiones et compositiones et omnino formarum in nobis varietatem considerare oportet, quæ suum ordinem indicant menti nostræ, quoniam a compositione ipsa abesse oportet, ac intelligentia ja et mente penetrare ea quæ revera sunt. Etenim quippe scientia omnino præstantior mens ipsius mentis vita. Errores ergo plurimi vertigines animi in phantasiis, opinionibus et ratione quoque: sed unica et sola vita mentis errore vacat isque mysticus est animi portus constitutus quo sane et poemata Ulysse

post varios multosque vitæ errores ducunt.

Carminum ait confictor: *Amor rursus utique ceruleis sub palpebris refrigerata oculis conspicatus demulcimentis omnifariis in infinita retia Cypridis jecit jaculum trementi invadens, unde regalis equus palmarius in senio exercens cum curribus diis in pugnam incessit.* Quantum attinet ad id quod Parmenides de curru verba fecit, sic velim intelligas. Equorum certamina et amatoria ad animas qui consergunt, proficiunt, elevantur, ascendunt, accomodate et concinne se habent; in iis siquidem ingravescit equus degener et pavidus, cui sit auriga non probe et liberaliter et ingenue educatus; contra fertur agilis, alacer, promptus; is cujus natura ad pugnam strenua existit. Et animorum certe ascensus amoris beneficio fit, et salus item ipsa. Proinde et currus alatus, pennatus, pervolitans, furore amatorio divinam cursu petit pulchritudinem, earumque rerum, quæ certissimæ sunt, visionem, aspectum, intuitum, contemplationem ac speculatum. Ac Ibycus amatorix rei perstudiosus et senior, et ad scribendos amores progrediens, ad laborem amandi vereri inquit scriptionem suo quodam in carmine.

Tum Plato ita pergît: *Cogitanti mihi idem et memoria repetenti magnopere pertimescendum*

videtur, quam potissimum ratione licet
 fasque sit tantæ ætatis viro transmittere,
 nare, emetiri ejusmodi ac tantum dicere
 profundum pelagus; sed tamen arbitror gra-
 ficari oportere, quoniam et Zeno ait: *Ulysses*
idemque sumus. Novit plane quantus error
 error in sensu, in phantasia et opinione
 imo et in ratione, non oblitus laborum,
 difficultatum, anxietatum, certaminum, hæc
 dem formidat repetere, in eadem descensum
 denuo, tanquam Ulysses alter reversus in
 patriam, jamque bono suo, voluptate, felicitate
 fruens, quoties in eadem bellorum vocatus
 discrimina barbarica, expertus domo ab hostibus
 sua non lubenter, superiorum calamitatum
 et turbarum optime memor, bellorum
 multum jactatur atque diuturnis erroribus, cum
 jam in portu rationis constiterit ex phantas-
 iarum et sensuum tempestatibus, et evenit
 in mentem, ex ipso rationis cursu, jure optime
 perhorrescit in ratiocinationum pericula ratiocinationum
 ac in mentis ratiocinantis errorem sublevari
 ne in phantasias sensusque recidat. Neque
 enim tutus esse potest a mente ipsa atque
 intelligentia descensus, nec omnino longum
 abeundum a primis, ne imprudentes finem
 apud deteriora et sordidiora commorati. Idcirco
 quoniam Parmenides optime versaret an-

jam atque memoria imprimis teneret, in portu constitutus veretur in ventum atque orationum turbas revocari a pura mentis actione ac forma. Verum fit sæpe ut descendat boni gratia ad posteriorum beneficium. Nam hæc ipsa gratia divinæ imitatio providentiæ est. Ejusmodi igitur esse oportet descensus ab intelligibili animarum divinarum divinis cohærentium malum erroris expertas ut ad solam beneficentiam demittantur, non ad explendam *φύλογενέσεως* vitam, nec in profundum labentes nec cohærentes glutino vitæ optimis formis; nam solos esse vitæ ab omni corporea turba abstractæ symbolum præsefert.

Unde igitur auspicabimur, atque quid subjiciemus imprimis? Seipso jam volutionibus deditq Parmenides, et scientiæ interpretationes ingresso, ab ipsa mentis et intelligentiæ arce, capite, fastigio, vertice, speculo descendit et ex absolutis ad pendentes ex habitudine formas, rursus eos percunctatur qui se participaturi sunt, unde initium sumendum; et in quam hypothese verba facturus sit, non quod a deterioribus maturius indicium consiliumque expectaretur; sed quod eos ad se potius sui que contemplationem converteret et evigilarent experrecto ingenio et excitato animo, ut non quasi mente vacantibus

verba inferret, ceu natura corporibus, quemadmodum ipsi ultro ad unum commoventur.

Presto tibi sum, inquit Aristoteles, et coram quem quæris, o Parmenides. Me namque intelligis, quum juniorem et natu minimum dicitur. Sed eia agedum interrogâ, paratus nemo maneo ut respondeam. Sane Parmenides qui responderet certum signarat neminem, neminem privatim atque hunc indicarat, si minimum dumtaxat natu in universo ac communi dixerat; Aristoteles tamen se verbo subjectum privatim universo conjungens. Nam si ipse natu minimus est, eum ipsum respondere oportet. Rursus etiam hæc imaginem quadam et indicium præferunt rerum divinarum. Nam universum et unitum intelligentiæ divinorum animæ partite et privatim suscipiunt suum juxta ordinem. Nec animæ solvuntur verum ipsorum etiam deorum posteriorum ordines in parte suscipiunt superiorum exactas in universum intelligentias, nec divinitate Juno sine definitione et discrimine locum ac simpliciter. Archangelica dea ut fata est, insurrexit autem Iris turbinis in faciem et quidem non ad ipsam contra ait Juno. At illa proficiens appellatam ab ipsa, et ei conveniens honorat et cum nosset efficit suum opus; hujus

enim peculiare et proprium cogere, colligere, congregare, coadunare secunda ad propria principia per mentem opificem et maxime ad principem ipsum femellarum in mundo deorum. Hæc igitur per imagines Plato imitans suscitatur Aristotelem et subjungit Parmenidis ipsius imperiis.

FINIS QUINTI SEGMENTI.

INDEX HISTORICUS
AUCTORUM ET OPERUM

IN HIS TRIBUS LIBRIS

MEMORATORUM.

A.

AMMICARTUS, 306.

ANONYMI, 25.—39.—41.—101.

**ARISTOTELES, 4.—21.—141.—234.—266.—
289:**

E.

EMPEDOCLES, 83.

H.

HOMERUS, 14.—86.—329:

I.

IBYCUS, 316.—317.

O.

ORACULA, 23.—24.—25.—144.—145.—196.
—204.—206.—268.

ORPHEUS, 22.—23.—24.—25.—49.—227.—
228.—235.

P.

PARMENIDES et Parmenidæi. *Generaliter*. Pas-
sim.

Particulariter, 4.

PERICLES ὁ ἐταῖρος ἡμῶν, 115.

PERIPATETICI, 135.—141.—265.—310.

PLATO, *generaliter*. Passim.

Particulariter: Cratylus, 84.—88.—262.

Epistolæ, 182.—261.—
304.

Eutyphron, 262.

Gorgias, 88.—251.—
310.

Hippias, 264.

Leges, 122.—138.

Lysis, 267.

Phædon, 62. — 90. —

123. — 129. — 206. — 26

Phædrus, 34. — 64. — 8

90. — 92. — 208. — 215. —

264. — 319.

Philebus, 44. — 126. —

161. — 164. — 200. — 21

Parmenides, *general*

ter. Passim. *Particul*

riter, 3. — 32. — 37. — 3

— 41. — 63. — 65. — 69.

89. — 92. — 96. — 100. —

103. — 105. — 106. — 10

— 112. — 113. — 116. —

120. — 132. — 133. — 14

— 152. — 153. — 158. —

165. — 173. — 175. — 17

— 187. — 188. — 195. —

202. — 203. — 207. — 20

— 211. — 214. — 216. —

217. — 230. — 232. — 23

— 236. — 243. — 246. —

247. — 248. — 249. — 25

— 252. — 259. — 260. —

265. — 270. — 272. — 27

276. — 290. — 292. — 29

— 297. — 302. — 303. —

(425)

305.—307.—308.—309.

—314.—315.—318.—

319.—321.—327.—329.

Respublica, 57.—60.—

75.—90.—125.—155.—

161.—184.—266.—269.

270.—274.—323.

Sophista, 43.—66.—122.

—159.—160.—161.—

266.—269.—279.—280.

—281.—295.—316.

Theætetus, 152.—269.

Timæus, 25.—46.—49.

—51.—60.—62.—65.—

75.—78.—81.—99.—120.

—159.—161.—163.—

164.—192.—197.—207.

—263.—273.—295.

PLATONICI, 63.—209.

PROCLUS, ad Timæum, 25.—38.—49.—59.

Libellus de mali subsis-
tencia, 59.

PYTHAGORAS et Pythagoræi, 25.—181.—310.

S.

SOCRATES. Passim.

STOICI, 74.—135.

T.

THEOLOGI, 33.—43.—47.—49 *bis*.—82.—102.—
228.—234.

V.

VETERES, οἱ παλαιοί, 36.

X.

XENOCRATES, 136.

Z.

ZENON. Passim.

INDEX

FORUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

L IBER tertius.	3
Liber quartus.	69
Liber quintus.	251
Fragmenta Gogavæ.	331
Index historicus. :	422

THE

...

...

PROCLI
PHILOSOPHI PLATONICI
OPERA.

SE VEND A PARIS :
CHEZ LEVRAULT, LIBRAIRE,
Rue de La Harpe, n° 80.

IMPRIMERIE DE FIRMIN DIDOT,
RUE JACOB, N° 24.

PROCLI

PHILOSOPHI PLATONICI OPERA,

E CODD. MSS. BIBLIOTH. REG. PARIENSIS,

NUNC PRIMUM EDIDIT,

LECTIONIS VARIETATE ET COMMENTARIIS

ILLUSTRAVIT

VICTOR COUSIN,

PROFESSOR PHILOSOPHIE IN ACADEMIA PARIENSIS.

TOMUS SEXTUS,

CONTINENS SEXTUM ET SEPTIMUM LIBRUM

COMMENTARII IN PARMENIDEM PLATONIS,

CUM SUPPLEMENTO DAMASCIANO.

PARISIIS,

EXCUDEBAT FIRMIN DIDOT.

MDCCCXXVII.

ΠΡΟΚΛΟΥ
ΠΛΑΤΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΔΟΧΟΥ
ΤΩΝ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΝ ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΚΤΟΝ⁽¹⁾.

α **ΕΙ**ΕΝ δὴ (2), φάναι (3)· εἰ ἔν ἐστιν, ἄλλο (4) τι οὐκ
αἶν εἶη ἢ (5) πολλὰ τὸ ἔν. Πῶς γὰρ ἂν; Οὔτε ἄρα μέ-
αρος (6) αὐτοῦ, οὔτε ὅλον αὐτοῦ (7) δεῖ εἶναι. Τί δὴ;»

Πρῶτον περὶ τοῦ πῶς τὸ πλήθος τῶν ὑποθέσεων ὁ
Παρμενίδης τοσοῦτον ἐναπέφηνεν (8), ὅσον δὴ καὶ ἔστιν,
ἐπισκεπτέον ὥσπερ ἐξ ἀρχῆς ἡμῖν μετιοῦσι τὴν ζή-
τησιν. Εἴτε γὰρ τέτταρες, εἴτε ἐξ εἰσιν αἱ ὑποθέσεις,
εἴτε ὀκτῶ, εἴτε ἐννέα, εἴτε δέκα, πόθεν τὸ πλήθος
τοῦτο παρεισέδου, κατιδεῖν ἄξιον. Καὶ γὰρ ἂν τις
ἀπορήσειε λογικῶς τὴν πρώτην, μήποτε παρέλκουσιν
αἱ πλείους (9), καὶ οὐδὲν πρὸς τὴν εἰρημένην μέθο-
δον. Ἀπὸ γὰρ ταύτης, εἴπερ ἄρα, δύο μόνας ὑποθέ-
σεις ἔχομεν· τὴν μὲν εἰ ἔστι τὸ ἔν· τὴν δὲ εἰ μὴ ἔστι,
τί χρὴ συμβαίνειν· πλείους δὲ τούτων οὐκ εἰσιν, εἴγε

(1) B. C. D. Ἀρχὴ τῶν παρὰ τὴν Παρμενίδην ἐννέα περὶ τοῦ

ἑνος ὑποθέσεων.

(2) Omitt. δὴ Heind.

(3) B. φαίνει.

(4) B. C. ἄλλο τι ἢ οὐκ.

(5) B. C. D. Deest ἢ, ut etiam in Heind.

(6) C. μέλος.

(7) D. αὐτὸ.

(8) C. ἀπέφηνεν.

(9) B. C. D. πλείστα.

μεμνήμεθα τῶν προειρημένων κανόνων. Πῶς οὖν τосαῦται
γεγόνασιν ἀντὶ δυοῖν, βούλομαι δὴ πρὸς ταύτην
πρῶτον ἀπαντήσας τὴν ζήτησιν, οὕτω τῆς πραγματείας
ῶδους ἀντιλαβέσθαι τῶν προκειμένων ἐξετάσεως. Καὶ
δὴ καὶ λέγω, τὸ πλῆθος τῶν ὑποθέσεων ἀκολουθῶσα
ἀναπεφάνθαι (1) τοῖς λόγοις, ἐξ ὧν ἡ ὑπόθεσις. Εἴτε
γάρ ἐστι τὸ ἐν, πέντε γένοιτο ἂν ὑποθέσεις, διὰ τὴν
τοῦ ἐνὸς διάφορον ὑπαρξιν, ὁ καὶ πρότερον ἐνεδειξά-
μεθα (2)· εἴτε μὴ ἐστι, τέτταρες, διὰ τὴν τοῦ μὴ
ὄντος διάφορον ἐπίνοιαν. Τότε γὰρ ἐν λέγεται τριχῶς
τὸ μὲν τὸ (3) κρεῖττον τοῦ ὄντος· τὸ (4) δὲ ὡς τῶ ὄντι
σύστοιχον· τὸ δὲ ὡς ὑφειμένον τοῦ ὄντος. Καὶ τὸ μὴ
ὄν διχῶς· τὸ μὲν ὡς μηδαμῶς ὄν· τὸ δὲ ὡς πῆ μὴ
ὄν, πῆ δὲ οὐκ ὄν. Ἀναγκαίως τοίνυν κατὰ τὰ σημα-
νόμενα προῖων ὁ λόγος τῶν δύο τούτων ὄρων, ποικίλλε-
τάς ὑποθέσεις· ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ζητῶν, πῶς ἔχει τὸ
ἐν τὸ (5) κρεῖττον τοῦ ὄντος, πρὸς τε ἑαυτὸ καὶ πρὸς
τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, πῶς τὸ τῶ ὄντι συνόν
ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, πῶς ἔχει τὸ ἐν τὸ καταδεέστερον τοῦ
ὄντος πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ τετάρ-
τῃ, πῶς τὰ ἄλλα, μετασχόντα τοῦ ἐνὸς, ἔξει πρὸς τὰ
αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν· ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, πῶς τὰ ἄλλα
μὴ μετασχόντα (6) τοῦ ἐνὸς, ἔξει πρὸς τε αὐτὰ καὶ
πρὸς τὸ ἐν· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ, πῶς τὸ ἐν, εἰ μὴ ἔστιν (7)

(1) C. ἀναπεφάνθαι. C. B.

ῶδους.

(2) C. B. ἐνεδειξάμην.

(3) C. B. ὡς.

(4) C. B. Deest ὡς.

(5) C. Deest τὸ.

(6) C. μετέχοντα.

(7) C. ἔστι παρὸν οὕτως.

οὕτως, ὡς πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ μὴ ὄν, ἔξει πρὸς τε αὐτὸ
καὶ τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ ἐβδόμῃ, πῶς τὸ ἐν, εἰ μὴ
ἔστιν οὕτως, ὡς μηδαμῆ ὄν, ἔξει πρὸς τε αὐτὸ καὶ
πρὸς τὰ ἄλλα· ἐν δὲ τῇ ὀγδόῃ, πῶς τὰ ἄλλα πρὸς
αὐτὰ καὶ πρὸς τὸ ἐν μὴ ὄν ἔξει, συνταττόμενα τῷ πῆ
μὲν ὄντι, πῆ δὲ οὐκ ὄντι· ἐν δὲ τῇ ἐννάτῃ, πῶς τὰ ἄλλα
πρὸς τε αὐτὰ καὶ τὸ ἐν μὴ ὄν ἔξει, συνταττόμενα τῷ
ἐνὶ μηδαμῶς ὄντι· καὶ οὕτως ἐν ταύτῃ λαμβάνει τέλος
ἢ μέθοδος, ἐπεξεληθοῦσα (1) πᾶσι τοῖς σημαιομένοις
τοῦ τε ἐνός καὶ τοῦ μὴ ὄντος, καὶ διὰ πάντων τελεω-
σαμένη τὴν θεωρίαν εἰς ἐννέα συνηρημένην ὑποθέσεις.
Ἐπὶ μὲν γὰρ ἐνός σημαιομένου τοῦ ἐνός ἀληθεύειν (2)
καὶ τὰ ἀποφατικά καὶ τὰ συναμφοτέρα, τῶν ἀδυνά-
των ἦν· οἷον ὅτι τὸ ἐν οὔτε ταυτόν ἐστιν, οὔτε ἕτε-
ρον (3)· καὶ τὸ αὐτὸ τοῦτο, ταυτόν καὶ ἕτερον· καὶ
πάλιν τὸ αὐτὸ τοῦτο, καὶ ταυτόν καὶ οὐ ταυτόν, καὶ
ἕτερον καὶ οὐχ ἕτερον. Ἀνάγκη οὖν δὴ (4) τὸν θέλοντα
πάντα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ συνάγειν, ὄντως ἀθύρειν, καὶ παι-
διὰν οὐ πρεσβυτικὴν ἀλλὰ παιδαριώδη μετιέναι κατ'
ἐκείνης φερόμενον. Εἰ δὲ δεῖ πάντα ἀληθεύειν, ὅσα συμ-
περαίνεται περὶ τὸ ἐν, ὡς εἶναι λαβῶν τὸ ἐν, ἀναγκαίως
ἐπόμενα τῷ εἶναι τὸ ἐν, ὥστε ψεύδεσθαι τὰ ἐπόμενα
τῷ μὴ εἶναι τὸ ἐν (ἀδύνατον γὰρ ἢ ἀληθῆ τοῖς μαχο-
μένοις ἀμφοτέροις ἀκολουθεῖν, ἢ τῷ αὐτῷ τὰ μαχόμενα
ὑπάρχειν, εἰ μὴ κατ' ἄλλο καὶ ἄλλο τῶν ἐπομένων

(1) C. B. ἐπανεληθοῦσα.

(2) B. C. ἀληθεύει.

(3) B. C. οὔτε τὸ ἕτερον.

(4) C. B. ἀνάγκη γοῦν ἔν.

ἀναγκαίων ὄντων) δῆλον δῆπουθεν ὅτι τὸ ἐν ληπτέ
 ἄλλως καὶ ἄλλως, ἴν' ἐπ' ἄλλου (1) μὲν αἱ ἀποφάσεις
 ἀληθεύωσιν, ἐπ' ἄλλου δὲ αἱ καταφάσεις, ἀναγκαίως
 ἐπόμεναι τῇ θέσει τοῦ ἐνός. Καὶ οὕτω δὴ πλήθος
 ἐνώσεις ἀκτέον τῶν ὑποθέσεων, κἂν ὡς παῖσαι πρὸς
 τοῦ Παρμενιδείου ἐνός, τοῦ λόγου θεωροῦντος αὐτὸ
 καθὸ ἐν, ἢ καθὸ ὄν, ἢ ἅμα καθὸ ἐν καὶ καθὸ ὄν, καὶ
 διάφορα διὰ ταῦτα συνάγοντος· καὶ πάλιν, ὅταν
 εἶναι τεθῆ τὸ ἐν, ἢ τὸ πῆ μὴ ὄν ἡμῶν λαμβανόντων
 ἢ τὸ ἀπλῶς μὴ ὄν, καὶ συνάγοντος ἐπ' ἀμφοτέρων
 ἀδύνατα, διὰ δὲ τούτων πάντων ἐννέα τὰς ὑποθέσεις
 ἀποτελοῦντος, ὡς διείλωμεν. Καὶ ὅτι μὲν τὸ ἐν τριχῶς
 ἢ τὸ μονῶς ἐν (2)· ἢ τὸ μετεχόμενον μὲν ὑπὸ τοῦ ὄντος
 τος, ἀτελές δὲ ὑπάρχον· ἢ τὸ μετεχόμενον μὲν, οὐκ
 δὲ, ὡς ἕξις, δῆλον. Καὶ γὰρ νοῦς, ὁ μὲν ἀμέθεκτος,
 δὲ μετεχόμενος, ἀλλ' οὐσιώδης· ὁ δὲ μετεχόμενος, ἀπλῶς
 ὡς ἕξις. Καὶ ψυχὴ, ἢ μὲν ἀμέθεκτος, ἢ δὲ μετεχομένη
 μὲν, χωριστὴ δὲ τῶν μετεχόντων· ἢ δὲ καὶ μετεχομένη
 μὲν καὶ ἀχώριστος· καὶ ἔχομεν πάντα ταῦτα τὰ σ
 μαινόμενα παρ' αὐτῷ, καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς,
 Τιμαίῳ διακεκριμένως. Ὅτι δὲ καὶ τὸ μὴ ὄν διχῶς,
 τὸ πῆ μὲν ὄν, πῆ δὲ μὴ ὄν, ἢ τὸ μηδαμῶς ὄν, αὐτὸ
 ἐν Πολιτείᾳ διεΐλεν· ὥστε εἰ τὸ μὲν τριχῶς, τὸ δὲ δι
 χῶς, εἰκότως τοσοῦτόν ἐστι τῶν ὑποθέσεων πλήθος.
 Καὶ γὰρ τὰ ἄλλα, τοῦ ἐνός ὑποτεθέντος μὲν εἶναι διχῶς
 ἐξ ἀνάγκης, διὰ τοῦ μετέχειν τοῦ ἐνός, ἢ μὴ μετέχειν

(1) C. B. ἄλλω. C. Deest μὲν.

(2) C. ὄν.

παλιν δὲ ὑποθεθέντος μὴ εἶναι διχῶς, ἢ τοῦ πῆ ὄντος ἐνός, ἀλλὰ ὄντος, ἢ τοῦ μηδαμῶς ὄντος ἐνός, καὶ ἔχοντα ἢ τὸ πῆ ὄν καὶ ἐν, ἢ τὸ μηδαμῶς ἐν· ὥστε ἐννέα ἂν εἶεν ἐξ ἀνάγκης αἱ ὑποθέσεις. Ὅτι γὰρ τοσοῦτόν ἐστιν αὐτῶν τὸ πλῆθος, ἱκανῶς ἐπιστώσαντο (1) καὶ οἱ (2) τὸ λογικὸν ἐπισκεψάμενοι τοῦ διαλόγου μόνον, καὶ οἷον τὰ ἴχνη τῶν τοῦ Πλάτωνος λόγων μεταδιώξαντες. Ἀπ' αὐτῶν γὰρ τούτων, ὥσπερ ἰχνῶν, οἱ πρὸ ἡμῶν καὶ τῆς ἀληθοῦς τοῦ Φιλοσόφου διαθέσεως, καὶ τῆς πραγματειωδούς οἰκονομίας οὐκ ἠστόχησαν. Καὶ τί δεῖ πολλὰ λέγειν; Αὐτὸς γὰρ ἡμῖν ὁ Φιλόσοφος ποιήσει κατά-δηλον τὴν διαίρεσιν, ὅταν εἴσω αὐτῶν γενώμεθα τῶν ῥημάτων· ὡς ὅσοι τὸ πλῆθος αὐτῶν ἢ συνέστειλαν ἢ ἐμήκυναν, οὐ δέον, οἱ μὲν τὰς διαφερούσας συνέχεαν (3), οὐδὲ τὰς ἠνωμένας καὶ ἐκ μιᾶς ἀρχῆς ἠρημμένας κατέτεμον. Ἡμῖν δὲ ἐπὶ τούτων μενετέον τῶν ὄρων, καὶ τσαύτας εἶναι τὰς ὑποθέσεις ῥητέον, ὅπως καὶ αὐτὸν οἰόμεθα τὸν Πλάτωνα γνωρίμους ἡμῖν ποιήσειν τοῦ λόγου προϊόντος· οὐ γὰρ ἀλλαχόθεν, ἢ ἐκ τῶν κειμένων δεῖ λαμβάνειν τὴν ὅλην διαίρεσιν. Εἰσὶ τοίνυν ἐννέα ὑποθέσεις, τσαῦται γενόμεναι κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον, τοῦ τε ἐνός καὶ τοῦ μὴ ὄντος δια-φύρως ἐπινοουμένων· ὥστε πρὸς ταύτην γε τὴν ζήτη-σιν οὐδὲν δεῖ πλείω λέγειν, ἀλλ' ἱκανὰ τὰ εἰρημένα πρὸς τὴν λογικὴν τῶν προκειμένων ἐπίσκεψιν. Ἡδὴ δὲ τινες πραγματειωδεστέρων ἀπτόμενοι λόγων, οὐκ

(1) C. B. ἐπιστάσαντο.

(3) A. συνέχεον.

(2) B. C. Decet οἱ.

ἀξιοῦσι πολλὰς εἶναι τὰς ὑποθέσεις, οὐδὲ ὅλως εἶναι
περὶ πολλῶν καὶ διαφερόντων τὰς πολυτρόπους καὶ
ποικίλας ἐπιφοράς (1) · ἀλλ' ἐρωτῶσι πότερον ἐν καὶ
ταῦτόν παραλαμβάνετε (2) σημαίνονμενον τοῦ ἐνὸς
ταῖς ὑποθέσεσι πάσαις, ἢ οὐχ ἐν, ἀλλ' ἄλλο κατ' ἄλλο.
Εἰ μὲν γὰρ μοναχῶς παραλαμβάνοιτο τὸ ἐν, οὐ
πολλαὶ αἰὶ ὑποθέσεις, ἀλλὰ μία · καθ' ἕναστον γὰρ πρᾶξι
μα, μία ὑπόθεσις · οὔτε περὶ ἀρχῶν ὁ διάλογός ἐστι
ὡς φατε (φαίεν ἄν), ἀλλὰ (3) ἄρα περὶ ἀρχῆς. Τὸ γὰρ
ἐν περὶ οὐ ὁ λόγος, ἀρχὴ μὲν ἔστιν, ἀρχαὶ δὲ οὐδαμῶς.
Εἰ δὲ πλεοναχῶς λέγεται τὸ ἐν, καὶ ἄλλοτε (4) ἐπ' ἄλλο
σημαινόμενον πλέκει τὰ συνημμένα, καὶ ποικίλλει τὰς
ὑποθέσεις, ἀμαρτάνει τοῦ σκοποῦ τῆς προειρημένης μεθόδο
θόδου· δεῖ γὰρ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ τιθέμενον καὶ ἀναιροῦν τὸ
σκοπεῖν τὰ συμβαίνοντα, καὶ μὴ μεταπηδᾶν ἐπ' ἄλλο καὶ
ἄλλο (5) σημαίνονμενον. Ἔστι μὲν οὖν, ὅπερ ἔφη (6),
ζήτησις αὐτῆ πραγματειώδης μᾶλλον, λογικωτέρα ἢ
ἢ πρὸ αὐτῆς. Δεῖ δέ με, πρὶν ἐπὶ τὴν διαλύσιν αὐτῆς
τράπωμαι (7), καὶ περὶ ἀρχῆς ὀλίγα ἄττα διελθεῖν
ὅποσα πρὸς τὴν τῶν προκειμένων ἡμῖν συντελέσει διά
θρῶσιν. Τὴν τοίνυν ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀπάντων καὶ μὴ
ὄντων (8) τὸ ἐν λέγοντες · ἐπειδὴ τὸ ἦν ὄνθαι πᾶσι
ἔστιν ἀγαθόν, καὶ τὸ τῶν ἀγαθῶν μέγιστον (9) · τὸ δὲ

(1) C. B. διαφοράς.

(6) C. ἔφη.

(2) C. R. παραλαμβάνεται.

(7) C. τρέπωμαι.

(3) B. ἀλλ' ἢ ἄρα.

(8) C. B. Deest καὶ μὴ

(4) C. ἄλλο τε.

ὄντων.

(5) B. Deest καὶ ἄλλο.

(9) C. μριστόν.

παντεπόπτου ἑνὸς διαιρεῖσθαι, κακὸν, καὶ κακῶν ἔσχατον· ἀνομοιότητος γὰρ καὶ ἀσυμπαθείας ἡ διαίρεσις αἰτία γίγνεται, καὶ τῆς τοῦ κατὰ φύσιν ἐκστάσεως τὴν δ' οὖν ἀρχὴν τῶν ὄλων, ὡς τοῦ μεγίστου τῶν ἀγαθῶν πᾶσι χορηγόν, ἐνοποιὸν τῶν πάντων, καὶ ἐν διὰ τοῦτο προσαγορεύσαντες, ἐντεῦθεν ἤδη καὶ πᾶσαν ἀρχὴν, καθὼς ταύτην ἔλαχε τὴν ἀξίαν ἐν τοῖς οὐσί, ἐνάδα τινά φαμεν ὑπάρχειν, καὶ τὸ ἐν ἐκάστη τάξει τῶν πραγμάτων ἐνικώτατον· πρῶτον μὲν οὐκ ἐν τοῖς μέρεσιν (1), ἀλλ' ἐν τοῖς ὅλοις τιθέμενον τοῦτο τὸ ἀρχικόν· οὐδὲ ἐν τινι τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐν ταῖς μονάσι ταῖς συνεκτικαῖς τοῦ πλήθους· ἔπειτα καὶ τῶν μονάδων ἐν ταῖς ἀκρότησι, καὶ τοῖς ἐνικωτάτοις αὐτὸ μάλιστα θεωροῦντες, καθὼς καὶ αὐταὶ συνήνωνται πρὸς τὸ ἐν, καὶ τεθέωνται, καὶ ἀνεκφοίτητοι τῆς μιᾶς εἰσιν ἐκείνης ἀρχῆς. Οἶον δ' λέγω (γινέσθω γὰρ ἐπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἡμῖν ὁ λόγος) τοῦ φωτὸς αἰτία πολλὰ καθορώμενα, τὰ μὲν οὐράνια, τὰ δὲ ὑπὸ σελήνην. Καὶ γὰρ ἐκ τοῦ ἐνύλου πυρὸς καὶ ἀπὸ σελήνης καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἄστρον πρόεισιν ἄλλο (2) ἄλλως εἰς τὸν τῆδε τόπον. Ἄλλ' εἴ τις παντὸς τοῦ ἐγκοσμίου φωτὸς τὴν μονάδα τὴν μίαν ἐπιζητήσκειν, ἀφ' ἧς καὶ τὰ ἄλλα φωτεινὰ καὶ χορηγὰ φωτὸς ἐστίν, οὐκ ἄλλην, οἶμαι, θήσεται ταύτην (3), ἢ τὴν φαινομένην ταύτην τοῦ ἡλίου περιφοράν. Αὕτη γὰρ ἄνωθεν ποθὲν ἐκ τοῦ κρυφίου φωτὸς προελθοῦσα, καὶ ὑπερουρανίου διακόσμου, πᾶσιν ἐνέσπειρε τοῖς ἐγκοσμίοις τὸ σύμμετρον ἐκάστου

(1) C. μέλεισιν.

(3) B. Deest ταύτην.

(2) C. ἄλλω.

φῶς. Ἡ πόθεν ἄλλοθεν τά τε ἄστρα καὶ τὸ ἀφεγγυ-
 τῆς ὕλης, τοῦ φωτός μεταλαγχάνει; Τί οὖν ἄρα; τὸ
 φαινόμενον τοῦτο σῶμα τοῦ φωτός ἀρχὴν προσερούμεν.
 Ἀλλὰ διαστατόν ἐστι καὶ μεριστόν, καὶ ἄλλο ἐξ ἄλλου
 μορίου τῶν ἐν αὐτῷ πρόεισι φῶς· ἡμεῖς δὲ ἐπιζητοῦ-
 μεν τὴν μίαν ἀρχὴν τοῦ φωτός. Μήποτε οὖν τὴν ψυχὴν
 τὴν ποδηγοῦσαν (1) αὐτογεννητικὴν ὑποληπτέον τὸ
 φῶς. Ἀλλὰ γεννᾷ μὲν καὶ αὕτη τὸ φῶς, οὐ μόνον
 πρώτως· πλήθος γάρ ἐστι καὶ αὕτη· τὸ δὲ φῶς
 ἔμφασιν ἔχει τῆς ἀπλῆς καὶ ἐνοειδοῦς ὑποστάσεως.
 Μήποτε οὖν ὁ νοῦς ὁ τῆς ψυχῆς αἴτιος. Ἀλλὰ καὶ
 οὗτος μᾶλλον μὲν ἠνωταί τῇ ψυχῇ, οὐπω δὲ ἡ κυρία
 ἀρχὴ καὶ πρώτως. Λείπεται δὲ τὸ ἐν τοῦ νοῦ τούτου
 καὶ τὴν ὑπαρξίν καὶ τὸ οἶον ἄνθος, τοῦτο εἶναι τὴν
 πρώτην ἀρχὴν καὶ τούτου τοῦ φωτός· τοῦτο γάρ ἐστι
 ὁ κυρίως ἥλιος ἐν τῷ ὀρατῷ βασιλεύων, ἔγγονος ὡς
 ἀγαθοῦ. Πᾶσα γὰρ ἐνάς ἐκείθεν, καὶ πᾶσα θεότης ἐκ τῆς
 ἐνάδος τῶν ἐνάδων, καὶ τῆς πηγῆς τῶν θεῶν. Καὶ
 ὡσπερ ἐκείνη τοῦ ἐκεῖ φωτός ἐστὶν ἀρχὴ τοῖς νοητοῖς
 οὕτω δὲ καὶ τῆς ἡλιακῆς τάξεως ἐνάς τοῦ τῆδε φω-
 τός ἐστιν ἀρχὴ τοῖς ὀρατοῖς· ὡς εἰ χρὴ μίαν αἰτίαν καὶ
 ἀρχὴν λαβεῖν παντός τοῦ ἐγκοσμίου φωτός, ταύτην
 τὴν ἐνάδα ληπτέον, ἀνάλογον οὔσαν τῷ ἐνὶ, καὶ ἐν αὐτῇ
 κρυφίως ἰδρυμένην, καὶ ἀνεκφοίτητον οὔσαν ἐξ αὐτοῦ.
 Ταύτης δὲ τῆς ἐνάδος πρὸ τοῦ νοῦ (2) τοῦ ἡλιακοῦ
 τεταγμένης, ἐστὶ καὶ ἐν τῷ νῷ, καθὸ νοῦς, τὸ ἐν ὑπο-
 αὐτοῦ μετεχόμενον, οἶον σπέρμα καταβεβλημένον ἐν

(1) C. ὑποδηγοῦσαν.

(2) C. πρὸ τοῦ νοητοῦ.

αὐτὸν, δι' οὗ συνῆπταις πρὸ ἐκείνην · καὶ οὐκ ἐν τούτῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἡλιακῇ ψυχῇ. Καὶ γὰρ αὕτη κατὰ τὸ ἑαυτῆς ἐν ἀνάγεται διὰ μέσου τοῦ ἐν τῷ νῶ ἐνὸς πρὸς αὐτήν. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ σώματι τῷ ἡλιακῷ πάντως ἐστὶ τι καὶ ἐκείνης (1) ἀπήχημα · καὶ γὰρ τοῦτο δεῖ μετέχειν τῶν ὑπὲρ αὐτό· τῆς μὲν ψυχῆς, κατὰ τὴν ζωὴν τὴν εἰς αὐτὸ σπαρεῖσαν · τοῦ δὲ νοῦ, κατὰ τὸ εἶδος · τῆς δὲ ἐνάδος, κατὰ τὸ ἐν · ἐπεὶ καὶ ἡ ψυχὴ καὶ νοῦ μετέχει καὶ ἐκείνης, καὶ αἱ μεθέξεις ἄλλαι τῶν μετεχομένων. Καὶ εἴποις ἂν τοῦ ἡλιοειδοῦς φωτὸς αἴτιον εἶναι προσεχῶς τοῦτο τὸ ἐν, ὅπερ ἔχει κατὰ τὴν τῆς ἐνάδος ἐκείνης μέθεξιν. Ὡσαύτως, εἰ ζητοῖημεν τὴν πάντων σωμάτων οἶον ῥίζαν, ἀφ' ἧς ἐβλάστησε τὰ ἐν οὐρανῷ, καὶ τὰ ὑπὸ σελήνην, τὰ τε ὅλα καὶ τὰ μέρη, λέγοιμεν ἂν ταύτην εἶναι τὴν φύσιν οὐκ ἀπεικίως, ἀρχὴν κινήσεως οὔσαν καὶ ἡρεμίας πᾶσι τοῖς σώμασιν, ἐν αὐτοῖς ἠδρασμένην τοῖς κινουμένοις καὶ ἡρεμοῦσι. Λέγω δὲ φύσιν τὴν μίαν ζωὴν τοῦ κόσμου παντός, ὑπερέχουσαν καὶ μετασχοῦσαν μετὰ νοῦν καὶ ψυχὴν, διὰ νοῦ καὶ ψυχῆς, γενέσεως, καὶ ταύτην μᾶλλον, ἢ τῶν πολλῶν τι καὶ μερικῶν · οὐ μὴν οὐδὲ ταύτην κυρίως ἀρχὴν · καὶ γὰρ αὕτη πλῆθος ἔχει δυνάμεων, καὶ δι' ἄλλων ἄλλα κατευθύνει μέρη τοῦ παντός. Ἡμεῖς δὲ τὴν μίαν καὶ κοινὴν πάντων ἀρχὴν ἐν τῷ παρόντι ζητοῦμεν, ἀλλ' οὐ τὰς διηρημένας καὶ πολλὰς ἀρχάς. Ἀλλ' εἰ δεῖ τὴν μίαν ἐκείνην ἀρχὴν ἀναιρεῖν, ἐπὶ τὸ ἐνικώτατον τῆς φύσεως ἀναδραμεῖν χρὴ καὶ τὸ ἄνθος

(1) B. C. Deest τι καὶ ἐκείνης usque ad τὴν εἰς αὐτό.

αὐτῆς · καθὼ καὶ ἡ φύσις θεός · καὶ ὁ τῆς οἰκείας ἐξή-
 ρηται πηγῆς, καὶ ὁ συνέχει τὸ πᾶν καὶ ἐνοῖ, καὶ ἑαυτὸ
 ποιεῖ συμπαθές, ἐκεῖνο οὖν ἐστὶ τὸ ἐν, ἡ ἀρχὴ πάσῃ
 γεννήσεως καὶ ταῖς πολλαῖς τῆς φύσεως δυνάμεσι καὶ
 ταῖς μερικαῖς φύσεσι, καὶ ἀπλῶς πᾶσι τοῖς ὑπὸ φύσεω
 βασιλευομένοις. Τὸ δὲ (1) τρίτον, λέγομεν ἐπὶ τῆ
 γνώσεως · φαμέν γὰρ εἶναι καὶ γνώσεως ἀρχὴν, οὐ δὲ
 που φαντασίαν καὶ αἰσθησιν λέγοντες · οὐδὲν γὰρ ἐ
 ταύταις μέρος ἐστὶ καὶ ἄϋλον καὶ ἀσχημάτιστον γνω
 στόν. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν δοξαστὴν (2) καὶ διανοητικὴν γνῶ
 σιν, ἀρχὴν γνώσεως ἐροῦμεν · ἡ μὲν γὰρ οὐκ οἶδε τὰ
 αἰτίας, ἀλλ' ἐστὶν ἄλογος, ὡς φησι καὶ (3) ἡ Διοτίμα.
 Τὸ γὰρ ὅτι μόνον διερευνᾶται τῶν πραγμάτων · εἰ δὲ
 καὶ (4) τὴν αἰτίαν οἶδεν, ἀλλὰ μεριστῶς ἀντιλαμβάνεται
 τῶν πραγμάτων, καὶ οὐκ ἔχει τὸ ὅλον, οὐδὲ τὸ αἰεὶ κα
 ὡσαύτως, καὶ τὸ ἀθροῦν καὶ ἀσύνθετον καὶ τὸ ἀπλοῦν
 οὐδ' ἄρα ταῦτα ἀρχὰς τῆς γνώσεως θετέον. Μήποτε
 οὖν ὁ νοῦς ἀρχὴ τῆς γνώσεως · καὶ γὰρ ὁμοῦ πᾶσα
 ἐν αὐτῷ γνῶσις καὶ ἀμετάβατος καὶ ἀμέριστος. Ἀλλ'
 εἰ μὲν ἀπλήθυντος ἦν ἡ τοῦ νοῦ γνῶσις, ὡς ἀπλήθυντος
 εἶναι πάντῃ καὶ μία, τάχα ἂν αὐτὴν ἀρχὴν ἐθέμεθα
 γνώσεως. Ἐπεὶ δὲ οὐ μία (5) μόνον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ πο
 κίλη, καὶ νοήσεις ἐν αὐτῷ πολλαί, καὶ ὅλου νοήσεις
 οὐχὶ καὶ τῶν ἄλλων ἐστὶν ὁμοίως νοητῶν · οὐ γὰρ τ
 νοητὰ διακέκριται ἀλλήλων· οὕτω καὶ αἱ νοήσεις· ἀνάγ

(1) B. Τὸ δὲ.

(2) B. C. δοξαστικὴν.

(3) B. C. Deest καὶ.

(4) B. ἡ δὲ εἰ καὶ. C. ἡ δὲ

καὶ.

(5) B. C. οὐδεμία.

κη μηδεμίαν τούτων εἶναι γνώσεως ἀρχὴν · ὁμοίως γὰρ εἰσι πᾶσαι νοήσεις. Ἄλλ' εἰ γρηὶ τὴν μίαν ἀρχὴν τῆς γνώσεως εἰπεῖν, τὸ ἐν·αἰτιατέον τοῦ νοῦ τὸ γεννητικὸν πάσης τε τῆς ἐν αὐτῷ γνώσεως καὶ τῆς ἐν ταῖς δευτέραις τάξεσι τῶν ὄντων θεωρουμένης. Τοῦτο γὰρ ἐξηρημένον τῶν πολλῶν, ἀρχὴ τῆς γνώσεώς ἐστιν αὐτοῖς, οὐ τοιοῦτον ὑπάρχον, οἷον ἡ τῶν νοητῶν ταυτότης · αὕτη γὰρ τῇ ἑτερότητι σύστοιχος καὶ καταδεστέρα τῆς οὐσίας ἐστί· τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα τῆς νοεραῆς οὐσίας, καὶ συνεκτικὸν αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἐν θεός ἐστι καὶ νοῦς, ἀλλὰ οὐ διὰ τὸ ταῦτόν, οὐδὲ διὰ τὴν οὐσίαν · οὐδὲ γὰρ ὄλως, καθὸ νοῦς, θεός · νοῦς δὲ (1) καὶ ὁ μερικὸς νοῦς, ἀλλ' οὐ θεός· καὶ νοῦ μὲν ἴδιον τὸ θεωρεῖν καὶ νοεῖν τὰ ὄντα καὶ κρίνειν · θεοῦ δὲ, τὸ ἐνίξειν, τὸ γεννᾶν, τὸ προνοεῖν ἕκαστον τῶν τοιούτων. Τῷ οὖν (2) ἑαυτοῦ μὴ νῶ θεός ἐστιν ὁ νοῦς · καὶ τῷ ἑαυτοῦ μὴ θεῷ, νοῦς ἐστιν ὁ ἐν αὐτῷ θεός · καὶ ὁ θεῖος νοῦς, τὸ ὄλον, οὐσία νοερά μετὰ τῆς οικείας ἀκρότητος καὶ τῆς οικείας ἐστὶν ἐνόητος, ἑαυτὴν μὲν γινώσκουσα καθόσον νοερά, μεθύουσα δὲ, ὡς τίς φησι, τῷ νέκταρι, καὶ ὄλην·γεννώσα τὴν γνῶσιν, καθόσον ἐστὶν ἄνθος τοῦ νοῦ, καὶ ὑπερούσιος ἐνάς. Πάλιν οὖν καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς γνώσεως ζητοῦντες, ἐπὶ τὸ ἐν ἀναβεβήκαμεν. Καὶ οὐκ ἐπὶ τούτων μόνων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων ὁμοίως ἂν εὑροίμεν (3) · τὰς μὲν μονάδας, ἡγουμένας τῶν οικείων ἀριθμῶν · τὰς δὲ τῶν

(1) B. Νοῦς γὰρ δὴ καὶ.

γὰς ἐκ τοῦ Προφήτου παρεληφώς.

(2) Additur in margine rubris litteris: Διονύσιος ὁ Μέ-

(3) B. Deest ἂν εὑροίμεν.

μονάδων ἐνάδας, ἀρχὰς κυριωτάτας τῶν πραγμάτων
 ὑπαρχούσας· πανταχοῦ γὰρ ἀρχὴ τὸ ἐν ἐστὶ. Καὶ π
 ταύτης ἂν φήσῃ τῆς ἀρχῆς· καὶ ὁ ἐν τῷ Φαίδ
 Σωκράτης τὸ, Ἀρχὴ δὲ ἀγέννητον· εἰ γὰρ καὶ μη
 τῶν εἰδῶν ὅλον ἐκλείπειν (1) δυνατὸν, πολλῶ δὴ π
 μᾶλλον καὶ τὴν μίαν ἀρχὴν ἐκάστου σώζεσθαι καὶ μ
 νειν αἰδίως ἀναγκαῖον, ἵνα περὶ ταύτην καὶ πᾶν ὑ
 στηται (2) τὸ πλῆθος οἰκείως ἀφ' ἐκάστης ὀρμωμένω
 Ταυτὸν ἐστὶν εἰπεῖν ἐνάδα καὶ ἀρχὴν, εἴπερ ἡ ἀρχ
 πανταχοῦ τὸ ἐνικώτατον· ὥστε ὁ περὶ τοῦ ἐνὸς παντ
 διαλεγόμενος, περὶ ἀρχῶν ἂν ποιοῖτο τὸν λόγον, καὶ οὐδ
 ταύτῃ διενήνοχε περὶ ἀρχῶν λέγειν (3) εἶναι τὴν πρ
 θεσιν, ἢ περὶ τοῦ ἐνός. Πᾶσαν οὖν τὴν ἀσώματον οὐ
 σίαν ἐν ἡξίουσι καὶ οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι προσαγορεύει
 ἄλλα (4) δὲ τὴν σωματικὴν καὶ ὅλως μεριστήν· ὥστ
 ὅπως ἂν λαμβάνοις τὸ ἐν, οὐκ ἐκβαίνεις (5) τὴν τῶ
 ἀσωμάτων ὑποστάσεων καὶ τῶν ἀρχικῶν ἐνάδων θεω
 ρίαν· πᾶσαι γὰρ αἱ ἐνάδες ἐν ἀλλήλαις εἰσὶ, καὶ ἦνω
 ται πρὸς ἀλλήλας· καὶ πολλῶ (6) μείζων ἢ ἔνωσι
 ἐκείνων τῆς ἐν τοῖς οὔσι κοινωνίας καὶ ταυτότητος.
 Ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἐν τούτοις σύγκρισις (7) τῶν εἰδῶν
 καὶ ὁμοιότης καὶ φιλία καὶ μέθεξις ἀλλήλων· ἢ δ
 ἐκείνων ἔνωσις, ἅτε ἐνάδων οὔσα, πολλῶ μᾶλλον ἐστι
 ἐνοειδῆς καὶ ἄρρητος καὶ ἀνυπέροβλητος. Πᾶσαι γὰρ

(1) B. C. ἐκλείπει.

(5) B. C. ἐκβαίνεις.

(2) B. C. ὑφίσταται.

(6) B. C. πολλῶν.

(3) B. C. Deest λέγειν.

(7) B. σύγκρασις.

(4) C. In margine ἄλλη.

εἰσιν ἐν πάσαις, ὃ μὴ ἔστιν ἐν τοῖς εἶδεσι· ταῦτα γὰρ μετέχει μὲν ἀλλήλων, πάντα δὲ ἐν πᾶσιν (1) οὐκ ἔστιν. Ἀλλ' ὁμως καὶ ταύτης οὐσης ἐκεῖ τῆς ἐνώσεως, οὕτω θαυμαστή τις ἐστὶ καὶ ἀμιγῆς αὐτῷ ἡ καθαρότης, καὶ ἡ ἐκάστων ιδιότης πολλῶ τελεώτερον τῆς τῶν εἰδῶν ἑτερότητας, ἀσύγχυτα τηροῦσα τὰ θεῖα καὶ διακεκριμένα (2) τὰς οἰκείας δυνάμεις· ὥστε ἄλλα μὲν εἶναι τὰ ὀλικώτερα, ἄλλα δὲ τὰ μερικώτερα· καὶ ἄλλα μὲν τὰ κατὰ τὴν μονὴν (3), ἄλλα δὲ τὰ κατὰ τὴν πρόοδον, ἄλλα δὲ τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν· καὶ ἄλλα μὲν τὰ γεννητικὰ, ἄλλα δὲ τὰ ἀναγωγὰ, ἄλλα δὲ τὰ δημιουργικὰ, καὶ ἀπλῶς ἄλλην ἄλλων εἶναι θεῶν ιδιότητα συνοχικὴν, τελεσιουργὸν, δημιουργικὴν, ἀφομοιωτικὴν (4), καὶ ὅσας μετὰ τούτων ὑμνουμένας παρειλήφαμεν. Οὐσης δὲ ἐκεῖ καὶ ἐνώσεως ἀφράστου, καὶ τῆς ἐκάστων ιδιότητος· καὶ γὰρ πᾶσαι ἐν πάσαις αἱ ἐνάδες, καὶ ἐκάστη χωρὶς· ἡμεῖς ἀπὸ τῶν δευτέρων καὶ τῶν ἐξηρτημένων τὴν τε ἐνωσιν αὐτῶν καὶ τὴν ιδιότητα γινώσκομεν. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν ἐμφανῶν θεῶν ἄλλην μὲν εἶναι τὴν ἡλιακὴν ψυχὴν, ἄλλην δὲ τὴν χθονίαν λέγομεν· ὀρῶντες καὶ τὰ φαινόμενα σώματα πολλὴν ἔχοντα τὴν ἐξαλλαγὴν κατὰ τε τὴν οὐσίαν (5) καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἐν τοῖς ὄλοις ἀξίαν. Ὡσπερ οὖν ἐκ τῆς αἰσθήσεως ὀρμώμενοι τὴν τῶν ἀσωμάτων οὐσιῶν διαφορὰν λαμβάνομεν, οὕτω δὴ καὶ ἐκ τῆς τῶν ἀσωμάτων οὐσιῶν ἐξαλλαγῆς

(1) B. C. πάσαις.

(2) C. διακεκριμένας.

(3) B. C. μόνην.

(4) B. Deest ἀφομοιωτικὴν.

(5) B. C. τὰς οὐσίας.

τὴν τῶν πρώτων ἐνάδων καὶ ὑπερουσίῳ ἀμιγῆ διάκρι-
 γινώσκομεν, καὶ τὰς ἐκάστων ιδιότητος. Ἐκάστη
 ἐνάς ἔχει πλῆθος ἐξηρητημένον, ἡ μὲν νοητὸν, ἡ δὲ νοε-
 ἐχούσης τῆς μὲν καὶ νοητὸν ἅμα καὶ νοερὸν ἀπλῶς
 ταύτης ἡ μὲν ἀμέθεκτον, ἡ δὲ μεθεκτὸν· καὶ ταύ-
 τῶν ἐκείνων μὲν ὑπερκόσμιον, ἡ δὲ ἐγκόσμιον· καὶ μέχρι τούτου
 τῶν ἐνάδων πρόδος. Θεωροῦντες οὖν τὸ πλάτος τῆς ἀ-
 μάτου πάσης ὑποστάσεως τῆς ὑπεστρωμένης αὐτοῖς,
 τὴν κατὰ (1) μέτρα προιοῦσαν ἐξαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ
 φίου πρὸς τὸ διακεκρίμενον (2) εἶναι δήπου, καὶ ἐν αὐ-
 ταῖς ἐνάσιν ιδιότητα καὶ τάξιν μετὰ τῆς ἐνώσεως
 τεύομεν. Ἐκ γὰρ τῆς τῶν μετεχόντων διαφορᾶς τὴν
 μετεχομένων διάκρισιν γνωρίζομεν· οὐ γὰρ ἂν
 αὐτοῦ μετέχοντα ἀπαράλλάκτως, τοσαύτην ἔσχε
 πρὸς ἀλλήλα διαφορὰν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰρήσθω
 τε τῆς ὑποστάσεως τῶν πρώτων ἐνάδων, καὶ τῆς
 ἀλλήλαις αὐτῶν κοινωνίας τε καὶ διακρίσεως· ὧν
 μὲν ιδιότητα, τὴν δὲ ἐνωσιν καλεῖν εἰώθαμεν, ἀντιδ-
 στέλλοντες αὐτὰς καὶ τοῖς ὀνόμασιν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ
 οὐσίαις ταυτότητος καὶ ἑτερότητος· ὑπερουσίῳ γὰρ
 ἐνάδες αὐταί, καὶ, ὡς φησὶ τις (3), ἀνήθη καὶ ἀκρό-
 τες. Οὐσης δὲ ἐν αὐταῖς, ὥσπερ εἶπομεν, καὶ τῆς
 ἐνώσεως καὶ τῆς διακρίσεως, τοῦτο πραγματευόμε-
 ὁ Παρμενίδης, ὅπως ἂν ἐκφήνη (4) πᾶσαν αὐτῶν τῆς
 πρόδον ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης ἐνάδος, παραλα-

(1) B. C. μετὰ μέτρα.

ne : Σημειῶσαι : τοῦ Μογῶ

(2) B. C. διακεκρυμμένον.

Διονυσίου.

(3) C. Additur in margi-

(4) C. ἐκφαίνη.

βάνει μὲν εἰς ὑπόθεσιν τὸ ἐν τὸ ἑαυτοῦ, τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἐν τοῖς οὐσι θεωρούμενον· καὶ τοῦτο τεθέαται ποτὲ μὲν ἢ ἐν, ποτὲ δὲ ἢ μετεχόμενον (1)· τὸ μὲν ἡγούμενον φυλάττεται ταυτόν ἀεὶ, θεωρῶν αὐτὸ πλεοναχῶς, ἐξαλλάττει δὲ τὸ ἐπόμενον· ἵνα διὰ μὲν τῆς τοῦ ἡγουμένου ταυτότητος τὴν ἔνωσιν ἐνδείξῃται (2) τῶν θείων ἐνάδων (ἦν γὰρ ἂν τούτων (3) λάβοις, τὴν αὐτὴν ταῖς ἄλλαις λαμβάνεις, διότι δὴ πᾶσαι καὶ ἐν ἀλλήλαις εἰσι καὶ ἐνερρίζωνται τῷ ἐνί· καθάπερ γὰρ τὰ δένδρα ταῖς ἑαυτῶν κορυφαῖς ἐνίδρυνται τῇ γῆ, καὶ ἐστὶ γῆϊνα τὰ (4) κατ' ἐκείνας, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ θεῖα ταῖς ἑαυτῶν ἀκρότησιν ἐνερρίζωνται τῷ ἐνί, καὶ ἕκαστον αὐτῶν ἐνὰς ἐστὶ καὶ ἐν διὰ τὴν πρὸς τὸ ἐν ἀσύγχυτον ἔνωσιν)· διὰ δὲ τῆς ἐξαλλαγῆς τοῦ ἐπομένου, ποτὲ μὲν τὸ ὄλον, ποτὲ δὲ τὸ σχῆμα, ποτὲ δὲ ἄλλο τι προσλαμβάνων, καὶ ταῦτα καταφατικῶς ἢ ἀποφατικῶς, τὴν διάκρισιν αὐτῶν, καὶ τὴν ιδιότητα τῶν θείων τάξεων ἐκάστης· διὰ δὲ τοῦ συνημμένου παντός, ὁμοῦ τὴν τε κοινωνίαν τῶν θείων, καὶ τὴν ἄμικτον ἐκάστων καθαρότητα. Καὶ διὰ τοῦτο, ἐν μὲν τὸ ἡγούμενον, πολλὰ δὲ τὰ ἐπόμενα, καὶ πολλὰ τὰ συνημμένα, καὶ ὑποθέσεις πλείους δυοῖν, τοῦ Παρμενίδου διὰ τῆς τοῦ ἐνὸς ὄντος ὑποθέσεως ποτὲ μὲν ἐπὶ τὸ ἐν τὸ πρὸ τῶν μεθεκτικῶν (5) ἐνάδων ἀνατρέχοντος, ποτὲ δὲ τὸ ἐν τοῖς οὐσι πλάτος αὐτῶν διεξιόντος, ποτὲ

(1) C. ἢ ἐν μετεχόμενον.

(3) C. τοῦτο.

καὶ τὸ.

(4) C. Deest τὰ.

(2) C. ἐνδείξη.

(5) C. τὸ πρῶτον μεθεκτικόν.

δὲ τὴν ὑφειμένην τοῦ ὄντος αὐτῶν ὑπόστασιν ἀνε-
 σκοντος. Ὅλως δὲ, ἐπειδὴ προεῖρηται περὶ τῆς μεθ-
 ταύτης, ὅτι σκοπὸς αὐτῇ θεμένη τὸδε τί κατιδεῖ
 ἔπεται αὐτῷ πρὸς αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα, καὶ τί
 ἔπεται, καὶ αὐ τοῖς ἄλλοις πρὸς τε ἄλληλα καὶ πρὸς
 ὑποτεθεὲν, ὀψόμεθα ὅπως καὶ αὐτὸς κατὰ μὲν τὴν πρῶ-
 ὑπόθεσιν λαμβάνει τίνα οὐχ ἔπεται τῷ ἐνί, καὶ πρὸς
 αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα· κατὰ δὲ τὴν δευτέραν,
 τὰ ἐπόμενα· κατὰ δὲ τὴν τρίτην, τίνα τὰ ἐπόμενα
 καὶ οὐχ ἐπόμενα· καὶ ὅπως ἐν ταῖς δύο πάλιν ὑπο-
 θέσει θεωρεῖ τίνα τὰ ἐπόμενα τοῖς ἄλλοις πρὸς αὐτὰ
 τὸ ὑποτεθεὲν, καὶ οὐχ ἐπόμενα· καὶ αὐτὸ πῶς ἐν τῇ
 λοιπαῖς τετράσι διαποικίλλει τὰς ὑποθέσεις ὁμοίως
 ὥστε οὐ χρὴ ταράττεσθαι πρὸς τὸ πλῆθος βλέπον-
 τῶν ὑποθέσεων, οὐδὲ οἶσθαι αὐτῶν ἐκβαίνειν τὴν προ-
 κειμένην μέθοδον, οὐδὲ ἀφίστασθαι τῆς περὶ τῶν
 ἁπλῶν ἐνάδος θεωρίας, ἀλλ' ὁμοῦ τὴν τε ἔνωσιν αὐτῶν
 ἐπιδεικνύουσαι καὶ τὴν διάκρισιν· πᾶσαι γὰρ εἰσὶν ἐν
 μίᾳ ἐν ἐνί συνηνωμέναι, καὶ διακρίνονται τῷ διαφω-
 τιστικῇ τὴν πρόοδον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πεποιῆσθαι. Καὶ μὴ θαυμά-
 σης, εἰ ἐπὶ τῶν θείων ἐνάδων ταῦτα λέγομεν· ἀλλὰ γὰρ
 καὶ ἐπὶ τῶν νοερῶν οὐσιῶν οὕτως εἰώθαμεν καλεῖσθαι
 ἀμέριστον οὐσίαν καὶ μίαν πᾶσαν τὴν νοεράν, καὶ τὴν
 νοῦς πάντας ἕνα, καὶ τὸν ἕνα τοὺς πάντας, διὰ τὴν
 ταυτότητα τὴν συναγωγὸν καὶ συνεκτικὴν πάσης τῆς
 νοεραῆς ὑποστάσεως. Εἰ δὲ ἐπὶ τούτων οὕτως, τί χρὴ
 περὶ αὐτῶν οἶσθαι τῶν ἐν τοῖς οὐσιν ἐνάδων; οὐχ
 ἴσθαι ἄλλωθεν διαφερόντως; οὐχ ὡς ἐν ἀλλήλαις εἰσὶν; οὐχ

ὡς ἡ σύγκρασις αὐτῶν ἐστὶν ἀνυπερέβλητος; οὐχ ὡς ἀνεκφοίτητοι τοῦ ἐνός εἰσιν; οὐχ ὡς μορφήν ἔχουσαι κᾶσαι τοῦ ἐνός; Πανταχοῦ γοῦν τὰ πρῶτα μορφήν ἔχει τῆς ἑαυτῶν αἰτίας. Καὶ γὰρ τῶν σωματίων τὸ πρῶτιστον ζωτικώτατον, ψυχῇ παραπλησίως· καὶ ψυχῶν ἡ πρώτη, ἐνοειδής· καὶ νοῦς (1) ὁ πρῶτιστος, θεός· ὥστε καὶ τῶν ἀριθμῶν ὁ πρῶτιστος, ἐνοειδής καὶ ἐναδικός ἐστι καὶ ὑπερούσιος, ὡς τὸ ἐν. Εἰ οὖν καὶ αἱ ἐνάδες καὶ ἀριθμός ἐστι; καὶ τὸ πλῆθος ἐκεῖ καὶ ἡ ἐνωσις. Ταῦτα μὲν οὖν προειρήσθω περὶ τούτων ἡμῖν. Ἐπεὶ δὲ ἄλλα (2) κατ' ἄλλας ὑποθέσεις καὶ ἀναιρεῖ· καὶ τίθησιν ὁ Παρμενίδης, καὶ τὰ αὐτὰ πολλάκις ὠδὴ μὲν ἀποφάσκει, καταφάσκει δὲ ἐπ' ἄλλων, καὶ ὅλων δῆλός ἐστιν ὄντως (3) πραγματειώδη παιδιὰν παίζων, καὶ δι' αὐτῆς ὀδεύων τῆς φύσεως, ἀλλ' οὐχ, ὡς τινες ὕβλησαν, ἄψυχόν τινα καὶ κενὴν τῶν πραγμάτων μετιῶν τὴν λογικὴν γυμνασίαν, οὐδὲ ἐπὶ τοῖς ἐνδόξοις ἐπιχειρήμασι μεγαλοπρεπῶς καλλωπιζόμενος, ἔδοξε τοῖς πρὸ ἡμῶν, ὅσοι δὴ καὶ γνησίως ἐφήψαντο τῆς τοῦ Πλάτωνος ἀκροάσεως, καὶ πράγματα ἅττα ταῖς ὑποθέσεσιν ἐφαρμόσαι ταύταις οἰκείως, ἵνα καθ' ἑκάστην ὑπόθεσιν ἀναφαίνηται τις τάξις τῶν ὄντων, ἀνευρισκομένη ταῖς τοῦ Παρμενίδου μεθόδοις, καὶ θεωρουμένη· τὸ διάφορον τῶν ἄλλως (4) ὑφ' ἐστηκότων, καὶ τῆς αὐτῆς, καὶ ἣν ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα συντέλειαν. Καὶ τοῦτο δόξαν αὐτοῖς, ἄλλοι κατ' ἄλλας ἀτραποὺς τῶν πραγμάτων πεποιήνται διανομήν. Τού-

(1) C. καὶ ὁ νοῦς.

(3) C. ὄντως.

(2) B. C. ἄλλας.

(4) C. τῶν ἄλλων.

οὔτον μὴν προδιοριστέον τῶν ῥηθησομένων, τί καλεῖται
 ὑπόθεσιν, οἷς ἐμέλησε τοῦ πράγματος τισὶν ἐφαρμ
 τὰς ἀποδείξεις · καὶ ὅτι οὐ πρὸς τὴν μέθοδον ἀτ
 ὀρῶσι (δύο γὰρ εἰσι κατ' ἐκείνην ὑποθέσεις, ἡ μὲν
 τιθεῖσα τὸ προκείμενον, ἡ δὲ μὴ εἶναι μόνον), ἀλλὰ
 τὴν ὀνομαζούσιν ὑπόθεσιν, ἧτις ἀναλαβοῦσα τῆς μεθ
 τὸ μέρος, συνάγει τὰ ὅμοια συμπεράσματα, ἢ πάντοτε
 ταφατικὸν, ἢ ἀποφατικὸν, ἢ ἀμφοτέρω. Διαφέρει δὲ αὐ
 οὐδὲν, εἴτε πρὸς ἑαυτὸ, εἴτε πρὸς ἄλλο τι ταῦτα συνάγοι
 ἀλλ' εἰ τὸ ποῖον εἶη μόνον ταυτόν · καὶ οὕτως ποιῶ
 ἄλλας μὲν ὑποθέσεις ἐπὶ (1) τοῦ ἐνός, ἄλλας δὲ (2)
 τῶν ἄλλων τοῦ ἐνός · ἐφ' ἐκάστων δὲ ἀπλῶς, τῶν αὐ
 ἡγουμένων, ἂν τὰ ἐπόμενα τῷ ποιῶ διαφέρῃ, το
 καλοῦσιν ὑπόθεσιν. Τούτου δὲ διορισθέντος, ἐπὶ τὰ ἐ
 μενα χωροῦμεν. Οἱ μὲν οὖν εἰς ὀκτώ τὰς ὑποθέσεις
 σας διελθόντες, ἐν μὲν τῇ πρώτῃ φασὶ περὶ τοῦ ἐνός αὐ
 γεγονέναι τὸν λόγον · ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, περὶ νοῦ (3)
 τῆς νοερᾶς ὑποστάσεως · ἐν δὲ τῇ τρίτῃ, περὶ ψυχ
 τῶν λογικῶν · ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, περὶ τῶν ἀλόγ
 ψυχῶν · ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ, περὶ ὕλης, ἢ πρόσθεσιν ἢ
 τις ἐπιτηδειότης πρὸς τὴν μετουσίαν τῶν εἰδῶν ·
 δὲ τῇ ἕκτῃ, περὶ ὕλης, ἀλλὰ τῆς κεκοσμημένης λοιπ
 καὶ κατ' ἐνέργειαν τὰ εἶδη καταδεδεγμένης · ἐν δὲ
 ἑβδόμῃ, περὶ ὕλης μὲν, ἀλλὰ τῆς ἐστερημένης πάντη τ
 τε εἰδῶν αὐτῶν καὶ τῆς πρὸς τὴν μετουσίαν αὐτῶν (

(1) C. Deest ἐπι.

(2) C. δὲ καὶ ἐπι.

(3) C. περὶ τοῦ νοῦ.

(4) C. Deest αὐτῶν.

ἐπιτηδειότητος, αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν (1) ψιλῶς λαμβανόμενης· ἐν δὲ τῇ ὀγδόῃ, περὶ τοῦ ἐνύλου εἶδους· τοῦτο γάρ ἐστιν ὑπόλοιπον μὲν ταῖς ἀρχαῖς μετὰ τὸ ἐν, μετὰ τὸν νοῦν, μετὰ τὰ διττὰ γένη τῶν ψυχῶν, μετὰ τὴν πολυθρύλλητον ὕλην, Ἄλλ' αὕτη μὲν ἡ διάταξις κατορθοῦσα τὸ φυλάττειν ἐκάστην περὶ ἀρχῶν· καὶ γὰρ τὸ ἐνυλον εἶδος ἀρχὴ τίς ἐστιν, εἰ καὶ στοιχειώδης καὶ ὕλη· καὶ ἡ ψυχὴ δὲ ἀρχὴ πάντως, εἰ καὶ ἄλλως μὲν ἡ ἀλογος, ἄλλως δὲ ἡ λογικὴ· καὶ αὐτὸς πρὸς τοῦτοις ὁ πολυτίμητος (2) νοῦς, καὶ πολλῶ πλεον ὁ θεός· ταῦτα δ' οὖν φυλάττουσα, πλημμελεῖ περὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν αὐτῶν· σαφῶς γὰρ ἐννεα τῶν ὑποθέσεων οὐσῶν, ὡς ἐπ' αὐτῶν δειχθήσεται τῶν τοῦ Πλάτωνος λέξεων, συστέλλει τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν οὐ δεόντως. Καὶ δὴ καὶ τὴν τάξιν ἀναιρεῖ τῶν πραγμάτων, ἔσχατον εἰσάγουσα τὸ εἶδος, ὁ κρεῖττόν ἐστι τῆς ὕλης τῆς ἐστερημένης οὐχὶ τῶν εἰδῶν μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπιτηδειότητος αὐτῆς· καὶ ἄλλως πρὸ τῆς κεκοσμημένης ὕλης τάττουσα τὴν ἀκόσμητον καὶ ἐμφάσεις ἔχουσαν ψιλὰς τῶν εἰδῶν. Τοῦτο μὲν οὖν καὶ λόγου τινὸς παρ' αὐτοῖς τοῖς ἐπιστήσασιν ἔτυχε. Πρώτη γάρ, φασιν, ἡ κατ' ἐπιτηδειότητα μόνον τῆς ὕλης ὑπόθεσις ἄγεται, διότι τρανεστέρα μὲν ἐστὶ τῆς μηδὲ τὴν ἐπιτηδειότητα ταύτης καταδεδογμένης, ἀμυδροτέρα δὲ τῆς ἤδη (3) κεκοσμημένης, καὶ μᾶλλον δεικνύναι δύναται τὴν τῆς

(1) C. καθ' ἑαυτῆς.

(3) C. τῆς ὕλης.

(2) C. πολύτιμος.

ὕλης φύσιν, τῆς ἤδη τοῖς εἶδει κατεχομένης, ἥτις
 δέ ἐστιν ἄμεμπτος λογισμῶ (1) τῆς πάντη μετὰ τὴν
 στερήσεως θεωρουμένης. Ἀλλὰ τούτοις μὲν καὶ ἄλλοι
 πλείους καὶ ἐπέστησαν καὶ ἀντέγραψαν · τῶν δὲ
 ἐννέα πεπονημένων τὰς τῶν ὑποθέσεων διαιρέσεις,
 μὲν οὕτως τὰ πράγματα διανέμουσιν · ἡ πρώτη, περὶ
 θεοῦ τοῦ πρωτίστου · πάντες γὰρ τοῦτο κοινὸν ἔχουσιν
 ἡ δευτέρα, περὶ τοῦ νοητοῦ πλάτους · ἡ τρίτη, περὶ
 ψυχῆς, ἀλλ' οὐχὶ τῆς λογικῆς μόνον, ὡς οἱ πρὸ αὐτῆς
 ἔλεγον · ἡ τετάρτη, περὶ σώματος κεκοσμημένου τινος
 ἡ πέμπτη, περὶ ἀκοσμήτου σώματος · ἡ ἕκτη, περὶ
 ὕλης κεκοσμημένης · ἡ ἑβδόμη, περὶ ὕλης, ἀκοσμημένης
 δὲ ταύτης · ἡ ὄγδοη, περὶ τῶν ἐνύλων εἰδῶν, ἐν
 ὑποκειμένῳ μέντοι θεωρουμένων · ἡ ἐνάτη, περὶ τῶν
 ἐνύλων εἰδῶν ἐφ' ἑαυτῶν, χωρὶς τῆς ὕλης, ἐξεταζομένων
 νων. Τούτοις δὲ ὑπάρχει μὲν ἡ τάξις ἔστιν ὅπη, καὶ
 τὸ εὐδιαίρετον · δις δὲ τὰ αὐτὰ παραλαμβάνουσιν · οἱ
 γὰρ κεκοσμημένη ὕλη τίνι διαφέρει τοῦ ἀκοσμήτου
 σώματος ἢ κεκοσμημένου, λέγειν οὐχ ἔχομεν. Ἐπειδὴ
 γὰρ τὸ ἅποιον γενομένη σῶμα κεκοσμηται, ταῦτόν
 ἐστὶ τῷ ἀκοσμήτῳ σώματι · καὶ δὴ ἔσται ταυτόν. Ἐπειδὴ
 ἔτι οὐκ ἀρχὰς τῶν ὄντων εἰσάγουσι · πῶς γὰρ ἡ ἀρχὴ
 τῷ σώματι κεκοσμημένον; πῶς δὲ οὐχὶ τοῦτό ἐστι
 ἐκ τῶν ἀρχῶν ὑφιστάμενον; πῶς δὲ καὶ ἡ πέμπτη
 περὶ ἀκοσμήτου σώματος; Αὕτη μὲν συνάγει διαβρῆθαι
 ὡς οὔτε ἔστηκεν, οὔτε κινεῖται τὰ ἄλλα μὴ μετέχον

(1) C. Deest λογισμῶ.

τοῦ ἐνός · τὸ δὲ ἀκόσμητον σῶμα, πλημμελῶς μὲν κατὰ κτάκτως, κινούμενον δὲ ὁ Τίμαιος προσηγόρευκε. Πῶς δὲ καὶ τὸ ἄνευ ὕλης κατ' ἐπίνοιαν λαμβανόμενον εἶδος ἀρχὴ ἂν εἴη τινός; αἱ γὰρ ἀρχαὶ κατ' ἐπίνοιαν τὴν ὑπόστασιν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ καθ' ὑπαρξιν. Ἐφ' ὧν γοῦν ἡ ἐπίνοια τὸ κῦρος ἔλαχεν, ἀρθείσης τῆς ἐπινοίας, οἴχεται καὶ ἡ τῶν ὑπονοουμένων ὑπόστασις · αἱ δὲ ἀρχαὶ δι' ἑαυτὰς εἰσιν ἀρχαί, καὶ οὐ διὰ τὰς ἡμετέρας ἐπινοίας. Κα ἰσθως πολλὰ καὶ πρὸς ταύτην ἀντείρηται τὴν δόξαν σαφῶς, καὶ τῆς ἐνάτης ὑποθέσεως πάντα ἀνατρεπούσης, καὶ οὐδὲν οὔτε κατ' ἐπίνοιαν ἐώσης τῶν ὄντων τινός, καὶ ἀντιφθεγγομένης πρὸς τοῦτο τὸ κατ' ἐπίνοιαν λεγόμενον εἶδος. Οἱ δὲ μετὰ τούτους κατ' ἄλλον τρόπον εἰσέγοντες τὰ ὄντα (1), τὴν μὲν πρώτην λέγοντες εἶναι περὶ θεοῦ καὶ θεῶν · οὐ γὰρ μόνον περὶ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ καὶ περὶ πασῶν τῶν θεῶν ἐνάδων αὐτὴν (2) ποιεῖσθαι τὸν λόγον νοητῶν · τὴν δὲ τρίτην (3), οὐκ ἔτι περὶ ψυχῆς, ὡς οἱ πρὸ αὐτῶν, ἀλλὰ περὶ τῶν κρείττονων ἡμῶν γενῶν, ἀγγέλων, δαιμόνων, ἡρώων · ταῦτα γὰρ τὰ γένη προσεχῶς ἐξηρητῆσθαι τῶν θεῶν, καὶ εἶναι καὶ αὐτῶν κρείττονα τῶν ὄλων ψυχῶν · τοῦτο δὲ τὸ παραδοξότατόν φασι, καὶ διὰ τοῦτο τὴν πρὸ τῶν ψυχῶν ἐν ταῖς ὑποθέσει ταξίν λαβεῖν · τὴν δὲ τεταρτην, περὶ ψυχῶν τῶν λογικῶν · τὴν δὲ πέμπτην, περὶ τῶν

(1) A. In margine : ἰαμβλίχου δόξα.

(2) B. C. αὐτὸν.

(3) Sic Coll. τῆ δευτέρας plane ommissa.

προσφαινομένων ταῖς λογικαῖς ψυχαῖς δευτέρων ψυχῶν · τὴν δὲ ἕκτην, περὶ τῶν ἐνύλων εἰδῶν καὶ πᾶσι τῶν τῶν σπερματικῶν λόγων · τὴν δὲ ἑβδόμην, περὶ αὐτῆς λοιπῶν τῆς ὕλης · τὴν δὲ ὀγδόην, περὶ τοῦ οὐρανίου σώματος · τὴν δὲ ἐνάτην, περὶ τοῦ γεννητοῦ (1) καὶ ὑπὸ σελήνην σώματος. Οὗτοι δὲ κατορθοῦσι ἡμῶς ὅτι δις ταυτῶν οὐ παραλαμβάνουσι · τὰ δὲ κρείττονα γένη παρεισκυλοῦσιν (2) οὐ δεόντως · Εἴτε γὰρ νοεῖ ἔστιν, ἔχομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει περὶ (3) παντὸς τῆς νοεροῦ πλάτους λόγον · εἴτε ψυχικὰ, δῆλον ὡς εἰς τὴν περὶ ψυχῆς ὑπόθεσιν περιλήψεται καὶ τὴν τούτων θεωρίαν. Ἡρόσεστι δὲ καὶ τούτοις ἀποτελέσματα παραλαμβάνειν, ἀλλ' οὐκ ἀρχὰς ἐν ταῖς τελευταίαις ὑποθέσει. Κοινὸν δὲ πάντων ἐστὶ παρόραμα ἐν τούτοις, μὴ κατιδεῖν, ὡς αἱ μὲν πέντε τῶν ὑποθέσεων ἀλλήλων συνάγουσιν, αἱ δὲ λοιπαὶ τέσσαρες ἄτοπα τινὰ δεικνύουσι · καὶ γὰρ τοῦτο ἦν τὸ τῷ Παρμενίδῃ προκείμενον δεῖξαι, πῶς, τοῦ ἐνὸς ὄντος, πάντα ἀπογεννᾶται ὄντα, καὶ πῶς, μὴ ὄντος, ἀναιρεῖται τὰ πάντα καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ἔσται · καὶ ἡ πᾶσα μέθοδος τοῦ παρακινεῖται δεικνύεται, καὶ διὰ τῆς θέσεως τῶν ἀληθῶν, καὶ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τῶν ψευδῶν (4). Οἷόν ἐστι τὸ ὑποτεθεῖν · εἰ μὲν ἔστι πρόνοια, πάντα ὀρθῶς ἐκτελεῖται τὰ ὄντα · εἰ δὲ μὴ ἔστι πρόνοια, οὐδὲν ἔξει καλῶς ἀλλὰ καὶ τὰ ὅλα καὶ τὰ μέρη πολιτεύσεται (5) κακῶς.

(1) C. γεννητικοῦ.

(4) C. παθῶν.

(2) C. περικυλοῦσιν.

(5) C. πολιτεύεται.

(3) C. περὶ τοῦ παντός.

ἔστιν ἄρα πρόνοια · καὶ γὰρ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀγαθῶν αἷτιον, καὶ τὸ μὴ εἶναι, κακῶν. Ἐδεῖ τοίνυν ἐπιστῆσαι καὶ ἐν τούτοις (1) ὅτι τῷ Παρμενίδῃ σκοπὸς δεῖξαι τῷ μὲν εἶναι τὸ ἐν, πάντα τὰ ὄντα λαγγάνοντα τὴν ὑπόστασιν · τῷ δὲ μὴ εἶναι, πᾶσαν ἄρδην ἀφανιζομένην τῶν πραγμάτων τὴν φύσιν · ὃ δὴ καὶ (2) ἐν τῷ συμπεράσματι πασῶν τῶν ὑποθέσεων λέγει διαβρῆδην αὐτός · καὶ τοῦτο συνιδόντας, μὴ πάντως καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς τέτρασι τῶν ὑποθέσεων πράγματα εἰσάγειν ἕτερα, μηδὲ οἷον εὐθεῖαν ὀδεύειν · ἀλλὰ (3) διὰ μὲν τῶν πέντε ὑποθέσεων θεωρεῖν τὰς τῶν ὄντων ἀρχάς, διὰ δὲ τῶν τεττάρων ἰδίας μὲν φύσεις μὴ ζητεῖν, ἀπελέγχειν δὲ ὅπως, ἀναιρουμένου τοῦ ἐνός, πολλὰ καὶ ἀδύνατα συμβαίνει τῶν δοκούντων ἡμῖν εἶναι δυνατῶν. Τοῦτο δὴ τὸ παρόραμα πρῶτος, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ ἐκ Ῥόδου φιλόσοφος φυλαξάμενος, ἄλλον τρόπον καὶ αὐτὸς διατίθει τὰς ὑποθέσεις. Δέκα μὲν γὰρ ποιεῖ τὰς πάσας, ἀντιπαρατείνει δὲ ταῖς πέντε τὰς λοιπὰς πέντε, τὴν μὲν πρώτην δεικνύουσι τιθέμενος, ὡς, εἴ ἔστι τὸ ἐν, ἀκολουθεῖ τὰ ἐνθουσιαστικώτατα δόγματα φιλοσοφίας, ὅσα περὶ τοῦ ἐνός ὁ Πλάτων καὶ ἐν ἄλλοις ἡμᾶς ἀνεδίδαξε · τὴν δὲ ἕκτην (4), εἴ μὴ ἔστι τὸ ἐν, οὐδὲν συμφωνήσει τῇ ὑποθέσει ταύτῃ τῶν περὶ τοῦ ἐνός φιλοσοφεῖσθαι δυναμένων · ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ ἐβδόμῃ, τὰ περὶ νοῦ καὶ νοητοῦ ἐξετάζεσθαι, ὅπου μὲν, ὡς εἰ

(1) C. καὶ τούτους.

(3) C. ἀλλὰ καὶ διὰ.

(2) C. ὅτι δὴ ἐν.

(4) C. ἕκτην, ὡς εἰ.

ἔστι, πάντα ἔπεται τὰ κάλλιστα δόγματα περὶ αὐτοῦ
 ὅπου δὲ, ὡς εἰ μὴ ἔστι, πᾶσαν ἀνατρέπομεν τὴν π
 αὐτῶν ἀλήθειαν· ἐν δὲ τῇ τρίτῃ καὶ ὀγδόῃ, περὶ τ
 διανοητῶν· ταῦτα γὰρ ἐφεξῆς εἶναι τοῖς νοητοῖς, τ
 μὲν, ὡς εἰ ἔστι, δεικνυμένων ταῖς ἐννοίαις ἡμῶν συμφ
 νων· ποῦ δὲ διαφώνων ἀποφαινομένων, εἰ μὴ ἔστιν,
 δὲ τῇ τετάρτῃ καὶ ἐνάτῃ, περὶ τῶν σωματικῶν εἰδ
 ταῦτα γὰρ ἔστι μὲν τὰ διανοητὰ, κατὰ τὴν ἐν I
 λιτεία διαίρεσιν τῆς γραμμῆς· ὡς ὄντος μὲν τοῦ ἐ
 ἔστι ταῦτα, μὴ ὄντος δὲ, οὐδὲ ταῦτα εἶναι δυνατ
 ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς δύο, τῇ πέμπτῃ καὶ τῇ δεκά
 περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν σωμάτων, ὅπου μὲν συμφ
 νούσης (1) τῇ πέμπτῃ ὑποθέσει, τοῦ εἶναι τὸ ἐν. Τ
 τα καὶ τῆς τάξεως μὲν ἐνεκα θαυμάζειν χρῆ, καὶ
 συνέσεως· τοῦ ποτὲ μὲν ὡς ἄτοπα τὰ συναγόμε
 ληπτέον, ποτὲ δὲ, ὡς ἀληθῆ καὶ ἐπόμενα τῇ φύσει τ
 πραγμάτων. Ἄλλως δὲ, καὶ ὅτι καινοτομεῖ περὶ
 ἀριθμὸν τῆς ὑποθέσεως, καὶ οὐδὲν συνεισφέρουσιν ὑ
 θεσιν ἀναπλάττει μίαν τινὰ, παραιτητέον· καὶ
 πάντως σπουδάζει ταῖς πέντε τοσαύτας ἄλλας ἀν
 παρατείνειν, ἐκάστην πρὸς ἐκάστην· Ὡς γὰρ ο
 ἄτοπόν ἐστὶ τὸ λέγειν μὴ εἶναι τὸ ἐν, οὐδ' ἂν συναγ
 γοι τις περὶ αὐτῶν (2) οὐδὲν τῶν ἀδυνάτων, τοιαύ
 ὑπόθεσιν παραλαβών. Ἐκεῖνο γὰρ τὸ ἐν τὸ (3) πρώτισ
 τῶν ὄλων, οὐκ ἔστιν· ἀλλὰ καὶ τοῦ εἶναι κρείττον ἐστ

(1) C. συμφωνούσῃ.

(3) C. Deest τὸ.

(2) C. αὐτοῦ.

Ἀλλὰ τὰ ἄτοκα περὶ τὰ μετ' αὐτὴν ἀκολουθεῖν ἀναγκασίον· ὥστε οὐκ ἂν τὴν ἕκτην ὑπόθεσιν πρὸς τὴν πρώτην ἀποδιδούμεν· οὐτ' ἄρα τὰς ἄλλας πρὸς τὰς ἄλλας· αὐτὴ γὰρ αὐτὸν ἢ τάξις ἀνέπεισε καὶ κατατεμεῖν τὴν μίαν ὑπόθεσιν, καὶ πλείω ποιῆσαι τὸν ἀριθμὸν. Ἐπὶ τούτοις Πλούταρχος (1) ὁ ἡμέτερος προπάτωρ (ἐκ μὲν τῆς τῶν παλαιῶν διδασκαλίας λαβὼν, ὡς ἐννέα τὸν ἀριθμὸν αἱ ὑποθέσεις, ἐκ δὲ τῆς νεωτέρας ταύτης, ὅτι κατὰ μὲν τὰς πέντε τῶ εἶναι τὸ ἐν, συνάγει τὰ ἀληθῆ τῶν δογμάτων, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἄτοκα δείκνυσιν ἐπόμενα τῶ μὴ εἶναι τὸ ἐν· καὶ ὅτι περὶ ἀρχῶν ἢ πραγματεία) παραλαμβάνει τὰς πρωτίστας καὶ ἀρχικὰς τῶν ὄντων ὑποστάσεις, τῶ εἶναι τὸ ἐν· τὰς τε (2) ἐξηρημένας καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς πράγμασιν ἀναφαινομένας· καὶ τῶ μὴ εἶναι τὸ ἐν, ἄρδην ἀφανιζομένην εὐρίσκει τὴν τάξιν τῶν πραγμάτων. Καὶ ταῦτα λαβὼν, τὴν μὲν πρώτην ὑπόθεσιν εἶναι περὶ θεοῦ διατάσσεται· τὴν δὲ δευτέραν, περὶ νοῦ· τὴν δὲ τρίτην, περὶ ψυχῆς· τὴν δὲ τετάρτην, περὶ τοῦ ἐνύλου εἶδους· τὴν δὲ πέμπτην, περὶ τῆς ὕλης, ἐν αἷς τὰ ἄλλα ὑπόκειται τοῦ ἐνός (3). Ἔθος γὰρ ἦν, ὡς εἶπομεν, καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἐν μὲν προσαγορεύειν πᾶσαν τὴν ἀσώματον καὶ χωριστὴν οὐσίαν, ἄλλα δὲ τὴν σωματικὴν καὶ ἐν σώμασιν ὑφεστηκυῖαν. Ὡστε εἰκότως αἱ μὲν τρεῖς αἱ ζητοῦσαι πῶς ἔχει πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς ἄλλα τὸ ἐν, περὶ τῶν τριῶν εἰσὶν ἀρχικῶν

(1) A. In margine : Πλου-
τάρχου δόξα.

(2) C. τὰς δὲ.

(3) C. περὶ τοῦ ἐνός.

αἰτίων τῶν χωριστῶν · αἱ δὲ λοιπαὶ δύο, ζητοῦσαι τὸ ἔχει τὰ ἄλλα πρὸς τε ἄλληλα καὶ τὸ ἓν, εἰσάγουσι τὸ εἶδος καὶ τὴν ὕλην · ταῦτα γὰρ ἄλλα ἐστὶν ὄντως (1) καὶ ἄλλων, ἀλλ' οὐχ (2) ἐαυτῶν, καὶ συναίτια μᾶλλον αἰτία, ὡς ἐν Φαίδωνι διώρισταί. Ταῖς πέντε ταύτων ὑποθέσει τὰς ἀρχὰς ταύτας, τὰς τε ἔξω τῶν πραγμάτων, καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς οὔσας, καταθεασάμενος τῶν ἐν τῷ Παρμενίδῃ εἰσηνηγεμένας, ἐν ταῖς λοιπῶν τέτρασι δείκνυσθαι φησιν, ὡς εἰ μὴ ἔστιν ἐκεῖνο τὸ τοῖς οὔσιν ἓν, εἰ μὲν οὕτω λάβοις τὸ μὴ ὄν, ὡς μὲν ὄν, πῆ δὲ οὐκ ὄν, μόνον ἔσται τὸ αἰσθητόν · ἡτὸν γὰρ οὐκ ὄν, αἰσθητόν μόνον ἔσται τὸ ἓν · καὶ τῶν γνώσεων αἰσθησις, ὅπερ ἐν τῇ ἕκτῃ δείκνυται ὡς ἀποτόπον, τὸ μόνον εἶναι τὴν αἰσθησιν ἐν ταῖς γνώσεσιν καὶ μόνον τὰ αἰσθητὰ ἐν τοῖς γνωστοῖς. Εἰ δὲ μὴ ἔσται ὄντως τὸ ἓν, ὡς μηδαμῆ μηδαμῶς ὄν, οἰχήσεται πᾶσα γνώσις, καὶ πᾶν (3) τὸ γνωστόν, ὅπερ ὡς ἀποτόπον ἐν τῇ ἑβδόμῃ δείκνυται τῶν ὑποθέσεων · τὰ ἄλλα, οὕτω μὲν τοῦ ἐνὸς μὴ ὄντος, ὡς εἶχεν ἡ ἕκτη ὑπόθεσις, ὄνειρασιν εἰκότα ἔσται καὶ σκιαῖς, ὁ δὲ δείκνυσθαι ὡς ἀποτόπον ἢ ὀγδόῃ τῶν ὑποθέσεων. Οὕτω δὲ τὸ ὄντος, ὡς τοῦ μηδαμῶς ὄντος, οὐ μέχρι τῆς ὄνειρωκῆς φαντασίας ἔξει τὴν ὑπόστασιν, ὁ δὲ δείκνυσι περιφανῶς ἢ ἐνάτῃ τῶν ὑποθέσεων. Ὡστε εἰ φαίης τὴν μὴ πρώτην ὑπόθεσιν τοῦτον ἔχειν πρὸς τὰς ἄλλας λόγον

(1) C. ὄντος.

(3) B. ἅπαν.

(2) C. ἄλλων καὶ οὐχ.

ὄν ἢ μία τῶν ὄλων ἀρχὴ πρὸς τὰ ὄντα, τὰς δὲ λοιπὰς τέτταρας τῶν πρώτων περὶ τῶν μετὰ ἐν ἀρχῶν πραγματεύεσθαι, τὰς δὲ μετὰ ταύτας τέτταρας συνάγειν ὅτι, τοῦ ἐνὸς ἀπειρημένου (1), πάντα ἄρδην ἀναιρεῖται τὰ ἐν τοῖς πέρασι δεδειγμένα, τάχα ἂν ὀρθῶς εἰσηγήσαιο. Τῆς (2) γὰρ δευτέρας δεικνύσης ὡς, εἰ ἔστι τὸ ἐν ὄν, ἔσται πᾶσα ἡ τῆς ψυχῆς τάξις, ἡ ἐβδόμη (3) ὡς, εἰ μὴ ἔστιν, ἀνήρηται πᾶσα γνωστικὴ δύναμις, αἰσθητικὴ, φανταστικὴ, λογικὴ. Τῆς δὲ τετάρτης δεικνύσης ὡς, εἰ ἔστιν ἐκεῖνο τὸ ἐν, ἔστι πῶς καὶ τὰ ἔνυλα εἶδη (καὶ γὰρ ταῦτα μετέχει πῶς τοῦ ἐνὸς ὄντος) ἡ ὀγδόη δεικνυσιν ὡς, εἰ μὴ ἔστιν ἐκεῖνο αὐτὸ μόνον, ἔσονται τὰ αἰσθητὰ πολλὰ καὶ ὄνειρατα, καὶ οὐδαμῶς οὐσίας μετέχοντα καὶ διακρίσεως εἰδητικῆς. Τῆς δὲ πέμπτης ἀποφαινούσης ὡς, εἰ ἔστι τὸ ἐν, ἔσται καὶ ἡ ὕλη (μὴ μετέχουσα μέντοι τοῦ ἐνὸς ὄντος, καθόσον ἐστὶν ἐν, ἀλλὰ καθόσον μόνον ἐν) ἡ ἐνάτη δεικνυσιν ὡς οὐδὲν ὄλως ἔσται, οὔτε μετέχει σκιᾶς, εἰ μὴ ἔστι τὸ ἐν· ποῦ γὰρ, ἀνηρημένης ἐκείνης τῆς αἰτίας, εἶναι τι τῶν πάντων δυνατόν; Ἐχομεν οὖν κατὰ ταύτην τὴν διάταξιν, τὴν μὲν πρώτην περὶ τοῦ ἐνὸς, ὃ καὶ ἐν Πολιτείᾳ διαβρῆδην ὁ Πλάτων ἔθετο οὐσίας καὶ τοῦ ὄντος· τὰς δὲ λοιπὰς τέσσαρας περὶ τῶν ὄντων, ὧν αἱ μὲν δύο περὶ τῶν αἰεὶ ὄντων, αἱ δὲ δύο περὶ τῶν γεννητῶν (4), κατὰ τὴν ἐν Τιμαίῳ διαίρεσιν, τῶν νοήσει

(1) D. ἀνηρημένου.

(3) Fortè excidit δεικνυσι.

(2) C. τῆς δι.

(4) C. γεννητικῶν.

μετὰ λόγου περιληπτῶν, ἀπὸ τῶν δόξη μετ' αἰσθησι
 γνωστῶν ἢ εἰβούλει, κατὰ τὴν ἐν Πολιτείᾳ γραμμ
 αὶ τέσσαρες, ἧς τὸ μὲν ἀπένειμε τοῖς νοητοῖς, τὸ
 τοῖς αἰσθητοῖς, τὸ μὲν ταῖς ἐνάσι, τὸ δὲ τοῖς ἄλλ
 ἐνταῦθα κεκλημένοις· καὶ τοῦ μείζονος, τὸ μὲν
 τοῖς νοητοῖς, τὸ δὲ ἐν τοῖς διανοητοῖς, ὡσπερ τῶν
 ὑποθέσεων ἢ μὲν περὶ νοῦ, ἢ δὲ περὶ γραφῆς· καὶ
 ἐλάσσονος, τὸ μὲν τοῖς αἰσθητοῖς, τὸ δὲ τοῖς εἰκαστ
 ὡσπερ καὶ ἐνταῦθα τὴν μὲν τετάρτην περὶ τ
 ἐνύλων εἰδῶν εἰρήκαμεν εἶναι, ἃ ἐστὶ κυρίως αἰσθη
 τὴν δὲ πέμπτην περὶ ὕλης, ἧτις ἐστὶν ἀνάλογον τ
 εἰκαστοῖς, διὰ τὴν ἀόριστίαν τῆς περὶ αὐτὴν (1) ἢ
 ἐπιγινομένης (2) γνώσεως. Τέτταρες οὖν αὶ ἀρχαὶ μ
 τὴν μίαν, δύο μὲν ἐξηρημέναι, δύο δὲ συμπληρωτ
 τέσσαρες καὶ μετὰ τὴν πρώτην, τεθέντος εἶναι
 ἐνός, καὶ ἄλλαι τέσσαρες αὶ δεικνῦσαι τὰ ἐπόμε
 ἄτοπα τοῖς ἀναιροῦσι τὸ ἐν. Ταῦτα καὶ παρὰ (3) τ
 του ληπτέον τοῦ ἀνδρὸς ἐπιστημόνως διακρίνον
 ἀπ' ἀλλήλων τοὺς τῶν ὑποθέσεων σκοποὺς, καὶ
 κυριωτάτας εἰσαγαγόντος ἀρχὰς, πάσας ἀπαραλείπτ
 καὶ συνειδότος τὴν ὅλην τοῦ Παρμενίδου μεταχειρί
 σιν, καὶ διαρθρώσαντος τὰ παρὰ τοῖς πρεσβυτέρ
 συγκεχυμένως ἀναγεγραμμένα. Τί οὖν ἡμεῖς ἐροῦμε
 ἐπὶ τοσοῦτοις καὶ τοιοῦτοις ἐξηγηταῖς τοῦ Πλάτων
 καὶ τί προσθήσομεν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐστίας; Τάχα γ

(1) C. αὐτῆς.

(3) C. περὶ τούτου.

(2) B. ἐπιγινομένης.

δὴ καὶ ἡμῖν ἀρμόσει τοῦτο δὴ ἐκείνο τὸ Ὀμηρικὸν ἀνακραγεῖν, Λοῖσθος (1) ἀνὴρ ὄριστος ὁ τούτων ἡμῖν τῶν λόγων καθηγεμῶν γενόμενος Ἀθήνησι, καὶ φῶς ἀνάψας νοερὸν τῆς (2) περὶ ταῦτα πραγματείας, τὰ μὲν ἐπὶ θεολογικώτερον εἶδος τῆς ἐξηγήσεως ἀνενεγκῶν, τὰ δὲ καὶ ὀλίγον μεταθεῖς, αὐτῷ τῷ Πλάτῳ καὶ τοῖς τοῦ Πλάτωνος ῥήμασιν ἐπομένως. Δοκεῖ (3) μὲν γὰρ αὐτῷ τὴν τε πρῶτην ὑπόθεσιν εἶναι περὶ θεοῦ τοῦ πρωτίστου, καὶ τὴν δευτέραν περὶ τῶν νοητῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ πλάτος ἐστὶν ἐν τοῖς νοητοῖς, καὶ πολλαὶ αἱ τάξεις εἰσὶ τῶν θεῶν, ἐκάστην τούτων τῶν θείων τάξεων συμβολικῶς ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος ὀνομαζέσθαι, καὶ πάσας δι' ὀνομάτων φιλοσόφων ἐκφέρεσθαι, καὶ οὔτε εἰωθότων ὑπὸ τῶν τὰς θεογονίας γραψάντων ὑμνεῖσθαι (4), ὡς τῶν τὰς ὑπάρξεις αὐτῶν δηλούντων, οἷαι δὲ εἰσὶν αἱ παρὰ τῶν θεῶν ἐκδεδομέναι τῶν θείων ἐπωνυμῖαι γενῶν· ἄλλως ἔφην, διὰ τῶν γνωρίμων τοῖς φιλοσόφοις, οἷον ὑλότῃτος, πλήθους, ἀπειρίας, πέρατος, οἰκειῶς ἔχόντων πρὸς αὐτὰς παραδίδοσθαι, τάξιν ἔχόντων πρέπουσαν, καὶ πάσας ἀπαραλείπτους (5) ἀφερμηνεύεσθαι τὰς θείας προόδους, νοητὰς, νοεράς, ὑπερχοσμίους, καὶ διὰ τοῦτο παραλαμβάνεσθαι ἐπόμενα πάντα, σύμβολα τῶν θείων ὄντα διακόσμων, καὶ ἐπὶ τούτοις, πάντα ὅσα καταφατικῶς ἐν τῇ δευτέρᾳ λέγεται τῶν ὑποθέσεων·

(1) Iliad. l. XXIII, v. 536. C. αὐτῶν.

(2) C. καὶ περὶ.

(4) A. D. καθυμνεῖσθαι.

(3) A. D. γὰρ δὲ καὶ αὐτῷ.

(5) B. ἀπαραλείπτως.

ταῦτ' ἀποφάσκεισθαι κατὰ τὴν πρώτην, τοῦ τὴν πρώτην αἰτίαν πασῶν ἐξηρεῖσθαι τῶν θείων διακοσμησεων, ἐκείνας δὲ ἄλλως κατ' ἄλλας ἀφωρισμένας ἰδιότητας προεληλυθέναι. Τὸ γὰρ ἐν ταύτῃ ἐν, οὔτε πρῶτόν ἐστι· συμπέπλεκται γὰρ πάντα οὖν· οὔτε ἀχώριστον τοῦ ὄντος, καὶ οὕτως, ὡς ἕξις τις, ἐν αὐτῷ Σαφῶς οὖν αὐτὸ διακρίνει, καὶ χωρὶς εἶναι φησι (1) τοιοῦτον τὸ ἐν τοῦτο· δῆλον δὲ ὅτι θείας ἐνάδος ἐστὶν αὐτοτελοῦς σημαντικόν· πᾶν γὰρ τὸ χωριστὸν αἴτιον πλῆθος ἡγούμενον, διττὸν ἀπογενναῖ πλῆθος· τὸ χωριστὸν ἐαυτῷ ὅμοιον, τὸ δὲ ἀχώριστον τῶν μετεχόντων. Ὡς γοῦν ἡ μία ψυχὴ τὰς μὲν ἐγεννήσατο ψυχῶν σωμάτων χωριστὰς, τὰς δὲ ἀχωρίστους· ὡς ὁ εἷς καθόλου (2) νοῦς ὑπέστησε τοὺς μὲν νόας χωριστοὺς τῶν ψυχῶν, τοὺς δὲ ἐν αὐταῖς ὄντας καθ' ἕξιν, οὕτως καὶ τὸ ἐν παρήγαγε (3)· τὰς μὲν γὰρ αὐτοτελεῖς ἐνάδος ἐξηρημένους τῶν μετεχόντων, τὰς δὲ ὡς ἐνώσεις ἄλλοῦσας τῶν κατ' αὐτὰς ἠνωμένων, καὶ ἐν οἷς εἰσι. Πᾶσα οὖν τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ἐκφαίνειν ἡμῖν ἐνάδων πλῆθος αὐτοτελεῶν, ὧν ἐξήρηται ταῦτα, περὶ ὧν διδάσκει (4) ἡ δευτέρα ὑπόθεσις, τὰς ιδιότητας αὐτῶν δευτέρου τούτων, ὅποιαί δὴ τινές εἰσιν, ἡμῖν ἐμφανίζουσα πᾶσα ἐφεξῆς. Εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, δεῖ σκοπεῖν ἕκαστα τῶν συμπερασμάτων ποίαις προσήκει τάξεσι θείαις, καὶ οὕτως δὲ κατ' ἄρθρα ποιεῖσθαι τὴν τῆς δευτέρας ὑπόθεσιν.

(1) D. φησὶ δὲ τοιοῦτον.

(3) D. προήγαγε.

(2) B. ὅλος. D. καὶ καθόλου νοῦς.

(4) B. διδάσκει ἡμᾶς.

θέσεως διαίρεσιν. Τὴν γε μὴν τρίτην, οὐχ ἀπλῶς εἶναι καὶ περὶ πάσης, ἀλλ' ὅσα μετὰ τὴν θείαν προεληλυθε· πᾶσαν γὰρ τὴν θείαν ἐν τῇ δευτέρᾳ περιέχεσθαι. Σαφῶς γοῦν (1) ἐν ἐκείνῃ (2) καὶ αὐτὸς (3) ὁ Πλάτων εἶρηκεν, ὅτι ἄρα τὸ ἐν καὶ χρόνου μετέχει· τὸ δὲ χρόνου μετέχειν (4) ψυχαῖς προσήκει πρώταις, καὶ οὐ ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, παρ' αἷς οὔτε τὸ ἦν, οὔτε τὸ ἔσται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἔστι τὸ αἰώνιον. Διηρημένης οὖν τῆς ὅλης οὐσίας εἰς τε τὴν ἐκθεουμένην καὶ τὴν καθ' αὐτὴν ὄρωμένην, πᾶσαν ἀπλῶς τὴν ἐκθεουμένην ἐν τῇ δευτέρᾳ παραδίδοσθαι τῶν ὑποθέσεων, εἴτε νοητὴν, εἴτε νοεράν, εἴτε ψυχικὴν ὑπάρχουσαν· ὥστε, εἴπερ ἐθέλεις καὶ κατ' αὐτὴν τὴν θεωρίαν ἀκοῦσαι τὰς ὑποθέσεις ἐξῆς ὅπως ἐτάχθησαν (5), τὴν μὲν πρώτην ὑπόθεσιν τίθει περὶ τοῦ ἐνὸς εἶναι θεοῦ, πῶς γεννᾷ καὶ διακοσμεῖ πάσας τὰς τάξεις τῶν θεῶν· τὴν δὲ δευτέραν περὶ τῶν θείων τάξεων πασῶν, πῶς προεληλύθασιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς καὶ τῆς συνεζευγμένης ἐκάσταις οὐσίαις· τὴν δὲ τρίτην περὶ τῶν ψυχῶν τῶν ὁμοιουμένων μὲν θεοῖς, οὐσίαν δὲ ἐκθεουμένην οὐ κληρωσαμένων· τὴν δὲ τετάρτην περὶ τῶν ἐνύλων, πῶς παράγεται κατὰ ποίας τάξεις ἀπὸ τῶν θεῶν· τὴν δὲ πέμπτην περὶ ὕλης, ὅπως ἀμέτοχός ἐστι τῶν εἰδητικῶν ἐνάδων, ἄνωθεν ἀπὸ τῆς ὑπερουσίου καὶ μιᾶς μονάδος λαχοῦσα τὴν ὑπόστασιν·

(1) B. γάρ.

(2) D. ἐν σκηνῇ.

(3) C. αὐτὰ.

(4) B. μετέχοι.

(5) D. διατάχθησαν.

μέχρι γὰρ τῆς ὅλης τὸ ἓν καὶ ἡ τοῦ ἑνὸς ἦκει ἔλλ
ψις, φωτίζουσα καὶ τὸ ταύτης ἀόριστον. Ταῦτα
οὖν κοινῇ προειρήσθω μοι περὶ τῶν ὑποθέσεων· δε
καὶ περὶ ἐκάστης χωρὶς ἀποδοῦναι τοὺς οἰκείους λόγ
Ἀρκτέον οὖν ἡμῖν πάλιν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν λέξ
τῆς πρώτης ὑπόθεσεως, καὶ θεωρητέον τὸν ἴδιον
αὐτῶν λόγον·

« Εἶεν δὴ (1), φάναι· εἰ ἓν ἐστίν, ἄλλο τι οὐκ ἂν
« ἢ (2) πολλὰ τὸ ἓν. Πῶς γὰρ ἂν; »

Πρῶτον εἰπεῖν χρὴ τίς ὁ τῆς πρώτης ὑποθέσε
σκοπός· ἄρα περὶ θεοῦ μόνον, ἢ περὶ θεοῦ καὶ περὶ θε
καθάπερ λέγουσὶ τινες; Ὅτι μὲν γὰρ περὶ πράγμα
ὑπαρξίν ἔχοντος ὁ (3) λόγος (καὶ οὐχ, ὡς περὶ ὑπ
βόν τινες, ἀνυπόστατόν ἐστι τοῦτο μόνως· ἓν καὶ α
νατον συναγει ἢ ὑπόθεσις· εἰ καὶ μαρτύρονται τὸ π
τῷ τέλει τῆς ὑποθέσεως εἰρημένον, ἢ οὐ δυνατὰ τα
περὶ τὸ ἓν· ἐκεῖνο (4) μὲν γὰρ, ἀφ' ἧς εἴρηται
νοίας ἐκεῖ, ῥηθήσεται παρ' ἡμῶν) ὅτι δὲ, ὡς περὶ ἐφ
οὐκ ἀνυπόστατον τοῦτο, οὐ πάντα ἀποφάσκει ν
λόγος, δῆλον. Πᾶν γὰρ ὅσον ἀδύνατόν τι συμπέρα
λίαν συνημμένον δείκνυται ὄν, διὰ τὴν ὑπόθεσιν
κνυσι τὸ ἀδύνατον, ἢ διὰ τὴν ἀκολουθίαν· ἀμφω
όντοιιν τούτοιιν δυνατοῖν, καὶ τὸ δεικνύμενον δυνα
ἀλλὰ μὴν καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀληθῆς εἶναι τὸ ἓν. Δηλοῖ δὲ

(1) Omitt. δὴ Heind.

(2) C. Deest ἢ.

(3) D. Deest ὁ λόγος.

(4) C. ἐκεῖνος.

ὁ Ἐλεάτης ξένος, ὡς εἰς (1) ἄτοπον ἀπάντων τὸ μὴ εἶναι τὸ ἐν· τοῦτο τὸ ἐν πεπονθότος, μόνου ὑφιστάτου πανταχοῦ τοῦ ὡς ἀληθῶς προϋπάρχοντος. Καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ὠρίσατο ἐκεῖ τὸ ὡς ἀληθῶς εἶναι ἐν, πάντως ἀμερές· τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ πρῶτον δεικνύμενον, τὸ ἐν μὴ ἔχειν μέρη, καὶ τούτῳ πάντα ἐξῆς ἔπεται τὰ λοιπὰ συμπεράσματα ἐξ ἀναγκαίων δεικνύμενα λημμάτων. Εἰ οὖν ἀνάγκη εἶναι τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν (καὶ γὰρ πάντα τᾶλλα ἐστὶν ἀληθῶς (2)) πρὸ τῶν ἀληθῶς, γελοῖον γοῦν ἀνύπαρκτον φάναι τὸ ἀληθῶς· τὸ δὲ ἀληθές ἐνός ἐστὶ τὸ ἀμερές, τοῦτο δὲ τὸ ἐν τῇ πρώτῃ ὑποθέσει δεικνύμενον ἐπέκεινα πάντων, εἴπερ τῷ μέρη μὴ ἔχειν ἔπεται πάντα, δι' ὧν δείκνυται πρὸ πάντων τὸ ἐν. Ἀνάγκη δὴ τοῦ πάντως εἶναι τοῦτο τὸ ἐν, οὐ πάντα ἀποφάσκειται· καὶ γὰρ αὐτό ἐστὶν ἀναγκαίως, εἴπερ ἀληθῶς ἐστὶν ἐν τὸ ἀμερές· τοιοῦτον γὰρ, ὡς ἐν Σοφιστῇ λέλεκται, τὸ ἀληθῶς ἐν, οἷον καὶ ἐνταῦθα δέδεικται τὸ ἐν. Δηλοῖ οὖν καὶ ἡ ἀκολουθία τῶν συνημμένων ἀναγκαία (3) οὔσα· πάντα ἄρα δείκνυται δι' αὐτῆς περὶ τῶν ὑπαρξιν ἐχόντων. Εἰ οὖν ὑφιστάτως τί ἐστὶ περὶ οὐδ' ὁ λόγος, πάλιν ὅτι μὲν οὐχὶ οὐσιῶδες ἐστὶ, δηλόν· καὶ γὰρ αὐτὴν ἀποφήσει τοῦ ἐνός τὴν οὐσίαν. Λείπεται οὖν ἡ τῶν μετὰ τὴν οὐσίαν εἶναι τοῦτο πάντως, οἷον γένεσιν (4), ἢ ὕλην, ἢ τῶν ὑπὲρ τὴν οὐσίαν, ἀλλὰ μὴν οὐχὶ

(1) Sic Codd. At legendum
fortè εἶν.

(2) D. τὸ ἀληθῶς.

(3) C. ἀνάγκη.

(4) B. γέννησιν.

τῶν μετὰ τὴν οὐσίαν. Πᾶν γὰρ τὸ τοιοῦτον μετὰ
 χρόνου ὡς γένεσις· τοῦ δὲ ἐνὸς ἀποφάσκει αὐτὸ καὶ τοῦ
 τὸ χρόνου μετέχειν, καὶ ἔστι πῶς ὡς ἡ ὕλη· τοῦτο
 οὐδὲ εἶναι δείκνυσιν· ὑπὲρ τὴν οὐσίαν ἄρα ἐστὶ τοῦ
 περὶ οὐ αἰ ἀποδείξεις εἰσι κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν.
 Ἀνάγκη τοίνυν, εἴπερ μόνον καὶ ἅπαν τὸ θεῖον ὑπὲρ
 οὐσίαν ἐστὶν, ἢ περὶ τοῦ πρώτου θεοῦ μόνον εἶναι τὸ
 παρόντα λόγον, ὅς δὴ μόνος ἐστὶν ὑπὲρ οὐσίαν, ἢ περὶ
 πάντων θεῶν καὶ τῶν μετ' ἐκεῖνον (1), ὡς περ ἀξιού
 τινες τῶν ἡμῖν αἰδεύων. Ἐπειδὴ γὰρ πᾶς (2) θεός, καὶ
 θεός (3), ἐνάς ἐστὶ (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ πάσης οὐσίαν
 ἐκθεωτικὸν (4), τὸ ἐν) διὰ δὴ τοῦτο συνάπτειν ἀξιού
 τῆ περὶ θεοῦ τοῦ πρώτου θεωρίᾳ τὴν περὶ θεῶν ἀπά
 των ὑφήγησιν· πάντες γὰρ εἰσιν ἐνάδες ὑπερούσιοι, καὶ
 τοῦ πλήθους τῶν ὄντων ὑπερανέχουσαι, καὶ ἀκρότητα
 τῶν οὐσιῶν. Ἄλλ' εἰ μὲν ὡσαύτως τὴν τε πρωτίστην οὐσίαν
 τίαν ἐν λέγομεν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς, εἶδει μίαν αὐτῶν
 ὑπόθεσιν ἀποκληροῦν· οὐδὲν ἂν ἄλλο μᾶλλον περὶ τῆ
 πρώτως ἐνός, ἢ τῶν λοιπῶν ἐνάδων φαμέν αὐτὸν ποιεῖ
 θαι τὸν λόγον. Εἰ δὲ τὸ μὲν πρωτίστον ἐν, ὡς δοκεῖ περὶ
 καὶ αὐτοῖς μάλιστα, πάντων μόνως ἐστὶ, καὶ ἀσύντακτον
 πρὸς τὰ ἄλλα πάντα, καὶ ἀμέθεκτον ἀρπᾶσαν, φασὶν (5)
 αὐτὸ πρὸς τῶν ὄλων, καὶ ἄγνωστον τοῖς πᾶσιν ἐξηρη
 μένον, ἐκάστη δὲ τῶν ἄλλων ἐνάδων μεθεκτὴ πῶς ἐστὶ

(1) C. μετ' ἐκεῖνο.

(4) C. ἐνθεωρητικόν.

(2) C. πῶς.

(5) C. D. σαυτῶ. B. ἀμ.

(3) D. Deest καθὸ θεός.

θεκτον φασὶν αὐτὸ ἀρπᾶσαν πρὸς

καὶ οὐ μόνον ἕνας, ἀλλὰ καὶ πλῆθους οἰκείου μετέχουσα, καὶ οὐσίας, ἢ νοητῆς, ἢ νοεραῶς, ἢ ψυχικῆς, ἢ καὶ σωματικῆς· μέχρι γὰρ ταύτης πρόεισιν ἢ μέθεξις· τί χρὴ τὸ μὴ συναριθμούμενον τοῖς οὖσιν ἓν, μηδὲ συνταττόμενον ὅλως τοῖς πολλοῖς, εἰς μίαν ὑπόθεσιν ἀναφέρειν ταῖς μετεχομέναις μὲν ἀπὸ τῶν ὄντων, συνεκτικαῖς δὲ τῶν πολλῶν ἐνάσιν; Οὐδὲ γὰρ περὶ ψυχῆς τῆς τε ἀμεθέκτου καὶ τῆς μεθεκτῆς ὁ αὐτὸς λόγος· οὐδὲ τῆς μεθεκτῆς ιδιότητες ἐφαρμόσειαν ἂν ποτε τῇ ἀμεθέκτῳ, οὐδὲ αἰ τῆς κρείττονος ταῖς τῆς καταδεεστερας· οὐδὲ γὰρ ἂν ἡ μὲν ἐξήρητο τῶν πολλῶν αὐτὴ καθ' αὐτήν, ἢ δὲ συνετάττετο τῷ πλήθει τῶν ψυχῶν. Ἄλλ' οὐδὲ νοῦν τὸν ἀμέθεκτον συναριθμεῖν χρὴ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲ αἰ αὐταὶ πάντων ιδιότητες· οὐδὲ γὰρ ἂν ὁ μὲν μονάδος ἐπέιχε λόγον, οἱ δὲ ἀριθμοῦ περὶ τὴν μονάδα ταύτην ὑφεστηκότος. Εἰ δὲ καὶ τοὺς τρεῖς βασιλέας τοὺς ἐν Ἐπιστολαῖς διὰ τοῦ δευτέρου εἶναι τοῦ ἐνὸς ἀξιοῦσιν οἱ τούτων πατέρες τῶν περὶ τῆς πρώτης ὑποθέσεως λόγων (ὥσπερ οὖν ἀξιοῦσιν ἐν τοῖς περὶ αὐτῶν λόγοις οἱ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν οὐ μόνον εἶναι περὶ θεοῦ λέγοντες, ἀλλὰ καὶ περὶ πάντων ἀπλῶς θεῶν, ἵνα μὴ οὖν συναριθμῆται τὸ ἐν τοῖς δευτέροις, κρεῖττον ὑπάρχον ἀπάσης πρὸς τὰ μετ' αὐτοῦ συναριθμήσεως καὶ οὐδενὶ συντάττεσθαι δυνάμενον, ταῦτα γοῦν γράφουσι περὶ τῆς τοῦ Πλάτωνος θεολογίας) πῶς ἔτι κατὰ μίαν ὑπόθεσιν θεὸν καὶ θεοὺς τάξομεν, καὶ τὰς αὐτὰς ἀποφάσεις ὁμοίως τοῖς πᾶσιν ἐφαρμόσομεν; Ἔστω μὲν γὰρ καὶ πᾶς θεὸς

ἐν· ἄλλ' οὐχ οὕτως χωριστὸν ἐν αὐτῷ τὸ ἐν, οὐδὲ οὕτως ἄγνωστον, οὐδ' οὕτως ἀπερίγραφον, ὡς αὐτὸ πρῶτιστον ἐν. Εἰ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων ἐπὶ τέλει τὴν πρῶτης ὑποθέσεως οὐδὲ οὐσίας καὶ τοῦ εἶναι φησὶ μετεχθῆναι τὸ ἐν, οὐδὲ εἶναι ἐν τὸ ὑπὸ οὐσίας τινὸς μετεχθῆναι, πῶς ἔστι τοῦτο ταῖς ἄλλαις ἐνάσιν ἐφαρμοστέον δυνατόν; πᾶσαι γὰρ ὑπὸ οὐσιῶν μετέχονται. Καθάπερ οὖν εἴ τις μηδενὶ σώματι χρῆσθαι τὴν ψυχὴν ἔλεγε, οὐ περὶ πάσης ἂν ἐποιεῖτο ψυχῆς τὸν λόγον, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀμεθέκτου μόνης· καὶ εἰ μηδὲ ὅλως μετέχεσθαι τὸν νοῦν ὑπὸ ψυχῆς, μόνον ἂν ἔλεγεν (1) νοῦν τὸ ἀμέθεκτον· κατὰ τὰ αὐτὰ δὴ καὶ ὁ τὰ ἐν ὑπερούσιον παντελῶς τιθέμενος, πάσης οὐσίας καὶ τοῦ εἶναι παντελῶς ἐξηρημένον, μόνον τὸ πρῶτιστον ἐν λέγει καὶ ἀμέθεκτον ἄλλ' οὐ πᾶν τὸ ὄπωσοῦν ἐν. Εἰ δὲ δὴ καὶ τοῦ ἐν ἐπέκεινα καὶ τῆς οὐσίας αὐτὸς φησὶν εἶναι τὸ ἐν (οὐ γὰρ τοῦτο κυρίως ἐπονομάζεσθαι) πῶς ἂν ἐπὶ τῶν μετεχθῆναι τὸ πρῶτον ἐνάδων ἐπαληθεύσει; τὸ γὰρ ὑπὸ πλήθους μετεχόμενον ἐν, καὶ τὸ τοῖς οὔσι συνόν, οὐκ ἔστι κρείττον καὶ τοῦ ἐν ὀνομάζεσθαι παντελῶς· ὁ μὴ δὲ ἀπλήρως ἐξήρηται τοῦ ὄντος ὁμοιον· ὡς εἴ τις καὶ τὴν ψυχὴν τοῖς σώμασι κοινωνήσασαν, κρείττονα ἔλεγεν εἶναι ψυχῆς. Εἰ δὲ καὶ πᾶν τὸ πλάτος (2) τῶν θεῶν, καὶ πᾶν ἐν τὸ μετεχόμενον ὑπὸ τοῦ ὄντος ἔχομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ παραδεδομένον ὑποθέσει, τοῦτο ἐκεῖνο, ὅπερ ἔλεγε τοῦντες συνωθοῦσι τὸν περὶ θεῶν λόγον εἰς τὴν πρῶτην

(1) C. ἔλεγεν οὖν.

(2) C. πλῆθος.

την ὑπόθεσιν, τί χρῆ πράττειν ἐνταῦθα τὸν λόγον τοῖς περὶ τοῦ πρώτου σκέμμασι προστιθέντα τὴν περὶ τοῦ πλήθους τῶν θεῶν ἐξήγησιν; Τί γὰρ ἄλλο ἐστὶ τὸ ἐν ἐκεῖνο τὸ τῷ ὄντι συντεταγμένον, καὶ μετὰ τοῦ ὄντος προῖν, ἢ τὸ πλήθος τῶν θεῶν, τὸ πάσης ἐκθεωτικὸν (1) τῆς τοῦ ὄντος ὑπαστάσεως, καὶ παντός τοῦ οὐσιώδους πλήθους συνεκτικόν; Πᾶσα γὰρ θεία οὐσία ταῖς ἐνάσιν ὑπέστρωται τῶν θείων, καὶ πᾶν τὸ μεθεκτὸν ἐν οὐσίας ἐστὶν ἐνωτικὸν, νοητῆς, ἢ νοεραῶς, ἢ πρὸς ταύτη καὶ ψυχικῆς ἢ σωματοειδοῦς, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἕκαστος τῶν θεῶν ἢ τὸ μετεχόμενον ἐν. Ὡς γὰρ ὁ κυρίως ἄνθρωπος κατὰ ψυχὴν, οὕτως ὁ κυρίως θεὸς κατὰ τὸ ἐν· ἐκάτερον γὰρ κυριώτατον τῶν συμπληρούμενων ἐκάτερον· κατὰ δὲ τὸ κυριώτατον ἕκαστον ὑφέστηκε τῶν πάντων. Ἀναγκαῖον ἄρα τὴν πρώτην ὑπόθεσιν περὶ θεοῦ μόνου (2) εἶναι, καθόσον ἐστὶ γεννητικὸς οὗτος τῶν πολλῶν θεῶν, αὐτὸς ἐξηρημένος τοῦ πλήθους, καὶ ἀσύντακτος ὦν πρὸς τοὺς ἀπ' αὐτοῦ προεληλυθότας. Διὸ καὶ πάντα ἀποφάσκειται τούτου τοῦ ἐνὸς ὡς πάντων ὑπεριδρυμένου, καὶ ἀπὸ πάντων ἐξηρημένου, καὶ πάσας μὲν παράγοντας τὰς τῶν θεῶν ιδιότητας, αὐτοῦ δὲ ἀπεριορίστου καὶ ἀπεριγράφου τοῖς πᾶσιν ὑπάρχοντος. Οὐ γάρ τι ἐν ἐστίν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν· καὶ οὐδὲ (3) νοητὸν, ἢ νοερὸν, ἀλλ' ὑπαστατικὸν καὶ τῶν νοητῶν καὶ τῶν νοερῶν ἐνάδων. Πάσης γὰρ ἀρχικῆς τάξεως

(1) D. ἐκθεωτικόν.

(3) C. οὐδὲν.

(2) B. μόνου.

ἡγεῖσθαι (1) χρῆ πρὸ τοῦ μετεχομένου πλήθους ἀμέθεκτον αὐτῶν καὶ πρωτουργὸν εἶδος, εἰ καὶ εἶδος κρείττον αἴτιον· Οὕτω (2) πω καὶ πρὸ τῶν ἐνύλων δῶν ἐπὶ τὰ αὔλα, καὶ πρὸ τῆς ἐν ἄλλῳ γενομένης ζωῆ ἡ χωριστῆ, καὶ ἑαυτῆς (3) οὔσα καὶ ἀμιγῆς καὶ παντοχού τῶν ἄλλου γεγονότων προηγείται τὰ ἐν αὐτοῖς ὑπεστηκότα· καὶ τῶν πολλῶν ἄρα ψυχῶν, καὶ τὰ σεμνὰ κατανευμαμένων ἡγεῖται κατ' οὐσίαν ἢ ἀμέθεκτον ψυχῆ, τὸν οὐράνιον (4) τόπον ἐπιστρεφομένη· καὶ τῶν πολλῶν νόων, ὁ εἰς ἀμέθεκτος νοῦς, ὁ χωριστὸς, καὶ ἐν ἑαυτῷ δαιωνίως ἰδρυμένος, καὶ συνέχων ἄνωθεν πᾶσαν τὴν νοερὰν οὐσίαν· καὶ τῶν πολλῶν ὄντων τὸ πρῶτιστον ὑπερήπλωται νοητὸν, τὸ ἄμικτον καὶ καθ' ἑαυτὸ μονοθεῶς ὑπεστηκός. Ἄλλο γὰρ τὸ ἐν ἐκάστω νῶ νοητὸν, καὶ ἄλλο τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ προἰδρυμένον· καὶ τοῦτο μὲν μονοθεῶς νοητὸν, ἐκεῖνο (5) δὲ ὡς νοεροῖς νοητὸν. Καὶ τῶν πολλῶν ἄρα καὶ μετεχομένων ἐνάδων ἐπέκεινα τὸ ἀμέθεκτόν ἐστιν ἐν, πάντων, ὥσπερ εἴρηται, τῶν θείων διακρίσεων ἐξηρημένον (6). Πολλοῦ ἄρα δεήσομεν ἡμεῖς νοητὴν ἀκρότητα τοῦ λέγειν τὸν θεὸν τὸν πρῶτον, ὡσπερ ἀκούω (7) τινῶν ἐν θεολογίᾳ πρωτευσάντων, καὶ τὸν ἐκεῖ πατέρα ποιεῖν τῶ (8) πάντων αἰτίῳ τὸν αὐτὸν· Οὗτος μὲν γὰρ ἐνάς ἐστὶ μεθεκτὴ· νοητὸς γοῦν λέγεται

(1) B. προηγῆσθαι.

(2) D. οὕτω που.

(3) C. καὶ ἡ αὐτῆς.

(4) D. ὑπερουράνιον.

(5) C. ἐκαῖνον.

(6) C. D. ἐξηρημένων.

(7) C. ἀκούων.

(8) D. τῶ πάντων.

πατήρ, καὶ ἡ τῶν νοητῶν ἀκρότης· καὶ εἰ παντὸς τοῦ νοητοῦ συνεκτικός, ἀλλὰ πατήρ· ὁ δὲ πρῶτος θεὸς διὰ τῆς πρώτης ὑποθέσεως ὑμνούμενος, οὔτε πατήρ, ἀλλὰ κρείττων καὶ πάσης τῆς πατρικῆς θεότητος. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἀντιδιήρηται πρὸς τὴν δύναμιν καὶ τὸν νοῦν, ὧν λέγεται πατήρ (1), καὶ συμπληροῖ τριάδα μίαν μετ' ἐκείνων· οὗτος δὲ ὁ πρῶτος οὕτω θεὸς ἐξήρηται πάσης πρὸς πάντα καὶ ἀντιδιαίρεσεως καὶ συντάξεως· οὕτω πολλῶ πλεον νοητὸς πατήρ. Οὐδενὸς γὰρ ἐστὶ τῶν δευτέρων, οὐδὲ μεθεκτὸς ὄλος ἐστίν, οὔτ' ὧν ὑπὲρ (2) νοεράν οὔτε ὑπὸ νοητὴν οὐσίαν, ἀλλ' ὑπερήνωται μὲν πασῶν τῶν μετεχομένων ἐνάδων, ὑπερήραστα δὲ πασῶν τῶν τοῦ ὄντος προόδων. Σκοπὸς μὲν οὗτος ἡμῖν νοεῖσθω τῆς πρώτης ὑποθέσεως, ἀναδραμεῖν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὄντος ἐπ' αὐτὸ τὸ ἐν ὡς ἀληθῶς, καὶ θεωρῆσαι πῶς ἐξήρηται τῶν ὄλων ἐκεῖνος, καὶ πῶς οὐδενὶ συναριθμεῖται τῶν θείων διακόσμων. Δεύτερον δὲ ἐπὶ τούτων κατίδωμεν, ποῖος τρόπος ἀρμόσει τῶν λόγων πρὸς τὴν τοιαύτην θεωρίαν, καὶ πῶς ἂν πρεπόντως (3) ἀντιλαβοίμεθα τῆς τῶν προκειμένων ἐξηγήσεως, καὶ λογικῶς, φαίην ἂν ἐγὼ, καὶ νοερώς ὁμοῦ καὶ θείως ἐνεργῆσαι δυναθειήμεν, ἵνα καὶ τὴν ἀποδεικτικὴν τοῦ Παρμενίδου δύναμιν ἐλεῖν δυναθῶμεν, καὶ ταῖς ἐπιβολαῖς αὐτοῦ ταῖς τοῦ ὄντος ὄντως ἐχομέναις παρακολουθήσωμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀρρήτον καὶ ἀπερίληπτον τοῦ ἐνὸς συναίσθησιν

(1) A. C. Deest πατήρ.

(3) C. πρεπόντων.

(2) C. οὐ τῶν.

ἐνθεαστικῶς ἀναδράμωμεν. Ἐχομεν γὰρ δὴ καὶ ἡμεῖς ἄτε κατὰ ψυχὰς τεταγμένοι, τῶν πρωτίστων αἰτεῖσθαι εἰκόνας, καὶ μετέχομεν τῆς τε ὅλης ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ πλάτους καὶ τῆς θείας ἐνάδος. Καὶ δεῖ τὰς ἐν ταῖς ἐκείνων δυνάμεις ἀνεγείρειν πρὸς τὴν ἀντίληψιν τῶν προκειμένων (1). Ἡ πῶς ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ἐσόμεθα, τὸ ἐν τῆς ψυχῆς ἀνεγείραντες, ὃ ἐστὶν ἐν ἡμῖν οἰονομασίων τοῦ ἐνός, καθὼ καὶ μάλιστα τὸν ἐνθουσιαστικὸν γίνεσθαι φασὶν οἱ ἀκριβέστεροι τῶν (2) λόγων; Ἡ δ' ἂν τὸ ἐν αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ ἄνθος τῆς ψυχῆς ἀναλύσθαι ποιήσαιμεν, εἰ μὴ κατὰ νοῦν πρότερον ἐνεργήσασθαι; Ἡ γὰρ κατὰ νοῦν ἐνέργεια πρὸς τὴν ἡρεμον καταστασὶν καὶ ἐνέργειαν ἄγει τὴν ψυχὴν. Πῶς δ' ἂν νοερᾶς ἐνεργείας τελείως τύχομεν, μὴ διὰ τῶν λογιστικῶν ἐπιβολῶν πορευθέντες, καὶ πρὸ τῶν ἀπλουστέρων νοημάτων σεων συνθετωτέρας χρῆσασθαι; Δεῖ τοίνυν ἀποδοῦναι τῆς μὲν δυνάμεως ἐν ταῖς προσλήψεσι, νοερᾶς δὲ ἐνεργείας ἐν ταῖς τοῦ ὄντος διερευνήσεσιν· αἱ γὰρ τοῦ ὄντος τάξεις ἀποφάσκονται τοῦ ἐνός· ἐνθεαστικῶς ὁρμητικῶς ἐν τῇ συναισθήσει τοῦ πάντων ἐξηρημένου ὄντων, ἵνα μὴ λάθωμεν ἐκ τῶν ἀποφάσεων εἰς τὸ ὄν καὶ τὴν ἀφάνειαν αὐτοῦ διὰ (3) τῆς ἀορίστου φαντασίας ἀπωσθέντες, ἀλλὰ τὸ ἐν ἡμῖν ἐν ἀνεγείραντες καὶ ἀναθάλψαντες διὰ τούτου τὴν ψυχὴν, συνάγειμεν πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, καὶ οἶον ὁρμήσωμεν ὑπὲρ πάντων.

(1) D. προσκειμένων.

(3) C. διὰ τοῦ.

(2) B. τῶν λογίων.

ἐν ἑαυτοῖς νοητὸν στάντες, καὶ πᾶσαν ἄλλην ἡμῶν ἐνέργειαν ἀφελόντες, ἵνα ἐκείνῳ μόνῳ συγγενώμεθα, καὶ ἐκείνῳ (1) περιχορεύσωμεν, ἀπολιπόντες τὰς περὶ τὰς δευτέρας στρεφομένας τῆς ψυχῆς νοήσεις. Ὁ μὲν οὖν τρόπος τῶν λόγων τοιοῦτος ἡμῖν ἔστω, λογικὸς, νοερὸς, ἐνθαστικὸς· οὕτω γὰρ ἂν τις τῆς προκειμένης ὑποθέσεως ἀντιλάβοιτο δεόντως.

Σχεπτέον τρίτον ἄλλο, τίνες αἱ ἀποφάσεις αὐταί, καὶ πότερον κρείττους εἰσὶ τῶν ἀποφάσεων, ἢ χεῖρους. Δοκεῖ πᾶσιν ἡ κατάφασις σεμνοτέρα τῆς ἀποφάσεως εἶναι· στερήσεις γὰρ ἢ ἀπόφασις· ἡ δὲ κατάφασις, φασιν, εἶδους παρουσία καὶ ἕξις τίς ἐστίν. Ἀλλὰ τοῖς μὲν εἶδεσι καὶ τοῖς εἰδοπεποιημένοις προτιμότερα τῆς ἀποφάσεως ἢ κατάφασις. Αὐτὸ γὰρ ταῦτο δεῖ τοῖς εἶδεσιν ὑπάρχειν, τὴν ἑαυτῶν λέξιν (2) καὶ τὴν τῆς στερήσεως φυγὴν. Καὶ ὅπως τοῖς οὖσι καὶ τὸ εἶναι τοῦ μὴ εἶναι, καὶ ἡ κατάφασις οἰκειοτέρα τῆς ἀποφάσεως ἐστίν. Τὸ μὲν γὰρ ὄν τῆς καταφάσεως ἐστὶ παράδειγμα, τὸ δὲ μὴ ὄν τῆς ἀποφάσεως. Ὅπως δὲ αὐτὸς ἐν Σοφιστῇ τὸ μὴ ὄν ἔφατο πρὸς τὸ ὄν ἔχειν, οὐκ ἄδηλον· καὶ ὅτι κρείττον τὸ ὄν τοῦ νοῦ. Ἐλαττον (3) μὲν γὰρ οὐδὲ τὸ μὴ ὄν εἶναί φησιν ἢ τὸ ὄν· ἀλλὰ προσθεὶς τὸ, Εἰ θέμις εἰπεῖν, ἐδήλωσε τὴν τοῦ ὄντος ὑπεροχὴν· Ἐν πᾶσιν ἄρα τοῖς οὖσι κρείττων ἢ κατάφασις ἀπλῶς τῆς ἀποφάσεως. Ἐπειδὴ δὲ πολλαχῶς τὸ μὴ ὄν, τὸ μὲν

(1) C. ἐκείνος.

(2) D. ἕξιν.

(3) C. περὶ ἐλαττον.

ὡς κρεῖττον τοῦ ὄντος, τὸ δὲ ὡς τῷ ὄντι συντα-
 μενον, τὸ δὲ ὡς στέρησις τοῦ ὄντος· δῆλον δὴ πο-
 ὅτι τριττὰ καὶ ἀποφάσεων (1) εἶδη θεωρήσομεν· τὸ
 ὑπὲρ τὴν κατάφασιν, τὸ δὲ καταφάσεων (2) λειπόμ-
 ἐν τὸ δὲ παριστούμενόν πως πρὸς τὴν κατάφασιν.
 ἄρα μονοειδῶς ἡ κατάφασις αἰεὶ τῆς ἀποφάσεως κ-
 τῶν, ἀλλ' ἔστιν ὅπου καὶ τὴν δευτέραν ἔλαχε τὸ
 ὅταν ἡ ἀπόφασις ἐκεῖνο λέγῃ τὸ μὴ ὄν, ὃ ἔστιν
 κείνα τοῦ ὄντος. Ἄλλ' ἐπειδὴ διττὸν καὶ τοῦτο τὸ
 ὄν, τὸ μὲν ὑπὸ τοῦ ὄντος κατεχόμενον, τὸ δὲ οὐ-
 τῶν ὄντων συναριθμούμενον· δῆλον καὶ ἐπὶ τούτου
 ρίως οὔτε κατάφασις ἀρμόσειεν ἂν, οὔτε ἀπόφα-
 ἐπ' ἐκείνου δὲ μᾶλλον ἡ ἀπόφασις· ἔτι καὶ ἡ κατάφ-
 καθόσον τῷ ὄντι κεκοινώνηκεν. Ἄλλ' εἰ καὶ μηδεὶς
 ἐκείνου κυρίως λόγος ἀληθῆς (λέγω δὴ τοῦ ἀσυντά-
 πρὸς τὸ ὄν) κυριώτερον ἂν ἡ ἀπόφασις ἐπ' αὐτοῦ
 θεῖη τῆς καταφάσεως. Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν ὄντων αἱ κα-
 φάσεις, αἱ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ μὴ ὄντος. Ὅμως γ-
 κατάφασις εἶδους θέλει δρᾶττεσθαι τινός, καὶ
 ἡ ψυχὴ ἄλλῃ ἄλλο λέγῃ παρῆναι, καὶ ποιῆ κατάφα-
 τίθησι τῶν ἑαυτῆ συγγενῶν. Τὸ δὲ πρῶτον ὑπὲρ ε-
 ἔστι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ προσήκει (3) τῶν ἐν ταῖς δε-
 ροῖς προσάγειν, οὐδὲ τὰ ἐν ἡμῖν οἰκεῖα μεταφ-
 ἐπ' αὐτό· λήσομεν γὰρ ἑαυτούς, καὶ οὐκ ἐκεῖνο λέγομεν.
 Οὐκ ἄρα καταφάσεις ἐπ' αὐτοῦ χρῆσόμεθα δεόντως.

(1) D. ἀποφάσεως.

(3) C. προσήκειν.

(2) D. καταφάσεως.

αλλά μάλλον ταῖς τῶν δευτέρων ἀποφάσεσι. Καί γάρ αἱ μὲν καταφάσεις γινώσκειν τι σπεύδουσι ἄλλο ἄλλω ὑπάρχον· τὸ δὲ πρῶτον καὶ ἄγνωστόν ἐστι ταῖς συμφύλοις πρὸς τὰ ὄντα γνώσεσι, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτῷ τι (1) λαβεῖν ὡς ὑπάρχον, ἀλλὰ μάλλον ὡς μὴ ὑπάρχον· συνθέσεως γὰρ πάσης καὶ μεθέξεως (2). Καίτοι πρὸς τούτοις, αἱ μὲν καταφάσεις ὠρισμένον τι δηλοῦσιν, αἱ δὲ ἀποφάσεις ἀόριστον ἔχουσι δύναμιν· τὸ γὰρ οὐκ ἄνθρωπος ἀπειρότερόν ἐστι τοῦ ἀνθρώπου. Τὴν οὖν ἀπερίληπτον καὶ ἀπεριόριστον· τοῦ ἑνός αἰτίαν, οἰκειώτερόν ἐστιν ἐνδείκνυσθαι (3) διὰ τῶν ἀποφάσεων· ἀποτεμαχίζουσι γὰρ αἱ καταφάσεις τὰ ὄντα, ἀναπλωτικαὶ δὲ εἰσιν αἱ ἀποφάσεις ἀπὸ τῶν περιγεγραμμένων ἐπὶ τὸ ἀπερίγραφον, καὶ ἀπὸ τῶν διηρημένων ὅροις οἰκειοῖς ἐπὶ τὸ ἀόριστον. Πῶς οὖν οὐχ αὐταὶ μάλλον πρέπουσι τῇ θεωρίᾳ τοῦ ἑνός; Τὴν γὰρ ἀπερίληπτον αὐτοῦ καὶ ἀληπτον καὶ ἄγνωστον ταῖς μερικαῖς ἐπιβολαῖς δύναμιν, εἰ θέμις εἰπεῖν, διὰ τοῦτο ἐνδείκνυσθαι μόνον δυνατόν· κρείττους ἄρα τῶν καταφάσεων αἱ ἀποφάσεις, καὶ πρέπουσαι τοῖς ἀναγομένοις ἀπὸ τοῦ μερικοῦ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ ἀπὸ τοῦ κατατεταγμένου πρὸς τὸ ἀκατάτακτον, καὶ ἀπὸ τοῦ τετεμαχισμένου τῆς γνώσεως εἶδους ἐπὶ τὸ ἀπεριόριστον καὶ ἑνιαῖον καὶ ἀπλοῦν τῆς ἐνεργείας εἶδος. Πῶς οὖν αὐταὶ, καὶ τίνα τρόπον ἐπὶ τῆς πρώτης αἰτίας ἀρμόσουσι,

(1) C. αὐτὸ τὸ λ.

aliquid.

(2) Sic Codd. Fortè doest

(3) A. ἐνδείκνυται.

τέταρτον νοήσωμεν. Οὐχ οὕτω φαίην ἂν (1) ὡς ἐστὶν
 δεκτικῶν μὲν τῆς καταφάσεως, οὐ μὲντοι δεδεγμένον
 οἶον εἰ τὸν Σωκράτην φαῖμεν μὴ εἶναι λευκόν· ἡ
 γὰρ οὐδενός τὸ ἓν ἐστὶ δεκτικόν, ἀλλ' ἐξ ἑκ
 παντός τοῦ ὄντος καὶ πάσης μετοχῆς· οὐδὲ αὖτε
 ὡς τὸ ἀδεκτικὸν πάντῃ τῆς καταφάσεως, καὶ στ
 ἔχον αὐτῆς, καὶ ἀμιξίαν πρὸς τὸ εἶδος, οἶον-εἰ τ
 γοι τὴν γραμμὴν οὐ λευκόν, διότι δὴ οὐ λευκός
 ἐστὶν ἀμέτοχος. Τὸ γὰρ πρῶτον οὐχ ἀπλῶς ἀπ
 σται τῶν ἀποφασκομένων· οὐδὲν ἀκοινωνητά
 πάντα ταῦτα πρὸς τὸ ἓν, ἀλλὰ παράγεται ἐκ
 καὶ οὐχ ὡς ἡ λευκότης οὔτε γεννᾷ τὴν γραμ
 οὔτε γεννᾶται ἀπ' αὐτῆς, οὕτω καὶ τὰ μετὰ
 οὔτε γεννᾶται ἀπὸ τοῦ ἑνός· ὑφέστηκε γὰρ ἐκ
 Ἄλλ' οὐδὲ οὕτως, ὡς ἂν φαῖμεν κατὰ τὸν μέσον τ
 τοῦτον λέγεσθαι τὴν ἀπόφασιν, κατὰ τῶν μὴ δε
 μὲν, ἄλλοις δὲ, ἐν οἷς ἐστὶ, τοῦ δέχεσθαι τὴν κατ
 αἰτίων. Οἶον ἡ κίνησις οὐ κινεῖται, ἀλλὰ τὸ κινου
 κατηγορεῖται γοῦν αὐτῆς ἢ ἀπόφασις· οὐ γὰρ κιν
 καὶ εἰ ἄλλα κινεῖται δι' αὐτήν. Καὶ ὅπως ἕκαστο
 παθῶν αὐτοπαθές ἐστὶν· ἀπλοῦν γὰρ ὄν, ἢ ἐσ
 οὐκ ἐστὶ· τὸ δὲ πάσχον δι' αὐτὸ τὸ σύνθετόν
 Οὐδὲ οὕτως οὖν ἀποφάσκειται τὰ ἀποφασκόμενα
 ἑνός· οὐδὲ γὰρ ἐγγίνεται ἐνὶ τὸ ἓν, ἀλλ' αἰτία
 ἐστὶ τῶν καταφάσεων, ὧν αὐτῷ προσάγομεν τὰς
 φάσεις, οὐδαμῶς δὲ ἐγγίνεται τούτοις, ὧν ἐστὶν α

(1) C. φαίην.

Ἄλλ' εἴ με γρη συντόμως εἰπεῖν τὸ δοκοῦν, ὡσπερ τὸ ἐν αἰτιόν ἐστι τῶν ὄλων, οὕτω καὶ ἀποφάσεις αἰτιατῶν καταφάσεων εἰσιν. Ὅθεν καὶ ὅσα κατέφησεν ἡ δευτέρα, καθὰ προείπομεν, ὑπόθεσις, τσαῦτα ἀπέφησεν ἡ πρώτη· πάντα γὰρ τὰ καταφατικὰ ἐκεῖνα πρόεισιν ἐκ τούτων τῶν ἀποφατικῶν, καὶ τούτων αἰτιον τὸ ἐν, ὡς πρὸ τῶν πάντων ἐν. Ὡς γὰρ ἀσώματος οὐσα ἡ ψυχὴ τὸ σῶμα παρήγαγεν· ὡς ὁ νοῦς οἶον ἀψυχος (1) ὦν (ὅτι (2) καὶ μὴ ἐστι ψυχὴ) τὴν ψυχὴν ὑπέστησεν· οὕτω τὸ ἐν ἀπλήθυντον ὄν, πᾶν τὸ πλήθος ὑπέστησε· καὶ ἀνάριθμον ὄν, τὸν ἀριθμόν· καὶ ἀσχημάτιστον ὄν, τὸ σχῆμα (3). Καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἐστι ὦν ὑφίστησιν. Οὐδὲ γὰρ ἄλλο αἰτιον οὐδὲν ταυτόν ἐστιν τοῖς ἑαυτοῦ γεννήμασιν. Εἰ δὲ μηδὲν ἐστιν ὦν ὑφίστησιν, πάντα δὲ ὑφίστησιν, οὐδὲν ἐστι πάντων. Εἰ οὖν τὰ πάντα καταφατικῶς γινώσκομεν, ἐκεῖνο ἀποφατικῶς ἀφ' ἑκάστου τῶν πάντων ἐνδεικνύμεθα· καὶ οὕτω τοῦτο τὸ εἶδος τῆς ἀποφάσεως γεννητικόν ἐστι τοῦ πλήθους τῶν καταφάσεων· οἶον τὸ ἀσχημάτιστον ἐπὶ τοῦ ἐνός, οὐκ ἐστι τοιοῦτον, οἶον τὸ τῆς ὕλης, ὃ κατὰ τὴν στέρησιν θεωρεῖται τοῦ σχήματος, ἀλλ' ὃ γεννᾷ καὶ παράγει τὴν κατὰ τὸ σχῆμα τάξιν (4). Ἐπὶ μὲν οὖν τῆς ὕλης αἱ ἀποφάσεις χεῖρους τῶν καταφάσεων, ἐπειδήπερ στέρησεις εἰσιν, αἱ δὲ καταφάσεις μεθέξεις ὦν ἐστέρηται καθ' αὐτήν· ἐπὶ δὲ τῶν ὄντων, σύζυγοι πρὸς τὰς κατα-

(1) C. ἀψυχον ἐν.

(3) B. τὸ σχῆμα ὑπέστησε.

(2) D. ὅτι μὴ ἐστι.

(4) B. διάταξιν.

φάσεις · οὐ γὰρ παρ' ἔλαττον τὸ μὴ (1) ὄν οὐ
 μετέχει τοῦ ὄντος, ὡς εἴρηται ἐν Σοφιστῇ. Ἐπὶ δὲ
 ἐνός, αἰτίας δηλοῦσιν ὑπεροχὴν, καὶ τούτῳ κρείττω
 εἰσὶ τῶν καταφάσεων. Διὸ καὶ τῶν (2) μετὰ τὸ εἶναι
 αἴτια τὰς ἀποφάσεις τῶν δευτέρων οὕτως ἔχει
 αὐτῶν ἐπαληθευούσας. Οὕτω γὰρ καὶ τὴν ψυχὴν
 λέγωμεν μῆτε φθέγγεσθαι μῆτε σιγαῖν, οὐχ οὕτω λ
 μεν ταῦτα περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ (3) λίθων καὶ ξύλων
 ἢ ἄλλου τινὸς ἀναισθήτου πράγματος, ἀλλ' ὡς γε
 τικῆς · οὔσης ἀμφοτέρῳ (4) ἐν τῷ ζῳῳ φωνῆ
 καὶ σιγῆς. Καὶ πάλιν τὴν φύσιν οὔτε λευκὸν
 μέλαν λέγομεν, ἀλλ' ἀχρώματον, καὶ αὐτὴ ἀδιάστατον
 Ἄρ' οὖν οὕτως ὡς τὴν ὕλην; οὐδαμῶς · κρείττω
 γὰρ ἐστὶ τῶν ἀποφασκομένων · ἀλλ' ὡς γεννητῶν
 καὶ χρωμάτων καὶ παντοίων διαστάσεων. Ὁμοίω
 τοίνυν ἀνάριθμον τὴν μονάδα λέγομεν, οὐχ ὡς ἕν
 μένην τῶν ἀριθμῶν καὶ ἀόριστον, ἀλλ' ὡς γεννητῶν
 τοὺς ἀριθμοὺς καὶ ὀρίζουσαν · λέγω δὲ τὴν πρ
 στην μονάδα, καὶ ἦν πάντα ἔχειν φαμέν τὰ εἶδη
 ἀριθμῶν. Πάντα οὖν, ὅσα ἀποφάσκει τοῦ ἐνός, ἐξ αἰ
 πρῶεσι· δεῖ γὰρ αὐτὸ μὴδὲν εἶναι τῶν πάντων, ἵνα ἡ πα
 ἀπ' αὐτοῦ. Διὸ μοι δοκεῖ πολλάκις καὶ ἀντικείμενα
 ἀποφάσκειν, οἷον οὔτε ὅλον οὔτε μέρος, οὔτε ταῦτὸν
 ἕτερον, οὔτε ἐστὼς (6) οὔτε κινούμενον. Πάσης γὰρ

(1) C. τὸ μὴ ἐν.

(2) C. καὶ τὸ.

(3) C. D. ὡς περ.

(4) D. ἀμφοτέρων.

(5) B. τὰ ἀντικείμενα.

(6) D. ἐστὼς.

ρηται τὸ ἐν ἀντιθέσεως, πάσης ὑπερήπλωται σχέσεως, πάσης δυάδος καθαρεύει, παντὸς πλήθους αὐτῶν, καὶ τῶν συστοίχων τῶν διττῶν αἰτιον ὄν, καὶ τῆς πρώτης δυάδος καὶ πάσης σχέσεως καὶ πάσης ἀντιθέσεως. Καὶ γὰρ ἡ φύσις αἰτία πασῶν τῶν σωματικῶν ἀντιθέσεων, καὶ ἡ ψυχὴ πασῶν τῶν ζωτικῶν αἰτιῶν, καὶ ὁ νοῦς τῶν ψυχικῶν γενῶν, τὸ δὲ ἐν ἀπασῶν τῶν διαιρέσεων ἀπλῶς· οὐ γὰρ ὢν μὲν ἐστὶν αἷτιον, ὢν δὲ ἀναίτιον. Τὸ δὲ πάσης ἀντιθέσεως αἷτιον αὐτὸ πρὸς οὐδὲν ἀντίκειται· δέοι γὰρ ἂν καὶ ταύτης εἶναί τι τῆς ἀντιθέσεως αἷτιον ἄλλο, καὶ οὐκέτι πασῶν αἷτιον τὸ ἐν. Τὰς μὲν οὖν ἀποφάσεις διὰ ταῦτα γεννητικὰς εἶναι τῶν καταφάσεων λέγομεν τὰς ἐν τῇ πρώτῃ παρελημμένας ὑποθέσεις τῶν ἐπὶ τὰς δευτέρας ἐξετασθησομένων· ὅσα γὰρ γεννᾷ τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρώτῃ, τσαῦτα ἐν τῇ δευτέρᾳ γεννᾶται καὶ πρόεισιν ἐν τάξει τῇ οἰκείᾳ, καὶ οὕτως ὁ διάκωσμος ἀναφαίνεται τῶν θεῶν ἀπὸ τῆς ἐνάδος τῆς ἐξηρημένης ὑποστάς· ἐκεῖνο δ' ἂν τις πέμπτον εἰκότως ἐπὶ τούτοις ζητήσει, πῶς εἰ ἀπὸ τοῦ οἰκείου ἐνός εἶπε ποιήσεσθαι τὴν ἀρχὴν ὁ Παρμενίδης, ἀπὸ τῶν ἀποφάσεων ἄρχεται τοῦ ἐνός, ἀλλ' οὐχὶ τῶν καταφάσεων, αὐτὸς πάντα καταφάσκων ἐκεῖνου καὶ οὐδὲν ἀποφάσκων ἐν τῇ ποιήσει; καὶ γὰρ ὀλομερές φησὶν αὐτὸ εἶναι, καὶ ἀτρεμὲς εἶναί τε (1) φησὶν αὐτὸ ἀναγκαῖον, μὴ εἶναι δὲ ἀδόκητον, σφάλεσθαι τε τὸν λέγοντα αὐτὸ μὴ εἶναι. Καὶ γὰρ

(1) Hæc in Fragm. Fullè fortè ea reperire volueris, p. born. deesse videntur, nisi et p. 62.

ἢ μὲν εἶναι φάσκουσα αὐτὸ κέλευσθαι, πειθοῦς
κατ' αὐτόν· ἢ δὲ μὴ εἶναι λέγουσα, καὶ ὡς χρεῶν
μὴ εἶναι,

Τὴν δὲ τοι φράζω (1) ἀπειθέα ἔμμεν' ἀταρπ

Καὶ ὅλως πολλὰ κατατείνει περὶ αὐτοῦ, κα-
ρητόν ἐστι γράφων, καὶ ὡς νοητόν. Πῶς οὖν
Παρμενιδείου ἐνός τοιάνδε φύσιν ἔχοντος, ἐν τούτο
πῶν αὐτὸς ἀπ' ἐκείνου ποιήσεσθαι τὴν ἀρχὴν τῆς
κειμένης αὐτῷ γυμνασίας, διὰ τῶν ἀποφάσεων ὁ
πρώτων, ὧν αὐτὸς ἐν ἐκείνοις τοῦ οἰκείου κατέφησεν
ἐνός; Λεκτέον δὲ καὶ πρὸς ταύτην τὴν ζήτησιν, ὅτι
ὁ ἐν Σοφιστῇ ξένος ἐκ τοῦ διδασκάλου πρώτου
μημένος δεῖξαι τὸ ἐν ὄν ἐπέκεινα τῶν πολλῶν ὄντων
καὶ ταύτη τὸν Παρμενίδην κατορθοῦντα προτάξαι
τῶν πολλῶν τὸ ἐν ὄν, ἐζήτησεν εἰ ὄντως ἐν ἐστὶ
Παρμενιδεῖον ἐν, καὶ ταυτόν ἐστιν ἐνί γε (3) αὐτῷ
καὶ ὄντι, ἢ ἄλλο μὲν τὸ ἐν τῇ αὐτοῦ φύσει, ἄλλο δὲ
ὄν· καὶ ζητήσας ἐδείξεν εἴπερ ὄλον (4) τί ἐστὶ τὸ ἐν
ὡς ὁ Παρμενίδης εἶπε, καὶ ἀρχὴν ἔχον καὶ τέλος, μ-
ρισμένον εἰς ταῦτα καὶ οὐλομελές ὄν πεπονθέναι
αὐτὸ ἀναγκαῖον τὸ ἐν, καὶ μετέχειν διὰ τὸ ὄλον
ἐνός, οὐ μὲντοιγε αὐτὸ εἶναι τὸ ἀληθῶς ἐν· δεῖν δὲ
ἀρχὴν μηδενὸς ἑτέρου μετέχειν, διότι τοῦ μετεχο-
μενοῦ δεῦτερον ἀναγκαῖον εἶναι τὸ μετέχον, ὡς δεόμενον

(1) C. φράστω. — Fragm.

(3) B. ἐνί τε.

Falleborn, p. 56. παναπειθ.

(4) C. D. ὄλων.

(2) D. κατεφρόνησεν.

λου του καὶ οὐ ἐφίεται μετέχειν· ὥστε εἴ τις ἐρέποιτο τῇ θέσει τοῦ ἐνὸς ἀποφῆσαι, πάντα ὅσα κατέφησεν ὁ πεπονθὸς (1) αὐτὸ θέμενος τὸ ἐν. ἤρξατο μὲν οὖν, ὡς πολλάκις εἶπομεν, ἀπὸ τοῦ οὐκείου ἐνὸς, καὶ ἐν τούτοις ὁ Παρμενίδης, ὅπερ ἦν πεπονθὸς (2) τὸ ἐν, ἀπιδὼν δὲ εἰς τὸ ἐν, ἢ ἐν αὐτὸ μόνον, καὶ οὐχ ὡς πεπονθὸς τὸ ἐν, ἀλλ' ὡς ἐν θεασάμενος τὴν μάθοξιν, ἐνήγαγε τὸν λόγον εἰς τὴν ἀκραιφνῆ τοῦ ἐνὸς ἐννοιαν, καὶ διὰ τοῦτο πάντα οἶδεν ἐξ ἀνάγκης ἀποφατικῶς, ὅσα τῷ πεπονθῶσι τὸ ἐν, ἀλλ' οὐχὶ τῷ αὐτῷ ἐνὶ ὄντι προσήγαγε καταφατικῶς. Καὶ δὴ καὶ ἤρξατο τῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τοῦ ὄλου, δι' οὐ καὶ ἡ Ἐλεάτης ἰδέειν ξένος πεπονθὸς ὄν τὸ ἐν, τὸ Παρμενίδειον ἐν, ἀλλ' οὐκ ἀληθῶς ἐν, καὶ τοῦτο συμπεραίνεται πρῶτον, ὅτι οὐχ ὄλον τὸ ἐν· καὶ ἰδεῖν τοὺς Πλατωνικοὺς ὁρᾶν ὅπως ταῦτα δείκνυσιν ἐν τούτοις τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐνὸς ὁ Παρμενίδης, ὅπερ (3) ἐν ἄλλοις αὐτοῦ τὴν δόξαν ἐπανάγων εἰς τὸ ἀληθὲς ὁ Παρμενίδειος σοφὸς ἀπέδειξε, καὶ μὴ καταψηφίζεσθαι τῆς πρώτης ὑποθέσεως ὡς κενολογούσης, ἀλλὰ ζητεῖν ἐπὶ πρῶτου πράγματός ἐστιν ἡ ὑπόθεσις ἀληθῆς, καὶ τοῦτο λαμβάνειν ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὑπεμνήσθη διὰ τούτων· ἴσως δὲ ἂν τις τοῦτο αὐτὸ λοιπὸν ἡμᾶς ἐπανέροιτο, πότερον τοῖς ἀποφατικαῖς χρώμεθα διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἢ δυνάμενης τὴν ἀπλότητα τοῦ ἐνὸς παραλαβεῖν δι' ἐπιβολῆς τινος

(1) D. πεπονθὸς.

(2) B. πεπονθὸς.

(3) C. ὅπερ.

ἐπειριστικῆς, καὶ θεᾶς καὶ γνώσεως ἐρηρυσμένης καὶ τὰ κρείττονα τῆς ἡμετέρας ψυχῆς κατὰ τὸ ἀναγον ἀποφατικῶς γινώσκει τὸ ἓν, φησὶ δὴ ὅτι καὶ νοῦς ταῖς μὲν συζύγοις πρὸς τὰ εἶδη νοήσεσιν αὐτὰ γινώσκει καὶ περιλαμβάνει (1) τὰ νοητά, καὶ ἔστιν αὐτῆς καταφατική τις ἢ γνώσις· ἐὼν γὰρ ἐόντι πελάζει (2) καὶ ὁ νοεῖ τοῦτό ἐστιν, ὁ δὲ λέγει, τοῦτο νοεῖ· ὁ ἄρα ἐόντι τοῦτο λέγει πως ὁ νοῦς διὰ τῆς ἑαυτοῦ νοήσεως· τῇ δὲ ἐόντι νοῦν ἐνάδει συνῆπται πρὸς τὸ ἓν, καὶ διὰ τῆς ἐνώσεως ταῦτ' αὐτὸ γινώσκει τὸ ἓν τῶ μὴ ὄντι τὸ ὄν· ἀποφατικῶς ἄρα γινώσκει τὸ ἓν· διττὰς γὰρ ἔχει τὰς γνώσεις, τὴν μὲν ὡς νοῦς, τὴν δὲ ὡς μὴ νοῦς· καὶ τὴν μὲν ὡς ἑαυτὸν γινώσκων, τὴν μὲν μεθύων, φησὶ τις (3), καὶ αὐτὸν ἐνθεάζων τῶ νέκταρ καὶ τὴν μὲν ὡς ἔστι, τὴν δὲ ὡς οὐκ ἔστι. Τὴν μὲν ἀποφατικὴν ἔχει τῶν γνώσεων, τὴν δὲ καταφατικὴν καὶ αὐτὸς ὁ πολυῦμνητος νοῦς. Ἀλλὰ μὴν εἰ νοῦς καὶ θεῖαι ψυχαὶ κατὰ μὲν τὰς ἑαυτῶν ἀκρότητας καὶ τὴν ἐνότητάς ἐνθουσιῶσι περὶ τὸ ἓν, καὶ εἰσὶ θεῖαι ψυχαὶ τὸ μάλιστα ταύτης ἕνεκα τῆς ἐνεργείας· κατὰ δὲ τὴν νοεράς δυνάμεις ἐξήρηνται τοῦ νοῦ, καὶ περιχορεύουσι αὐτόν· κατὰ δὲ τὰς νοητικὰς ἑαυτὰς γινώσκουσι καὶ τὴν ἑαυτῶν οὐσίαν ἐχράντως οὔσαν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν λόγους ἀνελίττουσι· κατὰ δὲ τὰς δοξαστικὰς, αἰσθητὰ πάντα προειλήφασί τε καὶ κατευθύνουσι δεόντως. Καὶ πᾶσαι μὲν αἱ ἄλλαι γνώσεις αὐτῶν εἰσι καταφατικαί.

(1) B. D. παραλαμβάνει.

(3) Quis ille?

(2) Fragm. Parmen. p. 68.

καί· τὰ γὰρ ὄντα ὡς ἔστι γινώσκουσι, τοῦτο δὲ ἔστι καταφάσεως ἴδιον· τῇ δὲ ἐνθουσιαστικῇ περὶ τὸ ἐν ἐνεργείᾳ τὸ ἀποφατικόν ἐστι καὶ ἐν ταύταις τῆς γνώσεως· οὐ γὰρ ὅτι ἐστὶ τὸ ἐν γινώσκουσιν, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὸ κρεῖττον τοῦ ἔστιν. Ἡ δὲ τοῦ ὅτι οὐκ ἔστι νόησις, ἀπόφασις ἐστίν. Ὅτε τοίνυν καὶ αἱ θεῖαι ψυχαὶ καὶ αὐτὸς ὁ πολυῦμνητος νοῦς δι' ἀποφάσεως γινώσκει τὸ ἐν, τί χρὴ καταγινώσκειν ἀδυναμίαν τῆς ἡμετέρας ψυχῆς, ἀποφατικῶς αὐτοῦ τὸ ἀπερίληπτον ἐνδείκνυσθαι σπουδαζούσης; Τοῦ γὰρ πρώτου φησὶν οὐδὲν ἐστὶ τοιοῦτον, οἷον γινώσκειν εἰώθαμεν οὕτως· ὡς αὐτὸς ἐν Ἐπιστολαῖς εἶρηκε· τοῦτό ἐστι τὸ πάντων αἰτίων τῇ ψυχῇ κακῶν, τὸ τὴν ιδιότητα τοῦ πρώτου ζητεῖν, καὶ λογισμῶ τὴν ἐκείνου γνῶσιν ἐπιτρέπειν, δεόντως ἀνεγείρειν τὸ ἐν ἡμῖν ἐν, ἵνα τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοιον, εἰ θέμις εἰπεῖν, γνῶναί πως κατὰ τὴν ἡμετέραν τάξιν δυνατοὶ γενώμεθα· ὡς γὰρ δόξη τὰ (1) δοξαστικά γινώσκομεν, καὶ ὡς διανοία τὰ διανοητὰ, καὶ ὡς τῷ νοερῷ τῷ ἐν ἡμῖν τὸ νοητὸν, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἐνὶ τὸ ἐν· τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ μὴ ὄντι τὸ ἐν, τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ τῇ ἀποφάσει τὸ ἐν· ἀπόφασις γὰρ τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐχ οὕτως τὸ μηδαμῶς ὄν· ἐκεῖνο γὰρ μὴ ὄν, καὶ οὐδὲν ἐστὶ πρὸς τῷ μὴ ὄντι· διὸ πάσης ἀποπέπτωκεν ὑποστάσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνός ἀφηρημένον. Λέγεται (2) δὲ οὐδὲν ἐν ὡς πρὸς τοῖς ἄλλοις πᾶσι, καὶ τοῦτο παντελῶς ἀμέτοχον ὄν τὸ μὴ μετέ-

(1) D. B. τὰ δοξαστὰ.

(2) B. D. λέγεται γοῦν οὐδὲ ἐν ὡς.

χον, ἀνυπόστατόν ἐστιν· ἔσχατον γὰρ ἀπολείπει
 πράγματα· πρὸ γὰρ αὐτοῦ τὸ ὄν, καὶ πρὸ τοῦ ἔν
 τὸ ζῆν, καὶ πρὸ τούτου τὸ νοεῖν· ὅθεν μὴ νοοῦν
 ζῆν τι καὶ εἶναι δυνατόν· καὶ μείζον εἶναι καὶ μὴ ὄν·
 πως ὑπάρχειν· τὸ δὲ μηδὲν ἐν ὑπάρχον πρὸς τοῖς ἄλλ
 πάντων ἀναγκαῖον ἐκπεπτωκέσαι, καὶ τοῦτό ἐστι τὸ
 δαμεῶς ὄν. Τὸ δὲ αὖ πρὸ τοῦ ὄντος ἐν, μὴ ὄν μὲν ἔσ
 οὐ μέντοι καὶ οὐδέν· ἐν γὰρ ὄν, ἀδύνατον αὐτὸ λέγειν
 δέν. Μὴ ὄν οὖν αὐτὸ φῶμεν καὶ νοοῦμεν τῷ ἐν τῷ
 ὁμοίῳ· καὶ γὰρ ἐν ἡμῖν ἐνι τι σπέρμα ἐκείνου τοῦ μὴ
 τος· καὶ οὕτως ἐξηρημένον αὐτὸ τῶν ὄντων λέγωμεν
 νον ὄν, μὴ πρὸς (1) ὄρον ὑπενεχθέντες λάθωμεν, καὶ φ
 ταστικῶς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ' οὐκ ἐνθεαστικῶς προβάλλωμεν
 τοῦτο γὰρ ἡμᾶς οὐ τοῦ ἐνὸς ἀποστήσει μόνον, ἀ
 καὶ τῆς ὄντος γνώσεως. Ὅπως μὲν οὖν οἰκεῖται πρὸς τ
 αὶ ἀποφάσεις, καὶ τίνα τρόπον ἀποφάσκειται πά
 ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι πᾶσα γνώσις τοῦ ἐνὸς δι' ἀποφάσ
 ἐστὶ, ἐκ τούτου δῆλον· πάλιν δὲ ἡμῖν ἐβδομον
 τούτοις σκεπτέον, εἴτε πάντα τὰ ὄντα ἀποφάσκε
 τοῦ ἐνὸς, εἴτε μὴ πάντα, τίς ἡ ἀποκλήρωσις, καὶ δ
 μέχρι τούτων ἐστὶ, καὶ πρὸς τί βλέπων ὁ λόγος. Π
 τον δὲ ἴσως ἀπολογήσασθαι χρὴ πάντα τὰ ἐπὶ
 πρώτης ὑποθέσεως ἀποφασκόμενα τοῦ ἐνὸς· ἐστὶ
 ταῦτα κατὰ τὸ ἐξῆς οὕτωςι κατατεταγμένα, ὅτι
 πολλά· ὅτι οὔτε ὄλον, οὔτε μέρος, οὔτε ἀρχὴν ἔχ
 οὔτε μέσην, οὔτε τελευτήν· ὅτι οὐδέν ἔχει πέρας·

(1) D. πρὸς ἀόριστον.

ἀσχημάτιστον · ὅτι οὔτε ἐν ἄλλῳ ἐστίν , οὔτε κινεῖται ,
 οὔτε ταυτόν ἐστίν , οὔτε ἕτερον · ὅτι οὔτε ὁμοιον , οὔτε
 ἀνόμοιον · ὅτι οὔτε ἴσον , οὔτε μείζον , οὔτε ἔλαττον ·
 ὅτι οὔτε πρεσβύτερον , οὔτε νεώτερον · ὅτι γενέσεως οὐδα-
 μῆ μετέχει , χρόνου μὴ μετέχον · ὅτι οὐδὲ τοῦ εἶναι μετέ-
 χει , ὅτι οὔτε ὀνομαστόν , οὔτε ῥητόν ἐστίν , ὅτι οὔτε δοξασ-
 τόν , οὔτε ἐπιστητόν ἐστί . Τὰ μὲν οὖν ἀποφασκόμενα ταῦτα
 ἐστίν , ὡς ἕκαστον συντόμως εἰπεῖν · δι ἣν δὲ αἰτίαν ταῦτα
 μόνον παρείληπται ζητοῦμεν · καὶ εἰ μὲν πάντα τὰ ὅπω-
 σοῦν ὄντα , πῶς οὐ πάντα , καὶ δι ἣν αἰτίαν , ἐπιστῆσαι
 δῆκου καὶ ἡμᾶς ἄξιον · ἤδη γὰρ καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν
 πολλὴν τοῦτο παρέσχεν ἀπορίαν . Καὶ τοῖς μὲν ἄλλαις
 παραλείπω πάντα , ὅσοι τὰ δύο εἶδη τοῦ ποσοῦ , τό τε
 διωρισμένον καὶ τὸ συνεχές , ἀποφάσκεσθαι τοῦ ἐνός εἰ-
 ρῆκασιν · οὔτε γὰρ δύο μόνον εἶδη τοῦ ποσοῦ κατὰ τε
 τοῦς Πυθαγορείους καὶ Πλάτωνα , πανταχοῦ καὶ αὐτῶν
 βεβῶντα τρεῖς εἶναι τὰς περὶ τὸ ποσὸν ἐπιστήμας , ἀριθ-
 μητικὴν , μετρητικὴν , στατικὴν , οὔτε πάντα , ὅσα παρεί-
 ληπται , τῆς τοῦ ποσοῦ φύσεώς ἐστίν , οἷον τὸ σχῆμα , τὸ κι-
 νῆσθαι , τὸ ἐστάναι · ἢ ὅσοι τὰς δέκα κατηγορίας ἐν τούτοις
 ἀνελίττουσιν · οὐ γὰρ ταῦτα μόνον ὑπὸ τὰς δέκα κα-
 τηγορίας , ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ ἂν εἴποι τις , ὧν οὐ-
 δεμίαν ὁ Παρμενίδης πεποιήται μνήμην ἢ εἰ τινες τὰ
 πέντε γένη θρυλλοῦσι τοῦ ὄντος · καὶ ταῦτα μὲν ἀπέ-
 φησε τοῦ ἐνός , τὴν οὐσίαν , τὸ ταυτόν , τὸ ἕτερον , τὴν
 κίνησιν , τὴν στάσιν · οὐ μέντοι ταῦτα μόνον , ἀλλὰ καὶ
 τὸ σχῆμα , καὶ τὸ ὄλον , καὶ τὸν χρόνον , καὶ τὴν ἀ-

ριθμὸν, καὶ τὸ ὅμοιον, καὶ τὸ ἀνόμοιον, ἃ μὴ ἐστὶν
 τοῦ ὄντος · ὅσοι δὲ ἐν τῇ μονάδι ταῦτα πάντα
 κνύειν ἐθέλουσι, πάντων εἰσι πιθανώτατοι. Καὶ γὰρ τ
 λὰ ἡ μονάς ἐστὶ κρυφίως, καὶ ὅλον καὶ μέρη καὶ σ
 μάτων περιεκτικὴ, καὶ ἐν ἑαυτῇ καὶ ἐν ἄλλῳ, κα
 πᾶσι πάρεστι τοῖς ἐξ αὐτῆς, καὶ ἔστηκε καὶ
 νεῖται, μένουσα ἅμα καὶ προϊούσα, καὶ ἐν τῷ πολ
 πλασιαζέσθαι μηδέποτε αὐτῆς ἐξισταμένη · καὶ
 ὅμοιον ἔτι αὐτῆς ἐστὶ δῆλον, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοί
 ἀλλ' ὅτι μὲν ἐν τῇ μονάδι ταῦτα δεικνύειν ῥᾶδι
 προθετέον αὐτοῖς καὶ ὅτι νοῦ μίμημά ἐστιν · ὥστε πο
 πρότερον ἐν τῷ νῷ ταῦτα πάντα προεἰληπται, καὶ
 τοῦτο ἀποφάσκειται τοῦ ἐνός, ὅτι ὑπὲρ νοῦν ἐστὶ καὶ
 σαν τὴν νοεράν οὐσίαν. Καὶ γὰρ ταῦτα καὶ ὁ Παρμεν
 θεώμενος ἐν τοῖς ἔπεσι περὶ τοῦ ὄντως ὄντος, ἐκεῖ καὶ σ
 ραν ἀποτίθεται, καὶ ὅλον, καὶ ταυτὸν, καὶ ἕτερον, ἅμα
 αὐτὸ καὶ σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ μεσσοθεν (1) ἰσο
 λές πάντη καὶ οὐλομελές ἐπονομάζει καὶ ἀτρεμές · ἃ
 πάντα ταῦτα πρῶτως μὲν ἐστὶν ἐν τῷ νῷ, δευτέρω
 καὶ εἰκονικῶς ἐν τε τῇ μονάδι καὶ τῷ αἰσθητῷ παν
 φυσικῶς μὲν ἐν τούτῳ, μιμητικῶς δὲ ἐν ἐκείνῳ
 σφαῖρα γὰρ νοητὴ μὲν καὶ ὁ νοῦς, διανοητὴ δὲ ἡ
 νὰς, αἰσθητὴ δὲ ὁ κόσμος οὗτος εἰκόνας φέρων
 ἑαυτῷ τῶν αἰδίων θεῶν. Οὕτω μὲν οὖν ἐξουσι
 τέλειον οἱ τὴν μονάδα παρεισάγοντες, εἰ μεταβαίν
 ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν νοῦν, καὶ ἀποφάσκειεν τα

(1) Fragm. Fulleb., p. 76.

τοῦ ἐνός, ὡς ὑπὲρ νοῦν ὄντος. Οὐδὲν γὰρ μέγα καὶ
σαμνόν, εἰ τῆς μονάδος ὑπερέχει τὸ ἐν, ἧς καὶ ὁ
νοῦς ὑπέρτερος, ἀλλ' εἰ αὐτοῦ κρεῖττον εἶη τοῦ νοῦ,
καὶ τῶν τοῦ νοῦ πληρωμάτων. Οὐ μὴν οὐδὲ οὔτοι τὴν
αἰτίαν λέγουσι, δι' ἣν ταῦτα μόνον παρσίληπται,
πλείω δὲ τούτων ἢ ἐλάττω τῶν κειμένων οὐδαμῶς.
Οὐδὲ γὰρ τῇ μονάδι ταῦτα μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ
ἕτερα ἂν εὖροις πολλά· καὶ γὰρ περιττὴ καὶ ἀρτία,
καὶ ἕκαστον ἔχει τῶν ὑπὸ ταῦτα εἰδῶν. Διότι οὖν
ταῦτα μόνον ἐκ πάντων, οὐδὲν λέγουσι σαφές. Μόνος
οὖν ἐκ πάντων, ὧν ἡμεῖς ἴσμεν, ὁ ἡμέτερος καθηγε-
μῶν (1) αὐτῷ τῷ Πλάτῳ συγχορεύσας ἐν τῇ τῶν θείων
γνώσει, κατεῖδεν, ὅτι πάντα μὲν ὅσα ἐν τάξει καταφά-
σκει διὰ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως, ταῦτα ἀποφάσκει
τοῦ ἐνός, ὡς εἴρηται πολλάκις, ἕκαστον δὲ τούτων
τάξειώς ἐστὶν ἐκεῖ τινος θείας σύμβολον, τὰ πολλὰ·
τὸ ὄλον, τὸ σχῆμα, τὸ ἐν αὐτῷ καὶ ἄλλω (2), τῶν ἐξῆς
ἕκαστον· οὐ γὰρ ἐν πάσει τάξει τοῦ ὄντος πάντα
ὁμοίως ἀναφαίνεται, ἀλλὰ ἀλλαχοῦ μὲν τὸ πλῆθος,
ἀλλαχοῦ δὲ ἄλλη τις τῶν θείων ιδιότης. Ὡς γὰρ ἐν
Σοφιστῇ μεμαθήκαμεν, πρῶτιστον μὲν τὸ ἐν ὄν, δεύ-
τερον δὲ τὸ ὄλον, τρίτον δὲ τὸ πᾶν, καὶ ὡς ἐν Φαίδρῳ
μετὰ τοὺς νοητοὺς θεοὺς πρωτίστη μὲν ἡ ἀχρώματος
καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφῆς οὐσία, δεύτερον δὲ τὸ
χρῶμα· τρίτον δὲ τὸ σχῆμα· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων

(1) Syrianus.

(2) D. ἄλλο.

ὁμοίως · καὶ ἐν ἄλλῃ τάξει τοῦ ὄντος ἄλλων ἔκφο
γίνεται πραγμάτων. Εἰ τοίνυν πάντα μὲν ταῦτα δ
τὸ πλάτος τοῦ ἐνὸς ὄντος, ἐξῆς καὶ ἀπαραλήπτως
βούλεται δὲ τὸ ἐν ἐπέκεινα πάντων ὑπερεῖναι
ὄντων, εἰκότως ἂν ταῦτα μόνον ἀποφάσκει τοῦ ἐ
ὅπως δὲ ἕκαστα τούτων οὖν διήρηται ταῖς θεῖαις
ξέσιν, ἐπὶ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως ἀκριβέστερον
σόμεθα. Τίνα μὲν οὖν ἐστὶ τὰ ἀποφασκόμενα τοῦ
καὶ ὅτι τσαῦτα μόνον ἀναγκαίως (τσαῦται
εἰσι τῶν ὄντων διηριθμημένοι τάξεις), ἀπὸ τούτων
λον · τοσοῦτον δὲ καὶ νῦν δῆλον, ὅτι πάντα ἀπὸ
τοῦ ὄντος ιδιότητος εἴληπται, καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς
σεως. Τὸ γὰρ βούλεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι καὶ πᾶν ὁ
τοιοῦτον τῶν ζώντων ἴδια, τὸ δὲ νοεῖν, ἢ διανοεῖσθαι
ἢ αἰσθάνεσθαι, τῶν γνωστικῶν · ταῦτα γὰρ τῶν ὁ
σοῦν ὄντων κοινά. Πάντα οὖν τὰ εἰρημένα ὑπάρχει
ἐμφύχοις πᾶσιν, ὡς ἂν τοῦ εἶναι παρακολουθήμα
καὶ εἰκότως (ἦν γὰρ ἡ ὑπόθεσις εἰ ἐν ἐστίν) ἐκ
τσαῦτα. Ἀποφάσκει τοῦ ἐν, ἵνα τελευταῖον ἀποφ
καὶ αὐτὸ τὸ ἐν ἐστίν, εἰπὼν εἰ ἄρα ἐν ἐστίν, τοῦτ
ἐν οὐκ ἐστίν, ὡς κρεῖττον ὄν καὶ τοῦ ἐστίν · οὐδ
γὰρ ἐστὶ δεκτικὸν τῶν τῶ ἐστὶ παρακολουθούντων.
ἔοικε ταῦτα εἶναι μόνον τὰ τοῖς οὖσιν ὑπέρχοντα
ἐστίν, ὅσα καταφάσκει μὲν ἡ δευτέρα ὑπόθεσις,
φάσκει δὲ ἡ πρώτη. Οὐκ ἂν εὕροιμεν τῶν ὄντων κ
ἀπάντων πλὴν τούτων, τὰ μὲν ἀνωτέρω ὀλικώτ
τὰ δὲ μερικώτερα · διὸ καὶ τὰ ἀνωτέρω ἀνελὼν, ἀ

ρεῖ τὰ ἐξῆς κατὰ τὴν ὑπόθεσιν. Θαυμαστῶς ἄρα ἐξεῦρε
 τένα ἐστὶ τὰ ἐπόμενα τῷ ὄντι ἢ ὄν, καὶ ταῦτα
 κατέφησε μὲν ἐν τῇ δευτέρᾳ, ἀπέφησε δὲ ἐν τῇ πρώτῃ,
 δεῖξαι βουλόμενος τὸ ἐν τῶν ὄντων ἐπέκεινα · δεῖξας
 αὐτὸ τῶν κενῶν πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐπέκεινα ὑπάρχον ·
 ταῦτα δὲ ἐστὶ πάντα τὰ ἀποφασκόμενα τοῦ ἐνὸς κατὰ
 τὴν πρώτην ὑπόθεσιν, ὥστε εἰ τούτων ἀδεκτὺν ἐστὶ ·
 καὶ αὐτοῦ τοῦ ἔστιν. Εἰ δέ τις ἀδύνατα συνάγειν οἶ-
 ται τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἀναμνήσθω καὶ τῶν ἐν Σο-
 φιστῇ γεγραμμένων ἐν οἷς ὁ Ἐλεάτης, βασανίζων τὸν
 περὶ τοῦ ὄντος λόγον τοῦ Παρμενίδου, καὶ δεικνὺς ὡς
 οὐ δύναται εἶναι μὲν, καὶ μάλιστα κατὰ αὐτὸν ὄλον
 λέγοντα τὸ ὄν, ἐπήγαγε σαφῶς · ἀμερές γάρ που δεῖ
 τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν · μηδὲ μάτην ἐγκαλεῖτο Παρμενί-
 δης διὰ τούτων · ἐκεῖνος γάρ που (1) τὸ ὡς ἀληθές
 ἐν, ὡς που καὶ ἀμερές, ὥστε οὐ μέρη ἔχον · ὥστε πάντα
 τὰ ἐξῆς τούτῳ δειχθέντα, πάντα ἔπεται τὰ συμπερά-
 σματα τῆς πρώτης ὑποθέσεως · ὥστε πᾶσα ἀληθῆς ἐφαρ-
 μόζουσα μόνῃ τῷ ὡς ἀληθῶς ἐνι, τοῦτο δὲ ἐστὶ τὸ
 πάντων αἴτιον τῶν ὄντων. Καὶ αἱ ἀποφάσεις οὐκ εἰς
 τὸ μηδαμῶς ἡμᾶς ἄγουσιν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐν αὐτὸ τὸ ὡς
 ἀληθῶς ἐν · καὶ γὰρ ἄτοπον τὸ μὲν ὡς ἀληθῶς ὄν
 εἶναι (καὶ τί λέγω τὸ ὄν; ἀλλὰ καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἴσον,
 ἢ καὶ καλὸν καὶ ἕκαστον τῶν εἰδῶν) τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς
 ἐν μηδαμοῦ εἶναι τῶν πάντων, ἀλλ' ὄνομα μόνον διὰ
 τὰ ὄντα πάντα σώζεται καὶ ἔστιν, εἰδὲ ἐστὶ δῆλον

(1) Sic Codd. Fortè excidit λέγει.

ὡς οὐ πολλά ἐστὶ · οὐ γὰρ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν τούτῳ
 δένος ἀναπεπλησμένον · τὰ γὰρ πολλὰ οὐχ ἐν
 μὴ ἔστι πολλά, πάλιν ἔπεται πᾶσα ἡ πρώτη ὑπόθεσις
 τούτου ληφθέντος, καὶ οὐ δεῖ κατηγορεῖν αὐτὸν ἐν
 ἀδύνατα λεγούσης. Τοῦτο μὲν οὖν δέδεικται διὰ τῶν
 τῶν. Πάλιν δὲ ὄγδοον ἐκεῖνο σκεπτόμενον, περὶ τῆς
 ὡς τῶν ἀποφάσεων, εἴτε ἄνωθεν ἄρχονται καὶ ἀπὸ
 πρώτων, πῶς τὰ πολλὰ πρῶτον ἀναίρει, τελευταῖον
 τὸ εἶναι καὶ αὐτὸ τὸ ἐν · σεμνότερον δὲ δοκεῖ καὶ ἡμῶν
 πλῆθους εἶναι τὸ ἐν, καὶ τὸ ὄν δὴ ἐν τοῖς οὔσι σεμνότερον
 εἴτε ἀπὸ τῶν τελευταίων, πῶς μετὰ τὰ γένη τοῦ
 ὁμοιον παραλαμβάνει (1), καὶ ἴσον καὶ ἄνισον, καὶ
 ζον καὶ ἔλασσον · ταῦτα γὰρ καταγενέστερα (2)
 γενῶν εἰσι τοῦ ὄντος · ἄμεινον οὖν λέγειν ὡς ἄνωθεν
 ἄρχεται, καὶ πρόεισι μέχρι τῶν τελευταίων διὰ τῶν
 ἀποφάσεων. Οὕτω γὰρ καὶ ἐν Φαίδρῳ τῆς ἀκροῦς
 τῶν νοερῶν τάξεων ἀποφάσκων τὰς ἐξῆς αὐτῇ καὶ
 αὐτῆς προελθούσας, ἄνωθεν πεποιήται τὴν ἄρσιν, καὶ
 ματῶν αὐτὴν πρῶτον εἰπὼν, καὶ ἀσχημάτιστον
 καὶ τρίτον ἀναφανῆ. Καὶ γὰρ ἦν ἐκεῖνη τριῶν βασίλων
 σα νοερῶν τριάδων, τῆς συνοχικῆς, ἣν κατὰ τὸ χ
 τάττει (3) · τῆς τελεσιουργοῦ δευτέρας, ἣν κατὰ τὸ
 μα παρελάμβανε · τῆς νοεράς, ἣν διὰ τῆς ἀφῆς
 συμβολικῶς ἀνεδείκνυτο, καθάπερ ὑπομένεται διὰ τῆς
 εἰς τὴν παλινοφθίαν ἡμῶν πεπραγματευμένων. Καὶ

(1) D. περιλαμβάνει

(3) D. κατατάττει.

(2) B. μεταγενέστερα.

την ἑλαχοναί τριάδες αὐται τάξιν, ἣν καὶ αἱ ἀποφάσεις. Οὕτως οὖν καὶ ἐν τούτοις ἄνωθεν αἱ ἀποφάσεις ἄρχονται καὶ συμπροέρχονται τῇ τάξει τῶν θεῶν διακόσμων, ὧν ἀπάντων γεννητικὸν τὸ ἔν. Ὅπως δὲ ἐπὶ τέλει τὸ ἐν αὐτὸ καὶ τὸ εἶναι ἀφεῖλε, μὴ θαυμάσωμεν. Ἐὰν γὰρ τῇ ὅλῃ τάξει τοῦ λόγου παρακολοθήσωμεν, ἔσται ἡμῖν καὶ τοῦτο γνωριμώτατον· καὶ γὰρ δῆλον οἶμαι καὶ αὐτόθεν, ὡς ἐπὶ μὲν τῶν καταφατικῶν συμπερασμάτων, ἀπὸ τῶν μάλιστα συγγενῶν ἄρχεσθαι (1) δεῖ, καὶ διὰ τούτων δεικνύναι τὰ ἦττον συγγενῆ ἐπάμενα τῇ ὑποθέσει· ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφάσεων (2), ἀπὸ τῶν μάλιστα ἀλλοτρίων, καὶ διὰ τούτων δεικνύναι τὰ ἦττον ἀλλότρια, μὴ ἐπάμενα τῇ ὑποθέσει· δεῖ γὰρ, ἔφημεν, τοὺς τῇ μεθόδῳ ταύτῃ χρωμένους ἀπὸ τῶν γνωριμωτάτων ἄρχεσθαι. Διὰ ταῦτα τοίνυν πρῶτον μὲν ἀποφάσκει τὰ πολλὰ τοῦ ἐνός, οἷς ἀποφανθεῖσι πρώτοις ἔπεται πάντα ἐξῆς (3), ὅσα μετὰξὺ τῶν πολλῶν ἀποφάσκειται καὶ τοῦ ἐνός· ἔσχατον δὲ αὐτὸ τὸ ἐν, ὃ ἐστὶ θέσει μὲν αὐτῇ συγγενέστατον, μεταδέχεται δὲ ὑπὸ οὐσίας (4), καὶ διὰ τοῦτό τι ἐστίν, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς ἐν. Ἐδεῖ οὖν, ἀποφατικῶν ὄντων συμπερασμάτων, ἀρχὴν μὲν εἶναι τὸ οὐ πολλὰ τῆς ὑποθέσεως πάσης, τέλος δὲ τὸ οὐχ ἐν. Τούτων δὲ διωρισμένων ἡμῖν, τί τὸ πρῶτον ἀποφασκόμενον, ὄγ-

(1) D. ἐξάρχεσθαι.

(3) D. τὰ ἐξῆς.

(2) B. τῆς ἀποφάσεως.

(4) B. ἀπὸ οὐσίας.

δοον θεωρήσωμεν. Οὐκοῦν αὐτός φησιν ὅτι τὸ
πολλά · τὰ ἄρα πολλά πρῶτον ἀποφάσκει τοῦ
ποῦ οὖν τὰ πολλά ταῦτα, καὶ τί τὸ πλῆθος, ὃ μὲν
τὸ ἐν; Εἰσὶ δὴ τινες, οἳ φασὶ τὰ πανταχοῦ πολλ
ένος αὐτὸ ἀφαιρεῖν, διότι παντός ὑπερέχει πλῆθος
ἐν νοητοῦ (1) τε καὶ αἰσθητοῦ · οὐκ εἶναι οὖν
οὐδὲν πλῆθος, οὔτε νοητὸν, οὔτε αἰσθητὸν. Ἀλλ
σομεν αὐτοὺς μνησθῆναι καὶ ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ
θέσει καταφάσκειται τὰ πολλά · ποῖον οὖν αἰ
✓ πλῆθος ἐν ἐκείνῃ θεωροῦμεν · πάντα γὰρ ἐπὶ τῶν
όντων λέγεται (2), διότι τὸ ἐν ἐκεῖ παραφραῖται
ἐν. Ἄλλοι δὲ ἔτι σεμνότεροι ταύτων τὸ νοερὸν π
αὐτὸν ἀξιοῦσιν ἀποφάσκειν τοῦ ἐνός εἶναι γὰρ
τὸ μὲν πρῶτον ἐν, ἀπλήθυντον · τὸν δὲ νοῦν, ἐν π
τὴν δὲ ψυχὴν, ἐν καὶ πολλά, διὰ τὸν μερισμὸν
συνδέσμων δεηθεῖσαν · τὸ δὲ σῶμα, πολλά καὶ ἐ
μεριστὸν τῷ πλήθει χαρακτηριζόμενον · τὴν δὲ ἰ
πολλά μόνον. Τοῦτο οὖν τὸ πολλά πρὸ νοερὸν π
τῆς πρώτης αἰτίας ἀφαιρεῖ, ἐν' ἐν ἡ μόνον, καὶ
νοῦν. Τί ποτε οὖν τὸν νοῦν τι λέγουσιν, ἐρωσῆσθαι
αὐτούς. Εἰ μὲν γὰρ τὸν κυρίως νοῦν, ὅς τοῦ νο
δεύτερός ἐστιν, οὐ μόνον ἐστὶ τὸ ἐν ἐπέκεινα τοῦ
ροῦ πλῆθους, ἀλλὰ καὶ τὸ νοητὸν, ἅτε τοῦ νοῦ κ

(1) D. νοερού.

(2) D. καταλέγεται.

(3) D. τὸν νοῦν αὐτὰ λ

τις, ἐρωτήσ.

τον ὑπάρχον · εἰ δὲ πᾶν τὸ νοητὸν (1) νοῦν προσαγορεύουσιν, ἀγνοοῦσι τὴν διαφορὰν τὴν ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ τὴν κατὰ μέτρον προϊούσαν τῶν ὄντων ἀπογέννησιν. Ἄλλ' οἱ τοίνυν καὶ τούτων ἐνθεαστικώτεροι (2) χαίρειν εἰπέντες τῷ πλήθει τῷ αἰσθητῷ, καὶ μηδὲ τῷ νοερῷ ἀνασχόμενοι πολλῷ φασὶ πρὸ τῶν νοερῶν ἀριθμῶν εἶναι τὰς νοητὰς μονάδας, ἀφ' ὧν ἀνεφάνη πᾶν τὸ νοερὸν πλῆθος κατὰ πολλὰς τάξεις διηρημένας · ἐκεῖνο οὖν ἀφαιρεῖσθαι τὸ πλῆθος τοῦ ἐνός, ὃ ἐστὶ νοητὸν, ἅτε προσεχές ὄν μετὰ τὸ ἐν, ἀλλ' οὐ τὸ νοερὸν, ἀλλ' οὐ τοῦτο θαυμαστὸν, εἰ τὸ ἐν ἐξήρηται τοῦ νοεροῦ πλῆθους, οὐ καὶ αἱ νοηταὶ μονάδες ὑπερήπλωνται. Θεῖος μὲν οὖν ὁ λόγος ἐπὶ τινος ἀπλουστέρας αἰτίας ἀναδραμαίων · δεῖ δὲ καὶ ἐννοεῖν ὅτι ἐν τοῖς νοεροῖς πολλαὶ τάξεις εἰσὶ, καὶ, ὡς ὑμνηταὶ παρὰ τοῖς θεολόγοις, τρεῖς αἱ ἐν ἐκείνοις τριάδες, ἃς ἀποδείξομεν σαφῶς ἐπὶ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως ἐξηνηνεγμένας · εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ νοεροῖς ἀνάλογον ἐκείναις τσσαῦται τριάδες. Εἰ δὲ ταῦθ' οὕτως ἔχει, δῆλον ὅτι καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα, ἢ κατὰ πρῶτον καὶ νοητὸν πλῆθος ὑποθετέον · ταῦτα γὰρ τὰ πολλὰ, καθὼ πολλὰ, μόνον ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑφίστηκαν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ τριαδικὸν ἄνωθεν πρόεισι μέχρι τῶν ἐσχάτων, ἐν νοεροῖς, ἐν ὑπερκοσμίοις, ἐν αἰσθητοῖς (3), καὶ πᾶν τὸ ὅπως οὖν τοῦ εἶναι μεταλλαγάνον, τῆς τριάδος ταύτης μετείληχεν. Εἰς τρία

(1) B. νοερὸν.

(3) B. αἰσθητικοῖς.

(2) D. ἐκθεαστικώτεροι.

γὰρ νοῦς, εἴπερ προστέμεσθαι (1) ἅπαντά φησι θεῶν, οὐ τὸ θέλειν κατανεῦσαι, καὶ ἤδη πάντ' ἡμιτο (2)· τοῦτο οὖν ἔστι πρῶτον πλῆθος τὸ νοητὸν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐκφανθὲν, ὃ δόξειεν ἂν πρῶτον ἀποφασίσθαι τοῦ ἐνός· καὶ μέχρι ταύτης ἤδη τινὲς τῆς τάξεως δραμόντες, τὸ ἀκρότατον αὐτῆς εἰς ταυτὸν ἤγαγον τὸ ἐν. Ἡ οὖν κατὰ τὸ νοητὸν πλῆθος διὰ ταῦτα ἐκτετατὰ πολλὰ τοῦ ἐνός ἀποφασκόμενα νῦν, ἢ κατὰ τὸ πρῶτιστον πλῆθος ἐν τοῖς νοεροῖς ὄν ὄνομα καὶ νοητὸν τὰς γὰρ πολλὰς ἐνάδας οὐκ ἐν τοῖς νοητοῖς εἶναι ἀλλ' ἐν τοῖς μετ' ἐκεῖνα εὐθύς. Μία γὰρ ἐνάς ἐστὶν ἐκάστην τριάδα νοητὴν· ἐνάδων δὲ πλῆθος ὡφθαλμῶν πρῶτον κατὰ τὴν πρώτην τῶν νοητῶν καὶ νοητῶν τάξιν, ὡς ἔσται καὶ τοῦτο δῆλον ἐν τῇ δευτέρῃ τῶν δειχθησομένων ὑποθέσεων (4). Νῦν οὖν ληπτὸν ὡς ὁ Πλάτων παντὸς τοῦ τῶν ἐνάδων πλῆθους ἐκτετατὸν τὸ ἐν, ὡς γεννητικὸν αὐτοῦ καὶ ὑποστατικὸν, καὶ τὸ ἐν ποιεῖ κατὰ τὰς κοινὰς ἡμῶν ἐννοίας προλαβῶν, ἐκτετατὰ πολλὰ τὸ ἐν. Ἀπὸ ταύτης οὖν τῆς τάξεως ἀρχεται ἀποφάσεων, ἐν ἧ τὸ πρῶτον τῶν ἐνάδων πλῆθος τῆς πρώτης ἐνάδος ἀνεφάνη· ποῦ δὲ τὸ πρῶτον πλῆθος τῶν ἐνάδων, ὡς εἵπομεν, ἢ δευτέρα ποιήσει δὲ ὑπόθεσις. Δείξει γοῦν (5) ὁ λόγος τῶν νοητῶν θεῶν καὶ νοερῶν ὄν ἐν πρώτοις, ἀλλ' οὐχὶ τῶν μ

(1) D. πατρὸς τέμεσθαι.

(3) D. κατώφθη.

(2) Sic Codd. At quo è fonte

(4) B. ὑποθέσει.

oritur hæc versus particula?

(5) B. γὰρ.

ὕμνουμένων νοητῶν, εἰ δὲ καὶ ἔστι πλῆθος καὶ ἐκεί-
 νοις (1) ἄλλον τρόπον· καὶ οὐχ ὥστε τὸ ἓν καὶ εἶναι
 πολλὰ, ἀλλ' ὥστε εἶναι τὰ πολλὰ ἓν· τῷ μὲν γὰρ τὸ ἓν
 οὐ πολλὰ, δῆλον ὅτι ἀντίκειται τὸ ἓν πολλὰ εἶναι, τῷ
 δὲ τὸ ἓν ὄν πολλὰ, τὸ ἓν ὄν οὐ πολλὰ, ὥστε εἰ
 μὲν εἶπε τὸ ἓν ὄν οὐ πολλὰ, τὰ πολλὰ ταῦτα τῶν νοη-
 τῶν ἂν ἔθεμεν εἶναι πολλῶν· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἓν εἶπεν οὐ
 πολλὰ, ἐκεῖ θέσομεν ὅπου ποτ' ἂν δειχθῆ· πρῶτον εἶ-
 ναι τὸ ἓν πολλὰ, καὶ οὐχὶ τὸ ἓν ὄν, δειχθήσεται δὲ
 τοῦτο μετὰ τὰς νοητὰς τάξεις, ὡς ἡμεῖς φαμέν, καὶ
 ἐν ταῖς νοητοῖς ὕμνουμένοις καὶ νοεροῖς διακόσμοις
 τῶν θεῶν, ὅταν χωρὶς μὲν τὸ ἓν πληθυνόμενον δείξῃ,
 χωρὶς δὲ τὸ ὄν ὁ λόγος, αὐτὸ δὲ τὸ νοητὸν πλῆθος
 τελευταῖον ἀφαιρήσει τοῦ ἑνός, τέλος ἀρχῆ συν-
 ἄπτων, ἐν οἷς ἀποδεικνύσιν, ὅτι τὸ ἓν οὔτε τὸ ἓν
 ὄν, ὡς γνωσόμεθα δι' ἐκείνων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ
 τούτων· αὐτὴν δὲ τὴν λέξιν λοιπὸν ἐπισκεπτέον, ἵνα
 καὶ ταύτην ἐπὶ τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν ἐπαναγά-
 γωμεν. Ἐκεῖνο οὖν, ὅτι τὸ μὴ πολλὰ εἶναι τὸ ἓν, οὐδὲ
 ἀποδείξεως οὐδὲ παραμυθίας ἠξίωσεν, ἀλλὰ κατὰ τὴν κοι-
 νὴν ἔλαβεν αὐτὴν καὶ διάστροφον ἔνοιαν· δεῖ γὰρ ἐν
 ταῖς περὶ τοῦ πρώτου μάλιστα θεωρίαις ἀνεγείραι τὰς
 κοινὰς αἰτίας, ἐπειδὴ πάντα αὐτοφυῶς εἰς ἐκείνα τέτα-
 κται καὶ ἀνεπιτηδούτως, καὶ ὅσα κατὰ νοῦν ἐνεργεῖ, καὶ
 ὅσα κατὰ φύσιν μόνον· καὶ ὅλως ἀπάσης ἀποδείξεως
 ἀρχὴν εἶναι τὸ ἀναπόδεικτον, καὶ τὰς κοινὰς ἐνοίας

(1) D. ἐν ἐκείνοις.

ἡγεῖσθαι (1) τῶν ἀποδείξεων, ὡς περ καὶ γεωμέτρων
 φασί· τοῦ δὲ, ὅτι τὸ ἓν οὐ πολλὰ, γνωριμώτερον οὐδέ
 ἔστιν ἡμῖν καὶ σαφέστερον, ὅθεν τοῦτου οὐ δεηθεὶς κα-
 τασκευῆς, οὐδὲ πλείονος λόγου παρέλαβεν. Εἴληπτα
 μὲν οὖν ἀπὸ τῆς κοινῆς ἐννοίας, ὅτι οὐ πολλὰ τὸ ἓν
 εἰ δὲ χρῆ τινὸς αὐτὸ καὶ παραμυθίας ἀξιῶσαι, λέγομεν
 ὅτι πανταχοῦ τὸ πρῶτως ἕκαστον ἓν ἐξήρηται τῶν
 οἷον ἀντικειμένων, καὶ καθαρῶς ἔστιν ὅπερ ἔστιν· ὡς-
 περ δὴ καὶ τὸ καλῶς τὸ πρῶτως εὐδαμῶς ἔστι μὴ
 καλὸν καὶ τὸ οὕτως ὄν, οὐχὶ καὶ μὴ ὄν, ὥστε καὶ τὸ
 πρῶτως ἓν οὐχὶ καὶ πολλὰ· μόνον ἄρα ἐν τούτῳ ἔστι
 τὸ ἓν, οὐχὶ δὲ καὶ πλῆθος. Εἰ γὰρ δὴ καὶ ἔστιν
 ἓν αὐτῷ πλῆθος, ἡνωμένον ἔσται καὶ οὐχ ἓν ἀπλῶς
 πρὸ δὲ τοῦ ἡνωμένου τὸ ἐνοῦν ἔστιν, ὡς περ δὴ καὶ
 πρὸ τοῦ εἰδοποιουμένου, τὸ εἰδοποιοῦν ἔστιν· ἄρα
 τι καὶ τοῦ ἐπέκεινα πρῶτου ὄντος, ὅπερ ἀδύ-
 νατον. Καὶ ἐὰν ἐκεῖνο πάλιν ἔχη πλῆθος πρὸ αὐτοῦ,
 ζητήσομεν ἕτερον, καὶ ἢ ἐπ' ἄπειρον χωρήσομεν, ἢ τὸ
 μόνως ἓν εὐρόντες, ἐκεῖνο φήσομεν εἶναι πάντως μόνον
 αἷτιον. Τὸ δὲ ἡνωμένον πλῆθος τῇ ἀρχῇ συγγενές ἔστιν,
 ἀλλ' οὐκ ἀρχὴν, οὐκ ἄρα πολλὰ τὸ ἓν, ἀλλ' αἷτιον
 τῶν πολλῶν· οὕτω γὰρ οὐ πολλὰ, ὥστε μὴ πολλὰ
 τῶν πολλῶν εἶναι γεννητικόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περ
 τῆς ἀποφάσεως κατὰ τὴν κοινὴν ἐννοίαν ὡς εἴρηται λη-
 φθείσης· αὐτὸ δὲ πάλιν τοῦτο ζητητέον, ποῖον ἓν
 Παρμενίδης λαμβάνει λέγων, εἰ ἓν ἔστιν. Εἰ μὲν γὰρ

(1) B. προηγεῖσθαι.

τὸ ἑαυτοῦ ἐν, ψευδὸς τὸ, οὐκ ἂν εἶη πολλὰ τὸ ἐν;
 τὸ γὰρ ἐν ὄν, πολλά ἐστίν. Εἰ δὲ τὸ πρῶτως ἐν τὸ ἀμέ-
 θεκτον, ἀληθὲς μὲν τὸ ἐπόμενον, οὐ μέντοι τοῦτό ἐστι
 τὸ Παρμενίδειον ἐν· ἦν γὰρ ἐκεῖνο τὸ ἐν ὄν, ἢ καὶ
 πρότερον εἴρηται. Καὶ νῦν ὑπομνηστῆρον ὅτι τὸ ἑαυτοῦ
 ἐν ἐπαγγεिलाμένος ὑποθέσθαι, καὶ τοῦτο μέντοι ὑπο-
 θέμενος τῷ (1) λέγειν εἰ ἔστι· τὸ γὰρ ἔστιν ἐπὶ τού-
 του κυρίως· τῇ ἐννοίᾳ μόνῃ τοῦ ἐνὸς ἀποχρῶμενος,
 ἀνατρέχει λοιπὸν ἀπὸ τούτου πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, ὃ μῆτε
 πολλά ἐστίν, μῆτε τῶν ἄλλων μηδὲν· ὅλον γὰρ τὸ ἐν
 ὄν λαβῶν, ποτὲ μὲν τῷ ἐνὶ τὴν διάνοιαν ἐπερείδων,
 τῷ δὲ ἔστι κατὰ μόνην χρῶμενος τὴν δεκτικὴν φαν-
 τασίαν, ἵνα ποιήσῃ λόγον, εὐρίσκει τὴν περὶ αὐτοῦ
 ἐνὸς ὄντος αἰτίαν· πότε δὲ ἀμφοτέροις ὡσαύτως
 ἐπιβάλλων, πᾶν τὸ πλῆθος ἐξελίττει τῆς θείας οὐσίας
 ἄνωθεν μέχρι τῆς τελευταίας· ποτὲ δὲ τὸ μὲν ἔστιν
 ὡς προηγουμένῳ προσκειόμενος, τῷ δὲ ἐνὶ χρῶμενος
 ἵνα μὴ στερήσας αὐτὸ τοῦ ἐνὸς, μηδὲν ὄν ἀποφῆνῃ,
 τὴν ἐπομένην πρὸς τὴν θείαν οὐσίαν ὑπόστασιν ἐκφαί-
 νει (2). Τὸ μὲν γὰρ ἐν μὴ ἔχειν τοῦ ἐνὸς δυνατὸν, τὸ
 δὲ εἶναι μὴ μετέχειν τοῦ ἐνὸς ἀδύνατον. Καὶ γὰρ τὸ
 μὲν μὴ ὄν δυνατὸν ὑπάρχει, τοιοῦτον γὰρ τὸ ἐν· τὸ
 γὰρ μηδὲν ἀμήχανον εἶναί πως ἐστερημένον πάντῃ τοῦ
 ἐνὸς. Ἀπὸ τοῦ ἐνὸς οὖν ὄντος ἢ ἐπὶ τὸ ἄνω ἢ ὀδός, ἢ ἐπ’
 αὐτὸ, ἢ ἐπὶ τὸ κατωτέρω· κατὰ δὲ τὴν ἐπὶ τὸ ἄνω ὀδὸν

(1) D. τὸ, λέγειν.

(2) B. ἐμφαίνει.

αὐτὸ ὡς ἀληθῶς ἐν ἀναφαίνεται, παντὸς ἐκβεβ
 τοῦ ὄντος, ὅθεν καὶ τελευταῖον αὐτοῦ καὶ τὸ ἐν ἐ
 ἀφείλεν, ὡς οὐδὲ τοῦτο τῷ ἐνὶ προσῆκον. Τσαῦτα
 πρὸς ταύτην τὴν ζήτησιν ἢ δὲ εἰσβολὴ τῆς πρ
 ὑποθέσεως ἐναργῆ τὴν ὀρμὴν ἐποίησε τοῦ λέγοντος
 πάσῃ τῇ πρὸς τὸ προσκειμένον τάσει, καὶ τὸν ἀκ
 τὴν εἰς αὐτὸ ἐπιστρέφων. Τοῦτο γὰρ τὸ εἰ ἐν ἐνεργ
 κόν ἐστι τῆς ψυχῆς καὶ ἀναγωγόν, οὐκ ἔῶν ἡμᾶς
 καθεύδειν πρὸς τὴν ῥηθησομένην θεωρίαν, οὐδὲ
 θρόπτητος ὄντας ἀνάπλευς αὐτῇ πελάζειν, μονον
 τὰ περὶ (1) θεῶν ῥηθὲν λέγων, ὡς ἄρα ἔκλυσις
 θεοῦ, νωθρὸς βροτὸς, ἐς τὰδ' ἔχων. Δεῖ γὰρ εἰ μέλλο
 ταῖς ἀποφατικαῖς ταύταις νοήσεσι προσχωρήσαι
 ἐνός, καὶ αὐτοὺς ἐξαναστῆναι τῶν οἰκείων ἡθῶν, ἀ
 λειν τὴν ποικιλίαν τῆς ζωῆς, καὶ ἀποδύσασθαι
 πολλὰς φροντίδας, μόνην αὐτὴν καθ' αὐτὴν ποιήσασθαι
 τὴν ψυχὴν, οὕτω πρὸς τὸ θεῖον αὐτὴν ἀνακλῶσαι,
 πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἐνθεαστικῆς δυνάμεως,
 αὐτοὶ πρότερον ἀποφατικῶς τοῦ ἐν ἡμῖν πλήθους
 τήσαντες, οὕτως ἐπὶ τὴν ἀπλήθυντον τοῦ ἐνός
 νοίαν ἀναδράμωμεν ἄλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον. Ἐκ
 δ' ἂν τις ζητήσῃς ἢ διὰ τί μὴ καθάπερ
 τῶν ἄλλων τὰ ἀντικείμενα ἀφαιρεῖ τοῦ ὡς ἀληθ
 ἐνός, οἷον ὅτι οὐ ταῦτόν, ὅτι οὐχ ἕτερον δεικνύ
 ὅτι οὐχ ἔστῶς, ὅτι οὐ κινούμενον· οὕτως καὶ ὅτι

(1) D. περὶ τῶν θεῶν.

πολλά, καὶ ὅτι οὐχ ἔν ἐπιδείκνυσιν· ἀλλὰ τοσοῦτον μόνον προσέλαβεν, ἢ ἀπέδειξεν, ἵνα πανταχοῦ δεικνύηται τῶν ἀντικειμένων ἐκεῖνο καθαρεῦον, μήτ' ἀμφοτέρα εἶναι δυνάμενον, οὐ γάρ τι ἐν τῷ ἀμφοτέρον ὄν, μήτε θατέρῳ μαχόμενον δέηται προόντος ἐνός τοῦ καὶ αὐτὸ κακεῖνο ποιήσοντος. Ἐν λέγομεν οὖν λογικῶς μὲν ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ἔδει φυλάττειν ἀφ' ἧς ὁ λόγος πρόεισιν· ἔστι δὲ ἡ ὑπόθεσις εἰ ἐν ἔστι, ταύτη δὲ ἀκόλουθόν ἐστιν ἐπάγειν τὸ οὐ πολλά ἔστιν· ἀναίνεται γὰρ ἡ τοῦ ἐνός ἔννοια τὸ πλῆθος· οὐκ ἀκόλουθον δὲ τὸ οὐχ ἔν ἔστι, καὶ εἰ ἄλλο ἔστι τὸ ἀντικείμενον ἐν τῷ πλήθει· καὶ εἰ τοῦτο δυνατόν, ἀφαιρεῖν τοῦ ὡς ἀληθῶς ἐνός, ὃ καὶ ποιήσει τελευταῖον (1)· ἀποφήσει γὰρ τὸ ἐν ὃ ἔστι μετὰ τοῦ ἔστι· προσλαβεῖν δὲ αὐτὸ καθάπερ τὸ μὴ εἶναι πολλά, τὸ ἐν οὐκ ἦν, διότι τὸν λόγον ἀπὸ τῶν ἀναμφισβητήτων ἔδει τροιῆναι πάντως ὁμολογημάτων, καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ λόγου δεομένων (2)· ἐν γὰρ ἦν καὶ τοῦτο παράγγελμα τῶν εἰς τὴν γυμνασίαν ταύτην συντεινόντων. Ῥητορικῶς (3) μὲν οὖν, ὅπερ ἔφην, οὕτωςι ῥητέον· εἰς δὲ τὰ πράγματα βλέπουσιν, ὅτι τὸ ἐν ἐκεῖνο πάντως, ὅ τὰ πολλά ἀντίκειται, τῷ πλήθει σύνεστι καθάπερ ἐτέρῳ τὸ ταῦτόν, καὶ οὐκ ἔστιν ἀπλήθυντον ἐν, καὶ οὐδὲ ἄνευ ἐνώσεως τὸ πλῆθος, ἔστι γὰρ τὸ ἐν τῷ πλήθει ἐν, διὸ πεπονθὸς ἦν τὸ πλῆθος τὸ ἐν. Ἄμα οὖν ὁ Παρμενίδης τὰ πολλά τοῦ ἐνός

(1) D. τελευτῶν.

(3) D. ῥητορικῶς μὲν γάρ.

(2) B. προσδεομένων.

ἀπέφηνε καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐν ὡς συναποπεφασμένον παρῆναι
εἰ γὰρ εἶη ἐκεῖνο τὸ ἐν ὡς ἀληθῶς ἐν, οὐκ ἂν εἶη
νωσ, οὐ πολλά, ὡς συνυπάρχον τοῖς πολλοῖς, καὶ κ
αὐτὸ μὲν οὐ πολλά, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ πολλά,
οὐδαμοῦ ἂν εἶη τὸ ἀπλῶς, οὐ πολλά, ἀλλὰ τὸ πῆ
πολλά μόνον, καὶ τοι γε πανταχοῦ τῆς ἐννοίας
πρὸ τοῦ πῆ τὸ ἀπλῶς ἀπαιτούσης, καὶ ἄρχεσθαι ἀ
τῶν πῆ μόνως ὄντων ἃ ἐστὶν ἀναινομένης, διὰ γ
τοῦτο καὶ τὰ εἶδη πρὸ τῶν αἰσθητῶν ἔθετο, τὰ νο
ζητοῦσα τὰ ἀπλῶς πρὸ τῶν πῆ ὄντων καὶ ὁμωνύμ
ἐκείνοις. Λαβὼν οὖν ὅτι τὸ ἐν οὐ πολλά, καὶ τοῦτο
οὐ πολλά, ἀπλῶς οὐ πολλά λαβὼν, εἰκότως οὐκ ἔδει
καὶ τὸ ἐν συναφελεῖν, τὸ πῆ οὐ πολλά ὄν καὶ
ἀπλῶς. Ἀπὸ δὴ τούτων ἐπὶ τὰ πράγματα μεταβάν
λέγομεν ὅτι τοῦτό ἐστι τὸ ἐν, ὅπερ ἐν Σοφιστῇ μὲν
πεν ὡς ἀληθές (2) ἐν ἀμερές ὄν, καὶ ἄλλο τοῦ πεπονθό
τὸ ἐν· ἐν δὲ Ἐπιστολαῖς τὸ πρῶτον τῶν πάντων φ
δεῖν προσάγειν τὸ ποιόν τι μὴν· πᾶν γὰρ τὸ ποιόν
ἔστιν ἀπλῶς, οἷον τὸ ποιόν καλόν, ἢ τὸ ποιόν ἴσον,
γούν ποιόν διαφορὰ ὄν, τί ποιεῖ καλόν καὶ τί ἴσον, ὡ
καὶ τῷ αὐτῷ ἐνί, καὶ ἀπλῶς οὐ προσακτέον τὸ ποιόν,
μὴ τοιόνδε ἐν γένηται ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ ἐνός. Εἰ οὖν
αὐτὸ ἐν καὶ πρῶτον ταυτόν, τὸ δὲ πρῶτον θεός, δῆ
ὅτι ταυτόν τὸ αὐτὸ ἐν καὶ θεός, καὶ οὔτις ἐκεῖνο θε
ἀλλ' αὐτὸ θεός· καὶ ὅσοι ἄρα δημιουργὸν λέγουσι (3)
τὸν πρῶτον ἢ πατέρα, οὐκ ὀρθῶς λέγουσιν· ὁ γ

(1) D. τῆς ἐννοίας ἡμῶν πρὸ.

(3) B. καὶ ὅσοι οὖν ἄρα.

(2) D. ὡς ἀληθῶς.

δημιουργός και ὁ πατήρ, τίς θεός; δῆλον δὲ οὐ γὰρ πᾶς θεός ἢ δημιουργός ἢ πατήρ, τὸ δὲ πρῶτον ἀπλῶς θεός, και πάντες θεοὶ δι' ἐκεῖνα θεοὶ, τινές δὲ ὅσοι δημιουργοὶ διὰ τὸν δημιουργόν, και πατέρες διὰ τὸν πρῶτον δημιουργόν ἢ πατέρα. Δεγέσθω οὖν τὸ ἐν ἀπλῶς θεός, ὡς πᾶσιν αἴτιον τοῦ εἶναι θεοῖς τοῖς θεοῖς, ἀλλ' οὐχὶ τισὶ θεοῖς, οἷον δημιουργικοῖς ἢ πατρικοῖς, ἢ ἄλλα ἔχουσιν εἶδός τι θεότητος μερικόν, ὃ δὴ ποιόν ἐστι θεῖον, ἀλλ' οὐχὶ ἀπλῶς· διὰ ταῦτα γὰρ δὴ και ἐν Ἐπιστολαῖς ποιόν τι μὴν ἐκ' ἀρετῆν τὸ πρῶτον οὐκ ἐδοκίμαζεν, ἵνα μὴ τὸ πρῶτόν τι ποιήσωμεν ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς. Καὶ γὰρ τὸ ποιόν ζῶον ἀληθές ἐπὶ τοῦ τινός ζώου και οὐ τὸ ἀπλῶς· ἄποιον γὰρ τὸ ἀπλῶς πᾶν, ὡς πρὸ διαφορᾶς ὄν, ἣτις ποιεῖ τὸ ἔχαν τι, και οὐχ ἀπλῶς· τί γὰρ ζῶον; τὸ ποιόν ζῶον. Ἐχομεν οὖν διὰ τούτον ὅτι τὸ πρῶτον ταυτόν και τὸ ἐν. Προσκεισθῶ δὲ ὅτι τοῦτ' ἐστι και τὸ ἐν Πολιτεία τάγαθόν ἐπέκεινα τοῦ εἶναι και τῆς οὐσίας ἐκεῖ ῥηθὲν και ὄν ὑπερούσιον· και γὰρ τὸ ἐν και τὸ ἀγαθόν ταυτόν, εἴπερ, ὡς ἐν Φαίδωνι λέγεται, τάγαθόν ἐστι τὸ πάντα συνέχον, τὸ δὲ πάντα συνέχον τῷ ἐνὶ ταυτόν. Ἡ ἐστὶν ἐπέκεινα τοῦ ἐνός, ἢ οὐδὲν ἐστὶν, ἢ οὐχ ἐν, ἐκάτερον δὲ ἄτοπον. Τὸ ἄρα πρῶτόν ἐστι τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν και ὁ πάντων βασιλεὺς και τάγαθόν.

«Οὐτε ἄρα μέρος αὐτοῦ, οὐτε ὅλον αὐτὸ δεῖ εἶναι.—
«Τί δὴ;—Τὸ μέρος (1) τοῦ ὅλου μέρος ἐστί;—Ναί.—

(1) Bekker. που μέρος ὅλου ἐστίν.

« Τὶ τὸ ὅλον; οὐχὶ οὐ ἂν μέρος μηδὲν ἀπῆ, ὅλον
 α εἶη; — Πάνυ γε. — Ἀμφοτέρως ἄρα τὸ ἐν ἐκ με
 α ἂν εἶη ὅλον τε ὄν καὶ μέρη ἔχον. — Ἀνάγκη. »

Πρώτη τοῦ ἐνὸς ἀπόφασίς ἐστίν, ὅτι οὐ πολλὰ
 ἐν · πρώτως γὰρ ἦν τῶν πολλῶν γεννητικόν · καὶ
 αὐτὸ τὸ πρῶτον πλήθος τῶν πάντων ἀκρότατον
 ἐκ τοῦ ἐνὸς προεληλυθε. Δευτέρα μετὰ ταύτην ἀπόφ
 σις, ὅτι οὔτε ὅλον ἐστίν, οὔτε μέρη ἔχει τὸ ἐν · δ
 τέραν γὰρ ὑφίστησι ταύτην τάξιν τὸ ἐν μετὰ τὸ π
 τον πλήθος, ὃ πρῶτον ἀπέφησε (1) τοῦ ἐνὸς · καὶ
 τοῦτο καταμάθωμεν σαφέστατα, λογικῶς αὐτὸ
 πρώτην μετέλθωμεν · φανήσεται γὰρ ὁ λέγομεν ὀρ
 τῆ ταύτην μετιόντι τοὺς λόγους. Οὐκοῦν τοῦτο πᾶ
 ἔστι καταφανές, ὡς ὅταν ἡ συνημμένον ἐκ τῆς ἀνα
 σεως τοῦ ἡγούμενου τὴν ἀναίρεσιν τοῦ ἐπομένου πιστ
 μενον, καθολικώτερον ἐστὶ τὸ ἡγούμενον, οἷον ἐν
 εἰ μὴ ζῶον, οὐχὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ μὴν οὐ ζῶον ο
 ἄνθρωπος, ἄρα τὸ ζῶον τοῦ ἀνθρώπου καθολικώτερ
 καὶ πῶς γὰρ ἄλλως ἀναιρεθὲν συναναιροίη θάτερον,
 μὴ δύναμιν ἔχει καθολικώτεραν; Καὶ γὰρ ἐπὶ τ
 λεγομένων, ἐξισάζειν, ἔστι τις ὑπεροχὴ τῶν συνα
 ρούντων πρὸς τὰ συναναιρούμενα, καθ' αὐτὸ τοῦτο
 ἡγεῖσθαι θατέρω τῆς ἀναιρέσεως, καὶ δι' ἑαυτὸ κάκ
 ἀναιρεῖ, εἰ καὶ μὴ κατὰ τὸ ποσὸν, ἀλλὰ κατὰ δύ
 μιν. Τοῦτο δ' οὖν κείσθω διωρισμένον (2), ὅτι ἐν τ

(1) D. ἀπέφηνε.

(2) B. προσδιωρισμένον.

ἀποφατικοῖς συμπεράσμασιν, ὅταν διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἐπομένου τὸ ἡγούμενον συμπέρασμα συναγῶμεν ἀποφατικόν, τὸ ἡγούμενον δυνατώτερόν ἐστιν· ὅταν δὲ διὰ τῆς ἀναιρέσεως τοῦ ἐπομένου τὸ ἡγούμενον ἀναιρῶμεν, τὸ ἐπόμενον· καὶ ἀπλῶς τὸ τῆ ἑαυτοῦ ἀναιρέσει τὸ λοιπὸν συναναιροῦν εἴτε ἡγούμενον, εἴτε ἐπόμενον, κράτητικώτερόν ἐστιν αὐτοῦ καὶ δυνατώτερον. Ἐν μὲν οὖν τοῦτο κείσθω διωμολογημένον· δεύτερον δὲ ἕτερον τοιοῦτον πᾶν τὸ περιληπτικώτερον κατὰ τὴν δύναμιν τινος, ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός ἐστιν εἰκότως, διότι γὰρ αὐτὸ τὸ ἐν πάντων ἐστίν, εἰ θέμις εἰπεῖν, περιληπτικώτατον, καὶ οὐδὲν ἔξω τοῦ ἐνός, οὐδ' ἂν αὐτὴν εἴποις τὴν στέρησιν καὶ τὰ ἀμενηνότα τῶν πραγμάτων, ἀλλ' εἰ οὐδόλως ὑφέστηκεν ἐν πῶς ἐστίν, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐγγυτέρω τοῦ ἐνός· περιληπτικώτερα εἶναι τῶν πορρωτέρω, μιμούμενα τὴν ἀπεριόριστον αἰτίαν καὶ τὴν ἄπειρον ὑπερβολὴν τοῦ ἐνός. Οὕτω καὶ τὸ ὄν (1) περιληπτικώτερον ὄν ζωῆς καὶ νοῦ, τοῦ ἐνός ἐστίν ἐγγιον, καὶ ἡ ζωὴ μᾶλλον ἢ ὁ νοῦς. Δύο δὲ τούτων ἡμῖν ἀξιωματῶν ὑποκειμένων, κατὶδῶμεν ὅπως συλλογίζεται ὁ Παρμενίδης, ὅτι τὸ ἐν, οὔτε ὅλον ἐστίν, οὔτε μέρος ἔχει, καὶ παρακολουθήσωμεν αὐτοῦ τῆ ἀγωγῇ· εἰ ὅλον ἐστὶ, φησὶν, ἢ μέρη ἔχει, πολλὰ ἐστὶ τὸ ἐν· ἀλλὰ μὴν οὐ πολλὰ ἐστίν, ὡς εἴρηται (2) πρότερον, οὔτε ἄρα ὅλον ἐσται, οὔτε μέρη ἔξει τὸ ἐν. Καὶ πάλιν εἰ μὴ πολλὰ

(1) D. Deest οὕτω καὶ τὸ ὄν
usque ad μᾶλλον ἢ ὁ νοῦς.

(2) B. ὡς προείρηται.

τὸ ἓν, οὔτε ὅλον ἐστὶν, οὔτε μέρη ἔχει τὸ ἓν · ἐν ταύταις ἀμφοτέραις ταῖς ἀγωγαῖς τῇ ἀναιρέσει πολλῶν συναναιρεῖται τὰ μέρη καὶ τὸ ὅλον · ἐκ γὰρ ἡμῖν τὸ συναναιροῦν ἑαυτῷ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς ημμένοις δυνατώτερον καὶ περιληπτικώτερον · τὸ περιληπτικώτερον ἐγγύτερον τοῦ ἑνός, τὸ ἄρα ποταυῖτα, ἐγγυτέρω τοῦ ἑνός ἐστὶ τὰ μέρη καὶ τὸ ὅλον καὶ γὰρ τὰ μέρη πολλὰ, τὰ δὲ οὐ πάντως ἐστὶν ὅλον ὥστε τῶν μερῶν τὰ πολλὰ περιληπτικώτερα ἐπέκεινται οὖν ἐστὶ τῶν μερῶν. Πρῶτα ἄρα (1) τὰ πολλὰ ἐν οὐσίᾳ ἐστὶν · δεύτερα δὲ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη, καὶ τοῦτο τὰ μὲν πρῶτα παράγει τὸ ἓν · τὰ δὲ δευτέρω διὰ τῶν πολλῶν · αἰεὶ γὰρ τὰ πρῶτα προϊόντα συμπαράγει τοῖς ἑαυτῶν αἰτίοις τὰ ἐξῆς. Εἴπερ οὖν αἱ ἀρχαὶ φάσεις γεννῶσι τὰς καταφάσεις, δῆλον ὡς ἡ μὲν πρῶτα τὰ πρῶτα γεννᾷ, ἡ δὲ δευτέρα τὰ δεύτερα, τὰ ὅλον καὶ μέρη ἔχοντος παντός ἐκ πεπερασμένων τος (2), ὡς εἴτι μὲν ἔχει μέρη, δεῖται τῶν πολλῶν εἴτι δὲ πλῆθος, ἐξ ἀνάγκης ἐστὶν ὅλον. Καὶ ὅρα γεωμετρικὴν τάξιν, ὅπως ὅτι μὲν οὐ πολλὰ τὸ ἓν περιληπταὶ ὡς ἀξίωμα καὶ ὡς κοινὴ ἐννοία · ὅτι δὲ ὅλον ἐστὶν οὔτε μέρη ἔχει κατασκευάζεται δι' ἐκείνη τῆς κοινῆς ἐννοίας, καὶ πάλιν ὅτι οὔτε ἀρχὴν ἔχει οὔτε τελευτήν, διὰ τοῦ πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐξῆς αἰεὶ κατὰ χρυσὴν ὄντως σειρὰν τῶν ὄντων, ἐφ' ὧν πάντα μὲν τὸ ἓν ἐστὶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀμέσως, τὰ δὲ διὰ μιᾶς

(1) B. πρῶτα οὖν ἄρα.

(2) D. ὄντως.

σότητος, τὰ δὲ διὰ δυοῖν, τὰ δὲ διὰ πλειόνων, πάντα δὲ ἀπλῶς ἐκ τοῦ ἑνός. Οὕτω μὲν οὖν λογικῶς ἀποδείκνυται τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸ τοῦ ὅλου τεταγμένα καὶ τῶν μερῶν· εἰ δὲ θελοῖς καὶ πραγματικῶς δέστερον, ὄρα τὰ πολλὰ, καθὼς πολλά, μίαν αἰτίαν ἔχει τὸ ἓν· οὐ γὰρ ἀλλαχόθεν πᾶν πλῆθος ἐστὶν ἢ ἐκ τοῦ ἑνός· ἐπεὶ καὶ τὸ τῶν ὄντων πλῆθος, καθόσον μὲν νοητόν ἐστιν, ἐκ τοῦ ὄντος ἐστί· καθόσον δὲ πλῆθος, ἐκ τοῦ ἑνός ὑφέστηκεν. Εἰ γὰρ ἦν τὸ πλῆθος ἕκτινος ἄλλης αἰτίας παρὰ τὸ ἓν, ἐκείνην ἀναγκαῖον ἂν ἦν καλῖν ἢ ἓν εἶναι, ἢ οὐδὲν, ἢ οὐχ ἓν. Ἄλλ' εἰ μὲν οὐδὲν ἦν οὐδ' ἂν αἰτίαν εἶναι δυνατόν ἦν αὐτήν, εἰ δὲ οὐχ ἓν πάλιν, οὐχ ἓν οὔσαν μηδὲν διαφέρειν τῶν πολλῶν, τῆς αἰτίας πανταχοῦ διαφερούσης τῶν ἀπ' αὐτῆς. Δείπεται οὖν ἡ ἀναίτια εἶναι τὰ πολλὰ καὶ ἀσύντακτα ἀλλήλοις, καὶ ἀπειράκις ἄπειρα, μηδενὸς ἐν αὐτοῖς ὄντος ἑνός, ἢ τὸ ἓν αἴτιον εἶναι τοῦ εἶναι τοῖς πολλοῖς· ἢ γὰρ οὔτε ἕκαστον τῶν πολλῶν ἓν, οὔτε τὸ ἐκ πάντων, καὶ οὕτως ἀπειράκις ἄπειρα ἔσται πάντα· ἢ ἕκαστον μὲν ἓν, τὸ δὲ ἐκ πάντων οὐχ ἓν, καὶ ἀσύντακτα ἔσται ἀλλήλοις, συνταχθέντα γὰρ ἑνός ἀνάγκη μετέχειν, ἢ ἔμπαλιν (1)· καὶ εἰ ἕκαστον ἀπειράκις εἶναι, ἄπειρον μηδενὸς ὄν ἑνός μετέχον, ἢ ἄμφω ἑνός μετέχει, καὶ ὅθι πρὸ αὐτῶν εἶναι τὸ ἐνοποιὸν ἀμφοτέρων καὶ τῶν μερῶν καὶ τοῦ ὅλου, μήτε ὅλον μήτε

(1) B. ἀνάπαλιν.

μέρη ἔχον. Πάλιν καὶ τοῦτο ἐπιδέεσ ἔσται ἐνός , καὶ
 εἰ ἐπ' ἄπειρον ἦν, ἤξομεν εἰς τὸ πρὸ τοῦ ὅλου καὶ τῶν
 μερῶν ἓν. Πρὸς δὲ τούτοις καὶ εἰ ἄλλο τι αἴτιον
 παρὰ τὸ ἐν τῶν πολλῶν, οὐκ ἂν ἦ πλῆθος ἐνάδων,
 παράγει ὡς τὸ ἐν· εἰ ἄρα εἰσὶ πολλαὶ ἐνάδες (1), αἴτιον
 τῶν πολλῶν καθὼ πολλὰ τὸ ἐν· τῶν γὰρ ἐνάδων πρὸς
 τῶν αἴτιον ἓν, διὸ καὶ ἐνάδες λέγονται, τὸ δὲ τῶν
 ὄντων πλῆθος ἔστιν ἐκ τοῦ τῶν ἐνάδων πλῆθους· ὥστε
 πᾶν πλῆθος ἔστιν ἐκ τοῦ ἐνός, τὸ δὲ γε ὅλον τῶν ὄν
 των ὄν καὶ τὰ μέρη· καὶν τε γὰρ ὅλον ἢ τὸ ἐν ὄν
 δῆλον δῆπουθεν ὅτι μετὰ τοῦ εἶναι ἔστιν ὅλον, καὶν τ
 τὸ ἐν μετεχόμενον, πάντως καὶ τοῦτο τῶ ὄντι σύνεστι
 δῆλον δῆπουθεν ὅτι μετὰ τοῦ εἶναι ἔστιν ὅλον, καὶ
 τε τὸ ἐν μετεχόμενον, πάντως καὶ τοῦτο τῶ ὄντι
 σύνεστι, καὶν αὐτὸ μόνον τὸ ὄν αὐτόθεν, καὶ τοῦτο
 ἔστιν οὐσία. Εἰ οὖν τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρος ὄν
 πως ἔστιν ἢ καθ' ὑπαρξιν ἢ κατὰ μέθεξιν, παράγεται
 μὲν καὶ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς οὐσίας
 εἴπερ εἴη τὸ ὅλον τῶν ὄντων καὶ τὸ μέρος. Οὕτω
 οὖν ὁ Παρμενίδης ἔλεγεν ἐν τῶ ἐνὶ ὄντι ταῦτα τιθέ
 μενος, ὅλον αὐτὸ λέγων εἶναι τὸ ἐν ὄν καὶ μέρη ἔχειν
 καὶ τὸ μὲν ὄν τοῦ ἐνός ἐξάψας, τὸ δὲ ὅλον ἐν τῶ ὄντι
 ἐνὶ θεωρῶν, καὶ τι τῶ ὄντι ὅλον ποιῶν εἰκότως. Πάντι
 μὲν γὰρ ὅσα ὀλότητος οὐσιώδους μετέχει, ταῦτα καὶ
 οὐσίας· οὐ πάντα δὲ ὅσα οὐσίας, ταῦτα καὶ ὀλότητος

(1) D. πολλῶν ἐνάδων.

Αὐτὰ γοῦν τὰ μέρη τῆς οὐσίας, καθὼ μέρη ἐστὶ μετέχοντα τῆς οὐσίας, ὁλότητος οὐ μετέχει καθὼ τοιαῦτὰ ἐστὶν· εἰ δὲ τοῦ ἐπέκεινα τῆς οὐσιώδους ὁλότητος ἡ οὐσία μετέχει, ἄρα τῆς οὐσίας τὸ οὐσιώδες ὅλον καὶ οὐκ ἐστὶ τῆ οὐσία ταυτόν. Οὕτω δὲ καὶ εἴ τις ἐνοσιδῆς ἐστὶν ὁλότης, μετέχει (1) τοῦ ἐνός, τὸ δὲ ἐνιαῖον μέρος, ἀλλαμὴν ἡ οὐσιώδες ἐστὶ τὸ ὅλον καὶ μέρος ἡ ἐνιαῖον· ἐστὶ γὰρ καὶ ἐν ταῖς οὐσίαις καὶ ἐν ταῖς ἐνάσις ὅλον καὶ μέρος. Τὸ ἄρα ἐν ἐπέκεινα τοῦ ὅλου καὶ μέρους, καὶ τῶν οὐσιωδῶν καὶ τῶν ἐνιαίων, καὶ ταῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πολλὰ τοῦ τε ὅλου προϋπάρχει καὶ τῶν μερῶν, ἐκάτερον πάντων πολλὰ πῶς ἐστὶν ὡς δεῖξωμεν (2)· ἀλλαμὴν τὰ πολλὰ τὰ πρῶτως ληφθέντα μόνου μετέχει τοῦ ἐνός· ἐπέκεινα ἄρα τὰ πολλὰ τοῦ τε ὅλου καὶ τῶν μερῶν. Ταύτη (3) μὲν οὖν καὶ τὸ δεικτέον ἡμῖν, θεατέον δὲ τὴν τῶν ἀποδείξεων τούτων ἀλήθειαν· καὶ εἰ οὕτως ἀποδείξεις εἰσὶ, δείξουσιν ὅτι πᾶν ὅλον πάντως συνάγει τι πλήθος. Πᾶσα οὖν ὁλότης πάντως ἔμφασιν ἔχει τῶν οἰκείων μερῶν· ἡ μὲν γὰρ ἐν τῷ μέρει καὶ πάντως συντέτακται πρὸς τὸ μέρος, καὶ οὐ μόνον ὅλον ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ μέρος· ἡ δὲ ἐκ τῶν μερῶν συμπεπλήρωται τοῖς ἑαυτοῖς μέρεσιν· ἡ δὲ γε πρὸ τῶν μερῶν τὰς αἰτίας ἔχει (4) τῶν μερῶν, ὥστα καὶ πλήθους· οὐδαμῶς ἄρα ὅλον ἐστὶ τὸ ἐν. Εἰ γὰρ

(1) D. μετέχουσα.

το· δεικτέον δὲ ἡμῖν.

(2) B. ἐδείξαμεν.

(4) B. συνέχει.

(3) D. ταύτη μὲν οὖν καὶ τοῦ·

πᾶν ὄλον μετὰ πλήθους, τὸ δὲ ἐν ἄνευ πλήθους, οὐκ ἄρα ὄλον τὸ ἐν · πάλιν μέρος ἄλλου μέρος ἔστιν, ὥστε τὸ μέρη ἔχον, πλήθος ἔχει, πᾶν γὰρ μέρος ἐντι μετ' ἄλλων ἐθέλει συμπληροῦν · τὰ δὲ ἄλλα ταῦτα δῆλον ὡς πολλά ἐστίν. Ἐἰ τοίνυν τὸ ἐν οὐδενός ἐστι πλήθους μετέχον, τὸ δὲ μέρη ἔχον πλήθος ἔχει, φανερόν ὅτι τὸ ἐν οὐκ ἂν ἔχοι μέρη (1) · δέδεικται δὲ ὅτι οὔτε ὄλον ἐστίν, οὔτε ἄρα ὄλον ἐστίν, οὔτε μέρη ἔχον τὸ ἐν · εἴτε γὰρ ὄλον ἐστίν, εἴτε μέρη ἔχει, πολλά ἐστίν, ἀλκαμῆν οὐ πολλά ἐστίν, οὔτε ἄρα ὄλον ἐστίν, οὔτε μέρη ἔχον. Καὶ ὁρᾶς ὅτι τοῦτο πρῶτόν ἐστιν ἀποδεδειγμένον διὰ τῶν οὐ πολλῶν, ὥσπερ δὴ καὶ ἐν τοῖς οὔσιν ἡ ὀλότης παράγεται διὰ τοῦ πρώτου πλήθους, τὸ δὲ δι' αἰτίας δεικνύμενον, τοῦτό ἐστι κυρίως ἀποδεικτικόν· εἰ οὖν τὸ ὄλον ὄλον ἐστὶ διὰ τὰ πολλά, τὸ μὴ εἶναι πολλά πάλιν αἴτιον τοῦ μὴ ὄλον εἶναι, ἀμφοτέρων δὲ τούτων ἡ τοῦ ἐνός μονότης · τοῦτο δὲ ἦν ὁ καὶ ὁ Ἐλεάτης σοφός (2) εἰδείκνυ, μὴ δυνάμενον εἶναι ὡς ἀληθῶς ἐν, λέγω δὴ τὸ ὄλον · πάθος μὲν γὰρ αὐτό, φησιν, ἔχειν τοῦ ἐνός, οὐδὲ κωλύειν, τὸ δὲ ἐν αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Ὅπερ οὖν ἐκεῖ δέδεικται (3) δεικνύς ὅτι μὴ ἔστιν ἐν ὡς ἀληθῶς τὸ Παρμενίδειον ἐν, τοῦτο ἐν τούτοις ἀπέδειξε μὴ ὄν τὸ ὡς ἀληθῶς ὄν, ἀντιστρέψας πρὸς ἐκείνην τὴν ἀπόδειξιν τὴν εὐταῦθα πρώτην ἐφοδον · ἐκεῖ μὲν γὰρ

(1) B. μέρη αὐτό.

(2) B. ὁ Ἐλεάτης ξένος.

(3) C. *suprascriptum* δέδει-

χα. D. δέδειχε.

εἰδειξεν εἰ ὅλον ἐστίν , οὐκ ὄν ἀληθῶς ἐν , ἐνταῦθα δὲ
 εἰ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς ἐν , ὅτι οὐχ ὅλον ἐστίν · ὥστε ἢ
 ἐκείνοις ἀπιστεῖτω τις , ὡς οὐ Πλάτωνος θεάμασιν ,
 ἢ καὶ τούτοις συγχωρεῖτω , καὶ ταύτην ἡγείσθω κατὰ
 Πλάτωνα τὴν πρώτην ἀρχὴν , καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν
 εἶναι τὸ πρῶτον , καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον · εἰ δὲ ταύ-
 τόν πως εἶναι δοκεῖ τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρη ἔχον , οὐ
 χρὴ θαυμάζειν . Ὁρῶμεν γὰρ ὡς ἠνωμένον τὸ αὐτὸ καὶ
 ὡς διακεκριμένον · ὡς μὲν ἠνωμένον ὅλον αὐτὸ προσα-
 γορεύομεν , ὡς δὲ διακεκριμένον μέρη ἔχον , τὸ δὲ ἐν
 οὔτε ἠνωμένον ἐστίν , ὥστε οὐχ ὅλον , οὔτε διακεκριμέ-
 νον , ὥστε οὐ μέρη ἔχον . Εἴτε γὰρ ἠνωμένον , πολλὰ
 ἐστὶν · εἴτε διακεκριμένον · καὶ γὰρ τὸ ἠνωμένον πλη-
 θὸς ἐστὶ τῷ ἐνὶ κρατούμενον , τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα παντός
 πλήθους , τοῦ δὲ ὡς ἠνωμένου καὶ πολλῶ μᾶλλον τοῦ
 διακεκριμένου . Ταῦτα καὶ περὶ τούτων . Λοιπὸν δὲ
 ἂν τις ἐπιζητήσῃ , πότερον ταῦτα ἀποφάσκει τοῦ
 ἐνός , αὐτὸ (1) πρὸς αὐτὸ λαμβάνον τὸ οὐχ ἐπόμενον
 αὐτῷ ἢ πρὸς τὰ ἄλλα . Καὶ γὰρ τοῦτό τισιν εἶδοξεν ,
 ὡς τῶν πολλῶν ὄλων ὄντων παρὰ τὸ ἐν , καὶ τούτων
 ἀποφασκομένων τοῦ ἐνός , καὶ τοῦ ὄλου καὶ τοῦ σχή-
 ματος , καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως . Δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος
 ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ὑποθέσεως παραλαμβάνων ὅσα οὐχ
 ἔπεται τῷ ἐνὶ αὐτῷ πρὸς αὐτό · καὶ γὰρ ὅτι ἀπλήθυν-
 τον , καὶ ὅτι οὐχ ὅλον , αὐτὸ καθ' αὐτὸ σκοπούμεθα ,
 καὶ εἰ μηδὲν εἴη τῶν ἄλλων · ἐν μέσοις δὲ ὅσα οὐχ

(1) D. αὐτοῦ.

ἔπεται, οὔτε αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ, οὔτε πρὸς τὰ ἄλλα, οἶον ὅτι οὔτε ταὐτὸν ἑαυτῷ, οὔτε ἕτερον ἑαυτῷ, οὔτε ταὐτὸν τοῖς ἄλλοις, οὔτε ἕτερον τῶν ἄλλων, οὔτε ὅμοιον, οὔτε ἀνόμοιον ὡσαύτως, οὔτε ἀπτόμενον, οὔτε χωρὶς ὁμοίως· ἐπιτέλει δὲ ὅσα οὐχ ἔπεται τῷ ἐνὶ πρὸς τὰ ἄλλα μόνον, ὅπου καὶ δείκνυται, ὡς οὔτε ῥητόν ἐστιν, οὔτε δοξαστὸν, οὔτε ἐπιστητόν, οὔτε ὅλως γνωστὸν ἐστὶ τινι τῶν ἄλλων· ἀλλ' αὐτὸ τῶν ἄλλων ἐστὶν ἐξηρημένον καὶ γνώσεων, καὶ γνωστὸν εἰ οἷόν τε εἰπεῖν ἐφ' ἑαυτοῦ μένον οὐδενὶ τῶν ἄλλων συνταττόμενον, ἀλλ' ἀπεριόριστον τοῖς πᾶσι· καὶ ὅταν οὖν λέγη μὴ εἶναι πολλὰ τὸ ἐν, οὐχὶ τὰ ὅλα λέγει τοῦ ἐνός μὴ εἶναι τὸ ἐν, ὡς ἐπέκεινα τοῦ ἐνός μὴ εἶναι αὐτὸ πλῆθος ἐν ἑαυτῷ μὴ ἔχειν· μὴδ' εἶναι τὸ ἐν ἅμα τῷ ἐνὶ καὶ πολλὰ, μόνως δὲ ἐν εἶναι καὶ αὐτὸ ἐν, παντὸς πλῆθους καθαρεῦον· καὶ γὰρ ὅταν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει διη(1) καταφάσκων, ὅτι πολλὰ τὸ ἐν, ἀπλήθυντον αὐτὸ εἶναι καὶ μόνως ἐν, καὶ οὕτω μῆτε ὅλον εἶναι, μῆτε μέρη ἔχειν πρὸς ἑαυτὸ σκοποῦσα πῶς ἔχει τοῦτο τὸ ἐν.

« Δεῖ δέ γε μὴ πολλὰ, ἀλλ' ἐν αὐτὸ εἶναι. — Δεῖ.
 « — Οὔτε ἄρα ὅλον ἔσται, οὔτε μέρη ἔξει, εἰ ἐν ἔσται
 « τὸ ἐν. — Οὐ γάρ. »

Συμπεραίνεται μὲν ἐν τούτοις τὴν ὅλην ἀπόδειξιν, ἣν καὶ πρότερον εἶπομεν, καὶ νῦν δὲ ὅσως ὑπομνησαι πάλιν εὐκαιρον (2); τὸ ἐν οὐ πολλὰ, τὸ ὅλον πολλὰ, τὸ ἄρα ἐν οὐχ ὅλον· καὶ πάλιν τὸ ἐν οὐ πολλὰ, τὸ

(1) Codd. διήη.

(2) D. οὐκ εὐκαιρον.

μέρη ἔχον, πολλά, τὸ ἐν ἄρα οὐκ ἔχει μέρη· ὡς εἶναι τὸν συλλογισμὸν ἐν δευτέρῳ σχήματι, τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἔχει μέρη, καὶ ὑποθετικῶς, εἰ ὅλον ἐστὶ, μέρη ἔχει τὸ ἐν· εἰ μέρη ἔχει τὸ ἐν, πολλά ἐστὶν· ἀλλαμὴν οὐ πολλά τὸ ἐν· οὔτε ἄρα ὅλον ἐστὶν, οὔτε μέρη ἔχει· Καὶ θέα μοι τὴν ἀσφαλειαν τοῦ Πλάτωνος ὅτι οὐκ ἀμερές ἔφατο τὸ ἐν, ἀλλὰ μέρη μὴ ἔχον· οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι τὸ ἀμερές τῶ μέρη μὴ ἔχειν· Τοῦτο μὲν γὰρ κατὰ τοῦ ἐνὸς λέγειν δυνατόν· τὸ δὲ ἀμερές οὐ πάντως· φύσιν γὰρ τινα δηλοῖ τὸ ἀμερές ἐστὶν ὅτε, καὶ οἷον εἰδός τι· μᾶλλον δὲ καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐνοειδὲς εἶδος, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἢ ὅπερ ὁ Τίμαιος κέκληκεν ἀμέριστον. Δῆλος γοῦν ἐστὶ καὶ αὐτὸς ἐν ἐκείνοις τὸ αὐτὸ καὶ ἀμέριστον ἀδισφόρος καὶ ἀμερές, ὡς ἐν ἀνθ' ἐνός, ἀποκαλῶν, ὡς ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ψυχογονίας (1) γέγραπται. Ἐν δὲ Σοφιστῇ, καὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν, ἀμερές ἐκάλεσεν εἰπὼν, Ἀμερές γὰρ που δεῖ τό γε ὡς ἀληθῶς ἐν εἶναι, ταυτόν ἐν τούτῳ λέγων τὸ ἀμερές, ὅπερ ἐνταῦθα μέρη μὴ ἔχον εἶπεν. Ὡστε εἴ τι μὲν ἐστὶ μέρη μὴ ἔχον, ἀμερές ἐστὶ κατ' αὐτόν· ὥστε (2) εἴ τι δὲ ἀμερές, τοῦτο μέρη μὴ ἔχον, εἴπερ ἐστὶν ἕκαστον τῶν γενῶν τοῦ ὄντος, τὸ μὲν ἀμερές, τὸ δὲ μεριστόν, τὸ δὲ μέσον ἀμφοτέρων. Οὕτω δὲ καὶ τὸ σημεῖον ἀμερές, ὡς οὐκ ἔχον μέρη, οἷα τοῦ διαστατοῦ μέρη γένονται ἂν, οὐχ ἀπλῶς ἀμερές, ὡς μηδὲν ἔχον μέρος· συμπληροῦται γὰρ ὑπὸ τινων ὁ τοῦ σημείου λόγος· πάντα δὲ τὰ συμπληροῦντα μερῶν ἔχει τάξιν

(1) B. ψυχολογίας.

ex antecedd nti ὥστε.

(2) Sic Codd. At fortè natum

πρὸς τὸ ἀπ' αὐτῶν συμπληρούμενον. Οὕτω καὶ ἡ μονάδα, διότι μὴ ἐστὶν ἐκ διωρισμένων τινῶν μερῶν, ὡς ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀριθμὸς πᾶς· διότι δὲ ἐκ τινῶν ἐστὶ τῶν μονάδα ποιούντων αὐτὴν καὶ τοῦ σημείου διαφέρειν μέρη, ταῦτά τις εἰπὼν εἶναι τοῦ λόγου τῆς μονάδος, οὐκ ἄν ἀμάρτοι. Τὰ γὰρ εἰς τὸν ὄρον ἐκάστου εἶδους συντελοῦντα, μέρη πάντως ἐστὶν ἐκείνου, καὶ ἐκεῖνο ἐκ τούτων ἐστὶν ὡς μερῶν καὶ ἄλλο (1) τι πεπονθὸς ὄν τὸ ἓν, αὐτὸ δὲ οὐκ ὄν τὸ ἓν, μόνον δὲ τὸ ἀπλῶς ἓν, οὔτε ὡς συνεχῶν ἐστὶ μερῶν, οὔτε ὡς διηρημένων, οὔτε ὡς συμπληρούντων αὐτὸ, μόνως ὄν ἓν καὶ ἀπλῶς ἓν, ἀλλ' οὐχ ἠνωμένον. Τοῦτο μὲν οὖν οὐκ ἄν ἄλλως ἔχοι. Πολὺν δὲ ἐνταῦθα καθορῶμαι (2) θόρυβον ἐγειρόμενον τῶν οἰηθέντων τὰς ἀποφάσεις ταύτας εἰς τὸ μηδαμῶς ὄν ἀπάγειν ἡμᾶς, ἢ ἄλλο τι τοῦτο, διὰ τῆς ἀοριστίας τῆς ἡμετέρας φαντασίας, οὐκ ἐχούσης ὠρισμένου τινὸς ἀντιλαβέσθαι πράγματος, ἄτε μηδενὸς τιθεμένου, πάντων δὲ ἀπλῶς ἀναιρουμένων ἀπὸ τοῦ ἑνός, καὶ διὰ ταῦτα ἀναπεπεισμένων, ὅτι χρὴ τίνα φύσιν εἰσηγίσθαι καὶ ιδιότητα τοῦ ἑνός. Ταῦτα γὰρ δὴ τινες ὑπολαβόντες, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ νοῦ καὶ τῆς νοεῖας οὐσίας ἐπὶ τὸ ἓν ἀναβαίνοντες ἀξιοῦσι τοῦ μὲν νοῦ τὴν νοῦτητα προτάττειν τῆς νοῦτητος, ὡς ἀπλουστέρας οὔσης τοῦ νοῦ, καὶ οἷον ἔξεως τοῦ νοεῖν· αἱ γὰρ ἐνέργειαι, φασί, πρὸ τῶν οὐσιῶν εἰσιν, ὡς ἐνικώτεραι αὐτῶν, καὶ πρὸ τούτου τὸ νοοῦν, οὐ τὸ ἐνεργοῦν τοῦτο λέγοντες, ἀλλὰ

(1) D. καὶ ὄλον τι.

(2) B. καθορῶ καὶ θ. D. καθορῶ μαι.

τὸ τῆς ἐνεργείας αἴτιον, ὡς νόησιν ποιοῦν, ὡς εἴτις λέγει τὸ ψυχοῦν ἢ τὸ κινοῦν : καὶ πρὸ τούτου πάλιν τὸ νόημα· καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον ἀξιούντες ὡς ἀμερίστατον, καθάπερ τὸ κίνημα τῆς κινήσεως· καὶ οὐκ ἐπὶ ταύτης μόνης τῆς ὁδοῦ τοῦτο ποιοῦντες, ἀλλὰ καὶ ἐφ' ἐκάστου τῶν εἰδῶν· ὥστε αἰεὶ τελευτᾶν εἰς τὰ ὅμοια, λέγω δὲ οἶον ἀγάθωμα, κάλλωμα, ἀρέτωμα, ταῦτωμα, τὰ ὅμοια τούτοις, καὶ πᾶν εἶναι ταυτόν ἐν οὐς ἐρωτητέον, πότερον τὰ πολλὰ ταῦτα τῇ φύσει διαφέροντα ἀλλήλων ἐστίν, ἢ ὀνόματι μόνον; Οὐδὲ λέγουσι τί τὸ ἐν, ὡς προὔθεντο, ἀλλὰ διακνηῆς ἀθύρουσι περὶ τὰ θεϊότατα τῶν πραγμάτων, οὐδὲ οὐσία ταῦτα διενήνοχεν ἀλλήλων, πλῆθος ἐν τῷ ἐνὶ καταλήψουσι· καί τοι γε ὁ Πλάτων τοῦτο πρὸ πάντων ἀνευδοκίμως ἀπέφησε τοῦ ἐνός. Πόθεν δὲ καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα παρελήφασιν, ἢ ποίων θεολόγων ἀκηκόασι τὰς οὐσίας δευτέρας τῶν ἐνεργειῶν ποιούντων; Πανταχοῦ γὰρ καὶ ὁ Πλάτων, καὶ οἱ ἄλλοι θεολόγοι, τὰς μὲν ἐνεργείας ἀπὸ τῶν δυνάμεων, τὰς δὲ δυνάμεις ἀπὸ τῶν οὐσιῶν ἐξηρητῆσθαι λέγουσιν. Ἀλλὰ πρὸς μὲν τούτους οὐδὲν χρῆ λέγειν, καὶ ἄλλοις εὐθύνας δεδωκότας. Εἰσὶ δὲ οἱ διακρίνειν ἠξίωσαν θεὸν καὶ τὸ θεῶ εἶναι, καὶ ἀπονέμειν τῷ πρώτῳ τὸ θεῶ εἶναι, καὶ ὡς ταύτην ἰδιότητα παραδιδόναι τοῦ ἐνός· οὐς ἐρωτητέον πῶς τὸ εἶναι τοῦτο αὐτῷ ὑπολάβομεν, τοῦ Πλάτωνος καὶ τὸ ἐστὶν ἀφαιροῦντος· πῶς δὲ ἐν ἐκείνοις διακρίνομεν ἕκαστον, καὶ τὸ εἶναι ἕκαστον, καὶ ἀπὸ τῶν συνθέτων ἐπὶ τὰ ἀπλᾶ καὶ θεῖα καὶ ἐνικώτατα τῶν πάντων με-

ταφέρομεν (1) τοὺς τοσοῦτους κανόνας· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ ψυχῆς ἠνεχόμεθα λέγειν, ὡς ἕτερον ψυχῆ καὶ τὸ εἶναι ψυχῆ, οὐδὲ ἐπ' (2) ἄλλου τούτων ἀύλων εἰδῶν· πολλῶ ἄρα μᾶλλον ἐπὶ τῶν θεῶν αὐτῶν παραιτησόμεθα τὰς τοιαύτας εἰσάγειν διαφοράς. Καὶ πῶς γὰρ ἄλλο ἔσται τὸ ἐν καὶ τὸ ἐνὶ εἶναι; λήσομεν οὖν οὕτω τὸ ἐν ποιῶντες οὐχ ἐν, εἴπερ ἀφεῖται τοῦ ἐνὶ εἶναι, καὶ μετέχει κρείττονος ὄντος. Ἄλλοι τοίνυν εἰρήκασιν, ὅτι πάντων αἴτιον ἦν τὸ πρῶτον ὑπὲρ ζῶν, ὑπὲρ νοῦν, ὑπὲρ αὐτὸ τὸ ὄν ἰδρυμένον, ἔχει πῶς τὰς τούτων αἰτίας ἀπάντων ἀφράστως καὶ ἀνεπινοήτως, καὶ τὸν ἐνικώτατον τρόπον· καὶ ἡμῖν μὲν ἀγνώστως· καὶ ἔστι τὰ ἐν αὐτῷ κρύφια τῶν ὄλων αἴτια παραδείγματα πρὸ παραδειγμάτων· καὶ τὸ πρῶτον αὐτὸ ὄλον πρὸ ὄλων, οὐ δεηθὲν μερῶν. Τὸ μὲν γὰρ πρὸ τῶν μερῶν, ὄλων δεῖσθαι πῶς τῶν μερῶν, καὶ τοῦτο εἶναι, ὅπερ ἂν οἶδεν ὁ Πλάτων· τὸ δὲ ὄλον πρὸ τῶν ὄλων οὐδὲν δεῖσθαι (3) μερῶν. Οἱ δὲ ταῦτα λέγοντες οὐδὲν ἐπαίτουσι τοῦ Πλάτωνος, μόνη τῇ ἀφαιρέσει χρῆσθαι δοκιμάζοντες ἐπὶ τοῦ ἐνός· οὐδὲ μνημονεύουσι τῶν ἐν τῇ πρὸς Διόνυσον ἐπιστολῇ γεγραμμένων, καὶ τῆς ἐκεῖ παραινέσεως, μηδὲν τῷ ἐνὶ προσφέρειν, ἀλλὰ πάντα ἀφαιρεῖν ἐγκελευομένης, ἵνα μὴ λαυθάνωμεν (4) τὸ συγγενές τε καὶ ἡμῖν προσῆκον ἀνατιθέντες· τούτω γὰρ δὴ πάντων ἐν ἐκείνοις αἴτιον ἀπεφάνητο

(1) D. μεταγάγειμεν.

αὐτ' : ἐπ' ἄλλου τῶν.

(2) B. ἐπ' ἄλλου τόνων τῶν
αὐλ. C. ἐπ' ἄλλου τόνου τῶν ἀύλων.—Leg. ἐπ' ἄλλου τίνος τῶν.

(3) B. προσδεῖσθαι.

(4) D. λάθωμεν.

κακεῖνο τὸ ζητεῖν ὁποῖόν τι τὸ ἐν. Χωρὶς δὲ τούτων, πῶς ἔτι τὸ ἐν φυλάττομεν (1); τὸ γὰρ τῶν ὄλων (2) ὄλως περιλεπτικώτερον ἐστὶ τῶν ὄλων· ἐνοεῖδες οὖν τὸ ἐν ἐξηρήται καὶ ὑπερέχει πασῆς ὀλότητος· καὶ τὸ μὲν τῶν ὄλων ὄλον, εἶπερ ἄρα τῆ μέσῃ προσήκει τάξει τῶν νοητῶν, ὡς δεῖξομεν· αὕτη γὰρ ὑπερέχει τῆς νοεραῆς ὀλότητος, καὶ περιεῖληφε πανταχόθεν αὐτήν· τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα τῶν νοητῶν ἐστίν. Εἰ δὲ καὶ μὴ μόνον ἀπὸ νοῦ καὶ ζωῆς καὶ ὄντος ἀνιόντες πάντων τὰς ἀγνώστους αἰτίας ἐν τῷ ἐνὶ θήσομεν ἀλλὰ καὶ ἀφ' (3) ἐκάστου τῶν ὄντων, οἷον κάλλους, ἀρετῆς, δικαίου, τῶν ἄλλων ἐκάστου τοσαῦτα ἔσται τῷ πλήθει τὸ ἐν ὁπόσα καὶ ὁ νοῦς, καὶ οὐκ ἂν ἔτι εἴη οὐδαμῶς ἐν, καὶ οὕτω λάθοιμεν ἂν διπλασιάσαντες (4) τὰ ὄντα· αὐτὰ γὰρ ἔσται καὶ τὰ αἰτία αὐτῶν τὰ ἐν τῷ ἐνὶ ὑπάρχοντα· καὶ περὶ τούτων ζητήσομεν, πῶς πολλὰ ὄντα ἕνωται, καὶ ἀναγκάσομεν εἶναι καὶ πρὸ τούτων ἐν, καὶ ἢ κυρίως ἐν αὐτὸ φυλάττοντες πάντα ἀφαιρήσομεν, ἢ πάλιν ἐν ἐκείνῳ πάντα θησόμεθα, καὶ τριπλασιάσομεν τὰ ὄντα, καὶ οὕτως ἐπ' ἀπειρον ἀνιόντες (5), οὐκ ἔτι που στησόμεθα καὶ ἡμεῖς λέγειν πλάτος ἔχειν καὶ τὸ ἐν· ὅπερ ἤδη τινὲς τῶν Πλάτωνος φίλων ἐτόλμησαν λέγειν, καίτοι παντὸς πλάτους ἀπαιτοῦντος ἄλλο τι τῷ πλάτει τὴν ἔνωσιν διδόν, ἢ, μηδενὸς ὄντος τοιούτου, τὸ πλάτος ἐπέισακτον ἔχειν ἔνωσιν εἶναι πρῶτον οὐκ αὐτάρκες διὰ τὴν ἐνώ-

(1) D. φυλάξομεν.

(3) D. ἐφ' ἐκάστου.

(2) Sic Codd.—B. φυλάττομεν;

(4) B. πολλαπλασιάσαντες.

τὸ γάρ τῶν ὄλων ὄλον, εἶπερ ἄρα...

(5) D. προιόντες.

σεως ἐνδειαν. Καλλιον οὖν, ὡσπερ ὁ Πλάτων πεποίηκεν, ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων ἴστασθαι, καὶ διὰ τούτων ἐνδείκνυσθαι τὴν ἐξηρημένην τοῦ ἐνὸς ὑπερβολὴν (1), ὥς οὔτε νοητόν ἐστιν, οὔτε νοερόν, οὔτε ἄλλο τι τῶν ἡμῖν δι' ἐπιβολῶν μεριστῶν γινομένων οὐδέν· πάντων γὰρ ἐν αἴτιον, οὐδέν ἐστι τῶν πάντων· καὶ οὐχ ἡμῖν μὲν ἄγνωστον, ἑαυτῷ δὲ γνωστόν ἐστιν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἀγνωσοῦμεν, ἐπεὶ καὶ τὸ λέγειν ὅτι πηγὴν θεότητος ἐστίν, ὡσπερ ἕνας τῶν καλῶν πάντων τὸ αὐτὸ καλὸν καὶ τὸ πρῶτως καλόν, καὶ ἕνας τῶν ἴσων πάντων τὸ αὐτὸ ἴσον καὶ ἡ πρῶτως ἰσότης· οὐδὲ γὰρ ἐπὶ τούτων ζητοῦμεν τί τὸ αὐτὸ καλόν, ἀλλ' ἐγνωμεν ὅτι πηγὴ τῶν καλῶν, καὶ τοῦτο (2) ἐξαρκεῖν νομίζομεν. Οὕτως ἄρα καὶ τὸ ἐν, ἡ πηγὴ θεότητος πάσης, καὶ ὅ ἐστιν αὐτὸ θεός· πᾶς γὰρ θεός, καθὼς θεός, ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ὑφέστηκεν. Οὐδὲ τοῦτο οὖν ἀπλῶς ὀρθόν· εἰ γὰρ, ὡς φησὶν ὁ Πλάτων, μηδὲ (3) ὄνομά ἐστιν ἐκείνου μηδὲν, πῶς ἂν αὐτὸ θεόν, ἢ ἄλλο τι προσαγορεύοιμεν (4); ἀλλὰ καὶ τοῦτο καὶ τὰ ἄλλα πάντα καταδεέστερα παντελῶς ἐστὶ τῆς ἀγνώστου τοῦ ἐνὸς ὑπεροχῆς. Εἰ δὲ ὅλως χρή τι καταφατικῶς περὶ αὐτῶν λέγειν, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Πλάτωνος ψῆφον, ἄμεινον αὐτὸ πηγὴν θεότητος πάσης καλεῖν (5) ἄλλωσπερ, ἐπεὶ καὶ ἀρχὴν αὐτὸ καὶ αἴτιον τῶν πάντων λέγομεν, καὶ τέλος πάντων, καὶ ἐφετὸν τοῖς πᾶσιν· ἐκείνου γὰρ ἕνεκα πάντα, καὶ ἐκεῖνο

(1) B. περιβολήν.

(2) C. D. καὶ τοῦτε αὐταρκεῖς νομίζομεν.

(3) D. μηδὲν.

(4) D. προσαγορεύομεν.

(5) B. ἀποκαλεῖν.

αἴτιον πάντων καλῶν, ὡς φησιν αὐτὸς ἐν Ἐπιστολαῖς· διὸ οὐκ αὐτὸ λέγομεν τί ἐστίν, ἀλλ' ὅπως ἔχει τὰ μετ' αὐτὸ πρὸς αὐτὸ, καὶ ὧν ἐστίν αἴτιον. Συντόμως ὦν, πᾶσα μὲν θεότης ἐναγές ἐστί, τὸ δὲ αὐτὸ ἐν οὐδὲν ἄλλο ἐστίν ἢ αὐτοθεότης, δι' ἣν πᾶσιν ὑπάρχει θεοῖς τὸ εἶναι θεοῖς· ὡς πᾶσιν οἷς τὸ εἶναι νοῦς ἐκ τοῦ πρώτου νοῦ, καὶ τὸ εἶναι ψυχᾶς, ἐκ τῆς πρώτης ψυχῆς. Τὸ γὰρ πρώτως ὄν αἴτιον τοῖς ἄλλοις τοῦ εἶναι δευτέρως, ὅπερ λέγεται πρώτως. Ταῦτα μὲν οὖν περὶ τούτων· προσακτέον (1) δὲ καὶ τῇ λέξει, καὶ ὅπως ὁ Πλάτων ἐνδείκνυται περὶ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὡς οὐχὶ στερητικῶν οὐσῶν, ἀλλὰ καθ' ὑπεροχὴν τῶν καταφάσεων ἐξηρημένῃν (2). Τὸ γὰρ ἐν, φησιν, οὔτε ὄλον, οὔτε μέρη ἔχον εἶναι δεῖ· τοῦτο δὲ τὸ δεῖ τὴν κατὰ τὸ ἀγαθὸν ὑπεροχὴν ἐνδείκνυται. Τεκμήριον δὲ· τοῖς γὰρ ἐστερημένοις οὐ προστίθεμεν τὸ δεῖ· τίς γὰρ ἂν εἴποι δεῖ τὴν ψυχὴν ἀγνοεῖν ἑαυτήν; ἢ γὰρ ἄγνοια τοῖς γνωστικοῖς στέρησις ἐστίν· οὕτω καὶ αὐτὸς εἶπε περὶ τῶν κακῶν πάντων ὅτι ἀναγκαῖον αὐτὰ εἶναι ἐν τῷ Θεαιτήτῳ. Τὸ οὖν δεῖ μὴ εἶναι οὐ τοῖς ἐστερημένοις ἐστὶ προσιστέον, ἀλλὰ τοῖς κρείττοσι τῶν ἐξῆων· οἷον, δεῖ τὸ πρῶτον μὴ νοεῖν ἑαυτὸ, ὡς κρείττον τοῦ νοεῖν, καὶ δεῖ μὴ πολλὰ εἶναι, ὡς κρείττον τοῦ πολλὰ, καὶ δεῖ μὴ ὄλον εἶναι, μῆτε μέρη ἔχειν, ὡς κρείττον καὶ τούτων· τὸ γὰρ δέον οὐκ ἐστὶ στέρησεως, ἀλλ' ὑπεροχῆς σημαντικόν. Τοῦτο δὴ οὖν καὶ ὁ Πλάτων

(1) Sic Codd. et rectè. Sed

(2) D. ἐξηρημένον.

forte etiam προσεκτέον.

ἐνδεικνύμενος, ὅπερ ἔφην, τὸ δεῖ προστίθῃσιν, εἰς ὑπόμνησιν ἀρχοῦν τῆς τῶν ἀποφάσεων τούτων δυνάμεως, καὶ ἅμα διὰ τούτου δεικνύς ὅτι περὶ ὑφιστάτου τινος ποιεῖται τὸν λόγον, ἀλλ' οὐχὶ περὶ ἀνυπόστατου πράγματος. Τίς γὰρ ἂν εἴποι περὶ τοῦ ἀνυποστάτου, ὅτι δεῖ αὐτὸ εἶναι ἀνυπόστατον ὄν; τὸ γὰρ ἐν (1) φέρεται (2) κατὰ τῶν ὄλων ὑπαρξιν ἐχόντων.

«Οὐκοῦν εἰ μηδὲν ἔχει μέρος, οὔτ' ἀρχὴν, οὔτε τελευτὴν, οὔτε μέσον ἔχει· μέρη γὰρ ἂν ἤδη αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα εἴη. — Ορθῶς.»

Πρότερον ἐχώρισε τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ πρώτου πλήθους· δεύτερον ἀφεῖλε τοῦ ἐνὸς τὴν ὁλότητα, ἢ συνέχει τὸν σύνδεσμον τῶν νεερῶν θεῶν. Καὶ ὅτι ταύτην ἀφεῖλεν, ἀλλ' οὐ τὴν νοητὴν μόνον, ἔσται φανερώτατον ἡμῖν ἀπὸ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως. Εἰσόμμεθα δὲ προϊόντες ἔτι φανερώτερον κακείνο, δι' ἣν αἰτίαν ἤρξατο τῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τούτου τοῦ πλήθους, ὃ καὶ πρότερον εἴπομεν, ἀλλ' οὐχὶ τῆς ἀκρότητος νοητῆς, ἥτις ἐστὶν αὐτὸ τὸ ἐν ὄν, ἀλλὰ τοῦτο τελευταῖον ἀφαιρήσει, παντὺς τοῦ νοητοῦ δεικνύων ἐπέκεινα τὸ ἐν. Τρίτον, ἀφαιρεῖ νῦν τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὴν τελευτὴν, τάξεως τοῦτο σύμβολον ὑφειμένης, ἢ κατὰ τὸ ὄλον καὶ τὸ μέρη ἔχον· καὶ ἐπιστήσομεν ὅπως καὶ τοῦτο πάλιν ἐκ τοῦ πρὸ αὐτοῦ δείκνυσιν ἐπόμενος τοῖς ἀποδεικτικαῖς κανόσιν. Εἰ γὰρ μὴ ἔχοι (3) μέρη τὸ ἐν, οὔτε ἀρχὴν, οὔτε μέσον, οὔτε τέλος ἔξει. Πᾶν γὰρ τὸ

(1) B. C. D. δέον.

(3) B. ἔχει.

(2) D. συμφέρεται.

ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος ἔχον, μέρη ἔχει· ἀλλαμὴν τὸ ἡγούμενον, τὸ ἄρα ἐπόμενον· ἀναιρεθὲν ἄρα τὸ ἡγούμενον, συνανεῖλε τὸ ἐπόμενον. Μερικωτέρας οὖν τὸ ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτήν ἔχον τάξεώς ἐστι σύμβολον· τὸ γὰρ καθολικώτερον αἰτιώτερόν ἐστι, τὸ δὲ μερικώτερον πορρωτέρω τῆς ἀρχῆς (1). Ἐπεὶ καὶ συμβαίνει τοῖς πράγμασι· τὰ γὰρ μέρη ἔχον, οὐ δῆλον εἰ ἀρχὴν ἔχει καὶ μέσον καὶ τελευτήν· τί γὰρ (2) δυοῖν εἴη μερῶν ὄλων; καὶ γὰρ ἡ δυὰς ὄλον τί ἐστι τρόπον τινά, καὶ οὕτως ὡς ἀρχὴν πάντων τῶν μεριστῶν· τὸ δὲ ἀρχὴν ἔχον καὶ τελευτήν, ἐν τριάδι πρῶτον. Εἰ δὲ πᾶν ὄλον λέγει τις εἶναι τριαδικόν, ἀλλ' οὐδὲν κωλύει καὶ οὕτως τὸ μέρη ἔχον κατ' αὐτὸ τοῦτο μήπως εἶναι τέλειον, προϋπάρχον τοῦ τελείου καὶ ὄλου· διὸ καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄλου πεποιήται τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μέρη ἔχειν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν δῆλον καὶ ἀπὸ τῶν προειρημένων· ἀποροῦσι δὲ (3) εἰκότως τινές, πῶς ἐπήνεγκεν ὁ Παρμενίδης ἀνενδοιάστως τὸ, Μέρη γὰρ ἂν ἦδη τὰ τοιαῦτα εἴη. Τοῦτο μὲν γὰρ ἡμῖν ἐπιδείκνυσι σαφῶς, ὅτι πᾶν τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ τέλος μέρη ἔχει τὴν ἑαυτοῦ ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ ἑαυτοῦ τέλος· τὸ δὲ οὐκ ἔστιν ἀληθές· ἢ γοῦν (4) γραμμὴ καὶ ἀρχὴν ἔχει σημεῖον καὶ τέλος· ἀλλ' οὐ μέρη τοσαῦτα φησὶ γραμμῆς· οὐδὲ νοὸς γὰρ ἄπειρα τὰ μέρη πέρας ἔχοντος· τὰ δὲ σημεία ἄπειρά ἐστι· γραμμὴ δὲ ἐκ σημείων οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ὄλος ἐκ σημείων εἶναι τὸ μέγεθος

(1) D. τῆς ἀρχῆς ἐστι.

(3) D. ἐπαποροῦσι.

(2) B. τί γὰρ, εἰ δ.

(4) B. ἢ γὰρ.

δυνατόν. Πρὸς δὴ ταύτην τὴν ἀπειρίαν ρητέον, **πρῶ-**
 τον μὲν ὅτι Πλάτων ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποιούμενος τὸν λόγον
 εἰκότως εἶρηκεν, εἰ ἔχει ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος, **μέρη**
 ἂν αὐτὰ τὰ τοιαῦτα εἴη· οὐ γὰρ ἐξ ἀνομοίων ἔσται
 τὸ ἐν συμπεφορημένον ὡς ἡ γραμμὴ, οὐδὲ ἔξει τοιαύτας
 ἀποπερατώσεις· ἀλλ' εἴπερ ὅλως ἐν αὐτῷ τέλος τις
 ὑποθεῖτο καὶ μέσον καὶ ἀρχήν, ἔσται ταῦτα συμπλη-
 ρωτικὰ τοῦ ἐνὸς, ὥστε καὶ μορίων ἂν ἔχοι λόγον πρὸς
 αὐτό. Καὶ γὰρ ταῦτα ἔξει μέρη, ὥσπερ ἡ τριάς τὴν
 ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὸ τέλος αὐτὰ ἔχει μέρη· ἐπειθ'
 ὅτι καὶ εἴτι πέρατα ἅττα ἔχει, ταῦτα καὶ ἄλλα ἂν ἔχοι
 μέρη πάντα τὰ ὑπὸ τούτων ὀριζόμενα (1)· πέρατα
 γὰρ ὄντα, τινῶν ἔστι πέρατα· καὶ τὸ ταῦτα ἔχον,
 καὶ ἐξ ἐκείνων ἔσται πάντως, ἐν οἷς ταῦτα, καὶ μέρη
 ἔξει ἐκεῖνα· ὥστε τὸ Μέρη ἂν αὐτοῦ τὰ τοιαῦτα εἴη,
 οὐ τὰ ὡς πέρατα, ἀλλὰ τὰ ὡς πεπερασμένα ἀκου-
 σόμεθα. Καὶ γὰρ εἴτι μὲν ἔχει πέρατα, καὶ μέρη ἔχει·
 οὐκ εἴτι δὲ μέρη, πάντως καὶ πέρατα ἔχει, ἀλλὰ ἄλλ'
 ἅττα τῶν μερῶν, ὥσπερ καὶ ἕκαστος τῶν ἀριθμῶν.
 Ὄρθως οὖν εἶπεν, ὅτι πᾶν τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ
 τελευτήν, ἔχοι ἂν μέρη· ἢ γὰρ ταῦτα, ἢ ἐν οἷς ταῦτά
 ἔστι. Πρῶτον μὲν οὖν ταῦτα ρητέον, δεύτερον δὲ, καὶ ὁ
 πολλῷ φαίη ἂν τις ἀληθέστερον, ὅτι τὸ μέρος τῶν πολ-
 λαχῶς (2) ἔστι λεγομένων· καὶ γὰρ τὸ ταῦτά πως τῷ ὅλῳ
 καὶ πάντα ἔχον μερικῶς, ὅσα τὸ ὅλον ὀλικῶς, μέρος
 καλοῦμεν, οἷον τοῦ ὅλου νοῦ μέρος εἶναι τῶν πολλῶν
 ἕκαστον, καίτοι πάντων ὄντων ἐν ἐκάστῳ τῶν εἰδῶν,

(1) D. ὀρισόμενα.

(2) D. πολλαχῶς.

καὶ τὰ ἀπλανῆ μέρος τοῦ παντός, καίτοι καὶ ταύτης τὰ πάντα περιεχούσης, ἀλλ' ἕτερον τρόπον ἢ ὡς ὁ κόσμος. Καὶ ἔτι δεύτερον τὸ συμπληρωματικόν τινος, ὡσπερ λέγομεν μέρη τοῦ παντός τὰς ὄλας σφαιράς, καὶ μέρη τῆς ψυχῆς τὸ διανοητικὸν καὶ δοξα-
 στόν (1). τὰς μὲν γὰρ συμπληροῖ τὸ πᾶν, τὸ δὲ τὴν ψυχὴν. Καὶ πρὸς τούτοις κατὰ τι κοινὸν σημαίνόμενον μέρος λέγομεν πᾶν τὸ ὅπως οὖν τισι συντεταγμένον εἰς ἐνὸς συντέλειαν. Οὕτω γὰρ καὶ τοῦ κόσμου μέρος ἂν εἴποις ἕκαστον ἡμῶν· οὐχ' ὅτι συμπληροῦται τὸ πᾶν, ὡς πᾶν δι' ἡμῶν· οὐδὲ γὰρ ἀτελὲς γίνεται τὸ πᾶν, φθαρέντος τινὸς ἡμῶν· ἀλλ' ὅτι συντετάγμεθα καὶ ἡμεῖς τοῖς ὄλοις μέρεσι τοῦ παντός, καὶ συνδιοικούμεθα τοῖς ἄλλοις πᾶσι (2), καὶ ἐσμὲν ὄλωσ, ὡς ἐν ἐνὶ ζώῳ τῷ κόσμῳ, καὶ αὐτοὶ μέρη τοῦ παντός, καὶ συμπληροῦμεν αὐτὸ, οὐχ ἢ ἔστιν, ἀλλ' ἢ γόνιμόν ἐστι. Τριχῶς οὖν λεγομένου τοῦ μέρους, προειπὼν ὁ Πλάτων, ὡς οὐδὲν ἔχει μέρος τὸ ἐν, δῆλον ὅτι πάσας ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὰς ἐννοίας τοῦ μέρους· καὶ γὰρ πᾶν τὸ ὅπως οὖν μέρος ἔχον, πλῆθος ἔχει· τὸ δὲ ἐν οὐκ ἔχει πλῆθος, οὐδὲ μέρη ἄρα ἔξει οὐδαμῶς· εἰ τοῦτο, οὔτε ἀρχὴν οὔτε μέσον οὔτε τέλος ἂν ἔχοι. Καὶ γὰρ ταῦτα μέρος ἂν φαίης εἶναι τοῦ ἔχοντος αὐτὰ κατὰ τὸ τρίτον σημαίνόμενον τοῦ μέρους, ὃ πᾶν τὸ ὅπως οὖν τισι συντεταγμένον μέρος εἶναι τούτου φησὶ, καὶ διὰ τῆς συντάξεως ἐκείνων

(1) D. δοξαστικόν.

(2) D. ἅπασιν.

συμπεπλήρωται. Καὶ γὰρ ἡ γραμμὴ, καθὸ ἂν γραμμὴ, πάντως ἄλλα ἂν ἔχοι μέρη· καθὸ δὲ μὴ πέρας, πεπερασμένη πάντως ἐκ τούτων ἐστὶν ὡς συμπληρωτικῶν αὐτῶν· διὰ γὰρ ταῦτα πεπερασμένη καλεῖται (1)· καὶ ταῦτα οὖν πεπερασμένα λέγοιτο ἂν, εἰ καὶ μὴ ὡς γραμμί. Πρὸς μὲν οὖν ταύτην τὴν ἀπορίαν οὕτως ἀπαντησόμεθα τὴν τοῦ μέρους διαφορότητα σημεινάντες, καὶ ὅπως ἂν λέγοιτο μέρος καὶ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ἐκείνου ἐν, ὧ ἐστὶ. Καθ' ἑτέραν δὲ αὐτῶν ζήτησιν, ἀποροῦσί τινες πῶς ὁ μὲν Ἀθηναῖος ξένος ἐν Νόμοις φησὶ τὸν θεὸν ἀρχὴν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν πάντων (2) ἔχειν· ὁ δὲ Παρμενίδης ἐν τούτοις δείκνυσιν, ὡς οὔτε ἀρχὴν οὔτε τελευτὴν οὔτε μέσον ἔχει· ταῦτα γὰρ ὑπεναντία φασί πῶς ἐστὶ. Πάλιν δὲ πρὸς ταύτην τὴν ἀπορίαν φασί τινες, ὅτι καὶ ἔχει τὸ πρῶτον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτὴν, καὶ οὐκ ἔχει· κρυφίως γὰρ ἔχει, διηρημένως δὲ οὐκ ἔχει. Πάντα γὰρ ἀφράστως ἐν αὐτῷ καὶ ἀνεπινοήτως, αὐτῷ δὲ γνωστῶς· οὐς οὐκ ἀποδεξόμεθα πάλιν πληθύνοντας τὸ πρῶτον καὶ ὁπωσοῦν· τὸ γὰρ κρύφιον τοῦτο καὶ ἀδιαίρετον πλῆθος ἄλλη προσήκει τάξει τῶν δευτέρων τινὶ καὶ οὐκ αὐτῷ τῷ πρώτῳ τῷ παντός καθαρεύοντι πλῆθους. Ὅλως γὰρ αἱ διαιρέσεις, αἱ μὲν μοναδικαὶ μέχρι τῶν νοητῶν εἰσιν, αἱ δὲ εἰς ἀριθμοὺς ἐκτεινόμεναι (3) περὶ τὰς ἐφεξῆς καὶ τούτων θεωροῦνται διακοσμήσεις· τὸ δὲ ἐν πρὸ πάσης ἐστὶ διαιρέσεως καὶ πρὸ παν-

(1) D. ἀποκαλεῖται.

(3) D. διατεινόμεναι.

(2) C. πάντως ἔχει.

τὸς πλήθους, τοῦ τε ἠνωμένου καὶ διακεκριμένου μόνως ἐν ὑπάρχον. Ἄλλ' ὁ μὲν τούτων λόγος διαβεβλήσθω σαθρὰ φθεγγόμενος· οὐδὲ γὰρ ἄλλοις ἀντιλέγειν προϋθέμεθα, οὐδὲ τὰ τῶν ἄλλων ἐξετάζειν, εἰ μὴ ὅσον πάρεργον (1). Οἱ δὲ γε χαριέστερον πρὸς τὴν ἀπορίαν λέγουσιν, ὅτι περὶ θεοῦ μὲν καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος ποιεῖται τὸν λόγον, περὶ θεοῦ δὲ καὶ ὁ Παρμενίδης· ἀλλ' οὗτος μὲν περὶ τοῦ πρώτου θεοῦ καὶ παντὸς ἐξηρημένου πλήθους, ἐκεῖνος δὲ περὶ τινος θεοῦ κατ' ἄλλην τεταγμένου τάξιν. Καὶ τί γὰρ οὐ δεῖ λέγειν, σαφῶς τοῦ δημιουργοῦ καὶ πατρὸς ὀρθότατα λέγοντος; καὶ γὰρ τὸ, παραπορευόμενος, οὐδὲν προσήκει τῷ ἐνὶ, καὶ τὸ ἔπεσθαι τὴν δίκην αὐτῷ παντελῶς ἄλλην ἡμῖν ἐνδείκνυται τάξιν καὶ ἄλλον θεόν, καὶ ἔχει λόγον ἐπὶ τὸν δημιουργὸν ἀναπέμπειν ἐκεῖνα, τὸν τριχῆ μὲν διελόντα τὸ πᾶν κατὰ τὴν τριάδα τὴν δημιουργικὴν, τῆ δὲ νοερᾷ γνώσει τὰ πάντα περιειληφότα (2), μετὰ δὲ τῆς δίκης τὰ ἄλλα κατευθύνοντα. Εἴρηται μὲν οὖν ὡς περ καὶ ταῦτα ὀρθῶς· ἔτι δὲ τελεώτερον ὁ ἡμέτερος καθηγεμὼν ἔλυε τὴν ἐνστασιν λέγων, ὅτι μὴ ταυτόν ἐστιν ἐπισκοπεῖν ἡμᾶς ὅπως ἔχει πρὸς ἑαυτὸ καὶ πῶς πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἐν, καθάπερ ἐπισημηνάμεθα πολλάκις. Τούτων δὲ διακεκριμένων τῶν προβλημάτων, εἰκότως ὁ Πλάτων νυνὶ θεωρῶν τίνα οὐχ ἔπεται τῷ ἐνὶ πρὸς ἑαυτὸ, καὶ ἀρχὴν καὶ μέσον αὐτοῦ καὶ τελευτὴν ἀπέφησε· ταῦτα γὰρ πλῆθος ἂν ἡμῖν τῷ

(1) B. καθ' ὅσον πάρεργον.
— D. πάρεργόν ἐστι.

(2) D. συμπεριειληφότα.

ἐνὶ συνεισηνεύκεν. Ὁ δὲ γε Ἀθηναῖος ξένος οὐ πῶς ἔχει πρὸς ἑαυτὸν ὁ θεὸς εἶρηκεν, ἀλλὰ πῶς ἔχει πρὸς ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀρχὴν ἔχει καὶ τὰ μέσα καὶ τὴν τελευτὴν, τούτων μὲν ἐν τοῖς πᾶσιν ὄντων, ἀλλ' οὐκ ἐν τῷ θεῷ, τοῦ δὲ θεοῦ, διότι πρὸ πάντων ἐστὶ, καὶ τοῦ ἔχειν ἀρχὴν καὶ μέσα καὶ τελευτὴν καθαρεύοντος, συνέχοντος δὲ τὰ ὄντα πάντα, ἐν οἷς τὰ τρία ταῦτά ἐστιν· ὥστε καὶ εἰ περὶ τοῦ πρώτου ποιεῖται τὸν λόγον καὶ ἐν ἐκείνοις, οὐ μάχεται τοῖς ἐνταῦθα λεγομένοις. Οὐ γὰρ ὅτι ἐν ἑαυτῷ καὶ πρὸς ἑαυτὸν τὴν τριάδα ταύτην ὁ θεὸς ἔχει, λέγει ὁ Ἀθηναῖος ξένος, ἀλλ' ὅπως πᾶσιν ἐπιβέβηκε τοῖς οὖσιν, ἐν οἷς τὰ τρία ἐστὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἐν Ἐπιστολαῖς περὶ τὸν πάντων βασιλέα τὰ πάντα εἶναι φησι, καὶ ἐκείνου ἕνεκα πάντα καὶ ἐκείγον (1) αἰτίων πάντων τῶν καλῶν, δῆλον δὴ ὅτι καὶ ἀρχὴ πάντων ἐστὶν ἐκεῖνος καὶ τέλος καὶ μέσον· ἀλλ' οὐδὲ διὰ τούτο αὐτὸς ἀρχὴν ἔχει καὶ μέσον καὶ τελευτὴν. Καὶ γὰρ ἐκεῖνα πῶς ἔχει πρὸς τὰ ἄλλα διδάσκει, καὶ οὐ πῶς ἔχει πρὸς ἑαυτόν. Τῶν οὖν ἄλλων ἐστὶν ἀρχὴ, μέσον, τέλος τὸ πρῶτον, ἀλλ' οὐκ αὐτὸ διαιρεῖται εἰς ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος· καὶ γὰρ ἐστὶν ἀρχὴ μὲν πάντων, ὅτι ἀπ' αὐτοῦ πάντα· τέλος δὲ, ὅτι ἐπ' αὐτὸ πάντα· πᾶσα γὰρ ἰσθμὸς καὶ πᾶσα κατὰ φύσιν ὀρεξίς πρὸς τὸ ἐν, ὡς μόνως ἀγαθὸν, ἀνατείνεται (2)· μέσον δὲ, ὅτι πάντα τὰ κέντρα τῶν ὄντων εἴτε νοητῶν, εἴτε νοερῶν, εἴτε ψυχικῶν, εἴτε

(1) A. B. C. ἐκεῖνο.

(2) D. ἀποταίνεται.

αἰσθητῶν, εἰς ἓν αὐτὰ διαιρεῖται (1)· ὥστε ἀρχὴ καὶ τέλος ἐστὶ καὶ μέσον πάντων τὸ ἓν, αὐτὸ δὲ πρὸς ἑαυτὸ τούτων οὐδὲν ἔχει, διότι μηδὲ ἄλλο τι πλῆθος· ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πρὸς ἕτερον. Οὕτε γὰρ ἀρχὴν ἔχει, διότι μηδὲν αὐτοῦ κρείττον, μηδὲ ἀπ' αἰτίας ἐστίν· οὔτε τέλος· οὐδενὸς γὰρ ἐστὶν ἕνεκά του· πᾶν δὲ τὸ ἔχον τέλος, ἕνεκά του πάντως ἐστὶ· τὸ δὲ ἓν μόνον, οὐ ἕνεκα, καθάπερ ἡ ὕλη, καὶ τὸ ἔσχατον τῶν ὄλων ἕνεκά του μόνον, οὔτε μέσον ἐστὶ τοῦ ἑνός, περὶ ὃ ἐστὶν ὡς μέσον τὸ ἓν, ἵνα μὴ πολλὰ εἴη τὸ ἓν, ὧν ἐστὶ μέσον πάντων· ἄρα τούτων ἐξήρηται τὸ ἓν, καὶ οὐδὲν δεῖ τούτων αὐτῷ προσφέρειν, ἀλλ', ὥσπερ ὁ Πλάτων ὑφηγεῖται, μένειν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων (2). Καὶ γὰρ ὅταν αὐτὸ λέγωμεν ἐφετὸν, ἢ τέλος τὴν τῶν ἄλλων δηλοῦμεν ἀνάτασιν· φύσεως γὰρ ἀνάγκη πάντα τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἐφίεται τοῦ πρώτου· καὶ πῶς γὰρ ἂν κεκεντρισμένα τῷ πρώτῳ καὶ ἐνεβρίζωμενα δύναίτο μὴ ἐφίεσθαι τῆς ἑαυτῶν αἰτίας; Ταῦτα οὖν ἐστὶ τὰ πρὸς ἐκεῖνο τὴν σχέσιν ἀναδεδεγμένα, ἐκεῖνο δὲ ἀπάντων ὁμοίως ἐξήρηται.

« Καὶ μὴν (3) τελευταίη γε καὶ ἀρχὴ πέρας ἐκάστου;
 « πῶς δ' οὔ;—Ἄπειρον ἄρα τὸ ἓν, εἰ μήτε ἀρχὴν μήτε
 « τελευταίην ἔχει. — Ἄπειρον.

Ἐπὶ μὲν τῆς δευτέρας ὑποθέσεως πρὸς τὴν τρι-
 ἄδα ταύτην ὑποστήσασθαι, τὴν ἀρχὴν λέγω, τὸ μέσον,

(1) D. ὑποδιαιρεῖται.

(3) D. καὶ μὴν γε τελευταίη

(2) D. ἀποφάσεων αὐτῶν.

καί.

τὴν τελευταίαν ὑφίστησι μετὰ τὸ ἐν καὶ πολλὰ καὶ τὸ ὄλον καὶ μέρη ἔχον, τὸ πεπερασμένον καὶ ἄπειρον, τὰς τρεῖς ταύτας ἀντιθέσεις συντάττων· μιᾶς γάρ ἐστι τάξεως θείας ταῦτα σημαντικὰ, μενούσης καὶ προϋούσης καὶ πρὸς ἑαυτὴν συννευούσης, καὶ ἑαυτὴν κατ' ἄκραν ὑπερβολὴν συνεχούσης. Ἐπειθ' οὕτως γεννᾷ πρῶτον μὲν τὸ τὰ ἔσχατα ἔχον· ἔπειτα τὰ ἔχοντα τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ μέσον καὶ τὴν τελευτὴν· τρίτον δὲ, τὸ εὐθὺ καὶ περιφερὲς καὶ μικτὸν ἄλλης τάξεως θείας δευτέρας ὄντα συνθήματα, μετ' ἐκείνην· ἐν δὲ αὐτοῖς νυνὶ προκειμένης, μετὰ τὸ ὄλον καὶ τὸ μέρη ἔχον, ἀπέφησε (1) τοῦ ἐνὸς τὴν ἐξηρημένην τριάδα, τὴν ἀρχὴν, τὸ μέσον, τὴν τελευτὴν, καὶ ἀπὸ τούτου συνήγαγεν ὅτι καὶ ἄπειρόν ἐστι· τὸ τοιοῦτον δὲ ἐστὶ τὸ ἔσχατον οὐκ ἔχον. Ἐν γὰρ τῷ ἀείρω οὐδὲν ἐστὶν ἔσχατον, οὔτε ὡς ἀρχὴν ὄν, οὔτε ὡς τέλος. Ἡδύνατο μὲν οὖν καὶ ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν ἔσχατα δεῖξαι τὸ ἐν ἀναρχόν καὶ ἀτελεύτητον· τὸ δὲ μὴ ἔχον ἔσχατα, ἀπὸ τοῦ μὴ μέρη ἔχειν· εὐθύς ἔδειξεν ὡς ἄρα ἀναρχόν ἐστὶ τὸ ἐν καὶ ἀτελεύτητον, ἵνα ἡ μὴ τρία ἀνθ' ἐνός. Ἀπὸ τούτου δὲ δειχθέντος ἔλαβεν ὡς πόρισμα λοιπὸν ὅτι καὶ ἄπειρόν τὸ ἐν, εἰ ἀναρχόν ἐστὶ καὶ ἀτελεύτητον, μεταλαβὼν τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν τελευτὴν καὶ τὸ πέρασ, ὃ δὴ τῷ ἐσχάτῳ ταυτόν. Δοκεῖ οὖν μοι τὸ μὲν ἄπειρον τοῦτο νῦν, οὐχ ἀπλῶς δηλοῦν τὸ τοῦ πέρατος ἀποφατικόν, ἀλλὰ τὸ τῶν ἐσχάτων ἀναι-

(1) D. ἀπέφηνε.

ρετικόν. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τοίνυν καταφάσκων τὸ ἔσχατον ἔχειν, εἰκότως ἐνταῦθα τοῦτο ἀποφάσκων ἄπειρον ἀποδείκνυσι τὸ ἓν, ὡς μὴ ἔχον ἔσχατα, ἃ δὴ πέρατα καλεῖν (1) εἰώθαμεν· ἐκεῖνο δὲ τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἀντικείμενον αὐτῷ ἄπειρον, ἃ δὴ μετὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη καταφήσει τοῦ ἑνός, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν παραλείπει, ὡς ἔχων αὐτὸ μετὰ τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν ἀνηρημένον ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος, ἢ καὶ πρὸ τούτου διὰ τῶν πολλῶν. Πᾶν γὰρ πεπερασμένον καὶ πᾶν ἄπειρον πλῆθος ἢ πολλὰ ἐστὶ μόνον, ἢ καὶ ὅλον ἅμα καὶ μέρη ἔχον· εἰ μὲν δυνάμει τὸ ἄπειρον ἔχον, κατ' ἐνέργειαν δὲ πεπερασμένον καὶ ὅλον τι ὄν, καὶ μέρη ἔχον, διὰ τούτου πολλὰ ὄν· εἰ δὲ χωρὶς μὲν πεπερασμένον ὄν, χωρὶς δὲ ἄπειρον, κατ' ἐνέργειαν. Ἄμα δὲ ἀδύνατον τῇ μὲν ὅλον τι ὄν, καὶ μέρη ἔχον, τῇ δὲ πολλὰ μόνον εἶναι μὴ κωλυόμενον· καὶ γὰρ τὸ ἄπειρον οὐχ ὅλον ἓν, πολλὰ ὁμως ἐστίν· ἤπερ οὖν ἀπέφησε τὸ ὅλον καὶ τὸ μέρη ἔχον, ταύτῃ τὸ πεπερασμένον καὶ τὸ ἄπειρον τῆν ἀποφάσκειν δυνατόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὅτι ποτε νοεῖ, καὶ ὅπῃ συντέτακται ἀλλήλοις τὸ ὅλον, καὶ τὰ μέρη τῷ πεπερασμένῳ καὶ ἀπείρῳ, δι' ἐκείνων ἡμῶν ἐστὶ καταδῆλον, ὅταν περὶ τοῦ πλῆθους λέγωμεν (2) τῶν θεῶν· νῦν δὲ ὅπως τὸ ἓν πάντων αἷτιον πρόκειται λέγειν, καὶ ὅπως ὑφίστησι πάντας τοὺς θεῖους ἀριθμούς. Ζητεῖν δὲ πάλιν τούτοις εἰώθασι, πῶς ἄπειρον τὸ ἓν·

(1) Β. ἀποκαλεῖν.

(2) Β. εἶπαμεν.

καὶ οἱ μὲν τοῦτο φασιν ἄπειρον προσειρηθῆσθαι τὸ ἐν, ὡς ἀδιεξίτητον (τὸ δὲ οἶον ὁ πέρασ ἐστὶ τὸ μὴ ἔχον ἄλλο πέρασ· καὶ τὸ ἐν οὖν ἀμφοτέρως εἶναι ἄπειρον, ὡς ἀληπτόν τε καὶ ἀπεριήγητον πᾶσι τοῖς δευτέροις, καὶ ὡς πέρασ τῶν ὄλων, καὶ μὴ δεόμενον αὐτὸ πέρατος ἄλλου μηδενός)· οἱ δὲ ὡς ἀπειροδύναμον, καὶ ὡς πάντων γεννητικόν, καὶ ὡς πάσης τῆς ἐν τοῖς οὐσιν ἀπειρίας αἰτιον, καὶ δι' ὄλων τῶν ὄντων ἐκτεῖνον τὴν ἑαυτοῦ δύσιν· πάντα γὰρ ἐν τῷ ἐνὶ κατέχεται, καὶ ἐστὶ διὰ τὸ ἐν, καὶ οὐδ' ἂν ἀποστῆναι δύναιτο μὴ ἐν γενόμενα κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· οἱ δὲ ὡς, ἐπεὶ δὴ πέρασ ὁ νοῦς, ὅτι ὑπὲρ νοῦν τὸ ἐν, διὰ τοῦτο καὶ ἄπειρον εἰρήκασι (1)· δύο γάρ, φασι, ταῦτα μόνον τίθησιν ἐπὶ τοῦ ἐνός ὁ Πλάτων, τό τε ἄπειρον καὶ τὸ ἀκίνητον, ἐπεὶ δὴ νοῦς μὲν πέρασ, ἡ δὲ ψυχὴ κίνησις, ἐνδεικνύμενος ὅτι κρεῖττον ἐκεῖνο καὶ νοῦ καὶ ψυχῆς· τρεῖς γὰρ εἶναι τὰς ἀρχικὰς ὑποστάσεις, ὧν τὴν πρώτην ἐξηγεῖσθαι ταῖν δυοῖν. Ἡμεῖς δὲ χαρίεντα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα νομίζομεν, εἰ καὶ τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δὲ ἥττον ἀποδεχόμεθα· πεισόμεθα δὲ τῷ ἡμετέρῳ καθηγεμόνι πάνυ γε σφόδρα, καὶ ἐν τούτοις εὐθυβόλως τὴν τοῦ Πλάτωνος τετηρακότι διάνοιαν, καὶ ἀξιώσομεν τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεάμονας ὄραν, πρῶτον μὲν πόσαι τάξεις εἰσὶν ἐν τοῖς οὐσι τῆς ἀπειρίας· ἔπειτα ποῖαι τοιαῦται, οἷον ἀντικείμεναι τοῦ πέρατος πρόοδοι· καὶ μετὰ ταῦτα λοιπὸν

(1) D. εἰρήκασιν αὐτό.

ἐπισκέπτεσθαι τί τὸ ἐνταῦθα ἄπειρον· τοῖς γὰρ τὸν τρόπον τοῦτον μειοῦσι τὴν τοῦ προκειμένου ζήτησιν, ῥαδίως ἀναφανήσεται πᾶν τὸ Πλάτωνος βούλημα. Τὴν τοίνυν ἀπειρίαν, ἵνα κάτωθεν ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν, θεατέον μὲν καὶ ἐπὶ τῆς ὕλης, διότι ἀόριστος καθ' αὐτὴν καὶ ἄμορφος καὶ ἀνείδεος· τὰ δὲ εἶδη καὶ αἱ μορφαὶ πέρατα τῆς ὕλης· θεατέον καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποίου σώματος κατὰ τὴν διαίρεσιν· ἐπ' ἄπειρον γὰρ τοῦτο πρῶτον ἀδιαίρετον, ἄτε^ρ πρῶτον διαστατόν· θεατέον δὲ κατὰ τὰς περὶ τὸ ἄπειρον πρώτας ὑφισταμένας ποιότητας, ἐν αἷς τὸ μᾶλλον ἔστι καὶ ἥττον πρώταις· τούτοις γὰρ καὶ ὁ ἐν Φιλήβῳ Σωκράτης ἐχαρκτηήρισε τὸ ἄπειρον. Θεατέον μὲν καὶ ἐπὶ πάσης τῆς γνώσεως· καὶ γὰρ αὕτη τὸ ἄπειρον ἔχει κατὰ τε τὴν αἰγιγεννησίαν, καὶ τὸν ταύτης ἄκαυστον κύκλον, καὶ κατὰ τὰς ἀόριστους τῶν γεννητικῶν ἐξαλλαγὰς, γινομένων αἰεὶ καὶ φθειρομένων, ἐν οἷς καὶ ἡ κατὰ πλῆθος ἀπειρία τὴν γένεσιν ἔχει ἐν τῷ γίνεσθαι μόνον οὔσα, περιδεομένου (1) μηδέποτε οὔσα. Πρὸ δὲ τούτων τὸ ἄπειρον θεατέον ἐπὶ τῆς τοῦ οὐρανοῦ κυκλοφορίας· ἔχει γὰρ καὶ αὕτη τὸ ἄπειρον διὰ τὴν ἀπειροδυναμίαν τοῦ κινουῦντος· σῶμα μὲν γὰρ, καθὸ σῶμα, δύναμιν ἄπειρον οὐκ ἔχει· διὰ δὲ τὴν τοῦ νοῦ μετουσίαν, καὶ τὸ σῶμα αἰεὶ ἔστι, καὶ ἡ κίνησις ἄπειρος·

(1) D. περιδεομένου δὲ. Sic aut περιδίνητος, aut περατο-
Codd. Non liquet quid indè δύνατος, aut περατοείδης.
elici possit. Fortè περιδινή;

ἀκατάληκτος γούν ἐστι καὶ συνεχῆς τὸ αὐτὸ ποιουμένη
τελευτήν τε καὶ ἀρχήν. Καὶ πρὸ τούτων ἐπὶ τῆς ψυχῆς
τὸ ἄπειρον ληπτέον· μεταβατικῶς γὰρ νοοῦσα, δύναμιν
ἀπταίστου κινήσεως ἔχει, καὶ ἔστιν ἀεικίνητος, συνά-
πτουσα τὰς περιόδους ἀλλήλαις, καὶ ἄτρωτον ποιουμένη
τὴν ἐνέργειαν, καὶ μίαν αἰεὶ καὶ ἀνέκλειπτον. Ἔτι πρὸ
τῆς ψυχῆς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ χρόνου θεατέον τοῦ μετροῦν-
τος τῆς ψυχῆς πᾶσαν περίοδον· καὶ γὰρ οὗτός ἐστιν
ἄπειρος ὅλος, διότι ἡ ἐνέργεια αὐτοῦ, δι' ἧς ἀνελίσσει
τὰς κινήσεις τῶν ψυχῶν, καὶ δι' ἧς μετρεῖ τὰς περιόδους
αὐτῶν, κατ' ἀριθμὸν ἰοῦσα ἄπειρός ἐστι κατὰ τὴν
δύναμιν· οὐδέποτε γὰρ ἀπυλῆγει μένουσα καὶ προϊ-
οῦσα, καὶ τοῦ ἐνὸς ἀντεχομένη, καὶ τὸν ἀριθμὸν ἀνελίτ-
τουσα τὸν τῶν κινήσεων τῶν ἄλλων μετρητικόν. Ἀλλὰ
δὴ καὶ πρὸ τοῦ χρόνου θεῶ μοι τὸ ἄπειρον ἐπ' αὐτοῦ
τοῦ νοῦ καὶ τῆς νοεράς ζωῆς· αὕτη γὰρ ἀμετάβατος
καὶ αἰεὶ πᾶσα καὶ ἀθρόα πάρεστιν, αἰώνιος δὲ καὶ ἀπει-
ροδύναμος· τὸ δ' ἀεικίνητον αὐτῆς καὶ ἀνέκλειπτον,
οὐσίας ἐστὶ καὶ δυνάμεως οὐκ ἐπιλειπούσης, ἀλλ' αἰεὶ τὸ
ζῆν ἄγρυπνον ἐχούσης, δι' ἣν καὶ πᾶν τὸ κινούμε-
νον, αἰεὶ δύναται κινεῖσθαι, μετέχον ἐν τῇ κινήσει
τῆς ἐστῶσης ἀπειρίας. Καὶ οὐκ ἄχρι τούτων μόνων τὸ
ἄπειρον, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ νοῦ πάντως αὐτὸς ὁ πολυ-
ύμνητος αἰὼν ἄπειρος, ὅς καὶ πᾶσαν περιέχει τὴν νοε-
ρὰν ἀπειρίαν· πόθεν γὰρ τῷ νῷ τὸ αἰωνίως ζῆν ἢ ἐκ
τοῦ αἰῶνος; Οὗτος οὖν ἄπειρος πρὸ νοῦ κατὰ τὴν
δύναμιν· μᾶλλον δὲ τὰ μὲν ἄλλα κατὰ τὴν δύναμιν
ἄπειρα, ὁ δὲ αἰὼν δύναμις· καὶ γὰρ οὐκ ἄλλο τί ἐστιν

ἡ δύναμις ὁ πρῶτος αἰὼν. Ἐπ' αὐτὴν δὴ τὴν πρωτίστην πηγὴν τῆς ἀπειρίας ἀνάδραμε λοιπὸν, καὶ τὴν κρύφιον αἰτίαν πάντων τῶν ὁποιοῦν ἀνάπειρον γεννήσας καὶ ἀναδραμῶν, ὅψει κατὰ τὴν δύναμιν πάντα ἐκείθεν ἄπειρα. Τοιοῦτον γὰρ, εἰ βούλει, τὸ αὐτοάπειρον· τοιοῦτον παρ' Ὀρφεῖ (1) τὸ χάος, περὶ οὗ καὶ ἐκεῖνος εἶρηκε τὸ Οὐδέ τι πείρας ὑπῆν. Ὁ μὲν γὰρ αἰὼν, εἰ καὶ διὰ τὸ αἰεὶ ἄπειρος, ἀλλὰ ὡς μέτρον δήπου τῶν αἰωνίων καὶ περας ἐστί· τὸ δὲ χάος πρῶτως ἄπειρον, καὶ μόνως ἄπειρον, καὶ πηγὴ πάσης ἀπειρίας, νοητῆς, νοεράς, ψυχικῆς, σωματικῆς, ὑλικῆς. Ὁρᾶς οὖν ὅσαι τάξεις τῆς ἀπειρίας, καὶ ὡς αἰεὶ αἱ δεύτεραι τῶν πρὸ αὐτῶν ἐξήρτηνται· ἦτε γὰρ ὑλικὴ ἀπειρία συνέχεται διὰ τῆς αἰεγενεσίας, ἦτε αἰεγενεσία διὰ τὴν αἰεκινησίαν τοῦ αἰθέρος ἐστὶν ἀνέκλειπτος, καὶ ἡ αἰεκινησία τοῦ αἰθέρος διὰ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἄπαυστον περίοδον ἀποτελεῖται· μίμημα γὰρ ἐστὶν ἐκείνης, καὶ ἡ ταύτης περίοδος διὰ τὴν τοῦ χρόνου συνεχῆ καὶ ἀνέκλειπτον δύναμιν ἀνελίττεται, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ποιουμένη καὶ τελευτὴν διὰ τὸ νῦν τὸ χρονικόν, καὶ ὁ χρόνος ἀπείρως ἐνεργεῖ διὰ τὴν νοεράν ἀπειρίαν τὴν αἰεὶ ἐστῶσαν. Τὸ γὰρ κατ' ἀριθμὸν ἰὸν, ὅταν ἄπειρον ᾖ, διὰ τὴν μένουσαν αἰεὶ αἰτίαν ἄπειρον, περὶ ἣν ἀνελίττεται τοῦτο, καὶ ἦν αἰεὶ ὡσαύτως περιχορεύει. Καὶ ὁ νοῦς ἐπ' ἄπειρον ζῆ διὰ τὸν αἰῶνα· τὸ γὰρ αἰώνιον πᾶσιν, ἐκ τοῦ αἰῶνος· καὶ οὗτός ἐστιν, ὅθεν ἐξήρη-

(1) Hæc accedant Orphicis.

ται πᾶσι, τοῖς μὲν ἀμυδρότερον τὸ εἶναι τε καὶ ζῆν (1).
 Καὶ ὁ αἰὼν ἄπειρος διὰ τὴν πηγὴν τῆς ἀπειρίας, ἢ καὶ
 οὐσίαις πάσαις καὶ δυνάμεσι καὶ ἐνεργείαις καὶ περι-
 ὄδοις καὶ γεννέσεσιν ἄνωθεν χορηγεῖ τὸ ἀνέκλειπτον,
 καὶ μέχρι ταύτης ἀνιούσι, καὶ ἀπὸ ταύτης κατιούσιν ἢ
 τῶν ἀπείρων τάξις· καὶ γὰρ ἢ τῶν καλῶν ἀπὸ τοῦ
 αὐτοκάλλους, καὶ ἢ τῶν ἰσοτήτων ἀπὸ τῆς πρώτης
 ἰσότητος, καὶ ἢ τῶν ἀπειριῶν ἀπὸ τῆς αὐτοαπειρίας.
 Ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν τοῦ ἀπείρου τάξεων εἰρήσθω το-
 σαῦτα· τὴν δὲ τοῦ πέρατος σειρὰν ταύτην συμπροϊ-
 οῦσαν ἄνωθεν ἐπισκεπτέον· Δύο γὰρ ταύτας αἰτίας
 ἅμα παρήγαγεν ὁ θεὸς, πέρας καὶ ἄπειρον· ἢ, ἐπεὶ
 βούλει λέγειν ἡμᾶς Ὀρφικῶς, αἰθέρα καὶ χάος. Τὸ μὲν
 γὰρ ἄπειρον, χάος ἐστίν, ὡς χωρητικὸν πάσης δυνά-
 μεως καὶ πάσης ἀπειρίας, καὶ ὡς περιληπτικὸν τῶν
 ἄλλων, καὶ οἶον τῶν ἀπείρων τὸ ἀπειρότατον· τὸ δὲ
 πέρας, ὁ αἰθήρ, ὅτι καὶ οὗτος ὁ αἰθήρ τὰ πάντα περα-
 τοῖ καὶ μετρεῖ. Πρῶτον μὲν οὖν πέρας τὸ αὐτοπέρας,
 πηγὴ καὶ στίγμα πάντων ἐστὶ τῶν περάτων, νοητῶν,
 νοερῶν, ὑπερκοσμίων, ἐγκοσμίων, μέτρον αὐτὸ τῶν πάν-
 των καὶ ὄρος προὔπαρχον. Δεύτερον δὲ τὸ κατὰ τὸν αἰῶ-
 να· αἰὼν γὰρ ὁμοῦ καὶ ἄπειρός ἐστιν, ὡς εἴρηται, καὶ πέ-
 ρας· καθὸ μὲν γὰρ ἀνεκλείπτου ζωῆς ἐστὶν αἴτιος, καὶ ὡς
 δύναμις τοῦ αἰεὶ χορηγός, ἄπειρός ἐστι· καθὸ δὲ μέτρον
 ἐστὶ πάσης νοεραῆς ἐνεργείας, καὶ ὄρος τῆς τοῦ νεῦ ζωῆς,
 ἄνωθεν αὐτὴν ὀρίζων, πέρας ἐστὶ· καὶ ὄλως καὶ αὐτὸς
 τῶν μιχτῶν ἐστὶ τῶν ἐκ πέρατος καὶ ἀπειρίας ὑφιστα-

(1) Sic Codd. Hic tamen aliquid deesse videtur.

μένων · ὅθεν αὐτὸν οὔτε τὸ πρῶτως ἄπειρον λέγειν ἀξιούμεν · τὸ γὰρ πρῶτως ἑκατέρου ἐξήρηται τῶν μικτῶν πάντων, ὡς φησιν ὁ ἐν τῷ Φιλήβῳ Σωκράτης. Τρίτον τοίνυν τὸ πέρασ ἐν τῷ νῷ θεατέον · καθὸ γὰρ ἐν αὐτῷ μένει κατὰ τὴν νόησιν, καὶ μίαν καὶ αἰεὶ καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει ζωὴν, ὥρισταί καὶ πεπεράσται · τὸ γὰρ ἀμετάβατον καὶ τὸ ἐστὼς πεπερασμένης ἐστὶ φύσεως · καὶ ὅλως ἀριθμὸς ὧν δηλονότι ταύτη μετέχει τοῦ πέρατος. Τέταρτον τοίνυν ὁ χρόνος πέρασ, καὶ ὡς κατ' ἀριθμὸν προΐων, καὶ ὡς μέτρον τῶν ψυχικῶν περιόδων · πανταχοῦ γὰρ τὸ μετροῦν, καθὸ μετρεῖ, καὶ τὸ ἀφορίζον τὰ ἄλλα, τῆς τοῦ πέρατος αἰτίας μετέχον, μετρητικὸν ἐστὶν αὐτοῦ καὶ ἀφοριστικόν. Πέμπτον ἐπὶ τούτοις ἡ τῆς ψυχῆς περίοδος, καὶ ὁ κύκλος ὡσαύτως ἀποτελούμενος, μέτρον ἐστὶν ἀφανὲς πασῶν τῶν φαινομένων κινήσεων · ἀπὸ γὰρ τῆς ζωτικῆς περιφορᾶς ὀρίζεται πᾶσα τῶν ἑτεροκινήτων ἡ ἀνέλιξις. Ἑκτον ἡ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καὶ περὶ τὸ αὐτὸ τοῦ αἰθέρος κινήσεις περατοῦ πανταχόθεν τὸ ἄτακτον τῶν ἐνύλων, καὶ εἰς ἓνα συνελίσθαι κύκλον καὶ αὐτὸ καθ' αὐτὴν ὥρισταί · τὸ γὰρ ἄπειρον αὐτῆς ἐν τῷ πάλιν καὶ πάλιν ἐστὶν, ἀλλ' οὐ τῷ μὴ ἀνακάμπτειν, οὐδὲ οἷα κατ' εὐθειᾶν ἄπειρον, οὐδ' ὡς ἐστερημένον πέρατος κἀνταῦθα τὸ ἄπειρον · ἡ δὲ μία περίοδος τῷ πολλὰκις ἐστὶν ἄπειρος. Ἑβδομον ἡ ἀνέκλειπτος τῶν εἰδῶν ὑπόστασις, τῶν ἐνύλων λέγω, καὶ τὸ μηδὲν τῶν ὅλων ἀπολλύσθαι, καὶ τὸ πάντα ὥρισθαι, τὰ μὲν

καθ' ἕκαστα τοῖς κοινοῖς, τὰ δὲ μέρη τοῖς ὅλοις, δείκνυσι τὴν ἐνταῦθα τοῦ πέρατος πρὸς τὸ ἄπειρον ἀντίθεσιν· ἀπειραχῶς γὰρ ἐξαλλακτομένων τῶν γεννητῶν, ὅμως ὠρίσται τὰ εἶδη, καὶ τὰ αὐτὰ διαμένει, μήτε πλείω μήτε ἐλάττω γιγνόμενα. Ὅγδοον καλεῖσθω πέρας τὸ ποσὸν πᾶν ἰδίως ἐν τοῖς ὑλικοῖς, καθάπερ τὸ ποιὸν ἐλέγετο πρότερον ἄπειρον· οὐ γὰρ ἐπιδέχεται τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ὡς ἐν Φιλήβῳ λέγει Σωκράτης. Ἐννατον ἄποιον σῶμα ὡς ὅλον πέρας ἐστίν, οὐ γὰρ ἐστι κατὰ μέγεθος ἄπειρον, ἀλλὰ τοσοῦτον ὅσον τὸ πᾶν· δεῖ γὰρ ὅλον ὑποκειμένον αὐτὸ λέγεσθαι τοῦ παντός. Δέκατον αὐτὸ τὸ ἔνυλον εἶδος, ὃ κατέχει τὴν ὕλην, καὶ περιορίζει τὸ ἀόριστον αὐτῆς καὶ ἄμορφον, εἰς ὃ καὶ ἀπιδόντες τινές, μόνον εἰς ὕλην καὶ εἶδος ἀνάγουσι τό τε πέρας καὶ ἄπειρον. Τοσαῦται μὲν οὖν καὶ αἱ τοῦ πέρατος τάξεις· ὡς συλλήβδην γὰρ εἰπεῖν, τούτων πολλὰς θεωρήσομεν διαφορότητας. Λοιπὸν δὲ ἐπισκεπτέον πότερον οὕτως ἄπειρον εἴρηται τὸ ἐν, ὡς τὴν ἐν τοῖς οὖσιν ἀπειρίαν λαμβάνομεν καταφατικῶς, ἢ ἄλλως πως. Ἄλλ' εἰ πρὸς τοῦτο λέγοιτο τὸ ἄπειρον, ἔδει μᾶλλον αὐτὸ λέγειν οὐκ ἄπειρον· ἐπὶ πάσης γὰρ ἀντιθέσεως, ἀναγκαῖον ἢ ἐξαιρεῖσθαι τὸ ἐν ἀμφοτέρων τῶν ἀντικειμένων, καὶ μὴ εἶναι μηδέτερον αὐτῶν, ἢ τῷ τοῦ κρείττονος αὐτὸ μᾶλλον ὀνόματι προσαγορεύεσθαι. Καὶ γὰρ τῷ πάντων ἀρίστῳ χρῆ προσφέρειν τὸ ἀόριστον, ἀλλ' οὐ τὸ ὀπωσοῦν καταδέεστερον. Οὕτως ἀντιθέσεως οὐσης τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ πλῆθος, ἐν ἐκείνῳ προσείπομεν

καὶ αἰτίου πρὸς αἰτιατὸν, αἷτιον ἐκεῖνο προσονομάσομεν κρεῖττον γὰρ τοῦ μὲν αἰτιατοῦ τὸ αἷτιον, τοῦ δὲ πλήθους τὸ ἓν. Δέον δὲ ἦν ἢ καὶ ὑπὲρ αἷτιον αὐτὸ καὶ ὑπὲρ ἓν ἀποκαλεῖν, ἢ ἓν καὶ αἷτιον, ἀλλὰ μὴ πλήθος καὶ αἰτιατὸν (1)· τίμη γὰρ ἀπονέμοιμεν τὰ σεμνότερα, τὰ χείρονα αὐτῶν εἰς τὸ ἓν ἀναπέμποντες; Εἰτοίνου καὶ τὸ πέρασ τοῦ ἀπείρου κρεῖσσον, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀπείρου τὸ ὄνομα ἐκεῖνο προσοῖσομεν· οὐδὲ γὰρ ἦν θέμις ἀπὸ τοῦ χείρονος εἰς ἐκείνας τὰς ἐπωνυμίας ἀναπέμπειν, ἀλλ' ὅπερ ἐνδειξάμεθα καὶ πρότερον, κατὰ τὴν ἀπόφασιν ἀπὸ τοῦ κρεῖττονος· τὸ γὰρ ἄπειρον τοῦτο ταῦτὸν τῷ οὐ πέρασ ἔχον, καὶ τῷ ἀμερίστῳ τὸ οὐ μέρη ἔχον, ὅταν τάττηται τὸ ἀμερὲς ἐπὶ τοῦ ἐνός. Εἰ δὲ καὶ μήποτε ἀπ' αἰτίας ἄλλης ἐστὶ, μήτε ἔστιν αὐτοῦ ἄλλο τι τελικὸν αἷτιον, εἰκότως ἄπειρον· περατοῦται γὰρ ἕκαστον ἀπὸ τοῦ αἰτίου, καὶ ἔστι τοῦ οἰκείου τέλους τυγχάνον. Εἴτε οὖν νοητὸν τί ἐστὶ πέρασ, εἴτε νοερὸν, ἐπέκεινα τὸ ἓν ἐστὶ πάσης τῆς τοῦ πέρατος σειρᾶς. Εἰ δὲ ἐν Νόμοις μέτρον λέγεται τῶν ὄλων ὁ θεός, οὐ χρὴ θαυμάζειν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ὡς πάντων (2) ἐφεστὸν, καὶ ὡς ἀφορίζον πᾶσι τό τε εἶναι καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν τελειότητα, μέτρον προσηγόρευται πάντων· ἐνταῦθα δὲ ὡς αὐτὸ πέρατος οὐδενός, οὐδὲ ἄλλου μέτρου δεόμενον, ἄπειρον εἶναι δέδεικται· πάντα γὰρ ὡς αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ διὰ τούτων ἀποφασκόμενα. Ἄπειρον οὖν καὶ ὑπὲρ πᾶν πέρασ· οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ἐν τῷ πρὸς αὐτὸ πέρασ· οὐδὲ

(1) B. καὶ αἰτιατὸν ὁμοῦ.

(2) D. πάντως.

γὰρ ἀρχή, καθάπερ εἶπομεν, οὐδὲ μέσον, οὐδὲ τέλος. Ὅθεν ἡμεῖς εἰς ταυτὸν ἤγομεν τὸ ἄπειρον τοῦτο τῷ ἔσχατα μὴ ἔχειν, ὡς τὸ ἀμερὲς τῷ μέρη μὴ ἔχειν, καὶ ἐκεῖνο λέγομεν ἀποφάσκεισθαι τὰ ἔσχατα ἔχον διὰ τοῦ ἀπείρου, μήτε δύναμιν εἰς τὸ ἐν ἀναπέμποντες, μήτε πλῆθος ἀόριστον, μήτ' ἄλλο τι τῶν ὑπὸ τοῦ ἀπείρου σημαινομένων, ἀλλὰ τὸ παρ' οὐθενὸς ὀριζόμενον, οὐδὲ ἔχον ἢ οἰκείαν ἀρχὴν ἢ τελευτήν, ἅπερ ἔσχατα λέγεται τῶν ἐχόντων αὐτά· μόνον εἰς τὸ ἐν ἀναπέμποντες, ἐπομένως τοῖς ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει καταφατικῶς δεικνυμένοις.

« Καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα, οὔτε γὰρ στρογγύλον, οὔτε εὐθέος μετέχει. — Πως; »

Πρῶτον ἀφεῖλε τοῦ ἐνός τὰ πολλὰ· τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἀπὸ κοινῆς ἐννοίας· δεύτερον δὲ τὸ μέρη καὶ τὸ ὅλον ἔχον· τοῦτο διὰ τοῦ μὴ εἶναι πολλὰ τὸ ἐν· τρίτον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τέλος μὴ ἔχειν· τοῦτο διὰ τοῦ μέρη μὴ ἔχειν· τούτῳ δὲ ὡς πόρισμα ἐπόμενον ἔλαβον ὅτι ἐπέκεινα καὶ τοῦ πέρατός ἐστι τοῦ συντεταγμένου τοῖς μέρεσι, καὶ ποιοῦντος τὸ ἔσχατον ἔχον· τὸ δὲ πέρας δισσόν, ὡς ἀρχὴ καὶ ὡς τέλος· τέταρτον νῦν ἀναιρεῖ τὸ εὐθὺ καὶ περιφερές, ὅπερ καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει τάξει μετὰ τὸ ἔσχατον ἔχον καὶ τὸ ἀρχὴν καὶ μέσον ἔχον καὶ τελευτήν. Πρὶν δὲ συλλογιστικῶς ἀποδείξῃ τὸ τέταρτον, προαγορεύει τὸ συμπέρασμα λέγων, καὶ ἄνευ σχήματος ἄρα. Δεῖ γὰρ τὰς ἐπιβολὰς νοεράς ἡγεῖσθαι τῶν ἐπιστημονικῶν συλλογισμῶν, ἐπειδὴ καὶ ὁ νοῦς τὰς ἀρχὰς περιέχει τῆς ἐπιστήμης. Μιμεῖται οὖν ἢ μὲν τοῦ συμπεράσματος πρόληψις· τὴν

ἀθρόαν ἐπιβολὴν τοῦ νοῦ · ἡ δὲ διὰ τῶν συλλογισμῶν ἀγωγή, τὴν τῆς ἐπιστήμης ἀνέλιξιν τὴν ἀπὸ τοῦ νοῦ προερχομένην. Καὶ ὄρα ὅπως τὸ συμπέρασμα κοινότερον ἐστὶ τῶν συλλογισμῶν · οἱ μὲν γὰρ χωρὶς ἀπολαβόντες τὸ εὐθύς καὶ χωρὶς τὸ στρογγύλον, οὕτω ποιῶνται τὴν ἀπόδειξιν · τὸ δὲ ἀπλῶς ἄνευ σχήματος εἶναι τίθεται τὸ ἐν. Τοῦτο μὲν οὖν δῆλον · ἤδη δὲ περὶ αὐτῶν λέγωμεν. Ἔστι δὲ οὖν κοινὰ ταῦτα εἶδη πάντων τῶν διαστημάτων · καὶ γὰρ τὰς γραμμὰς τῷ εὐθεῖ καὶ περιφερῆ διαιροῦμεν καὶ μικτῷ, καὶ τὰς ἐπιφανείας ὡσαύτως, καὶ τὰ στερεά · πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἐν γραμμαῖς εὐθὺ καὶ περιφερὲς ἀσχημάτιστόν ἐστι· τὸ δὲ ἐν ἐπιφανείαις ἢ στερεοῖς, σχήματός ἐστι δεκτικόν · καλεῖται δὲ τὰ μὲν εὐθύς γραμμικὰ, τὰ δὲ περιφερῆ γραμμικὰ, τὰ δὲ μικτὰ ἐκ τούτων. Ἔοικεν οὖν ταῦτα παραλαβεῖν ὁ Πλάτων, ὅσα δηλωτικὰ σχημάτων ἐστίν, ἀλλ' οὐκ εἶτι εὐθὺ μόνον ἢ περιφερὲς ἀσχημάτιστον. Εἴρηται γὰρ ἤδη τὸ ἐν καὶ δέδεικται μὴ ἔχον πέρατα · ὥστε τοῦτο δεῖ αὐτοῦ ἀποφάσκεισθαι, τὸ εὐθὺ τὸ πέρατα ἔχον · τοιοῦτον δὲ τὸ ἐσχηματισμένον · πέρατα γὰρ τὰ περιληπτικὰ λαμβάνει τῶν πεπερασμένων, ἃ δὲ μόνοις ὑπάρχει τοῖς ἐσχηματισμένοις. Καὶ μὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀκρίβειαν τῆς λέξεως θαυμάζειν ἄξιον · οὐ (1) γὰρ εἶπε τὸ μῆτε εὐθὺ μῆτε στρογγύλον εἶναι (τοῦτο γὰρ οὐπω συνῆγεν (2) ὅτι ἄνευ σχήματός ἐστι · τί γὰρ ἐκόλυε τῶν μέσων τι σχημάτων ἔχειν, οἷον κύλινδρον, ἢ κῶνον, ἢ ἄλλο τι τῶν μικτῶν;) ἀλλὰ μῆτε εὐ-

(1) B C. D, εἰ.

(2) D. συνήγαγεν.

θεός αὐτὸ, μήτε στρογγύλου μετέχειν. Καὶ γὰρ εἴτι τῶν μικτῶν αὐτῷ σχῆμα δοίημεν, μεθέξει τούτων ἀμφοτέρων · λέγω δὲ πότερον ἢ ζητοῦμεν λευκὸν ἐστὶν ἢ φύσις ἢ μέλαν, εἰ μὲν δείξαιμι μήτε λευκὸν οὖσαν κίτην, μήτε μέλαν, οὕτω δέδεικται πάντως ὅτι ἀχρώματος (1) · εἰ δὲ ὅτι μήτε λευκοῦ μετέχει μήτε μέλανος, δέδεικται πάντως ὅτι ἀχρώματος · καὶ γὰρ τὰ (2) μέσα χρῶνται τῇ χρημάτων μεθέξει τούτων ἀμφοτέρων, ἐπειδὴ τὰ μέσα ἐκ τῶν ἄκρων. Αὐτὸς οὖν καὶ τὸ ἐν ἔφατο μὴ μετέχειν στρογγύλου καὶ εὐθέος, ἵνα μήτε τούτων ἔχη μηδέτερον, μήτε τῶν μέσων μηδὲν, ἃ τὸ ἔχον τούτων ἀναγκαῖον μετεληχέναι. Καὶ γὰρ ὁ κῶνος καὶ ὁ κύλινδρος ἔχει τινὰ πάντως ἔσχατα, καὶ ἀρχὴν, καὶ τελευτήν, διότι μετέχει πῶς ταῦτα τοῦ στρογγύλου καὶ τοῦ εὐθέος, ὡς ὁ ταῦτα καὶ τὴν τούτων μεθεξίν ἀναιρῶν λόγος συναναιρεῖ καὶ τὴν τῶν μέσων καὶ ἐσχάτων (3) μεθεξίν. Καὶ μὲν δὴ καὶ τοῦτο δῆλον, ὅτι τοῦτο τὸ συμπέρασμα τοῦ πρὸ αὐτοῦ μερικώτερόν ἐστιν · εἴτι γὰρ μετέχει σχήματος, ἔχει καὶ ἄκρα καὶ μέσον · οὐ μέντοι πᾶν τὸ ἔχον ἄκρα καὶ μέσον · ἤδη μετέχει σχήματος · καὶ γὰρ γραμμὴν ἔχειν ἄκρα καὶ μέσον δυνατὸν, καὶ ἀριθμὸν καὶ χρόνον καὶ κίνησιν (4), ἃ δὴ πάντα ἐστὶν ἀσχημάτιστα. Καθολικώτερον ἄρα τοῦτό ἐστι μᾶλλον, ἢ τὸ σχήματος μετέχειν, ἀλλ' οὐχὶ τοῦτο αἴτιον (5) τῆς ἐκείνου ἀποφά-

(1) D. ἀχρώματος ἐστὶ.

(3) B. μέσων ἐν τούτοις μεθ.

(2) B. τοῦ μέσων. A. B. C. D

(4) B. καὶ κίνησιν ὁμοίως.

ἐχρῶντι. Locus hic corruptus videtur.

(5) D. τούτ' αὐτό.

σεως. Ἀλλαμὴν καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπὶ τὸ στρογγύλον καὶ εὐθύ μετάβασις πάνυ γέγονεν εἰκότως· δυνατὸν μὲν γὰρ ἦν καὶ καθόλου τὸ σχῆμα ἀποφῆσαι τοῦ ἐνός, ἐν δειξάμενον ὅτι τὸ μὲν σχῆμα πέρασ ἔχει καὶ ὄρον, τὸ δὲ ἐν οὐδενός πέρατος οὐδὲ ὄρου δεκτικόν ἐστιν· ἀλλὰ βούλεται κατὰ τὰς δύο συστοιχίας ἄνωθεν προσάγειν τὸν λόγον, καὶ οὕτως ἐξ ἀρχῆς ἔλαβε μετὰ τὰ πολλὰ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη, καὶ πάλιν ἄκρα καὶ μέσον, καὶ πάλιν εὐθύ καὶ στρογγύλον, καὶ αὐθις τὸ ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ, καὶ ἐφεξῆς τὸ ἐστάναι καὶ κείσθαι· καὶ διὰ τῆς λήψεως ταύτης ἐνδεικνύμενος ὅτι τὸ ἐν οὐδέν ἐστι τούτων· οὔτε γὰρ ἄμφω τὰ ἀντικείμενα δυνατὸν αὐτὸ εἶναι (οὐ γὰρ ἂν ἔτι μένει κατὰ τὴν ὑπόθεσιν) οὔτε τὸ ἕτερον τούτων· ἔχει γὰρ ἂν τι ἑαυτῷ μαχόμενόν πως καὶ ἀντικείμενον. Δεῖ δὲ πρὸ πάσης ἀντιθέσεως εἶναι τὸ ἐν, ἢ οὐ πάντων ἂν εἶη αἷτιον· οὐ γὰρ ὦν καὶ τὸ ἀντικείμενον. Κατὰ τὰς δύο οὖν σειρὰς τῶν ὄντων προῖων, εἰκότως καὶ νῦν ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπὶ τὸ στρογγύλον καὶ εὐθύ μετῆλθε, καὶ μετελθὼν οὕτω πεποιήται τὸν λόγον, ὡς ἂν μετὰ τούτων καὶ ἅπαν ἄλλο σχῆμα τοῦ ἐνός ἀποφῆσαι, τῷ μετέχειν χρησάμενος, ὃ καὶ τοῖς μικτοῖς ὑπάρχει τῶν σχημάτων. Ταῦτα μὲν οὖν εἰρήσθω περὶ τῶν λέξεων ἡμῖν· ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐν Φαίδρῳ τὴν νοητὴν ἀκρότητα τῶν νοερῶν, ἣν ἐκάλεσεν (1) ὑπερουράνιον τόπον, ἐν ἐκείνοις ἀκρότατον καὶ

(1) D. ἀπεκάλεσεν.

ἀσχημάτιστον καὶ ἀναφῆ προσείρηκεν, ἄρα ὡσαύτως
 ἐκείνην τε τὴν τάξιν ἀσχημάτιστον καὶ τὸ ἐν εἶναι
 φατέον ἡμῖν, ἢ ἄλλον τρόπον; καὶ τίνα τοῦτον; Οὐδὲ
 γὰρ ὁ αὐτὸς τῆς ἀποφάσεως τρόπος ἐπὶ τε ἐκείνης καὶ
 τοῦ ἐνός. Ἐκείνης μὲν γὰρ τὰ μὲν ἀπέφησε, τὰ δὲ
 κατέφησε· καὶ γὰρ οὐσίαν αὐτὴν εἶπε, καὶ ὄντων οὐσαν
 καὶ ψυχῆς κυβερνήτη μόνῳ θεατῆν, καὶ περὶ αὐτὴν
 εἶναι τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος, διότι καὶ πρὸ
 αὐτῆς ἄλλην· καὶ τῶν μὲν ἐξήρητο, τῶν δὲ αὐτῆ
 μετελάγχανε. Τοῦ δὲ ἐνός πάντα ἀποφάσκει, κατα-
 φάσκει δὲ οὐδέν· οὐδὲν γὰρ ἦν πρὸ τοῦ ἐνός, ἀλλὰ
 πάντων ὁμοίως ἐξήρητο τῶν ὄντων. Ἔτερος οὖν ὄγε
 τρόπος τῆς ἀφαιρέσεως, καὶ εἰ βούλει μὴ παρέργως
 προσέχειν καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀνόμασιν, εὐρήσεις εἰκότως
 ἐκείνην μὲν ἀσχημάτιστον, οὕτωςι κεκλημένην, τὸ δὲ
 ἐν οὐδενὸς σχήματος μετέχον. Ἔστι δὲ οὐ ταῦτόν τού-
 των ἐκάτερον τῷ λοιπῷ, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀμερὲς τῷ
 μηδὲν μέρος ἔχειν. Κατὰ τὸν αὐτὸν οὖν τρόπον κά-
 κείνην μὲν τὴν οὐσίαν ἀσχημάτιστον προσείρηκε, τὸ δὲ
 ἐν μηδενὸς σχήματος μετέχον. Εἰ οὖν δεῖ τὰ δοκοῦντα
 διαρρήδην εἰπεῖν, ἐκείνη μὲν; ἄτε τὸ νοερὸν σχῆμα
 παράγουσα, ἀσχημάτιστος εἶρηται, ὡς κρείττων αὐτοῦ
 παντελῶς ὑπάρχουσα, καὶ ὡς γεννητικὴ τοῦ τοιούτου
 σχήματος. Ἄλλ' οὐδὲ ἄρα σχήματος ἦν ὑφειμένη
 τοῦ νοητοῦ. Καὶ γὰρ τοῦ σχήματος καὶ τοῦ ὄλου καὶ
 τοῦ πλήθους καὶ πάντων ὁ νοητὸς νοῦς περιέχει τὰς
 νοητὰς αἰτίας· καὶ ἔστι σχήματα μὲν πάντα ἄγνωστα

καὶ ἄρρητα, ὧν ἀπὸ τῶν νοητῶν ἡ ἔκφρασις ἀρχεται, γνῶριμα (1) μόνῳ τῷ νοητῷ νῶ, καὶ ἐν ἄλλοις, ἧ τι τοιοῦτον, ὥσπερ οὖν ἐστὶ, τῶν μετ' ἐκεῖνον τῶν θεῶν ἀπ' ἐκείνου πᾶσιν ἐγκριταί· τὰ δὲ γνωστὰ καὶ ῥητὰ ταῖς δυνάμεσι προσήκοντα τῶν θεῶν, ἀλλ' οὐχὶ ταῖς ὑπάρξεσιν αὐταῖς, καθ' ἃς ἔχουσι τὸ εἶναι θεοὶ, καὶ ταῖς νοεραῖς οὐσίαις, δι' ὧν ἐκφαίνονται τοῖς νοεροῖς ὄμμασι τῶν ψυχῶν. Τούτων δὲ πάντων ὁ νοητὸς νοῦς περιεῖληψε τὴν ἐνοειδῆ καὶ μόνην αἰτίαν, ὁ δὲ ὑπερουράνιος τόπος, ἐν τοῖς νοεροῖς ὧν ἀκρότατος, τῶν νοερῶν σχημάτων ἐστὶν ἀρχὴ πάντων, ὡς ἐνδείκνυμεν ἐξηγούμενοι τὸν Φαίδρον. Διόπερ ἀσχημάτιστος μὲν, οὐχ ἀπλῶς δὲ παντὸς ἐξήρημένη σχήματος ἐστὶ· προήλθε μὲν κατὰ τὴν ἀκρότητα τὴν τοῦ πατρὸς, καὶ τὸ ἄρρητον αὐτοῦ σύνθημα· καταδεέστερος δὲ ἐστὶ τῶν ἐν ἑαυτῷ σχημάτων. Τὸ δὲ ἐν παντὸς τοῦ τῶν σχημάτων διακόσμου τοῦ τε κρυφίου καὶ τοῦ νοεροῦ τελείως ὑπερίδρυται τῶν, τε ἀγνώστων πάντων καὶ τῶν γνωστῶν ἐξήρηται σχημάτων. Τίνα δὲ ἔχει ταῦτα διαφορὰν, αὐτοῖς ἐστὶ γνῶριμον τοῖς τῶν θεῶν ὑπηκόοις γενομένοις. Καὶ ὅτι καὶ Πλάτων οἶδε καὶ ἐκεῖνα τὰ σχήματα, δι' ἄλλων δεδείχαμεν λόγων. Διόπερ οὐδενὸς μετέχειν σχήματος λέγει τὸ ἐν· καὶ γὰρ ἡ νοητὴ τῶν σχημάτων αἰτία καὶ τὸ νοερὸν σχῆμα ὑφεῖται τοῦ ἐνός· οὐκ ἄρα τούτων ἐστὶ τὸ ἀσχημάτιστον τῷ μηδὲν σχῆμα ἔχειν, καθάπερ προεῖρηται.

(1) B. γνῶρισμα μόνῳ. D. γνῶριμα.

«Στρογγύλον δὲ πού ἐστὶ τοῦτο, οὐ ἂν τὰ ἔσχατα
 «πανταχῇ (1) ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχοι; — Ναί.
 « — Καὶ μὴν εὐθύ γε, οὐ ἂν τὸ μέσον ἀμφοῖν τοῖν
 «ἔσχατοιν (2) ἐπίπροσθεν εἴη. — Οὕτως.»

Τὸ εὐθὺ τοῦτο καὶ τὸ στρογγύλον, καὶ ὅπως
 ἐπὶ τῶν θείων πραγμάτων ἐπαληθεύουσιν οἱ ῥηθέντες
 λόγοι, δῆλον ὡς οὐ μαθηματικῶς ταῦτα καὶ δεδημευ-
 μένως ἀκουστέον, ἀλλὰ τῇ προκειμένη θεωρίᾳ πρε πόν-
 τως. Ἢδη μὲν οὖν τινες τοῦτο τὸ εὐθὺ, τὸ ἀκλινὲς
 εἰρήχασιν εἶναι τοῦ νοῦ καὶ τὸ ἄτρεπτον· τὸ δὲ στρογ-
 γύλον, τὸ εἰς ἑαυτὸ συννεῦον καὶ τὸ περὶ ἑαυτὸ ἐνεργοῦν.
 Τοῦτο δὲ ὁ Παρμενίδης μνημονεῦει σφαίρης ἐναλίγκιον
 ὄγκῳ μεσόθεν ἰσοπαλὲς πάντῃ (3) τὸ ὄν ἀποφηνάμενος,
 ὅθεν καὶ φασὶ τινες τὸν Πλάτωνα διὰ τῆς ἀποδείξεως
 ταύτης ὑπομιμνήσκειν τὸν ἐν τοῖς ποιήμασι Παρμενίδην,
 ὡς τὸ ἐν ἐξήρηται παντὸς σχήματος περιφεροῦς καὶ
 εὐθέος. Ἡμεῖς δὲ ταῦτα μὲν οὐκ ἀποδεχόμεθα δι-
 στάντα τῆς τῶν παλαιῶν φιλοσοφίας, καὶ αὐτὸν ἑαυτοῦ
 ποιοῦντα (4) τὸν Παρμενίδην κατήγορον, καὶ ταῦ-
 τα ἐν Πλατωνικῇ σκηνῇ, παρ' ἧ (5) πολλαὶ καὶ τοῦ
 Παρμενίδου γεγόνασιν ἀναρρήσεις, τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος περὶ τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον σέβας ἀνακηρύττουσαι.
 Καὶ γὰρ ὁ μὲν εἰς ἄλλο ἐν, ὁ δὲ εἰς ἄλλο βλέπων ἀπο-
 φάσκει τὸ σφαιρικὸν εἶδος ἢ καταφάσκει τοῦ ἐνός· τὸ
 δὲ εὐθὺ τοῦτο καὶ τὸ στρογγύλον ἐξηγοῦμεθα κατὰ τε

(1) D. πάντα.

(4) B. διῆστᾶν τὰς... ποι-

(2) B. D. ἀκρῖν.

εῦντες.

(3) Fragm. Parmen. p. 76.

(5) D. παρ' ἡμῖν.

τὴν πρόοδον καὶ τὴν ἐπιστροφὴν · ἡ μὲν γὰρ πρόοδος κατὰ τὸ εὐθὺ θεωρεῖται καὶ τοῦτο ποιουμένη τέλος ἑαυτῆς. Ἐκαστον οὖν τῶν νοερῶν καὶ πρόεισιν ἐπὶ πάντα κατὰ τὸ εὐθὺ, καὶ ἔστραπται πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀγαθόν· ὁ δὲ μῆσον ἐστὶν ἐν ἐκάστω, διότι πανταχόθεν ἕκαστον ὁμοίως αὐτὸ περιπτύσσεται, καὶ ὡς εἰς κέντρον ἐκεῖνο συνερεῖδει πᾶν τὸ ἑαυτοῦ πλῆθος καὶ πάσας ἑαυτοῦ τὰς δυνάμεις. Εἰ τοίνυν λέγεις στρογγύλον μὲν εἶναι τῶν νοερῶν ἕκαστον, καὶ πάντα ἀπὸ τοῦ μέσου ἴσον ἀπέχειν· παντὶ γὰρ ἑαυτῷ κατὰ τὸ ἴσον ἠνωται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀγαθόν, καὶ οὐ τῆ μὲν μᾶλλον ἀφέστηκεν αὐτοῦ, τῆ δὲ ἥττον, καθάπερ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς τὸν ἵππον ὁ μὲν ἄγει πρὸς τὸ ἀγαθόν, ὁ δὲ βρίθει πρὸς τὴν γῆν, ἀλλὰ πανταχόθεν ὁμοίως αὐτοῦ περιδράττεται κέντρον τάξιν ἔχοντος. Εὐθὺ δὲ, οὐ τὸ μέσον ἐπιπροσθοῦν τοῖς ἄκροις· ὅτι δὴ κατὰ τὴν πρόοδον τὰ πράγματα χωρίζεται ἀλλήλων, ἀπὸ τοῦ μείναντος τὸ προῖον, καὶ ἀπὸ τοῦ ἠνωμένου τὸ πληθυνόμενον, ὀρθῶς ἂν εἴποις καὶ τῶν πραγμάτων ἐστοχασμένως· εἰ γὰρ ἐθέλοις κατιδεῖν, εὖροις ἂν ὡς ἡ πρόοδος ἐστὶν ἡ διακρίνουσα τὰ πράγματα ἀλλήλων, καὶ προϊούσα τὰ μὲν πρῶτα, τὰ δὲ μέσα, τὰ δὲ τελευταῖα, καὶ τὰ μέσα τῶν τελευταίων ὄντα καὶ πρῶτον διοριστικὰ, καὶ οἷον ἐμπροσθεν· ἡ δὲ ἐπιστροφή πάντα συνάπτει πάλιν, καὶ εἰς ἓν συνάγει τὸ κοινὸν τῶν ὄντων ἐφετόν. Ἔστιν ἄρα ἐν ἐκείνοις καὶ τῶν ὀρισμῶν τούτων ἕκαστος, ὧν πρῶτως μετέχει τὰ νοερά γένη τῶν θεῶν ἅμα καὶ πρὸς ἑαυτὰ· ταῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μά-

λιστα χαρακτηριζόμενα · δευτέρως δὲ ἀπὸ τούτων αἱ
 ψυχὰι μετέχουσι τοῦ τε εὐθέος καὶ τοῦ περιφεροῦς,
 προῖοῦσαι μὲν γραμμικῶς, εἰς κύκλον δὲ αὐθις κατα-
 καμπτόμεναι, καὶ ἐπιστρέφουσαι πρὸς τὰς ἑαυτῶν ἀρ-
 χὰς · ἐσχάτως δὲ τὰ αἰσθητὰ · καὶ γὰρ τὰ εὐθύγραμμα
 σχήματα ἐν τούτοις ἤδη διαστατῶς καὶ μεριστῶς, καὶ
 τὸ σφαιρικὸν εἶδος τὸ πάντων τῶν ἐγκοσμίων σχημά-
 των περιληπτικὸν · διὸ καὶ ὁ Τίμαιος ὅλον μὲν ἐσφαί-
 ρωσε τὸν κόσμον, διὰ δὲ τῶν πέντε σχημάτων, ἰσοπλεί-
 ρων ὄντων μόνον καὶ ἰσογωνίων, τὰς πέντε μερίδας
 αὐτοῦ κατεκόσμησεν, ἐγράψας αὐτὰ πάντα τῇ σφαίρα
 καὶ ἀλλήλοις · ὧ καὶ δῆλον ὅτι τὰ σχήματα ταῦτα ἄνω-
 θεν ἀπὸ τινος ἤκει θείας τάξεως ὑψηλῆς, πάντων ὄντα
 κοσμητικὰ τῶν ἀμερίστων, ὡς τοῦ νοῦ τῶν μεριστῶν,
 ὡς τοῦ ὄρατοῦ κόσμου τῶν μέσων, ὡς τῆς ψυχῆς.
 Ἐξεστὶ δὲ καὶ ἐν τῇ γενέσει τὰ δύο ταῦτα θεωρεῖν,
 κατὰ μὲν τὸν κύκλον, τὰ ἐνταῦθα · καὶ γὰρ ἡ γένεσις
 ἀνταποδίδεται κυκλικῶς πρὸς ἑαυτήν, ὡς ἐν Φαίδωνι
 γέγραπται · τὸ περιφερές, κατὰ δὲ τὴν ἐκάστου μίαν
 πρόδον ἀπὸ τῆς γενέσεως ἐπὶ τὴν παρακμὴν, τὸ εὐθὺ
 καὶ τὸ ἐνταῦθα τῶν ἄκρων ἐπίπροσθεν τὸ μέσον
 ἢ ἀκμή · τίς γὰρ ἂν ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ ἕτερον, καθάπερ
 δὴ καὶ ἐπὶ τῆς εὐθείας διὰ τοῦ μέσου πάντως ἢ ἀπὸ θα-
 τέρου τῶν ἄκρων ὁδὸς ἐπὶ τὸ λοιπόν; Ἄνωθεν ἄρα ἀπὸ
 τῶν νοερῶν διήκει ταῦτα μέχρι τῶν γεννητῶν, προσδου
 μὲν αἴτιον τὸ εὐθὺ γιγνόμενον, ἐπιστροφῆς δὲ τὸ περι-
 φερές. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν μήτε πρόεισιν ἀφ' ἑαυτοῦ, μήτε
 ἐπιστρέφει πρὸς ἑαυτὸ, ὅτι τό τε προῖον δευτέρον

ἔστι τοῦ παράγοντος καὶ τὸ ἐπιστρέφον ἐνδεές τοῦ ἐφετοῦ, δῆλον ὡς οὔτε εὐθέος μετέχει σχήματος, οὔτε στρυγγόλου· καὶ πῶς γὰρ προῖοι μηδὲ μίαν ἔχον ποιητικὴν ἀρχὴν ἑαυτοῦ, μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε πρὸ αὐτοῦ, ἵνα μὴ τοῦ ἐνός στερῆται δεύτερον ὄν ἢ δυοειδές; πῶς δ' ἂν ἐπιστρέφοι μηδὲν ἔχον τέλος καὶ ἐφετόν; οὐδὲ ἄρα σχῆμα τῷ ἐνὶ προσήκει μήτε τέλος, μήτε ἀρχὴν ἔχοντι· καὶ δέδεικται διὰ τούτων. Οὐ δεῖ δὲ ζητεῖν δι' ἣν αἰτίαν ἀπὸ τῶν εἰδῶν τοῦ σχήματος, τοῦ περιφεροῦς καὶ τοῦ εὐθέος, εἶδειξε τὸ ἐν ἐπέκεινα πάντος σχήματος, ἀλλ' οὐχὶ τὸ γένος αὐτὸ ὀρισάμενος, εἶον ὅτι σχῆμά ἐστι πέρασ συγκλειῖον, ἢ τὸ ὑπὸ τινος, ἢ τινῶν ὄρων περιεχόμενον· δέδεικται γὰρ αὐτῷ διὰ τῶν ἀντικειμένων προῖέναι, καὶ τούτῳ ἐξηρημένον δεικνύναι τὸ ἐν, καὶ κατ' ἐκείνον τὸν ἐπὶ πάντων ὄντα λόγον κοινόν, ὡς οὔτε τὸ χεῖρον εἶναι δυνατόν τῶν ἀντικειμένων τὸ ἐν, ἵνα μὴ ἔχη τί κρεῖττον, οὔτε τὸ κρεῖττον ἵνα μὴ ἔχη τί μαχόμενον. Οὕτως οὖν καὶ τοῦ εὐθέος αὐτὸ δείκνυσι καὶ τοῦ περιφεροῦς καθαρὸν, καὶ ὁρᾶς πάλιν ὅπως καὶ ταῦτα διὰ τῶν προσηραμένων συνήγαγεν, ὡς οὔτε ἀρχὴν, οὔτε μέσον, οὔτε τελευταίαν ἔχοντος τοῦ ἐνός, γεωμετρικαῖς ἀνάγκαις εἰδὲ τὰ δεύτερα διὰ τῆς πρὸ αὐτῶν ἀποδείξεως, καὶ πρὸ τούτων μεμυμένους εἶναι τῶν ἑπτῶν ἐν τάξει πρόσθεν ἀπὸ τῶν πρώτων ἀπὸ πρὸς τὰ δεύτερα καὶ τὰ μερικώτερα τὴν ἀπόδειξιν (1) ποιούμενος.

(1) B. ἀπόδειξιν.

« Οὐκ οὖν μέρη ἂν ἔχει τὸ ἓν, καὶ πολλὰ ἂν εἴη,
 « εἴτε εὐθέως σχήματος εἴτε περιφεροῦς μετέχει; —
 « Πάνυ μὲν οὖν. — Οὔτε (1) ἄρα εὐθὺ οὔτε περιφερές
 « ἐστίν, ἐπεὶ περ οὐδὲ μέρη ἔχει. — Ὄρθως οὖν (2). »

Πεπλήρωται πᾶσα ἡ μέση τάξις ἐν τούτοις τῶν τε νοη-
 τῶν καλουμένων καὶ νοερῶν δεδειγμένων πασῶν τῶν ἐν
 αὐτῇ προόδῳ, ἐπὶ τάδε τοῦ ἐνός τεταγμένων, καὶ, ὡς
 πολλάκις εἶπομεν, ἀπὸ τοῦ ἐνός ἐξηρητημένων, ἐπεὶ περ
 αἱ ἀποφάσεις, ὡς δέδεικται, μητέρες εἰσὶ τῶν κατα-
 φάσεων. Εἰκότως ἄρα καὶ ἐν τῷ συμπεράσματι πᾶσαν
 ἐπιστρέφων τὴν τάξιν εἰς ἓν ἄνεισι, καὶ μέχρι τῶν
 πρώτων ἀποπεφασμένων· εἰ γὰρ σχῆμα ἔχει τὸ ἓν καὶ
 πολλὰ ἂν εἴη· συνάπτει ἄρα τὸ σχῆμα τοῖς πολλοῖς διὰ
 τῶν μερῶν, πάντα δὲ ταῦτα τὰ γένη δεύτερα τοῦ
 ἐνός ἀποδείκνυσι. Τοσαύτη παρ' αὐτῷ διάκρισις ἐστὶ
 τῶν θεῶν διχόσμων, ὥστε οὐκ ἀνέσχετο συνάψαι τὰς
 ἐξῆς ἀποφάσεις μὴ ταύτην πρότερον τὴν τάξιν εἰς ἑαυ-
 τὴν ἐπιστρέψας, καὶ τὸ σχῆμα τοῖς πολλοῖς συνάψας,
 καὶ τὴν συγγένειαν τῶν προειρημένων ἀπάντων γενῶν
 ἐνδειξάμενος. Ἐν ποίᾳ μὲν οὖν τάξει τῶν ὄντων τὸ εὐθὺ
 καὶ τὸ περιφερές ἐστίν, ἐν τοῖς ἐξῆς γνωσόμεθα σαφέ-
 στερον, καὶ ὅτι μέχρι ταύτης τὰ νοητὰ καὶ νοερὰ γένη
 τῶν ὄλων· νῦν δὲ τοσοῦτον μόνον δῆλον, ὅτι μηδὲ
 ταύτης ἡμῖν τῆς τάξεως θετέον τὸ ἓν, ἀλλὰ καὶ ταύτην
 ἀπ' ἐκείνου παρακτέον, καθάπερ δὴ καὶ τὰς ἄλλας τὰς
 πρὸ αὐτῆς εἰρημένους.

(1) D. ἄρα οὔτε εὐθὺ.

(2) Bekk. Deest οὖν.

BIBΛION EBΔOMON.

« **Κ**αι μὴν τοιοῦτόν γε ὄν οὐδαμοῦ (1) ἂν εἶη · οὔτε
« γὰρ ἐν ἄλλῳ οὔτε ἐν ἑαυτῷ εἶη. — Πῶς δὴ; »

Μέτεισιν ἐφ' ἑκατέραν τάξιν ὁ λόγος τὴν ἀκρότητα τῶν ἰδίως καλουμένων νοερῶν θεῶν, καὶ ταύτην ἀποφάσκει τοῦ ἐνός, δεικνύς ὡς οὐδαμοῦ τὸ ἐν, οὔτε ὡς ἐν ἄλλῃ περιεχόμενον αἰτία, οὔτε ὡς αὐτὸ ὑφ' αὐτοῦ περιεχόμενον, καὶ αὐτὸ ἑαυτοῦ ὄν · πρὶν δὲ ἄψεται τῆς τῶν συλλογισμῶν ἀνάγκης, προανεκήρυξε πάλιν τὸ συμπέρασμα πρὸ τῶν ἐπιστημονικῶν ἐφοδῶν, χρώμενος ταῖς νοεραῖς ἐπιβολαῖς, καὶ οὕτως ποιήσει καὶ ἐπὶ πάντων αἰεὶ τῶν ἐφεξῆς · ὅτι δὲ ἀπ' (2) ἄλλης ἄρχεται τάξεως, ἱκανῶς ἡμῖν ἀνεδείξατο καὶ διὰ τοῦ ἔτι καὶ τοῦ τοιοῦτόν γε ὄν, τὸ ἀποδεδειγμένον πάντων ἐπέκειντα τῶν μέσων ἐν τοῖς θεοῖς γενῶν τῆς τε νοητῆς καὶ νοερᾶς διατάξεως (3), πῶς ἂν ἐπὶ τῶν νοερῶν μετάσχοι τινὸς ἢ τῆς ἀκρότητος τῶν νοερῶν. Τὸ γοῦν τῶν θειοτέρων αἰτίων ἐξηρημένον πολλῷ δήπου μᾶλλον ἐχθέβηκε

(1) B. μηδαμοῦ.

(2) B. C. ἐκ ἄλλης.

(3) B. C. τάξεως.

τῶν τοιούτοις ἐφεξῆς τεταγμένων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς ὅλης τάξεως τοῦ λόγου κατακολουθοῦντος τῇ τάξει τῶν πραγμάτων· πάλιν δὲ ὅταν λέγωσιν ἐν ταῦθα τινὲς ἀντιλέγεω τῶν (1) Παρμενίδου ἐν τῷ ἐν τοῖς ποιήμασι τὸν Πλάτωνα, οὐκ ἀποδεξόμεθα τοῦ λόγου. Λέγει μὲν γὰρ ἐκεῖνος περὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ ἐνός, ὅτι

Ταῦτὸν ἐν ταῦτῳ μίμνει, καθ' αὐτὸ τε καί ται,
 Οὕτως ἐμπεδὸν αὖθι μίμνει, κρατερῇ γὰρ ἀνάγκῃ
 Πείρατος ἐν διαμαίσειν ἔχει τὸ μὴ ἀμφὶς ἔργει (2).
 Τὸν κεν οὐκ ἀτρίευτον τοῖον (3), εἰ θέμις εἰπεῖν (4).

Ἄλλ', ὡς καὶ αὐταὶ δηλοῦσιν, αἱ ῥήσεις περὶ τοῦ ὄντος φιλοσοφεῖ ταῦτα καὶ αὐτὸ (5) περὶ τοῦ ἐνός· ἢ δὴ καὶ ἡ δευτέρα καταφήσει περὶ ἐκείνου ὑπόθεσις, μετὰ τοῦ ἐνός συμπλέκουσα τὸ ὄν. Εἰ οὖν ἐν τούτοις καὶ πέρας οὐκ ἔχον ἀποδεικνύεται τὰ ἐν καὶ μὴ κείμενά του, μήτε ἐν αὐτῷ μήτ' ἐν ἄλλῳ καὶ οὐχὲ τὸ ὄν, οὐκ ἔλεγχός ἐστι ταῦτα τῆς Παρμενίδου φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐκείνης μοναώσεως, πράξεως τῆς ὑπερτέρας. Ταύτη μὲν οὖν ταῦτα διορίζομεν· ὅτι δὲ τὸ οὐδ' α μ ο ὕ κριώτατα καὶ ἀπλῶς ἐπὶ τῆς πρώτης αἰτίας λέγομεν, ὑπομνηστέον. Λέγεται μὲν γὰρ καὶ ἡ ψυχὴ πολλάκις οὐδαμοῦ, καὶ διαφερόντως ἡ ἄσχετος· ὑπὸ αὐθενός γὰρ κατέχεται τῶν δευτέρων, οὐδὲ περιεργάζεται διὰ δὴ τινος σχέσεως ἢ ἐνέργειας αὐτῆς, καθάπερ σχεῖται τινὲ δεδαμένῃ πρὸς τὰ μετὰ ταύτην. Λέγεται δὲ

(1) A. D. τὸν Παρμενίδην
 τῷ.

(2) A. ἐναργεῖ.

(3) B. τοιοῦτον.

(4) Fragm. Parmenidis, p.
 72; ubi vid. varias lectiones.

(5) B. C. δεσφ. αὐ.

καὶ ὁ νοῦς εἶναι, πανταχοῦ γάρ ἐστιν ὁμοίως, καὶ πᾶσι πάρεστιν ἐξ ἴσου, πολλῶ μᾶλλον καὶ διὰ τῆς τοιαύτης παρουσίας ἐν οὐδενὶ κατέχεται τῶν αὐτοῦ μετεχόντων· λέγεται καὶ θεὸς εἶναι οὐδαμοῦ, ὅτι πάντων ἐξήρηται· ὅτι ἀμέθεκτός ἐστιν, ὅτι κρείττων ἐστὶ πάσης κοινωνίας καὶ πάσης σχέσεως, καὶ πάσης πρὸς τὰ ἄλλα συντάξεως. Λέγεται μὲν οὖν περὶ τῶν τριῶν ἀρχικῶν ὑποστάσεων ὅπερ εἶπον ἕκαστα τούτων ὀρθῶς, ἀλλ' οὐχ ὁ αὐτὸς τρόπος ἐπὶ πάντων τοῦ οὐδαμοῦ. Ψυχὴ μὲν γὰρ οὐδαμοῦ τῶν μετὰ ταύτην (1), ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς οὐδαμοῦ· πάντως γάρ ἐστι καὶ ἐν ἑαυτῇ, ὡς αὐτοκίνητος, καὶ ἐν τῇ αἰτίᾳ τῇ ἑαυτῆς· ἐπειδὴ καὶ πανταχοῦ τὸ αἷτιον προεἴληφε τὴν τοῦ ἀποτελέσματος καὶ περιεἴληφεν ἐνοειδῶς δύναμιν· νοῦς δὲ οὐδαμοῦ καὶ αὐτὸς τῶν μετ' αὐτόν· ἐπεὶ καὶ ἐν αὐτῷ ἐστὶν αὐθυπόστατος, καὶ ἔτι περιέχεται γε ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς αἰτίας· εἰ μὲν βούλει θεολογικῶς φάναι, τῆς πατρικῆς· πᾶς γὰρ νοῦς, πατὴρ ἐστὶ νοῦς· ὁ μὲν τοῦ ὄλου πατὴρ, ὁ δὲ τοῦ τῆς οἰκειᾶς τριάδος πατὴρ· περιέχεται γοῦν ὑπὸ τοῦ πατρός ὁ νοῦς. Εἰ δὲ κατὰ τοῦτον βούλει τὸν τρόπον οὐχί, ἀλλ' ὅτι πᾶς νοῦς ἐφίσται τοῦ ἐνός, καὶ ἐν τῷ ἐνὶ κρατεῖται (2), καὶ διὰ τοῦτο ψεῦδος οὐδαμοῦ φάναι τὸν νοῦν, μόνον δὲ τὸ ἐν ἀπλῶς οὐδαμοῦ ἐστὶν· οὔτε γὰρ ἐν τοῖς μετ' αὐτό ἐστιν, ἅτε ἐξηρημένον ἀπὸ πάντων, ὅπου γε οὐδὲ ὁ νοῦς, οὐδὲ ἡ ψυχὴ· αἱ μετὰ τὸ ἐν

(1) B. C. μετ' αὐτήν.

(2) D. διακρατεῖται.

ἀρχαί, οὔτε ἐν ἑαυτῷ, οὔτε ἀπλοῦν ὄν και παντὸς πλή-
 θους ἄδεκτον, οὔτε ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ, διότι μηδὲ ἔστι
 κρεῖττον τοῦ ἐνός, τοῦτο ἄρα τὸ ἀπλῶς, οὐδαμοῦ·
 πάντα δὲ τὰ ἄλλα, δευτέρως ἔχει τὸ οὐδαμοῦ· και πῶς
 μὲν ἔστιν οὐδαμοῦ, πῶς δὲ οὐκ ἔστιν. Εἰ γὰρ ἐθελήσεις
 θεωρῆσαι πᾶσαν τὴν τῶν ὄντων τάξιν, ὄψει τὰ μὲν εἶδη
 τὰ ἐνύλα (1) ἐν ἄλλοις ὄντα μόνον, και ἄλλων ὄντα, και
 ἐν τισιν ὑποκειμένοις ἐδραζόμενα· τὰς δὲ φύσεις, ἐν
 ἄλλοις μὲν και ταύτας· δύνησι γὰρ κατὰ τῶν σωμα-
 των, και ἐν ὑποκειμένῳ πῶς εἰσιν· ἤδη μέντοι και τοῦ
 ἐν ἑαυτῷ φερούσας ἀπήχημά τι και εἶδωλον, καθόσον
 ζωαί τινες ἤδη και οὐσίαι, και πάσχοντος ἐνός μορίου
 τινός, ἑαυταῖς συμπάσχουσι· τὰς δὲ ἐν σχέσει ψυχᾶς,
 ὡς μὲν σχέσιν ἐχούσας, ἐν ἄλλῳ και ταύτας· αὐτὴ
 γὰρ ἡ σχέσις ἢ πρὸς τὰ δεύτερα τὸ ἐν ἄλλῳ πάν-
 τως συνεισφέρει· καθόσον δὲ ἐπιστρέφειν εἰς ἑαυτὰς δύ-
 νανται, καθαρώτερον ἐν ἑαυταῖς οὔσας. Αἱ μὲν γὰρ φύσεις,
 πᾶσαν ἐνέργειαν περὶ τὰ σώματα συντείνουσι, και ὅπερ
 ἂν ποιῶσιν (2), εἰς ἄλλο ποιῶσιν· αἱ δὲ ψυχαὶ ταῖς μὲν
 τῶν ἐνεργειῶν περὶ τὸ σῶμα χρῶνται, ταῖς δὲ εἰς ἑαυ-
 τὰς ἐνεργοῦσι και πρὸς ἑαυτὰς ἐπιστρέφουσι· τὰς δὲ
 ἀσχέτους ἐν ἑαυταῖς ἤδη, και ἐν ἄλλοις μὲν οὐκ ἔτι (3)
 τοῖς δευτέροις, ἐν ἄλλῳ δὲ τῷ πρὸ αὐτῶν οὔσας· διχῶς
 μὲν γὰρ τὸ ἐν ἄλλῳ, τὸ μὲν τοῦ ἐν αὐτῷ καταδέ-

(1) B. τῶν ἐνύλων.

(3) C. οὐκ ἔτι δευτέροις.

(2) E. ποιῶσιν.

στερον τῷ σχέσιν ἔχειν πρὸς τὰ δεύτερα· τὸ δὲ ἤδη κρεῖττον, κάκεινο μὲν μέχρι τῶν ἐν σχέσει ψυχῶν, τοῦτο δὲ μόνον ἀπὸ τῶν θείων ἄρχεται, καὶ ὅλως ἀσχέτων. Καὶ οἷς μὲν ὑπάρχει τὸ (1) πρότερον· πάντα γὰρ ἐν τοῖς ἑαυτῶν ἐστὶν αἰτίοις, ἢ οὐκ ἂν εἴη, τῶν αἰτίων ἐκφοιτήσαντα τελῶς· οἷς δὲ τὸ δεύτερον, ἔλλειψις γὰρ ἐποίει δυνάμει τὸ (2) πρῶτον, ἢ ἐν τοῖς ἐσχάτοις οὐσαν (3), οὐκ ἀνάγκη καὶ ἐν τοῖς πρώτοις εἶναι· τὰς γοῦν θείας ψυχὰς ἐν τοῖς πρὸ (4) αὐτῶν εἶναι μόνως, οἷον ἐν τοῖς νοῖς, ὧν ἐξέχονται· τὸν δὲ νοῦν λοιπὸν, ἐν ἑαυτῷ τε καὶ ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ πατρὶ λέγω καὶ τῇ δυνάμει τοῦ πατρὸς εἰ βούλει· πάντα γὰρ ἄχρι τούτου τὸ ἐν ἄλλῳ ἔχει, αὐτὸς δὲ πῶς ἂν ἔχοι; πρότερον ἐν ἑαυτῷ (5) μόνον ἐστὶν, ἢ καὶ ἐν ἄλλῳ, μετὰ ταῦτα σκοπτέον, ὁπόταν περὶ τοῦ ἀθυποστάτου λέγωμεν. Τὸ τοίνυν οὐδαμοῦ (τοῦτο γὰρ ἡμῖν προκειμένον ἦν κατιδέσθαι) τοῖς μὲν ἔχουσι τὸ ἐν ἄλλῳ (τοῦτο δὴ τὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καταδεέστερον) οὐδαμῶς ἂν ὑπάρχοι· πῶς γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἐν ἄλλῳ γεγονόσιν ἐφαρμόσει τὸ οὐδαμοῦ, τὸ ἐν τινι μαχόμενον; τοῖς δ' ἔχουσιν ἐκεῖνο τὸ τοῦ ἐν αὐτῷ κρεῖττον ἐν ἄλλῳ, πάρεστι μὲν ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς· ἔστι γὰρ ἐν ταῖς αἰτίαις ἕκαστα ταῖς ἑαυτῶν· μόνως, δὲ τῷ ἐνὶ, πρώτως ὑπάρχει τὸ οὐδαμοῦ καὶ ἀπλῶς

(1) A. τὸ δεύτερον.

(4) C. D. πρὸς αὐτάς.

(2) A. τὸ πρότερον.

(5) A. D. ἐν αὐτῷ.

(3) Sic Codd.

οὔτε γὰρ ἐν τοῖς μετ' αὐτὸ, οὐ γὰρ θέμις, οὔτε ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ, οὐ γὰρ ἐστίν, οὔτε ἐν ἑαυτῷ, οὐ γὰρ πέφυκε, τὸ μὲν ὅτι ἄσχετον, τὸ δὲ ὅτι πρῶτιστον, τὸ δὲ ὅτι μόνως ἐστίν ἐν, ὥστε οὐδαμοῦ. Τοῦτο(1) μὲν οὖν παντάπασιν ἀληθές, τὸ δὲ πανταχοῦ, μετὰ τοῦτο ζητητέον, πότερον κρείττον ἐστὶ τοῦ οὐδαμοῦ καὶ τελειότερον, ἢ καταδεέστερον. Εἰ μὲν γὰρ κρείττον, διατί μὴ τῷ πρῶτῳ τὸ κρείττον ἀπονέμομεν, τὸ οὐδαμοῦ δὲ δεδώκαμεν; ἀλλ' οὐ φαμὲν ὅτι οὐδαμοῦ ἐστὶ μόνον εἰ δὲ καταδεέστερον, πῶς(2) οὐκ ἄμεινον ἐστὶ, τὸ μὴ προνοεῖν τοῦ προνοεῖν; Τὸ μὲν γὰρ προνοεῖν, πᾶσι πάρεστι τοῖς τῆς προνοίας ἀξιουμένοις· τὸ δὲ μὴ προνοεῖν, οὐδαμοῦ τῶν δευτέρων εἶναι διηνάγκαται. Μήποτε οὖν τὸ πανταχοῦ διττὸν, τὸ μὲν ὡς πρὸς τὰ μετ' αὐτὸ λεγόμενον, ὡς ὅταν φῶμεν πανταχοῦ τὴν πρόνοιαν παρεῖναι, τὸ μηδενὸς ἀποστατεῖν τῶν δευτέρων, ἀλλὰ πάντα σώζειν καὶ συνέχειν καὶ διακοσμεῖν, δι' αὐτῶν τῆ μεταδόσει διήκουσαν· τὸ δὲ ὡς πρὸς πάντα τὰ πρὸ αὐτοῦ καὶ τὰ μετ' αὐτὸ. Κυρίως γοῦν πανταχοῦ τοῦτό ἐστίν, ὃ καὶ ἐν τοῖς δευτέροις ἐστὶ καὶ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν τοῖς πρὸ αὐτοῦ, διότι καὶ κυρίως ταῦτα πάντα ἐστὶ· καὶ τοῦτου τοῦ πανταχοῦ ἀπόφασις ἐστὶ, τὸ οὐδαμοῦ τὸ νῦν παρελημμένον δηλοῦν τὸ μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ ὄν,

(1) B. C. D. τοῦτο μὲν οὐ π. ἐπὶ τούτου, τὸ μὴ προνοεῖν.

(2) B. C. D. πῶς οὐκ ἄμεινον

καὶ τοῦτο τὸ οὐδαμοῦ τοῦ πανταχοῦ κρεῖττον, καὶ
 μόνου τοῦ ἐνὸς ἐξαιρετον, ἄλλο δὲ ἐστὶ μηδαμοῦ τὸ τῷ
 πενταχοῦ σύστοιχον, ἃ πρὸς τὰ δευτέρα μόνον λέγειν
 εἰκόθαμεν, ὧν ἐκάτερον ἀληθές ἐστι διὰ τὸ λοιπὸν · οὐ-
 δαμοῦ γὰρ τὸ ὄν, διότι πανταχοῦ · τὸ γὰρ ὑπὸ τινος
 τέπου κρατούμενον, ἐν τινὶ ἐστὶ, τὸ δὲ πᾶσιν ὁμοίως
 παρὸν, οὐδαμοῦ ἐστὶν ἀφορισμένως, καὶ διότι πάλιν
 οὐδαμοῦ, διὰ τοῦτο πανταχοῦ · διὰ γὰρ τὸ πάντων
 ὁμοίως ἐξηρηθῆαι, πᾶσιν ὁμοίως πάρεστιν, οἷον ἐξέσω
 τῶν πάντων ἀφροσύς. Ταῦτα μὲν οὖν σύσταίχα ἀλλή-
 λαις, ἐκείνο δὲ τὸ μηδαμοῦ κρεῖττον παντός τοῦ πεν-
 ταχοῦ, καὶ τῷ ἐνὶ μόνῳ (1) δυναμέμενον ἐφαρμόζειν,
 ὡς ἀπόφασις τοῦ ἐν τινὶ παντός. Ἐἴτε γὰρ τὸ ὡς ἐν
 τόπῳ λέγοις, εἴτε τὸ ὡς ἐν ὄλῳ, εἴτε τὸ ὡς ἐν μέρῳ,
 εἴτε τὸ ὡς ἐν τέλει, εἴτε τὸ ὡς ἐν τῷ ἄρχοντι τὰ τῶν
 ἀρχομένων, εἴτε ὡς γένος ἐν εἶθεσιν, εἴτε ὡς εἶδη
 ἐν γένεσιν, εἴτε ὡς ἐν χρόνῳ πάντων ὁμοίως τοῦτο
 ἐξήρηται τὸ ἐν, οὔτε γὰρ τόπος ἐστὶ περιεκτικὸς τοῦ
 ἐνός, ἵνα μὴ κληθῆς ἀναφανῆ τὸ ἐν, οὔτε ὄλον ἐστὶ τι
 περιληπτικόν · οὐδὲ γὰρ ἐστὶ τινος μέρος, ἵνα μὴ μέρος
 ἐν, καὶ ἐν τῷ ὄλῳ ἦ, ὃ ἐστὶ πεπονθὸς τὸ ἐν · πᾶν γὰρ
 ὄλον, κέπονθε τὰ ἐν, καὶ ἐπιθεός ἐστι τοῦ μὴ ὡς ἀλη-
 θῶς ἐνός, αὐτὸ ὡς ἀληθές ἐκπαράχον · οὔτε αὐτὰ
 ἐν μέρῳσιν ἐστὶν, οὐδὲ γὰρ ἔχει μέρος, ἀμερὲς ἐστὶ, οὔτε
 ἄλλο τι αὐτοῦ τέλος ἐστὶ · δέδρευται γὰρ μηδαμοῦς

(1) C. D. μόνον.

ἔχον τέλος, οὔτε ὡς ἐν τῷ ἄρχοντι, δέδεικται γὰρ
 μηδὲν ἔχον τινὰ ἀρχὴν · οὔτε ὡς γένος ἐν εἶδесιν ,
 ἵνα μὴ πάλιν πλῆθος περὶ αὐτὸ συμβῆ διὰ τὴν τῶν
 εἰδῶν περιοχὴν, οὔτε ὡς εἶδος ἐν γένει, τινὸς γὰρ εἶδος
 ἔσται μηδενὸς αὐτοῦ κρείττονος · οὔτε ὡς ἐν χρόνῳ ὄν
 πλῆθος ἐστὶ · δειχθήσεται οὖν μὴδὲ χρόνου μετέχον.
 Πάντων ἄρα τῶν τρόπων τοῦ ἐν τινι κρείττον ἐστὶ τὸ
 ἐν. Εἰ δὲ πᾶν τὸ ἐν τινι ψεῦδος, ἀληθὴς ἢ ἀπόφασις τοῦ
 οὐδαμοῦ · τὸ γὰρ ἐν τινι τῷ οὐδὲν ἀντίκειται · κα-
 θάπερ δὴ καὶ τὸ τίς, τῷ οὐδεὶς, ὥστε οὐδαμοῦ ἂν εἴη
 τὸ ἐν; Τοῦτο μὲν οὖν τοιοῦτόν ἐστι. Πάλιν δὲ διαιρεῖ
 τὸ ἐν τινι ὄν διχῶς, εἰς τε τὸ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ ἐν
 ἄλλῳ, πάντας ἐκείνους τοὺς πολυθρυλλήτους τρόπους
 διὰ τούτων παραλαβῶν, ἵνα, εἴπερ ἐπιδείξει τὸ ἐν
 μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε ἐν ἄλλῳ δυνάμενον εἶναι,
 δεδειγμένον ἔχοι τὸ οὐδαμοῦ. Εἰ γὰρ ἐν τινὶ ἐστίν,
 ἢ ἐν αὐτῷ, φησιν, εἴη, ἢ ἐν ἄλλῳ · ἀλλαμὴν οὔτε
 ἐν ἄλλῳ · οὐκ ἄρα ἐν τινὶ ἐστίν· εἰ μὴ ἐν τινι δὲ ὄλως,
 οὐδαμοῦ ἂν εἴη · τούτου δὲ δειχθέντος, φανήσεται
 τὸ ἐν κακείνης ἐξηρημένον τῆς τάξεως ἢ τούτο
 προσήκει τὸ σύμβολον τὸ ἐν αὐτῷ λέγω καὶ ἐν
 ἄλλῳ. Τούτου δὲ φανέντος, ἔχομεν ἂν ὅτι οὐδὲ ὁ
 νοῦς τὰ πρῶτον · ἴδιον γὰρ τὸ ἐν αὐτῷ καὶ τὸ ἑαυτὸν
 γινώσκειν, καὶ εἰς ἑαυτὸν νοήσει, ὃ καὶ τῆ ἀκρότητι τῶν
 νοερῶν διαφερόντως ἐν φαίνεται μετὰ τῆς εἰς τὰ πρῶ-
 τα στροφῆς, καὶ ἢ εἰς ἑαυτὴν εἰσοδος; καὶ τὸ οἶον ἐγκύ-

κλον (1) τῆς οὐσίας ἐν ἑαυτῇ, κατέχειν τε ἑαυτῆς καὶ περιλαμβάνειν αἰεὶ βουλομένην.

«Ἐν ἄλλῳ μὲν ὄν κύκλῳ που ἂν περιέχοιτο ὑπ' (2) ἐκείνου, ἐν ᾧ ἂν εἶη, καὶ πολλαχοῦ ἂν αὐτοῦ ἄπτοιτο πολλοῖς · τοῦ δὲ ἐνός τε καὶ ἀμεροῦς καὶ κύκλου μὴ αμτέχοντος, ἀδύνατον πολλαχῆ κύκλῳ ἄπτεσθαι. — «Ἀδύνατον.»

Ἡ μὲν ὄλη τοῦ προκειμένου συμπεράσματος ἀπόδειξις τοιαύτη τίς ἐστι · τὸ ἐν ὅτε ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, οὔτε ἐν ἄλλῳ · πᾶν δὲ τὸ ἐν τινι ὄν, ἢ ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, ἢ ἐν ἄλλῳ · τί ἄρα ἐν οὐδαμῶς ἐστίν ἐν τινι, τὸ δὲ μηδαμῶς ἐν τινι ὄν οὐδαμοῦ ἐστι. Λοιπὸν δὲ τὴν πρότεραν τῶν προτάσεων ἀποδείκνυσιν οὕτω · τὸ ἐν, οὐδενὸς ἄπτεσθαι δύναται πολλοῖς · τὸ ἐν ἄλλῳ ἄπτεται ἐκείνου πολλοῖς ἐν ᾧ ἐστὶ · τὸ ἄρα ἐν ἐν οὐδενὶ ἄλλῳ ἐστί. Πάλιν τὸ ἐν οὔτε ἀρχὴν ἔχει, οὔτε τελευτὴν, οὐθ' ὅλως περιέχον ἐστὶ καὶ περιεχόμενον · τὸ δὲ ἐν ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔξει τὸ μὲν περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον · τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἐστίν ἐν ἑαυτῷ · δέδεικται δὲ ὅτι οὐδὲ ἐν ἄλλῳ · τὸ ἐν ἄρα οὔτε ἐν ἑαυτῷ ἐστίν, οὔτε ἐν ἄλλῳ. Καὶ τοιοῦτοι μὲν οἱ τοῦ προκειμένου δεικτικοὶ συλλογισμοὶ, γεωμετρικῶς ἀπὸ τῶν προωμολογημένων τὸ ζητούμενον ἐπιδεικνύντες ἡμῖν. Ἐπὶ δὲ τὴν τῶν πραγμάτων ἐξέτασιν μετέλθωμεν, καὶ θεωρήσωμεν πῶς

(1) B. ἀγγύλον. A. C. D. (2) A. ὑπ' ἐκείνου τὸ ἐν ᾧ ἂν ἐγκύλον. Leg. ἀγκύλον, a ut potius ἐγκύλον ἐ sequenti κύκλῳ...

φησιν ὁ Παρμενίδης πᾶν τὸ ἐν ἄλλῳ ὄν, κύκλῳ περιέχεσθαι ὑπ' ἐκείνου ἐν ᾧ ἔστι, καὶ ἄπτεσθαι αὐτοῦ πολλαχῆ πολλοῖς. Ἢδὴ καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν (1) εἰ μὲν μερικώτερον ἤκουσαν τὸ ἐν ἄλλῳ τὸ ἐν, τὸ ἐν τόπῳ, καὶ τὸ ἐν ἀγγείῳ μόνον λαβόντες, καὶ τούτοις τὴν λέξιν ἐφαρμόσαντες εἰκότως· ἐφάπτεται γὰρ τοῦτό που τὸ ἐν τόπῳ, καὶ τοῦ ἀγγείου ἐν τῷ ἀγγείῳ, καὶ περιέχεται πανταχόθεν ὑπ' αὐτοῦ· τὸ γὰρ κύκλῳ τῷ πανταχόθεν (2) ἴσόν ἔστι, τοῦ περιέχοντος δύναμιν δηλοῦν ἐν ἑαυτῇ τὸ περιεχόμενον ἔχουσαν. Τοῦτο οὖν εἶναι φασὶ τὸ δεικνύμενον ἡμῖν· ὅτ οὐκ ἐν τόπῳ τὸ ἐν, εἴπερ τὸ μὲν ἐν τόπῳ δεῖ εἶναι πολλὰ ὄν καὶ πολλοῖς ἑαυτοῦ τοῦ περιέχοντος ἄπτεσθαι, τὸ δὲ ἐν πολλὰ εἶναι ἀδύνατον. Καὶ τί τοῦτα φαίην ἂν ἔγωγε θαυμαστόν, εἰ μὴ ἐν τόπῳ τὸ ἐν; οὐδὲν γὰρ τοῦτο σεμνόν, ὃ καὶ ταῖς μερικαῖς ὑπάρχει ψυχαῖς· ἀλλὰ δεῖ τὸ δεικνύμενον ἐξαίρετον ὑπάρχειν τῷ ἐνὶ καὶ τῇ αἰτία τῇ πάντων ὑπεριδρυμένη τῶν ὄντων. Οἱ δὲ, εἰς τὰ πράγματα βλέποντες, εἰρήκασιν, ὡς πᾶν τὸ ἐν τινι ὄν τοῦ ἐνός ἀποφάσεται, καὶ ὀρθῶς εἰρήκασιν· οὐδαμῶς γὰρ ἐν τινι τὸ ἐν, ὡς παρ' ἡμῶν εἴρηται πρότερον· ἀλλὰ πῶς ἔτι τὴν λέξιν ἐφαρμόσωμεν τοῖς ἐν τινι τρόποις πολλοῖς οὗτι· τὸ γὰρ σημεῖον ἐν τῇ γραμμῇ λέγεται εἶναι, δῆλον ὡς ἐν ἄλλῳ. καὶ γὰρ ἄλλο μὲν σημεῖον, ἄλλο δὲ γραμμῆ· καὶ οὐκ ἐπειδὴ ἐν ἄλλῳ ἔστι, διὰ τοῦτο περιέχεται ὑπὸ τῆς

(1) B. C. D. ἢδὴ δὲ καὶ πρὸ ἡμῶν.

(2) B. C. D. τοῦ πανταχόθεν.

γραμμῆς, καὶ πολλοῖς ἐκουτοῦ μέρεσιν ἀπτεται τῆς γραμμῆς. Ἔστι μὲν δὴ καὶ πρὸς τοῦτο ἀπαντᾶν λέγοντας ὅτι εἰ καὶ μὴ διαστηματικῶς περιέχει τὸ σημεῖον ἡ γραμμὴ, ἀλλὰ τρόπον ἄλλον αὐτὸ περιέχει· τὰς γὰρ ιδιότητας αὐτοῦ περιέχει· πέρας γάρ ἐστι τὸ σημεῖον μόνον, ἡ δὲ γραμμὴ καὶ πέρας καὶ ἄλλο τι μήκος οὔσα ἀπλατές καὶ ἀδιάστατον τὸ σημεῖον. Ἀλλὰ καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἀδιάστατον, καὶ ἀλλαχοῦ διαστατόν. Καὶ γὰρ ὅλως, ἐπεὶ οὐ ταῦτόν σημεῖόν ἐστι, καὶ ἐν ἀνάγκῃ πολλὰ εἶναι τὸ σημεῖον, οὐχ ὡς μέρη ἔχον διαστηματικῶς, ταύτῃ γὰρ ἀμερές, ἀλλ' ὡς ιδιότητος πλείονας συμπληρωτικὰς αὐτοῦ, καὶ διὰ τοῦτο μερῶν ἔχουσας λόγον· ἅς ἡ γραμμὴ περιέχουσα, κατὰ πολλὰ ἂν λέγοιτο τῷ σημείῳ συνάπτεσθαι. Ὅτι δὲ οὐ ταῦτόν σημεῖόν ἐστι καὶ ἐν, ὀῆλον· τὸ μὲν γὰρ ἀρχὴ πάντων, τὸ δὲ μεγεθῶν μόνον· ἀλλ' οὐδὲ τὸ σημεῖον πρὸ τοῦ ἐνός· καὶ γὰρ ἡ μονὰς ἐν, καὶ τὸ ἐν τῷ χρόνῳ ἀμερές. Λεῖπεται μὲν οὖν τὸ σημεῖον εἶναι μετὰ τὸ ἐν, καὶ μετέχειν τοῦ ἐνός, ὥστε καὶ οὐχ ἐν ἐστίν· εἰ δὲ τοῦτο, κωλύεται οὐδὲν, ἀσωμάτους ἔχον ιδιότητος πολλὰς, αἰ εἰσι καὶ ἐν τῇ γραμμῇ, καὶ περιέχεσθαι ὑπ' αὐτῆς. Οὕτω μὲν οὖν δυνατόν ἀπαντᾶν, ἀλλ' οὐκ ἐστι συνορῶντας ὅπως ὁ Πλάτων ἔλαβε τὸ ἐν τινι, καὶ πρὸς τί βλέπων τῶν ὄντων ἀποφάσκει τοῦτο τοῦ ἐνός. Ἄμεινον οὖν, ὡς ὁ ἡμέτερος ὑφηγεῖται πατήρ, κατ' ἐκείνην τὴν ἐμφρονεστάτην καὶ ἀσφαλεστάτην ὁδὸν, ταῦτα λέγειν τοῦ ἐνός ἀποφάσκειν αὐτόν, ἃ καταφάσκειται ἐν τῇ δευτέρᾳ

τοῦ ἐνὸς ὄντος, καὶ οὕτως ἀποφάσκειν, ὡς ἐν ἐκείνοις ἀποφάσκειται (1). Καὶ δὴ καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ τοιοῦτον θεωρεῖν, οἷον ἐν ἐκείνοις, δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος λαμβάνων. Σαφῶς οὖν ἐκεῖ τάξιν τινὰ θεῶν ἐκφαίνων, καὶ ἐν ἑαυτῇ φησιν αὐτὴν εἶναι καὶ ἐν ἄλλῳ, καθότι καὶ ἔστραπτει πρὸς ἑαυτὴν νοερῶς, καὶ μένει διαιωνίως ἐν τοῖς αἰτίοις ἑαυτῆς μοναδικῶς· μονὰς γὰρ ἐστὶν ἐν ἐκείνῃ τῶν νοερῶν θεῶν, μένουσα μὲν κατὰ τὴν ἑαυτῆς ὑπεροχὴν ἐν τοῖς πρὸ αὐτῆς νοητοῖς θεοῖς, ἐμφαίνουσα δὲ καὶ τὸ ἰδίωμα τὸ νοερὸν κατὰ τὸ ἐν αὐτῇ καὶ περὶ αὐτὴν ἐνεργεῖν. Τὸ τοίνυν ἐν ἄλλῳ τοιοῦτόν ἐστιν, ὅποῖον τὸ ἐν τῇ αἰτία μένον, καὶ περιεχόμενον ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς αἰτίας. Τοῦτο οὖν ἐστὶν εἰκότως καὶ τὸ πολλαχῇ, καὶ πολλοῖς ἑαυτοῦ τοῖς αἰτίοις ἀπτόμενον· διότι γὰρ περιέχεται ὑπ' αὐτῆς, μερικώτερόν ἐστιν αὐτῆς· πᾶν δὲ τὸ μερικώτερον, μᾶλλον πεπλήθυσται τῆς ἑαυτοῦ περιληπτικωτέρας αἰτίας· μᾶλλον δὲ πεπληθυσμένον ταῖς ἑαυτοῦ ποικίλαις δυνάμεσι, συνάπτεται πρὸς ἐκεῖνο, καὶ ἄλλως ἄλλαις· τοῦτο γὰρ τὸ πολλαχῇ· κατ' ἄλλας γὰρ καὶ ἄλλας δυνάμεις ἄλλως καὶ ἄλλως ἐνοῦται πρὸς τὸ πρὸ αὐτῆς νοητόν. Ἄλλ' αὕτη μὲν ἡ τάξις τῶν ὄντων, ἢ τὸ ἐν ἑαυτῷ προσήκει μετὰ τοῦ ἐν ἄλλῳ, καὶ πολλὰ ἐστὶ· μετέχει γὰρ τοῦ νοητοῦ πλήθους καὶ μέρη ἔχει· μετέχει γὰρ τῶν μέσων ἐν ταῖς πρὸ αὐτῆς αἰτίαις γενῶν, καὶ κυκλική πως ἐστὶ· μετέχει γὰρ τῆς τελευταίας τῶν

(1) B. ταῦτα λέγειν τοῦ ἐνὸς ἀποφ. ἀποφάσκειν αὐτὸν ὡς ἐν ἐκείνοις

μέσων τάξεως, λέγω δὴ τοῦ ἐκεῖ σχήματος, διόπερ οὔτε ἐν ἔστιν ἀπλῶς, ἀλλὰ πολλά· οὔτε ἀμερές, ἀλλὰ μέρη ἔχουσα· οὔτε ἐπέκεινα σχήματος παντός, ἀλλὰ κυκλική. Καί, ὡς μὲν πολλά οὔσα, δύναται πολλοῖς ἀπτισθαι τῶν πρὸ αὐτῆς, ὡς δὲ μέρη ἔχουσα, πολλαχῆ αὐτοῖς κοινωνεῖν καὶ διαφόρως, ὡς δὲ ἐσχηματισμένη, κύκλῳ περιέχεσθαι ὑπ' αὐτῶν· τὸ γὰρ σχηματιζόμενον πᾶν ὑπὸ τοῦ σχηματίζοντος περιέχεται· τὸ δὲ ἐν οὔτε μέρη ἔχει, οὔτε κύκλου μετεῖληχεν. Ὡστε οὐ δυνατόν αἰτίαν εἶναι πρὸ αὐτοῦ τὴν πολλαχῆ καὶ κύκλῳ τοῦ ἐνός ἀπτομένην, ἀλλ' ἔστιν ἐπέκεινα πάντων, ὡς αἰτίαν κρείττονα οὐκ ἔχον· ἀδύνατον γὰρ εἶναι τι κύκλῳ αὐτοῦ καὶ πολλαχῆ ἀπτόμενον, ἐνός ὄντος καὶ ἀμεροῦς καὶ κύκλου μετέχοντος· ταῦτα γὰρ προσέθηκεν ἵνα φανῆ τὰ πολλά τὸ μέρη ἔχειν, τὸ κύκλου μὴ μετέχειν. Ἄ δὴ ταύτῃ τῇ τάξει τῶν ὄντων προσήκει πάντα, ἐν ἧ τὸ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ προσφέρομεν· πολλά τε γὰρ ἔστιν ὡς πρὸς τὴν νοητὴν ἔνωσιν, καὶ μέρη ἔχει καὶ κύκλου μετεῖληχεν, ἐπειδὴ τὰ δεύτερα δεῖ μετέχειν τῶν πρὸ αὐτῶν· ἐπεὶ καὶ ὅταν λέγηται μονάς, ὡς ἐν νοεροῖς, ἔστι μονάς· εἰ δὲ μὴ, πλῆθος ἔστι πρὸς τὰς νοητὰς μονάδας, καὶ ὅταν λέγηται ὄλη καὶ ἀμέριστος, ὡς ἐν νοεροῖς, καὶ ταῦτα λέγεται παρ' ἡμῶν· εἰ δὲ μὴ μέρη ἔχει, πρὸς τε τὴν ὁλότητα τὴν νοητὴν, καὶ ὅταν ἀσχημάτιστος πάλιν ἐν νοεροῖς, ἐπεὶ πάντως αὐτὴν ἀναγκαῖον μετέχειν τοῦ

εσχίματος τοῦ πρὸ αὐτῆς. Ἀφαιρετέον ἄρα καὶ ταύτην τὴν τάξιν ἀπὸ τοῦ ἐνός, καὶ ρητέον ὡς καὶ ταύτης αἴτιον τὸ ἐν· πᾶσαι γὰρ αἱ τάξεις ἀθρόως ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑπέστησαν, καὶ τὸ ὑπὲρ πάντα πάντων αἴτιον ἐστὶ τῶν ὄντων τὸ ἐν, αὐτοῦ δὲ αἴτιον οὐδέν ἐστιν. Εἰ γὰρ αἴτιον ἔχοι τὸ ἐν, δεῖ δὴ ποῦ τὸ αἴτιον τὸ πρὸ αὐτοῦ μειζόνων αἴτιον εἶναι καὶ καλλιώνων τοῖς ἐφεξῆς· τὰ γὰρ ὑψηλότερα τῶν αἰτίων ὑψηλοτέρων ἐστὶν ἀγαθῶν τοῖς ἑαυτῶν δευτέροις παρακτικῶν. Τί οὖν τοῦ ἐνός καὶ τῆς ἐνώσεως βειότεραν ἔξει τὰ πράγματα παρ' ἐκείνης τῆς αἰτίας, ἣν τοῦ ἐνός ἐπέχεινα τάττειν ἀξιούμεν; Εἰ μὲν γὰρ μηδὲν δώσει τοῖς μεθ' ἑαυτὴν, ἄγονος ἔσται καὶ ἀκοινωνήτος πρὸς πάντα, καὶ οὐδὲ ὅτι ἐστὶν εἰσόμεθα, μηθεμίαν ἔχοντες πρὸς αὐτὴν κοινωνίαν· νῦν γὰρ αὐτοφυῶς πάντες τὸ ἐν ἐπιζητοῦμεν, καὶ ἀνατεινόμεθα πρὸς αὐτὸ, πρὸς δὲ ἐκείνην τὸ συναΐψον οὐκ ἂν ἔχομεν, εἴπερ μηδὲν ἀπ' αὐτῆς· εἰ δέ τι δώσει κάκεινη τοῖς αἰσῖ, πότερον καταδεέστερόν τι δώσει τοῦ ἐνός, ἀλλ' οὐ θέμις τὰ κρεῖττον μόνον αἴτιον εἶναι χειρόν, ἀλλὰ πάταρον κρεῖτόν, καὶ τί τοῦ ἐνός ἔσται κρεῖττον· οὐδὲ πλάθος (1) δυνατὸν· πάντα γὰρ τὰ ἄλλα κρεῖττω λέγεται καὶ χείρω κατὰ τὴν ταύτου μείζω καὶ ἐλάττω μεταουσίαν· καὶ αὐτὰ οὖν τὰ κρεῖττον ἐνός μεταουσία κρεῖττον. Καὶ ὅπως οἷα ἂν ἦν τοῦτο πᾶσι περισπούδαστον ἐν, εἰ τι κρεῖττόν εἶχομεν αὐτοῦ· οὐ (2) γὰρ πάν-

(1) B. πᾶσαι.

(2) A. D. οὐδ' ἂν.

των οὕτω τῶν ἄλλων κατολογωροῦντες τὸ ἐν ἐδιώκομεν, καὶ τὸ δίκαιον παρορῶντες, καὶ τὸ καλὸν εὐ προσποιούμενοι διὰ τὴν τοῦ δοκοῦντος ἡμῖν ἐνός περιποίησιν. Ἐὰ τοίνυν τοῦ μὲν ἐνός χάριν, πάντων τῶν ἄλλων καταφρονεῦμεν, τὸ δὲ ἐν οὐδέποτε τῶν ἄλλων ἕνεκα τινὲς παρορῶμεν, συμφύτατον ἐν εἶη τὸ ἐν εικότως, ὡς συνέχον πάντα καὶ οὐζον ταῖς ἐννοίαις ἡμῶν. Τὸ ἄρα τῆς ἐνώσεως παρεκτικὸν πρότερον ἂν εἶη τῶν πάντων· τοῦτο ἄρα πρότερον τῶν πάντων· οὐκ ἄρα ἐστὶ τι τοῦ ἐνός ἀπλῶς κρεῖττον αἴτιον, οὐκ ἄρα ἐν ἄλλῳ τὸ ἐν, οὐ συμφύρον ἄρα τὸ μεινόμενον, οὐδ' οἷον τὸ ταῖς ψυχαῖς ἢ τὸ τοῖς δευτέροις ὅλως ὑπάρχειν δυνάμενον· ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐστὶν ἀπ' ἄλλης αἰτίας τὸ ἐν, διὰ τούτων δήλον· ὅτι δὲ καὶ τῶν αὐθυποστάτων τὸ (1) αὐθυπόστατον κρεῖττον, διὰ τῶν ἐξῆς τούτων ἀποδείκνυται λόγων.

« Ἄλλὰ μὴν αὐτὸ γε ἐν ἑαυτῷ ὄν, καὶ ἑαυτὸ εἶη
 « περιέχον, οὐκ ἄλλο ἢ αὐτὸ, εἶπερ καὶ ἐν ἑαυτῷ εἶη·
 « ἐν τῷ γάρ τι εἶναι μὴ περιέχοντι, ἀδύνατον. — Ἀδύ-
 « νατον γάρ. »

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς ἐτέρας (2) τῶν προτάσεων διὰ τούτων ἐξήτασται τῶν ῥημάτων· τὸ (3) μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἐν τινὶ ὄν ἢ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶν ἢ ἐν ἄλλῳ, παν-

(1) A. τῶν αὐθυποστάτων εἰ
 αὐθυπόστατον.

(2) B. C. δευτέρας.

(3) A. τὴν μὲν γὰρ πᾶν τὸ ἐν
 τινι.

τάπασιν ἀληθές ὄν, οὐδὲ ὑπομνήσεως ἠξίωσεν· εἰ γὰρ ἔστιν ἐν τινι, δῆλον ὡς τὸ ἐν τινι τοῦτο ἐν ᾧ ἔστιν ἢ αὐτὸ ἔστιν ἢ οὐκ αὐτὸ, καὶ τῷ ἄλλῳ ταυτόν· ὥστε ἢ αὐτὸ ἔστιν ἢ ἄλλο τούτου (1) ἐν ᾧ ἔστι τὸ ἐν τινι ὄν. Εἰ δὲ τὸ ἐν οὔτε ἐν ἄλλῳ, οὔτε ἐν ἑαυτῷ, μετὰ τινος παραμυθίας καὶ στάσεως (2) εἴρηκε, καὶ πρότερον μὲν ὅτι οὐκ ἐν ἄλλῳ τὸ ἐν, κατεσκεύασε· νῦν δὲ ὅτι οὐκ ἐν ἑαυτῷ ποιήσεται τὸν λόγον, ἀπὸ τοῦ τιμιωτέρου τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποδείξεως λαβὼν· τὸ γὰρ ἐν ἄλλῳ τοῦτο τοῦ ἐν αὐτῷ τιμιώτερον, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐν τῇ αἰτίᾳ εἶναι κρεῖττον τοῦ ἐν ἑαυτῷ. Καὶ αὕτη μὲν ἡ σύμπασα τῶν λόγων μεταχειρίσις· ὅτι δὲ οὐκ ἐν ἑαυτῷ τὸ ἐν, δείκνυσι τὸν τρόπον τοῦτον. Τὸ ἐν, οὐ τὸ μὲν ἔχει περιέχον ἑαυτοῦ, τὸ δὲ περιεχόμενον, τὸ δὲ ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔχει τὸ μὲν ἑαυτοῦ περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον, διὸ καὶ ἐν ἑαυτῷ ἔστιν ὡς περιέχοντι περιεχόμενον· τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ. Ὁ μὲν λόγος τοιοῦτος· τούτων δὲ τῶν δύο προτάσεων, τὴν μὲν ἐτέραν εἰσαυθίς ἐπισκεπτέον, ὅταν αὐτῆς καὶ ὁ Πλάτων μνησθῆ. Πῶς δὲ τὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν ἔχει τὸ μὲν περιέχον ἑαυτοῦ, τὸ δὲ περιεχόμενον, νῦν ῥητέον· τί γὰρ δὴ ἔστι τοῦτο τὸ περιέχειν, καὶ τί τὸ περιέχον, σκεπτέον. Λέγεται μὲν οὖν ἐν ἑαυτῷ εἶναι πᾶν τὸ ἑαυτοῦ αἴτιον, καὶ ὁ αὐθυπόστατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ὡςπερ λέγουσί τινες ὅτι πᾶν τὸ παραγόμενον ὑπ'

(1) A. B. D. τοῦτε.

(2) A. ἐπιστάσιως.

ἄλλης αἰτίας παράγεται, καὶ ἡμῖν ῥητέον, ἄλλ' ὥσπερ εἰώθαμεν τὰ αὐτοκίνητα προτάττειν τῶν ἑτεροκινήτων, οὕτω καὶ τὰ αὐθυπόστατα προθετέον τῶν ὑπ' ἄλλου παραγομένων. Εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἑαυτὸ τελειοῦν, ἔστι καὶ τὸ ἑαυτὸ (1) γεννῶν· εἰ δὲ ἔστι τὸ αὐθυπόστατον, δῆλον ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον καὶ παράγειν ἑαυτὸ καὶ παράγεσθαι ὑφ' ἑαυτοῦ· τοῦτο γὰρ τὸ εἶναι αὐτὸ ἑαυτοῦ ὑποστατικὸν καὶ αὐτογενές, λέγω γὰρ αὐθυπόστατον, οὐχ ὅτι ἂν μηδὲν παράγη· πρὸς ὃ τινες ἀποδιδόντες, τὸ πρῶτον εἶπον αὐθυπόστατον ὡς μηδὲν ἔχον αἴτιον· εἰθ' ὡς μηδὲν ἔχον αἴτιον, ἀπὸ ταυτομάτου τὴν ὑπαρξιν ἔχειν ἐκεῖνο τετολμήκασιν εἰπεῖν, ἀλλ' ὃ ἐν ἑαυτὸ παράγη. Τῆς οὖν περιεκτικῆς δυνάμεως κατ' αἰτίαν αἰεὶ περιεχούσης, τὸ ὑφ' ἑαυτῆς παραγόμενον, ἀνάγκη τὸ ἑαυτοῦ παρακτικόν, ἑαυτοῦ τε εἶναι περιεκτικὸν καθόσον αἰτιὸν ἐστιν, ὑφ' ἑαυτοῦ τε περιέχεσθαι, καθόσον αἰτιατόν ἐστιν· ὁμοῦ δὲ αἴτιον ὄν καὶ αἰτιατόν περιέχον τε εἶναι καὶ περιεχόμενον. Εἰ τοίνυν τὸ ἐν ἄλλῳ τοῦτο ἦν, τὸ ὑπ' ἄλλης αἰτίας τῆς κρείττονος παραγόμενον, τὸ ἐν αὐτῷ τοῦτο ῥητέον, ὃ ἐστιν αὐτογενές καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ παραγόμενον· καὶ ὡς ἐκεῖνα περιέχεται ὑπὸ τῆς (2) ἑαυτοῦ αἰτίας, οὕτω τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ περιέξεται (3), καὶ ἔσται αὐτὸ ἑαυτοῦ περιεκτικὸν καὶ συνεχτικὸν, τὸ αὐτὸ ἑαυτὸ συνέχον ἅμα καὶ συνεχόμενον, περιέχον τε καὶ περιεχόμενον· ἑαυτὸ γὰρ σῶζον, ἑαυτὸ περιέξει. Ταῦτα

(1) B. Deest ἑαυτὸ.

(3) A. περισχεγῆσται. —

(2) A. πρὸς τῆς. — B. C. D. B. C. D. περισχεθῆσται.

πρὸς τὰς.

μὲν οὖν εἰρήσθω περὶ τῆς πραγματευώδους τῶν προκει-
 μένων θεωρίας· περὶ δὲ τὴν λέξιν, ἐπισημαντίον· ὅτι
 οὐκ ἄλλο ἢ αὐτὸ, εἶπερ καὶ ἐν ἑαυτῷ εἶη,
 ῥαδίως μὲν σαφὲς ποιήσεται αὐτὸ, τὸν καὶ σύνδεσμον
 μεταθεῖς, ὡς ἢ τὸ ὅλον τοιοῦτον· καὶ οὐκ ἄλλο
 ἢ αὐτὸ, εἶπερ ἐν ἑαυτῷ εἶη. Εἰ γὰρ αὐτὸ ἐν
 ἑαυτῷ ἔστω, αὐτὸ ἔστι τὸ περιέχον, καὶ οὐκ ἄλλο, τοι-
 οῦτον γὰρ τὸ ἀψυπόβητον. Ἢδη δὲ τινες καὶ ἄλλο
 πρόσωπον αὐτὸ λέγειν ὑποθέμενοι, τὸ Ἀριστοτέλους
 δηλαδὴ, συννεύοντες ταῖς τοῦ Παρμενίδου λόγοις,
 ἐξηγήσαντο τῷ Παρμενίδῃ, τὸ ἐξῆς ἀπονεύσαντες· ἐν
 τῷ γάρ τι εἶναι μὴ περιέχουσι ἀδύνατον·
 ἀλλ' εἴ γε καὶ οὕτως ἀδύνατον, ὡς προείπομεν, οὐδὲν
 πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων θεωρίαν· ὅστε ἐπὶ τὰ ἐξῆς
 ῥήματα τοῦ Πλάτωνος ἡμῖν μεταβατέον.

« Οὐκοῦν, ἕτερον μὲν ἂν τι εἶη αὐτὸ τὸ περιέχον,
 ἕτερον δὲ τὸ περιεχόμενον· οὐ γὰρ ὅλον γε ἅμφω ταύ-
 τὸν ἅμα πείσεται καὶ ποιήσει· καὶ οὕτως τὸ ἐν, οἷα
 ἂν εἶη ἔτι ἐν, ἀλλὰ δύο. — Οὐ γὰρ οὖν.»

Ὁ πᾶς συλλογισμὸς, ὡς προείρηται, τοιοῦτός (1) ἔστι·
 τὸ ἐν οὐκ ἔχει τὸ μὲν ἑαυτοῦ περιέχον, τὸ δὲ περιεχό-
 μενον, ἵνα μὴ δύο ἀνθ' ἑνὸς γένηται· τὸ δὲ ἐν ἑαυτῷ
 ὄν ἔχει τὸ μὲν ἑαυτοῦ περιέχον, τὸ δὲ περιεχόμενον·
 τὸ ἄρα ἐν οὐκ ἔστιν ἐν ἑαυτῷ. Τοῦ δὲ συλλογισμοῦ τοι-
 οῦτου τινὸς ὄντος, ἤδη μὲν καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων

(1) D. τοιοῦτος τίς.

περὶ τῆς ἐτέρας ἐδίδαξε τῶν προτάσεων· προσθεὶς δὲ ἐν τούτοις καὶ ὅσον ταύτην ἐναργεστέραν ποιεῖ, καὶ ὅσον τὴν ἐτέραν, συμπεραίνεται τὸ προκειμένον· εἰ γὰρ ἕτερον μὲν τὸ περιέχον, ἕτερον δὲ τὸ περιεχόμενον, οὐκ ἂν εἶη τὸ ἐν περιέχον καὶ περιεχόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ· δεῖ γὰρ ἂν ποῦ αὐτὸ δύο εἶναι, καὶ οὐχ ἓν, καὶ εἰ ἓν, ἐν ἑαυτῷ ἔστι τοῦτο, οὐ τὸ μὲν περιέχει, τὸ δὲ περιέχεται. Δεῖ δὲ δυάδα εἶναι τοῦλάχιστον τὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν· ἕτερον γὰρ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον· ὅλον γὰρ τι τὸ αὐτὸ κατ' αὐτὸ καὶ περιέχειν καὶ περιέχεσθαι ἀδύνατον. Ἡ μὲν οὖν ἀκολουθία τῶν λόγων τοιαύτη· δεῖ δὲ ἕκαστον ἀνασκέψασθαι τῶν λεγομένων. Πρῶτον οὖν θεωρήσομεν πῶς ἀδύνατον ὅλον ἅμα καὶ καὶ ποιεῖν ἅμφω καὶ πάσχειν· τοῦτο γὰρ ὡς κοινὸν καὶ ὡς πάντη διωμολογημένον παρέλαβε. Μὴ ποτε οὖν τὸ αὐτοκίνητον ἡμῖν οὐκ ἔτι μένει τῆς ψυχῆς· οὐ γὰρ ἄλλο μὲν τι τὸ κινεῖν ἐν τοῖς αὐτοκινήτοις, ἄλλο δὲ τὸ κινούμενον, ἀλλ' ὅλον ἅμα κινεῖν τε ἔστι καὶ κινούμενον, ὡς ἐν ἄλλοις ἡμῖν τοῦτο διὰ πολλῶν ἀποδέδεικται. Πῶς οὖν ταῦτα ἀληθῆ κάκεῖνα πειστέον καθ' ὅσον δυνατόν. Τῶν τοίνυν ψυχικῶν δυνάμεων τὰς μὲν εἶναι φῶμεν γεννητικὰς, τὰς δὲ ἐπιστρεπτικὰς τῆς ψυχῆς αὐτῆς πρὸς ἑαυτήν· καὶ γὰρ ἐν τοῖς θεοῖς διαφορὰς τοιαύτας μεμαθήκαμεν εἶναι τῶν ἰδιοτήτων, καὶ τὰς μὲν γεννητικὰς ἀπ' αὐτῆς ἀρχομένας τῆς ψυχῆς, τὴν ἑαυτῆς παράγειν ζωὴν, καὶ μετὰ ταύτην, τὴν εἰς τὸ σῶμα προῖοῦσαν καὶ ἐν ὑποκειμένῳ γιγνομένην· τὰς δὲ ἐπιστρε-

πτικᾶς (1) ἀνελέσσειν τὴν ψυχὴν εἰς ἑαυτὴν κατὰ τινὰ κύκλον ζωτικόν, καὶ ἐπὶ τὸν νοῦν τὸν πρὸ τῆς ψυχῆς ἰδρυμένον. Ὡς γὰρ αἱ γεννητικαὶ διττὴν ἀποτίκτους ζῶν, τὴν μὲν μένουσαν, τὴν δὲ προελθοῦσαν ἐπὶ τὰδε τῆς ψυχῆς, οὕτως αἱ ἐπιστρεπτικαὶ διττὴν ποιοῦνται τὴν ἐπιστροφὴν, καὶ πρὸς ἑαυτὴν, καὶ πρὸς τὸν νοῦν τὸν ἐπέκεινα αὐτῆς. Αὗται οὖν εἰσὶν αἱ γεννώσαι δυνάμεις ἰδίως τὴν ὅλην ζωὴν· μετέχει δὲ αὐτῶν πᾶσα ψυχὴ, διότι χωροῦσε δι' ἀλλήλων αἱ δυνάμεις, καὶ ἐνεργοῦσι μετ' ἀλλήλων· ὅθεν δὴ λέγεται πᾶσα ψυχὴ γεννᾶν ἑαυτὴν· ὅλη γὰρ δι' ὅλης μετέχει τῶν γεννητικῶν δυνάμεων ἑαυτῆς, ὥσπερ ἐπιστρέφειν πρὸς ἑαυτὴν. Καὶ οὔτε τὸ γεννῶν ἀνεπίστροφον, οὔτε τὸ ἐπιστρέφον ἄγονον διὰ τὴν ἀλλήλων γίγνεται (2) μετουσίαν, ὥστε ἀμφοτέρους ἂν εἴποις εἶναι τοὺς λόγους ἀληθεῖς, τὸν τε αὐτὴν ἑαυτὴν τὴν ψυχὴν γεννᾶν ἀποφαινώμενον, καὶ τὸν νοῦν λεγόμενον, ὡς οὐ δυνατόν ὅλον ἅμα ποιεῖν καὶ πάσχειν· ἄλλη γὰρ ἡ γεννητικὴ δύναμις καὶ εἰς ἓν τὸ παράγον καὶ τὸ παραγόμενον, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐνώσεως ἐστὶ καὶ ἑτερότητος, δι' ἣν οὐκ ἔμεινε τὸ τοιοῦτον ἀπλήθυντον· ὅλον μὲν γὰρ ἔσται παραγόμενον, ἀλλ' οὐ καθὸ παράγον, κατὰ (3) τοῦτο καὶ παραγόμενον· τὸ γὰρ παράγον πρῶτως τὸ γεννητικόν ἐστὶ τῆς ψυχῆς, ἐπειδὴ γοῦ δυνατόν μέρος μὲν τι γεννᾶν, μέρος δὲ γενναῖσθαι,

(1) Α. ἐπιστρεπτικᾶς οὐνελέσσειν·
σειν.

(2) Β. C. δύναται.

(3) Β. C. καὶ τοῦτο παραγόμενον.

καθάπερ τῷ κόσμῳ γεννᾶν μὲν τὸν οὐράνιον λέγομεν καὶ δημιουργεῖν, γεννᾶσθαι δὲ τὰ ὑπὸ σελήνην· καὶ αὐτὸ πάλιν μὴδὲν μέρος, ἀλλ' ὅλον γεννᾶσθαι καὶ γεννᾶν, κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον, καὶ πάλιν ὅλον ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἀλλὰ ποιεῖν μὲν ἄλλο τι, πάσχειν δὲ αὐτὸ ἄλλο τι καὶ οὐ ταυτόν. Καὶ τί γὰρ εἰ θερμαῖνον ψύχοιτο, καὶ λευκαῖνον μελαίνοιτο; Διὰ δὲ τούτων (1) πάσας τὰς τοιαύτας ἐνστάσεις ἀναιρῶν, ἀκριβῶς προσέθηκε τὸ ὅλον, τὸ ἅμα, τὸ ταυτόν, ἵνα μὴ ὦδι μὲν ποιῆ, πάσχη δὲ ὦδι, μὴδὲ κατ' ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον, μὴδὲ ἕτερον καὶ ἕτερον. Οὕτω μὲν οὖν καὶ τὸ αὐτοκίνητον, καὶ ἅπαν τὸ ἐν αὐτῷ ὄν ἀπέφηνε δυάδος (2) μετέχον, καὶ οὐχ ἔν ἐν ἑαυτῷ, δῆλον ἀπὸ τούτων· οὐ γὰρ ἐνεστὶν ἐν τῷ ἐνὶ δυάδι, πρῶτον ὅτι ἀνήρηται πᾶν πλῆθος ἐκ τοῦ ἐνός, καὶ ἡ δυὰς δὲ πηγὴ καὶ αἰτία πλῆθους ἐστὶ, καὶ ἔχει πως ἐν ἑαυτῇ πᾶν τὸ πλῆθος· ἔπειθ' ὅτι καὶ περιέχον ἐν ἑαυτῷ δεῖ καὶ περιεχόμενον εἶναι. Δέδεικται δὲ ὡς οὐδὲν ἐστὶν ἐν τῷ ἐνὶ τοιοῦτον, οὔτε γὰρ ὡς ὅλον μέρη περιέχειν δυνατὸν, οὔτε ὡς σχῆμά τι μετέχον τοῦ σχήματος, ὥστε μέρει μὲν περιέξει, μέρει δὲ περιέξεται. Προαποπέφαται δὲ τὸ μέρη ἔχειν τοῦ ἐνός, εἰ καὶ μὴ καθ' αὐτὸ ἄρα προῦδέδεικτο τὸ δυάδος μετέχειν τὸ ἐν, ἀλλὰ τοῖς εἰρημένοις ἔπεται καὶ τοῦτο, διόπερ αὐτῷ κέχρηται καὶ νῦν ὁ Παρμενίδης. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα μετρίως οἶμαι πεπεισθαι διὰ τῶν λεγο-

(1) Α. τοῦτο.

(2) Α. Δ. τοῦ ἐνός.

μένων· ἐκεῖνο δὲ τὸ ἐν τούτοις ἄξιον ἐπισημῆσθαι δεικνύντος τοῦ Πλάτωνος, ὃ καὶ τῶν μετ' αὐτόν τινες ἰκανῶς κατεσπεύασαν· ἄλλοι δὲ οὐ προσήσαντο, καίτοι τοῦ Πλάτωνος εἶναι βουλόμενοι μύσται, καὶ περὶ αὐτὸν χορεύειν ἐφιέμενοι. Τὸ γὰρ πρῶτον, οἱ μὲν αὐθυπόστατον λέγειν ἀξιοῦσιν, ὡς τῶν κινουμένων ἀρχὴν τὸ αὐτοκίνητον, οὕτως καὶ τῶν ὀπισσοῦν ὑφεστηκότων ἀρχὴν τὸ αὐθυπόστατον λέγοντες· πάντα γὰρ τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἐστὶ καὶ ἐκ τοῦ πρώτου. Τοῦτε οὖν κυρίως αὐθυπόστατον τὸ πρῶτόν ἐστιν, ὡς ἐκ μηδέτινος ἑτέρου τὴν ὑπόστασιν ἔχον, δέον, ὡς φασιν, ἢ ὑφ' ἑαυτοῦ πᾶν ὑφίστασθαι, ἢ ὑπ' ἄλλου πάντως. Ἐπικινεαυιούμενοι δὲ τινες ἤδη, καὶ αὐτοκίνητον αὐτὸ προσειρήκασιν ἀπὸ τοῦ αὐθυποστάτου κατὰ τὸ συγγενὲς ἐπὶ τοῦτο μεταβάλλοντες· καίτοι τοῦτο τὸ αὐτοκίνητον ἀνάγκη κινεῖσθαι, καὶ μὴ εἶναι κυρίως ἐν, ἀλλὰ πλῆθος· καὶ τὸ αὐθυπόστατον ἀνάγκη διαιρετὸν εἶναι κατὰ τὸ κρεῖττόν τε καὶ χειρόν· κρεῖττον γὰρ καθ' ὑφίστησιν· ἢ δὲ ὑφίσταται καταδεέστερον, τὸ δὲ ἐν ἀδιαιρέτον ἐστὶ πάντη καὶ ἀπλήθυντον· οὐ γὰρ ἠνωμένον ἐστὶ πλῆθος, εἴτε διακεκριμένον ἐν πολλοῖς ἔσται οὐχ ἐν, εἴτε ἠνωμένον, ἄλλο ἔσται πρὸ αὐτοῦ τὸ ἐνοῦν· τὸ γὰρ ἠνωμένον, πεπονθὸς ἐστὶ τὸ ἐν, ἀλλ' οὐκ αὐτὸ ἐν, ὡς φησὶν ὁ Ἐλεάτης ξένος. Εἰ τοίνυν τὸ αὐθυπόστατον ὀπισσοῦν διαιρετὸν ἐστὶ, τὸ δὲ ἐν οὐ διαιρετὸν, οὐκ ἂν εἴη τὸ ἐν αὐθυπόστατον, ἀλλὰ καὶ τῶν αὐθυποστάτων ἀπάντων αἴτιον, τῷ πάντα σώζεσθαι διὰ τὸ ἐν, καὶ ὅσα παρ' ἑαυτῶν, καὶ ὅσα παρ' ἄλλων ὑφεστηκεν. Οἱ δὲ ἐπόμενοι

τῷ Πλάτῳ κρείττον καὶ τούτου τὸ πρῶτον εἶναι διαβ-
 ρηθῆναι εἰρήκασιν· κρείττον δὲ αὐτὸ καὶ πατρικῆς αἰτίας
 ἀπάσης εἶναι καὶ γεννητικῆς, αἵτε δὲ καὶ δυνάμειος ἀπά-
 σης ἐξηρημένον· καὶ τοι γὰρ τοῦ Πλάτωνος βοῶντος καὶ
 ἐκείνο αἴτιον εἶναι πάντων τῶν καλῶν· ἀλλ' οὐχ οὕτως
 αἴτιον ὡς δυνάμει χρώμενον, δι' ἧς τῶν πάντων ἐστὶ
 παρεκτικόν. Καὶ γὰρ ἡ δύναμις δευτέρα τῶν οἰκείων
 δυνάμεων ὑφίστησιν ὅσα ὑφίστησι· τῶν δὲ μετὰ τὸ ἐν,
 τὰ μὲν ἐγγυτάτῳ τοῦ ἐνὸς καὶ ἀρρόητου ἀπ' ἐκείνου φα-
 νόντα, καὶ κρυφίως πατρικὴν καὶ γεννητικὴν ἀξίαν ἔχειν
 πρὸς τὰ ὄντα πάντα, καὶ παράγειν ἄλλα ταῖς ἑαυτῶν
 δυνάμεσιν ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ ταύτῃ τοῦ ἐνὸς πλεονάσαι
 τῷ γεννᾶν τὰ αὐθυπόστατα τῶν ὄντων (1)· τὰ δὲ
 ἤδη διακρινόμενα καὶ πληθυόμενα ἐν ἑαυτοῖς, τὴν τῶν
 αὐθυποστατῶν εἰληχέναι δύνανται, ὑφιστάμενα μὲν καὶ
 ἀπὸ τῶν πρωτευργῶν αἰτίων, παρεκτόμενα δὲ καὶ ἀφ'
 ἑαυτῶν· καὶ ταῦτα μὲν εἰς τὰς πατρικὰς αἰτίας ἀνηρ-
 τῆσθαι καὶ γεννητικὰς τῶν εἰδῶν· ἐκείνας δὲ εἰς τὸ ἐν
 τὸ κρείττον ἀπάσης τοιαύτης αἰτίας ἀγνώστως τοῖς
 πᾶσιν ἐκφῆναν ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ὄντα, κατὰ τὰς τῶν ὄν-
 των ἀρχάς. Εἰ δὲ ταῦτα οὕτως ἔχει, δῆλον ὅτι πᾶν μὲν
 τὸ ἑαυτοῦ ὑποστατικόν, καὶ ἄλλων ἐστὶ παρακτικόν·
 οὐ γὰρ ἐστὶ τὰ αὐθυπόστατα τῶν ὄντων, οὔτε πρῶτα
 οὔτε ἔσχατα· τὸ δὲ ἄλλων παρακτικόν, ἄνευ τοῦ
 αὐτὸ ἑαυτὸ παράγειν, διττόν· τὸ μὲν τῶν αὐθυποστά-

(1) B. C. D. τῶν πάντων.

των κρείττον, τὸ δὲ χεῖρον. Τὰ μὲν δὴ παράγοντα, τοιαῦτα· τῶν δὲ παραγομένων ἀπ' αἰτίας παρακτικῆς τὰ μὲν πρῶτα πρόεισι τὰ αὐθυπόστατα, παραγόμενα μὲν, αὐτογόνως δὲ ἀπὸ τῶν σφετέρων αἰτίων ὑφιστάμενα· δευτέρα δὲ τάξις, ἄλλην αἰτίαν ὑποστατικὴν ἀνηρητημένα, ἑαυτὰ δὲ παράγειν οὐ δυνάμενα, καὶ ὑφ' ἑαυτῶν παράγεσθαι· καὶ αὕτη τῶν ὄντων ἡ τάξις ἀνωθεν μέχρι τῶν τελευταίων ἔσχε τὴν πρόοδον. Καὶ γὰρ εἰ ἔστι τὸ ἄλλα γεννῶν, ἑαυτὸ δὲ μὴ γεννῶν ἔσχατον, εἴ τι δὲ αὐτὸ γεννᾷ καὶ ἄλλα γεννᾷ, δεῖ δὴ καὶ πρὸ τῶν ἑαυτὰ γεννῶντων, εἶναι τὰ ἄλλων γεννητικά· τὰ γὰρ περιληπτικώτερα, ἀρχικώτερα· καὶ εἰ ζητοῦμεν ποῦ τὸ αὐτὸ ἑαυτοῦ γεννητικὸν πρῶτως, εἴποιμεν ὅπου ἐνέργεια πρῶτον· ἐνέργεια δὲ πρῶτον ἐν τῷ ὄντι ὡς δύναμις ἐν τῇ πρὸ τοῦ ὄντος ἐνάδει, καὶ ὑπαρξίς ἐν τῇ πρὸ ταύτης, ὡς τὸ πρῶτιστον ὄν ἑαυτοῦ παρακτικὸν, καὶ τοῦτο μὲν οὐσιωδῶς, νοερῶς δὲ, τὸ τρίτον ἀπὸ τούτου, ζωτικῶς δὲ τὸ μέσον ἀμφοῖν.

« Οὐκ ἄρα ἔστι που τὸ ἐν, μήτε ἐν ἑαυτῷ, μήτε ἐν ἄλλῳ ὄν (1); — Οὐκ ἔστιν.

Πάνυ γεωμετρικῶς ἐφ' ἐκάστου τῶν θεωρημάτων πρῶτην λέγει τὴν πρότασιν, ἔπειτα τὴν ἀπόδειξιν, καὶ τελευταῖον τὸ συμπέρασμα. Διὰ μὲν οὖν τῆς προτάσεως τὴν ἀθρόαν καὶ μόνιμον ἐνέργειαν τοῦ νοῦ μιμούμενος· διὰ δὲ τῆς ἀποδείξεως (2) τὴν πρόοδον

(1) Editt. ἐνόν.

(2) B. C. τῶν ἀποδείξεων.

τὴν εἰς τὸ πλῆθος τῶν νοήσεων ἑαυτὴν ἀναλίττουςαν·
 διὰ δὲ τοῦ συμπεράσματος τὴν κατὰ κύκλον ἐπὶ τὴν
 ἀρχὴν τοῦ νοῦ στροφὴν, καὶ τὴν μίαν τελειότητα πά-
 σης νοεῶς ἐνεργείας. Τοῦτο οὖν καὶ ἐπὶ τῶν πρὸ τούτου
 θεωρημάτων ποιήσας, διαφερόντως ἐν τούτῳ ποιεῖ· καὶ
 γὰρ οἰκειὸν τῇ τάξει ταύτῃ τὸ καὶ αὐτῆς εἶναι, καὶ μέ-
 νειν ἐν τοῖς πρὸ αὐτῆς. Μιμεῖται οὖν διὰ μὲν τῆς λογι-
 κῆς διεξόδου τὸ ἐν ἑαυτῷ, διὰ δὲ τοῦ συμπεράσματος
 καὶ τῆς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀνακαάμψεως τὸ ἐν ἄλλῳ.

« Ὅρα δὴ, οὕτως ἔχον, εἰ οἶόν τε ἐστᾶναι, ἢ κινεῖ-
 « σθαι. — Τί γὰρ δὴ οὐ; »

Καὶ ἐπ' ἄλλο μὲν αὐτὸς πρόβλημα μετέηλθεν, ἀπο-
 φαίνων τὸ ἐν μῆτε κινούμενον, μῆτε ἐστῶς, ὃ δὴ ὁ
 Παρμενίδης κατέφαιεν (1) ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ποιήμασιν
 εἰκότως, ἅτε περὶ τοῦ ἐνὸς ὄντος ἐν ἐκείνοις φιλοσοφῶν,
 ὡσπερ καὶ οὗτος ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει ταῦτα κατα-
 φῆσει. Λέγει γοῦν ἐκεῖνος ποτὲ (2) μὲν οὐλομένές τε
 καὶ ἀτρεμές, ἢ δ' ἀγέννητον (3)· καὶ πάλιν· αὐτοκίνητ'
 ἄρα κινήτων μεγάλων ἐν πείρασι δεσμῶν (4)· καὶ πάλιν·
 ταῦτόν ἐν ταύτῳ μίμημα, καθ' ἐν τε κεῖται (5)· καὶ πάλιν·
 ἔμπεδον αὐθι μένειν (6)· ποτὲ δὲ ταῦτόν ἐστιν ἐκεῖ νοεῖν
 τε καὶ εἶναι (7)· καὶ πάλιν· οὐ γὰρ ἄνευ τοῦ ὄντος, ἐφ' ᾧ
 πεφωτισμένον ἐστὶ, εὐρήσεις τὸ νοεῖν (8)· λεύσει δ' ὁμῶς

(1) B. C. κατέφαιεν·

(5) Ibid 72.

(2) A. D. τοτέ.

(6) Ibid. 72.

(3) Fragm. Parmenid. p.

(7) Ibid. 74.

62.

(8) Ibid. 74.

(4) Ibid. 68.

ἀπεόντα νόων, παρεόντα βεβαίων (1). Διὰ μὲν οὖν τούτων, νοεῖν ἐν τῷ ὄντι θέμενος, δῆλός ἐστι κίνησιν αὐτῶν τῆν νοητικὴν δῆπου συγχωρῶν ὑπάρχειν, ἣν καὶ Πλάτων οἶδεν· αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ λέγων ὅτι νοῦν ἄνευ κινήσεως, εὐδὲ ἐπιναῆσαι δυνατόν· ὥστε εἰ ἐστὶν ἐν τῷ ἐνὶ ὄντι νόησις, κατὰ Παρμενίδην, ἐστὶ καὶ ἡ κίνησις, ἐπεὶ καὶ ζῶν πάντως ἅμα τῷ νοεῖν ἐστὶ· πᾶν δὲ τὸ ζῶν κινεῖται, καὶ ταῦτὸ τὸ ζῆν. Διὰ δὲ τῶν προτέρων ἀκίνητον δὲ πῶς φησὶν εἶναι τὸ ἐν ὄν, ἀτρεπὲς αὐτὸ καὶ μόνον καλῶν καὶ αὐτόθεν ἀκίνητον. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Πλάτων, ὅπου νοῦς, οὐ κίνησιν μόνην εἶναι φησὶν, ἀλλὰ καὶ στάσιν ἤδη. Καὶ περὶ μὲν τὸ ἐν ὄν, ἐκάτερος ἀποτίθεται ταῦτα, καθάπερ καὶ διὰ τῆς δευτέρας ἐστὶ δῆλον ὑποθέσεως, καὶ οὐκ ἂν ἐλέγχοντο διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ὁ Παρμενίδης, ἀλλὰ προσθήκην δέχοιτο φιλοσοφίας ἄλλης τῆς περὶ τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν διατριβούσης. Τοῦτο μὲν οὖν ὑπομνήσεται καὶ διὰ τῶν προτέρων λόγων· νυνὶ δὲ κατὰ τὴν ἡμετέραν θεωρίαν ῥητέον, ὅτι τῶν νοερῶν τάξεων τριχῆ διηρημένων, καὶ αὐτῶν μὲν ἐν αὐτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ διὰ τῶν ἐμπροσθεν ἀποφίσεως, ἔδειξε τὸ ἐν ὑπὲρ τὴν ἀκρότητα τὴν νοεράν· τὸ δὲ κινεῖσθαι καὶ ἐστᾶναι διὰ τούτων ἀποφάσεων, μεταβέβηκεν ἐπ' ἄλλην τάξιν ἀπὸ τῆς νοερᾶς μονάδος ἐπὶ τὴν ζωογόνον, καὶ ταύτης τὸ ἐν ἐξηρημένον ἀποφαίνων. Δεῖ τοίνυν, ἰδόντας ἡμᾶς τὰ ἰδιώματα καὶ ταύτης τῆς τάξεως, δεῖξαι τὸ ἐν κρεῖττον τῶν τοιούτων

(1) Fragm. Parmenid. p. 92.

ιδιοτήτων. Ἔστι δὴ οὖν τῆς ζωογόνου ταύτης θεότητος
 ἐξαίρετα (1) κινήσεις καὶ στάσις, ἡμὲν τὰς πηγὰς ἐκφαί-
 γουσα τῆς ζωῆς, ἡ δὲ ἐδράζουσα αὐτὰν σταθερῶς, ἐξηρη-
 μένων τῶν οἰκίων ἐχετῶν. Ἐὰν τοίνυν ἐπιδείξωμεν τὸ ἐν
 ἀπάσης μὲν στάσεως, ἀπάσης δὲ κινήσεως ὑπεριδρυμένον,
 ἔχομεν ἂν ἐντεῦθεν, ὅπως καὶ πάσης ἐκβάδισμα τῆς τοι-
 αύτης σειρᾶς. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰσαυθὺς· ὅτι δὲ οὐ δεῖ
 τὰς φυσικὰς μόνον κινήσεις ἀφαιραῖν τοῦ ἐνός, αὐτὸς
 δηλοῖ λέγων. Κατὰ πᾶσαν τοίνυν κίνησιν, τὸ ἐν ἀκίνη-
 τος. Εἰ δὲ πᾶσα ἐνέργεια, κατ' αὐτὸν, κίνησις, καὶ πρὸ
 ἐνεργείας τὸ ἐν, ὥστε καὶ πρὸ δυνάμεως, ἵνα μὴ δύ-
 ναμειν ἀτελεῖ ἔχη καὶ ἀνενέργητον· καὶ ταῦτα ἀναγκαίως.
 Δεῖ γὰρ πάντα τὰ ἀπὸ τοῦ ἐνός ἔχειν καὶ τὸ ἐν, ὡς καὶ
 τὰ ἀπὸ τοῦ ὄντος, τὸ ὄν. Ἀλλὰ μὴν ὕλη ἀνενέργητος·
 τὸ γὰρ ἐνεργεῖν εἰς ἑαυτὸ ἐνεργεῖ, ἢ εἰς ἄλλο· καὶ ἡ
 ὕλη ἐν οὕσα· ἐπὶ τοῦ ἐνός ἐστι· οὐκ ἄρα ἐνέργειαν
 ἐν τῷ ἐνὶ θετέον, ὥστε οὔτε δύναμιν, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο
 τὸ ἐν μόνον. Διὰ τί δὲ προέθηκε τὴν κίνησιν ταύτου
 καὶ ἑτέρου, ῥηθήσεται μὲν καὶ αὐθις (2) ἄλλο αἴτιον
 ἀπὸ τῆς λογικῆς ἀκολουθίας. Λεγέσθω δὲ καὶ νῦν ἀπὸ
 τῶν πραγμάτων, ὅτι κινήσεις καὶ στάσις ἐν ταῖς οὐσίαις
 ὀρῶνται τῶν ὄντων καὶ ἐν ταῖς ἐνεργείαις· κινήσεις γὰρ
 οὐσιώδης ἢ πρόοδος, καὶ στάσις ἢ ἐν τοῖς αἰτίοις ἰδρυ-
 σις· μένον γὰρ δὴ πρόεισι τὸ ἐν ἅπαν, καὶ ὡς (3) αἰτίαι
 οὐσιώδεις, πρὸ ταυτότητός ἐστι καὶ ἑτερότητας· ταυ-

(1) B. Deest ἐξαίρετα.

(2) A. ἀλλοθι.

(3) B. καὶ ὡς αἱ μὲν οὐσιώ-

δεις.

τοῦται γὰρ καὶ ἑτεροιοῦνται προελθόντα τὰ ὄντα ἀπὸ τῶν αἰτίων μετὰ τοῦ μένειν ἐν αὐτοῖς, ἑτεροιοῦμενα μὲν τῷ προελθεῖν ὅλως, ταυτοῦμενα δὲ τῷ ἐπιστρέφαι πρὸς τὸ μείναν, καὶ διὰ ταῦτα ἡ κίνησις καὶ ἡ στάσις προτάσσονται ποτὲ ταυτότητος καὶ ἑτερότητος, ὡσπερ ἐκείνων ἀρχόμεναι. Διὸ καὶ ἐν Σοφιστῇ μετὰ τὸ ὄν τάττει κινήσιν καὶ στάσιν· εἶτα ταῦτόν καὶ ἕτερον· καὶ γὰρ τὸ μὲν ὄν μοναδικόν ἐστιν οὐκ ἔχον ἀντίθεσιν, ἡ δὲ κίνησις δυαδική· πόθεν γὰρ πῆ πᾶσα πρόοδος; ἡ δὲ στάσις τριαδικὴν ἀνακάμψασα καὶ ἰδρύσασα μετὰ τὸ προελθεῖν, ἡ δὲ ταυτότητος τριαδικόν· ταυτομήκης γὰρ ἡ πρώτη τῶν ἀριθμῶν ἡ τετράς· ἡ δὲ ἑτερότης πενταδικόν· διίστησι γὰρ καὶ αὕτη τὸ ἄρτιον καὶ περιττόν ἀκρατῶς. Ταῦτα μὲν οὖν ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων θεωρίας· ἡ δὲ ἀνάγκη τῆς ἀκολουθίας τῶν προβλημάτων ἐν τοῖς πρακτικῶσι μικρὸν ὕστερον καταφανῆς ἔσται.

« Ὅτι κινούμενόν γε(1) ἢ φέροιο ἢ ἀλλοιοῖτο ἄν(2)·
 « αὐται γὰρ μόναι κινήσεις. — Ναί. »

Ἐπειδὴ ζητοῦμεν εἴτε κινεῖται τὸ ἐν, εἴτε μὴ, τοῦτο γὰρ πρότερον σκεπτόν, διελομέθα τὰς κινήσεις πάσας· ἀλλὰ ταύτας διελομέθα μὲν καὶ ἐν Νόμοις κατὰ τὴν παντελῆ τῆς δεκάδος διαίρεσιν, ὅκτῳ μὲν τὰς παθητικὰς εἰπόντες, μίαν δὲ τὴν ἐνεργητικὴν μὲν, ἀλλὰ ἄλλου τοῦ δεομένου τοῦ κινουῦντος, καὶ ἄλλου τοῦ κινουμέ-

(1) B. Deest γε.

(2) Sic Editt. — Codd. Deest ἄν.

του, καὶ ἐξ ἀμφοτέρων μίαν ἀποτελουμένην, λοιπὴν δὲ τὴν ἐνεργητικὴν τε καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἀρχομένην, καὶ ἐν τῷ κινούμενῳ ἔχουσαν καὶ κινουῦν, οἷαν τὴν αὐτοκίνητον λέγειν εἶωθε. Νυνὶ δὲ ἄλλον τρόπον συνοπτικώτερον διελεῖν προσῆκεν, ἵνα μὴ φυσιολογοῦντες ἐν τοῖς περὶ τῶν θεῶν λόγοις διατρίψωμεν. Πῶς οὖν ἂν πάσας συντόμως περιλάβωμεν, ἢ εἰς δύο τεμόντες αὐτάς; ὅτι γὰρ δὴ τὰς προκειμένας κινήσεις μὴ μόνον ἠγεῖσθαι σωματικὰς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀσωμάτων κινήσεων πασῶν περιληπτικὰς, δῆλον ἐποίησεν αὐτὸς εἰπὼν, αὐταὶ γὰρ μόναι κινήσεις. Εἴτε οὖν ψυχῶν εἶεν κινήσεις, εἴτε νοεραὶ, δεῖ λαβεῖν ὅπως ὑπὸ ταύτας ἀναχθῆσονται, τὴν φορὰν καὶ τὴν ἀλλοίωσιν. Καὶ δῆλον ὅτι καὶ πᾶν τὸ ζωογονικὸν τῶν θεῶν γένος τῶν τοιούτων ἔσται κινήσεων πασῶν, εἴπερ πᾶσα ζωὴ κίνησις, κατὰ τὴν τοῦ Πλάτωνος ψῆφον· καὶ πᾶσα κίνησις ὑπὸ ταύτας ἀνάγεται τὰς κινήσεις, ὡς ὁ παρῶν διατείνεται λόγος. Ὅρωμεν δὲ οὖν ἅπαν τὸ κινούμενον, γινέσθω δὲ πρῶτον ἡμῖν ἐπὶ τῶν σωμάτων ὁ λόγος, ἢ τῶν ἐν αὐτῷ τὸ μεταβάλλον, ἢ τῶν ἔξωθεν. Τὸ μὲν γὰρ τόπον ἐκ τόπου μεταβάλλον τῶν ἔξωθεν τινος ὑπομένει μεταβολὴν· τὸ δὲ γιγνόμενον, ἢ φθειρόμενον, ἢ αὐξόμενον, ἢ μειούμενον, ἢ συγκρινόμενον, ἢ διακρινόμενον, τῶν ἐν αὐτῷ τινος μεταβάλλοντος, γίγνεσθαι λέγεται· που καὶ φθείρεσθαι, καὶ τὰ ἄλλα πάσχειν. Τὸ μὲν οὖν κατὰ τὸ ἔξωθεν μεταβάλλον φέρεσθαι λέγεται· τοπικὴ γὰρ ἢ τοι-

αὕτη κίνησις · ὁ γὰρ τόπος ἔξω τῶν σωμάτων ἐστὶ, τὸ δὲ κατὰ τι τῶν ἐν ἑαυτῷ κινούμενον ἀλλοιοῦσθαι λέγεται πᾶν, εἴτε γένεσιν, εἴτε φθορᾶν, εἴτε αὔξησιν, εἴτε μείωσιν, εἴτε σύγκρισιν εἴτε διάκρισιν ὑπομένει. Κατὰ τόπον μὲν γὰρ κινούμενον, οὐδὲν ἄλλοῖον γίνεται · καὶ δὴ καὶ τοῖς θείοις σώμασιν ἡ τοιαύτη κίνησις ὑπάρχει κατ' οὐσίαν ἔχουσι τὸ ἀναλλοίωτον, ἐπεὶ γὰρ ἔδει κινητὰ μὲν, ἔδει καὶ ἐκεῖνα, διότι τὸ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον φαί τοῖς πάντων θειοτάτοις προσήκει μόνοις, σώματος δὲ φύσις οὐ ταύτης τῆς τάξεως, ὡς ἐν Πολιτικῷ μεμαθήκαμεν · πρῶτιστα δὲ ὄντα τῶν ὁρατῶν αἰδίων ἔχει τὴν ὑπόστασιν. Τὰ γὰρ ἐν ἐκάστη τάξει πρῶτιστα μορφήν ἔχει τῶν πρὸ αὐτῶν, καὶ κινεῖται μὲν, κατὰ δὲ τὴν κίνησιν μόνην ταύτην, ἥτις φυλάττει τὴν οὐσίαν τῶν κινουμένων ἀνεξάλλακτον (1) Τὸ μὲν δὴ κατὰ τόπον κινούμενον τοιοῦτον, κατὰ δὲ τι τῶν ἑαυτῶν μεταβάλλον ἄλλοῖον γίγνεται. Τὸ γὰρ τοιόνδε μάλιστα προσήκει τοῖς ἐνύλοις εἶδεσιν, ὡς καὶ ὁ Τίμαιος ἀνεδίδαξεν, ὥστε καὶ τὸ ἄλλοῖον οικειῶν ἐστι ταῖς τούτων μεταβολαῖς, εἰσιόντων τε καὶ ἐξιόντων τῶν εἰδῶν. Ἀλλ' αἱ μὲν σωματικαὶ κινήσεις οὕτω · διὰ δὲ τῆς φορᾶς περιλαμβάνονται πᾶσαι καὶ τῆς ἀλλοιώσεως, εἰς ἃς καὶ ὁ ἐν Θεαιτήτῳ Σωκράτης μόνας ὀρῶν, ἄτε πρὸς Ἡράκλειτον ἀγωνιζόμενος, ταύτην πεποιήται κακεῖ τῶν κινήσεων τὴν τομήν. Ἐπὶ δὲ τὰς ψυχὰς ἀναβάντες ὀρῶμεν, ὅτι καὶ ἐν ταύταις μὲν ἄλλως τὴν τοκικὴν

(1) D. ἀνεξάλειπτον.

ἂν εἴποις μεταβολὴν, ἄλλως δὲ τὴν ἀλλοιωτικὴν. Καθόσον μὲν γὰρ ἄλλοτε ἄλλοις εἶδεσιν ἐπιβάλλουσαι, διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν ποικίλων εἰδῶν ἐξομοιούμεναι τοῖς ἑαυτῶν νοητοῖς, καὶ αὐταὶ πάλυσιδεῖς πῶς ἀναφαίνονται μετέχουσαι ταῖς ἐνεργείαις τῶν νοουμένων, αἰεὶ ἄλλων καὶ ἄλλων ὄντων, καὶ συνδιατιθέμεναι (1) αὐτοῖς· κατὰ τοσοῦτον, οἶμαι, καὶ ἐν ταύταις ἐστὶν ἀλλοιώσεις· καθόσον δὲ αὐτὴν περὶ τὸν νοητὸν τρόπον ἐνεργοῦσι, καὶ πᾶν τὸ πλάτος τῶν εἰδῶν διεξοδεύουσιν, ἔξω τε αὐτῶν ὄν, καὶ περιέχον αὐτὰς ἀπανταχόθεν, κατὰ τοσοῦτον πάλιν ποιητικὴν ποιοῦνται τὴν κίνησιν, καὶ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φαίδρῳ τὸν νοητὸν τρόπον εἰδόντος (2), καὶ περιόδον καλοῦντος ἐκεῖ τὴν περὶ αὐτῶν ψυχῶν ἐνέργειαν καὶ περιφοράν, ὥστε καὶ ἀλλοιοῦνται καὶ κατὰ τρόπον κινοῦνται. Καὶ κατὰ μὲν τὸ ζωτικὸν ἀλλοιοῦμεναι· τοῦτο γὰρ τὸ συνδιατιθέμενον τοῖς θεάμασι καὶ ἐξομοιούμενον· κατὰ δὲ τὸ γνωστικὸν μεταβαίνουσαι τοπικῶς ἐπ' ἄλλων εἰς ἄλλα νοητὰ καὶ περιῶσαι ταῖς νοήσεσι, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν εἰς τὰ αὐτὰ ἀνακάμπτουσαι, μᾶλλον δὲ τῆς ἀλλοιώσεως καὶ τῆς κατὰ τρόπον μεταβολῆς τὰς αἰτίας ἐν ἑαυταῖς προειλήφασιν. Εἰ δὲ καὶ αὐτὸν θεωρήσειας τὸν πολυῦμνητον (3) νοῦν, εὐρήσεις καὶ ἐν τούτῳ τῆς τε ἀλλοιώσεως τὰ παραδείγματα νοερῶς, καὶ τῆς κατὰ τρόπον κινήσεως. Τῷ μὲν γὰρ μετέχειν τῆς τοῦ νοουμένου φύσεως ἐν τῷ νοεῖν, καὶ γίνεσθαι νοητὸν τι

(1) Codd. συνδιατιθέμενοι.

(3) D. πολυῦμνηστον.

(2) B. εἰδόντος. C. ἰδόντος.

καὶ αὐτὸς νοήσας, ἄλλοιὸς γίνεται καὶ περὶ τὴν ἰδιότητα τὴν νοεράν· αἱ γὰρ μεθέξεις διδόναι τι παντελῶς λέγονται τῷ μετέχοντι τῆς αὐτῶν (1) φύσεως ἄλλοιώτερον, μετέχει δὲ τοῦ νοητοῦ ὁ νοῦς, ἀλλ' οὐκ ἔμπαλιν· τῷ δὲ ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως νοεῖν, καὶ οἶον περὶ κέντρον αὐτοῦ τὸ νοητὸν ὑπάρχον ἐνεργεῖν τῆς ἐνταῦθα περιφορᾶς τὸ παράδειγμα προεἴληφεν. Οὕτω καὶ ἐν Νόμοις, αὐτοῦ τὴν τοῦ νοῦ κινήσιν εἰκάσαντος σφαίρης ἐντόρνου κινήσει, διὰ τὸ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως καὶ περὶ αὐτὰ κινεῖσθαι καὶ τὸν νοῦν, ὡς περ καὶ τὴν σφαῖραν. Ἔστι γὰρ ἐν νῷ χορεία, φασί, καὶ διεξοδος, ἀλλ' οὐχ ὡς ἐν ψυχαῖς, ἄλλη τοῦ κεχορευέ- ναι τε καὶ διεξώδευκέναι κατὰ τὴν μίαν καὶ ἀπλήν καὶ ἀθρόαν ἐέργειαν τοῦ νοῦ. Πανταχοῦ ἄρα τὰς κινήσεις εὐρωμεν ἄλλοιώσεις οὔσας καὶ φορὰς, νοερῶς ἐν τῷ νῷ, ψυχικῶς δὲ ἐν τῇ ψυχῇ, σωματικῶς δὲ καὶ μεριστῶς ἐν τοῖς αἰσθητοῖς, ὥστε οὐ δεῖ θαυμάζειν, ἐὰν αὐταὶ μόναι κινήσεις· πᾶσαι γὰρ διὰ τούτων προελήφθησαν. Οὐδὲ δεῖ λέγειν ὅτι τὴν αὐτοκίνητον ἀφῆκε, διότι καὶ τὸ ἐν αὐτοκίνητον. Σαφῶς γὰρ αὐτὸς ἐν τοῖς ἐξῆς ἐρεῖ κατὰ πᾶσαν κινήσιν ἀκίνητον εἶναι τὸ ἐν, καὶ γὰρ γελοῖον αὐτοκίνητον φάναι τὸ ἐν, εἴπερ τὸ μὲν ἐν πολλὰ εἶναι, ἀδύνατον καὶ μέρη ἔχειν καὶ ἐν αὐτῷ εἶναι· τὸ δὲ αὐτοκίνητον κινεῖν ἐστὶ καὶ κινούμενον, καὶ ἕτερον μὲν πανταχοῦ κινεῖν, ἕτερον δὲ τὸ κινεῖσθαι· διὸ καὶ οὐχ ἀπλῶς ἐν τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ πεπονθὸς καὶ αὐτὸ τὸ ἐν, καὶ μετὰ τῆς ἐνώσεως πληθυόμενον. Ἀλλὰ

(1) Α. αὐτοῦ.

καὶ ἐν Θεαιτήτῳ διελὼν οὕτως ὁ Σωκράτης τὰς κινήσεις, καὶ ἐν τούτῳ ὁ Παρμενίδης οὐδὲ μίαν ἀφήσιν ἔξω κίνησιν ἄλλην, ὅπου μὲν τῶν σωματικῶν, ὅπου δὲ τῶν πασῶν. Ἀλλὰ διὰ τῆς δυάδος ταύτης ἐνταῦθα τὴν δεκάδα παραλαμβάνει τῶν ἐν Νόμοις κινήσεων.

« Ἀλλοιούμενον δὲ τὸ ἐν ἑαυτοῦ ἀδύνατόν που ἐν ἔτι « εἶναι; — Ἀδύνατον. — Οὐκ ἄρα κατ' ἀλλοίωσίν γε (1) « κινεῖται. — Οὐ φαίνεται. »

Ἐζητεῖ πρῶτον εἰ κινεῖται τὸ ἐν· τοῦτο δὲ ζητῶν διαιρεῖ τὰς κινήσεις εἰς ἀλλοίωσιν καὶ φοράν, καὶ δείξας ὡς οὔτε ἀλλοιοῦται τὸ ἐν, οὔτε φέρεται, συλλογίζεται λοιπὸν ὡς οὐδὲ κινεῖται τοῦτον τὸν τρόπον τὸ ἐν, οὔτε ἀλλοιοῦται, οὔτε φέρεται· πᾶν τὸ κινούμενον ἀλλοιοῦται καὶ φέρεται, τὸ ἐν ἄρα οὐ κινεῖται. Πόθεν οὖν ὅτι οὐκ ἀλλοιοῦται δεῖξομεν τὸ ἐν· εἰ δὲ ἀλλοιοῦται, πλῆθος ἂν ἔχοι. Κᾶν τε γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ μεταβάλλοι (2), πάντως εἰς πλῆθος μεταβάλλει, καθάπερ δὴ τὸ ὄν εἰς τὸ μὴ ὄν· κᾶν τε αὐτὸ μὲν μένη, μεταβάλλῃ δέ τι αὐτοῦ, πάντως οὐχ ἓν ἔσται, ἀλλὰ πλῆθος· ἔσται γὰρ αὐτό τε τὸ ὑποκείμενον, αὐτό τε τὸ μεταβάλλον· δέδεικται δὲ ὅτι τὸ ἐν οὐδαμῶς μετέχει πλῆθους. Καὶ ψυχὴ τοίνυν ἀλλοιουμένη ταῖς περὶ τὰ ὄντα κινήσεσιν ἀναγκαίως οὔσα φαίνεται πλῆθος, ἄλλοτε ἄλλοις ἐξομοιοῦσα τῶν ὄντων ἑαυτὰ, καὶ ἀναματτομένη τὴν πρὸς ἕκαστα αὐτὴν συνάπτουσαν ιδιότητα ζωτικὴν, καὶ νοῦς ὡσαύτως ἐφιέμενος τοῦ νοητοῦ καὶ μετέχων αὐτοῦ μετὰ τοῦ μένειν νοῦς πληθύνεται, τοσαῦτα γιγνό-

(1) B. τε.

(2) D. μεταβάλλῃ.

μενος καὶ ὦν, ὅσα τὸ νοητὸν πλῆθος· ὡσπερ καὶ τὸ ἐν, εἴπερ ἀλλοιοῖτο μένον ἐν, ὡς ἐκείνων τὸ μὲν ψυχῇ, τὸ δὲ νοῦς μετέχων ἀλλοίου τινός παρὰ τὸ ἐν, οὐκέτ' ἂν εἶη ἐν μόνον· ἀλλ' ἢ μὲν γίγνεται νοερά διὰ τὸ μὴ μετασχεῖν τῆς τοῦ νοῦ φύσεως· ὁ δὲ νοητὸς διὰ τὸ μηκέτι νοῦς εἶναι μόνον ἑαυτὸν νόων, ἀλλὰ καὶ νοητὸν ἀφ' ἑαυτοῦ νοηθεῖς. Οὕτως οὖν εἰ καὶ τὸ ἐν ἀλλοιοῖτο, οὐκ ἔτ' ἂν εἶη μόνον ἐν· ὁ γάρ τι προσέλαβεν, ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐν ὑπάρχον, οὐκέτι τὴν τοῦ ἐνός εἶα μένειν ἐνότητα. Πολλῶ δὲ αὐτῷ μᾶλλον, εἰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν αὐτοῦ μετέβαλεν (1), ἐγίγνετ' ἂν οὐχ ἐν· καὶ γὰρ πᾶν τὸ ἀλλοιούμενον εἰς ὃ μὴ ἐστὶ μεταβάλλειν ἀναγκαῖον. Οὐκ ἄρα ἀλλοιοῦται τὸ ἐν· ἢ γὰρ μεταβάλλει καὶ αὐτὸ τὸ ἐν, ἢ μένον πάλιν, οὐκ ἔσται ἐν, ἀλλὰ πολλὰ τὸ μὲν ἑαυτοῦ μεταβάλλον, τὸ δὲ ὑπομένον. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὐδὲ ἐξήτασεν ὁ Πλάτων ὡς ἤδη διαβεβλημένον ἀπὸ τοῦ μήτε μέρη μήτε πλῆθος ἔχειν τὸ ἐν· ἐκεῖνο δὲ μόνον ὑπέμνησεν ὅτι οὐδὲ αὐτὸ ἀλλοιωθήσεται τὸ ἐν, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὸ ἐν.

« Ἀλλ' ἄρα τῷ φέρεσθαι ; — Ἴσως. — Καὶ μὴν εἰ φέροιτο τὸ ἐν, ἦτοι ἐν τῷ αὐτῷ ἂν περιφέροιτο κύκλῳ, ἢ « μεταλλάττοι χῶραν ἑτέραν ἐξ ἑτέρας. — Ἀνάγκη. »

Μεταβέβηκεν ἐπὶ θάτερον τῆς κινήσεως εἶδος, τὸ τῆς φορᾶς· καὶ δείκνυσιν (2) ὡς οὐδὲ κατὰ τοῦτο κινεῖται τὸ ἐν, διελόμενος πρῶτον τὴν φορὰν εἰς τε τὴν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον κίνησιν, καὶ εἰς τὴν ἀπ' ἄλλης ἐπ' ἄλλην χῶραν μεταβολήν. Πᾶν γὰρ τὸ κατὰ τόπον κινούμε-

(1) B. μετέβαλλεν.

(2) D. B. Deest δείκνυσιν.

νον, ἢ τὸν αὐτὸν φυλάττει τόπον, ἢ (1) ὅλον μὲν ἀμετά-
 στατον μένον, τοῖς δὲ μορίοις μόνοις (2) κινούμενον, ἢ
 καὶ τῷ ὅλῳ κινεῖται καὶ τοῖς μορίοις, ἐν ἄλλῳ καὶ
 ἄλλῳ τόπῳ γιγνόμενον. Τέτταρα γὰρ ταῦτά ἐστι, τὸ
 τῷ ὅλῳ κινεῖσθαι καὶ τοῖς μορίοις ἐν ἄλλῳ καὶ ἄλλῳ
 τόπῳ γιγνόμενον, τὸ μήτε τῷ ὅλῳ, μήτε τοῖς μορίοις,
 τὸ τῷ ὅλῳ μὲν, μὴ τοῖς μορίοις δὲ, τὸ τοῖς μορίοις
 μὲν, μὴ τῷ ὅλῳ δέ. Τούτων δὲ τῶν τεττάρων τὸ
 μὲν ὅλον κινεῖσθαι, τῶν μορίων μενόντων, ἀδύνατον·
 ἅμα γὰρ τῷ ὅλῳ κινεῖται καὶ τὰ μέρη, ἐξ ὧν τὸ ὅλον·
 τὸ δὲ μήτε τὸ ὅλον μήτε τὰ μόρια κινεῖσθαι τοῖς ἐστῶ-
 σιν ὑπάρχει. Λείπεται δὴ οὖν, ἢ τὸ ὅλον μὴ κινεῖσθαι,
 τῶν μορίων κινουμένων, ἢ καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ μέρη κι-
 νεῖσθαι. Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ποιεῖ σφαιρικὴν ἢ κυλιν-
 δρικὴν κίνησιν, ὅταν ταῦτα κινῆται περὶ τοῖς ἑαυτῶν
 ἄξονας. Τὸ δὲ δεύτερον τὴν ἀπ' ἄλλης χώρας εἰς ἄλλην
 μετάστασιν, ὅταν καὶ ὅλον ἀμείβον τὸν ἑαυτοῦ τρόπον
 ἄλλον καὶ ἄλλον καταλαμβάνη τόπον. Ὅτι μὲν οὖν εἰς
 ταῦτα γίνεσθαι τὴν διαίρεσιν τῆς διαφορᾶς ἀναγκαῖον,
 ἀπὸ τούτων δῆλον. Ὁρῶμεν δὲ, οὐ μόνον ἐν τοῖς αἰ-
 σθητοῖς τὰς δύο ταύτας κινήσεις (περὶ μὲν οὖν τὸν
 οὐρανὸν τὴν κύκλῳ, περὶ δὲ (3) τοὺς ὑπὸ τὴν σελήνην τὴν
 καθ' ὅλα μετάστασιν), ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἐπέκεινα τού-
 των, τῆς μὲν μερικῆς ψυχῆς, διὰ τῆς ἄνω τε καὶ κάτω
 καὶ τῆς κατὰ μῆκος μεταβατικῆς (4) ἐνεργείας, παρά-
 δεῖγμα φερούσης τῶν καθ' ὅλα κινήσεων, τοῦ δὲ νοῦ

(1) B. D. Deest ἢ.

(3) Codd. Deest δι.

(2) B. Deest μόνοις.

(4) B. ἐνεργητικῆς.

διὰ τῆς εἰς τὸ νοητὸν ἀμεταβάτου στροφῆς τὴν κυκλο-
κὴν κίνησιν κραταιὰν προσιληφότος, καὶ οὐ τοῦ νοῦ
μόνον, ἀλλὰ καὶ πάσης θείας ψυχῆς, διὰ τῆς περὶ
τὸν νοῦν χορείας προσλαβούσης τὴν ἀσώματον κυκλοφο-
ρίαν. Ὅθεν εἶπομεν ἤδη ὡς καὶ ὁ Ἀθηναῖος ξένος ἐν Νόμοις
σφαίρας ἐντόρνου μιμήματι τὴν ἐνέργειαν ἀπέεικασε τοῦ
νοῦ. Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸς ὁ Παρμενίδης σφαῖραν ἀπο-
καλῶν τὸ ὄν, καὶ νοεῖν αὐτὴ λέγων, δῆλος (1) ὅτι καὶ τὴν
νόησιν αὐτοῦ κίνησιν προσερεῖ σφαιρικὴν. Ὁ δὲ δὴ Τί-
μαιος εἰς κύκλους κατακάμψας τὴν κατὰ μῆκος πρόο-
δον τῆς ψυχῆς, καὶ τὸν μὲν ἔσω, τὸν δὲ ἔξω τοῖν κύ-
κλοιον ποιήσας, ἀμφοτέρους κατὰ τὴν δημιουργικὴν
αἰτίαν, αἰτίδιον αὐτοῖς ἐνδεδῶκε καὶ νοεράν πρόοδον πρὸ
τῶν σωμάτων, καὶ τῶν θεολόγων εἰδότεν τὴν ἀσώμα-
τον κυκλοφορίαν, ὅταν ὁ (2) μὲν Ἑλλήνων λέγη θεολό-
γος περὶ τοῦ πρώτου καὶ κρυφίου θεοῦ τοῦ πρὸ τοῦ Φά-
νητος, ὃ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον ἀτρύτως φοροῖτο (3).
τὰ δὲ Λόγια πάσας πηγὰς ἀποφαίνεται καὶ ἀρχὰς δι-
νεῖν, αἰεὶ τε μένειν ἀόκνῳ στροφάλιγγι (4). Παντὸς γὰρ
τοῦ κύκλου στρεφομένου συμμιγῆ τῇ κινήσει τὴν μονὴν
ἔχοντος, εἰκότως εἴρηται καὶ αἰεὶ μένειν ἐν τῷ περι-
στρέφεσθαι, τοῦ ἀόκνου τὴν αὐλίαν σημαίνοντος. Ἐχο-
μεν ἄρα καὶ τὰς τῶν ἀσωμάτων κινήσεις ἐν τῇ διαιρέσει
ταύτῃ περιεχομένας (5), καὶ οὕτως ἀκίνητον δείκνυται

(1) Codd. δῆλον.

(2) B. Deest ὁ.

(3) Vid. Orph. edit. Herm.

— Fragm. p. 491.

(4) Vid. Collect. Oracl. Tay-

lor. in Class. Ephemerid. T. 17,

p. 249.

(5) D. ἐμπεριεχομένας.

τὸ ἓν, ὡς πάσης ὑπεριδρυμένον κινήσεως, ἀλλ' οὐχ ὡς πῆ μὲν ἀκίνητον, πῆ δὲ κινούμενον ὑπάρχον.

« Οὐκοῦν κύκλω μὲν περιφερόμενον ἐπὶ μέσου βεβη-
 « κέναι ἀνάγκη, καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερόμενα ἄλλα
 « μέρη ἔχειν ἑαυτοῦ· ὧ δὲ μήτε μέσου μήτε μερῶν προσ-
 « ἦκει, τίς μηχανὴ τοῦτο κύκλω ποτὲ ἐπὶ τοῦ μέσου
 « ἐνεχθῆναι; — Οὐδεμία. »

Μετὰ τὴν διαίρεσιν τῆς φορᾶς δείκνυσιν ὅτι κατ' οὐδετέραν τῶν κινήσεων τούτων κινεῖται τὸ ἓν, οὔτε κατὰ τὴν τῶν μερῶν περιφορὰν, οὔτε κατὰ τὴν τοῦ ὄλου μετάστασιν, καὶ πρότερον ὅτι κατὰ τὴν τῶν μερῶν περιφορὰν οὐ κινεῖται τὸ ἓν· ταύτης γὰρ ἴδιον τὸ μέσον τι ἔχειν, καὶ δὴ καὶ τὰ ἔσχατα κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον, καὶ ἕτερον αὐτὸ μένειν μὲν κατὰ τὸ ὄλον, φέρεσθαι δὲ κατὰ τὴν τῶν μορίων ἀντιμετάστασιν. Τὸ δὲ ἓν οὔτε ὄλον ἐστὶ καὶ μέρη ἔχον, οὔτε μέσον ἐν αὐτῷ τι δυνατόν εἶναι καὶ ἔσχατον. Πῶς ἂν οὖν περιφέροιτο μηδέτερον τῶν ἰδίων τῆς περιφορᾶς καταδεδεγμένον; Ταῦτα μὲν οὖν οὕτω συλλελογίσται διὰ τῶν προειρημέων, κατὰ τὰς γεωμετρικὰς, φασίν, ἀνάγκας· περὶ δὲ τὴν λέξιν ἐκείνοις ἐπισημαντέον ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ μέσου βεβηκέναι τὴν σφαῖραν εἰκότως εἴρηται, διότι τὸ κέντρον ἐστὶ τὸ πᾶσαν ἐδράζον τὴν περιφορὰν, καὶ ὅτι τοῦτο κινήθην κινεῖ τὸ ὄλον· καὶ ἐπὶ τούτου βέβηκε τὸ ὄλον, οἷον ἐστίας αὐτοῦ καὶ συνοχῆς. Οὕτω καὶ ἐν Πολιτικῷ τοῦ ἐκεῖ σοφοῦ λέγοντος ἐπὶ σμικροτάτου ποδὸς βεβηκέναι τὸ πᾶν, καὶ τὸ κέντρον πόδα σμικροτάτον καλοῦντος, τὸ δὲ καὶ τὰ περὶ τὸ μέσον φερό-

μενα ἄλλα μέρη ἔχειν αὐτοῦ, μικρὸν ὑπερβιάσαι
 χρῆ, τοῦ σαφοῦς χάριν, ἢ τὸ ὅλον τοιοῦτον, καὶ ἔχειν
 μέρη ἄλλα ἑαυτοῦ πᾶν τὸ περιφερόμενον ἀνάγκη, ποῖα
 ταῦτα τὰ περιφερόμενα περὶ τὸ μέσον· τὰ γὰρ μόρια
 αὐτοῦ κινεῖται μόνον τοῦ ὅλου μένοντος. Τὸ δὲ ἕκαστον
 μέσου μήτε μερῶν προσήκει σαφῶς ἀντιδιεῖλε τὸ
 μέσον τοῖς μέρεσιν, ὡς μὴ ὂν μέρος· ἕτερον γὰρ τὸ μέσον
 παρὰ πάντα ἐστὶ τὰ τοῦ κινουμένου μέρη, μένον αὐτὸ,
 κινουμένων ἐκείνων πάντων. Τὸ δὲ ἐπὶ τοῦ μέσου ἐν-
 εχθῆναι τοιοῦτον ῥητέον τι σημαίνειν, οἷον τὸ ἐξωθεν
 ὂν τοῦ μέσου καὶ ἐπ' αὐτοῦ (1) φερόμενον, ἀλλ' οὐκ ἐπ'
 αὐτό· ταῦτα γὰρ τῶν εὐθυφορουμένων ἐστὶν ἴδιον, κυ-
 κλεῖσθαι πανταχόθεν αὐτὸ περιλαμβάνον. Τὰ μὲν γὰρ
 ἐπ' εὐθείας κινούμενα ἢ ἐπὶ τὸ μέσον κινεῖται, ἢ ἀπὸ
 τοῦ μέσου. Τὸ δὲ κυκλικῶς φερόμενον λέγοιτ' ἂν καὶ
 περὶ τὸ μέσον κινεῖσθαι, καθάπερ εἶπε πρότερον ἔχειν
 αὐτὰ μέρη φερόμενα περὶ τὸ μέσον· καὶ αὐτὸν ἄλλον
 τρόπον ἐπὶ τοῦ μέσου ὡς ἐπινηχόμενον αὐτῷ καὶ ἐφ-
 ακλούμενον διὰ τὴν ὄρεξιν τῆς κατὰ τὸ μέσον ἕδρας.
 Εἰ μὴ ἄρα καὶ ἄλλως ἐπὶ τοῦ μέσου κύκλῳ λέγοιτο
 ἂν κινεῖσθαι ὡς ἐπὶ ταύτου μὲν βαῖνον, κύκλῳ δὲ κινού-
 μενον, ὡς εἴρηται καὶ ἐν Πολιτικῷ ἐπὶ σμικροτάτου
 ποδὸς βαίνειν, ἵνα τὸ μὲν μένῃ, τὸ δὲ φέρηται περὶ τὸ
 μέσον, καθάπερ ἤδη προεῖρηκεν ἐπὶ τοῦ μέσου βεβη-
 κέναι τὸ περιφερόμενον. Ταῦτα καὶ ἐπὶ τῶν λέ-
 ξων, ἐπὶ δὲ τὰ ἐξῆς μεταβατέον τοῦ Πλάτωνος.

(1) C. ἐπ' αὐτῷ.

« Ἀλλὰ δὴ χάραν ἀμείβον ἄλλοτ' ἄλλοθι γίγνεται
 « καὶ οὕτω κινεῖται; — Εἴπερ γε δὴ. — Οὐκοῦν εἶναι
 « μὲν που ἐν τινι αὐτὸ, ἀδύνατον ἐφάνη; — Ναί. — Ἄρ'
 « οὖν γίγνεσθαι, ἐτι ἀδυνατώτερον; — Οὐκ ἐννοῶ ὅπῃ. —
 « Εἰ ἐν τῷ τι γίγνεται, οὐκ ἀνάγκη μήτε πῶ ἐν ἐκείνῳ εἶ-
 « ναι ἐτι ἐγγιγνόμενον, μήτε τι ἔξω ἐκείνου παντάπα-
 « σιν, εἴπερ δὴ ἐν (1) γίγνεται; — Ἀνάγκη. — Εἰ ἄρα
 « τι ἄλλο κείσεται τοῦτο ἐκεῖνο ἂν μόνον πάσχοι οὐ
 « μέρη εἶη· τὸ μὲν γὰρ ἂν τι αὐτοῦ ἤδη ἐν ἐκείνῳ· τὸ
 « δὲ ἔξω εἶη ἅμα· τὸ δὲ μὴ ἔχον μέρη οὐχ οἷόν
 « τέ που ἔσται τρόπῳ οὐδενὶ ὅλον ἅμα μήτε ἐντὸς
 « εἶναί τινος, μήτε ἔξω. — Ἀληθῆ. — Οὐ δὲ μήτε
 « μέρη εἰσὶ, μήτε ὅλον τυγχάνει ὄν, οὐ πολὺ ἐτι ἀδυ-
 « νατώτερον ἐγγίγνεσθαι που, μήτε κατὰ μέρη, μήτε
 « κατὰ ὅλον ἐγγιγνόμενον; — Φαίνεται. »

Τοῦτό ἐστι τὸ λειπόμενον τῆς κινήσεως εἶδος, ὅταν
 μεταβάλλῃ τόπον ἐκ τόπου τὸ κινούμενον ὅλον. Ὁ δὲ
 πρόκειται δεῖξαι διὰ τούτων μηδαμῶς τῷ ἐνὶ προσῆκον,
 καὶ δείκνυται (2) καὶ τοῦτο πάλιν διὰ τῶν προδεδειγ-
 μένων· ἀποπέφαται γὰρ ἡμῖν τοῦ ἐνὸς τὸ ἐν τινι, καὶ δέ-
 δεικται ὡς ἐν οὐδενὶ τὸ ἐν. Πᾶν δὲ τὸ κατὰ τόπον ὅλον
 κινούμενον γίγνεται ἐν τινι· τὸ ἄρα ἐν οὐ κινεῖται κατὰ τό-
 πον ὅλον. Ὅτι δὲ ἀδύνατον γίγνεσθαι τὸ ἐν ἀπ' ἄλλου τό-
 που μεταβαῖνον εἰς ἄλλον, δῆλον. Ἡ γὰρ ὅλον ἐκατέρου
 ἐστὶν ἐντὸς, ἢ ὅλον ἐκατέρου ἐκτὸς, ἢ τὸ μὲν αὐτοῦ ὠδὶ,

(1) Βαίπερ δὴ ἐγγίγν. — Bekk. (2) D. ἀποδείκνυται.
 ἢ δὴ γίγν.

τὸ δὲ ἐν ἄλλῳ. Ἄλλ' εἴ τε ὄλον ἐκατέρου (1) ἐκτὸς (2), ἐν οὐδετέρῳ ὄν, οὐκ ἂν φέροιτο ἐκ τοῦ ἐτέρου εἰς τὸ ἕτερον· εἴτε ὄλον ἐκατέρου ἐντὸς ἢ πάλιν, οὐκ ἂν πάλιν ἔτι κινοῖτο ἀπὸ τοῦ προτέρου τόπου εἰς τὸν ἐχόμενον. Εἰ δὲ τὸ μὲν αὐτοῦ ὡδὶ εἴη, τὸ δὲ ἐν τῷ λοιπῷ, μεριστὸν ἔσται. Τὸ δὲ ἐν οὐδαμῶς μεριστὸν, οὐκ ἄρα δύναται γίνεσθαι ἐν τινι τὸ ἐν· εἰ γὰρ ἔσται μεριστὸν, ἀνάγκη ἢ ὄλον ἐκτὸς εἶναι ἀμφοῖν, ἢ ὄλον ἐντὸς γιγνόμενον τὸ ἐν· ταῦτα δὲ ἀδύνατα. Οὐκ ἄρα ἐγγίγνεται τὸ ἐν. Ὅτι δὲ ἀδυνατώτερον τοῦτο τοῦ εἶναι ἐν τινι, δῆλον. Λάβοις γὰρ ἂν τι τῶν ὄντων ὄλον, μῆτε ἐκτὸς ὄν, μῆτε ἐντὸς τινος, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς καὶ ἐντὸς. Οὕτω γὰρ ἡ ψυχὴ καὶ ὁ νοῦς καὶ ἐν τῷ κόσμῳ λέγονται εἶναι καὶ ἔξω τοῦ κόσμου· γιγνόμενον δὲ ἐν τινι ὄλον, ὃ μῆτε ἐκτὸς ἔστιν μῆτε ἐντὸς, ἀδύνατον ὑπάρχειν. Ἀδύνατον ἄρα τὸ (3) γίνεσθαι ἐν τινι τὸ (4) εἶναι ἐν τινι, καὶ ὡς ὄλον καὶ ὡς μέρη ἔχον τὸ ἐν. Εἰ ἄρα τὴν ψυχὴν λέγομεν μὴ τὴν ἡμετέραν μόνην, ἀλλὰ καὶ τὴν θεϊαν τῆς τοιαύτης κινήσεως ἔχειν τὴν αἰτίαν διὰ τὸ μεταβατικῶς ἐνεργεῖν, εἰς τὸ μεριστὸν αὐτῆς ἀποβλέπομεν. Καὶ ὡς διαφόρους ἔχουσιν λόγους, ἄλλο κατ' ἄλλους ἴστασθαι φήσομεν, μῆτε ὄλον κατ' ἐκεῖνο μόνον τὸ ἐνεργούμενον οὔσαν, μῆτε ἐκτὸς ἐκείνου παντελῶς· οὔτε γὰρ ὄλην αὐτὴν ὁμοῦ τοῖς τοῦ νοῦ παράγειν νοήμασιν· οὐ γὰρ ἀθρόως αὐτὰ πέφυκεν ὁρᾶν, οὔτε ὄλη χωρίζεται τοῦ νοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὰς διαφόρους ἑαυτῶν (5) νοήσεις,

(1) B. Deest ἐκατέρου.

(4) Codd. τοῦ.

(2) D. ἐντὸς.

(5) B. αὐτῶν.

(3) B. τοῦ.

γίγνεται πως ἐν τοῖς διαφόροις εἶδεσι τοῦ νοῦ, καὶ οἷον εἰσοικίζῃ τὴν ἑαυτῆς νόησιν εἰς τὸν νοῦν, ὡς οἰκεῖον αὐτῆς τόπον. Διὸ καὶ ὁ Τίμαιος οὐκ ὤκνησε καὶ γεννητὸν εἰπεῖν τὴν ψυχὴν, ὡς μεριστὴν αὐτὴν προείρηκεν· οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀθροῦν κατὰ τὴν νόησιν, ἀλλὰ γίνεται αὐτῆς ἡ ἐνέργεια πᾶσα, καὶ ἐν μεταβάσεσιν οὐσίωvται αὐτῆς αἱ νοήσεις. Ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς ὁ χρόνος ἄρχεται, καὶ τὰς αὐτῆς μετρεῖ πρώτας ἐνεργείας. Ἐοικεν οὖν ὁ μὲν νοῦς εἰλικρινῶς τῆς κύκλω κινήσεως ἔχειν τὸ παράδειγμα, κέντρον (1) μὲν ἔχων (2) τὸ ἑαυτοῦ μένον, τὰς δὲ πολλὰς τῶν εἰδῶν ἀπὸ τοῦ ὄντος τούτου καὶ τῆς οἷον ἐστίας αὐτοῦ προόδους, ὡς τὰς ἀπὸ τοῦ κέντρου εὐθείας, τὰς (3) δὲ νοεράς πᾶσας ἐνεργείας τὰς νοητικὰς τῶν (4) καὶ τοῦ ὄντος αὐτοῦ, ὡς τὴν μίαν ἐπιφάνειαν τὴν παραθέουσαν τὰς τε ἐκ τοῦ κέντρου καὶ τὸ κέντρον· ἡ δὲ θεία ψυχὴ καὶ τῆς εὐθυπορίας εἰληχέται τὸ παράδειγμα καὶ τῆς κυκλοφορίας, ὡς μὲν περιιούσα τόπον ταύτης, μένουσα μὲν ὡς ὄλη, ταῖς δὲ μεταβάσεσιν ἐξελίττουσα τὸ νοητόν· ὡς δὲ αἰεὶ κατὰ τὸ νοούμενον ὄλην ἑαυτὴν ἐπερείδουσα (5) ἐκείνης. Καὶ γὰρ ὡς ὄλη μένει τε καὶ κινεῖται, λοιπὴ δὲ ἡ μερικὴ ψυχὴ ταῖς κατὰ μῆκος κινήσεσι σαφῶς τῆς ἐπ' εὐθείας κινήσεως ἐκφέρει τὴν ἀσώματον αἰτίαν.

« Οὐτε ἄρα ποιῶν καὶ ἐν τῷ γιγνόμενον χώραν

(1) B. μέτρον.

(2) Codd. ἔχων.

(2) B. Τὰς δὲ ἐνεργητικὰς

πᾶσας νοεράς τὰς νοητικὰς.

(4) Sic Codd. Fortè excidit

εἰδῶν.

(5) Codd. ἐπερείδουσιν.

« ἀλλάττει, οὐτ' ἐν τῷ αὐτῷ περιφερόμενον, οὔτε ἀλλοιούμενον. — Οὐκ ἔοικε. — Κατὰ πᾶσαν ἄρα κίνησιν, τὸ ἐν ἀκίνητον. »

Ἐν τούτοις συνάγει πάντα τὰ προειρημένα περὶ τῆς κινήσεως συμπέρασματα, καὶ πρότερον ἀπαριθμησάμενος αὐτὰ διηρημένως, ἐν ποιῆ καθ' ὅλου συμπέρασμα ἐπὶ πᾶσι διδάσκων ἡμᾶς καὶ διὰ ταύτης τῆς ἀνόδου, πῶς χρῆ τὴν τοῦ ἐνός θεῶν στελλόμενον (1) συναίρειν αἰετὸ πλῆθος ἐπὶ τὸ κοινόν, καὶ τὰ μέρη διὰ τοῦ ὅλου παραλαμβάνειν. Ἄ γὰρ πρότερον κατεκερμάτισεν ἀπὸ τῆς κινήσεως λαβὼν τὰς τρεῖς κινήσεις, τὴν ἀλλοίωσιν, τὴν περιφορὰν, τὴν εὐθυφορὰν, καὶ ἐφ' ἑκάστης συλλογισάμενος ὡς οὐ κινεῖται ταύτην τὸ ἐν, ταῦτα νῦν ἕκαστα χωρὶς ἀπαριθμησάμενος τῷ εἰπεῖν οὔτε ποῖ ἰδόν, οὔτε περιφερόμενον οὔτε ἀλλοιούμενον, καὶ τὴν ἀπαρίθμησιν εὐτακτὸν ποιησάμενος, ἀπὸ τῶν προσεχῶς δεδειγμένων ἐπὶ τὰ πρὸ αὐτῶν ἀνατρέχει, ἵνα συνάψῃ τέλος τῆ ἀρχῆ, καὶ μιμησεται τὸν κύκλον τὸν νοερὸν, κοινὸν ἐπήγαγε (2) συμπέρασμα καθολικὸν ἅπασιν, ὅτι κατὰ πᾶσαν κίνησιν ἀκίνητον τὸ ἐν. Καὶ ὁρᾷς πάλιν ὡς ἡ μὲν πρότασις καὶ τὸ συμπέρασμα καθολικά, αἱ δὲ ἀποδείξεις μετὰ τῶν διαιρέσεων προεληλύθασιν, αἱ μὲν γὰρ μόνιμοι νοήσεις καὶ ἐπιστροφαὶ συναίρουσι τὸ πλῆθος, αἱ δὲ κατὰ τὴν πρόοδον ἰστάμεναι, διαιροῦσι τὸ ὅλον εἰς τὰ μέρη, καὶ τὸ ἐν εἰς τὸν οἰκεῖον ἀριθμόν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἴρηται μοι περὶ τῆς ὅλης αὐτοῦ μετα-

(1) D. συσταλλόμενον.

(2) A. B. C. ἐπήγαγον.

χειρήσεως. Ἐπειδὴ δὲ καὶ εἰώθησι πρὸς τοὺς ἀναιροῦντας λόγους ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τὴν κίνησιν ἀπορεῖν τινες, φέρε καὶ πρὸς τούτοις ἀπολογισώμεθα συντόμως. Λέγουσι δὲ ὅτι τὸ πρῶτον ἐνεργεῖν εἰς τὰ δεύτερα, πάντως ἀναγκαῖον, δίδωσι γὰρ αὐτοῖς τὴν ἔνωσιν πᾶσι, καὶ ἔστι πάντων αἴτιον τῶν μετεχομένων ἐνιαίων εἰδῶν ἐν τοῖς οὔσι. Τί οὖν κωλύει ταύτην αὐτὴν (1) τὴν ἐνεργεῖαν κίνησιν ἀποκαλεῖν; Ὅτι, φήσω, τὴν ἐνεργεῖαν οὐ δεῖ πρὸ οὐσίας τάττειν, οὐδὲ ὅλως ἐνεργεῖαν τῷ ὅλῳ δίδόναι· πᾶν γὰρ τὸ ἐνεργοῦν δύναται τοῦτο πάντως ὁ ἐνεργεῖ. Δέον οὖν ἔσται καὶ δυνάμει τῷ πρώτῳ δίδόναι τοὺς τὴν ἐνεργεῖαν συγχωρήσαντας· δυνάμει δὲ ἐκεῖ καὶ ἐνεργείας οὐσης, πλῆθος ἡμῖν ἐν τῷ ἐνὶ πάλιν ἀναφανήσεται, καὶ οὐχ ἐν ἔτι τὸ ἐν. Ἡμεῖς δὲ εἰρείσθω γὰρ τὸ δοκοῦν· εὐθύς καὶ (2) μετὰ τὸ ἐν κρεῖττον εἶναι δυνάμει φαμέν καὶ ὑποστατικὸν τῆς δυνάμει καὶ πάσης ἐνεργείας. Πόσον ἄρα μᾶλλον τὸ ἐν, τὸ πᾶσαν ὑπαρξίν ὑπεραῖρον (3) κρεῖττον εἶναι θεσόμεθα τοῦ ἐνεργεῖν, καὶ θαυμασόμεθα πῶς πάντα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς, ἐκείνου μὴ ἐνεργοῦντος. Κινδυνεύει γὰρ τὸ τῷ ἐνεργεῖν τι παράγον δι' ἔλλειψιν τοῦτο πάσχειν δυνάμει· κρεῖττον δὲ εἶναι τὸ τῷ εἶναι μόνῳ παράγειν. Τοῦτο οὖν ἄπραγμον ἐστὶ ποιήσεως (4). Οὕτω καὶ ψυχὴ ζῆν (5) ποιεῖ πᾶν τι ὧ ἂν παρῆ τῷ εἶναι, ζῶν μόνον, οὐκ ἄλλην ἔχουσα τινὰ ἐνεργεῖαν παρὰ

(1) D. Decet αὐτήν.

(4) C. τῆς ποιήσεως.

(2) B C. D. ὅτι pro καί.

(5) A. B. C. ζῶα. D. ζῶσα.

(3) D. ὑπερέχον.

τὸ ζῆν, ἀλλ' ἐν τῷ ζῆν μόνῳ, παντὶ τῷ δυναμένῳ ζῆν μεταδιδεῦσα τοῦ ζῆν. Καὶ νοῦς ὑφίστησι τὰ μετ' αὐτὸν τῷ εἶναι ὃ ἐστίν, οὐ ἔχων ἄλλην ἐνέργειαν παρὰ τὸ εἶναι(1) τὴν διδοῦσαν τὸ εἶναι οἷς δίδωσιν. Ἐπειδὴ δὲ οὐ μόνον τῷ εἶναι ποιεῖ νοῦς ὦν, ἀλλὰ καὶ νοεῖ ἃ ποιεῖ, καὶ ἡ ψυχὴ γινώσκει τοῦτο ὃ τι ποιεῖ ζῆν, καὶ τῷ ζῆν δοκεῖ καὶ νοῦς καὶ ψυχὴ δι' ἐνεργείας γνωστικῆς ποιεῖν· ποιεῖ δὲ κατ' ἀλήθειαν μετ' ἐνεργείας μὲν γνωστικῆς, οὐ δι' ἐνεργείας δὲ γνωστικῆς· κἂν ἀφέλης ταύτην καταλιπὼν τῇ μὲν τὸ εἶναι ζῶν· ὃ ἐστὶ παράξει καὶ ψυχὴ καὶ νοῦς, ἃ δὴ μετὰ τοῦ γνωστικῶς ἐνεργεῖν παρῆγεν. Εἰ δὲ ταῦτα τῷ εἶναι παράγει, πολλῷ μᾶλλον τὸ ἐν ἐκεῖνο πρὸ τούτων αὐτῷ τῷ ἐν ὑπάρχειν παράξει τὰ πάντα μὴ δι' ἐνεργείας μετὰ τὸ εἶναι ἐν δεόμενον. Καὶ γὰρ εἰ δι' ἐνεργείας παρῆγεν, ἔδει ζητεῖν, ἐπειδὴ ἐνεργεῖ, πότερον ὑφίστησι τὴν ἐνέργειαν ἑαυτοῦ τὸ ἐν ἢ οὐχ ὑφίστησιν. Εἰ μὲν γὰρ οὐχ ὑφίστησι, δύο ἔσται τὰ πρῶτα, τὸ ἐν καὶ ἡ ἐνέργεια τοῦ παντός διαφέροντα ἀλλήλων· εἰ δὲ ὑφίστησιν, ἀνάγκη ταύτην ὑφιστάναι τὸ ἐν πρὸ ἐνεργείας, ἢ ἐπ' ἄπειρον ἄναιμεν ἐνέργειαν πρὸ ἐνεργείας τιθέντες, ὥστε ἀνάγκη τὸ ἐν πρὸ ἐνεργείας παράγειν αὐτὴν τὴν ἐνέργειαν. Εἰδὲ τοῦτο, θαυμαστὸν οὐδὲν εἰ καὶ τὸ πάντων αἴτιον οὕτως εἴη πρὸ πάσης ἐνεργείας. Εἰ μὴ ἄρα τὸ πρὸ πάσης ἐνεργείας τὸ πρῶτον ἀπ' αὐτοῦ παραχθὲν ἐνέργειαν αὐτοῦ τις ἐθέλει καλεῖν, πολλαχοῦ καὶ ἐπὶ τῶν τῆδε πραγ-

(1) Fortè excidit ἢ.

μάτων τὰ ἀποτελέσματα καλούντων ἡμῶν ἐνεργείας τῶν ἀποτελεσάντων αὐτά. Καὶ εἰ τοῦτο λέγει τις, δῆλον ὅτι οὐκ ἐν αὐτῷ ἡ ἐνέργεια, ἀλλὰ μετ' αὐτόν, ὥστε τὸ ἐν οὐ δεηθὲν ἐνεργείας ὑπέστησεν ὁ πρῶτον ὑπέστησεν· ὡς δὲ πρῶτον, οὕτω καὶ πᾶν ὑπέστησε· πάντα ἄρα μὴ ἐνεργῆσαν ὑπέστησεν. Εἰ δ' αὐτὸ τοῦτο λέγοντες ὑπέστησε καὶ παρήγαγεν, ἐνεργείας ὀνόματα λέγομεν, οὐδὲ τοῦτο γρῆ θαυμάζειν· ἀπὸ γὰρ τῶν ὄντων αὐτῷ τὰ ὀνόματα προσάγομεν (1), ὀνόμασιν ἐνεργητικοῖς τὴν ἀνενέργητον ἀπ' ἐκείνου τῶν πάντων σημαίνοντες ἔκφρασιν. Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ δαιμόσιος Ἀριστοτέλης διὰ ταῦτα τὸ καθ' ἑαυτὸ πρῶτον ἀπλήθυντον φυλάττων τελικὸν αἴτιον τῶν πάντων ποιεῖν μόνον, ἵνα μὴ ποιῶν πάντα διδούς ἀναγκασθῆ δούναί τὴν πρὸς τὰ μετ' αὐτὸ ἐνέργειαν αὐτῷ· εἰ γὰρ μόνον τελικόν ἐστι, πάντα μὲν πρὸς αὐτὸ ἐνεργεῖ, αὐτὸ δὲ πρὸς οὐδέν.

« Ἄλλα μὲν καὶ εἶναί γε φαμέν ἐν τινι αὐτὸ ἀδύνατον. —
 « Φαμέν γάρ. — Οὐδ' ἄρα ποτὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἐστι. — Τί
 « δὴ; — Ὅτι ἤδη ἂν ἐν ἐκείνῳ εἴη, ἐν ᾧ τὸ αὐτό (2) ἐστι; —
 « Πάνυ μὲν οὖν. — Ἄλλ' οὔτε ἐν ἑαυτῷ οὔτε ἐν ἄλλῳ οἶόν
 « τε ἦν αὐτῷ ἐν εἶναι (3); — Οὐ γὰρ οὖν. — Οὐδέποτε
 « ἄρα ἐστὶ τὸ ἐν ἐν τῷ αὐτῷ. — Οὐκ ἔοικεν. — Ἄλλα
 « μὴν τόγε μηδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὄν οὔτε ἡσυχίαν ἄγει οὐδ'
 « ἔστηκεν; — Οὐ γὰρ οἶόν τε. — Τὸ ἐν ἄρα, ὡς ἔοι-

(1) C. προσάξομεν.

(3) Bekk. ἐνεῖναι.

(2) Sic Codd. Leg. τῷ αὐτῷ,

(4) C. D. ἐν ἑαυτῷ.

ut infra p. 163.

« κεν, οὐθ' ἔστηκεν οὔτε κινεῖται. — Οὐκουν δὴ φαίνε-
« ταί γε. »

Τὸ προκειμένον ἦν δεῖξαι ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐν στάσεως καὶ κινήσεως ἀπροσδεές καὶ ἐπέκεινα ἀμφοῖν καὶ αἷτιον αὐτῶν. Οὐ γὰρ οὕτως ἐπ' αὐτοῦ τὸ μῆτε ἐστάναι μῆτε κινεῖσθαι ὡς ἐπὶ τῆς ὕλης· μετέχει γὰρ αὐτῶν ἄχρι δοκῆσεως ψιλῆς ἢ ὕλη πάντων, ἀλλ' ὡς κρεῖττον ἀμφοῖν, καὶ ὡς δι' αὐτὸ (1) καὶ τούτων ἐν τοῖς οὔσι διαφανέντων γενῶν. Διότι γὰρ, ὅστις ἔφη καὶ τῶν πρὸ ἡμῶν, οὐχ ἔστηκε τὸ ἐν, κελίηται τὸ ἐν, καὶ διότι οὐ κινεῖται, ἔστηκε· μιμεῖται γὰρ τῷ μὲν ἑαυτοῦ στασίμῳ τὸ ἐκείνου ἀκίνητον, τῷ δὲ ἑαυτοῦ δραστηρίῳ ἐκείνου ὑπὲρ τὴν στάσιν καὶ τὴν ἔδραν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ δι' ἀμφοτέρων ὁμοιοῦται πρὸς τὸ ἐν οὐδέτερον ὄν. Τὸ μὲν οὖν προκειμένον τοιοῦτόν ἐστι. Διελὼν δὲ ὁ λόγος τὰ προβλήματα πρῶτον ἔδειξεν ὅτι οὐ κινεῖται τὸ ἐν διὰ τῶν προειρημένων συλλογισμῶν· ἔπειτα αὐθις ἐπιδείκνυσιν ὅτι οὐδὲ ἔστηκε διὰ τούτων τῶν νῦν προκειμένων τοιόνδε τινὰ τρόπον· πᾶν τὸ ἐστῶς ἐν τῷ αὐτῷ βούλεται εἶναι, καθάπερ δὴ καὶ τὸ κινούμενον ἐν διαφοραῖς εἴδεσιν ἐστὶν ἢ τόποις· πᾶν δὲ τὸ ἐν αὐτῷ ὄν ἐν τινι ἐστί· διὰ τοῦτο δῆλον ὅτι ἐν ᾧ ὄν ἐν τῷ αὐτῷ ἐστι. Πᾶν ἄρα τὸ ἐστῶς ἐν τινι ἐστῶς· τὸ μὲν γὰρ ζωτικῶς ἐστῶς ἐν ἑαυτῷ ἐστι, τὸ δὲ σωματικῶς ἐν ἄλλῳ. Καὶ τὸ ἐν αὐτῷ δὲ (2) καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ πάντως οὐ διαφεύγει τὸ ἐν τινι εἶναι· εἰ δὲ πᾶν τὸ ἐστῶς ἐν τινι ἐστί, τὸ ἐν τινι μὴ ὄν οὐχ

(1) C. δι' αὐτοῦ.

(2) Sic Codd. Malim ὄν.

ἔστηκε κατὰ τὴν σὺν ἀντιθέσει τῆς προτάσεως ἀντιστροφὴν (1). Εἰ τοίνυν τὸ ἐν μὴ ἔστιν ἐν τινι, καθάπερ δέδεικται πρότερον, τὸ δὲ μὴ ὄν ἐν τινι οὐχ ἔστηκε, δῆλον δῆπουθεν ὅτι τὸ ἐν οὐχ ἔστηκεν· ὁ συμπερασμὸν τελευταῖον ἐπήγαγε διὰ μὲν τοῦ καὶ εἶναί γε φασὲν αὐτὸ ἐν τινι ἀδύνατον, τὴν ἐλάσσονα πρότασιν λαβὼν, ὅτι τὸ ἐν (2) οὐχ ἔστιν ἐν τινι, διὰ δὲ τοῦ ὅτι οὐδέποτε ἄρα ἐν τῷ αὐτῷ ἔστι, τὴν μείζονα. Μᾶλλον δὲ τὸ συμπεράσμα τὸ ἐξ ἀμφοῖν. Ἡ γὰρ μείζων ἦν ὅτι τὸ μὴ ἐν τινι ὄν οὐδὲ ἐν τῷ αὐτῷ ἔστιν, ὃ κατεσκευάσεν ἐξῆς, εἰπόντος τοῦ προσδιαλεγομένου, τί δὴ; καὶ ἐπιζητήσαντος αὐτῷ δειχθῆναι καὶ τὴν μείζονα πρότασιν, ἦν καὶ ἐπιδείξας ὁ Παρμενίδης ἐπήγαγεν οὐδέποτε ἄρα ἔστι τὸ ἐν ἐν τῷ αὐτῷ, οὐδὲν διαφέρων τοῦ οὐδ' ἄρα ποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἔστιν, ὅτι μετὰ τὴν ὑπόμνησιν εἴληπται τῶν προτάσεων ἀμφοτέρως (3)· ἐν ἧ τοιοῦτος ὁ λόγος· τὸ ἐν οὐχ ἔστιν ἐν τινι· τὸ μὴ ὄν ἐν τινι οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἔστιν. Ἐπειτα δεῦτερος λόγος τοιοῦτος· τὸ ἐν οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἔστι· τὸ μηδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ὄν οὐχ ἔστηκε· τὸ ἄρα ἐν οὐχ ἔστηκεν. Ὁ δὲ προσέθηκεν, οὐδ' ἡσυχίαν ἄγει· δοκεῖ γὰρ εἰστάναι μὲν καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ ἰδρυμένον, ἡσυχίαν δὲ ἄγει (4) τὸ ἐν ἑαυτῷ μένειν δυνάμενον. Ἀμφοτέρα δὲ ἀπέφησε τοῦ ἐνός, ὡς μήτε ἐν ἄλλῳ ὄντος, καθάπερ δέδεικται πρότερον. Εἴτε οὖν γαλήνη τίς ἐστιν ὑμνουμένη νοερά παρά τοῖς σοφοῖς, εἴτε ὄρμος μυστικός εἴτε σιγή πατρική,

(1) C. ἐπιστροφὴν.

(2) B. C. D. Deest ἐν.

(3) C. ἀμφοτέρων.

(4) D. ἄγειν.

δῆλον ὡς ἀπάντων τῶν τοιούτων ἐξήρηται τὸ ἐν, ἐπ-
 ἔκεινα ὄν καὶ ἐνεργείας καὶ σιγῆς καὶ ἡσυχίας, καὶ πάν-
 των ὁμοῦ τῶν ἐν τοῖς οὖσιν ἀνυμνουμένων στασίμων
 συνθημάτων. Διὰ τούτων μὲν οὖν ἐπέδειξεν ὅτι οὐδὲ
 ἔστηκε· τὸ δὲ ἐν κοινόν ἐστιν ἐπὶ τούτοις πᾶσι, καὶ
 τοῖς πρότερον ἐπήγαγε συμπέρασμα τὸ μῆτε κινεῖσθαι
 τὸ ἐν, μῆτε ἐστάναι πρὸς τὴν ἐξ ἀρχῆς εἰρημένην
 πρότασιν, τοῦ παντός τούτου λόγου τέλος ἐπενεγκών.
 Ἴσως δ' ἂν τις ἀπορήσειε πρὸς ἡμᾶς λέγων· τὸ μὲν μῆτε
 κινεῖσθαι τὸ ἐν μῆτε ἴστασθαι ἱκανῶς εἴρηται· τίς γὰρ
 ἀντιφθέγγεσθαι δύναίτο ἂν τοῖς εἰρημένοις λόγοις; στά-
 σιν δὲ οὐδὲν κωλύει λέγειν αὐτὸ ἢ κίνησιν. Πρὸς δὲ
 ταύτην λεκτέον ἡμῖν τὴν ζήτησιν τὸν ἔμπροσθεν εἰρη-
 μένον πολλάκις κοινὸν περὶ τούτων κανόνα ὄντα τοιούτου·
 ὅτι δυοῖν ἀντικειμένοις ὁπωσοῦν ὄντοιν, οὔτε συν-
 ἀμφοτέρον ἐστὶ τὸ ἐν, ἵνα μὴ γένηται οὐχ ἓν καὶ πρὸ
 αὐτοῦ τὸ τὰ ἀντικείμενα μίξαν, οὔτε τὸ κρεῖττον μό-
 νον τοῖν ἀντικειμένοις, ἵνα μὴ ἔχη τι μαχόμενον καὶ ἢ
 ἐκεῖνο οὐχ ἓν, καὶ μὴ ἐν ὄν ἐξ ἀπειράκις ἀπείρων ἢ διὰ
 τὴν τοῦ ἐνός στέρησιν· οὔτε τὸ χειρόν, ἵνα μὴ ἔχη
 κρεῖττον καὶ τὸ κρεῖττον καθ' αὐτὸ πάλιν ἐξ ἀπειράκις
 ἀπείρων. Ῥητέον δὲ καὶ ὅτι ἡ πρώτη στάσις καὶ ἡ
 πρώτη κίνησις ἀφ' ἑαυτῶν ἄρχονται· καὶ ἡ μὲν ἐστὶν
 ἐστῶσα, ἡ δὲ κινουμένη, ὡσπερ καὶ ἕκαστον τῶν ὄν-
 των. Ὁ αὐτὸς οὖν λόγος καὶ ὅτι οὐ κινεῖται τὸ ἐν καὶ
 ὅτι ἡ αὐτοκίνησις οὐκ ἔστι, καὶ ὅτι οὐχ ἔστηκε τὸ ἐν
 καὶ ὅτι στάσις οὐκ ἔστι· καὶ γὰρ ἡ στάσις ἔστηκεν, οὐχ

ὡς ἄλλης τινὸς μετέχουσα στάσεως, ἀλλ' ὡς ἑαυτῆς οὕσα, καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ἀρχομένη τῆς μονίμου δυνάμεως. Ἡ μὲν γὰρ ἐν ἄλλῃ στάσις αὕτη οὐχ ἔστηκεν, ὥσπερ οὐδὲ ἡ κίνησις κινεῖται, ἡ δὲ ἐν ἑαυτῇ οὕσα ἔστηκεν, ὥσπερ δὴ καὶ ἡ κίνησις κινεῖται· καὶ γὰρ οὐκ ἔμελλε κρείττων οὕσα ἑκατέρα τῆς ἐν ἄλλοις οὕσης ἑαυτῆς εἶναι καὶ εἰς ἑαυτὴν ἐνεργεῖν. Καὶ πρὸ κινήσεως ἄρα τὸ ἐν καὶ πρὸ κινουμένου παντός, καὶ πρὸ στάσεως καὶ πρὸ ἐστῶτος παντός, ὥστε οὐδὲ εἴ τις αὐτὸ λέγει τῶν μὲν ἐστῶτων ἐδραιότατον, τῶν δὲ κινουμένων ἐνεργότατον, ἀποδεξόμεθα τὸν τοιόνδε λόγον· αἱ γὰρ ὑπερβολαὶ τῶν μεθέξεων οὐκ ἀφαιροῦσι τὰς μεθέξεις, ἀλλὰ κρατύνουσιν. Εἰ οὖν μηδὲν ἔστηκεν, οὐκ ἔστιν ἐδραιότατον· ἡ γὰρ ὄνομα μόνον ἐστὶ τὸ ἐδραιότατον καὶ οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ ἐνός, ἢ, εἰ τὸ στασιμώτατον δηλοῖ, δίδωσιν ἐστᾶναι μᾶλλον τὸ μηδὲν ἔστῶς. Καὶ εἰ μηδὲν κινεῖται, οὐκ ἔστιν ἐνεργότατον· εἰ μὲν γὰρ μηδὲν δηλοῖ τὸ ἐνεργότατον, οὐδὲν λέγει περὶ τοῦ ἐνός· εἰ δὲ τὸ κινήσεως μάλιστα μετέχον, οὐκ ἂν εἴη ἐνεργότατον· καὶ γὰρ ἡ ἐνέργεια κινήσεως τίς ἐστὶ κατὰ Πλάτωνα, εἰ καὶ κατ' ἄλλους ἡ ἐνέργεια διαφέρει κινήσεως. Δέδεικται δὲ ἡμῖν ἐμπροσθεν ὅτι καὶ πρὸ ἐνεργείας ἐστὶ πάσης τὸ ἐν οὔτε δι' ἑαυτὸ οὔτε διὰ τὰ παραγόμενα δεόμενον ἐνεργείας.

« Οὐδὲ μὴν ταυτόν γε οὔτε ἐτέρῳ οὔτε ἑαυτῷ ἔσται,

« οὐδ' αὖ ἕτερον οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἑτέρου ἂν εἶη. — Τί
« δὴ(1); »

Πᾶσιν ἐπέρχεται τοῖς ἐν Σοφιστῇ μὲν καλουμένοις
τοῦ ὄντος γένεσιν, ἐνταῦθα δὲ συνθήμασι θείων καὶ νοε-
ρῶν τάξεων, καὶ δείκνυσιν ὅπως (2) τὸ ἐν αἴτιον μὲν αὐτό
ἔστι ταῖς καλουμέναις ὑπεραποφάσεις, οὐδενός δὲ μετ-
εἴληγεν, οὐδὲ ἔστι τι αὐτῶν, ἵνα διὰ τῆς τούτων πάν-
των ἀναιρέσεως ἐπέκεινα δείξῃ τὸ ἐν ἀπάσης ἰδρυ-
μένον (3) τῆς νοεραῆς διακοσμήσεως. Τοῦτο γὰρ δὴ τὸ
ταυτὸν καὶ ἕτερον ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις φανήσεται
πάντα τὸν δημιουργικὸν ἡμῖν χαρακτηρίζον διάκοσμον,
ὡςπερ τὰ πρὸ τούτου τὸν ζωογονικόν, καὶ τὰ πρὸ τούτου
τὸν ἀκρότατον ἐν τοῖς νοεροῖς. Φανήσεται δ' αὖ προσ-
ήκοντα μάλιστα τῇ δημιουργίᾳ ταῦτα κατὰ τε τὰς
Πλατωνικὰς περὶ αὐτῆς ὑφηγήσεις, καὶ τὰς τῶν ἄλλων
Θεολόγων. Καίτοι γε ἀποροῦσι τινὲς φιλοσόφων μόνον
ταῦτα λαμβάνοντες, τὴν κίνησιν, τὴν στάσιν, τὸ ταυ-
τὸν, τὸ ἕτερον, καὶ οὐχ ὀρῶντες ὅτι περὶ τὸ ἐν ταῦτα
θεωρεῖται πρότερον, ἀλλ' οὐ περὶ τὸ ὄν, καὶ ὅτι, ὡςπερ
ἀριθμὸς διττὸς κατὰ ταυτὸν ὑπερούσιός τε καὶ οὐσιώ-
δης, οὕτω καὶ ἕκαστον τούτων πρώτως ὑπάρχει ταῖς
ἐνάσιν, ἔπειτα τοῖς οὔσι, καὶ ὡς τάξεων αὐτῶν ἔστι
ταῦτα συνθήματα θείων καὶ διακόσμων αὐτοτελεῶν, ἀλλ'
οὐχὶ μόνον γένη τοῦ ὄντος ἢ εἶδη. Πῶς γὰρ καὶ δυ-
νατὸν ἦν, περιληπτῶν ὄντων τῶν εἰδῶν, τὰ τε μόνον
ἀποφῆσαι τοῦ ἐνός ἀλλ' οὐχὶ πάντα, πῶς δὲ πᾶσιν ἐπ-

(1) Bekk. Πῆ δὴ;

δείκνυσιν δὲ ὅτι.

(2) B. δείκνυσιν ὅτι. C. D.

(3) D. ὑπεριδρυμένον.

εξῆλθε τοῖς εἶδεσιν; Ἀλλ' οὖν ὅπερ ἔλεγον γένη τοῦ ὄντος ταῦτά τινες εἰπόντες τὰ γένη τοῦ ὄντος εἶναι· πάντων γὰρ εἶναι γένη καὶ διὰ πάντων πεφοιτηκέναι (1) τῶν ὀπωσοῦν ὄντων, καὶ τὸ πρῶτως ὄν ὃ τί ποτέ ἐστι πάντων εἶναι τῶν τοιούτων παρεκτικόν· καθόσον μὲν ἀπὸ τοῦ ὑπερουσίου προελήλυθεν οὐσία γεγονός, καθόσον δὲ ὁμοίωται πρὸς τὸ παράγον, ταυτότητος (2) ἀντὶ τῆς ἐνώσεως τυχόν, καθόσον δὲ ἐξήλλακται τοῦ ἐνός, οὐχ ἐνός ὄν (3) ἑτερότητος· ὅπου γὰρ ταυτότης, ἐκεῖ καὶ ἑτερότης, διὰ τὴν ἐν τῷ αὐτῷ ταυτῷ τῆς ἐνότητος ὕφεσιν (4) καὶ τῆς διακρίσεως ἀναφανείσης· καθόσον δὲ πρόεισιν ὄλως εἰς κίνησιν καταστὰν, καθόσον δὲ ἐνίδρυται τῷ ἐνὶ καὶ προελθὸν στάσεως μετασχόν. Ὄλως γὰρ αἱ μὲν πρόοδοι, φασὶ, κινήσεως εἰσιν ἐναντίαι τῷ ὄντι καὶ ἑτερότητος, αἱ δὲ ἐπιστροφαὶ ταυτότητος καὶ στάσεως. Οἱ δὲ ἐν τοῖς νοεροῖς εἶναι γένη ταῦτα διατεινόμενοι· μὴ γὰρ ἂν εὐθύς ἀπὸ τοῦ ἐνός ὑποστῆναι τοσοῦτον ἀριθμόν. Ἀνάγκη οὖν, ὥσπερ καὶ δι' ἄλλων ὑπομέμνησται πολλάκις, ἀπὸ τοῦ ἐνός τὸ προσεχῶς ἀναφαινόμενον πλῆθος συγγενέστατον εἶναι πρὸς τὸ ἐν, τῷ μὲν ποσῷ συνηρημένον, τῇ δὲ δυνάμει ἀπεριλήπτου (5), ἵνα διὰ μὲν τῆς τοῦ ποσοῦ συναίρέσεως μιμῆται τὸ ἄτοπον τοῦ ἐνός, τῷ δὲ ἀπεριλήπτῳ τῆς δυνάμεως τὸ πρὸ δυνάμεως ἄπειρον. Ἡ δὲ πεμπὰς πόρρω τοῦ ἐνός καὶ τὸν πρῶτον διάκοσμον τῶν ἀριθμῶν ἐκβέβηκε, λέγω δὴ τὸν γε τριαδικόν. Ἀλλ' οὖν

(1) B. C. D. πεφοικέναι.

(2) B. C. D. ταυτότης.

(3) B. C. D. οὐχ ἐν ὄν.

(4) B. C. D. ὕφεσιν τῆς.

(5) C. ἀπερίληπτου.

ὁ Πλάτων τὸ ἀκρότατον τῶν ὄντων ἐν ἑν προσηγάρ-
 ῳς μονάδα τοῦ ὄντος· οἱ δὲ Θεολόγοι μονάδας ἀνυμ-
 νῶν καὶ τριάδας νοητὰς, ἀλλ' οὐ πεμπάδας οὐδὲ ἄ-
 ῤαριθμούς· οὐκ ἄρα μετὰ τὸ ἐν εὐθύς τὰ γένη τοῦ
 Οὐτοὶ μὲν οὖν διαποροῦντες τοιαῦτα λέγουσιν.
 δεῖ καὶ διαιτῆσαι τοῖς λόγοις τῶν οὕτω κλειστοῦ
 καὶ θεῶν ἀνδρῶν καὶ ταῦτα τῶν προκειμένων
 τῆς τοιαύτης οὐσης ἐν τῷ παρόντι ζητήσεως καὶ
 λους ἡμῖν διὰ πλειόνων ἐξετασθείσης ἀπὸ τῆς τοῦ κα-
 μόνος ἡμῶν (1) ὑψηλῆς, ἰστέον καὶ τούτων τὴν
 ἀξιοῦσαν ἀμφοτέρως (2) λέγειν ὀρθῶς, καὶ τοὺς π-
 ρὸ τὰ γένη τιθεμένους, καὶ τοὺς μετὰ τὸ ἐν οὐ π-
 μένους τοῦτον τετάχθαι τὸν ἀριθμὸν· εἶναι μὲν γὰρ
 ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ ἐν τοῖς νοεροῖς τὰ γένη κατὰ
 αὐτῶν τάξιν, ἀλλὰ ἄλλως μὲν ἐν τοῖς πρώτοις
 λως δὲ ἐν τοῖς δευτέροις, ὅπου μὲν νοητῶς, ὅπ-
 νοερωῶς. Τοῦτο μὲν ταυτὸν τῷ ὅπου μὲν νοερωῶς καὶ
 κρίτως, ὅπου δὲ διακεκριμένον ἰδίᾳ κατὰ τὸν
 ἀριθμὸν, ὡστ' οὐκ ἂν θαυμάσαι εἰ ἡ μονὰς ἡ
 περιέχει τὴν νοερὰν πεμπάδα πᾶσαν ἀδιαιρέτως
 ἐνοειδῶς ὅπου διὰ τὴν ἔνωσιν, καὶ ἡ στάσις τ-
 τινὰ καὶ ἡ κίνησις ἐν καὶ ἡ ταυτότης καὶ ἡ ἔτε-
 ἀδιακρίτων πάντων ὄντων κατὰ σκοπέουσαν ὁμ-
 φησίαν ὁ Θεολόγος (3). Ὅπου γὰρ καὶ ἡ τῶν μον-
 ἀριθμῶν αἰτία μονὰς πάντας ἀποδείκνυται περι-

(1) Syrianus.— Hic mentio pro ἰστέον.
 est probabilis commentarii in Timæum.

(3) Orph. Argon.
 Edit. Herman. p. 105

(2) Sic Codd. — A. οἰστέον

τοὺς λόγους οὕς δεκαδικῶς μὲν ἢ δεκάς περιεῖληψε, τετραδικῶς δὲ ἢ τετράς, τί δεῖ θαυμάζειν εἰ καὶ ἐπὶ τῶν ὄντων μοναδικῶς μὲν ἢ νοητῇ μονάς περιέχει πάντα τὰ γένη καὶ ἀδιακρίτως, δυαδικῶς δὲ ἄλλη τις τάξις, καὶ ἄλλη τετραδικῶς, ἐπεὶ καὶ τὰς ιδέας εἶναι καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς, ὅμως οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον αὐτὰς ὄν περ ἐν τοῖς νοεροῖς ὑφισταῖν λέγομεν ὀλικῶς, ἠνωμένως, πατρικῶς, ἐνταῦθα δὲ διηρημένως, μερικῶς, δημιουργικῶς, ἀνάγκη δὲ πανταχοῦ τὸν τῶν ιδεῶν ἀριθμὸν ἐξηρητῆσθαι τῶν τοῦ ὄντος μερῶν; Εἴπερ οὖν αἱ νοεραὶ ιδέαι μετέχουσι τῶν νοερῶν εἰδῶν, δηλονότι καὶ αἱ νοηταὶ μεθέξουσι τῶν νοητῶν. Εἰ δὴ κατὰ τὸ πέρασ τῶν νοητῶν αἱ πρώτισται τῶν ιδεῶν τέτταρες, δεῖ πρὸ τῆς εἰδητικῆς τετραδος εἶναι μοναδικὴν ὑπόστασιν τῶν γενῶν· οὕτω γὰρ καὶ ἐν τοῖς νοεροῖς πρὸ τῆς δεκαδικῆς ὑπάρξεως τῶν ιδεῶν ἢ πεμπαδικῆ τῶν γενῶν ἐστὶν αἰτία. Περὶ μὲν οὖν τῶν γενῶν τοῦ ὄντος καὶ αὐθις πλείονα ποιησόμεθα λόγον, νῦν δὲ εἰ βούλει τὴν ταξιν κατίδωμεν, δι' ἣν πρότερον μὲν κίνησιν καὶ στάσιν ἀφείλε τοῦ ἐνός, ὕστερον δὲ ταυτὸν καὶ θάτερον. Εἴρηται μὲν οὖν μοι καὶ πρότερον τὸ αἷτιον, ἠνίκα τὴν κίνησιν ἔλεγον διττὴν εἶναι καὶ τὴν στάσιν, καὶ τὰς μὲν πρὸ ταυτοῦ καὶ ἐτέρας, καθ' ἃς ἕκαστα πρόεισι καὶ ἐπιστρέφεται πρὸς τὰ αἷτια αὐτῶν, τὰς δὲ μετὰ τὸ ταυτὸν καὶ ἕτερον ἐν ταῖς ἐνεργείαις ὀρωμένας τῶν ὄντων. Λεγέσθω δὲ καὶ νῦν ἕτερον τρόπον, ἀπὸ τῶν προβλημάτων ἡμῶν ποιουμένων τὴν ἐπιβολὴν τῆς προειρημένης μεθόδου· ἀποφάσκει κατὰ τὴν πρώτην ὑπόθεσιν τοῦ

ένός. Ἄλλα τὰ μὲν ἔμπροσθέν· που διειλόμεθα αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ, τὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸ καὶ τὰ ἄλλα, τὰ δὲ αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα μόνως· τὸ μὲν γὰρ πληθος καὶ τὸ ὅλον καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ ἓν τινι καὶ τὴν κίνησιν καὶ τὴν στάσιν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ τοῦ ἐνός ἀναιρεῖ, τὸ δὲ ταυτὸν καὶ ἕτερον καὶ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον καὶ ἴσον καὶ ἄνισον καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον αὐτοῦ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα (1). Ταυτὸν γὰρ οὔτε ἑαυτῷ ἐστὶ τὸ ἓν οὔτε τοῖς ἄλλοις, καὶ ἕτερον ὁμοίως καὶ τῶν λοιπῶν ἕκαστον· τὸ δὲ δοξαστὸν ἢ ἐπιστητὸν ἢ ὀνομαστὸν ἢ ῥητὸν αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα· πᾶσι γάρ ἐστὶ τοῖς δευτέροις ταύταις ταῖς γνωστικαῖς ἐνεργείαις ἄγνωστον. Τριχῶς οὖν τῶν ἀποφάσεων λαμβανομένων, τῶν μὲν αὐτοῦ πρὸς αὐτὸ, τῶν δὲ αὐτοῦ πρὸς τε αὐτὸ καὶ τὰ ἄλλα, τῶν δὲ πρὸς τὰ ἄλλα μόνως, καὶ τῶν μὲν πρώτων, τῶν δὲ μέσων, τῶν δὲ τελευταίων ἢ κινήσις καὶ ἢ στάσις ἀποφάσκειται τοῦ ἐνός ὡς αὐτοῦ πρὸς αὐτό. Τὸ δὲ ταυτὸν καὶ ἕτερον διχῶς αὐτοῦ τε πρὸ αὐτὸ καὶ αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα· διόπερ ἐκεῖνα (2) μὲν συντάττονται ταῖς πρώταις ἀποφάσεσιν, αὐταὶ δὲ ταῖς μέσαις, καὶ οὐκ ἀπεικότως. Περὶ ἐκεῖνων μὲν πρότερον πεποιήται τὸν λόγον, περὶ τούτων δὲ ὕστερον. Οὕτω δὲ καὶ τὸ ὁμοιον ἀποφήσει καὶ τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον καὶ τὸ πρεσβύ-

(1) B. C. D. τὰ δὲ αὐτοῦ mel atque iterum usurpantur.
πρὸς τὰ ἄλλα μόνως usque ad
πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα se-

(2) C. ἐκεῖναι.

τερον καὶ τὸ νεώτερον αὐτοῦ τε πρὸς ἑαυτὸ καὶ αὐτοῦ πρὸς τὰ ἄλλα, τούτων πάντων ἀποφάσκων διὰ τούτων καὶ, ὡς φασιν, ἀφαιρῶν τοῦ ἐνὸς τὴν οὐσίαν, τὸ ποιόν, τὸ ποσόν, τὸ ποτέ. Τούτοις γὰρ ὑπάρχει ταῦτα τὸ μὲν ταυτὸν καὶ ἕτερον ταῖς οὐσίαις, τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον τοῖς ποιοῖς, τὸ δὲ ἴσον καὶ ἄνισον τοῖς ποσοῖς, τὸ δὲ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον τοῖς ποτέ οὔσι. Σκόπει δὲ ὅπως καὶ ταῦτα, τὸ ταυτὸν λέγω καὶ τὸ ἕτερον, ἀποφάσκει τοῦ ἐνὸς, εἰδὼς ἐν τῷ ἐνὶ ὄντι τὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτὰ Παρμενίδην εἶναι θέμενον. Λέγει γοῦν ἐκεῖνος ταυτὸν ἐν ταυτῷ μίμνει· καθ' αὐτό τε κεῖται (1). Δεῖ δὲ οὖν τὸ αὐτὸ ἐν ὑπεριδρυμένον τοῦ ἐνὸς ὄντος δειχθῆναι μηδαμῶς ὄν ταυτὸν, μηδὲ πολλῷ πλέον ἕτερον· συγγενέστερον γὰρ τῷ ἐνὶ τὸ ταυτόν. Ἄλλ' οὖν καὶ τοῦτο καὶ τὸ ἕτερον ἀφαιρεῖ τοῦ ἐνὸς, ἔν' ἐπιδειχθῆ τοῦ ἐνὸς ὄντος ἐκβεβηκός, ἐν ᾧ τὸ ταυτὸν ἦν, κατὰ τὸν ἐν τοῖς ἔπεσι Παρμενίδην· καὶ ἕτερον οὐκ ἐκείνων ἐλεγχομένων, ἀλλὰ τούτων προστιθεμένων, καὶ διὰ τὴν ἐκείνων παραδοχὴν. Εἰ γὰρ τὸ μετέχον ταυτότητος καὶ ἑτερότητος οὐκ ἔστιν ἄλλοθεν ἔστιν, ἀνάγκη τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν πρὸ τούτων ὑπάρχειν τούτων καθαρεῦον, καὶ μετέχον καὶ αὐτὸ τούτων οὐκ ἔσται μόνως ἐν, ἀνάπλεον ὄν τῶν ἄλλοτρίων τοῦ ἐνὸς. Ὁ γὰρ ἂν τῷ ἐνὶ προσθήης, διὰ τῆς προσθήκης ἀφανίζει τὴν ἐνότητα τοῦ προσλαβόντος ἀναινομένην τὸ ἄλλότριον πᾶν.

• Ἐτερον μὲν που ἑαυτοῦ ὄν τοῦ ἐνὸς ἕτερον ἂν εἶη, καὶ οὐκ ἂν εἶη ἐν. — Ἀληθῆ. »

(1) Vid. *suprà* p. 118.

Τεττάρων ὄντων περὶ τὸ ταυτὸν καὶ ἕτερον
 τικῶν προβλημάτων τοῦ ἐνός, ἀπὸ τῶν προτέ-
 ἐνός καὶ ἡμῖν εὐληπτοτέρων ἀρχόμενος, οὔτε
 διὰ τῶν λοιπῶν. Ἔστι δὲ τὰ τέτταρα προβ-
 ταῦτα, τὸ ἓν οὐκ ἔστιν ἑαυτοῦ ἕτερον, τὸ ἓν οὐκ
 τῶν ἄλλων ἕτερον, τὸ ἓν οὐκ ἔστιν ἑαυτῶ
 τὸ ἓν οὐκ ἔστι τοῖς ἄλλοις ταυτὸν. Τούτων
 φέστατα μὲν εἰσι τὰ ἄκρα· καὶ γὰρ ὅτι
 τοῖς ἄλλοις οὐκ ἔστι, δῆλον καὶ ὅτι ἕτερον
 οὐκ ἔστι· τὰ δὲ λοιπὰ δύο δυσμεταχείρισ-
 γὰρ ἂν τις παραδέξαιτο ὅτι οὐκ ἔστιν ἑαυ-
 τὸν ὅ γε ἓν ἔστιν, ἢ πῶς ἂν πεισθεῖη τις
 ἔστιν ἕτερον τῶν ἄλλων ὅ γε ἐξήρηται αὐτῶ
 τῶν σαφεστάτων οὖν ὁ Παρμενίδης ἀρχόμενος
 πρῶτον ὡς οὔτε ἑαυτοῦ ἕτερον οὔτε τοῖς ἄλλοις
 ἔστι τὸ ἓν. Αὐτοῖν δὲ τούτοις γνωριμώτερον ὄν,
 ἑαυτοῦ ἕτερον τὸ ἓν, πρότερον διὰ τῆς ἀποδεί-
 βαιοῖ. Καὶ γὰρ ἔστιν, ὡς ἔφην, τὸ ταυτὸν ἐγγυ-
 ἐνός, τὸ δὲ ἕτερον πορρώτερον· τὸ δὲ ἐγγύ-
 λεπώτερον ἀφαιρεῖν, ῥᾶον δὲ τὸ πορρώτερον,
 αὐτοῦ μᾶλλον κεχωρισμένον. Ὅθεν δὴ καὶ οἱ δια-
 λέγειν εἰώθασιν ὅτι τὰς ἀνομοιότητας ἐν τοῖς
 νέσι ζητεῖν χρῆ, τὰς δὲ ὁμοιότητας ἐν τοῖς δι-
 ἄλλ' οὐκ ἀνάπαλιν τὸν γυμνασόμενον. Ταῦτα
 εἶρηται τῆς τάξεως ἕνεκα τῶν προβλημάτων
 αὐτὸ τοῦτο δείκνυται τῶν τεττάρων τὸ πρότερον
 οὐκ ἕτερον ἑαυτοῦ τὸ ἓν, νῦν ἡμῖν ῥητέον· ἐπ-

θις εἰ δυναίμεθα περὶ ἐκάστου τῶν ἄλλων ἐροῦμεν. Δείκνυται μὲν οὖν τὸν τρόπον τοῦτον· εἰ τὸ ἐν ἑαυτοῦ ἕτερον, ἐνὸς ἂν εἴη πάντως ἕτερον· αὐτὸ γὰρ ἐστὶν ἐν· τὸ δὲ τοῦ ἐνὸς ἕτερον οὐχ ἐν· καὶ γὰρ τὸ ἀνθρώπου ἕτερον οὐκ ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἵππου οὐχ ἵππος, καὶ ἀπλῶς τὸ ἐκάστου τινὸς οὐχ ἕκαστον· εἰ τὸ ἐν ἄρα ἑαυτοῦ ἕτερον, τὸ ἐν οὐχ ἐν ἐστὶν. Ἀλλαμὴν ἄτοπον τοῦτο παράγον ἡμᾶς εἰς ἀντίφασιν ὅτι τὸ ἐν οὐχ ἐν· οὐκ ἄρα ἕτερον ἑαυτοῦ τὸ ἐν. Ἀπορήσειε δ' ἂν τις πρὸς τὴν ἀπόδειξιν ταύτην· μὴ ποτε καὶ ἡ ἑτερότης οὕτως ἀποδειχθήσεται μὴ οὔσα ἕτερον ἑαυτῆς· καίτοι γε τοῦτο ἀναγκαῖον. Ἐκαστον γὰρ τῶν ὄντως ὄντων ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν ἐνέργειαν ἄρχεται, καθάπερ εἴρηται πολλάκις, καὶ ὁ Ἐλεάτης μὲν ξένος καὶ τὴν θατέρου φύσιν ἔλεγε τῶν ἄλλων γενῶν ἕτερον οὔσαν κατὰ τοῦτο ἑαυτὴν εἶναι μὴ ὄν, ὡς τὴν κίνησιν καὶ τὴν στάσιν. Ἄλλ' εἰ ἑαυτῆς ἕτερον ἢ ἑτερότης, ἔσται ἕτερον ἢ ἡ ἑτερότης, οὐκ ἔσται ἑτερότης, ὥσπερ καὶ τὸ ἐν οὐχ ἐν· οὐκ ἄρα ἑαυτῆς ἕτερον ἢ ἑτερότης. Μὴ ποτε οὖν ἀφ' ἑαυτῆς μὲν ἄρχεται τοῦ ἐνεργεῖν ἢ ἑτερότης καὶ ποιεῖ ἕτερον ἑαυτὴν, οὐχ ἑαυτῆς δὲ ἕτερον, ἀλλὰ τῶν ἄλλων· καὶ γὰρ ἐκείνα διακρίνειν ἀπ' ἀλλήλων δύναται, καὶ ἑαυτὴν ἀπ' ἐκείνων πολλῶ πρότερον· καὶ οὕτως εἰς ἑαυτὴν ἐνεργεῖ τῷ φυλάττειν ἑαυτὴν ἀσύγχυτον τοῖς ἄλλοις. Εἰ δὲ ἔτι βούλει λέγειν ἀληθέστερον, καὶ ἡ ἑτερότης καθόσον ἑαυτῆς ἕτερόν ἐστὶν, οὐκ ἔστιν ἑτερότης· ἑαυτῆς γὰρ ἕτερον τῷ μετέχειν καὶ τῶν ἄλλων γενῶν. Ταύτη οὖν οὐχ ἑτερότης,

ἢ τῶν ἄλλων μετεῖληχε, καὶ οὐδὲν ἄτοπον ἐπὶ γε τῆς ἑτερότητας· πλῆθος γάρ ἐστιν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνὸς ἄτοπον· ἔν γάρ ἐστι μόνον, ἄλλο δὲ οὐδέν. Δεῖ δὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ τινος ποιεῖσθαι καὶ μὴ ἄλλου, λέγω οἶον δὲ εἴ τι ἐστὶν ἀνθρώπου ἕτερον τοῦτο λέγειν οὐκ ἀνθρωπον, καὶ εἴ τι λευκοῦ, τοῦτο οὐ λευκόν· οὐ μέντοι λέγειν, ἐπειδὴ ὁ Δίων τοῦ ἀνθρώπου ἕτερος, εἶπερ τὸ μὲν ἄτομον, τὸ δὲ εἶδος, ὁ Δίων ἀνθρωπος οὐκ ἔστιν· αὐτὸ μὲν γὰρ τὸ εἶδος οὐκ ἔστιν, οὐ ἐλέγετο εἶναι ἕτερος· οὐ γάρ ἐστιν ὁ ἀνθρωπος· μετέχει δὲ τοῦ εἶδους, καὶ οὕτως ἐστὶν ἀνθρωπος, ὡς κατὰ μέθεξιν τις ἀνθρωπος ὢν.

« Καὶ μὴν ταυτόν γε ἐτέρῳ ὃν ἐκεῖνο ἂν εἶη (1),
 « αὐτὸ δ' οὐκ ἂν εἶη· ὥστε οὐδ' ἂν οὕτως εἶη, ὅπερ ἐστίν,
 « ἔν, ἀλλ' ἕτερον ἐνός· — Οὐδαμῶς (2). »

Τοῦτό ἐστι τῶν τεττάρων τὸ δεύτερον εὐληπτότερον μὲν ὃν τῶν ἐξῆς, τοῦ δὲ πρὸ αὐτοῦ χαλεπώτερον. Θαρρεῖ δ' οὖν καὶ τοῦτο τῷ μηδὲν εἰσδέχασθαι τὸ ἐν ἀπὸ τῶν ἄλλων· τοῦτο γὰρ τὸ ἀξίωμα καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνός καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων θείων αἰτίων ἐστὶ πάντων ἀληθέστατον. Οὔτε γὰρ ὁ οὐρανὸς εἰσδέχεται τι τῆς θνητῆς δυσχερείας εἰς ἑαυτὸν, οὔτε ὁ δημιουργὸς ἀπὸ τῆς περὶ τὸν κόσμον ὅλον γενέσεως, οὔτε τὰ νοητὰ ἀπὸ τοῦ νοεροῦ πλῆθους καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς διαιρέσεως, ὥστε οὔτε τὸ ἐν ἀπὸ τῆς τῶν ὄντων ιδιότητος ἀνα-

(1) B. C. D. Εἶη τὸ ἐν. A. ut scriptos.

Bekk. Sed habet altera manu
 τὸ ἐν in modum glossæ quæ ab-
 iit in alios Codd. ex A. de-

(2) Sic Codd. Bekk. Οὐ γὰρ
 εἶν.

πιμπλαῖσαι δυνατόν. Οὐδαμῶς ἄρα τοῖς ἄλλοις ἔσται ταυτὸν· μετέχει γὰρ ἂν αὐτῶν ἢ μετέχει τὰ ὑπ' αὐτό, ἢ καὶ αὐτὸ καὶ ἐκεῖνα μετέχοι ἂν ἐνός τινος ἄλλου. Ἄλλ' οὔτε ἐνός ἄμφω μετέχειν δυνατόν· κρείττον γὰρ οὐδέν ἐστι τοῦ ἐνός, οὐδὲ μᾶλλον ἓν· ἦν γὰρ ἂν τι πρὸ τοῦ ἐνός· ἢ γὰρ ἄνοδος ἐπὶ τὸ ἓν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τὸ πλῆθος· ἐνικώτερα γὰρ τὰ ἀνωτέρω, ψυχὴ μὲν σώματος· οὐδέν γὰρ εἰσδέχεται ἀπ' αὐτῶν χειρόνων ὄντων, οὔτε μετέχεται ὑπ' αὐτῶν· ἐξήρηται γὰρ ἀπάντων ὁμοῦ τῶν ὄντων καὶ ἄλλο ἐστὶ τὸ μεθεκτὸν νέ, τὸ δὲ πρῶτως ἓν καὶ τὸ ἐφετὸν πᾶσι τοῖς οὔσιν ἀμέθεκτον προϋπάρχει τῶν ὄλων, ἵνα μὲν ἓν ἀπλήθυντον· τὸ γὰρ μετεχόμενον οὐ παντάπασιν ἐστὶν ἓν. Οὐδαμῶς ἄρα ταυτὸν ἐστὶν τοῖς ἄλλοις τὸ ἓν. Καὶ (1) οὕτω μὲν ἀπὸ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν ὑπομνήσειας (2) ὡς ἐστὶν ὁ λόγος ἀληθῆς, κατιδῶμεν δὲ καὶ τὴν Παρμενίδειον ἀπόδειξιν τοιαύτην τινὰ οὔσαν· εἰ τὸ ἓν ἐτέρῳ τινὶ τῶν πάντων ταυτὸν ἐστὶν, οὐκ ἐνὶ ὄντι ἔσται ταυτὸν· αὐτὸ γὰρ ἐστὶ τὸ ἓν, καὶ ἅμα διὰ τούτων δῆλον ὅτι δύο εἶναι τὸ ὡς ἀληθῶς ἓν ἀμήχανον· δῆλον γὰρ ὅτι δῆλον ἂν εἴη διαφέροντα ἀλλήλων. Ἐν οὖν ἕτερον ὄν καὶ τοῦ ἐτέρου διαφέρον μετὰ τῆς διαφορᾶς οὐκ ἔσται ἂν εἴη ἓν· ἓν ἄρα μόνως (3) τὸ ἓν· τὸ οὖν ἕτερον αὐτοῦ ὄν οὐχ ἓν. Εἰ οὖν ἐτέρῳ ταυτὸν τὸ ἓν, οὐκ ἐνὶ δήπου τούτῳ ταυτὸν ἐστὶ· καὶ γὰρ τὸ τῷ ἐνὶ ταυτὸν ἓν ἐστὶ, καὶ τὸ τῷ οὐκ ἀνθρώπῳ ταυτὸν οὐκ ἀνθρώπος. Εἰ ἄρα ἐτέρῳ παρ' ἑαυτό (4) τινι

(1) Sic Codd. Legend. κέν.

(3) B. μόνως.

(2) D. ὑπομνήσεις.

(4) D. παρ' ἑαυτῷ.

ταυτόν τὸ ἐν, οὐχ ἐν ἐστὶ τὸ ἐν· εἰ δὲ οὐχ ἐν, ἕτερον ἐνός, ὃ δέδεικται πρότερον ἄτοπον. Ἦρκει μὲν οὖν καὶ τὸ εἰς ἀντίφασιν τῷ διὰ τριῶν παράγειν τὸν λόγον εἰς τὸν τῆς ὑποθέσεως ἔλεγχον. Οὐ μὴν ἀλλὰ κάκεινο προστίθῃσι, τὸ καὶ ἕτερον τοῦ ἐνός, ἵνα καὶ διὰ τοῦ προσεχῶς ἀτόπου δειχθέντος ἀποφάνῃ σαθρὰν καὶ ταύτην τὴν ὑπόθεσιν. Οὕτω δ' ἂν ἀποδείξῃαι καὶ τὴν ταυτότητα αὐτὴν ἐστὶν ὅπη ταυτότητα μὴ οὔσαν, εἴπερ εἴη πως τῇ ἑτερότητι ταυτόν ἢ ἄλλω (1) τινὶ τῶν ὄντων παρ' ἑαυτὴν· λεγέσθω γὰρ ὅτι ἡ ταυτότης ταυτόν ἐστὶν ἑτερότητι, καθόσον μετέχει τῆς ἑτερότητος. Εἰ οὖν τὸ ἑτερότητος ταυτόν ἕτερόν ἐστὶ καὶ οὐ ταυτόν, ἢ ἄρα ταυτότης ἕτερον καὶ οὐ ταυτόν. Καὶ οὐδέν γε ἄτοπόν ἐστι· τῇ μὲν γὰρ οὐσίᾳ τῇ ἑαυτῆς (2) ταυτότης ἐστὶ, τῇ δὲ μετουσίᾳ τῇ ἐκείνης, ἕτερον· γίγνεται δὲ ἐκείνη ταυτόν, τῷ μετέχειν (3) ἐκείνης· ὃ καὶ παραδοξότατόν ἐστι τὸ ἕτερον γενέσθαι τὸ πρὸς τὴν θατέρου γενόμενον φύσιν. Καὶ οὕτω δὴ ὁ λόγος ἠρωτημένος ἐπὶ τοῦ ἐνός ἐστὶν ἀληθής. Διότι τὸ ἐν οὔτε γένος ἔχει πρὸ ἑαυτοῦ οὔτε εἶδος, τὰ μὲν πρὸ ἑαυτῶν ἔχοντα γένος ἢ εἶδος, οἷον ἄνθρωπος καὶ ἵππος, ἢ Σωκράτης καὶ Ζήνων, ταυτὰ ὄντα κατὰ τὸ γένος ἢ εἶδος, οὐκέτι ἀλλήλοις ἀπλῶς ἐστὶ ταῦτα· μὴ εἶναι δὲ ἀνάγκη πρὸς τοῦ ἐνός γένος ἢ εἶδος, εἰ μὴ γένηται τὸ ἐν, ἢ γένους μετέχον ἢ εἶδους, οὐχ ἐν. Τὸ γὰρ μετέχον τοῦ γένους ἔχει τι παρὰ τὸ γένος· καὶ τὸ μετέχον (4) ὡσαύτως τοῦ

(1) C. ἐν ἄλλω.

(2) C. D. αὐτῆς.

(3) D. μετέχον.

(4) C. μετεχόμενον.

εἶδους, ἔχει τι παρὰ τὸ εἶδος· καὶ καθόλου πᾶν τὸ μετέχον τινὸς ἔχει τι παρὰ τὸ μετεχόμενον· εἰ γὰρ μηδὲν, αὐτὸ ἂν ἐκεῖνο εἶη παντελῶς καὶ οὐ μετέχον ἐκείνου μόνον. Εἰ οὖν τὸ ἐν μήτε ἐν γένει ἐστὶ μήτε ἐν εἴδει, ταυτὸν δὲ ἢ ἐτέρῳ τινὶ, αὐτὸ ἂν ἐκεῖνο εἶη, ὧς ἐστὶ ταυτὸν οὐκ ἄλλο ὄν.

« Ταυτὸν μὲν ἄρα ἐτέρῳ ἢ ἕτερον ἑαυτοῦ οὐκ ἔσται.
« — Οὐ γάρ. »

Τῶν δύο προβλημάτων ἐν τούτῳ κοινὸν ποιεῖται συμπέρασμα κοινωνίαν ἔχόντων καθόσον ἀντιστρόφως ἀλλήλοις λαμβάνεται (1), τὸ μὲν ἕτερον πρὸς ἑαυτὸ, τὸ δὲ ταυτὸν πρὸς τὰ ἄλλα· δοκεῖ γὰρ τὸ μὲν ἕτερον οἰκειῶς ἔχειν (2) τῇ πρὸς τὰ ἄλλα ἀναλήψει, τὸ δὲ ταυτὸν τι πρὸς ἑαυτό. Διὸ κάκεινα μὲν ῥᾶον πρὸς τὴν ἀπόδειξιν· ἀνοικεῖα (3) γὰρ μᾶλλον πρὸς τὸ ἐν· ταῦτα δὲ χαλεπώτερα· μᾶλλον γάρ ἐστὶ τοῦ ἐνὸς ἐγγύς ἢ μὲν πρὸς τὰ ἄλλα ἑτερότης διὰ τὴν ἐξηρημένην τοῦ ἐνὸς ὑπεροχὴν, ἢ δὲ πρὸς ἑαυτὸ ταυτότης διὰ τὴν ἀῤῥητον αὐτοῦ καὶ ἄφραστον ὑπερένωσιν, διχῶς δὲ λεγομένου καὶ τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἐτέρου. Λέγεται γὰρ ταυτὸν καὶ ἡ ταυτότης καὶ τὸ μετέχον (4) τῆς ταυτότητος, καὶ ἕτερον ὁμοίως ἢ ἑτερότης καὶ τὸ μετέχον τῆς ἑτερότητος. Δείξει προῖων ὁ λόγος ὅτι κατ' οὐδέτερον τρόπον τὸ ἐν ἕτερον ἢ ταυτὸν· οὔτε γὰρ ὡς ἑτερότης, οὔτε ὡς ἕτερον τῶν ἄλλων ἕτερον, οὔτε ὡς ταυτότης, οὔτε ὡς

(1) C. λαμβάνονται.

(2) Codd. ἔχει.

(3) D. ἀνοικεῖον.

(4) C. μετεχόμενον.

ταυτοῦ μεταλαβὸν, ἑαυτῷ ταυτόν· ὅπως δὲ ταῦτα εἴρηται, προϊόντος γνωσόμεθα.

« Ἔτερον δὲ ἐτέρου οὐκ ἔσται ἕως ἂν ἢ ἓν· οὐ γὰρ ἐνὶ προσήκει ἐτέρῳ τινὸς εἶναι, ἀλλὰ μόνῳ ἐτέρῳ ἐτέρου (1), ἄλλῳ δὲ οὐδενί. — Ὅρθως. — Τῷ (2) μὲν ἄρα ἓν εἶναι οὐκ ἔσται ἕτερον· ἢ οἶε; — Οὐ δῆτα. — Ἀλλαμὴν, εἰ μὴ οὕτω (3), οὐχ ἑαυτῷ ἔσται· εἰ δὲ μὴ αὐτῷ, οὐδὲ αὐτό· αὐτὸ δὲ μηδαμῆ (4) ὄν ἕτερον, οὐδενὸς ἔσται ἕτερον. — Ὅρθως ».

Τῶν δύο τῶν λειπομένων προβλημάτων, πάλιν τὸ ῥᾶον εἰς τὴν ἀπόδειξιν παραλαμβάνει πρότερον θατέρου, ῥᾶον δὲ ἐκαίνο τὸ πορρώτερον κείμενον τοῦ ἐνός, ἀποφασκεῖν ἐθέλον (5) αὐτοῦ τοῦ ἐνός· Τοιοῦτον δὲ ἡ ἐτερότης, ὡς πολλάκις εἴρηται· συγγενέστερον γὰρ ἢ ταυτότης πρὸς τὸ ἓν· διὸ δυσδιάκριτον ἔχει πρὸς αὐτὸ τὴν φύσιν καὶ λόγου δευμένην πλείονος. Καὶ γὰρ αὐτοῦ καὶ τοῦτο παραφυλακτέον ὅτι μετρεῖ τῶν πραγμάτων σαφήνειάν τε καὶ ἀσάφειαν τῶν λόγων τὸ μῆκος, ἵνα μηδὲν μάτην αὐτῷ, μηδὲ ἄνευ χρείας πραγματειώδους παραλαμβάνηται. Ταῦτά τοι καὶ πλείω μὲν ἐρεῖ περὶ τοῦ τετάρτου προβλήματος, ἐλάχιστα δὲ εἴρηται περὶ τοῦ πρώτου, ἐλάττω δὲ περὶ τοῦ δευτέρου μᾶλλον ἢ τοῦ τρίτου. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τάξεως· διχῶς δὲ, ὡσπερ εἵπομεν τοῦ ἐτέρου λεγομένου, καθ' ἑκάτερον οὐ φησιν ἕτερον εἶναι τὸ ἓν· καὶ πρότερον ὅτι οὐχ ὡς μετέχον

(1) Bekk. Deest ἐτέρου.

(2) B. C. D. τὸ.

(3) Sic Codd. Bekk. τούτω.

(4) D. μηδαμῶς.

(5) Sic Codd. Leg. ἰθέλων.

ἑτερότητος· τὸ γὰρ ἐν καθὸ ἐν οὐ μετέχει ἑτερότη-
 τος, εἰ δὲ μὴ, ἔσται οὐχ ἐν μεταλαβὸν αὐτοῦ· πᾶν
 δὲ τὸ ἕτερον ἐτέρου λέγεται διὰ τὴν ἑτερότητα· τὸ γὰρ
 ἢ ἐν οὐκ ἔστιν ἕτερον, διότι οὐ μετέχει ἑτερότητος·
 μόνῳ γὰρ ἐτέρῳ εἶναι προσήκει τῷ ἐτέρου ἐτέρῳ, ἀλλ'
 οὐ τῷ ἐνί. Τοιοῦτον δὲ ἔστι τὸ ἑτερότητος μετασχόν.
 Εἰ δὲ δι' ἑτερότητα τὸ ἐν ἕτερον ἔσται, μεταλήψεται
 τῆς ἑτερότητος· ἄλλο γὰρ ἐν, καὶ ἄλλο ἕτερον τὸ μὲν
 καθ' αὐτὸ, τὸ δὲ πρὸς ἕτερον λεγόμενον, ὥστ' οὐ τῷ
 ἐνί ἕτερον τὸ ἕτερον, ἀλλ' ἐκείνῳ ὃ ποιεῖ ἕτερον. Ἐπὶ
 δὲ τούτῳ δείκνυσιν ὅτι οὐδὲ ἑτερότης τὸ ἐν· τί γὰρ
 εἰ ἕτερον μὲν ὡς ἑτερότητος μετέχον μὴ ἔστιν, ἑτε-
 ρότης δὲ ἔστιν; Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτό φησιν ἀληθές· εἰ γὰρ
 μὴ καθὸ ἐν ἕτερόν ἐστι, οὐκ ἔσται τῷ ἐνί ἕτερον·
 εἰ δὲ μὴ ἔστι τῷ ἐνί ἕτερον, οὐδὲ αὐτὸ ἑτερότης ἔσται.
 Πάνυ δαιμονίως· ἢ γὰρ ἑτερότης ἑαυτῇ καὶ δι' ἑαυ-
 τὴν ἕτερον, τὸ δὲ ἐν οὐχ ἑαυτῷ ἕτερον, ἀλλὰ καὶ ἐν-
 νοια παντελῶς ἐνὸς καὶ ἐτέρου· οὐκ ἄρα τὸ ἐν ἢ ἑτερότης
 ἐστίν. Εἰ ἄρα μὴ ἑαυτῷ τὸ ἐν ἕτερον, οὐδὲ ἑτερότης
 ἐστὶ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὅπερ αὐτὸς εἶπε συντόμως· εἰ δὲ
 μὴ αὐτῷ, οὐδὲ ἑαυτὸ, τουτέστιν εἰ μὴ ἑαυτῷ ἐνὶ ὄντι
 ἕτερόν ἐστι, διότι ἐν καὶ ἑτερότητος διέστηκεν, οὐδὲ
 αὐτό ἐστιν ἑτερότης· ἦν γὰρ ἐν ταυτὸν, φάναι τῷ ἐνί
 ἕτερον εἶναι καὶ τῇ ἑτερότητι ἕτερον, εἴπερ τὸ ἐν ἑτερό-
 τητος, ὅπερ ἀνεῖλεν ὁ λόγος. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κοινὸν
 ἐπάγει συμπέρασμα τοιοῦτον· αὐτὸ δὲ μηδαμῆ ὄν ἕτε-
 ρον, μὴθ' ὡς ἑτερότης, μὴθ' ὡς μετέχον ἑτερότητος,
 μηδενὸς ἕτερον· πᾶν γὰρ τὸ τινὸς ἕτερον ἢ ἑτερό-

της ἐστίν, ἢ ἑτερότητος μετέχει· τὸ δὲ ἓν, οὔτε ἑτε-
 ρότητος μετέχει· οὐδενὸς ἄρα ἐστὶν ἕτερον. Ὅμως δὲ,
 εἰ ταυτότης ἀντίκειται καὶ ἑτερότης, κρείττων δὲ ταυ-
 τότης ἑτερότητος, οὐδαμοῦ θέμις τὸ χεῖρον ἀνάγειν
 ἐπὶ τὸ ἓν· ἀλλ' ἢ μηδέτερον ἢ κρείττον τοῖν δυοῖν,
 ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν πρότερον ἐλέγομεν. Ἡ γοῦν ἑτερό-
 τητος καὶ ἀντικειμένως πως ἔχει πρὸς τὸ ἓν, εἰ θέμις εἰπεῖν,
 καθόσον ἐνώσεως μὲν τὸ ἓν, διαιρέσεως δὲ αἴτιον ἢ ἑτε-
 ρότητος· ἢ δὲ ταυτότης διὰ τῆς συνοχῆς καὶ τῆς κοι-
 νωνίας τῶν ὄντων μιμεῖται τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐφάκουσαν
 ἐνωσιν· οὐδαμῶς ἄρα ἕτερόν ἐστι τὸ ἓν, ἀλλὰ μάλλον
 μὲν ταυτόν καὶ ἕτερον. Οὐ μὴν οὐδὲ ταυτόν, ὡς ἔσται
 προιοῦσιν εὐδῆλον. Ἰσως δ' ἂν τις ἀπορήσειε πρὸς ἡμᾶς·
 πῶς οὖν ἐξήρησθαι λέγεται τὸ ἓν τῶν πάντων, εἰ μὴ
 ἔστιν ἕτερον αὐτῶν; τὸ γὰρ ἐξηρημένον διακρίεται
 τούτων ὧν ἐξήρηται, καὶ ἔσται κεχωρισμένον παντὸς, οὐ
 διήρηται ἀπ' αὐτοῦ· πᾶν δὲ τὸ διηρημένον διὰ τῆς
 ἑτερότητος διήρηται· διαιρετικὸν μὲν γὰρ, ὡς εἶπομεν,
 ἢ ἑτερότητος, συνεχτικὸν δὲ ἢ ταυτότης. Πρὸς δὲ ταῦτα
 φαίην ἂν ὅτι ἐξήρηται τὸ ἓν ἀπὸ τῶν ὄντων καὶ χωρι-
 στὸν ἐστὶ, καὶ οὐ κατὰ τὴν ἑτερότητα τὸ χωριστὸν
 ἔχει τοῦτο καὶ ἐξηρημένον πρεσβεῖον τῶν ὄντων, ἀλλὰ
 κατ' ἄλλην ἀφραστον ὑπεροχὴν, καὶ οὐχ οἷαν ἢ ἑτερό-
 τητος παρέχει τοῖς οὖσιν. Ὡς γὰρ ἔστι μὲν αἰεὶ καὶ ὁ
 κόσμος, ἔστι δὲ αἰεὶ καὶ ὁ νοῦς· ἀλλ' οὐ ταυτό τὸ αἰεὶ
 τοῦτο ἐπ' ἀμφοτέρα, ἀλλ' ὅπου μὲν χρονικόν, ὅπου δὲ
 αἰώνιον καὶ χρόνου παντὸς ἐπέκεινα· οὕτως ἐξήρηται
 μὲν καὶ ὁ νοῦς τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἓν τῶν ὄντων, ἀλλ'

ἐπὶ μὲν νοῦ τὸ ἐξηρηθῆσθαι κατὰ τὴν ἑτερότητα τὴν διακριτικὴν τῶν ὄντων, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐνὸς πρὸ ἑτερότητας· μιμεῖται γὰρ τὸ ἐξηρημένον ἐκείνου καὶ τὸ ἀμιγές (1) ἢ ἑτερότης, καθάπερ τὴν ἑτερότητα τὴν ἄφραστον ἢ ταυτότης. Ἄλλως οὖν ἐκεῖνο κωχῶρισταί τῶν ὄλων καὶ ἄλλων ἢ ἑτερότης χωρίζει τὰ ὄντα ἀπ' ἀλλήλων. Δὴλον δὲ καὶ ἐπ' αὐτῶν οἷον ἀντικειμένων· καὶ γὰρ τὸ μηδαμῶς ὄν οὐκ ἔστιν ἕτερον, φάναι, τοῦ ὄντος, διότι τὸ ἕτερον μὴ ὄν μὲν πῆ καὶ ὄν ἐστι. Καὶ σὺ παρ' ἑλασσον, φησὶ, τοῦ ὄντος τὸ οὕτω μὴ ὄν· καὶ πῶς γὰρ ἂν μηδαμῶς ὄν γένους τινὸς μετέχοι τῶν ὄντων; ἕτερον, ἵνα μὴ γενόμενον ἕτερον μὴ (2) πάντων ἐκπεσὺν ἢ τῶν ὄντων. Οὕτω τὸ ἐν ἐξηρημένον πάντων τῶν ὄντων, οὐδιότι ἕτερον, ἐστὶν ἐξηρημένον, ἵνα μὴ ἕτερον ὄν μηκέτι πάντων ἢ τῶν ὄντων ἐξηρημένων. Οὐ γὰρ δεῖ τὴν ἀπόφασιν, καθ' ἣν οὐδὲν ἐστὶ τῶν πάντων, εἰς κατάφασιν μεταλαμβάνειν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων· τὸ δὲ ἕτερον κατάφασιν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἐξηρηθῆσθαι κυρίως λέγομεν, οὐδ' ἄλλο τι τῶν εἰς τὰ ὄντα φερόντων ὀνομάτων.

• Οὐδὲ μὴν ταυτόν (3) γε ἑαυτῷ ἔσται. — Πῶς δ' οὐ;
 • — Οὐχ ἤπερ τοῦ ἐνὸς φύσις, αὐτῇ δῆπου καὶ ταυ-
 • τοῦ (4). — Τί δὴ; — Ὅτι οὐκ ἐπειδὴν ταυτόν γένηται
 • τῶν τι, ἐν γίγνεται. — Ἀλλὰ τί μὴν; — Τοῖς πολλοῖς
 • ταυτόν γενόμενον πολλὰ ἀνάγκη γίγνεσθαι, καὶ (5) οὐχ
 • ἐν. — Ἀληθῆ. — Ἀλλ' εἰ τὸ ἐν καὶ τὸ ταυτόν μηδαμῆ

(1) C. ἀμικτον.

(3) Bekk. Deest γε.

(2) Sic Codd. At forte na-

(4) Bekk. τοῦ ταυτοῦ.

tum ex præcedenti μὴ.

(5) Bekk. ἀλλ'.

• διαφέρει, ὅποτε τι ταυτὸν ἐγίγνετο, αἰεὶ ἂν ἐν ἐγ
 • καὶ ὅποτε ἐν, ταυτόν. — Πάνυ γε. — Εἰ ἄρ
 • ἐαυτῷ ταυτὸν ἔσται, οὐχ ἐν ἐαυτῷ ἔσται καὶ ο
 • ἐν ὄν οὐχ ἐν ἔσται. — Ἀλλαμὴν τοῦτό γε ἀδύνατον

Τοῦτό ἐστι τὸ τέταρτον τῶν προβλημάτων, ἔστιν ἐαυτῷ ταυτὸν τὸ ἐν οὔτε ὡς ταυτότητος ὡς μετέχον ταυτότητος· καὶ πρότερον ὅτι οὐχ ἰσότητος. Εἰ γὰρ ἐστι ταυτότητος τὸ ἐν, δεῖ πᾶν ἔχον ταυτότητος, κατ' ἐκεῖνο γίγνεσθαι ἐν καὶ μετὰ τοῦ ταυτοῦ· κατ' ἄλλο μὲν γὰρ καὶ ἄλλο, πάντων ἀγκαῖον. Καὶ ἡ δεύτερον (2) ἡ ταυτότητος τοῦ ἐν ἀμέτοχον τοῦ ἐνός παντελῶς ἀδύνατον· καθὸ δὲ ἔσται, κατὰ τοῦτο ἐξ ἀνάγκης, ἐπεὶπερ ἡ ταυτότητος ἐν ἔστιν. Ἀλλαμὴν ἔστι τι καθὸ μεταλαμβάνει ταυτότητος πολλὰ γιγνόμενον, οἷον ποίους (3) πολλοῖς γιγνόμενον καὶ οὐχ ἐν· οὐκ ἄρα ἡ ταυτότητος ὧσπερ γὰρ τὸ τῷ ἀνθρώπῳ ταυτὸν γιγνόμενον πρὸς ἐστι, καὶ τὸ τῷ ἵππῳ ἵππος, καὶ τὸ τῷ ταυτὸν γιγνόμενον λευκὸν, καὶ τὸ τῷ μέλανι μελανόν· ἐπὶ πάντων ἀπλῶς τὸ ταυτούμενον πρὸς τι εἶδος λέγεται πρὸς ὃ λέγεται ταυτοῦσθαι πάντως, οὐ πρὸς τοῖς πολλοῖς ταυτὸν γιγνόμενον τῷ πολλὰ γίγνεσθαι ταυτὸν γίγνεται τοῖς πολλοῖς. Ταυτὸν οὖν τοῖς πολλοῖς γιγνόμενον καθὸ πολλὰ, ταυτὸν ἔστιν αὐτοῖς· ἀ

(1) Bekk. οὕτως.

diversum ab uno. At(2) Sic Codd. Nec prave. legas: ἡ δὲ δεύτερον, οὐκ ἔστιν. Nam δεύτερον τοῦ ἐνός usurpatur tanquam *infra unum*, ergo(3) Sic Codd. *Legas: ut infra et supra in*

καθὸ πολλὰ εἶναι ἀδύνατον, οὐκ ἄρα ταυτότης ἐστὶ τὸ ἐν· ἦν γὰρ ἂν πάντα ταυτότητος μετέχοντα κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἐν γιγνόμενα. Δίδεικται δὲ ἐπὶ τῶν πολλῶν (1) οὐκ ἐστὶ διὰ τῶν πολλῶν οἶον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐν· τούτῳ δὲ δειχθέντι συνῆψε καὶ ὅτι οὐχὶ ταυτὸν οὕτω τὸ ἐν, ὡς ταυτότητος μεταλαβόν (2)· εἰ γὰρ ἔσται ταυτὸν ἑαυτῷ οὕτως, ὡς μετέχον ταυτότητος ἄλλης οὐσης, οὐχὶ ἐν ἔσται τὸ ἐν· ἔσται γὰρ τῷ μεταλαβεῖν ταυτότητος ἐν τε καὶ ἄλλο τι ὃ μὴ ἔσται, καὶ οὐκέτι φυλάξει τὴν ιδιότητα τοῦ ἐνός, πλήθος ἀντὶ τοῦ ἐνός γενόμενον. Ταῦτα δὲ πάντα συντόμως περιέλαβεν (3) εἰπὼν· ὡσπερ ἑαυτῷ ταυτὸν ἐστὶ τὸ ἐν, οὐχὶ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ· ταυτότης γὰρ ἕτερον δέδεικται τοῦ ἐνός. Δυνάμει οὖν ὁ σύμπας ἐστὶ λόγος τοιοῦτος· πᾶν τὸ αὐτὸ τισιν ὃν ἢ μετέχει ταυτότητος, ἢ ταυτὸν ταυτὸν ἐστὶ· τὸ δὲ ἐν οὔτε μετέχει ταυτότητος ὡς ἄλλης οὐσης, ἵνα μὴ μετέχον ἄλλου τοῦ παρὰ τὸ ἐν ἢ οὐχὶ ἐν, οὔτε ἐστὶ ταυτὸ ταυτότητος· οὐ γὰρ οἷς ὑπάρχει ταυτότης τούτοις καὶ τὸ ἐν· τὰ γὰρ πολλὰ τοῖς πολλοῖς ταυτὰ εἶναι δυνατὸν, ἐν δὲ εἶναι οὐ δυνατὸν, ἕως ἂν ἢ πολλά· οὐκ ἄρα τὸ ἐν ταυτότης, οὔτε ὡς μετέχον ταυτότητος εἶναι δυνάμενον ταυτὸν· Ὁ μὲν οὖν σύμπας λόγος, τοιοῦτος. Ἀπορήσειε δ' ἂν τις πρὸς ἡμᾶς, ἵν' ἀπὸ τῶν τελευταίων ἀρξώμεθα, ποῦ καὶ ἐν τισιν ἔδειξεν, ὡς ἔσται τι γιγνόμενον ἐν καὶ οὐ ταυτὸν. Ὅτι μὲν οὖν τὸ ταυτὸν γιγνόμενον οὐ πάντως

(1) Sic Codd. Absque vitio.

(2) D. μεταλαχόν.

Namque οὐκ ἐστὶ pro τὸ οὐκ ἐστὶ.

(3) D. παρέλαβεν.

Fortè tamen excidit ὅτι..

κατὰ ταυτὸ τοῦτο γίγνεται καὶ ἐνὶ, δεδειχθῶ δὲ
 τοῖς πολλοῖς ταυτὸν γιγνόμενον οὐ γίγνεται ἐν, ἀλλ'
 λά· τούτου δὲ μόνου προσδειχθέντος, πῶς δύο
 κεν εἰπὼν, ὡς εἶπου τί ταυτὸν ἐγίγνετο,
 ἐγίγνετο, καὶ ὁπότε ἐν, ταυτὸν, εἰ ταυτὸν ἦν
 της καὶ ἐν. Ῥητέον δὲ ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν (1)
 γου καὶ τοῦτο προσθήσομεν· ἐν γάρ τι γιγνόμενον
 γίγνεται τῶν πολλῶν. Καίτοι γε εἰ ταυτὸν ἦν τα
 καὶ ἐν, ἔδει τὸ ἐν γιγνόμενον εὐθὺς γίγνεσθαι κα
 τὸν, ἀλλὰ μὴ ἕτερον· ὡς γὰρ τοῖς πολλοῖς ταυ
 ἐν, οὕτω τὸ ἐν οὐ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς. Εἶπει δ
 ὅτι τὸ ἐν γιγνόμενον οὐχ ἐν ὄν πρότερον γίγνε
 οὐχ ἐν, ἑαυτῷ δὲ ταυτὸν καὶ διὰ τοῦ τὸ ἕτε
 οὐχ ἐν, ὅτι ἑαυτῷ ταυτὸν. Μὴ ποτε οὖν τὸ ἐν γιγ
 ἐξ ἀνάγκης μὲν ἕτερον γίγνεται τῶν οὐχ ἐν, οὐ
 δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ αὐτοῦ καθόσον ἐστὶν ἐν·
 γὰρ οὐχ ἐν διὰ τὴν ἀντίθεσιν ἕτερον γίγνεται
 δὲ ἐν τὸ ἐν ἐστὶν ἐν, οὐκ ὄν τῶν πρό τι· καθ' αὐ
 τὸ γὰρ ταυτὸν τῶν πρὸς τι τὸ ἐν γίγνεσθαι τι
 τὸν οὐ συνεισφέρει. Τὰ γὰρ καθ' αὐτὸ προϋπάρχ
 ταχοῦ τῶν πρὸς τι, διότι τὸ γιγνόμενον ἐν οὐ
 ταυτὸν, διότι τὰ καθ' αὐτὸ πρὸ τοῦ πρὸς τι
 ταυτὸν τῶν (2) πρὸς τι λεγομένων ἐστὶν· ἅμα
 οὐ ταυτὸν ἐστὶ τι καὶ ἐν. Οὐκ ἄρα ἀπλῶς ἐν ἡ
 της καὶ τὸ ἐν. Διόπερ ὁ Πλάτων τῷ λόγῳ
 ἐπήγαγεν ὡς εἰ ἦν τὸ ἐν ταυτάτης, ἦν ἂν καὶ τ

(1) B. ἰδίαν.

(2) C. τὸ πρὸς τι λ

τὸν ἐν καθὸ ταυτὸν, καὶ τὸ ἐν ταυτὸν καθὸ ἐν· ἐφάνη δὲ καὶ τὸ ταυτὸν τοῖς πολλοῖς πολλὰ, καὶ κατὰ ταῦτὸ τὸ οὐχ ἐν, καὶ τὸ ἐν γιγνόμενον οὕτω ταυτὸν. Πάλιν τοίνυν ἀπορήσουσί τινες πῶς ταυτὸ γίνεσθαι φάμεν τοῖς πολλοῖς· ἴσον γὰρ ἦν δικαιότερον εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ ταυτὸν· ῥητέον δὲ πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἔστιν οὐσιώδεις πλῆθος ἐν τοῖς οὔσι, τὸ δὲ καὶ ἔξωθεν ἐπιγιγνόμενον, καὶ ἐπεισοδιώδεις· καὶ τὸ μὲν ἐν τοῖς εἶδεσιν ὑφεστηκός, τὸ ἐν τοῖς ἐνόλοις πράγμασιν, ὅταν τῷ οὐσιώδει πλήθει καὶ τῷ ἀριθμῷ γίγνηται ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς, οὐχ ὅς ἐστιν ἐν τοῖς ἠριθμημένοις, ἀλλ' ὅς ἐστιν ἀπλοῦς ἀριθμὸς, τῆνικαῦτα ταυτὸν λέγεται γίνεσθαι τὸ πλῆθος τῷ πλήθει, ἀλλ' οὐκ ἴσον· ἢ γὰρ κατὰ τὴν οὐσίαν κοινωνία ταυτότης ἐστίν, ἢ δὲ κατὰ τι ποσὸν ἰσότης, οὐ τὸ οὐσιώδεις ποσόν. Ὡς γὰρ ποιὸν, ἄλλο μὲν τὸ μόνως ποιὸν, ἄλλο δὲ τὸ περιουσίαν τὸ ποιὸν ἀφορίζον, οὕτω καὶ ποσόν ἄλλο μὲν τὸ κυρίως ποσόν, ἄλλο δὲ τὸ ἐν οὐσία ποσόν· καὶ ὅταν τοιαῦτα δύο ποσὰ κοινωνῆ πρὸς ἄλληλα, διὰ ταυτότητος κοινωνεῖ, καθάπερ δὴ καὶ τὰ ποιά τὰ οὐσιώδη κοινωνεῖ διὰ ταυτότητος, ἀλλ' οὐ δι' ὁμοιότητος. Ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τὴν ἀπορίαν. Ἐνδείκνυται δὲ καὶ δι' αὐτῶν τούτων ὁ Φιλόσοφος ὅτι ταυτότητα μὲν ἑτερότητι καὶ πλήθει συνεῖναι δυνατόν, ἢ δὲ ἔνωσις καὶ τὸ ἐν ἐπέκεινα τῆς πρὸς τὸ πλῆθος εἴρηται συντάξεως· εἰ γὰρ τὰ πολλὰ, ταυτότητος μὲν μετασχεῖν δυνατόν, ἐν δὲ οὐκ ἔσται, καθὸ πολλὰ, καίτοι διὰ τοῦτο ὄντα ταῦτα τοῖς ἑτέροις ὅτι πολλὰ, πρόδηλον ὅτι ταυτότης μὲν ἔστι καὶ ἐν πλήθεσιν, ἐνότης

δὲ ἐξηρῆσθαι βούλεται τοῦ πλήθους. Ὅθεν εἰκότα κινυται τὸ ἐν ὡς οὐκ ἔστι ταυτότης· οὐ γὰρ ἀπο τοῦ πλήθους ἡ ταυτότης, τὸ δὲ ἐν ἐξω τῶν περὶ σμένων ἐστίν· ἐκάστη γὰρ τάξις συνεισφέρει τι πάντως ὃ μὴ ἦν πρὸ αὐτῆς, οἷον ἡ μὲν γένεσις κατ' οὐσίαν μεταβολὴν ἦν οὐκ εἶχεν ὁ οὐρανός, οὐρανός τὴν κύκλω κίνησιν τὴν τοπικὴν ἦν οὐκ εἶχε ἡ ψυχὴ κατ' αὐτήν, ἡ δὲ ψυχὴ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν ἦν οὐκ εἶχεν ὁ νοῦς, ὁ δὲ νοῦς τὴν τοῦ νοῦς κίνησιν ἦν οὐκ εἶχε τὸ ὄν, τὸ δὲ ὄν τὴν ταυτότητά, ἑτερότητα, ὧν ἐξήρηται τὸ ἐν αὐτῷ, μηδὲν δευτέρου, μήτε τῆς ταυτότητος· εἶχε γὰρ ἀπὸ κρείττονα ταυτότητος· μήτε ἑτερότητος· εἶχε γὰρ ἀπὸ βολὴν κρείττονα ἑτερότητος.

« Ἀδύνατον ἄρα καὶ τῷ ἐνὶ ἡ ἑτέρου ἑτερο
« ἡ ἑαυτῷ ταυτόν. — Ἀδύνατον. »

Τῶν δύο τῶν προσεχῶς δεδειγμένων θεωρητικῶν κοινὸν τοῦτο συμπέρασμα ἐπήγαγεν, ἀδύνατον γίνεσθαι ἢ ἑτερον εἶναι τινῶν τὸ ἐν ἡ ἑαυτῷ ταυτόν. μή τι νομίσῃς ἀσθένειαν εἶναι καὶ δυνάμεως ἔλαττον, μηδὲ αὐτὴν ὑπερβολὴν δυνάμεως· ἐστὶ γὰρ τοι καὶ τὸν ἀδύνατον, ὡς εἰώθαμεν λέγειν τὸν σπουδαῖον ἀδύνατον εἶναι ἀμαρτεῖν, ἀλλὰ τὴν κρείττω πάσης δυνάμεως ὑπεροχὴν. Οὕτω γὰρ τὸ ἀδύνατον ἐπὶ τοῦ ἐνός ἀδύνατον ὡς πάσης ἐξ αὐτοῦ προεξέχουσας δυνάμεως, ἑτεροποιεῖται καὶ ταυτοποιεῖται τῶν ὄντων· ἐκεῖθεν γὰρ καὶ τὸ ἀδύνατον τὸ πάσης ταυτότητος χορηγὸν ταῖς οὐσίαις, καὶ τὴν

ρον πάσης διακρίσεως και διαιρέσεως γεννητικόν. Ὡς οὖν ὑπὲρ πᾶν πέρας ἐστὶ και ὑπὲρ πᾶσαν ἀπειρίαν, οὕτω και ὑπὲρ πᾶσαν ταυτότητα, πολλῶ μᾶλλον και ὑπὲρ πᾶσαν ἑτερότητα, και θείαν τε και ἐν τοῖς οὐσιν ὑφεστῶσαν. Εἴτις οὖν θεία τάξις κατ' αὐτὰ χαρακτηρίζοιτο μάλιστα πασῶν τῶν θείων τάξεων ἐπέκεινα, και ταύτης ἂν εἴη τὸ ἐν· και τὸ μὴ εἶναι ταυτόν ἢ ἕτερον ἐκφαίνοι τὴν κατὰ ταῦτα διαφερόντως προοιῶσαν διακόσμησιν τῶν θεῶν.

« Οὕτω(1) δὴ ἕτερόν γε ἢ ταυτόν τὸ ἐν οὗτ' ἂν αὐτῶ
« οὗτ' ἂν ἐτέρῳ εἴη. — Οὐ γὰρ οὖν. »

Τοῦτο κοινόν ἐστὶ συμπέρασμα τῶν τεττάρων προβλημάτων, ἀνακάμπτου μὲν ἐπὶ τὴν πρώτην πρότασιν, ἀλλοιότερον δὲ πως διαπεπραγμένον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ εἶπεν, οὐδεμὴν ταυτόν γε οὔτε ἐτέρῳ οὔτε ἑαυτῷ τὸ ἐν, τοῦ ἐτέρου τὸ ταυτόν, πρότερον διελών, εἶτα τὸ ἕτερον· ἐνταῦθα δὲ ἅμα ἅμφω προσθεὶς τὸ ἕτερον και ταυτόν κοινήν ἐπήγαγε τὴν διαίρεσιν, οὗτ' ἂν αὐτῶ, οὗτ' ἂν ἐτέρῳ προσθεὶς, και ἤρξατό γε ἀπὸ τοῦ ἐτέρου και κατέληξεν εἰς τὸ ἕτερον, και διὰ τῆς συντομίας και διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ καταλήξεως, μιμούμενος τὸν κύκλον τῆς νοερᾶς ἐνεργείας. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τούτων· ἴσως δ' ἂν τις ἡμᾶς ἐπανέροιτο(2), τούτων δεδειγμένων, εἰ τάγε ἄλλα τοῦ ἐνὸς ἕτερα αὐτοῦ ἂν εἴη· τὰ γὰρ ἄλλα συνεισφέρειν δοκεῖ

(1) B. οὔτε.

τούτων.

(2) D. ἐπανέροιτο, λέγων,

καὶ τὴν τοῦ ἕτερα εἶναι φήμην αὐτὰ τοῦ ἐνός. Ταῦτα μὲν γὰρ οὐδαμῶς· οὐ γὰρ ἔστι καὶ ταῦτα ἓν· μήποτε δὲ, ὡς εἶπομεν, τὸ πολλὰ τοῦ ἐνός ἢ ἕτερα μὲν τὰ πολλὰ καὶ ἄλλα πάντη πάντως ἔστιν, οὐχ ἕτερα δὲ τοῦ ἐνός. Ὡς γὰρ αὐτὸς προείρηκε τὸ ἕτερον ἐτέρου ἕτερον· καὶ εἰ λέγοιτο οὖν ἄλλα καὶ ἕτερα τοῦ ἐνός, οὐχ οὕτως λέγεται ὡς δι' ἐτερότητας ἀπ' ἐκείνου ποιησάμενα τὴν πρόσδον· ἦν γὰρ ἂν δευτέρα μετὰ τὸ ἓν ἢ ἐτερότης, καὶ μέση τοῦ ἐνός καὶ τῶν πολλῶν, ἵνα καὶ ταῦτα προῆθ' κατ' αὐτήν. Ἄλλ' ἔσται μὲν τούτοις ὕψεις περὶ τὸ ἓν, οὐ πᾶσα δὲ ὕψις ἐτερότητός ἔστιν ἕκγονος, ἀλλ' ἐν ταῖς εἰδητικαῖς διακρίσεσιν ὕψις. Ὅθεν δὴ καὶ πᾶν τὸ ἕτερον τῆς οὐκείας αἰτίας καὶ ὑφεῖται αὐτῆς, οὐ πᾶν δὲ τὸ ὑφεμένον ἡτεροῖώται πρὸς ἐκεῖνο τὸ αἴτιον ἑαυτοῦ. Τάχα δ' ἂν καὶ οὕτως λέγοιτο τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός εἶναι ἕτερα τοῦ ἐνός, ὡς διὰ τὴν εἰσελθούσαν αὐτῆς ἐτερότητα τὴν ἀπόστασιν ποιησάμενα τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνός ἡτεροῖωθέντος (1)· τὰ γὰρ αὐτὰ τοῦ ἀνετεροῖώτου διὰ τὴν ἀπλότητα τάξιν ὑφεμένην ἔλαχεν, ὥστε καὶ ἄλλα ῥηθήσεται τοῦ ἐνός, ὡς διὰ τῶν ἄλλων ἄλλα γενέσθαι χωρισθέντα τοῦ τὴν ἀλλήλων προσηγορίαν ἀναινομένου πανταπασιν ἐνός. Διττῆς οὖν, μᾶλλον δὲ τριττῆς ἐν ταῖς ὕψιν οὕσης τῆς ἐτερότητας, τῆς μὲν τῶν κρειτόνων, τῆς δὲ τῶν χειρόνων, τῆς δὲ τῶν ὁμοστούχων, ἀντὶ μὲν τῆς τῶν κρειτόνων πρὸς τὰ χείρονα τῶν εἰδῶν ἐτερότητας τὴν ὑπεροχὴν λεπτότερον ἐν ταῖς ὑπερουσίαις,

(1) Codd. ἡτεροῖωθεν

ἀντί δὲ τῆς τῶν χειρόνων πρὸς τὰ κρείττονα τὴν ὑφ-
 εσιν, ἀντί δὲ τῆς τῶν ὁμοστοίχων ἀπ' ἀλλήλων δια-
 κρίσεως τὴν ιδιότητα. Πάντα οὖν ὑφείται τοῦ ἑνός, καὶ
 πάντων ὑπερέχει τὸ ἓν, καὶ οὔτε τὸ ἓν ἕτερον τῶν ἄλ-
 λων οὔτε τὰ ἄλλα ἕτερα τοῦ ἑνός. Εἰ δέ που καταχρώ-
 μεθα τοῖς ὀνόμασι τὰλλα τοῦ ἑνός λέγοντες, συγγνώμην
 ἔχειν δεῖ πρὸς τὴν συνήθειαν ἀποβλέποντας. Ὅτι γὰρ
 οὐδὲν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἑνός λέγομεν, προϊόντες ἀκουσό-
 μεθα τοῦ Φιλοσόφου δευκνύντος· λέγομεν δὲ ὁμῶς τι
 περὶ αὐτοῦ διὰ τὴν αὐτοφυῆ τῆς ψυχῆς ὡδῖνα περὶ
 τὸ ἓν.

« Οὐδέμην ὁμοῖόν τινα ἔσται οὐδ' ἀνόμοιον οὐτ' ἂν
 αὐτῷ οὔτε ἑτέρῳ. — Τί δὴ ; »

Μεταβέβηκεν ἀπ' ἄλλης τάξεως ἐπ' ἄλλην τὴν προσ-
 εχῆ, καθάπερ δεῖξομεν ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει, καὶ
 ἐπὶ τῆς δημιουργικῆς τάξεως ἐπὶ τὴν ἀφομοιωτικὴν
 ὑμανουμένην παρ' ἄλλων διακόσμησιν, ἧς ἴδιον τὸ μόνως
 ὑπερκόσμιον εἶναι, δι' ἧς καὶ τὰ ἐγκόσμια πάντα καὶ
 τὰ ἀπόλυτα γένη τοῖς νοεραῖς ἀφομοιοῦνται θεοῖς, καὶ
 συνάπτεται πρὸς τὴν μονάδα τὴν δημιουργικὴν τὴν ἐξ-
 ηρημένως τῶν ὄλων βασιλεύουσαν, καὶ δείκνυσιν ὅπως
 καὶ ταύτης ὑφειμένον τὸ ἓν γεννητικόν ἐστίν αὐτῆς,
 εἰ εἶόν τε εἰπεῖν, τάξιν ὄλην ἐκφῆναν (1) μετὰ τῶν πρὸ
 αὐτῶν, ἀλλ' οὐχὶ εἶδος ἐν νοερόν ἀναινόμενον. Οὐδὲ γὰρ
 τοῦτο σαμνὸν εἰ ἕνός τινος εἶδους ὑπερίδρυται τὸ ἓν,
 ὁμοιότητος ἢ ἀνομοιότητος, οὐδὲ περὶ ταῦτα διατρί-
 βειν οἰητέον τὸν παρόντα λόγον· πάμπολλα γὰρ εἶδη (2),

(1) C. ἐμφῆναν.

(2) D. τὰ εἶδη.

καὶ οὐκ ἂν ἔχοις εἰπεῖν δι' ἣν αἰτίαν τὰ μὲν
τὰ δὲ πρὸς τὴν ἀφαίρεσιν τὴν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς προσή-
μόνα τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ δῆλόν ἐστι τοῖς τὰ θε-
διηρημένοις ὅτι τάξεων ὄλων ὑπέρτερον αὐτὸ
σιν, ὕμνον διὰ τῶν ἀποφάσεων τούτων ἓνα θε-
ἀναπέμπων εἰς τὸ ἓν. Οὐκ ἄρα ἀποδεχόμεθα (2)
γον τὸν ἀπλῶς καὶ ἡμεῖς ὅτι ταῖς δέκα κατ-
ἐρέπεται, τὸ μὲν ταυτὸν καὶ ἕτερον ἀπ' οὐσίας
τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐκ ποιότητος, τὸ
καὶ ἄνισον ἐκ ποσότητος, τὸ δὲ πρᾶσιότερον
τερον ἀπὸ τοῦ ποτέ. Καίτοι ταῦτα ἀληθῆ κα-
εἶπομεν καὶ ταῦτα ἡμεῖς, ἀλλὰ ταῦτα πάντα
αἰσθητοῖς ἐστι καὶ περὶ τὰ αἰσθητά· τοῦ δὲ Π
περὶ τὰς ὑπερκοσμίου τάξεις διατρίβοντος,
ἐξηρημένον τὸ ἓν ἀποφαίνοντος, οὐδὲν σεμνόν,
πᾶς τις ἀποφάνηται τῶν κατηγοριῶν, καθαρεῦ-
καὶ μάλιστα κατὰ τοὺς θεμένους (3) εἶναι τὰς κα-
ὑφειμένας τῶν νοητῶν. Ἡ πῶς ἐκαὶ συμβεβηκός
πῶς δὲ οὐσίαν τοιαύτην ἐκεῖ ῥητέον, ἧς ἴδιον
τὸ ταυτὸν οὐσαν καὶ ἀριθμῶ ἓν δεκτικὴν εἶ-
ἐναντίων; Οὔτε γὰρ τὸ τοιοῦτον ἓν χώραν ἐπὶ
τῆς ἔχει καὶ διαγωνίου φύσεως, οὔτε τὰ γέν-
εἶδη τὰ ἀτιμότερα τῶν (4) τοιούτων οὐσιῶν, ὅτ
αὐταὶ τιμιώτεραι οὐσαι ἐκείνων, οὔτε μᾶλλον
βεβηκότα τῶν τοιούτων γενῶν ἀμυδρότερα κα

(1) C. προήκατο.

(3) C. τιθεμένους.

(2) D. ἀποδεχόμεθα.

(4) D. γούτων τῶν

Εἰ οὖν καὶ πᾶσαν νοητὴν οὐσίαν τούτων καθαρεύειν φαμέν τῶν πολυθρυλλήτων κατηγοριῶν, τίνα ἂν ὑπερβολὴν δεικνύοι τοῦ κρείττονος τῶν νοητῶν ἑνὸς ἢ τούτων ἀφαιρέσεις; Τὰς μὲν οὖν κατηγορίας διὰ ταῦτα χαίρειν ἑατέον, εἴτε ὀρθῶς διήρηνται τοῖς θρυλλοῦσιν αὐτάς, εἴτε καὶ μή· διαφέρει γὰρ πρὸς τὸ παρὸν οὐδέν. Εἰ δέ τις οἰοίτο τῶν νοερῶν γίνεσθαι διὰ τούτων εἰδῶν τὰς ἀποφάσεις, εἴρηται καὶ πρὸς τοῦτον ὅτι καὶ ταῦτα οὐδὲν ἔχει θαυμάσιον, οἷον εἰ εἶδους ἑνὸς ὑπερέχει τὸ ἓν, πάντων αἴτιον ἂν τῶν νοητῶν. Τούτων γὰρ ἐξήρηται καὶ ἡ ἑνάς ἢ τοῦ νοῦ, δι' ἣν ὁ νοῦς ἐστὶν ἐνοειδής, καὶ αὐτῷ τῷ ἐνὶ διαφερόντως· οἷον ἐρρίζομένως καὶ πάντα μὲν τὰ ὄντα διὰ τοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἑνὸς ἐκείνῳ συνῆπται, μάλιστα δὲ ὁ νοῦς, εἴπερ οὗτος μετὰ τὸ ἓν. Ἄλλ' εἴ τι περὶ τῶν προκειμένων ἀποφάσεων καὶ τούτων ἐνδείξασθαι ἄξιον, ῥητέον ὅτι πρόεισι μὲν ἡ ἀφομοιωτικὴ πᾶσα τάξις ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς μονάδος, μιμεῖται δὲ τὴν μὲν ἐκεῖ ταυτότητα διὰ τῆς ὁμοιότητος, τὸ συναγωγὸν αὐτῆς καὶ τὸ συνεκτικὸν τῶν ὅλων μερικώτερον ἐπιδεικνυμένη, τὴν δὲ ἑτερότητα τὴν δημιουργικὴν διὰ τῆς ἀνομοιότητος, τὸ διακριτικὸν αὐτῆς καὶ διαιρετικὸν διὰ τῆς ἀσυγχύτου πρὸς τὰ ἄκρα καθαρότητος ἀπεικονισαμένη. Ταυτότητα μὲν γὰρ ἀνειμένην τὴν ὁμοιότητα λέγειν, τοῦτο δὲ τὸ τῶν πρὸ ἡμῶν τισιν ἀρέσαν, ἡ ἑτερότητα ἀνειμένην τὴν ἀνομοιότητα παραιτητέον· οὐ γὰρ ἐστὶ θεοῖς ἄνεσις τις καὶ ἐπίτασις, οὐδὲ ἀοριστία καὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἀλλὰ πάντα

ἐπὶ τῶν οἰκείων ὄρων ἰδρυται καὶ τῶν οἰκείων μέτρων, οὔτε ἐπίτασιν οὔτε ἄνεσιν οὐδεμίαν ἐπιδέξασθαι δύναμενα. Ἐκεῖνα δὲ μᾶλλον ἀρμόσει λέγειν, ὅσα τὰς ἐν τοῖς θείοις ἀναλογίας διασαφεῖ· τὴν γὰρ ἀναλογίαν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶν θείων πρυσήκατο, τὸν ἥλιον ἀνάλογον ὄντα τοῖς νοητοῖς καθὸ καὶ τὰ ὄρατὰ θέμενος. Τοῦτο οὖν ἐστὶν ἐν τοῖς δευτέροις ἡ ὁμοιότης ὅπερ ἐν τοῖς πρὸ αὐτῶν ἡ ταυτότης, καὶ τοῦτό ἐστὶν ἡ ἀνομοιότης ὅπερ ἡ ἑτερότης, καὶ ἡ ὁμοιότης μερικῶς καὶ οἷον ἀρχικῶς, καὶ ἐστὶ πρῶτα γεννήματα ταυτότητος καὶ ἑτερότητος τὸ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον. Καὶ τὸ ἴσον γὰρ ἐκεῖθεν καὶ τὸ ἄνισον, ἀλλὰ πρὸ τούτων ὁμοιότης καὶ ἀνομοιότης· μᾶλλον γὰρ ἐν εἶδεσι καὶ τὸ ὁμοιον καὶ ἴσον καὶ μᾶλλον τὸ ἀνόμοιον ἢ τὸ ἄνισον, ὥσπερ δὲ ταῦτα, προσεχῶς ἐξήρηται τῆς δημιουργικῆς μονάδος· ἐν ἐκείνῃ γὰρ ὅλως καὶ ἡ ἀφομοιωματικὴ προὔφεσται αἰτία. Διὸ καὶ ὁ Τίμαιος οὐ μόνον ποιοῦντα παραδίδωσι τὸν κόσμον τὸν ἐκεῖ δημιουργόν, ἀλλὰ καὶ ἀφομοιοῦντα αὐτὸν πρὸς τὸ αὐτοζῶον, μειζόνως ἢ πρότερον, καὶ διὰ τοῦτο πάντα τὸν χρόνον μέτρον ἐσόμενον τῶν περιόδων τοῦ παντός, ὥσπερ ὁ αἰὼν τῆς τοῦ αὐτοζώου φύσεως μέτρον προὔπηρχε. Εἰκότως ἄρα μετὰ τὴν μονάδα τὴν δημιουργικὴν ἐπὶ τὴν ἀφομοιωματικὴν προῆλθε τάξιν, ἀφαιρῶν καὶ ταύτην τοῦ ἐνός· ἡ δὲ μέθοδος τῶν προβλημάτων ἡ αὐτὴ τοῖς προειρημένοις· τέτταρα γὰρ καὶ ἐνταῦθα προβλήματα, εἰ ἑαυτῷ ὁμοιον τὸ ἐν, εἰ ἑαυτῷ ἀνόμοιον τὸ ἐν, εἰ τοῖς ἄλλοις ὁμοιον τὸ ἐν,

εἰ τοῖς ἄλλοις ἀνόμοιον τὸ ἐν, αἱ δὲ ἀποδείξεις τούτων, ὡς οὐδὲν αὐτῶν ἐφαρμόζει τῷ ἐνί, πᾶσαι ἀπὸ τῆς ταυ-
τότητος ὠρμηται (1) καὶ ἑτερότητος κατὰ τοὺς ἀποδει-
κτικούς κανόνας τῶν μέσων αἰτίων κυρίως ὄντων τοῦ
πράγματος. Ὅθεν δὴ πολλάκις καὶ οὐκ ἐκ τῶν προσα-
εχῶς δεδειγμένων φέρει τὴν ἀπόδειξιν· οὐ γὰρ αἰεὶ τὰ
ἄνωτέρω καὶ τὰ πρότερα γεννητικὰ τῶν δευτέρων ἐστίν,
ἀλλὰ τελεσιουργὰ μὲν ἢ φρουρητικὰ ἢ ἄλλως προνοη-
τικὰ, γεννητικὰ δὲ οὐ πάντως· οἷον ἄνωθεν γὰρ, εἰ
βούλει, θεώρησον τὴν τάξιν, οἷον οὐχ ὅλον ἢ μέρη ἔχον
ἀπὸ τῶν πολλῶν ἀπέδειξεν (2)· ἐκεῖθεν γὰρ ἡ νοερά προ-
ῆλθεν ὁλότης, ὅτι ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτήν οὐκ
ἔχον ἀπὸ τοῦ ὅλου καὶ τῶν μερῶν. Ἐκ τούτων γὰρ
παράγεται προσεχῶς ὅτι οὔτε εὐθύ οὔτε στρογγύλον
ἀπὸ τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ μέσου καὶ τῆς τελευτῆς· ἐκεῖ-
θεν γὰρ ἔλαχε τὴν ἀπογέννησιν, ὅτι οὔτε ἐν ἑαυτῷ
οὔτε ἐν ἄλλῳ ἀπὸ τοῦ μήτε ὅλον εἶναι μήτε μέρη ἔχειν.
Τὸ γὰρ ἐν ἑαυτῷ καὶ ἐν ἄλλῳ ὄν ἀπὸ τῆς τάξεως
ἐκείνης προῆλθεν, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ σχήματος, καίτοι
πρὸ αὐτοῦ τεταγμένου κατὰ τὴν πρόοδον, ὅτι οὔτε
ἔστηκεν οὔτε κινεῖται πολλαχόθεν, ἐκ τε τοῦ μὴ εἶναι
ἐν τινι καὶ ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν μέσον καὶ ἐκ τοῦ μέρη μὴ
ἔχειν. Ἀπὸ πασῶν γὰρ τούτων τάξεων πρόεισιν ἢ κατὰ
τὸ ἐστάναι καὶ κινεῖσθαι τάξις· καὶ ταῦτα δῆλα ποι-
ήσομεν, ὅταν αὐτῶν ἕκαστα τοῖς Θεολόγοις ἐφαρμόσω-
μεν ὑψηλῆσει περὶ τῶν θείων προόδων. Ὡς οὖν ἐπι

(1) B. ὠρμηται.

(2) D. προαπέδειξεν.

τούτων ἀπ' ἐκείνων πεποιήται τὴν ἀπόδειξιν, ὅσα ὡς αἷτια προηγείται τῆς αἰεὶ θεωρουμένης τάξεως, οὕτω δὴ καὶ ἐν τοῖς περὶ ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος λόγοις, ἀπὸ ταυτότητος καὶ ἑτερότητος φέρει τὰς ἐπιβολὰς τὰς ἀποφατικὰς τοῦ ἐνὸς καὶ τούτων, ἐπειδήπερ ἐκεῖθεν ταύτης ἡ πρόοδος. Τούτων δὴ προειρημένων ἡμῖν, ἐξῆς τὰς ἀποδείξεις αὐτάς, ἐκάστην ἐν τάξει χειριζομένοις, ἐπισκεπτέον.

« Ὅτι τὸ ταυτόν που πεπονθὸς ὁμοιον. — Ναί. —
 « Τοῦ δέ γε ἐνὸς χωρὶς ἐφάνη τὴν φύσιν τὸ ταυτόν. —
 « Ἐφάνη γάρ. — Ἀλλαμὴν εἴ τι πέπονθε χωρὶς τοῦ ἐν
 « εἶναι τὸ ἐν, κλείω ἂν εἶναι πεπάνθοι ἢ ἐν· τοῦτο
 « δὲ ἀδύνατον. — Ναί. — Οὐδαμῶς ἐστὶν ἄρα ταυ-
 « τὸν πεπονθὸς εἶναι τὸ ἐν, οὐτ' ἄλλω οὔτε ἑαυτῷ. —
 « Οὐδὲ ὁμοιον ἄρα δυνατὸν αὐτὸ εἶναι οὔτε ἄλλω οὔτε
 « ἑαυτῷ. — Οὐκ ἔοικεν. »

Ὁ μὲν συλλογισμὸς διὰ τοῦ κατασκευαζέειν τὸ ἐν, ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοιον οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλω, τοιοῦτός τις ἐστὶ κατὰ τοὺς γεωμέτρας, πρότερον ἡμῶν ὀρισμένων τί ποτέ ἐστιν ὁμοιον· ὅτι τὸ ταυτόν τι πεπονθὸς ὁμοιον ἐκεῖνα λέγομεν ὡς ταυτόν τι πέπονθε· τὰ γὰρ δύο λευκὰ φαμέν ὁμοια, καὶ τὰ δύο μέλανα ταυτόν τι πεπονθότα τὸ μέλαν καὶ τὸ λευκόν, καὶ αὐτὰ πάλιν ἀλλήλοις, ἐὰν λέγης ὁμοια τὸ μέλαν καὶ τὸ λευκόν, ὁμοια ἐρεῖς τῷ μετέχειν ταυτοῦ τινος τοῦ κοινοῦ γένους αὐτῶν τοῦ χρώματος. Ὁ δ' οὖν συλλογισμὸς τοιοῦτος· τὸ ἐν οὐδὲν πέπονθε ταυτόν, οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλω· τὸ ὁμοιον ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλω ταυτόν τι πέπονθε·

τὸ ἐν ἄρα οὐκ ἔστιν ὁμοιον οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ. Τοιούτου δὲ ὄντος τοῦ συλλογισμοῦ, τὴν ἑτέραν μόνην τῶν προτάσεων παραμυθίας ἠξίωσε (1), τὴν λέγουσαν ὅτι τὸ ἐν οὐ πέπονθέ τι ταυτὸν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ. Πῶς καὶ τίνα τρόπον; Τὸ ἐν, φησι, χωρὶς ἐφάνη τῆς ταυτότητος· ἐδείχθη γὰρ ὡς οὐδαμῶς ἔστι ταυτὸν τὸ δὲ χωρὶς ταυτότητος εἰ πέπονθοι τὸ ταυτὸν, κλείω ἔσται καὶ οὐχ ἐν· πᾶν γὰρ τὸ ὀτιοῦν πέπονθός, πολλὰ, ὃ ἔστι καὶ ὁ πέπονθε. Καὶ τί θαύμαστόν, ἔπου γε καὶ καὶ τὸ ἐν αὐτὸ πέπονθός τι πολλὰ ἔστιν; οὐ γάρ ἔστιν αὐτὸ τὸ ἐν πέπονθός τὸ ἐν, ἀλλὰ τὰ πολλὰ τὰ μετέχοντα τοῦ ἐνός· αὐτὸ δὲ τὸ ἐν ἔνεστιν ἐν καὶ οὐ πέπονθε τὸ ἐν· εἰ δὲ τι ἄλλο πέπονθοι αὐτὸ, κλείω ἂν εἶη καὶ οὐχ ἐν. Καὶ πάλιν οὖν ῥητέον· εἰ χωρὶς ἔστι τῆς ταυτότητος τὸ ἐν, οὐ πέπονθε τὸ ταυτὸν, ἵνα μὴ γένηται τότε ἄλλο τι παθεῖν ὃ μὴ ἔστιν οὐχ ἐν· ἀλλαμὴν χωρὶς ἔστι ταυτότητος (2) τὸ ἐν. Οὐδαμῶς ἄρα πέπονθε τὸ ταυτὸν τὸ ἐν οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς ἄλλο· τοῦτο δὲ ἔπεται τὸ μηδὲ ὁμοιον εἶναι τὸ ἐν μήτε ἑαυτῷ μήτε ἄλλῳ· τὸ γὰρ ὁμοιον ταυτὸν τι πέπονθε. Ταῦτα μὲν δὴ περὶ τῆς τῶν προτάσεων ἀπολουθίας. Ὅρα δὲ πῶς ἀσφαλῶς οὐκ εἶπε τὸ ἐν πέπονθέναι τὸ ἐν, ἀλλὰ μηδὲν ἄλλο πέπονθέναι, πλὴν τὸ εἶναι· τοῦτο γὰρ ἔστι καὶ οὐ πέπονθε· πᾶν γὰρ τὸ ὀτιοῦν πέπονθός πολλὰ ἔστι· πάθος γὰρ καλεῖ τὴν μάθεξιν ἄλλου τινός. Μήποτε δὲ καὶ οὕτως λέγων τὸ ἐν οὐδὲν ἄλλο πέπονθέναι

(1) D. κατηξίωσε.

(2) C. τῆς ταυτότητος.

ἢ τὸ ἐν, πάνυ θαυμαστῶς ἐνδείκνυται ὅτι κα-
καταδεέστερόν ἐστι τῆς πάντων ἀρχῆς, ὃ καὶ ἐπὶ
τῆς ὑποθέσεως ἐρεῖς ταύτης, καὶ ὅτι καὶ τοῦτο
λότριον αὐτῇ προστίθῃσιν ὁ λόγος, εἰ καὶ τῶν
οἰκειότερον. Διότι τοῦ ἐνὸς οὐδ' ἐννοῆσαι τι ἐ-
σεμνότερον· ὥστε καὶ τοῦτο μὲν πεπονθὸς ἔσται
δεῖ δὲ μέχρι τούτου τὸν λόγον ἵστασθαι, καὶ μη-
προστιθέναί πλεῖον, ἵνα μὴ τὸ καὶ τοῦ ἐνὸς αὐτοῦ
τον εἰς πλῆθος ἀγαγόντες λάθωμεν. Εἰ δὲ αὖ το
ἐπιζητοῖη πάλιν πόθεν ὅτι τὸ ταυτὸν πεπονθὸς
ἐστι, ῥητέον ὅτι τῆς ταυτότητος ἔγγονός ἐστιν
ότης, ὡσπερ τοῦ ἐνὸς ἢ ταυτότης. Ἡ τε οὖν το
μετέχει τοῦ ἐνὸς, καὶ ἡ ὁμοιότης μετέχει τῆς
τητος· τοῦτο δὲ ἐστι πεπονθέναι τὸ μετέχειν
καὶ προιέναι κατ' ἄλλην αἰτίαν πρῆσβυτέραν. Κ
ὅπως, ἐπειδὴ τὸ μετέχειν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς λαμβάνει
μὴ μετέχειν, οὐχ ὡς κρείττονος ἀλλ' ὡς κατα-
ρου καὶ ἐξημμένου τοῦ ἐνὸς, ὡς ἐπὶ τῆς δευτέρου
θέσεως, ἢ μὴ ἐξημμένου, ὡς ἐπὶ ταύτης, ἵνα μὴ
τῷ ὀνόματι ταυτῷ χρώμενος, τὴν ὡς κρείττον
εξιν πάθος προσεῖρηκεν (1), εἰπὼν τὸ ὁμοιον πε-
καὶ τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἕτερον· ὀλικώτερα γὰρ
ἐκείνων, καθάπερ γὰρ εἶπομεν καὶ τὸ ἴσον καὶ
ἴσον ταυτὸν ἐστιν ἐν ποσῷ καὶ ἕτερον. Οὕτω δ
Σοφιστῇ πάθος ἐκάλει τὴν μέθεξιν, καὶ τὸ ὅλον
θέναι τὸ ἐν, οὐκ ὄν αὐτοῦ, ἀλλὰ μετέχαν τοῦ ἐν

« Οὐδὲ μὴν ἕτερόν γε πέπονθεν εἶναι τὸ ἐν· »

(1) D. προεῖρηκεν.

« οὕτω, πλείω ἢ πεπόνθοι εἶναι ἢ ἐν. — Πλείω γάρ.
 « — Τό γε μὴν ἕτερον πεπονθὸς ἢ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου
 « ἀνόμοιον ἂν εἴη ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ, εἴπερ τὸ ταυτὸν
 « πεπονθὸς ὅμοιον. — Ὄρθως. — Τὸ δέ γε ἐν, ὡς ἔοι-
 « κεν, οὐδαμῶς ἕτερον πεπονθὸς οὐδαμῶς ἀνόμοιον
 « ἐστὶν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἑτέρῳ. — Οὐ γὰρ οὖν. »

· Πάλιν ἐν τούτοις ὁ συλλογισμὸς τοιοῦτός τις ἐστὶ·
 τὸ ἐν οὐ πέπονθε τὸ ἕτερον οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς
 ἄλλο· τὰ δὲ ἀνόμοιον ἕτερόν τι πέπονθεν ἢ ἑαυτῷ ἢ
 ἄλλῳ· τὸ ἐν οὐκ ἐστὶν ἀνόμοιον. Πόθεν οὖν ὅτι τὸ ἐν
 οὐ πέπονθε τὸ ἕτερον; ὅτι μὲν ἑτερότητος οὐδαμῶς μετ-
 ἔχει, προσίρηται· τὸ δὲ ἑτεροιωμένον, ἀπὸ αὐτοῦ, ὡς ἀνάγκη,
 μετέχει ἑτερότητος. Εἰ οὖν μὴ δυνατόν ἄλλο τι εἶναι
 τὸ ἐν ἢ ἐν, ἵνα μὴ πλείω γένηται τὸ ἐν, οὐκ ἂν πεπόνθοι
 τὸ ἕτερον. Πόθεν δὲ ὅτι τὸ ἀνόμοιον ἢ ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ
 ἕτερόν τι πέπονθεν; ὅτι τὸ ἀνόμοιον τῆς κατὰ τὴν ἑτε-
 ρότητα συστοιχίας ἐστίν. Ὡς οὖν ἡ ἑτερότης μετέχει
 τῆς ἀπειρίας, οὕτως ἡ ἀνομοιότης μετέχει τῆς ἑτερό-
 τητος· πᾶν γὰρ τὸ ἀνόμοιον, καὶ ἕτερόν ἐστίν, οὐ πᾶν
 δὲ τὸ ἕτερον ἤδη καὶ ἀνόμοιον ἐστίν· ἢ γὰρ οὐσιώ-
 δης ἑτερότης ἢ ἀνομοιότης οὐκ ἐστίν, ἀλλ' ἢ τῶν δυ-
 νάμεων κοινωνία ποιεῖ τὴν ὁμοιότητα, καὶ ἡ διαφορότης
 τὴν ἐναντίαν αὐτῇ ἀνομοιότητα. Φαίνεται οὖν καὶ διὰ
 τούτων τῶν λόγων, ὡς οὔτε ταυτὸν ὁμοιότης καὶ ἀν-
 ομοιότης, ἀνομοιότης τὲ καὶ ἑτερότης· οὔτε ἑτέρα μὲν
 κρείττων ὑπεριδρυμένη κατὰ τάξιν, ἀλλὰ δευτέρα μετ'
 ἐκείνας ἑκατέρα τούτων, ὡς περ καὶ ὁ Πλάτων ἔταξεν
 αὐτάς. Καὶ γὰρ ἐστὶν ἡ μὲν ταυτότης περιληπτικο-

τέρα τῆς ὁμοιότητος, ἡ δὲ ἑτερότης τῆς ἀνομοιότητος καὶ τοῦτον οὐκ ἔχουσι λόγον ἐκεῖνα πρὸς ταῦτ' ἐπῆγα, φασὶν οἱ θεολόγοι, πρὸς τὰς ἀπ' αὐτῶν πρῶτας ἀρχάς, ἧ καὶ ὄν μονάδες ὀλίκαὶ πρὸς μονάδων κωτέρας, πρῶτας μὲν ὑποστάσας ἀπ' αὐτῶν, ὑφ' ἧ δὲ οὐσαν (1) καὶ δύναμιν ἐπιδεικνυμένας, καὶ εἰς τὴν ἔφεσιν (2) τινὲς μικρὸν παρεγκλίναντες ἀνεσυμμετρούουσιν, ἴσως οὐκ ἂν ἄτοπον λέγοιεν.

« Οὐτε ἄρα ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον οὐδ' ἑτέρον
« ἑαυτῷ ἂν εἶη τὸ ἓν. — Οὐ φαίνεται. »

Τοῦτό ἐστι τὸ κοινὸν συμπέρασμα τῶν τε προβλημάτων, καὶ ἐφύλαξέ τι σχῆμα ταυτὸν τῆς ἀγγελίας πρὸς τὴν πρότασιν· καὶ γὰρ ἐκεῖ τὸ ἀνόμοιον προσθεῖς κοινῶς ἐπῆγαγε περὶ ἀμφοτέρων οὔτε αὐτῷ οὔτε ἑτέρῳ. Προσφόρως οὖν τῇ τάξει τοῦ ἀφομοιωτικῆ πεποίθησε καὶ ἐνταῦθα... (3). Ἀρχὴ ἡ ἀφομοιοῦται τῶν περὶ αὐτῶν λόγων, ἄλλον δὲ ἐπὶ τῶν πρώτων τοῦτο ἐγένετο συμπερασμάτω ὅσον ἐκείνων ἐκάστη τῶν τάξεων συνένευεν εἰς ἑκατέαν καὶ ἀνεκφοίτητος ἦν ἑαυτῆς. Εἰ δέ τις ἀποροίη τὰ ἄλλα τοῦ ἑνὸς ὅμοια πρὸς ἓν ἐστὶν ἢ ὄν· καὶ εἰώθασί τινὲς τὸν νοῦν λέγειν εἰκόνα τοῦ ἑνὸς ἐκείνου εἰδῆ καὶ ἀμέριστον, εἴπερ ἀμέρες τὸ ἓν· εἰ οὖν τις ζητοίη τίς ἢ τοιαύτη ὁμοιότης, καὶ πῶς οὐ καὶ ὅμοιον ἔσται τοῖς ἄλλοις, ἐροῦμεν ὅτι τὸ ὅμοιον τὸ ἓν, γένος εἶη τι ἢ εἶδος τοῦ ὄντος· εἴτε καὶ

(1) B. μὲν οὐσαν (sic natum à νοημένῳ). — D. μέν οὐσαν. Ἀν ποῦ οὐσίαν?

(2) C. ὑφ' ἧσιν.

(3) A. B. C. D. I.

lacunulae.

λέγοιτο τῶν θεῶν ἡ ἀφομοιωτικὴ τάξις, οὐ ποιεῖ πάντα ὅμοια πρὸς τὸ ἐν· οὐ γὰρ ἐστὶν ἀκρότης τῶν ὄντων ἢ τὸ εἶδος τῶν εἰδῶν ἢ ἡ τάξις τῶν . . . (1) πασῶν ἐξῆων, ἀλλ' ἔχουσι μέσσην ἐν τε τοῖς εἶδεσι καὶ τοῖς θεοῖς γένεσι πρόοδον. Καὶ εἰ ὅμοια εὖν τὰ πάντα λέγοις πρὸς τὸ ἐν, ἀλλ' οὐ κατὰ ταύτην ὅμοια τὴν ὁμοιότητα φήσεις, ἀλλὰ κατ' αὐτὴν μόνην τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἐφ-
 ήκουσαν ἐνωσιν πᾶσι τοῖς οὔσι, καὶ τὴν αὐτοφυῆ τῶν πάντων ἔφεσιν περὶ τὸ ἐν· πάντα γὰρ ἐστὶν ἃ ἐστὶ πόθη τοῦ ἐνὸς διὰ τὸ ἐν· καὶ κατὰ τὴν ὁδοῖα ταύτην ἕκαστον ἐνώσεως τῆς αὐτῆς προσηκούσης πληρούμενον ὁμοιοῦται πρὸς τὴν μίαν τῶν πάντων αἰτίαν, καὶ οὐ πρὸς ὅμοια ὁμοιοῦται, ἵνα καὶ ἐκείνη φανῇ ὁμοία τοῖς ἄλλοις, ἀλλ', εἴπερ θέμις εἰπεῖν, πρὸς παραδείγμα τῶν ὁμοίων πρὸς αὐτήν. Καὶ ὁμοιοῦται ἄρα τὰ ὅμοια πρὸς τὸ ἐν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔφεσιν τὴν ἀρρήτην τοῦ ἐνὸς ὁμοιοῦται καὶ οὐ διὰ τὴν ἀφομοιωτικὴν ταύτην τάξιν ἢ τὸ ἐν τῆς ὁμοιότητος εἶδος· οὐ γὰρ ταύτη δυνατὸν πάντα τὰ ὄντα συναπτειν πρὸς τὸ ἐν καὶ ἀνασπᾶν, ἀλλὰ ταύτης τὸ ἔργον πρὸς τὴν νοερὰν μονάδα τὴν δημιουργικὴν ἀνέλκειν τὰ μετ' αὐτήν, ὡς περ ἄλλης πρὸς (2) τὴν νοητὴν, ἥτις ἔχει διαφέρθμιον δύναμιν, ὡς οἱ Θεολόγοι λέγουσι, πάντων ἀπ' ἐκείνης μέχρι τῆς ὕλης καὶ πάλιν ἐκ' ἐκείνης τῶν πάντων. Ταύτης εὖν ἴδιον πρὸς τὴν νοερὰν ἐπιστρέφειν δι' ὁμοιότητος, καὶ συναγεῖν τοὺς διηρημένους ἀπ' αὐτῆς τῶν ὄντων διαχόσμους· καὶ γὰρ

(1) A. B. C. D. Indicium videtur.

lacunulæ, quæ tamen nulla (2) D. πρὸς τῆ νοητῆ.

αὐτὸ ὁμοιον ἐπιδεές ἐστι τοῦ ἐνὸς καὶ μετέχει ἐκ
 ρον ἐκείνου καὶ ἔστιν ὃ ἐστι, καὶ ἄλλοις αἰτίον
 τοῦ εἶναι τοῖς μετέχουσιν αὐτῶν, καὶ οὐ δι' ὁμοιό-
 αὐτοῖς ἀλλὰ δι' ἐνώσεως ἢ πρὸς πάντα τὰ ὄντα
 νωνία γίνεται, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν ἐπέκεινα τῶν
 τῶν ὄν. Κὰν λέγωμεν οὖν πᾶσαν πρῶδον δι' ὁμοιότη-
 ἀποτελεῖσθαι καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς τῶν ὄντων ὡσαύ-
 συγγινώσκειν χρῆ τοῖς ὀνόμασιν οἷς ἐπὶ τῶν ὄν-
 εἰθισμένοι χρῆσθαι, καὶ παραδείγματα καὶ εἰκόνα
 γειν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς αὐτοῖς χρώμεθα καὶ τῆς ἀπ' ἐκ-
 τῶν ὄντων ἐκφάνσεως. Ὡς γὰρ αὐτὸ προείπομεν . .
 αὐτῶν τῶν ὀνομάτων προσάγοντες, οὐδὲν ἐν τοῦ-
 τούτου σεμνότερον οὐδὲ ἀγιώτερον βλέποντες, οὐτ-
 τὴν ἀπ' αὐτοῦ τῶν πάντων πρῶδον ὁμοιότητι χαρ-
 ρίζομεν, οὐκ ἔχοντες ταύτης ὄνομα τῇ προόδῳ θέσθαι
 τελειότερον. Καὶ ἐπεὶ, ὡς εἶπομεν, εἰ τὰ ἄλλα ὁμο-
 ἐνὶ λέγοι τις εἶναι, καθόσον ἐνός τινος ἕκαστα με-
 οὐ κατὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο τοῖς ἄλλοις ὁμοιον ἐστίν·
 γὰρ ἐπὶ τῶν εἰδῶν τὰ ὅμοια τοῖς εἶδεσιν ὁμοίους
 συγχωροῦμεν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐν τῶν Π-
 νιδείων ἢν ἀπόρων, ἀλλὰ καὶ παραδείγμασιν ὁμοι-
 τὰ μετασχόντα οὖν τοῦ ἐνὸς ὁμοια θέντες τῷ ἐνὶ, οὐ
 στρέψομεν ὅτι καὶ ἐκεῖνο τοῖς μετέχουσιν ὁμοιον,
 εἰ θέμις εἰπεῖν, παραδείγμασιν ὁμοιον· τὰ γὰρ ἄ .
 ἐν τούτοις (4) τοῦ ἐνὸς εἰσὶ δόσεις καὶ οἷον εἰ

(1) A. B. C. D. Indicium cinm lacunulae.
 lacunulae. (4) A. B. C. D. Im-

(2) D. τι θέσθαι. lacunulae.

(3) Sic A. — B. ἄ. Indi-

καὶ εἰ οὕτως ἔλεγον τὸ ἐν ἄν τινες, οὐ καλῶς ἔλεγον, μόνον εἰ μετ' ἀσφαλείας λέγοιεν, καὶ μὴ διὰ τὸ τῆς ιδέας ὄνομα καὶ τοῦ παραδείγματος, ἢ πλῆθος ἐκεῖνο ποιοῖεν, ἢ τοῖς εἴδεσιν αὐτὸ συναριθμοῖμεν, ἀλλὰ κατὰ ἀναλογίαν (1) μόνην αὐτὸ προσαγορεύοιμεν ιδέαν, ὡς ὁ Σωκράτης ἔφατο τάγαθὸν ιδέαν τοῦτο τάγαθοῦ οὐσαν πρὸς τὰ ὄντα πάντα, ὅπερ ἕκαστον τῶν νοητῶν εἰδῶν πρὸς τὴν οἰκείαν σειρὰν τὴν ἀπ' αὐτοῦ καὶ πρὸς αὐτὸ ὑποστᾶσαν; λάβοις δ' ἄν καὶ ἀπὸ τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ὁμοίου τὴν λύσιν, εἶναι γὰρ ὅμοιον τὸ ταυτὸν τι πεπονθὸς ὠρίσατο· τὸ δὲ ἐν πέπονθεν οὐδὲν ἢ ταυτὸν ἢ οὐ ταυτὸν, ἀλλὰ ἔστιν ἐν αὐτὸ μόνον· τὰ δὲ μετέχοντα αὐτοῦ πέπονθεν ἀλλήλοις ταυτὸν τὴν τοῦ ἐνὸς μετουσίαν ὥστε ἀλλήλοις μὲν ἔστιν ὅμοια κατὰ τὸ ἐν, τῷ δὲ ἐνὶ οὐχ ὅμοια, διότι μὴ ἔστιν ἐκεῖνο πεπονθὸς τὸ ἐν, ἀλλ' αὐτὸ ἐν. Πολλοῦ ἄρα δεῖ (2) τὸ ἐν ὅμοιον εἶναι τοῖς ἄλλοις, ὅπου μὴδὲ τὰ ἄλλα κατὰ τοῦτον τὸν ὅρον ὁμοιά ἐστι τῷ ἐνὶ, τὸ μὴδὲν πεπονθότα τῆς ὁμοιότητος ἐν τοῖς ταυτὸν τι πεπονθόσι κατ' αὐτὸ τὸ πεπονθέναι τὸ ταυτὸν περιγεγραμμένης· οὐ γὰρ εἴρηται ὅμοιον εἶναι ἄλλο ἄλλῳ, τὸ ἐκεῖνο πεπονθὸς, ὃ ἔστιν ὅμοιον, ἀλλὰ τὸ ταυτὸν ἐκεῖνῳ πεπονθὸς, ἐν' ἢ ἄμφω ταυτὸν πεπονθότα ὡσαύτως. Ταῦτα καὶ πρὸς ταύτην ὑφ' ἡμῶν ἀποκεκρίσθω τὴν ἀπορίαν. Ἐπὶ δὲ τὰ ἐξῆς τοῦ Πλάτωνος ἡμῖν μεταβατέον.

« Καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὄν οὔτε ἴσον οὔτε ἄνισον
« ἔσται οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ. — Πη; (3) »

(1) C. κατὰ τὴν ἀναλογίαν.
(2) C. δεῖται.

(3) Bekk. πῆ δῆ;

Μετὰ τὴν ἀφομοιωτικὴν τάξιν τῶν θεῶν ἰσοσμίον μόνως οὔσαν, τὴν ἀπόλυτον ἰδίως προσομοιωμένην οἱ θεολόγοι τάττειν ἀξιοῦσιν, ἥς ἰδίον ἐστὶν ὁ ἐκείνων λόγος, καὶ ἐξηρῆσθαι τῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἰσοσμίων μάλτων καὶ κοινωνεῖν αὐτοῖς καὶ προσεχῶς ἐπινοεῖν τοῖς ἐγκοσμίους θεοῖς· διὸ τὴν μεσότητά κληθεῖσθαι αὐτὴν φασὶν τῶν τε ὑπερκοσμίων μόνως ὄντων τῶν ἐγκοσμίων θεῶν. Ταύτην δὴ οὖν τὴν ἀπόλυτον παραδώσει μὲν καὶ αὐτὸς ἐν τῇ δευτέρᾳ ὑποθέσει ἔρει τὸ ἴδιον ἐκεῖ ὅπότ' ἐστὶν αὐτῆς καὶ ὅτι τοῦτο ἐστὶν ἰδίον, οἷον ὅτι καὶ ἐγκόσμιός ἐστὶ πῶς καὶ ὑπερκοσμίος συναγωγὸς μὲν οὔσα τῶν ἰδίως καλουμένων ἐγκοσμίων θεῶν, προάγουσα δὲ εἰς πλῆθος τὴν ἔνωσιν τῆς ἰσοσμιωτικῆς καὶ ὑπερκοσμίου μόνως οὔσης πάσης. Ἐκεῖ μὲν οὖν, ὅπερ ἔφην, παραδώσει καὶ ταύτην τὴν τάξιν, ἐνταῦθα δὲ παρήκεν αὐτὴν καὶ μεταβέβηκε πρὸς τοὺς ἐγκοσμίους μόνως ὄντας θεοὺς· δι' ἣν δὲ ἐν ἐκείνοις ἀκριβέστερον ἐπιγνωσόμεθα· τότε ἰσοσμίους θεοῖς φίλον, καὶ πᾶσαν αὐτῶν τὴν τάξιν κατανοήσμεθα. Ἄλλ' ἵνα μὴ θαυμάζωμεν καὶ ἐν ἐκείνοις, προσεβήκαμεν καὶ ἐν τούτοις καὶ ἅμα ὅπως πρὸς τὴν αἰτίαν τρέψωμεν τοὺς τῆς ἀληθείας φιλοθεῖστον. Μεταβέβηκε μὲν οὖν ἐπὶ τοὺς ἐγκοσμίους θεοὺς ἰσοσμίον ἐστὶν ἰδίον τὸ ἴσον καὶ ἄνισον, τὸ μὲν διὰ τὸ αὐτῶν καὶ μήτε προσθήκη οὐδεμίαν μήτε ἀφαιρέσιν δεχόμενον· τοιοῦτον γὰρ τὸ ἴσον ἑαυτῷ τὸν αὐτὸν αἰεὶ διαφυλάττον· τὸ δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν θεῶν καὶ τὴν ἐν αὐταῖς ὑπεροχὴν καὶ ἔλλειψιν· ἐπὶ τοῦ

αἱ διαιρέσεις μάλιστα καὶ αἱ ποικιλίαι τῶν δυνάμεων (1) καὶ αἱ τῶν προόδων διαφορότητες καὶ ἀναλογίαι καὶ οἱ διὰ τούτων δεσμοὶ τὴν χάραν ἔλαχον, ἀφ' ὧν καὶ ὁ Τίμαιος ὑπέστησε τὰς ἐξημμένας αὐτῶν ψυχὰς, οἷς ἀπὸ τῆς ἰσότητος πᾶσιν ἡ γένεσις. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν ταῖς ἐπομένοισι γενήσεται γνωριμώτερα μᾶλλον ἡμῖν, εἰ καὶ ἔστι δῆλον, ὡς εἴπομεν καὶ ἐκ τῶν ἐν Τιμαίῳ ρηθέντων, ὅτι καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν σωμάτων δι' ἀναλογίας συνέστησαν, ὧν τὰς αἰτίας δεῖ προὔπαρχειν ἐν τοῖς προσεχῶς αὐτῆς ὑφ' ἑστῶσι θεοῖς. Ἐκείνων οὖν ἴδιον εἰκότως τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον· ποιεῖται δὲ τὰς περὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ ἴσου καὶ ἀνίσου νῦν ἀποδείξεις ἐκ τοῦ τῆς ταυτότητος καὶ ἐκ τῶν πολλῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου. Καίτοι ταῦτα προσίρηται προσεχῶς εἰκότως· πᾶσα γὰρ ἡ ἐγκόσμιος θεότης ἀπὸ τῆς δημιουργικῆς πράξει μονάδος καὶ τοῦ πρωτίστου πλήθους, ὁ πρῶτον ἀπέφησε τοῦ ἑνός· ὅπως δὲ πράξει καὶ ταῦτα ἀληθῆ, προιοῦσιν ἔσται κατάδηλον. Πάνυ δ' οὖν τοῦτο (2) πειστέον ὅτι ἐξ ὧν αἱ ἀποδείξεις, ταῦτά εἰσιν αἷτια προηγούμενα τούτων περὶ ὧν ὁ λόγος, ὥστε καὶ τὸ ἴσον καὶ τὸ ἄνισον, καθόσον ἀπὸ τοῦ ἑνός καὶ διὰ τῆς ταυτότητος ὑφέστηκε καὶ τῶν πολλῶν, κατὰ τοσοῦτον ἀποφράσεται διὰ τούτων τοῦ ἑνός· διὸ καὶ οὕτως ἤρξατο τοῦ λόγου, καὶ μὴν τοιοῦτόν γε ὄν, οὐχ οἷον νῦν, ἀλλ' οἷον ἐμπροσθεν εἰδείχθη παντελῶς ἔδεικτον ταυ-

(1) B. C. D. Deest καὶ τὴν
ἐν αὐταῖς usque ad καὶ αἱ τῶν
προόδων.

(2) C. τούτοις.

τοῦ καὶ ἐτέρου καὶ ἀπλήθυντον. Τοιοῦτον οὖν ὄν οὗτ' ἴσον ἐστὶν οὗτ' ἄνισον οὔτε ἑαυτῷ οὔτε τοῖς ἄλλοις· πάλιν γὰρ καὶ ταῦτα διπλᾶ ἐστὶ τὰ συμπεράσματα, καθάπερ τὰ περὶ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου καὶ τούτου καὶ ἐτέρου. Καὶ εἰ ταυθ' οὕτως ἔχοι, καὶ ἀπὸ τοῦ ταυτοῦ καὶ ἐτέρου δυκνύοιτο μήτε ἴσον ὄν μήτ' ἄνισον, εἰκότως ἐπέκεινα τὸ ταυτὸν δῆπου καὶ ἕτερον τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου, διότι μὴ τούτοις ὑπάρχει μόνοις ἀλλὰ καὶ τοῖς ἴσοις καὶ ἀνίσοις, καὶ ὡσαύτως τοῦ τε ὁμοίου καὶ ἀνομοίου ὀλιχώτερα ὑπάρχει γὰρ καὶ τοῖς ἴσοις καὶ ἀνίσοις· τὸ γὰρ ἀπὸ πλειόνων μετεχόμενον ὀλιχώτερον ἐστί. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῆς τάξεως τῶν προβλημάτων. Ὅτι δὲ καὶ ταῦτα τὰ δύο τῆς διττῆς εἴρηται συστοιχίας τῶν θείων οὐκ ἄδηλον· ἀνατέταται γὰρ τὸ μὲν ἴσον εἰς τὸ ὁμοιον καὶ ταυτὸν, καὶ τὸ ἐν ἄλλῳ καὶ τὸ περιφερὲς καὶ τὸ ὅλον, τὸ δὲ ἄνισον εἰς τὸ ἀνόμοιον καὶ τὸ ἕτερον καὶ τὸ ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ εὐθὺ καὶ τὸ μέρη ἔχον, πάλιν δὲ τούτων τὰ μὲν εἰς τὸ πέρασ, τὰ δὲ εἰς τὸ ἄπειρον. Καὶ μοι δοκεῖ καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τινὰς οἶον ἀντιθέσεις προάγειν τὸν λόγον, ἵνα δείξῃ τὸ ἐν ἐπέκεινα πάσης ἀντιθέσεως μηδενὶ συνταττόμενον, ἅπαν δ' ἐν ἀντικείμενον ἀπάντων ὁμοίως ἐξηρημένον (2). Καὶ γὰρ αὐτῷ, ὡς εἶπομεν πολλάκις, εἰ μὲν τὸ χειρὸν τῆς ἀντιθέσεως, ἄτοπον· οὐδὲν γὰρ κρεῖττον ἔσται αἴτιον τοῦ χειρόνος, ἀλλὰ κοινωνήσει μὲν πως αὐτῷ, κυρίως δὲ αἴτιον οὐκ ἔσται·

(2) C. ἐξημμένον.

οὔτε γὰρ ἡ ταυτότης ὑφίστησι τὴν ἑτερότητα, οὔτε ἡ στάσις τὴν κίνησιν, οὐθ' ὅλως ἐστὶ τὸ τοῦ παράγοντος πρὸς τὸ παραγόμενον, ἀλλὰ περιοχὴ καὶ ἔνωσις ἀπὸ τοῦ κρείττονος ἐφήκει τῷ χείρονι.

« Ἴσον μὲν ὄν τῶν αὐτῶν μέτρων ἔσται ἐκείνω ᾧ
 « ἂν ἴσον ἦ. — Ναί. — Μείζον δέ που ἢ ἕλαττον ὄν,
 « οἷς μὲν ἂν σύμμετρον ἦ τῶν μὲν ἕλαττόνων πλείω μέτρα
 « ἔξει, τῶν δὲ μειζόνων ἐλάττω. — Ναί. — Οἷς δ' ἂν
 « μὴ σύμμετρον, τῶν μὲν σμικροτέρων, τῶν δὲ μειζό-
 « νων μέτρων ἔσται. — Πῶς γὰρ οὐ; »

Τὸ μὲν ἴσον καὶ τὸ ἄνισον τὸ νῦν παραλαμβανόμενον ὡς οὔτε τὸ φυσικὸν ἀπλῶς ἐκληπτέον, οὔτε τὸ μαθηματικόν, οὔτε τὸ ἐν λόγοις ἰδρυμένον ψυχικοῖς, οὔτε αὐτὸ τὸ νοερὸν εἶδος εἴρηται ἡμῖν διὰ τῶν ἔμπροσθεν· πάντα γὰρ ταῦτά μερικῶς ἐφάπτεται τῶν θείων πραγμάτων, καὶ ἐστὶν ἀνάξια τῆς περὶ τοῦ ἐνὸς ὑποθέσεως· ποῦ γὰρ ἂν εἶη σεμνόν, ὡς ἤδη προείπομεν, ὡς ἐνὸς εἶδους νοεροῦ; τί γὰρ ἂν λέγοις τὰ ἄλλα κρείττον εἶναι τὸ ἐν; Ἀλλ', ὥσπερ εἶπομεν, ἐνὸς ἰσότητα καὶ ἀνισότητα κληπτέον, τὴν διὰ πάσης φοιτῶσαν τῆς ἐγκοσμίου θεότητος, εἰ καὶ ἐφαρμύζουσι αἱ ἀποδείξεις καὶ τοῖς φυσικαῖς ἴσοις καὶ τοῖς μαθηματικοῖς καὶ τοῖς ἐν τοῖς λόγοις τοῖς ψυχικοῖς καὶ τοῖς ἐν τοῖς εἶδεσι τοῖς νοεροῖς. Δεῖ γὰρ ἄνωθεν ἐπὶ πάντων ἄρχεσθαι (1) τὰς ἀποδείξεις καὶ διατείνειν διὰ πάντων τῶν δευτέρων, ἵνα πάντων ἐξηρημένον ἀποδεικνύηται τὸ ἐν τῶν θείων, τῶν νοερῶν, τῶν ψυχικῶν, τῶν μαθηματικῶν, τῶν φυσικῶν εἰδῶν. Πάντα οὖν

1) C. κατάρχεσθαι.

ὅσα λέγεται νῦν ἀξιόματα περί τε τῶν ἴσων καὶ ἀν-
 ἴσων, ἐφαρμοστέον τῇ τάξει ταύτῃ τῶν θεῶν· ἐπεὶ γὰρ
 εἰσι καὶ ἐν ταύτῃ πολλαὶ δυνάμεις, αἱ μὲν ἀλλήλαις
 σύστοιχοι καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ τέλος καὶ ἀγαθὸν ἀνατει-
 νόμεναι, αἱ δὲ διαφέρουσαι κατὰ τε ὑπεροχὴν καὶ ὑφ-
 εσιν, ἐκείνας μὲν κατὰ τὴν ἰσότητα χαρακτηρίζεσθαι
 ῥητέον· τὸ γὰρ ἀγαθὸν μέτρον ἐκάστων. Τὰ γοῦν τῷ
 αὐτῷ ἀγαθῷ συνηνωμένα τῷ αὐτῷ μέτρῳ μεμέτρηται
 καὶ ἔστιν ἴσα ἀλλήλοις, τὰς δὲ γε μὴν συστοίχους ἀλ-
 λήλαις κατὰ τὸ ἄνισον πεποιῆσθαι τὴν πρόοδον θετέον,
 ἐπειδὴ τὰς μὲν ὑπερέχειν, τὰς δὲ ὑφείσθαι λέγομεν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ καὶ τῶν ἀνίσων τὰ μὲν σύμμετρα, τὰ δὲ
 ἀσύμμετρα, δῆλον ὅτι καὶ ταῦτα τοῖς θείοις ἐφαρμό-
 σομεν, τὴν μὲν συμμετρίαν, ἐφ' ᾧ τὰ δεύτερα συν-
 ανακεράννυται τοῖς πρὸ αὐτῶν καὶ ὄλων μετέχει τῶν
 κρειττόνων (οὕτω γὰρ καὶ ἐν τοῖς μέτροις τὸ ἔλατ-
 τον ἰθέλει μέτρον κοινὸν ἔχειν πρὸς τὸ μείζον, ὅλον
 ἐκάτερον τοῦ αὐτοῦ μετροῦντος), τὴν δὲ ἀσύμμετρίαν,
 ἐφ' ᾧ τὰ καταδεέστερα διὰ τὴν τῶν κρειττόνων ἐξη-
 ρημένην ὑπεροχὴν μετέχει μὲν πως αὐτῶν, ὅλοις δὲ αὐ-
 τοῖς συνάπτεσθαι διὰ τὴν ἑαυτῶν ὑφесιν ἀδυνατίως ἔχει.
 Ταῖς γὰρ μερικαῖς αἰτίαις καὶ πολλοσταῖς ἀπὸ τῶν
 πρώτων, ἀσύμμετρός ἐστιν ἢ πρὸς ἐκεῖνα κοινωνία, καὶ
 ἢ πρὸς τὸ αὐτὸ νοητὸν ἀγαθὸν ἐκείνοις ἀνάτασις· καὶ
 ἔοικεν εἰ τῶν ἐγκοσμίων ἐστὶ θεῶν ταῦτα συνθήματα,
 τὸ ἴσον λέγω καὶ τὸ ἄνισον, εἰκότως ἐνταῦθα καὶ τὸ
 σύμμετρον ἀναφανῆναι τοῦτο καὶ τὸ ἀσύμμετρον. Ἐν
 μὲν γὰρ τοῖς ἀσωμάτοις καὶ αὐλοῖς χώραν ἢ τούτων

ἀντίθεσις οὐκ ἔχει, πάντων ἐκατὶ ῥητῶν ὄντων καὶ ἐν εἶδεσι καθαροῖς ὑφιστάτων· ὅπου δὲ ἴστι καὶ ὑλικὸν ὑποκείμενον καὶ μίξις εἶδους καὶ ἀνειδέου τινός, εἰκότως καὶ συμμετρίας ἴστιν ἐνταῦθα ἀντίθεσις ὧν οἱ ἐγκόσριοι προσεχῶς εἰσι, συνεκτικοὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων εἶδους καὶ ὕλης. Εἰκότως ἄρα πέφυκεν ἐν αὐτοῖς κατὰ τὴν ἀνίσον διαίρεισιν τὸ σύμμετρον καὶ ἀσύμμετρον· διὸ καὶ τούτων ὁ ἐκπεπορῶν ἐμνημόνευσε λόγος. Ταῦτα μὲν οὖν καὶ εἰσαυθίς ἐπιπλέον ἀνασκαψόμεθα· νῦν δὲ ὅτι γεωμετρικῶς πρὸ (1) τῶν ἀποδείξεων ἄρως λαμβάνει τοῦ ἴσου, τοῦ συμμέτρου, τοῦ ἀσύμμετρου, λεκτέον· ἴσον μὲν λέγων, τὸ τοῖς αὐτοῖς μέτροις μετρούμενον· σύμμετρον δὲ τὸ τῷ αὐτῷ μέτρῳ μετρούμενον, ἐὰν (2) μὲν μείζον ἢ, πλεονάκις ἢ τὸ ἔλαττον, ἐὰν δὲ ἔλαττον, ἔλαττονάκις ἢ τὸ μείζον· ἀσύμμετρον δὲ τὸ διαιρούμενον εἰς ἴσα μὲν κατ' ἀριθμὸν, ἀνίστα δὲ κατὰ μέγεθος. Εἰ μὲν ἔλαττον εἴη, δῆλον ὡς εἰς ἐλάσσονα, εἰ δὲ μείζον, δῆλον ὡς εἰς μείζονα· τὸ μὲν ἔλαττον μικροτέρων ἴσται μέτρων ἴσων κατ' ἀριθμὸν, τὸ δὲ μείζον μειζόνων. Ἐὰν γὰρ λάβῃς τὴν πλευρὰν καὶ τὴν διάμετρον, καὶ διέλῃς ἑκάτεραν δίχα, δῆλον ὡς ἡ μὲν μείζων ἔχει τῶν μερῶν ἑκάτερον, ἡ δὲ ἔλατταν. Ἐπ' ἀμφοτέρων δὲ τῶν συμμέτρων καὶ τῶν ἀσύμμετρων ὁμοίως πρὸς μείζονα καὶ ἐλάσσονα τῆς παραβολῆς οὐσης, ἐφ' ὧν μὲν τῶν μέτρων τῶν αὐτῶν ὄντων, ἄλλη πλεονάκις ἢ ἐλασσονάκις, ἐφ' ὧν δὲ εἰς ἴσα μὲν τῆς διαίρεσεως γηνομένης (3), ἄλλη

(1) C. πρὸς ταῖς ἀποδείξεις.

(3) C. γενομένης.

(2) D. ἐὰν μὲν γὰρ μείζον.

εις μείζονα κατὰ τὸ μέγεθος ἢ εἰς ἐλάσσονα, ὅπου μὲν κατὰ τὸ πλῆθος τῆς διαφορᾶς οὐσης, ὅπου δὲ κατὰ τὸ μέγεθος ἀσυμμέτρων ὑπαρχόντων. Τούτων δὴ τῶν ὄρων προειλημμένων ἐξῆς ἐπάγει τὰς ἀποδείξεις δι' ὧν ἀποδείκνυται πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἔστιν ἴσον τὸ ἐν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ, ἔπειτα ὅτι οὔτε ἄνισον πάλιν οὔτε ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ· λέγει δὲ οὕτως·

« Οὐκοῦν ἀδύνατον τὸ μὴ μετέχον τοῦ αὐτοῦ ἢ
 « μέτρων τῶν αὐτῶν εἶναι ἢ ἄλλων ὄντινωνοῦν τῶν
 « αὐτῶν; — Ἀδύνατον. — Ἰσον ἄρα μὲν οὔτ' ἂν ἑαυ-
 « τῷ, οὔτε ἄλλῳ εἶη, μὴ τῶν αὐτῶν μέτρων ὄν. —
 « Οὐκοῦν φαίνεται γε. »

Συλλογισμὸς ἐπὶ τοῦ ἴσου γενόμενος καὶ ἀφαιρῶν αὐτὸ τοῦ ἑνὸς τοιοῦτος ἐστὶ· τὸ ἐν οὐδενὸς μετέχει ταυτοῦ· τὸ ἴσον μετέχει πως τοῦ ταυτοῦ κατὰ τὴν τοῦ μέτρου δύναμιν· τὸ ἐν ἄρα οὐδαμῶς ἔστιν ἴσον· ὅτι δὲ ταυτόν· τὸ γὰρ ταυτόν πολλαχῶς ἐστὶ. Καὶ γὰρ κατὰ τὸ εἶδος καὶ κατὰ τὸ ὑποκείμενον καὶ κατὰ τι μέτρον καὶ κατὰ τὸν χρόνον ἐστὶ καὶ κατὰ τὸν τόπον τῶν πραγμάτων ταυτότητας λαβεῖν· ἐστὶ γὰρ καὶ τῷ μέτρῳ ταυτὰ ἄλλήλοις καὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῷ εἶδει καὶ τῷ ἀριθμῷ καὶ ἄλλοις πολλοῖς· δι' ὧν (1) ἡ τῆς ταυτότητος διήκει δύναμις. Τὸ μὲν οὖν ἴσον ὡς δεῦτερον τῆς (2) ταυτότητος ὑφίσταται κατ' αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἑνός, τὸ δὲ ἐν ἐπέκεινα ταυτότητος ὄν πολλῷ δήπου μάλ-λον ἐξήρηται καὶ τῆς ἰσότητος, ὅπου γε οὐδὲ εἰ μέγε-

(1) B. διό.

(2) C. τῆ ταυτότητι.

θός τι εἶη, μὴ ὁμοειδές δὲ πρὸς ὃ ἀντεξτάζεται, οὐκ ἂν ποτ' ἐκείνο ρηθεῖη οὔτ' ἴσον οὔτ' ἄνισον· ἐν γὰρ τοῖς ὁμοειδέσει ταῦτα μόνως ἐστί. Τίς οὖν ἂν εἶη εἰς (1) γραμμὴν καὶ ἐπιφάνειαν ἴσην καὶ ἄνισον, ἐπίπεδον καὶ στερεόν· οὐ γὰρ συμβλητὰ ταῦτα ἀλλήλοις, καλῶς καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐν τοῖς περὶ κινήσεως λόγοις τὰς ὁμοειδεῖς ὀρίζοντος εἶναι συμβλητάς, ἀλλ' οὐχὶ τὰς ἀνομοιοειδεῖς, οἷον αὐξήσιν τε καὶ ἀλλοίωσιν ἢ γένεσιν καὶ τοπικὴν κίνησιν. Τὸ οὖν ἐν ἀσύμβλητον πᾶσι τοῖς μετ' αὐτὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν ὑπαρξιν ἔχουσιν οὔτ' ἴσον οὔτ' ἄνισον εἶναι δύναται ἐκείνοις, ἀλλ' οὐδ' ἑαυτῶ τὴν ἐνοειδῆ κρείττονα οὔσαν ἔχον, καὶ οὐδὲν ἰσότητος δεόμενον· ὥ καὶ δῆλον ὅτι οὐχ ὡς ποσόν τι λέγεται τὸ ἐν, ἵνα καὶ ἰσότητος ἢ δεκτικόν, ἀλλ' ὡς τῆς ἀπλότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀμερίας διὰ τούτου μόνου σημαίνεσθαι δυναμένης· τὸ γὰρ ἐκβεβηκὸς ἀπὸ πά...(2) δεῖξασθαι θέλοντες, ἐν αὐτὸ προσείπομεν, οὐχ ὁμοταγές τοῖς πεπληθυσμένοις, οὐχ ὡς τῶν μονάδων τὸ ἐν τοῖς ἀριθμοῖς ἐντιθέντες, ἀλλ' ὡς ὑπαρξιν οὐδὲν οὔσαν τῶν πάντων σημαίνοντες, ἧς ὁ μετασχὼν πάντως ἀψεται πῶς ἐκεῖνο ἔστιν ἐν. Δέδεικται δ' οὖν μέχρι τούτων ὅτι μηδαμῶς ἐπιδέχεται(3) τὸ ἴσον, διότι μηδὲ τὸ ταυτὸν, μήτε κατὰ χρόνον μήτε κατὰ ἀριθμὸν, μήτε κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον, ὡς ταυτότητος ὅλως ἀδεκτον ὑπάρχον.

« Ἄλλα μὴν πλειόνων γε μέτρων ὄν ἢ ἐλαττόνων,

(1) Sic Codd. — A habet cunulæ.

οί, vel ὅς. An non εἶποι?

(3) C. ἀποδέχεται.

(2) Sic Codd. Indicium la-

« ὅσων περ μέτρων, τοσούτων καὶ μερῶν ἂν εἴη· καὶ
 « οὕτως αὐ οὐκέτι ἐν ἔσται, ἀλλὰ τοσαῦτα ὅσα περ
 « καὶ τὰ μέτρα. — Ὀρθῶς. — Εἰ δέ γε ἐνός μέτρου εἴη,
 « ἴσον ἂν γίγνοιτο τῷ μέτρῳ, τοῦτο δὲ ἀδύνατον ἐφάνη,
 « ἴσον αὐτὸ (1) αὐτῷ εἶναι. — Ἐφάνη γάρ. »

Δεύτερος ἐπὶ τούτοις παραδίδεται συλλογισμὸς, ἀναιρῶν τὴν ἀνισότητα πανταλοῦς ἀπὸ τοῦ ἐνός, τοιοῦτος· τὸ ἐν πολλῶν μέτρων ἢ καὶ μερῶν οὐκ ἔστι δεκτικόν· ἅπαν δὲ ἄνισον πολλῶν ἴσφι μερῶν δεκτικόν· τὸ ἐν ἄρα οὐκ ἔστιν ἄνισον. Ἐὰν τε γὰρ πλειόνων ἢ μέτρων τὸ ἄνισον κἂν ἐλασσόνων, πλῆθος ἔχει τι τῶν μέτρων· κἂν δὲ πλῆθος ἀφείλεται ἐκ τοῦ ἐνός τό τε ἔλασσον καὶ τὸ πλεόν· τὸ ἄρα ἄνισον κατωτέρω μὲν ἔστι τοῦ πλῆθους τοῦ πρώτου καὶ ὑψέστηκε καθ' αὐτὸ, μετέχει δὲ καὶ τῆς τοῦ ἐνός αἰτίας· ἢ γὰρ ἀπόφασις γένειαις ἴσφι, ὡς πολλαίαις εἴρηται, τῆς καταφάσεως. Διὰ τούτων μὲν οὖν ἔδειξε τὸ ἐν καὶ τῆς ἀνισότητος ἐξερημένον· ἐπειδὴ δὲ εἶποι ἂν τις ἀπορῶν, ἀλλὰ ἴσον μήτε ἐλαττόνων ἔσται μέτρων μήτε πλειόνων, ἀλλ' ἐνός, ἵνα μὴ πλῆθος ἐν τῷ ἐνὶ καταλίπωμεν, αὐτῷ οὖν ἔστω ἑαυτοῦ μέτρον· διὰ δὲ τούτων λύων τὴν ἀπορίαν ταύτην ἐπήνεγκεν ὅτι ἄρα εἴ τις τοιοῦτον ὑπόθετο τὸ ἐν, ἔσται ἴσον τινὶ πάντως τῷ ἑαυτοῦ μέτρῳ· καὶ εἰ μὴ αὐτῶν τὸ ἴσον καὶ τὸ ἐν, διότι τὸ μὲν καθ' αὐτὸ, τὸ δὲ πρὸς τι, δῆλον ὡς ἴσον ὄν τὸ ἐν ἔσται καὶ οὐχ ἐν διὰ τὸ ἴσον οὐχ ἐν ὄν· ὁ γὰρ ἂν αὐτῷ προσθῆ, ἀφαιρῆ τὸ ἐν, ἀναινομένου τοῦ ὡς

(1) B. C. D. ἴσον αὐτῷ εἶναι. — Bekk. rectè : ἴσόν τῷ αὐτὸ εἶναι.

ἀληθῶς ἐνὸς παντός, ἀλλ' οὐ προσθήκην οὐ (1) προστιθέν-
 τος · οὐκέτι μόνον ἔσται μετ' ἄλλου ἐν, οὐδὲ αὐτοῦν,
 ἀλλὰ τι ἐν τὸ μετὰ τοῦ προστιθέντος φανταζόμενον.
 Ἔσται οὖν οὐχ ἐν ἴσον ὄν, καὶν τε ὑπ' ἄλλου τινὸς ἐνὸς
 μετρῆται καὶν τε ὑφ' ἑαυτοῦ· δέδεικται δὲ ὡς οὐδὲν τὸ ἐν
 ἴσον ἔστιν· οὔτε ἄρα ἐν ἔχει μέτρον τὸ ἐν, οὔτε πολλά·
 καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑαυτοῦ μέτρον εἶη (2) ἀνέκφατον
 ἔσται μετροῦν ἑαυτὸ καὶ ὑφ' ἑαυτοῦ μετρούμενον, καὶ
 ἔσται οὐχ ἐν ὡς ἀληθῶς ἀλλὰ δυοειδές (3). Τοῦτο δὲ
 ἡμᾶς ἀνέπειπεν ἀπογνῶναι καὶ ὅτι ἐν ἑαυτῷ ἔστιν, ὧ καὶ
 δῆλον· ὅτι καθ' αὐτὸ μὲν ἀποδοτέον τῷ ἐνί, πρὸς ἑαυτὸ
 δὲ οὐδὲν, ἵνα μὴ διπλασιάσαντες αὐτὸ λάβωμεν καὶ
 ποιήσαντες πεπονηθὸς τὸ ἐν, ἀλλ' οὐκ αὐτοῦν (4) μετ'
 αὐτὸ μέτρον συντεταγμένον ἔσται τοῖς μετρούμενοις
 καὶ ἐν αὐτοῖς ὄν ἑαυτῷ, κάκεινα μετροῦν ὡς τὸν ἀρι-
 θμὸν ἢ μονὰς ἐν τῷ ἀριθμῷ οὔσα· δεῖ δὲ ἐξηρημένον αὐτὸ
 πάντων ὑπάρχειν· καὶ μέρος οὐδὲν ὅσον, ἵνα μὴ ἀτε-
 λέστερον ἢ τῶν ἄλλων ὧν ἔστι μέρος· πᾶν γὰρ μέρος
 ἀτελές. Εἰ οὖν ὡς μέρος τῶν μετρούμενων εἶη μέτρον,
 ἀτελέστερον ἔσται τῶν ἄλλων· οὐκ ἄρα ἐκείνων ἔστι
 μέτρον τὸ ἐν ἐπέκεινα· εἰ ἔστι μέρος ἄλλων τι, ἐν
 ἔσται καὶ οὐκ αὐτοῦν· ἢ γὰρ πρὸς τὰ ἄλλα μέρη δια-
 φερότης τί ἐν αὐτὸ ποιήσει· καὶ γὰρ ἐκείνων ἕκαστον
 μέρος ὄν ἐν τι ἔστι πάντως. Εἰ οὖν μηδὲ ὅλον ἔστι τὸ

(1) Sic Codd.

(3) B. δυοειδές.

(2) A. B. C. D. Indicium lacunulæ. B. εἶη, σχί ἀνέκ-

(4) A. B. C. D. Indicium lacunulæ.

φατον.

αὐτὸ, ἵνα μὴ πεπονθὸς ἦ τὸ ἐν, ὡς ἐν Σοφιστῇ δέδειχε, πολλῷ μᾶλλον μέρος οὐκ ἔστιν, ἵνα μὴ καὶ ἀτελὲς ἦ πρὸς τῷ καὶ πεπονθὸς εἶναι τὸ ἐν. Ἐκ δὲ τούτου φανερόν ὡς οὐκ ἔστι τὸ αὐτὸ ἐν τῶν εἰδῶν τι ἐν· πᾶν γὰρ εἶδος μέρος ἐστὶ τοῦ νοητοῦ παντός, ἀλλ' ἐξήρηται καὶ τοῦ ὄλου νοητοῦ καὶ τῶν ἐν αὐτῷ εἰδῶν μερῶν ὄντων. Ὡς οὖν λέγεται μέτρον αὐτὸ τῶν ὄλων ἢ ὡς τὰ μέτρα πᾶσι χορηγοῦν, οὕτω γὰρ καὶ ἐν ἐπονομάζεται ὡς τῆς ἐνώσεως καὶ τῆς συνοχῆς πᾶσιν αἴτιον, ἐπεὶ καθ' αὐτό γε τούτων οὐδὲν ἔστι. Καὶ πῶς γὰρ ἂν εἴη μέτρον, ἐπέκεινα παντός πέρας ὄν καὶ δρου καὶ ἐνότητος; πᾶν δὲ μέτρον πέρας ἐστὶ τοῦ μετρομένου καὶ ὄρος. Ὅταν οὖν ὁ Πλάτων ἐν Νόμοις μέτρον λέγῃ τὸ θεῖον τῶν πάντων, καὶ πολὺ μᾶλλον ἢ τὸν ἄνθρωπον, ὡς πού τις τολμᾷ τῶν πρὸ αὐτοῦ λέγειν, δεῖ νοεῖν πῶς αὐτὸ εἶναι φησι μέτρον, εἰ περὶ τοῦ πάντων (1) ἐπέκεινα ποιοῖτο τὸν λόγον, καὶ ὅτι (2) ὡς ὀρίζοντα πᾶσι τό τε εἶναι τοῖς οὔσι καὶ τὸ εὔ εἶναι τῶν ἐν ἐκάστοις μέτρων ὄντων προαίτιον. Δηλοῖ γοῦν καὶ ὁ ἐν τῷ Φιλήβῳ Σωκράτης ἐν τῇ ἀπαριθμῆσει τῶν τοιούτων ἀγαθῶν, ἐν τοῖς πρώτοις μετεχομένοις ἀγαθοῖς καὶ οὐπω περατοειδέσι θέμενος μέτρον, ὡς περ καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον, καὶ περὶ ταῦτα εἶναι τὸ πρῶτον εἰπὼν ἀγαθόν, ἀλλ' οὐ τῶν πάντων ἐπέκεινα τῶν ὀπωσοῦν ἢ μικτῶν ἢ περατοειδῶν ἢ τῆς ἀπίρου φύσεως εἶναι λεγομένων, ὥστ' εἰ λέγειν τολμῶη τις ἐκείνο μέτρον, ὡς πάντων ὄν ἐφετὸν, αὐτὸ θήσεται μέτρον·

(1) D. περὶ τοῦ παντός. aliquod subesse videtur.

(2) Sic Codd. Hic mendum

ἄλλ' οὐχ ὡς ὁμοταγές τοῖς ὑπ' αὐτοῦ μετρούμενοις.

«Οὔτε ἄρα ἐνὸς μέτρου μετέχον οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, οὔτε «ἑαυτῷ ποτε ὡς ἔοικεν ἔσται ἴσον, οὔτε ἄλλω· οὔτε (1) «αὐ μείζον οὐδὲ ἔλαττον, οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἑτέρου. α — Παντάπασι μὲν οὕτως.»

Παρατηρητέον (2) ὅπως ἐν τῷ συμπεράσματι κατὰ τάξιν ἀπὸ τῶν προσεχῶς δεδειγμένων ἀνατρέχει διὰ τῶν μέσων ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν προβλημάτων. Οὔτε γάρ, φησιν, ἐνὸς μέτρου μετέχον ἐστὶ τὸ ἐν, τοῦτο δὲ ἦν τὸ ἔσχατον τῶν δεδειγμένων· οὔτε πολλῶν οὔτε ὀλίγων, ταῦτα δὲ ἦν, ἅπερ ἐν τοῖς μέσοις ἐδείκνυμεν· οὔτε τὸ παράπαν τοῦ αὐτοῦ μετέχον, τοῦτο δὲ ἦν ὁ πρώτιστον εἴρηται· δείκνυσι δ' ὅμως ὡς οὐδαμῶς ἐστὶν ἴσον τὸ ἐν, ἔπειτα λοιπὸν αὐτὸ τὸ πρόβλημα, τὸ μῆτε ἴσον εἶναι μῆτε ἄνισον αὐτό. Διεῖλε δὲ τὸ ἄνισον ἐν τῷ συμπεράσματι, μείζον καὶ ἔλαττον εἰπὼν, ἅπερ ὠνόμαζεν ἐν τῇ προτάσει κοινῶς, διὰ τοῦ ἀνίσου παραλαμβάνων, ἀμφοτέρα δεικνύς ἡμῖν καὶ διὰ ταύτης τῆς τάξεως ὅτι ἄρα καὶ τὸ τῶν ἐγκοσμίων θεῶν γένος, οἷς προσήκει τὸ ἴσον τοῦτο καὶ ἄνισον, ἄνω μὲν καὶ κατὰ τὰς ἄκρας αὐτῶν ἠνωμένον ἐστὶ, κάτω δὲ καὶ κατὰ τὸ προῖόν διήρηται καὶ μέχρι τῶν μερικωτάτων προῖόν ἀπὸ τῶν αὐτῶν μέτρων ἐπὶ τὰ πολλὰ, καὶ τὰ ὀλίγα καὶ τὸ ἐν οὐ δεῖ (3)· καὶ μὴ μέτρον ἰσότητι κρατούμενον ἀνακαλύπτει καὶ συνελίσσεται πάλιν ἐπὶ

(1) Bekk. οὐδέ.

(3) Locus hic corruptus vi-

(2) D. Παρατηρητέον ἐν τούτοις. detur.

τὴν ἀρχὴν· ἡ γὰρ ἀνισότης πᾶσα αὐτῶν κρατεῖται πανταχοῦθεν ὑπὸ τῆς ἰσότητος. Δέδεικται ἄρα τὸ ἐν ἐπέκεινα τῶν ἐγκοσμίων θεῶν ἀπάντων, εἴπερ τούτων ἴδιον τὸ ἴσον καὶ ἄνισον. Ὅπως μὲν οὖν τῇ τούτων τάξει προσήκειν φαμέν τὴν ἀντίθεσιν ταύτην, ἐν τοῖς ἐφεξῆς γνωσόμεθα, τοῖς τοῦ Πλάτωνος ῥήμασιν ἐπόμενοι· λάβωμεν δὲ νῦν ἐκ τῶν προῤῥηθέντων τοσοῦτον, ὡς ἄρα τὸ ἐν οὐ δεῖ λέγειν οὔτε κατὰ τὴν ἔνωσιν οὔτε κατὰ τὴν ἀμέρειαν οὔτε (2) κατὰ τὸν τῆς αἰτίας λόγον τῶν μετὰ τὸ ἐν, οὔτε μείζον οὔτε ἔλασσον οὔτε ἴσον· ἐν οἷς γὰρ ἔστι σύγκρισις ταῦτα μόνως ἔχει χώραν· ἔστι δὲ καὶ παραβολὴ τοιαύδε σύγκρισις ἐν οἷς ταυτόν τί ἐστὶν ἐπίτασιν καὶ ἄνεσιν δεδεγμένον· ὅπου δὲ μηδὲν ἐστὶ ταυτόν, πῶς ἂν τι τῶν κατὰ σύγκρισιν ἢ παράθεσιν ὀνομάτων λέγειν εἴη δυνατόν; οὐδ' ἄρα τὰς ὑπερθέσεις ἐπ' ἐκεῖνο τῶν ἄλλων ἀνοιστέον πᾶσιν, ἄς εἰδῆσά τινας αὐτῷ προσφέρειν, ἐθέλοντές τι πλεόν τῶν ἀποφάσεων περὶ αὐτοῦ διδάσκειν, στασιμώτατον αὐτῶν καὶ ἐνεργητικώτατον υμνοῦντες. Καὶ γὰρ τῶν τοιούτων ὑποθέσεων ἐκεῖνο κρείττον ἐστὶ, πᾶν σῶμα δεκτικὸν ὄν ἐκεῖνων ἀφ' ὧν αἱ ὑπερθέσεις, αἵτιοι δὲ πάντως ἐλήφθησαν· τὸ γὰρ μηδὲν λευκὸν οὐκ ἂν τις εἴποι λευκώτατον, καὶ τὸ μηδὲν μέλαν, μελανώτατον· δευτέραι γὰρ αἱ ὑπερθέσεις τῶν ἀπλῶν μεθέξεων.

• Τί δὲ; πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ τὴν αὐτὴν
 • ἡλικίαν ἔχειν τὸ ἐν δοκεῖ τῷ δυνατόν εἶναι; — Τί
 • δὴ γὰρ οὐ; (1)»

(1) B. Decet δὴ.

Μέχρι τῶν ἐγκοσμίων θεῶν προῆλθεν ὁ λόγος, ἀφαν-
 ρῶν ἀπὸ τὰ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ ἐνός διὰ τῶν μέσων γενῶν.
 μᾶλλον δὲ ἵνα σαφέστερον εἶπω, παράγων αἰεὶ τὰ δεύ-
 τερα διὰ τῶν τῶ ἐνὶ προσεχῶν ἀπὸ τῆς ἐξηρημένης (1)
 τῶν ὄλων αἰτίας· μέλλει δὲ ἄρα λοιπὸν, τὴν θεϊάν
 οὐσίαν αὐτὴν τοῦ ἐνός· μᾶλλον δὲ, καὶ ταύτην παρά-
 γειν (2) ἐκ τῆς ἀόρητου τῶν ὄντων ἀτάντων, ἴν' οὕτως
 εἶπω, πηγῆς, δι' ἣν πάντα τὰ θεῖα μετέχει τῆς αἰδιό-
 τητος ταύτης, τὰ τε πρῶτως θεῖα καὶ τὰ ἀπὸ τούτων-
 ἐκθεούμενα. Καθάπερ γὰρ ἀπὸ τῆς μονάδος τῶν ὄντων
 ὑφίσταται πᾶν τὸ ὅπως οὖν ὄν, τό τε ὄντως ὄν καὶ τὸ
 ὁμοιούμενον πρὸς ἐκεῖνο, καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲν οὐκ ὄν,
 διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ὄντως ὄν κοινωνίαν ἀμυδρὰν ἔμ-
 φασιν τοῦ εἶναι παραδεξάμενον (3). Κατὰ τὰ αὐτὰ δὴ
 καὶ ἐκ μιᾶς ἐνάδος πάσης θεότητος, ἥς ἴδιον, εἰ θέμις
 εἰπεῖν, τὸ θεοῦν πάντα κατὰ τινα ὑπεροχὴν ἐξηρημένην
 καὶ ἄφραστον, ὑπέστη πᾶς τε θεῖος ἀριθμὸς, καθ' ὃν
 ἐστὶ τὸ εἶναι, μᾶλλον δὲ προεῖναι (4) τοῖς θεοῖς, καὶ πᾶσα
 ἡ ἐκθεομένη τάξις τῶν ὄντων. Σκοπὸς μὲν οὖν καὶ ταύ-
 της, ὥς περ εἶπομεν, τῆς οὐσίας ἐξηρημένον ἀποφῆναι τὸ
 ἔν· καὶ μοι προσέχειν ἀξιῶ τὸν νοῦν ἐκείνους, οἱ ψυχὴν ἢ
 ἄλλο τι τοιοῦτον εἰρήκασιν τὸ πρῶτον, ὅπως αὐτῶν περι-
 αιρεῖ τὴν ὑπόθεσιν ὁ Παρμενίδης, δεικνύς ὅτι τὸ ἐν ἄδε-
 κτον χρόνου, τὸ δὲ ἄδεκτον χρόνου (5) ψυχὴν ἀδύνατον
 εἶναι· πᾶσα γὰρ μετέχει χρόνου, καὶ χρῆται περιόδοις

(1) C. ἐξηρημένης.

(4) C. προεῖναι.

(2) D. παράγειν.

(5) B. C. D. Deest τὸ δὲ

(3) D. παραδεχόμενον.

ἀδεκτον χρόνου.

ὑπὸ χρόνου μετρούμεναι· τοῦ μὲν δὴ νοῦ κρεῖττον καὶ ἐπέκεινα τὸ ἐν, διότι νοῦς πᾶς κινεῖται καὶ ἔστηκε, τὸ δὲ ἐν δέδεικται μῆτε κινούμενον μῆτε ἰστώως· τῆς δὲ ψυχῆς, διότι πᾶσα ψυχὴ μετέχει χρόνου, τὸ δὲ ἐν δειχθήσεται χρόνου μὴ μετέχον. Ἀλλαμὴν καὶ νοῦς ψυχῆς ἕτερος διὰ τὰ αὐτὰ, χρονικῆς ἐνεργείας καθαρεύων, ὥστε διὰ τούτων τὰς τρεῖς ἀρχικὰς ὑποστάσεις ἔχομεν ἂν γνωρίμους γεγεννημένας· ὅτι δὲ τὸ ἐν χρόνου παντελῶς ἐστὶν ἀμέτοχον, δείκνυσιν ἀποδείξας πρότερον μῆτε νεώτερον αὐτὸ μῆτε πρεσβύτερον μῆτε ἰσῆλικον ἑαυτοῦ μῆτε ἑτέρου τινός· τὸ γὰρ χρόνου μετέχον πᾶν τούτων (1) ἀνάγκη μετέχειν, ὡς τε ἂν τούτων δειχθῆ καθαρεύων τὸ ἐν, ἃ δὴ συμπτώματά ἐστι τῶν χρόνου μετεχόντων πάντων, δεδειγμένον ἐστὶ μηδὲ χρόνου μετέχον· τοῦτο δὴ τὸ δοκοῦν ἄπιστον εἶναι πολλοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς πρὸ (2) αὐτοῦ φυσιολόγοις, οἳ πάντα περιέχεσθαι ὄντο ὑπὸ τοῦ χρόνου· καὶ εἴ τι αἰδιόν ἐστι, τὸν ἄπειρον εἶναι χρόνον, μηδὲν δὲ ἀκαταμέτρητον ὑπὸ τοῦ χρόνου τῶν πάντων εἶναι. Καὶ γὰρ ὥσπερ ἐν τόπῳ πάντα ὄντο εἶναι, σώματα οἰόμενοι πάντα ὑπάρχειν, ἀσώματον δὲ μηδὲν, οὕτω καὶ ἐν χρόνῳ πάντα εἶναι, κινούμενα ὄντα, ἀκίνητον δὲ μηδὲν· συνεῖχε γὰρ τὸν μὲν τόπον ἢ τῶν ἀσωμάτων ἔννοια, τὸν δὲ χρόνον ἢ κίνησις. Ὡς οὖν δέδεικται τὸ ἐν οὐκ ὄν ἐν τόπῳ, διότι μηδὲν ἐν ἄλλῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἀσώματον, οὕτω δείκνυται μηδὲ ἐν χρόνῳ διὰ

(1) B. πάντων.

(2) B. περι.

τούτων τῶν ἐφόδων, καὶ διὰ τοῦτο μηδὲ ψυχὴ μηδὲ ἄλλο τι τῶν χρόνου δεομένων μετεχόντων ἢ κατὰ τὴν οὐσίαν ἢ κατὰ τὴν ἐνέργειαν, ὥστε διὰ τούτων εἶναι δεδευγμένον πάντων ὅτι οὔτε σῶμα τὸ ἐν, οὔτε ψυχὴ, οὔτε νοῦς, τὸ μὲν διότι μὴ ἔστιν ἐν ἄλλῳ, τὸ δὲ διότι μὴ μετέχει χρόνου, τὸ δὲ διότι μὴ κινεῖται καὶ ἔστηκε. Ταῦτα δὴ τοῖς πολλοῖς τῶν ἐξηγητῶν εἰωθότα φιλοσοφεῖσθαι περὶ τοῦ ἐνός· ὁ δὲ πρῶτον θέμενοι φασίν· οὔτε σῶμα εἶναι ἔλεγον οἱ ἀπὸ τῆς Στοᾶς, οὔτε ψυχὴν ἀσώματον, ὡς Ἀναξαγόρας ἔλεγεν, οὔτε νοῦν ἀκίνητον, ὡς Ἀριστοτέλης ὕστερον· οἷς καὶ διαφέρειν τὴν τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίαν τῶν ἄλλων ἐπ' αὐτὸ τὸ ὑπὲρ νοῦν αἴτιον ἀναδραμοῦσαν. Τοιαύτης δ' οὖν προθέσεως οὔσης, ἤδη τὸν ἐπὶ τὸ πεπληθυσμένον τοῦ λόγου πρόοδον ἡμῖν ἐνδεικνύμενος, οὐκ ἠνέσχετο μείναι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς εἰρημένους (1) ἐπὶ τῆς δυάδος, ἀλλὰ τριαδικῶς τὰ ἴδια τῆς τάξεως ταύτης ἀπειριθμήσατο, τὸ πρεσβύτερον, τὸ νεώτερον, τὸ τὴν αὐτὴν ηλικίαν ἔχον, καίτοιγε δυνατόν κἀνταῦθα δυαδικῶς εἰπεῖν, ἰσηλικόν τε καὶ ἀνισηλικόν, ὥσπερ ἐκεῖ τό τε ἴσον καὶ ἄνισον· ἀλλ' ἐκεῖ μὲν προτέραν τὴν δυάδα θεῖς, οὕτως ἀπὸ τῆς τοῦ ἀνίσου διαιρέσεως εἰς τὴν τριάδα κατήντησεν, ἐνταῦθα δὲ ἀπὸ τῆς τριάδος αὐτῆς πεποιήται τὴν ἀρχὴν· ἐκεῖ μὲν γὰρ προηγεῖτο τοῦ πλήθους ἢ ἔνωσις καὶ τὸ ὅλον τῶν μερῶν, ἐπὶ δὲ ταύτης τῆς τάξεως τῶν ὄντων, καὶ τὸ πλήθος ἐκφανέστατόν ἐστι καὶ ἡ εἰς τὰ μέρη διαίρεσις, ὡς φησιν ὁ

(1) D. προειρημένους.

(2) B. ἀρχῆς.

Τίμαιος, ἦν καὶ ἐν τούτοις ὁ Παρμενίδης ἀπαμμοσύμενος ἄρχεται μὲν ἀπὸ τριάδος, πρόεισι δὲ ἄχρι τῆς ἐξάδος· καὶ γὰρ τὸ πρεσβύτερον καὶ τὸ νεώτερον καὶ τὸ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον διπλασιάζεται τῷ ἑαυτῷ καὶ τῷ πρὸς ἄλλο τεμνόμενον. Ὅπως δὲ καὶ ἡ τριάς οἰκεία τῇ τάξει ταύτῃ καὶ ἡ ἐξὰς, οὐκ ἄβηλον· τό τε γὰρ τριφυῆς αὐτῆς ἐξουσίας καὶ ταυτοῦ καὶ θατέρου γεγονός· καὶ τὸ τριδύναμον ἔκ τε τοῦ ἡνιόχου καὶ τοῦ ἵππου συμπεπληρωμένον δηλοῖ τὴν πρὸς τριάδα συγγένειαν αὐτῆς, καὶ τὸ τὴν οὐσίαν ἔχειν ἀρτιοπέριττον ἐξ ἀμφοῖν συμπεπλεγμένην δείκνυσι τὴν πρὸς τὴν ἐξάδα κατὰ φύσιν αὐτῆς οἰκειότητα. Ταῦτα μὲν οὖν βάδια καταμαθεῖν· ἴσως δὲ ἐκεῖνο προσήκει ζητῆσαι πρῶτιστον (1) ἐν τούτοις, τίς ποτε ἄρα ὁ χρόνος οὗτός ἐστιν, οὗ φησὶ ταύτην μετέχειν τὴν τάξιν τῶν ὄντων ἢς ἐξαίρει αὐτὸ τὸ πρῶτον. Οὐ γὰρ τι μικρόν ἐστιν, ἀλλ', ὡς λέγεται, χαλεπὸν τὴν ιδιότητα αὐτοῦ καὶ τὴν φύσιν ἐνδείξασθαι· δηλοῦσι δὲ αἱ τῶν πρὸ ἡμῶν ἐξηγήσεις καὶ αἱ πρὸς ἀλλήλους αὐτῶν διαμάχαι· τοῖς μὲν γὰρ πλείστοις τῶν ταῦτα μεμεριμνηκότων ἤρесе τόνδε τὸν ἐμφανῆ καὶ συνεγνωσμένον χρόνον παραλαμβάνεσθαι νῦν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος, σαφῶς λέγοντος τὸ γίνεσθαι προσήκειν τοῖς χρόνου μετείληχόσιν, οὓς ἐρωτητέον ποῖαν ἔτι σεμνὸν ἢ θαυμαστὸν τὸ τούτου τοῦ χρόνου κρεῖττον ἀποδείκνυσθαι τὸ ἐν, οὐ καὶ αἱ ψυχαὶ κρεῖττους εἰσὶ τοῦ τὰς κινήσεις τῶν αἰσθητῶν χρόνου μετροῦντος αὐταὶ πρὸ σωμάτων οὔσαι, πῶς δὲ ἔτι κατὰ

(1) C. πρῶτιστα.

τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ὁ χρόνος οὗτος καταφάσκειται τοῦ ὄντως ὄντος, ὡς αὐτοὶ φασί, καὶ τῆς νοεράς οὐσίας οὐ προσιεμένης τὸν τοιοῦτον χρόνον· ἅμα γὰρ ἐκείνην τε λέγει (1) περὶ τοῦ ὄντος εἶναι καὶ χρόνον τὸν συνηγνωσμένον· χρόνου γὰρ μέρη τὸ ἦν καὶ τὸ ἔσται, ταῦτα δὲ οὐδὲν προσήκει τοῖς ὄντως οὐσι κατ' αὐτὸν τὸν Τίμαιον. Τοῖς δὲ εἰς ταύτην ἀποβλέψασι τὴν δυσκολίαν, καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν ἀκούουσιν ὅτι χρόνου μετέχει τὸ ἔν, ἐκ' αὐτὸν τὸν πολυῦμνητον αἰῶνα μεταφέρειν ἤρесе τὸν χρόνον, ἵνα δὴ (2) τῷ Πλάτωνι τά τε ἄλλα κατ' ἐπίκρυψιν εἰρησθαι δοκῆ (3)· καὶ ἀπορρήτως ὁ αἰὼν δηλοῦται διὰ τοῦδε τοῦ χρόνου, πρὸς οὓς οὐ χαλεπὸν ἀπαντᾶν (4) ἀντιπαρατείνοντας τὴν τοῦ Πλάτωνος λέξιν, πᾶν τὸ χρόνου μετέχον γίνεσθαι καὶ γεγονέναι λέγουσαν, ὃ μηδέτερον εἰς τὸ ὄντως ὄν καὶ τὰ αἰώνια τῶν πραγμάτων μετάγειν ὁ Τίμαιος παρεκλεύσατο. Τοῖς δὲ καὶ διαιρεῖν ἔδοξε· καὶ τὸν μὲν πρῶτον θεὸν καιρὸν ἀποκαλεῖν, τὸν δὲ δεῦτερον, αἰῶνα· περὶ δὲ τὸν τρίτον, ἐνταῦθα καταλείπειν τὸν χρόνον, ἵνα δὴ χρόνου καὶ αἰῶνος ἐπέκεινα φυλάττηται τὸ ἔν· οἷς συμβαίνει πολλ' ἄττα ἄλλα δυσχερῆ καὶ ὅσα τοῖς πρὸ αὐτῶν ἐξ ἀνάγκης. Οὐδὲ γὰρ ἡ προσθήκη τὸν καιρὸν εἶναι τὸ ἔν ἀφέλοιτο ἂν αὐτοὺς τῆς περὶ τὸν χρόνον τοῦτον ἀγνοίας, πρὸς τῷ καὶ τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν καιρὸν καὶ τὸ μέτρον, ὡς ἐν Φιλήβῳ με-

(1) B. λέγειν.

(2) B. δῦ.

(3) B. δοκᾷ.

(4) D. ἀπαντῆσαι.

μαθήκαμεν, οὐχὶ περὶ τὸ πρῶτον ἀπολιπεῖν, ἀλλὰ περὶ τὸ τῶν μετεχόντων ἐκείνου πρῶτιστον, εἰ καὶ τοῖς Πυθαγορείοις ἔδοξε τὸ πάντων πρῶτον καιρὸν ἀποκαλεῖν δι' ἣν τινὰ ποτε αἰτίαν· καὶ γὰρ εἰ τοῦτο τις προσοῖτο, συγκλώθειν ἀμήχανον τὸν χρόνον καὶ τὸν καιρὸν ἄλλως τε καὶ κατὰ τοὺς μέσον τὸν αἰῶνα τιθεμένους ἀμφοτέρων, καὶ λέγειν μὴ μετέχειν χρόνου τὸ ἐν διότι καὶ ἔστι· μᾶλλον δὲ ἦν τοῦτο περὶ τοῦ αἰωνίου λέγειν ἀληθῶς καὶ περὶ τοῦ αἰῶνος, περὶ δὲ τοῦ ἐνός, ὅτι οὐκ αἰὼν οὐδὲ αἰώνιον. Τοῖς δὲ οὔτε τὸν αἰῶνα λέγειν (1), οὔτε ἐπὶ ταῦτον φερομένοις τὸν συνεχωσμένον χρόνον, ἀλλὰ τινα μεταξὺ φύσιν ἀναζητήσασιν, ἔδοξε τὸ τῆς τάξεως τῆς νοερᾶς αἰτίον, ὅ,τι ποτ' ἔστι, τὸν χρόνον εἶναι τὸν ἐνταῦθα παραδεδομένον· καὶ τὸ μὲν πρεσβύτερον τὴν κατ' οὐσίαν ὑπεροχὴν δηλοῦν, τὸ δὲ νεώτερον τὴν ὑφ᾽ ἑσιν, τὸ δὲ ἐπὶ τῆς ὁμοίας ἰδρυσμένον συστοιχίας, διὰ τοῦ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχοντος. Ἄλλ' οὐδὲ οὗτοι διασαφοῦσι τί τὸ τῆς τάξεως ταύτης αἰτίον, οὐδέ πω ὁ Πλάτων τῷ γίνεσθαι χρῆται καὶ τῷ γεγονέναι, περὶ πραγμάτων γενέσεως μὲν πάσης καθαρευόντων, τάξει δὲ μόνῃ διαφερόντων τοὺς λόγους ποιούμενος. Μήποτε οὖν ἄμεινον κἀνταῦθα τῆς τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν μεμνήσθαι παραδόσεως, ὅτι δὴ περὶ τῶν θεῶν ψυχῶν ὁ λόγος· αὐταὶ γὰρ ἐκθεοῦνται τῷ μετέχειν ἀεὶ τῶν θεῶν, ταύταις δὲ προσήκει χρόνος ὁ πρῶτιστος, οὐχ ὁ προελθὼν εἰς τὸ ἐμφανές, ἀλλ'

(1) Sic Codd. Leg. aut λέ- tale aliquid.

γούσιν aut λέγειν εἰώθασιν, aut

ὁ ἀπόλυτος καὶ ἄσχετος, καθ' ὃν αἱ περίοδοι πᾶσαι μετροῦνται τῶν ψυχῶν, καὶ περὶ τὸ νοητὸν χορεῖται καὶ ἀνακυκλήσεις. Ἄνωθεν γὰρ ἄρχεται μιμούμενος τὸν αἰῶνα τῶν πάντων περιεκτικόν, καὶ συνέχει πᾶσαν κίνησιν, εἴτε ψυχικὴν εἴτε ζωτικὴν εἴτε ὀπωσοῦν ὑφίστασθαι λεγομένην, καὶ ἀνελίττει καὶ τελειοῖ, καὶ ἔστι νοῦς μὲν αὐτὸς κατ' οὐσίαν, χορεῖται δὲ ταῖς θεαῖς καὶ τῆς περὶ τὸ νοητὸν ἀπείρου κινήσεως αἴτιος, δι' ὧν ὁ καὶ ἐν ταύταις ἐστὶ τὸ πρεσβύτερον καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγον. Καὶ ταῦτα πάντα διχῶς· τό τε γὰρ πρεσβύτερον ἐν αὐταῖς πρὸς μὲν ἑαυτὰς, καθόσον ταῖς κρείττοσιν ἑαυτῶν δυνάμεσι μᾶλλον ἀπολαύουσι τῆς ἀπειρίας τοῦ χρόνου καὶ πλέον αὐτοῦ μετέχουσιν· οὐ γὰρ τῆς (1) ὁμοίας πληροῦται τελειότητος ἀπὸ τῶν θειοτέρων κατὰ πάσας ἑαυτῶν δυνάμεις, ἀλλὰ ταῖς μὲν πλέον, ταῖς δὲ ἐλάττονας· τὸ δὲ πλείονος χρόνου μετέχον πρεσβύτερόν φαμεν· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα, καθόσον αἱ μὲν αὐτῶν τὴν ὄλην ὑποδέχονται (2) τοῦ χρόνου μέτρησιν, καὶ τὴν πᾶσαν ἔκτασιν τὴν εἰς τὰς ψυχὰς προϊούσαν· αἱ δὲ μερικωτέρας μετροῦνται (3) περιόδοις. Πρεσβύτεραι οὖν ὧν ἡ περίοδος ὀλιγωτέρα καὶ ἐπὶ χρόνον πλείω ἔκτεινομένη. Καὶ δὴ καὶ τὸ νεώτερον ἄνω μὲν οἶον πολιοῦμενον τῷ (4) συνεκτείνειν ἑαυτὸ πρὸς τὴν ὄλην τοῦ χρόνου δύναμιν, κάτω δὲ ἔτι νεάζον τῷ μερικώτερον ἀπολαύειν τοῦ χρόνου· ὡς δὲ πρὸς τὰ ἄλλα κατὰ τὴν ὕφεισιν τῆς ἐνεργείας· τὸ γὰρ δι' ἐλάττονος περι-

(1) D. ἀπὸ τῆς ὁμοίας.

(3) D. καταμετροῦνται.

(2) C. ἀποδέχονται.

(4) B. τὸ συνεκτείνειν.

ὁδου μετρουμένην ἔχον τὴν ἑαυτοῦ περιφορὰν νεώ-
 τερόν ἐστι τοῦ διὰ πλείονος. Τό γε μὴν τὴν αὐτὴν
 ἡλικίαν ἄγον ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις οὐκ ἀδύνατον,
 ὅπως ἐνὶ τῶν συστοίχων θεωρητὰς (1) πραγμάτων, ἐφ'
 ὧν ἡ αὐτὴ μέθεξις καὶ τὸ αὐτὸ τῆς τελειότητος μέτρον.
 πᾶσα δὲ θεία ψυχὴ καὶ καθ' ἕτερον χρόνον αὐτῶν ἡ
 περίοδος μετρήται, καθ' ἕτερον δὲ τοῦ ἐξημιμένου σώ-
 ματος ἑαυτῆς, ἀλλ' ἔχει τὴν ἴσην ἀποκατάστασιν, αὐτὴ
 δὲ κατὰ τὸν αὐτῆς αἰεὶ χρόνον, καὶ καθ' ἕτερον κατὰ τὸν ἑαυ-
 τοῦ· διὸ πάλιν ἰσηλικὸς ἐστὶν ἑαυτῇ τε καὶ ἐκείνῳ κατὰ
 τὸ ἀνάλογον. Οὐκ ἄρα ἐπὶ τὸν συνηνωμένον χρόνον
 ἀναγκασθησόμεθα καταφεύγειν διὰ τὸ γίνεσθαι τοῦτο
 καὶ γεγενῆσθαι· καὶ γὰρ ταῦτά ἐστιν ἐν ταῖς περιόδοις
 τῶν θείων ψυχῶν, οὐδ' αὖ ἐπὶ τὸν αἰῶνα καταβησό-
 μεθα διὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν καταφάσκουσιν τὸν
 χρόνον· πᾶσαν γὰρ ἐκεῖ φαμέν κατὰ τὸ ἐξῆς παραδε-
 δόσθαι τὴν τοῦ ὄντος πρόοδον ἀνωθεν ἀπὸ τῶν νοητῶν
 μονάδων διὰ τῶν νοερῶν τάξεων καὶ ὑπερκοσμίων καὶ
 ἐγκασμίων ἐπὶ τὴν ἐκθεουμένην ἀσώματον οὐσίαν κατ-
 αντήσασθαι. Ἐπόμεθα γὰρ μὴν τῷ Πλάτῳ καὶ ἐν Τι-
 μαίῳ τὸν χρόνον πᾶσι μέτρον ἀποφνηαμένῳ ζωῆς
 μεταβατικῆς, καὶ τὴν ψυχὴν ἀρξασθαι θείας ζωῆς καὶ
 ἔμφορος βίου πρὸς τὸν σύμπαντα χρόνον· καὶ ἐν τῷ
 Φαίδρῳ τὸ ὄν αὐτὰς λέγοντι καθορᾶν, διότι χρονικῶς
 ἀλλ' οὐκ αἰωνίως ὁρῶσι. Καὶ οὐδὲν δεησόμεθα τὸ
 πρεσβύτερον καὶ νεώτερον καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγον

(1) Sic Codd. Forte θεωρητὸν.

ἐπὶ τάξεως ἀκούειν καὶ τῆς κατὰ τὸ αἴτιον καὶ αἰτια-
τὸν διαφορᾶς, οὐδὲ ζητεῖν τί τὸ τῆς τάξεως ἐκείνης
αἴτιον, ἀλλ' αὐτοφυῶς ἐπὶ τῶν χρονικῶν μέτρων τὰ τοι-
αῦτα παραλαμβάνομεν (1) τῶν τε μειζόνων καὶ ἐλατ-
τόνων· καὶ τῶν ἄλλοις ὁμοστοίχων.

« Ὅτι πού ἡλικίαν μὲν τὴν αὐτὴν ἔχον ἢ αὐτῶ (2) ἢ
« ἄλλῃ ἰσότητος χρόνου καὶ ὁμοιότητος μεθέξει, ὣν ἐλέγο-
« μεν οὐ μεταῖναι τῶ ἐνί, οὔτε ὁμοιότητος οὔτε ἰσότητος.
« — Ἐλέγομεν γὰρ οὖν. »

Ἐπαρ. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐμπροσθεν ἀντιθέσεων
πρῶτον εἰδείξεν οὐχ ὅμοιον τὸ ἐν, εἶτα ὅτι οὐκ ἀνόμοιον,
καὶ πάλιν ὅτι οὐκ ἴσον, εἶτα ὅτι οὐκ ἄνισον, οὕτω
καὶ ἐπὶ τούτων τῶν προβλημάτων πρῶτον δείκνυσιν
ὅτι οὐκ ἰσηλικον τὸ ἐν, εἰθ' οὕτως, ὅτι οὔτε πρεσβύ-
τερον οὔτε νεώτερον, οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἄλλου. Δεῖ γὰρ
δειχθῆναι τὸ ἐν ἐπέκεινα καὶ τῆς θείας πάσης ψυχῆς
πρὸ τῶν ἄλλων ψυχῶν, ὡς δέδεικται πρὸ τῶν ὅντως
όντων καὶ αἰτίων πάντων. Καὶ οὐ διὰ τοῦτο ἀπαιτη-
τίον τὰς αἰτίας αὐτὸ περιέχειν τῶν πάντων, καὶ εἶναι
διὰ τοῦτο πλῆθος· ἔστι γὰρ πᾶν αἴτιον μιᾶς ιδιότη-
τός τινος αἰτίον, ὅλον τὸ αὐτοζῶον τοῦ ζώου μόνον εἶναι
αἴτιον, καὶ ἕκαστον ὡσαύτως τῶν νοητῶν. Καὶ τὸ ἐν
οὖν αἴτιον ἐνάδων ἐστὶ καὶ ἐνώσεως τοῖς πᾶσι καὶ
πάντα ἐκείθεν, ὡς ἢ ἐνάδες ὄντα ἢ ἐκ τινων ἐνάδων·
καὶ γὰρ τὸ ὄν αὐτὸ καὶ πᾶν ἀπλῶς ἢ ἐν ἐστὶν ἢ ἐκ
τινων ἐνάδων· εἰ γὰρ ἠνωμένον, δῆλον ὡς ἐκ τινων

(1) C. παραλαμβάνοντες.

(2) Bekk. ἑαυτῶ.

ἐστὶ· ταῦτα δὲ εἰ μὲν ἐνάδες, δῆλον τὸ συμβαῖνον· εἰ
 δὲ ἠνωμένα, πάλιν εἰς τὰ ἐξ ὧν ἐστὶ μεταβατέον, καὶ
 ἢ ἐπ' ἄπειρον ἢ εἰς τινὰς ἐνάδας καταληκτέον, ἐξ ὧν
 τὸ ἠνωμένον ἐστὶν ὡς ἐκεῖ στοιχείων. Ἀφ' ὧν καὶ λά-
 βοις ἂν ὅτι πάντα τὰ πράγματα ἢ ἐνάδες εἰσὶν ἢ ἀριθ-
 μοί· τὸ γὰρ μὴ ὄν ἐνάς ἀλλ' ἠνωμένον, εἴπερ ἐστὶν
 ἐκ τινῶν ἐνάδων πεπερασμένων, ἀριθμὸς ἐστὶ, καὶ οὐ-
 τος ἂν εἴη πρῶτος ἀριθμὸς ἐξ (1) ἀδιαίρετων ὑποστά-
 ἐκάστη γὰρ ἐνάς ἀδιαίρετος· ὁ δὲ τῶν ὄντων ἀριθμὸς
 καὶ ἐξ ὄντων, οὐκ ἐξ ἀδιαίρετων· ὥστε εἴτι μὲν αἴτιον
 τῶν ὄντων, εἰκότως, οὐ πάντων ἐστὶν αἴτιον, εἴτι δὲ
 τῶν ἐνάδων ἐξ ὧν τὰ πάντα, εἰκότως πάντων αἴτιον·
 οὐδὲν γὰρ ἐστὶν ὃ μὴ ἔστιν ἐνάς ἐξ ἐνάδων. Οὐκ ἄρα δεῖ
 πάντων αἰτίας ἐν (2) τῷ ἐνὶ λέγειν, εἰ δὲ μὴ τοῦτο λέ-
 γοντας, τινῶν αἴτιον ἠγεῖσθαι τὸ ἐν ὡς τῶν ἐνάδων
 αἴτιον, εἴπερ πάντως ἐκ τούτων ὑφέστηκεν. Ἐπειδὴ
 τοίνυν καὶ τῆς θείας ψυχῆς ἐστὶν αἴτιον, καθόσον καὶ
 ταύταις ἢ ὑπόστασις ἐστὶν ὡς πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐξ ἐνά-
 δων, εἰκότως ἐπέκεινα αὐτὸ δεῖ δειχθῆναι καὶ ταύταις·
 καὶ γὰρ αἱ θεῖαι ψυχαὶ καθόσον μὲν εἰσι νοεραὶ, νοῦν
 ἔχουσιν αἴτιον, καθόσον δὲ οὐσίαι, τὸ ὄν, καθόσον δὲ
 ἐνοειδεῖς, τὸ ἐν, ἀπ' ἐκείνου λαβοῦσαι τὴν ὑπόστασιν,
 ἢ ἐκάστη πληθὸς ἐστὶ τινῶν ἐνάδων, καὶ τούτων μὲν
 ὡς στοιχείων· ἔχει δὲ καὶ ἐκάστη ἐνίζον τὸ πλῆθος ἐν,
 διὸ καὶ ὅλον ὃ τι ἐστὶν ἐκάστη, καὶ οὐχὶ πλῆθος ἀσύν-
 τακτον. Ὅτι δ' οὖν καὶ τούτων ἐπέκεινα τὸ ἐν, διὰ τῶν

(1) D. ἐξ ἀδιαίρετων.

(2) D. ἐν τῷ ἐνὶ εἶναι λέγειν.

προκειμένων ἀποδείκνυται ἐφόδων· οὐ πᾶσαι γε μὴν ἀποδείξεις ἐκ τε ἰσότητος καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου καὶ ἀνομοίου, διότι τὸ ἰσηλικον καὶ ὀμηλικον λέγεται καὶ τὰ ἀντικείμενα τούτοις, πάλιν ἀπὸ τῶν αἰτίων προῖοῦσαι τῆς θείας ψυχῆς τῶν τε γεννητικῶν καὶ τῶν προσεχῶς αὐτῶν ἐκθεωτικῶν, δι' ὧν μίσεων καὶ τῶν πρωτίστων ἐξήρτηται θεῶν καὶ αὐτοῦ μετέχουσι τοῦ ἐνός. Τὸ μὲν γὰρ ἴσον καὶ ἄνισον τῶν ἐγκοσμίων ἂν εἴη ἴδια θεῶν, παρ' ὧν αἱ θεῖαι ψυχαὶ πάντως ἐκθεοῦνται· νοῦν γὰρ θεῖον λαβοῦσαι θεῖαί εἰσιν, ὡς ἐν Νόμοις ἠκούσαμεν· τὸ δὲ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον ἐκ τῶν ἀφωμοιωτικῶν, ὧν περ αἱ ψυχαὶ μετέχουσι πρώτως· αὗται γὰρ εἰκόνες πρώται τῶν ὄντων εἰσιν, οἷον ψυχαὶ εἰκόνες οὔσαι πάντως ἀπὸ τούτων ὑφιστασίν, ὥστε εἰκότως διὰ τε ἰσότητος καὶ ὁμοιότητος χαρακτηρίζεται τὸ ἰσηλικον καὶ ἀνισηλικον, καὶ τὸ ὀμηλικον καὶ τὸ ἀνομηλικον. Ἄλλ' ὅπως μὲν δείκνυται τὸ μῆτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου του, μῆτε νεώτερον εἶναι τὸ ἐν, μικρὸν ὕστερον ἐξετάσομεν· ὅπως δὲ ὅτι οὐκ ἰσηλικον ἑαυτῷ ἢ ἄλλῳ, νῦν σκεπτέον. Τὸ ἐν δὴ, φησιν, οὔτε πρὸς ἑαυτὸ οὔτε πρὸς ἄλλο μετέχει τοῦ τε ἴσου καὶ τοῦ ὁμοίου· δέδεικται γὰρ ἀμφοτέρα· πᾶν δὲ τὸ ἰσηλικον, εἴτε πρὸς ἑαυτὸ ἢν τοιοῦτον εἴτε πρὸς ἄλλο, μετέχει τοῦ τε ἴσου καὶ τοῦ ὁμοίου πρὸς ὃ καὶ ἐστὶν ἰσηλικον· τὸ ἐν αὐ(1) οὔτε ἑαυτῷ φατέον οὔτε ἄλλῳ τινὶ τῶν πάντων ἰσηλικον· δεῖ γὰρ ἀμφοῖν εἰς (2) τὴν καθ'

(1) B. οὐν.

(2) B. Doest εἰς.

ἡλικίαν ταυτότητα καὶ τοῦ ἴσου καὶ τοῦ ὁμοίου· τά τε γὰρ τοῦ ἴσου χρόνου, εἰ μὴ καὶ ὁμοίως ἔχη, τὴν αὐτὴν ἡλικίαν οὐκ ἂν ἄγειν (1) λέγοιτο. Οὐκ οὖν οὐδὲ ἄνθρωπος τριακοντούτης ἰσηλικός ἐστι φείνικι τριακοντούτη· κωλύει γὰρ οὐδὲν τὸν μὲν ἤδη πρεσβύτην εἶναι, τὸν δὲ νεώτερον, διότι ὁ μὴδὲ σύμπας βίος ὁ αὐτὸς ἀμφοῖν· καὶ τὰ ὅμοια ἀλλήλοις, εἰ μὴ καὶ τὸν (2) ἴσον εἴη βεβιωκότα χρόνον, οὐκ ἂν ἔχοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν· πρεσβύτης γὰρ ἄνθρωπος ἴπκω πρεσβύτη δῆλον ὁμοιός ἐστιν, ἀλλ' οὐκ ἰσηλιξ· ἡ γὰρ οἴμαι χρόνου ἰσότης οὐ ποιεῖ ταυτότητα τῆς ἡλικίας. Ἀμφότερα ἄρα συλληπτέον, τό τε ὁμοιον καὶ τὸ ἴσον, εἰς τὸ καθ' ἡλικίαν ταυτόν· διὸ καὶ τὸ μὲν ἰσηλικὸν ὀνομάζεται, τὸ δὲ ὁμηλικόν· τὸ μὲν ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ (3) τοῦ χρόνου πληθὸς ἰσότητος, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς κατὰ τὸ (4) τῆς ἡλικίας εἶδος ὁμοιότητος, καὶ οὕτω μὲν φυσικῶς. Ἔτι δὲ κάλλιον εἴποις ἂν, ὅτι τούτων τῶν δύο τάξεων (5) ἐξήρηται προσεχῶς ἡ θεία πᾶσα ψυχή, καὶ διὰ τούτων ὁμοιοῦται τοῖς θείοις, καὶ ἀνάγεται καὶ ἐκθεοῦται καὶ μετέχει τοῦ ἐνός, ὡς μὲν ἐκθεουμένη, τῶν ἐγκοσμίων δεομένη θεῶν τῶν ἐκθεοῦντων αὐτὴν, ὡς δὲ εἰκαζομένη, τῶν ὑπερκοσμίων, οὓς καὶ πρώτους ἀφομοιοῦν πάντα τοῖς οὖσιν ἐλέγομεν. Ἐκεῖθεν οὖν καὶ ἡ ἰσότης καὶ ἡ ὁμοιότης ἐφήκει τοῖς τὴν ἡλικίαν ἄγουσι· καὶ γὰρ τὸν χρόνον ἀμφότεραι γεννώσιν αἱ τάξεις, αἱ μὲν ὡς πρῶται ἐλάμπουσαι τοῖς ἐν τῷ κόσμῳ τῷδε χρόνου μετέχου-

(1) A. οὐκ ἀνάγκη λέγοιτο.

(4) B. Deest τὸ.

(2) B. τὸ ἴσον.

(5) D. τῶν διατάξεων.

(3) B. Deest τὸ.

σιν, αἱ δὲ ὡς πρώτων εἰκόνων οὐσῶν τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου μετεχομένων, μᾶλλον δὲ ὡς πρώτης εἰκόνος ὄντος τοῦ χρόνου, καθάπερ καὶ ὁ Τίμαιός φησι· πρὸ γὰρ τῶν ὑπὸ τοῦ χρόνου μετρουμένων (1) ἐστὶν εἰκὼν ὁ χρόνος αὐτὸς τοῦ αἰῶνος, ὡς ἐκεῖνός φησι.

« Καὶ μὴν καὶ ὅτι ἀνομοιότητός τε καὶ ἀνισότητος
 « οὐ μετέχει, καὶ τοῦτο ἐλέγομεν. — Πάνυ μὲν οὖν. —
 « Πῶς οὖν οἶόν τε ἔσται τινὸς ἢ πρεσβύτερον ἢ νεώτε-
 « ρον εἶναι, ἢ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν τῷ, τοιοῦτον
 « ὄν; — Οὐδαμῶς. — Οὐκ ἄρα ἂν εἴη νεώτερον, οὐδὲ
 « πρεσβύτερον, οὐδὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον τὸ ἓν,
 « οὔτε αὐτῷ οὔτε ἄλλῳ. — Οὐ φαίνεται. »

Τὰ λοιπὰ προβλήματα διὰ τούτων ἀποδείκνυται τῶν ῥημάτων ὡς οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερόν ἐστι τὸ πρῶτον οὔτε ἑαυτοῦ οὔτε ἄλλου τινός, ἢ δὲ ἀπόδειξις ἀπὸ τῶν ἀντικειμένων τοῖς προειρημένοις, τῆς ἀνομοιότητος λέγω καὶ τῆς ἀνισότητος, τοιόνδε τινὰ προαγομένην τρόπον· τὸ ἓν οὔτε ἄνισον ἑαυτῷ ἐστὶν ἢ ἄλλῳ, οὔτε ἀνόμοιον, ἃ δὴ πρότερον προαποδέδεικται· πᾶν δὲ τὸ πρεσβύτερον εἴτε ἑαυτοῦ εἴτε ἄλλου ἄνισόν ἐστι κατὰ χρόνον, καὶ ἀνόμοιον ἐκεῖνῳ οὐ ἂν ἢ νεώτερον ἢ πρεσβύτερον· τὸ ἄρα ἓν οὔτε νεώτερον οὔτε αὐτοῦ οὔτε ἄλλου οὔτε πρεσβύτερον· τὸ μὲν γὰρ τῆς κατὰ χρόνον ἀνισότητος μὴ μετέχον καὶ ἀνομοιότητος οὐ κωλύεται καθ' ἕτερον τρόπον ἄνισον εἶναι καὶ ἀνόμοιον. Οὐκ οὖν ἐν τοῖς αἰωνίοις ἐστὶν ἢ κατὰ χρόνον ἀνισότης

(1) D. καταμετρουμένων.

καὶ ἀνομοιότης, ἔστι δὲ ὁμοῦς ἄλλως καὶ εὐ κατὰ χρόνον ἐν τοῖς πλῆθεσιν αὐτῶν καὶ ἐν ταῖς δυνάμεσι· τὸ δὲ μηδαμῶς τοῦ ἀνίσου καὶ τοῦ ἀνομοίου δεκτικόν, δῆλον ὡς οὐδ' ἂν τῆς-κατὰ χρόνον ἀνισότητος μετέχοι καὶ ἀνομοιότητος. Πολλῶν ἄρα μᾶλλον τὸ ἐν ἐξήρηται τῆς κατὰ χρόνον ἐνεργούσης θείας οὐσίας, ὅση δὴ καὶ τῶν αἰτίων αὐτῆς ὑπερέχει τῶν τελειωτικῶν· τοῦτο γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐνδείκνυμενος προσέθηκε τὸ, τοιοῦτον ὄν· τὸ γὰρ ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος ἐπέκεινα πῶς ἂν μετέχοι τῶν ὁμοιότητος καὶ ἀνομοιότητος μετεχόντων; καὶ τὸ ἰσότητος καὶ ἀνισότητος ἐξηρημένον πῶς ἂν συντάττοιτο τοῖς μερικῶς (1) τούτων μετεληφόσι; τὸ γὰρ κατὰ χρόνον ἄνισον καὶ ἴσον οὐ πάσης μετέσχε τῆς τοῦ ἀνίσου τε καὶ ἴσου δυνάμεως. Συμπεραναίμενος δὴ οὖν καὶ ταῦτα τὰ λοιπὰ δύο προβλήματα, τὸ μῆτε πρεσβύτερον εἶναι μῆτε νεώτερον τὸ ἐν, ἐπάγει κοινὸν συμπέρασμα τῆς τριάδος ταύτης· ὡς ἄρα οὔτε πρεσβύτερόν ἐστιν οὔτε νεώτερον οὔθ' ἑαυτοῦ οὔτε ἄλλου τὸ ἐν οὔτε τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον, συναιρῶν τὸ πλῆθος ὅλον εἰς μίαν καὶ κοινὴν ἀρχὴν· προσθεῖς δὲ καὶ τὸ οὔθ' ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ, καὶ τὴν εἰς ἐξ διαίρεσιν ἡμῖν παραδέδωκεν, καὶ τὴν διὰ τῆς τριάδος ἄνοδον ἐπὶ τὴν δυάδα τὴν θεῖαν δεδήλωκε· διὰ δυάδος δὲ ἡμῖν πάσας τὰς τάξεις παραδοὺς τὰς θείας, ἐνταῦθα διὰ τριάδος πεποιήται τὴν ἐκφανσιν τῆς θείας ψυχῆς, καὶ εἶπομεν δι' ἣν αἰτίαν. Ἴν' οὖν πάλιν δυαδικῶς καὶ ταύτην ὑφειστώσαν θεωρήσωμεν, τὸ οὔθ' ἑαυτῷ οὔτε ἄλλῳ προσέθηκεν ἐν τῷ συμπεράσματι.

(1) C. μερικώτερον.

« Ἄρ' οὖν οὐδὲ ἐν χρόνῳ τὸ παράπαν δύναιτο ἀν. εἶ-
 « ναι τὸ ἐν, εἰ τοιοῦτον εἶη· ἢ οὐκ ἀνάγκη ἐάν τι ἢ ἐν
 « χρόνῳ, αἰεὶ αὐτὸ αὐτῷ πρεσβύτερον γίνεσθαι; —
 « Ἀνάγκη. »

Μετὰ τὴν τριάδα τὴν πρώτως θεωρουμένην ἐπὶ τῆς
 θείας ψυχῆς ἐθέλει καὶ πᾶσαν χρονικὴν μέθεξιν ἀπο-
 φῆσαι τοῦ ἐνός. Ἔστιν οὖν ἡ ἀπόδειξις τοιαύτη· τὸ ἐν
 οὔτε πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἐστὶν οὔτε νεώτερον οὔτε ἰσ-
 ἠλικον, ὥσπερ δέδεικται· πᾶν δὲ τὸ χρόνου μετέχον
 ἑαυτοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν ἅμα καὶ νεώτερον καὶ ἰσῆλι-
 κον· τὸ ἄρα ἐν οὐ μετέχει χρόνου. Καὶ πῶς γὰρ ἐν
 τοῦ ὅλου χρόνου καὶ αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος ἐξηρημέναν
 μερικῶν τιμῶν ἀπ' αὐτοῦ μετέχει περιοδικῶν μετρήσεων;
 καὶ τοι καὶ τοῦτο ζητήσεως ἄξιον, πῶς οὐκ αἰῶνος ἐπ-
 ἔκεινα τὸ πρῶτον ἐδείξεν ἀλλὰ χρόνου μόνον· κωλύε-
 ται γὰρ οὐδὲν πρὸ χρόνου παντός ὑφ' ἑστῶς εἶναι αἰῶ-
 νιον, ἢ καὶ τοῦτο τότε δείξει προελθὼν ὁ λόγος, ὅταν
 αὐτὸ δείξῃ μηδὲ τοῦ ἔστιν ἀνεχόμενον, καὶ πολλῶν πλέον,
 ὅταν μηδὲ τοῦ ἐνός τοῦ σὺν τῷ ἔστι· πᾶν γὰρ τὸ αἰ-
 ώνιον ἅμα τῷ ἔστιν ὑφ' ἑστῆκεν, εἴπερ τὸ αἰεὶ εἶναι προσ-
 ἦκει τοῖς αἰωνίοις. Νῦν δὲ ἐπειδὴ τὴν ἀρχὴν πεποιήται
 τῶν ἀποφάσεων ἀπὸ τῶν πολλῶν, ἃ δὴ μετὰ τῶν
 νοητῶν ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ (1) καὶ ὁ αἰὼν, εἰκότως τῶν μὲν
 χρόνου μετεχόντων δείκνυσι τὸ ἐν ἐξηρημένον καὶ χρό-
 νου παντός· τὸν δὲ αἰῶνα καὶ τὰ αἰώνια σεσίγηκε, καὶ
 τοι γε ἀμφοτέρων μέτρων ὄντων, τοῦ μὲν ἐν τοῖς οὔσι,

(1) Sic Codd. scribendum videtur κα.

τοῦ δὲ ἐν τοῖς γιγνομένοις, καὶ ὄντων καὶ αἰωνίων πολ-
 λῶν καὶ χρόνων, τὸ πρῶτον ὑπὲρ πάντα τὰ μέτρα ταῦτα
 ἐστὶ, δι' αὐτὴν τὴν ἐνότητα, πάντων ὄν μέτρων καὶ
 τῶν αἰώνων καὶ τῶν χρόνων, παρ' ᾧ τὸ μετρεῖσθαι
 τοῖς οὖσιν ὑπάρχει καὶ τοῖς γιγνομένοις. Εἰ δὲ βούλει
 καὶ ταῦτα λεγέσθω πρὸς τὴν προκειμένην ζήτησιν, ὅτι
 δείξας τὸ ἐν μὴ ἐστῶς ἐν τοῖς ἐμπροσθεν, ἔχει καὶ ὅτι
 οὐκ αἰώνιον, οὐδ' αἰών· μένει γὰρ ἐν ἐνὶ καὶ αἰών, καὶ
 πᾶν τὸ αἰώνιον ἔστηκεν ἐν τῷ αὐτῷ. Δι' ἐκείνων τοί-
 νυν δεδειγμένον, εἰκότως οὐκ ἠξιώται λόγου χωρὶς. Μή
 ποτε οὖν, φαίη ἄν τις, χρόνου μὲν οὐδαμῶς ἐστὶ μετ-
 ἔχον τὸ ἐν, χρόνος δὲ ἐστὶν αὐτό· καὶ γὰρ οἱ Πυθαγό-
 ριοι καιρὸν αὐτὸ προσηγόρευον, καὶ Ὀρφεὺς χρόνον ἀπο-
 καλεῖ τὸ πρῶτιστον. Χρόνος μὲν οὖν ἐστὶν ἵνα μὴ μέτρι
 ψυχῶν καὶ ὄλοις τῶν κινουμένων ἢ ἀπ' αὐτοῦ καθήκη
 τελειότης· τὰ γὰρ αἰώνια κρείττω τῶν κατὰ χρόνον
 ἐνεργούντων ἐστὶ, καὶ οὐ τῶν μὲν χειρόνων ἐστὶν ὑπο-
 στατικόν, τῶν δὲ κρείττόνων ἀναίτιον· καιρὸς δὲ ἐκα-
 λεῖτο παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ὅτι οὐ καὶ τοῦ δέον-
 τος αἰτίος ἐστὶν· ὁ γὰρ καιρὸς τοιοῦτος νέμων ἐκάστη
 κατὰ τὸ πρόσφορον τὴν αὐτῷ προσήκουσαν ὠφέλειαν.
 Εἴρηται δὲ ἐμπροσθεν ὅπως κατὰ Πλάτωνα καὶ ὁ και-
 ρὸς τῶν μετὰ τὸ πρῶτον ἐστίν, ἐκ τῶν ἐν Φιλήβῳ κε-
 κηρυγμένων, χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφέως ὀνομάζεται κατὰ
 δὴ τινα θαυμαστὴν ἀναλογίαν. Γενέσεις γὰρ ὁ Θεολόγος
 τῶν ἀγεννήτων μυστικὰς παραδοῦς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς
 ἐκφάνσεως τῶν θείων, χρόνον σύμβολικῶς ὠνόμασεν·
 ὅπου γὰρ γενέσεις ἐκεῖ καὶ χρόνος· ἢ τε γὰρ τῶν αἰσθη-

τῶν γέσεις κατὰ χρόνον ἐστὶ τὸν ἐγκόσμιον, καὶ ἡ τῶν ψυχῶν κατὰ τὸν ὑπερουράνιον, καὶ ἡ τῶν αἰδίων κατὰ τὸ ἐν, ἐπειδὴ καὶ ταύτην γέννησιν κεκλήκαμεν τὴν ἀπόρρητον αὐτῶν ἐπικρύπτοντες πρόοδον. Ὡσπερ οὖν τὴν ἄγρυπνον τῶν θείων ἐνέργειαν τὴν χωριστὴν ἀπὸ τῶν προνοουμένων ὕπνον αὐτῶν ἀνεχόμεθα καλοῦντων, καὶ δεσμὸν τὴν ἔνωσιν, καὶ λύσιν τὴν πρόοδον, οὕτω καὶ χρόνον καὶ γέσεις τοῖς ἀχρόνοις καὶ ἀγεννήτοις προσαγόντων, ἀνεκτέον τοῦ Πλάτωνος τὸν συνεγνωσμένον χρόνον τοῦ ἐνὸς ἐν τούτοις ἀπαφάσκοντος.

« Οὐκοῦν τό γε πρεσβύτερον αἰεὶ νεωτέρου πρεσβύτερον; — Τί μὴν; — Τὸ πρεσβύτερον ἄρα ἑαυτοῦ γιγνόμενον καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ ἅμα γίγνεται, εἴπερ μέλλει ἔχειν ὅτου πρεσβύτερον γίγνεται. — Πῶς λέγεις; — Ὡδε. »

Βούλεται μὲν κατασκευάσαι διὰ τούτων τε καὶ τῶν ἐξῆς ὅτι πᾶν τὸ χρόνου μετέχον πρεσβύτερόν ἐστι καὶ ἰσηλικὸν ἑαυτῷ· τοῦτο δὲ βουλόμενος, ἀναγκαίως προαποδείκνυσιν ὅτι αὐτό τι ἑαυτοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν· ἢ δὲ αὐτὸ ἑαυτοῦ πρεσβύτερον, δῆλον ὅτι καὶ ἑαυτοῦ νεώτερόν ἐστιν· πρὸς γὰρ ἑαυτὸ καλεῖται νεώτερον ἅμα καὶ πρεσβύτερον. Δόξεις δ' ἂν ἀπορώτατος (1) εἶναι, καὶ, ἴν' εἴπω, σοφιστικὸς πῶς οὗτος ὁ λόγος. Πῶς γὰρ αὐτό τι ἑαυτοῦ καὶ πρεσβύτερον ἅμα καὶ νεώτερόν ἐστιν; Οὐκοῦν δὴ ὄγε Σωκράτης, ὁ ἑαυτοῦ πρεσβύτερος γεγονώς,

(1) Codd. ἀπορώτατον.

καὶ νεώτερός αὐτοῦ ἐστὶ· τὸ μὲν γὰρ πρεσβυτικὸν αὐτῷ πάρεστιν, οἷχεται δὲ ἡ νεότης. Ἔνοι μὲν οὖν ἐνέδωσαν τῷ λόγῳ καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέσχοντο εἰπεῖν, ὅτι σοφωζομένῳ ἔοικεν ὁ Πλάτων, πάνυ προχεύρας τὴν ἑαυτοῦ ἀγνοίαν ἐπὶ τὸν λόγον μετάγοντες· οἱ δὲ καὶ ἀντισχεῖς πρὸς αὐτὸν πειραθέντες, μαλακώτερον προσέστησαν τῆς ἀληθείας· τὸ γὰρ αὐτὸ φασιν ἅμα νεώτερον καὶ πρεσβύτερον, κατὰ μὲν τὸν μέλλοντα χρόνον, νεώτερον· οἷπε γὰρ ἐκεῖνον προσεῖληψε· κατὰ δὲ τὸν παρελθόντα, πρεσβύτερον, ὃν ἤδη βεβίωκεν. Ἀλλὰ τοῦτο οὐκ ἦν ἑαυτοῦ νεώτερον ἅμα γίνεσθαι καὶ πρεσβύτερον· ἀλλὰ νεώτερον μὲν ἄλλου, πρεσβύτερον δὲ ἄλλου. Ταχὺ ἄρα ἡμῖν εἰσθηῆς ἐφάνη ὁ τούτου λόγος. Οἱ δὲ ἀνάκαλιν ἔφασαν τὸ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ πᾶν εἶναι καὶ νεώτερον, πρεσβύτερον μὲν τὸ νῦν ὄν, νεώτερον δὲ ὃ ἦν ἔμπροσθεν, τὸ γοῦν νῦν πρεσβύτερον τοῦ πρότερον ὄντος νεωτέρου λέγεσθαι πρεσβύτερον· οὐδ' οὔτοι συνέντες ὅπως φησὶν ὁ Πλάτων, τὸ μὲν ὄν πρὸς τὸ ὄν λέγεσθαι, τὸ δὲ ἐσόμενον πρὸς τὸ ἐσόμενον, αἰετῶν πρὸς τὸ τότε· γεγονὸς οὖν τοῦ γεγονότος νεωτέρου, οὐ δυνατὸν φάναι τὸ νῦν ὄν πρεσβύτερον· τοῦτο γὰρ ἐστὶν ἐπαλλάττειν τοὺς χρόνους καὶ μὴ φυλάττειν ὃν αὐτὸς εἶπε κανόνα περὶ τῶν πρὸς τι πάντων. Πάλιν οὖν ἡμῖν ἐπὶ τὸν ἡμέτερον καθηγεμόνα τραπετέον, καὶ τὴν ἐκείνου παράδοσιν εἰς μέσον ἀκτέον, φῶς ἀνάπτουσιν εἰς πάντα τὸν προκείμενον λόγον. Διττὸν δὲ τὸ χρόνου μετέχον ἐστὶ· τὸ μὲν οἷον εὐθεῖαν ὁδεῦον, καὶ ἀρχόμενόν τε ἀπὸ τινος καὶ εἰς ἄλλο καταλήγον· τὸ δὲ κατὰ κύκλον περιπορευόμενον, καὶ

ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὸ αὐτὸ τὴν κίνησιν ἔχον, ὃ καὶ ἀρχὴ καὶ πέρασ ἐστὶ ταυτὸν, καὶ ἡ κίνησις ἀκατάληκτος, ἐκαστοῦ τῶν ἐν αὐτῇ καὶ ἀρχῆς καὶ πέρατος ὄντος, καὶ οὐδὲν ἦττον ἀρχῆς καὶ πέρατος. Τὸ δὲ κυκλικῶς ἐνεργοῦν μετέχει τοῦ χρόνου περιοδικῶς, καὶ ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ καὶ πέρασ τῆς κινήσεως ἐστὶ καὶ ἀρχή, καθόσον μὲν ἀφίσταται τῆς ἀρχῆς, πρεσβύτερον γίνεται, καθόσον δὲ ἐπὶ τὸ πέρασ ἀφικνεῖται, νεώτερον γίνεται· γιγνόμενον γὰρ ἔγγιον τοῦ πέρατος ἔγγύτερον γίνεται τῆς οικείας ἀρχῆς. Τὸ δὲ τῆς οικείας ἀρχῆς ἔγγυτέρῳ γιγνόμενον νεώτερον γίνεται· τὸ ἄρα ἐπὶ τὸ πέρασ ἀφικνούμενον κυκλικῶς νεώτερον γίνεται τὸ αὐτὸ κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ πρεσβύτερον· τὸ γὰρ τῷ ἑαυτοῦ πέρατι συνεγγίζειν ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον πρόεισιν. Ἐὰν μὲν οὖν ἀρχὴ ἄλλο καὶ τὸ πέρασ, τούτῳ καὶ τὸ νεώτερον ἕτερον ἢ τὸ πρεσβύτερον· ὧ δὲ ταυτὸν ἀρχὴ καὶ πέρασ, οὐδὲν μᾶλλον νεώτερόν ἐστὶ τὸ νεώτερον ἢ πρεσβύτερον. Ἀλλ' ὁ Πλάτων φησὶν, ἅμα νεώτερον ἑαυτοῦ καὶ πρεσβύτερον γίνεται· τὸ μὲν γὰρ κατ' εὐθειᾶν κινούμενον οὐκ ἔχει, διότι πέρασ καὶ ἀρχὴ διαφέρετον (1) ἐπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ κατὰ κύκλον ἔχει τὸ νεώτερον ἑαυτοῦ τῷ πρὸς τὸ αὐτὸ καὶ ὡς ἀρχὴν καὶ ὡς πέρασ γίγνεσθαι τὴν κίνησιν. Πᾶν ἄρα τὸ χρόνου μετέχον, εἰ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ γίνεται, καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ γίνεται· τοιοῦτον δὲ τὸ κυκλικῶς κινούμενον. Ὅθεν εἰκότως ἐθροβούοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι μὴ πη σοφισματώδης οὗτος ὁ λόγος ἐστίν, εἰς τὰ κατ' εὐθειᾶν κινούμενα βλέποντες,

(1) C. διαφέρουσι.

δέον διελέσθαι καὶ θεωρῆσαι τίσι μὲν τὸ αὐτὸ καὶ ἀρχὴ καὶ πέρας, τίσι δὲ ἕτερον, καὶ ὅτι νῦν περὶ τῶν θείων ψυχῶν ὁ λόγος, αἱ καὶ χρόνου μετέχουσι περι-
οδικὸν ἔχουσαι τὸν χρόνον τῆς θείας κινήσεως, ὥσπερ
καὶ τὰ ὀχήματα τὰ ἐξημμένα αὐτῶν. Ἄλλ' οὗτος μὲν
ὁ λόγος τοῦ καθηγεμόνος ἡμῶν. Ὅπως δὲ καὶ πᾶν τὸ
πρεσβύτερον ἑαυτοῦ γιγνόμενον ἅμα καὶ νεώτερον ἑαυ-
τοῦ γίγνεται, διδάξει διὰ τῶν μεσοτήτων δύο ἢ δευ-
τέρα ὑπόθεσις εὐρίσκουσα τὴν ἀνάγκην τῆς ἀδιαζεύκτου
τούτων ἐπὶ πάντων τῶν χρόνου μετελληχότων ὑποστά-
σεως καὶ οὐκ ἐπὶ τῶν κύκλῳ κινουμένων μόνως. Νῦν
δ' οὖν ταῦτα τοῖς ὑποκειμένοις οικείως ῥηθέντα, καὶ
ταῖς περιόδοις ἐφαρμόζοντα τῶν θείων ψυχῶν, ἡμῖν
ἀναγεγράφθω καθάπερ εἶπομεν. Εἰ δὲ δεῖ καθολικὸν
ὄντα τὸν λόγον καὶ νῦν συντόμως ἡμᾶς ἐφαρμόσαι
πᾶσι τοῖς γιγνομένοις πρεσβυτέροις ἑαυτῶν, ἐπιστήσαν-
τες εἶπομεν· ὅτι πᾶν ὡς ἀληθῶς τὸ γιγνόμενον ἑαυτοῦ
πρεσβύτερον ἐν ᾧ γίνεται πρεσβύτερον καὶ νεώτερον γί-
γνεται τοῦτο, καθὼ γίγνεται πρεσβύτερον· τὸ γὰρ τοι
δεκαετὲς γιγνόμενον τοῦ ἑνναετοῦς γίγνεται πρεσβύ-
τερον· ἐν ᾧ δὲ γίγνεται τοῦτο, νεώτερον ἑαυτοῦ γί-
γνεται τὸ ἑνναετὲς, ὥσπερ καὶ πρὸ τούτου τὸ μὲν
ἑνναετὲς ἐγίγνετο πρεσβύτερον, τὸ δὲ ὀκταετὲς ἐγί-
γνετο τοῦ τότε γιγνομένου νεώτερον· ἑκάτερον γὰρ
ἐν γενέσει ὃν ἄλλο καὶ ἄλλο γίνεται καὶ οὐδέποτε μένει
ταυτὸν. Καὶ εἰ οὕτω τὸ γίγνεσθαι λάβοιμεν, εὐρήσομεν
ὃν τὸ ὡς ἀληθῶς ὃν τὸ πᾶν γιγνόμενον πρεσβύτερον,
διὰ τὸ αἰεὶ ἄλλο λαμβάνεσθαι, καὶ καθάπερ τὸ πρεσβύ-

τερον, οὕτω καὶ τὸ νεώτερον μετατιθέμενον, ὡς ἐκεῖνο ἀπ' ἄλλου ἐπ' ἄλλο, καθάπερ πρότερον ἦν, τὸ πρεσβύτερον αὐτὸ καθιστάμενον.

« Διάφορον (1) ἕτερον ἐτέρου οὐδὲν δεῖ γίγνεσθαι ἤδη « ὄντος διαφόρου, ἀλλὰ τοῦ μὲν ἤδη ὄντος ἤδη εἶναι, « τοῦ δὲ γεγονότος γεγονέναι, τοῦ δὲ μέλλοντος μέλ- « λειν, τοῦ δὲ γιγνομένου οὔτε γεγονέναι οὔτε μέλλειν « οὔτε εἶναι (2) διάφορον, ἀλλὰ γίγνεσθαι καὶ ἄλ- « λως οὐκ εἶναι. — Ἀνάγκη γάρ (3). »

Τοῦ προσδιαλεγόμενου ζητήσαντος πῶς τὸ αὐτὸ καὶ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἅμα ἐστὶ καὶ νεώτερον, εἰς τὴν τούτου θήραν ὁ Παρμενίδης παραλαμβάνει κοινόν τινα κανόνα περὶ τῶν ἀντικειμένων ἅπαξ ἀπάντων, ὡς πρὸς τι μὲν, ἀλλ' οὐχ ὅταν ἡ συνώνυμα ὡς τὸ ἴσον ἢ ὁμοιον, ἀλλ' ἐτεράνωμα ὡς πατήρ, υἱός· τῷ γὰρ ὄντι τὰ τοιαῦτα διάφορά ἐστιν, οὐ τοῖς ὀνόμασι μόνον, ἀλλὰ τοῖς εἶδεσιν· ὁμοειδῆ γὰρ ἐκεῖνα (4) ὅσα συνώνυμά ἐστι. Διάφορα οὖν ταῦτα προσαγορεύουσι, καὶ ὁ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν, ὡς ἂν ἔχοι τῶν ὄντως ἀντικειμένων θάτερον, οὕτως ἔξει καὶ τὸ λοιπὸν, εἰ τῶν ὄντων ἢ τῶν μελλόντων θάτερον, καὶ τὸ λοιπὸν τῶν μελλόντων, εἰ τῶν γεγονότων ἢ τῶν γινομένων θάτερον, καὶ κεῖνο τῶν γιγνομένων. Εἰ γὰρ τὸ μὲν εἶη, τὸ δὲ μὴ, δῆλον ὡς κατὰ μὲν τὴν αὐτοῦ φύσιν ἐστὶν ἐκεῖνο, ὡς δὲ ἀντικείμενον οὐκ ἐστὶ· καὶ γὰρ τὸ ὅπως οὖν ἀντικείμενον,

(1) B. διαφέρων.

(3) B. γὰρ ἄν.

(2) C. εἶναι τι διάφορον. Bekk.

(4) C. ἐκεῖνα ὄντα συνώνυμα.

εἶναι πρὸς δ.

κατ' αὐτὸ τοῦτο καθόσον ἀντικείμενον λέγεται, τῆς τοῦ πρὸς τι μετέχει φύσεως · ἀντικειμένῳ γὰρ ἀντίκειται. Τοιοῦτος μὲν ἔστιν ὁ κανὼν. Ἴσως δ' ἂν τις ζητήσῃ πῶς εἰκόνα καὶ παράδειγμα τῶν πρὸς τι λέγοντες, τὸ μὲν εἶναι, φαιμέν, τὸ δὲ γίγνεσθαι καὶ γεννητὸν εἶναι. Ἐητέον δὲ ὡς εἰκὼν οὐ γίνεται εἰκὼν, ἀλλὰ τι ἄλλο γιγνομένη ἔστιν τῷ εἶκειν καὶ γίγνεσθαι τοῦ ἑαυτῆς παραδείγματος εἰκὼν · καθόσον γὰρ εἰκὼν ἔστι τοῦ ὄντος, ἔχει τὸ εἶναι τοῦτο ὅπερ δὴ καὶ λέγεται εἰκονικῶς, καὶ αἰεὶ ἔστιν εἰκὼν ὡς ἐκεῖνό ἐστι παράδειγμα. Καὶ εἰ ἔστιν ἐν τῷ γίγνεσθαι τῇ εἰκόνι τὸ εἶναι, συνυφέστηκε τὸ γίγνεσθαι τῆς εἰκότος αἰεὶ τῷ (1) εἶναι τοῦ παραδείγματος · καὶ τοῦ αἰεὶ τὸ μὲν αἰώνιον, τῆς δὲ κατ' ἄπειρον (2) χρόνον. Εἰ δὲ ταῦτα ὀρθῶς φαίμεν, οὐκ ἀποδεξόμεθα τοὺς πραγμάτων ἐπικλήρων παραδείγματα ποιούντας · ἔσται γὰρ τὸ παράδειγμα τῆς εἰκότος οὐκ οὔσης. Εἰ δὲ μὴ ἔσται τό τε παράδειγμα, δῆλον ὡς οὐ κατ' οὐσίαν αἴτιον ἦν οὐδὲ ἐν τῷ εἶναι · τὸ γὰρ τῷ εἶναι αἴτιον ἔς τ' ἂν ἦ (3) τὸ αὐτὸ πέφυκεν ἐνεργεῖν. Τῶν οὖν δύο θάτερον, εἰ τῶν ποτὲ ὄντων καὶ γιγνομένων καὶ ἀπολλυμένων εἶναι παραδείγματα ἅττα συγχωρήσῃμεν (4), ἀναγκασθησόμεθα λέγειν ἢ κακείνοις προσεῖναι τι γενέσεως, παραδείγμασι τότε γιγνομένοις, ὅταν αἱ εἰκότες αὐτῶν γίγνωνται, καὶ μὴ ποτε πρότερον μὴθ' ὕστερον οὔσι παραδείγμασι, καὶ

(1) B. τὸ.

¶ primæ litteræ ferè deletæ.

(2) B. κατὰ τὸ ἄπ.

(4) A. χωρήσῃμεν.

(3) Sic B. C. D. — A. τ' ἂν

διὰ τοῦτο μήτε κατ' οὐσίαν αὐτοῖς ὑπάρχειν, ἀλλὰ κατὰ συμβαθῆκαὶς τὸ εἶναι παραδείγματα, ὡς εἶπομεν, ἢ καὶ τὰς εἰκόνας αὐτῶν αἰεὶ οὕσας εἶναι, τὰς ποτὲ οὕσας καὶ ἐν γενέσει φερομένας· εἴπερ οἱ προκειμένοι περὶ τῶν πρὸς τι, καὶ ὅλως τῶν ἀντικειμένων κανόνες εἰσὶν ἀληθεῖς. Τοῦτο μὲν ὡς πόρισμα ληπτέον ἐκ τοῦ λόγου, θαυμαστὸν δὲ ἔσται μηδὲν εἰ μὴ εἰς τοὺς τρεῖς χρόνους λαβῶν, διὰ τοῦ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν, ἐπήνεγκε καὶ τὸ γίνεσθαι· τοῦτο γὰρ σημαίνει τὴν ἐν τῷ προέειπαι καὶ ὑφίστασθαι παράτασιν, οὐκ αὐτὴν ψιλὴν τὴν ὑπαρξιν, ὥσπερ τὸ εἶναι καὶ τὸ ὄν, διὸ καὶ τοῦτο προσέθηκεν, ἅτε οἰκειὸν τοῖς χρόνου μετεληχόσι. Τάχα δ' ἂν καὶ τὸ μὲν δὴ οὖν (1) αὐτῷ σημαίνει, τὸ πρὸ πάσης κινήσεως ἐν τῷ νῦν ὁρώμενον ὄν εἰκονιζόμενον τὸ ἐν τῷ αἰωνίῳ· τὸ δὲ γινόμενον, τὸ κατὰ τὴν ἀπειρίαν τὴν χρονικὴν ἐκτεινόμενον. Τὸ μὲν γὰρ αἰώνιον πᾶν ὁμοῦ ἔστιν ἐν τε τῷ μέρει καὶ τῷ ἀπείρῳ τοῦ αἰῶνος, διότι μένει ὁ αἰὼν ἐν ταυτῷ (2) τὴν ἀπειρίαν, τὸ δὲ χρόνου μετέχον ἔστι μὲν αἰεὶ κατὰ τὸ νῦν, γίνεται δὲ κατὰ τὸ ἄπειρον τοῦ χρόνου· διὸ καὶ ὁ χρόνος κατ' ἄλλο ἔστιν ἀμερῆς καὶ κατ' ἄλλο ἄπειρος.

« Ἀλλαμὴν τό γε πρεσβύτερον διαφορότης νεωτέρου
 « ἔστι καὶ οὐδενὸς ἄλλου. — Ἔστι γὰρ. — Τὸ ἄρα πρε-
 « σβύτερον ἑαυτοῦ γινόμενον ἀνάγκη καὶ νεώτερον ἅμα
 « ἑαυτοῦ γίνεσθαι. — Ἔοικεν. »

Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ κανόνος ἐπὶ τὸ προκειμένον μεταβέβηκεν· εἰ γὰρ τὸ πρεσβύτερον ἀντίθεσις, ἦν αὐτὸς

(1) Sic Codd.

(2) D. ἐν αὐτῷ.

διαφορότητα κέκληκεν (1) ἐν τούτοις, εἴρηται δὲ ὡς, εἰ γίγνεται τῶν ἀντικειμένων θάτερον, γίγνεται καὶ τὸ λείπον, δῆλον τὸ συναγόμενον ὡς, εἰ γίγνοιτο πρεσβύτερον, γίγνεται καὶ τὸ νεώτερον· τὸ γὰρ ἑαυτοῦ γιγνόμενον πρεσβύτερον ἅμα καὶ νεώτερον ἑαυτοῦ γίγνεται καὶ πρὸς τὸ αὐτὸ ἅμφω, καθάπερ εἶπομεν ἔμπροσθεν. Εἰ δὲ λέγοι τις ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης ἑαυτοῦ γίνεται πρεσβύτερος ἀλλ' οὐ νεώτερος, ἐροῦμεν ὅτι γίνεται μὲν πρεσβύτερος ὁ Σωκράτης κυρίως, ἅμα δὲ ὁ αὐτὸς γίνεται καὶ νεώτερος αὐτὸς αὐτοῦ, διότι καὶ τὸ νεώτερον ἐν αὐτῷ ἄλλο καὶ ἄλλο γίνεται αἰεὶ, καθάπερ καὶ τὸ πρεσβύτερον· ἐν γενέσει γὰρ ὄν τὸ μετ' ἀλλήλων συνεξαλλάττεσθαι, καθάπερ εἶπομεν. Εἰ δὲ καὶ ἄλλος τις τρόπος ἐστὶ τοῦ καὶ πρεσβύτερον ἑαυτοῦ τι γιγνόμενον ἅμα γίγνεσθαι καὶ νεώτερον, ἢ δευτέρα ὑπόθεσις ἡμᾶς ἀναδιδάξει. Ἡ γὰρ αὐτὴ πρόθεσις κατὰ μὲν τὴν ἀριθμητικὴν μεσότητα ἑαυτοῦ ποιεῖ πρεσβύτερον τὸ τὴν προσθήκην τοῦ χρόνου ταύτην λαβὼν, κατὰ γε τὴν γεωμετρικὴν τὸ αὐτὸ νεώτερον ἐλασσούμενον κατὰ τὸν λόγον, ὡς ἐν ἐκείνοις ἔσται καταφανές.

« Ἀλλαμὴν καὶ μῆτε πλείω ἑαυτοῦ γίγνεσθαι χρόνον
 « μῆτε ἐλάττω, ἀλλὰ τὸν ἴσον χρόνον καὶ γίγνεσθαι
 « ἑαυτῷ καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι καὶ μέλλειν ἔσεσθαι.
 « — Ἀνάγκη γὰρ οὖν καὶ ταῦτα. »

Δέδεικται ὅτι τὸ χρόνου μετέχον, ὃ καὶ ἀποφῆσαι βούλεται τοῦ ἐνός, ἅμα νεώτερον αὐτοῦ γίνεσθαι καὶ πρεσβύτερον, καὶ εἶπομεν ὅπως τε οἰκειοῦντες τὸν λό-

(1) C. ἐκείσιν.

γον τοῖς περιοδικῶς ζῶσι πρὸς γε τὸ παρὸν ἰκανῶς, διότι τὸ κυκλικῶς ἐνεργοῦν τὴν αὐτὴν ἀρχὴν ἔχει τῆς περιόδου καὶ τελευτῆν· καὶ ὡς μὲν ἐγγυτέρῳ τῆς τελευτῆς γιγνόμενον, πρεσβύτερον γίγνεται, ὡς δὲ συνεγγίζον μᾶλλον καὶ μᾶλλον τῇ ἀρχῇ καὶ τὸ πέρασ ἐν, οὕτω καὶ πρεσβύτερον ἐπ' αὐτοῦ καὶ νεώτερον ταυτόν· καὶ ὅπως ἀληθῆς ὁ λόγος καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνου μετεχόντων αἰ, καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ νεωτέρου κινουμένων καὶ ἐν γενέσει ὄντων, καὶ πρὸς ἄλλο τὸ πρεσβύτερον, ἄλλου τοῦ νεωτέρου πάντως ἀναφαινομένου διὰ τὴν ἅμα τῷ πρεσβυτέρῳ τοῦ νεωτέρου πάντως ἐξαλλαγῆν. Βούλεται δὴ οὖν ὁμοῦ τοῖς συνειρημένοις συναγαγεῖν ὅτι τὸ τοιοῦτον καὶ ἰσηλικόν ἐστὶν ἑαυτῷ· τὸν γὰρ ἴσον χρόνον ἑαυτῷ πᾶν γέγονε καὶ μέλλει καὶ γίγνεται καὶ ἐστὶν· εἰ γὰρ ἐστὶν ὁ Σωκράτης ἐβδομηκοντούτης, ἰσηλιξ ἑαυτῷ ἐστὶ, καὶ εἰ γέγονε τριακοντούτης, τὸν ἴσον ἑαυτῷ γέγονε χρόνον, καὶ εἰ γίνεται δὴ καὶ τοῦ ὁμοίως ἑαυτῷ, γίγνεται τὸν ἴσον χρόνον· πρὸς γὰρ ἑαυτὸν κρινόμενον ἑαυτῷ τὸν ἴσον ἔχει χρόνον. Τοῦτο μὲν οὖν οὐδὲν ποικίλον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς κατ' εὐθείαν γιγνομένοις δῆλον ὅπως ἐστὶν ὑπάρχον· ἄλλον μὲν γὰρ ἄλλου πλείω καὶ ἐλάττω χρόνον εἶναι καὶ γίγνεσθαι καὶ γεγονέναι δυνατόν αὐτῷ πάντως ἴσον, καὶ οὔτε πλείω οὔτε ἐλάττω.

« Ἀνάγκη ἄρα ἐστὶν, ὡς εἴκειν, ὅσα γε ἐν χρόνῳ ἐστὶ
 « καὶ μετέχει τοῦ τοιοῦτου, ἕκαστον αὐτῶν τὴν αὐτὴν
 « τε (1) αὐτῷ ἡλικίαν ἔχειν, καὶ πρεσβύτερόν γε (2) ἅμα

(1) Bekk. τε αὐτὸ ἑαυτῷ ἡλ.

(2) Bekk. τε.

« αὐτοῦ (1) καὶ νεώτερον γίνεσθαι. — Κινδυνεύει. — Ἀλλὰ λαμψὴν τῷ γε ἐνὶ τῶν τοιούτων παθημάτων οὐδὲν μετῆν.
 « — Οὐ γὰρ μετῆν. — Οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν,
 « οὐδ' ἔστιν ἐν τινι χρόνῳ. — Θύκουν δὴ, ὡς γε ὁ λόγος
 « αἰρεῖ. »

Διὰ τούτων συνάγει τὸ προειμμένον· τοῦτο δὲ ἦν ὅτι χρόνου τὸ ἐν οὐ μετείληχεν οὐδὲ ἔστιν ἐν χρόνῳ· δεῖ γὰρ αὐτοῦ καὶ πᾶσαν τὴν θεϊαν οὐσίαν ἀφελεῖν, ἀλλὰ μὴ μόνον τὴν ἀκρότητα αὐτῶν· ταῦτα γὰρ ἔστι τὰ ἐν τινι χρόνῳ ἐνεργοῦντα, ἀλλὰ μὴ ἐν αἰῶνι καὶ μετέχοντα χρόνου τινός, & πρότερον ἐλέγομεν· τὸ δὲ ἐν οὐδενὸς μετέχει χρόνου, πάντῃ γὰρ τούτων ἐξήρηται τῶν τινός χρόνου μετεχόντων. Πῶς οὖν ὅτι οὐδενὸς χρόνου μετέχει τὸ ἐν ἀποδείκνυται, λέλεκται μὲν καὶ πρότερον, λεγέσθω δὲ καὶ νῦν αὐτὸς ὁ συλλογισμὸς· τὸ ἐν οὐδαμῶς ἔστιν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ἢ ἰσηλικον· πᾶν δὲ τὸ χρόνου μετέχον ἑαυτοῦ νεώτερόν ἐστιν ἅμα καὶ πρεσβύτερον ἰσηλικον· οὐδαμῶς ἄρα τοῦ χρόνου μετέχει τὸ ἐν, ὃ καὶ αὐτὸς συνήγαγεν εἰπών· οὐδὲ ἄρα χρόνου αὐτῷ μέτεστιν· εἴτα ἔτι τελειότερον· καὶ οὐδὲ ἔστιν ἐν χρόνῳ τινί· παντελῶς γὰρ ἐξήρηται τοῦ χρόνου, καὶ πάσης ὑπερίδρυται τάξεως χρονικῆς. Τοῦτο δὲ οὐ τῷ ἐνὶ μόνῳ ὑπάρχει τὸ χρόνου μὴ μετέχειν, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς κατὰ τὴν μεταβατικὴν κίνησιν ἀκινήτοις· οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνα κινεῖται· κατὰ χρόνον, καὶ εἰ κινεῖται χρόνου ὄντος, οὐ περὶ αὐτὰ, ἀλλὰ τὰ μετὰ ταῦτα· οὐδὲ γὰρ ἦν τὸ εἶναι ἐν χρόνῳ

(1) B. Deest αὐτοῦ.

τοῦτο τὸ εἶναι τότε ὅτε ὁ χρόνος ἐστίν· οὐ γὰρ τὸ εἶναι ἐν τόπῳ τουτέστι τὸ εἶναι ὅτε τόπος ἐστίν, ἢ οὕτως· πᾶν τὸ ἀσώματον ἐν τόπῳ φήσομεν εἶναι, διότι τόπου ὄντος ἐστίν. Ὡς οὖν οὐκ ἐν τόπῳ τὸ ἀσώματον καὶ ἢ ὅτε ἐστὶ τόπος, οὕτως οὐκ ἐν χρόνῳ ἐστὶ· μήποτε δὲ τότε λεκτέον εἶναι ὅτε χρόνος ἐστὶ, διότι προῦφέστηκε τοῦ προῦφεστῶτος τῶν ἐν χρόνῳ ὄντων, καὶ τὸ ὅτε χώραν ἐπὶ τούτου παντελῶς οὐκ ἔχει πρὸ αἰῶνος ὑφεστῶτος, ὅς ἐστι παράδειγμα τοῦ χρόνου. Πῶς γὰρ ἂν εἴποι τις τὸ ὅτε ἐπὶ τοῦ μήτε ἐν αἰῶνι μήτε ἐν χρόνῳ ὄντος, ἀναινομένου δὲ τὴν πρὸς ἄμφω κοινωσίαν; Ὡς γὰρ οὐκ ἐν χρόνῳ τὸ ἐν, ὅτι μὴ ἐν κινήσει, οὕτως οὐδ' ἐν αἰῶνι, ὅτι μὴ ἐν στάσει· μένει γὰρ ὁ αἰὼν, ὡς ὁ Τίμαιός φησιν,

«Τί οὖν τὸ εἶναι καὶ τὸ γεγονέναι (1) καὶ τὸ ἐγίγνετο οὐ χρόνου μέθεξιν δοκεῖ σημαίνειν τοῦ ποτε γεγονότος; — Καὶ μάλα. — Τί δὲ τὸ ἔσται καὶ τὸ γενήσεται καὶ τὸ γενηθήσεται οὐ τοῦ ἔπειτα τοῦ (2) μέλλοντος; — Ναί. — Τὸ δὲ δὴ ἔσται καὶ τὸ γίγνεται οὐ τοῦ νῦν παρόντος; — Πάνυ μὲν οὖν.»

Ἀπέφησε πάντα τοῦ ἐνὸς ἐν τάξει· τὸ χρόνου μετέχειν ἀπὸ τοῦ μήτε πρεσβύτερον εἶναι μήτε νεώτερον, τοῦτο ἀπὸ τοῦ (3) μήτε ὁμοιότητος μήτε ἰσότητος μήτε ἀνομοιότητος μήτε ἀνισότητος μετέχειν, τὸ ἴσον καὶ ἀνίσον καὶ ὁμοιον καὶ ἀνόμοιον (4), ἀπὸ τοῦ μήτε ταυτὸν

(1) Sic Codd.— A. correctum εἶναι in ἦν. Bekk. ἦν. γέγονε.

(2) Bekk. [τοῦ].

(3) A. Deest τούτο ἀπὸ τοῦ.

(4) Hic subest lacunula aut mendum aliquod. Sensus

εἶναι μήτε ἕτερον, ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἄλλο τι ἢ ἓν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μὴ κινεῖσθαι μηδαμῶς, τὸ δὲ μὴ κινεῖσθαι μήτε ἐστάναι ἀπὸ τοῦ μήτε ἐν ἑαυτῷ εἶναι μήτε ἐν ἄλλῳ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μήτε περιέχειν ἑαυτὸ μήτε περιέχεσθαι, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ μέρη μὴ ἔχειν, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι ὄλον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μὴ εἶναι πλῆθος. Ταῦτ' οὖν ἀποφήσας καὶ κατανητήσας ἐπὶ τοῦ χρόνου μὴ μετέχειν, ὃ δὴ τῷ πλήθει τῶν θείων ψυχῶν καὶ τῶν συνηρημένων αὐταῖς θείων γενῶν (1)· καὶ γὰρ μάλιστα τούτοις προσήκειν τὴν διαίρεσιν ταύτην φαμέν· καὶ ἄνωθεν εἰς αὐτοὺς (2) πρόεισι, πρῶτον μὲν τριαδικῶς εἰς τὸ παρὸν καὶ παρελθὸν καὶ μέλλον, ἔπειτα ἐννεαχῶς ἕκαστον τῶν τριῶν τούτων εἰς τρία πάλιν ὑποδιαϊρῶν. Τούτων δὲ τῶν διαίρεσεων καὶ ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἡμῖν παρέσχετο τῆς τάξεως ἀφορμᾶς (3)· ἢ οὐχὶ καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὰς Μοίρας διαίρεισθαι τὸν χρόνον φησί, καὶ τὴν μὲν ἄδειν τὰ παρελθόντα, τὴν δὲ τὰ παρόντα, τὴν δὲ τὰ μέλλοντα; Καὶ ταύτην ἄρα τοῦ χρόνου διαίρεσιν περί τινος τριπλᾶς ὑποστάσεις τῶν κρειττόνων ἡμῶν ἀποληπτέον, ὧν ἐξηρημένον εἶναι βούλεται τὸ ἐν ὁ Παρμενίδης· ἢ μὲν γὰρ μονὰς τῶν ψυχῶν ἦνωται πρὸς τὸ ἐν ὄλον χρόνον· αἱ δὲ πολλαὶ δευτέρως αὐτοῦ μετέχουσι. Καὶ αἱ μὲν

postulat: *Neque par aut impar neque simile aut dissimile cum nec sit idem neque alterum.* Τόδε μῆτε ἴσον μῆτε ἄνισον μῆτε ὁμοιον μῆτε ἀνεμοιον.

(1) Hic deesse videtur aut προσήκει aut tale aliquid.

(2) An non αὐτὰ ?

(3) C. D. ἀφορισμὸν. B. ἀφορασκόν. vox nihili.

ὀλικῶς, ὅσα κατὰ τὸ παρελθὸν ἢ παρὸν ἢ μέλλον, αἱ δὲ μερικῶς, ὥσπερ αἱ κατὰ τὰς τούτων διαφορὰς οὐσιωμέναι· ἐκάστη γὰρ τῶν ὄλων συντέτακται πλήθος οἰκειῶν, οὐ τὸ μὲν ἄκρον κατὰ τὸ ἦν, τὸ δὲ μέσον κατὰ τὸ γεγονέναι (1), τὸ δὲ τελευταῖον κατὰ τὸ ἐγίνετο· καὶ τῇ κατὰ τὸ παρὸν ἄλλο δεύτερον, οὐ τὸ μὲν κυριώτατον χαρακτηρίζεται τῷ ἔστι, τὸ δὲ μέσον τῷ γέγονε, τὸ δὲ τελευταῖον τῷ γίγνεται· καὶ τῇ κατὰ τὸ μέλλον ἄλλο τρίτον, οὐ τὸ μὲν ὑψηλότατον τῷ ἔστι, τὸ δὲ ἐν μέσῳ τεταγμένον τῷ γενήσεται, τὸ δὲ τελευταῖον ἀφορίζεται τῷ γενηθήσεται· καὶ οὕτω δὴ τῶν τριῶν τούτων ὀλοτήτων αἱ τρεῖς τριάδες ἔσονται προσεχῶς ἐξηρητημέναι, πᾶσαι δε αὐταὶ τῆς ἑαυτῶν μονάδος. Τί οὖν ἄρα τοῦτο φαμέν; ὅτι μεμερισμένως ἐνεργοῦσιν αἱ διηρημέναι κατὰ τὰ μύρια τοῦ χρόνου τάξεις, καὶ οὐ πᾶσαι κατὰ πάντα τὸν χρόνον, ἀλλ' αἱ μὲν κατὰ τὸ παρελθὸν μόνον· καὶ τίνι τούτων ἕκαστον ἀφορίζομεν, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν· μέχρι τίνος γὰρ ἦν τὸ παρὸν ἢ τὸ παρελθὸν, καὶ πόθεν ἄρξεται λοιπὸν τὸ μέλλον; Ἀλλ' ἴσως ἄμεινον λέγειν ὅτι πᾶσαι μὲν κατὰ πάντα τὸν χρόνον ἐνεργοῦσιν, ἀλλ' ἔχοντος τοῦ ὅλου χρόνου τριπλᾶς ἐν αὐτῷ δυνάμεις, τὴν μὲν τελεσιουργὸν πάσης κινήσεως, τὴν δὲ συνεκτικὴν τῶν ὑπ' αὐτῶν βασιλευομένων καὶ φρουρητικὴν, τὴν δὲ ἐκφαντορικὴν τῶν θεῶν· καὶ γὰρ εἰς κύκλον τὰ πάντα περιάγων τὰ μὴ αἰῶνια τῶν πραγμάτων τελειοῖ καὶ συνέχει τὴν οὐσίαν αὐτῶν καὶ ἐκφαίνει τὴν ἠνωμένην τοῦ αἰῶνος αὐτοῖς

(1) Sic Codd. Leg. γέγονε.

ἀπειρίαν, ἀνελίττων τὸ συναρητημένον ἐν τοῖς αἰῶσι πλῆθος· ὅθεν δὴ οὗτος ὁ ἐμφανῆς χρόνος, ὡς φησὶν ὁ Τίμαιος, ἐκφαίνεται ἡμῖν τὰ μέτρα τῶν θεῶν περιόδων καὶ τελειοῖ τὰ τῆδε καὶ γενόμενα φρουρεῖ τοῖς οἰκείois ἀριθμοῖς. Τοῦ δ' οὖν χρόνου τοῦ τῶν ψυχῶν τριττάς δυνάμεις ἔχοντος, τὴν τελεσιουργόν, τὴν συνεκτικὴν, τὴν ἐκφαντορικὴν, κατὰ τὴν πρὸς τὸν αἰῶνα ὁμοιότητα· καὶ γὰρ ὁ αἰὼν, ὡς ἐν ἄλλοις ἐδείξαμεν, τὴν μέσσην τάξιν ἔχων ἐν τοῖς νοητοῖς, τελειοῖ μὲν τὴν μεθ' ἑαυτὸν τάξιν ἔκωσιν αὐτῇ χορηγῶν, ἐκφαίνει δὲ τὴν πρὸ αὐτοῦ τὴν ἄρρητον αὐτῆς ἔκωσιν προάγων εἰς πλῆθος, συνέχει δὲ τὸν μέσον τῶν νοητῶν σύνδεσμον, καὶ πάντα φρουρεῖ διὰ τῆς ἑαυτοῦ δυνάμεως ἀκαταστάτως· ἀνωθεν δ' οὖν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ὁ χρόνος τὰς τριπλᾶς δυνάμεις καταδεξάμενος, δίδωσιν αὐτὰς καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀλλ' ὁ μὲν αἰὼν ἠνωμένως ἦκε τὴν τριάδα ταύτην, ὁ δὲ χρόνος ἠνωμένως ἅμα καὶ διηρημένως, αἱ δὲ ψυχαὶ διηρημένως· ὅθεν δὴ τούτοις αἱ μὲν κατ' ἄλληλην, αἱ δὲ κατ' ἄλληλην χαρακτηρίζονται δύνανται· αἱ μὲν τὸ ἐκφαντορικὸν μιμούμεναι τοῦ χρόνου, αἱ δὲ τὸ τελεσιουργόν, αἱ δὲ τὸ συνεκτικόν, ὡσπερ καὶ τῶν Μουσῶν αἱ μὲν πρὸς τὸ συμπληροῦν καὶ τελειοῦν ἠνωμένως λέγονται τὰ παρελθόντα ἄδειν, αἱ μὲν ζυεργοῦσαι καὶ αἱ ἀδουσαι τὰς ἑαυτῶν ὁδοῦς, νοήσεις οὔσαι καὶ ποιήσεις περικωσμίως· συμπληρωτικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ παρελθόν· αἱ δὲ πρὸς τὸ συνέχειν τὰ παρόντα· φρουροῦσι γὰρ αὐτῶν τὴν οὐσίαν καὶ τὴν γένεσιν· αἱ δὲ πρὸς τὸ ἐκφαίνειν τὸ μέλλον· τὸ γὰρ μήπω ὄν εἰς οὐσίαν καὶ εἰς τέλος ἄγου-

σιν. Οὐκ ἀστόχως ἄρα καὶ τὸν χρόνον τριχῆ τοῦτον εἰώθαμεν διαιρεῖν εἰς παρελθὸν καὶ μέλλον καὶ παρὸν διὰ τὰς τριπλᾶς τοῦ χρόνου δυνάμεις, τὴν ἐκφαντορικὴν, τὴν τελεσιουργὸν (1), τὴν συνεκτικὴν, αὐτὰ δὲ ἄλλως μὲν ἐπὶ αἰῶνος, ἄλλως δὲ ἐπὶ τοῦ χρόνου, καὶ ἄλλως ἐπὶ τῶν ψυχῶν. Εἰ δὲ βούλει καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπειδὴ τῶν κρειττόνων ἡμῶν ψυχῶν τάξις ἐστὶν εἰς πρώτας καὶ μέσας καὶ τελευταίας διηρημένων, αἱ μὲν ὀλικώτακα αὐτῶν φικεῖνται πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον· ὡς οὖν τοῦτο τῶν δύο περιεκτικόν (2), οὕτω καὶ ἐκεῖναι τῶν λοιπῶν· αἱ δὲ μέσαι πρὸς τὸ παρὸν· καὶ γὰρ τοῦτο ποτὲ μέλλον ἦν, οὔπω δὲ παρελθόν· ὡς οὖν τὸ παρὸν περιεκτικόν τοῦ μελλοντος, οὕτω καὶ αἱ μέσαι τῶν μετ' αὐτὰς περιληπτικαί, περιέχονται δὲ ἐν ταῖς πρὸ αὐτῶν· αἱ δὲ τρίται κατατὰ τὸ μέλλον· τοῦτο γὰρ οὐ διὰ τοῦ παρόντος ὤδευσεν (3), οὔτε πως γέγονε παρελθόν, ἀλλ' ἐστὶ μέλλον μόνον, ὡσπερ δὴ καὶ αἱ τρίται ψυχαὶ ἑαυτῶν εἰσι μόνον, ἄλλων δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ μερικώτατον ὑπόβασιν οὐδαμῶς περιεκτικαί· τὸ γὰρ πέρας αὐταὶ συνελίσσουσι κατὰ τὴν εἰς τρία διαίρεσιν τῶν μετὰ θεοῦ γενῶν, ἐπεὶ καθ' ἑκάστην πάλιν τῶν τριῶν τούτων ὀλοτήτων πλήθος ἐστὶ τριαδικόν. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἄλλα προϊόντες θεωρήσομεν, τὴν δὲ πρώτην τριάδα τέως ἐπισκεπτέον. Αὕτη δὴκου κοινὸν ἔχει πᾶσα τὸ ποτέ· τοῦτο γὰρ τοῦ παρελθόντος καὶ τῆς συμπλη-

(1) C. τὴν τελεσιουργικὴν.

(3) C. δι' ὄδευσιν.

(2) D. περιεκτικῶν.

ρώσεως ἴδιον· διαιρεῖται δὲ τῷ ἦν, τῷ γέγονε, τῷ ἐγίγνετο. Παλιν οὖν τῶν τριῶν τούτων τὸ μὲν σημαίνει τὴν ἀκρότητα τῆς τριάδος, τὸ ἦν, κατ' αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν ἀφορίζον· τὸ δὲ τὴν ἀθρόαν τελειώσιν, τὸ γέγονε· τὸ δὲ τὴν ἐν τῷ τελειοῦσθαι παράτασιν, τὸ ἐγίγνετο, μιμημάτα ταῦτα τῶν νοητῶν, τὸ μὲν ἦν, τοῦ ὄντος, τὸ δὲ γέγονε, τοῦ αἰῶνος, τὸ δὲ ἐγίγνετο, τοῦ πρώτως αἰώνιου. Ἰὸ μὲν γὰρ εἶναι πᾶσιν ἐκ τοῦ πρώτου, τὸ δὲ ὁμοῦ πᾶν καὶ ὄλον ἀπὸ τοῦ μέσου, τὸ δὲ πληθύνεσθαι καὶ ἐκτείνεσθαι ὅπως οὖν ἐκ τοῦ τρίτου· τούτοις δὲ τοῖς τρισὶ καὶ τὰ ἐξῆς ἐστὶν ἀνάλογον (1) τρία κατὰ τε τὸ μέλλον καὶ κατὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ παρελθόν· τῷ μὲν ἦν τὸ ἔσται καὶ τὸ ἔστι, τὸ μὲν τοῦ μέλλοντος, τὸ δὲ τοῦ παρόντος· τῷ δὲ γέγονε τὸ γενήσεται καὶ τὸ γέγονεν· ἕτερον γὰρ παρ' ἐκείνο τὸ γέγονε, τὸ μὲν ὡς παρελθόν, τὸ δὲ ὡς παρόν· συνεκτικὸν γὰρ ἐστὶ τὸ γέγονε, καὶ ὀρώμεν αὐτὸ καὶ ὡς τελειωθέν καὶ ὡς νῦν τελειωθέν κατὰ τὸ νῦν τὸ ἄχρονον, οἷον γέγονεν ἐκλειψις· ταυτὸν γὰρ τοῦτο τῷ συντετέλεσται νῦν. Ἐπειδὴ οὖν διττὸν ἐσήμαινε τὸ γέγονεν, ἐπὶ τοῦ παρόντος δύο μόνα εἶπε, τὴν πρώτην τὰ ἔσται καὶ γίγνεται, ἵνα μὴ παράξη τὸν λόγον, ὕστερον δὲ προσθήσει καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ γέγονε, τὸ δὲ ἐγίγνετο τρίτον ἀνάλογον λαμβάνει τῷ γίγνεται, δεύτερον δὲ τὸ γενήσεται· τοῦτο γὰρ οὐ ταυτὸν τῷ γενήσεται, μὴ τοῦθ' ὑπολάβωμεν· σημαίνει γὰρ τὸ μὲν γενήσεται τὴν ἄχρονον ἀθρόαν εἰς τὸ μέλλον ὑπαρξιν, οἷον ἀστραπὴ γενήσε-

(1) C. ἀνάλογα.

ται· τὸ δὲ γενηθήσεται τὴν παρατάσεως πρόοδον, γενηθήσεται ἄνθρωπος· ἐπὶ δὲ ἀστραπῆς εἰπεῖν τὸ γενηθήσεται ψεῦδος (1) ἔστιν. Ἀνάλογον οὖν αἱ δύο τριάδες αὐταὶ τῇ πρὸ αὐτῶν, καὶ μέσον τοῦ μὲν ἦν καὶ ἔσται τὸ ἔστι, τοῦ δὲ γέγονε κατὰ τὸ παρελθόν, καὶ τοῦ γενήσεται τὸ γέγονε ὃ ἔστι κατὰ τὸ νῦν· τοῦ δὲ ἐγένετο καὶ γενηθήσεται τὸ γίγνεται· πανταχοῦ δὲ αἱ μὲν πρῶται μονάδες ὑπάρξεώς εἰσιν, αἱ δὲ μέσαι δυνάμειως ὄλης οὔσης καὶ ἀθρόας, αἱ δὲ τρίται τῆς κατὰ παρατάσειν ἐνεργείας· ἴδιον δὲ πάσης μὲν τῆς πρώτης τὸ ποτὲ, πάσης δὲ τῆς τρίτης τὸ ἔπειτα. Καὶ χρῆται καὶ τοσαύταις φωναῖς· εἰ δὲ τὴν κατὰ τὸ μέλλον δευτέραν ἔταξε, μὴ θαυμάσης· μιμεῖται γὰρ τὸν τοῦ χρόνου κύκλον, τῇ ἀρχῇ τὸ πέρασ συνάπτων, ἐπεὶ προῶν (2) μέσην τάξει τὴν κατὰ τὸ παρὸν τριάδα, τελευταίαν δὲ τὴν κατὰ τὸ μέλλον.

« Εἰ ἄρα τὸ ἐν μηδαμῇ μηδενὸς μετέχει χρόνου, οὔτε ποτὲ γέγονεν οὔτ' ἐγένετο οὔτ' ἦν ποτὲ, οὔτε νῦν γέγονεν οὔτε γίγνεται οὔτε ἔστιν, οὔτ' ἔπειτα γενήσεται οὔτε γενηθήσεται οὔτε ἔσται. — Ἄλη-
« θέστατα. »

Ὁ μὲν συλλογισμὸς πῶς πρόεισιν ἐν τούτοις, οὐκ ἄδηλον· τὸ ἐν οὐδενὸς χρόνου μετέχει· πᾶν ὃ ποτε ἦν ἢ γέγονεν ἢ ἐγένετο· ὅπερ κατὰ τὸ παρὸν ἔστιν ἢ γέγονεν ἢ γίγνεται· καὶ ὅπερ κατὰ τὸ μέλλον ἔσται ἢ γενήσεται ἢ γενηθήσεται, χρόνου μετέχει (3) τινός· ταῦτα πάντα

(1) D. ψευδής.

(3) D. μετέχον.

(2) D. καὶ προῶν.

κατενείματο τὴν ὀλότητα τὴν χρονικὴν· τὸ ἄρα ἐν εἰ-
 ῆρηται καὶ ὑπερήπλωται καὶ τριάδος τῆς χρονικῆς καὶ
 τῆς ἐνάδος. Ἄλλ' ἢ μὲν ἀπόδειξις ἐναργῆς ἐστὶ διὰ
 τῶν προειρημένων, ἐν δὲ τῇ τῶν τριῶν τριάδων ἀπα-
 ριθμήσει προσεκτέον ὅπως τὴν μὲν αὐτῶν πρὸς ἀλ-
 λήλας τάξιν διαφυλάξῃ, πρώτην τὴν κατὰ τὸ παρελ-
 θὸν, δευτέραν δὲ τὴν κατὰ τὸ μέλλον θεῖς (1), ὥσπερ
 καὶ ἐν Πολιτείᾳ τῇ μὲν πρωτίστῃ τῶν Μοιρῶν ἀπέ-
 νειμε τὸ παρελθὸν, τῇ δὲ μέσῃ τὸ παρὸν, τῇ δὲ
 τρίτῃ τὸ μέλλον, ὡς τοῦ ὄλου χρόνου δηλαδὴ περιε-
 χομένου νοερώς ὑπὸ τε μητρὸς αὐτῶν τῆς ἀνάγκης· ἐφ'
 ἐκάστης δὲ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἦν καὶ ἐστὶ καὶ ἔσται πεποιήται
 τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ μέσου, τοῦ γέγονέ ποτε καὶ
 νῦν γέγονε καὶ γενήσεται· τοῦτο γὰρ ἄτε τὸν αἰῶνα
 μιμουμένοις αὐτοῖς οἰκεῖον καὶ δυνατόν, καὶ ἐντεῦθεν
 ἀρχομένοις οὕτω τῶν ἄλλων μνημονεύειν. Ταῦτα καὶ
 περὶ τούτων· ἐν δὲ τοῦτο συναγαγεῖν χρὴ κεφάλαιον
 ἀπὸ πάντων τῶν ἐν τούτοις εἰρημένων, ὅτι τὸ ἐν ὑπερ-
 ἰδρυται πάσης τε ψυχῆς καὶ θείας οὐσίας καὶ τῆς αἰ-
 ὠσαύτως ἐνεργούσης· οἷα δὴ ἐστὶν ἢ τῶν κρείττωνων
 γενῶν· εἴτε τριαδικῶς εἴτε ἐννεαχῶς εἴτε κατ' ἄλλον
 ἀριθμὸν διαιρουμένης, καὶ οὐδὲν χρὴ τοιούτων ἀναφέ-
 ρειν ἐπὶ τὸ ἐν. Καὶ ὡς μέχρι ταύτης προῆλθεν ὁ λόγος
 πάσας τὰς τάξεις τὰς τε νοεράς καὶ τὰς ἄλλας ἀπο-
 φάσκων τοῦ ἐνός, ποῦ δὲ ἡμᾶς ἄξει προϊῶν, εἰσόμεθα
 συνοδεύοντες αὐτοῦ ταῖς ὑφηγήσει καὶ ἀνασκοποῦν-
 τες ἕκαστα τῶν λεγομένων.

(1) C. τιθεῖς.

« Ἔστιν οὖν οὐσίας ὅπως ἂν τι μετάσχοι ἄλλως ἢ
 « κατὰ τούτων τι; — Οὐκ ἔστιν. — Οὐδαμῶς ἄρα τὸ ἐν
 « οὐσίας μετέχει. — Οὐκ ἔοικεν. — Οὐδαμῶς ἄρα ἐστὶ
 « τὸ ἐν. — Οὐ φαίνεται. »

Μέχρι τῆς ἐκθεουμένης (1) οὐσίας πάσης τῆς αἰεὶ ὡσ-
 αύτως ἐνεργούσης προελθόντες διὰ πάντων τῶν διηρη-
 μένων (2) καὶ πάσας τὰς τάξεις ἀποφάναντες τοῦ ἐνός
 τὰς τε θείας καὶ νεραῶς καὶ ὄσαι ψυχικαὶ (3), πάλιν ἀνα-
 τρέχομεν διὰ τῆς κοινῆς κασῶν τῶν εἰρημένων τάξεων
 φύσεως ἐπὶ τὴν νοητὴν μονάδα τῶν ὄντων, καὶ
 ταύτης ἐξαιρήσομεν τὸ ἐν· καὶ γὰρ καὶ πρότερον εἶ-
 πομεν, οὐκ ἀπὸ τῆς τῶν νοητῶν ἀκρότητος ἀλλ' ἀπὸ
 τῆς τῶν νοερῶν ἐπεποίητο τὴν ἀρχὴν τῆς ἀποφάσεως·
 ἐκεῖ γὰρ τὰ πολλὰ τίχεται, ὡς ἔσται δῆλον ἡμῖν προ-
 ελθοῦσι (4) κατὰ τὴν δευτέραν ὑπόθεσιν· ἡ δὲ οὐσία
 κατὰ τὸ ἐν ὄν πρὸ τούτων ἐστὶ τῶν πολλῶν, καὶ
 πάσαις ὑπάρχει ταῖς εἰρημέναις τάξεσι, τοῖς πολλοῖς,
 τῇ ὁλότῃ, τῷ σχήματι, τοῖς ἐξῆς ἅπασι. Διὸ καὶ
 ἀπὸ τούτων ὡς κοινῇ μετεχόντων τῆς οὐσίας ἐπ' αὐτὴν
 ἀνατρέχομεν τὴν οὐσίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἀρχόμενος πά-
 σης (5) τῆς ἀποφάσεως πᾶν φησὶ τὸ μετέχον οὐ-
 σίας, κατὰ τι τούτων ἐστὶ μετέχον, οὐ (6) τῶν προσε-
 χῶς εἰρημένων λέγων, ἀλλὰ πάντων ὁμοῦ τῶν ἐν τῇ πρώ-
 τη κατηριθμημένων ὑποθεσέων οἷον ἢ ὅλον ἐστὶν ἢ μέρος

(1) C. ἐνθεουμένης.

(4) D. προσελθοῦσι.

(2) A. C. D. εἰρημένων.

(5) B. ταύτης τῆς.

(3) B. ψυχαί.

(6) B. Deest cū.

ἔχον ἢ ἀρχὴν ἢ μέσον ἔχον ἢ τελευτήν ἢ ἐν αὐτῷ ἢ ἐν ἄλλῳ, καὶ ἐξῆς πάντα τὰ ἀποπεφασμένα τοῦ ἐνός, ὡς καὶ δῆλον ὅτι ταῦτα παρελαβεν, ὃ καὶ ἐξ ἀρχῆς εἶπομεν, ὅσα παρέπεται τοῖς οὐσίαις ἢ ὄντα ἐστίν, ἀλλ' οὐχ ἡ ζῶντα ἄττα ἐστίν ἢ νοοῦντα· πᾶν γὰρ τὸ οὐσίας ἀμωσγέπως μετέχον, κατὰ τι τούτων τῶν ἀποπεφασμένων (1), φησὶν, οὐσίας μετέχει τούτων, οὐδ' ἄρα οὐσίας μετείληκεν. Οὕτω δέ που καὶ ὁ ἐν Πολιτείᾳ Σωκράτης τὸ πρῶτον ἐπέκεινα οὐσίας ἔλεγεν εἶναι, οὐκ οὐσίαν· αἷτιον δὲ οὐσίας καὶ ἐπέκεινα νοοῦντος καὶ νοουμένου παντός, ὡς περ τὸν ἥλιον τῶν ὀρόντων καὶ τῶν ὀρωμένων αἷτιον εἶναι φασιν, οὐκ ἄλλο τι λέγων τὴν οὐσίαν παρὰ τὸ ὄν· σαφῶς γὰρ αὐτὸς καὶ ἐνταυθῆ φησὶν ὅτι οὐχ οἷόν τε εἶναι μέντοι, μὴ μετέχειν δὲ οὐσίας, καὶ ἐν τούτῳ τῷ διαλόγῳ καὶ ἐν Τιμαίῳ παραπλησίως. Εἰ οὖν τὸ πρῶτον ὑπὲρ τὴν οὐσίαν καὶ ὑπὲρ τὸ ὄν ἐστὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ εἶναι αὐτὸ ψεῦδος· ἐπέκεινα γὰρ ἐξήρηται καὶ τοῦ ὄντος, καὶ ταύτῃ διέστηκεν ὁ παρὰ Πλάτωνι Παρμενίδης τοῦ ἐν ταῖς ἔπεσιν, ὅτι ὁ μὲν εἰς τὸ ἐν ὄν βλέπει, καὶ τοῦτό φησὶν εἶναι πάντων αἷτιον, ὁ δὲ εἰς τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἐνός ὄντος, εἰς τὸ μόνως ἐν καὶ πρὸ τοῦ ὄντος ἀναδραμών. Ἀποφῆσας δ' οὖν τὰ μετέχειν οὐσίας τὰ ἐν, ἐπειδὴ εἶναι ὅτι δύναται τι ἢ πρώτη οὐσία εἶναι (2)· τὸ γὰρ μετέχειν νῦν τὸ δευτέρως ἀπολαύειν ἐδήλου· προσέθηκεν οὐδαμῶς ἄρα ἐστὶ τὸ ἐν, οὐκέτι τοῦτο δι' ἀποδείξεως λαμβάνων· οὐ γὰρ ἦν ἀποδείξαι δυνατόν τοῦτο αὐτόθεν

(1) C. ἐκπεφασμένον.

sana sunt. Intellige : ἐπειδὴ

(2) Sic Codd. At hæc non εἰδείξεν ὅτι aut εἶδεν ὅτι.

διὰ τὴν τοῦ ὄντος πρὸς τὸ ἐν συγγένειαν, καὶ ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τὰ συγγενέστερα δυσαποδεικτότερα, καθάπερ εἰπομεν πρότερον, ἀλλ' ὅτι μὲν τὸ ἐν οὐκ ἔστι ταυτὸν καὶ τὸ ὄν δείξει τῆς δευτέρας ἀρχόμενος ὑποθέσεως· εἰ δὲ τοῦτο ἀληθές, δῆλον ὅτι οὐδ' ἔστι τὸ ἐν· πᾶν γὰρ τὸ παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐνὶ προστεθὲν ἐλαττοῦ τὴν ἐξηρημένην (1) ὑπεροχὴν τοῦ ἐνός· τοῦτο μὲν οὖν ὅπως ἐλαβεν ἀπὸ τοῦ κοινοῦ τοῦ ἐν πᾶσι τοῖς οὐσίαις (2) ἐπὶ τὴν αἰτίαν τῶν ὄντων ἀναδραμῶν, καὶ οὐδὲν ταύτῃ ἐφαρμόζειν τῷ ἐνὶ τιθέμενος. Ἴσως δ' ἂν τις ἐπιζητήσῃ διὰ ποίαν αἰτίαν οὐκ ἀπὸ τοῦ ἔστιν ἤρξατο τῶν ἀποφάσεων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πολλῶν, καὶ οὔτε τὴν ἀπὸ τοῦ μετὰ τὸ ἐν εὐθύς ἄχρι τῶν ἐσχάτων τάξιν, οὔτε τὴν ἀπὸ τούτων ἄχρι τῆς ἀκρότητος τῶν ὄντων προέκρινεν, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ τῶν πολλῶν. Ῥητέον δὲ πρὸς τὴν ζήτησιν ὅτι πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐναντίως εἶχεν ἢ τῆς οὐσίας ἀπόφασις· ἢ μὲν γὰρ λέγει τὸ ἐν ὡς ἔστιν· ἢ δὲ ἀπόφασις ὡς οὐκ ἔστι. Πάντων οὖν γελοιοτάτον ἦν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς λέγειν εἰ ἔστι τὸ ἐν οὐκ ἔστι τὸ ἐν· αὐτὸς γὰρ ἂν ἑαυτὸν ἔδοξεν ἀναιρεῖν ὁ λόγος· ἀλλὰ διὰ τοῦτο τῷ ἔστι καταχρησάμενος, καὶ ὡς μηδὲν διαφέρον λέγων, εἰ ἔστι τὸ ἐν, εὖρεν ὅτι τὰ πολλὰ μάλιστα ἀντικεισθῆναι πῶς δοκεῖ πρὸς τὸ ἐν, καὶ ἄλλως τῷ Παρμενίδῃ δοκοῦν ἐν εἶναι τὸ ὄν καὶ οὐ πολλά. Ἀρξάμενος (3) οὖν ἀπὸ τούτων ὡς γνωριμωτάτων, καὶ πάντα

(1) D. τὴν ἐξημμένην.

rupta.

(2) Suspicio ibi verba quaedam excidisse, aut fuisse cor-

(3) D. ἀρχόμενος.

τὰ ἄλλα ἀποφήσας κατείδεν ὡς ἡ τοῦ ἑνὸς ἔννοια καὶ τὴν
 τῆς οὐσίας ἀναίνεται συνάρτησιν καὶ αὐτὸ τὸ ἔστιν, ὥσ-
 τε δύο τῶν ὄρων ἔστι τοῦ ἑνός καὶ τοῦ ἔστιν ἀνυσιμώ-
 τατον· εἰ δὲ (1) τῷ ὑποκειμένῳ τὸ ἐντικείμενον λαβεῖν
 ἢ τῷ κατηγορούμενῳ, καὶ οὕτω λαβὼν τῷ ἐνὶ τὰ πολλὰ
 ἀντικεισθαι συνήγαγεν ὅτι εἰ (2) ἐν ἔστιν πολλὰ οὐκ ἔστιν,
 ἀλλ' οὐχὶ εἰ ἐν τὸ ἐν οὐκ ἔστιν· εἰ δὲ, καὶ ὡσπερ εἴ-
 πομεν (3), καὶ ἀρχόμενος τῆς δευτέρας δείκνυσι, μηδὲ
 ἐκεῖνο τὸ ἐν ἀποδείκνυται καθ' αὐτὸ τοῦ ὄντος κα-
 θαρεῦον, ὥστε τοῦτο μὲν καὶ δι' ἐκείνων ἔσται δῆλον,
 δέοντος πανταχοῦ τὸ ἀμέθεκτον ἠγεῖσθαι τῶν μετεχο-
 μένων, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν εἰδῶν τοῦ Πλάτωνος κρα-
 τύνοντος καὶ διὰ τοῦτο τὰ καθ' αὐτὰ προῦφεστάται
 λέγοντος τῶν ἐν ἄλλῳ ὑφεστώτων, ὥστε εἰ τὸ μετε-
 χόμενον ὑπὸ τοῦ ὄντος ἐν τοῦ ὄντος διαφέρει, πᾶσα
 ἀνάγκη τὸ ἀμέθεκτον μειζόνως ἐξηρησθαι τοῦ ὄντος.
 Οὐδ' ἄρα οὐσίας μετέχει τὸ ἐν, καὶ οὐσίαν λαμβά-
 νωμεν τὴν ἀκροτάτην καὶ μόνην οὐσίαν καὶ τὸ ὄν
 αὐτὸ μόνως ὄν καὶ πρὸ τῶν πολλῶν ἰδρυμένον τοῦ ὄν-
 τος γενῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μετέχσειν ἐλάμβανε κατὰ πάν-
 τας τοὺς ἔμπροσθεν λόγους, κατὰ τὴν συνάρτησιν τῶν
 μετὰ τὸ ὄν τὴν πρὸς τὸ ἐν, διὰ δὴ τούτων καὶ ἐν τού-
 τοις οὕτως λέγων τὴν μέθεξιν· πᾶν, φησί, τὸ μετέχον
 οὐσίας κατὰ τι τούτων αὐτῆς μετέχει· λέγει δὲ ἢ κατὰ
 τὸ ὄλον ἢ κατὰ τὸ σχῆμα ἢ κατὰ τὸ ταυτὸν καὶ ἔτε-

(1) B. εἶδι. Locum hunc
 non sanum crediderim.

(2) B. Deest εἰ.

(3) C. προαίπομεν. — D
 φθάσαντας εἴπομεν.

ρων ἢ κατ' ἄλλο τι τῶν ἀποπεφασμένων τοῦ ἐνός· τούτων δὲ προῤῥηθέντων, συνῆψεν ὅτι οὐδαμῶς οὐσίας μετέχει τὸ ἐν, οὕτως ὡς κατὰ τι τούτων μετέχον αὐτῆς· ὅθεν ἐπειδὴ περὶ ὑπελείπετο λέγειν μὴ ποτε κατὰ τι τούτων οὐ μετέχει τὸ ἐν οὐσίας, αὐτῆς δ' ἔχει τῆς πρὸ τούτων οὐσης οὐσίας, καὶ ἔστιν ἐκείνη τῆ οὐσία συμπεπλεγμένον, ἐπήνεγκεν οὐδ' ἄρα (1) οὐσίας μετέχει.

« Οὐδ' ἄρα οὕτως ἐστὶν ὥστε ἂν εἶναι· εἴη γὰρ ἂν
 « ἤδη ὄν καὶ οὐσίας μετέχον, ἀλλ' ὡς ἔοικε τὸ ἐν οὔτε
 « ἐν ἐστίν, οὔτε ἔστιν, εἰ δεῖ τῷ τοιῶδε λόγῳ πιστεύειν.
 « — Κινδυνεύει. — Ὅ δὲ μὴ ἔστι, τούτῳ τῷ μὴ ὄντι
 « εἴη ἂν τι ἢ αὐτῷ (2) ἢ αὐτοῦ; — Καὶ πῶς; — Οὐδ' ἄρα
 « ὄνομά ἐστιν αὐτῷ οὐδὲ λόγος οὐδέ τις ἐπιστήμη οὐδ'
 « αἰσθησις οὐδὲ δόξα. — Οὐ φαίνεται. — Οὐδ' ὀνομάζε-
 « ται ἄρα οὐδὲ λέγεται οὐδὲ δοξάζεται οὐδὲ γινώσκει-
 « ται οὐδέ τι τῶν ὄντων αὐτοῦ αἰσθάνεται. — Οὐκ ἔοι-
 « κεν. — Ἡ δυνατὸν οὖν περὶ τὸ ἐν ταῦτα οὕτως ἔχειν; —
 « Οὐκ οὖν ἔμοι γε δοκεῖ. — Βουλεῖ οὖν ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν
 « ἄλλιν ἐξ ἀρχῆς ἐπανέλθωμεν, εἴαν τι ἡμῖν ἐπανιοῦσιν
 « ἄλλοιόν φανῆ (3); — Πάνυ μὲν οὖν βούλομαι. — Οὐ-
 « κοῦν ἐν εἰ ἐστὶ, φαμὲν τὰ συμβαίοντα περὶ αὐτοῦ
 « ποιάποτε τυγχάνει ὄντα, διομολογητέα ταῦτα· οὐχ
 « οὕτως; — Ναί. »

(1) Hic desinit Codex 1837, A. Deest ἢ.
 notatus D.

(3) Bekk. et A. ἄλλοιον φανῆ.

(2) Bekk. et Codd. ἢ αὐτῷ. B ἄλλοιον φανείη. C. καταφανείη.

FINIS LIBRI SEPTIMI

AB ALTERO, FORTE DAMASCIO,

SUPPLETUS (1).

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (2).

« Ὅρα δὴ ἐξ ἀρχῆς ————— εἴποι ὅτι
« ἔν ἐστι. — Πάνυ γε (3).

Ἀμφωτέρωθεν ἐπιχειρεῖ ὁ Παρμενίδης περὶ τοῦ ἐνός, δεικνύς τὴν δύναμιν τῆς διαλεκτικῆς, ἀρχεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐσχάτου· ἐπανακεφαλαιώθη γὰρ ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων ὅτι οὐσίας οὐ μετέχει, καὶ οὐδὲν ἐστὶ τὸ ἐν, ὡς τῷ λόγῳ πιστεύειν· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ κινδυνεύειν· ὅθεν αὐθις αὐτοῦ συσταθέντος ὅτι οὐσίας μετέχει καθὸ τῷ ἐνὶ τὸ ἐστὶ προσάπτεται, τὰ λοιπὰ κατὰ τὸ ἀντίστροφον συσταθήσονται.

(1) Deest quidem Damascii nomen in Coddss. At infra B. C. habent: ὑπόθεσις ὀγδόη κατὰ Δαμασκίον, it. ὑπόθεσις ἐνάτη κατὰ Δαμασκίον.

(2) Codd. B. C. habent rubris litteris in margine: Μέχρι ὧδε τὰ τοῦ Πρόκλου ἢ μέχρι τῆς πρώτης ὑποθέσεως δι.ης· Ὀλιπῆς (C. Ὀλίπει δι) ἢ ἐξηγήσεις τοῦ τελευταίου τούτου τεμμαχίου (B. τεμαχίου). Deinde hanc rubricam: Ἀρχὴ τῆς δευτέρας ὑποθέσεως. — Cod. A. neque notam neque rubricam ullam habet; sed dum antea commentarius pagina inte-

gra legeretur, præmisso hinc inde textu Platónico, nunc textus ille paginam integram continuo occupat, et commentarius in marginem ablegatur, cum signis quibusdam, et eisdem manus recentioris, quibus diversæ commentarii partes referuntur ad partes diversas textus Platonicæ qui continuus hic traditur absque divisione.

(3) Bekk. οὐ γὰρ ἂν ἐκείνη ἦν ἐκείνου. Coddss. οὐ γὰρ ἐκείνη. προγ ἦν ἐκείνου. C. habet ἢ ἐκ. — Bekk. συλλήβδην εἶποι. Coddss. εἴποι.

Πάνυ δὲ θαυμασιὰ ἢ μεταχειρήσεις· τὸ γὰρ ἀπὸ τῶν δοκούντων φαύλων συμβαίνει τοῖς μεγίστοις καταλύοντας τὸ προκείμενον, καὶ λίαν ἀρμόδιον, θέλοντας δὲ συνιστᾶν, ἀνάγκη ὑποθεμένους τὸ μέγιστον, τὰ λοιπὰ προκατασκευάζειν, καὶ οὕτως οὕτ' ἐκεῖνο αὐθαδεις οὔτε τοῦτο ἀσθενές, πλὴν αὐτὸν καὶ αὐτοὸν ὄν καὶ αὐτό ἐστι· καὶ οὐκ ἄλλο μὲν αὐτῷ τὸ εἶναι, ἄλλο δὲ τὸ ἔστιν, ~~ἢ~~ ἄνθρωπός ἐστι, κατὰ μετοχὴν τῆς οὐσίας· ἅπαν δὲ τὸ εἶναι ἐν ἑαυτῷ συλλαμβάνεται, καὶ οὐσία μὲν ἔστιν, ἀλλ' οὐ κατὰ μετοχὴν οὐσίας, ἀλλ' ὑπερούσιος.

• Πάλιν δὴ λέγωμεν

« τούτου δὲ γίγνεσθαι μόρια τό τε ἐν καὶ τὸ εἶναι. —

• — Ἀνάγκη. (1) »

Προσβιβάζει τὸν λόγον ἵνα δείξῃ τὸ ἐν καὶ μόρια ἔχον καὶ ὄλον ὄν· καὶ αὐθις τὰ μόρια ἔχοντα μόρια ἄλλα, κάκεινα ἄλλα καὶ εἰς ἄπειρον· τοιαύτη γὰρ ἡ φύσις τοῦ ἔστιν, ὥστε ὅπου λέγεται κατὰ τὸ ἔστι τοῦτο, καὶ φαντασίαν τοῦ ὄντος γίγνεσθαι, καθὼς λέγομεν καὶ τὸ ποσὸν καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὰ λοιπῶν κατηγορημάτων ὄντα, ὅτι προσαρτᾶται (2) τούτοις τὸ ἔστιν. Ἔτι δὲ κατὰ Πλάτωνα καὶ τὸ μὴ ὄν καθὸ εἶναι τι λέγεται, ὄν ἐστιν, εἰ καὶ ὁ Ἀριστοτέλης κατὰ συμβεβηκὸς λέγει κατηγορεῖσθαι τὸ ἔστι τοῦ μὴ ὄντος, ὅτε λέγομεν τὸ ὄν δοξαστόν ἐστι· δόξα γὰρ αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὅτι ἐστίν, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἔστιν. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἔφοδον· πρῶτον μὲν θέλων τὸ ἐν ἐν μετοχῇ ποιῆσαι

(1) Bekk. ἀνάγκη ταύτην. C.

(2) C. προειαρτᾶται.

κατ' αὐτήν.

τῆς οὐσίας, ὡς λέγεσθαι ὄν, τῷ ἔστι ἀπεκρήσατο, ὅτι ἐπεὶ λέγομεν ἐν ἔστι, τοῦτο γὰρ καὶ ἡ ὑπόθεσις, εἰ ἐν ἔστιν οὐσίας μετέχει· τὸ δὲ οὐσίας μετέχον, ὄν καὶ γέγονε τὸ ὅλον, ἐν ὄν· τοῦτο δ' αὖθις ἐπιφέρεται καὶ τὸ ἔστι· σημαίνει γὰρ τὸ εἶναι καὶ τὸ ἔστι, καὶ ὅτι ἀληθές, ὡς τὸ μὴ εἶναι, ὅτι ἀληθές, καθὼς ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ Ἀριστοτέλης φησίν· ὡς γοῦν τοῦ συνόλου λέγεται τὸ ἔστιν, ὅ δὴ τὸ ὄν ἔχει, οὕτω καὶ τὸ ἐν αὖθις τοῦ συνόλου τοῦ ὄντος ἑνός· πλὴν ἄρα ὅτι, ὅτε τὸ ἔστι λέγει τοῦ συνόλου, τὸ ἄρθρον τὸ, τοῦ, τῷ ἐνὶ συνάπτει, τοῦ ἑνός ὄντως λέγων· ὅτε δὲ τὸ ἐν, τοῦ ὄντος ἑνός φησιν, ἵνα μὴτε ἐνταῦθα τὸ ἐν τοῦ ἑνός ὄντος λεχθῆι ἀδολέσχω, μὴτ' ἐκεῖ, τὸ ἔστιν εἴτ' οὖν τὸ ὄν τοῦ ὄντος, ἀλλὰ τὸ ἐν τοῦ ἑνός ὄντος, καὶ τὸ ἐν τοῦ ὄντος ἑνός· οὐ ταυτὸ δὲ ἐδείχθη ἡ οὐσία καὶ τὸ ἐν· τοῦ δὲ συνόλου ἐκάτερον, ὥστε τὸ μὲν ὅλον, τὰ δὲ μέρη εἶναι, συνάγεται.

« Πότερον οὖν ἐκάτερον τῶν μορίων

« καὶ μόριον ἔχει. — Πάνυ γε. »

Πρότερον μὲν κατεσκευάζε μέρη εἶναι τὸ τε ἐν καὶ τὸ εἶναι, τοῦ ἑνός ὄντος συνόλου· νῦν δ' ἐρωτᾷ περὶ τῶν μορίων, ὅτι πότερον μόριον ἐκάτερον προσερούμεν, ἢ κατὰ τὴν σχέσιν τῶν πρὸς τι μόριον ὅλου καὶ ὁμολογεῖται μόριον ὅλου λέγεται τε καὶ ἔστιν ὥστε τὸ ἐν ὄν καὶ ὅλον ἔστι καὶ μόριον ἔχει.

« Τί οὖν; τῶν μορίων ἐκάτερον τούτων

« οὕτω τὸ ἐν ὄν εἶη; — Ἔοικε (1). »

(1) Bekk. τοῦ ὄντος εἶναι [μόριον] ἢ τὸ ὄν τοῦ ἑνός [μόριον].

Ἐρωτῶ περὶ ἑκατέρου τῶν μορίων, τοῦ συνόλου ἑνὸς ὄντος, ὅτι ἐστὶν ἀπολείπεσθαι καὶ ταῦτα, ἢ τὸ ἐν τοῦ ἔστι καθόσον ἐστί· μόριον γὰρ ἢ (1) τὸ ὄν τοῦ ἑνὸς· ἐν γὰρ μόριον λέγεται, καὶ ἡ ἀπολογία ὡς οὐκ ἂν εἴη· καὶ γὰρ καὶ τὸ ἐν τὸ ἐν ἔχον καὶ μόριον εἶναι λέγεται, καὶ τὸ ὄν τὸ εἶναι ἔχει καὶ μόριον ἐν λέγεται· ὥστε καὶ αὐτὰ τὰ μόρια τοῦ ἑνὸς ὄντος, καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ὄν ἔχουσι, καὶ αὐθις ἑκάτερον τῶν μορίων ὡς δύο ὄν, ἐν καὶ ἐν, σύνολον ἔσται ἐν ὄν, καὶ μέρη ἔξει τὸ ἐν καὶ τὸ ὄν, καὶ αὐθις ἐκεῖνα, καὶ ἄει ἐπ' ἄπειρον· πλὴν ὡσπερ ἐλέγομεν ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ ἑνὸς, καὶ ὅτι οὐσίαν ἔχει καὶ ὑπερούσιόν ἐστίν, οὕτω καὶ ὄλον ὄν, ἀμερές ἐστί, καὶ μέρη λεγόμενον ἔχειν τό τε πεπληθυσμένον ἐκπέφυγεν· ἐν γὰρ τῷ λεγομένῳ μορίῳ τὸ ὄλον ἅπαν πληρεστάτως καὶ ἀνελλιπῶς, καὶ ὄλον ἐκ τῆς κατὰ Μωσῆν ἱστορίας ὅπου λέλεκται τὸ, ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐν σοί.

« Ἴθι δὴ καὶ τῆδε ἔτι, καὶ ἀριθμὸν εἶναι. — Ἀνάγκη (2). »

Μεθὸ ἐφώδευσεν ὅτι τὸ ἐν οὐσίας μετέχει, ὅπερ ἦν ὕστατον τῶν ἀνασκευῶν, ἅπτεται τῶν προτέρων ἀνασκευῶν· καὶ ἔδει εἰπεῖν πρῶτον περὶ τοῦ προτέρου, ὡς ἐκεῖσε ἔλεγεν, εἰ ἔστιν ἐν, πολλὰ ἐστίν.

Coddss. τοῦ ἑνὸς μόριον ἢ τὸ ἐν τοῦ μορίου.—Bekk. αὐ.Coddss. ἂν.

ὡς τως. Codd. οὕτω. — Bekk. καλεῖσθαι ἀμφοτέρω. Coddss. ἀμφοτέρα. — Bekk. τρις ὄντων. Coddss. ὄντων. — Bekk. δύο

(1) Sic Coddss.

(2) Bekk. ἔστιν ὄν. Ναί.

τρις. Coddss. τρία δις.

Coddss. ἐστί. Ναί. — Bekk.

Ἄλλ' οὗτος ἀφείς ἐκεῖνο διηλέχθη περὶ τοῦ ὄλου καὶ
 τῶν μερῶν, ὅπερ δεύτερον ἦν τῶν ἀνασκευῶν, καὶ εἶθ'
 οὕτως ἐν τῷ παρόντι περὶ πολλῶν ἐφοδεύει καὶ εὐθέ-
 τους ποιεῖται τὰς ἀποδείξεις τρόπον γεωμετρικὸν καὶ
 δείκνυσιν ὅτι οὐ μόνον πολλὰ ἐσειται τὸ ἐν εἰ ἔστιν,
 ἀλλὰ καὶ διάφορα καὶ ἄπειρα, διὰ μικροῦ δὲ ἐφοδεύει
 τὰς ἀποδείξεις καὶ προηγουμένως κατασκευάζει· εἰ ἐν
 ἔστιν ἀριθμὸς ἔσται, τούτῳ δὲ ἔπεται τὸ πολλὰ εἶναι· πῶς
 δὲ εἰ ἐν ἔστιν ἀριθμὸς ἔστι; διὰ τῆς μετοχῆς τῆς οὐ-
 σίας καὶ τοῦ ἕτερον εἶναι τὸ ἐν τῆς οὐσίας. Δύο δ' ὄντων
 τούτων, ἐπεὶ τὸ ἕτερον οὔτε τῷ ἐνὶ ἕτερον οὔτε τῇ
 οὐσίᾳ, ἀλλὰ τῷ ἑτέρῳ δηλονότι τῇ ἑτερότητι, καθὼς
 ἐν Φαίδωνι ἔλεγεν, ὅτι οὐκ ἔστι τι μεῖζόν τινος τῇ κε-
 φαλῇ, οὐδὲ γάρ ἐστι τῷ μικρῷ μέρει μεῖζον εἶναι, ἀλλὰ
 τῷ μεγέθει· τούτων οὖν ὄντων ἀμφοτέρων τῆς τε οὐσίας
 καὶ τοῦ ἐνός, παρειαγεται τὸ ἕτερον καὶ τρία γίνον-
 ται, ἐν προαιρέσει δὲ τίθησι τρεῖς συζυγίας, ὅτι ἄλλο
 ἐφάνη τὸ ἐν, ἄλλο ἡ οὐσία, καὶ ἄλλο τὸ ἕτερον· τριῶν
 γὰρ ὄντων, ἐπὶ τῷ ἐνὶ ἐλάττονι τούτων πολλαπλασια-
 ζομένων, ἐξ γίνονται συζυγίαι, ὧν αἱ τρεῖς αἱ αὐταὶ εἰσι
 ταῖς ἄλλαις κατὰ τὴν ἀντιστροφὴν, ὥστε τρεῖς ἔσονται,
 οὐσία ἕτερον, οὐσία ἐν, ἐν ἕτερον. Καὶ ἐπὶ πᾶσιν εὐρίσκει-
 ται τὸ ἄμφω, καὶ ἐφοδεύει τὸν λόγον ἐκ τοῦ ἐνός τῆς
 οὐσίας ἐπὶ τὴν οὐσίαν καὶ τὸ ἕτερον, καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ
 ἕτερον ὅτι καὶ ἐκάτερα λέγονται ἀνὰ μέρος καὶ ἀμφοτέ-
 ρα ἅμα· ἐκ τοῦ ἄμφω δὴ ἐφοδεύει τὰ δύο, καὶ ἐκ τῶν
 δύο τὸ εἶναι ἐκάτερον ἐν, ὥστε ἐκάστη μὲν συζυγία δύο
 ἔστι καὶ ἕκαστον αὐτῶν μέρος ἐν ἔστιν· ἠτινιοῦν δὴ συ-

ζυγία προστεθέντος τοῦ ἐνός, τρία φαίνονται· τὰ τρία δὲ περιττὰ, ὡς καὶ τὰ δύο ἄρτια, μόνον γὰρ ἀκούσαντες δύο καὶ ἓν, τρία ποιῶμεν· ἐκ δὲ τῶν δύο, τὸ δις· καὶ ἐκ τῶν τριῶν τὸ τρις παρωνυμιάζομεν· τὰ γὰρ δύο δις ἐν λέγομεν, καὶ τὰ τρία τρις ἓν· καὶ ἐντεῦθεν συνδυάζει τὸ δις τοῖς δύο, καὶ τὸ τρις τοῖς τρισίν, ὡς γίνεσθαι τέσσαρα καὶ ἐννέα, καὶ αὖθις ἐναλλάξ συνδυάζει τὸ δις τοῖς τρισὶ, καὶ τὸ τρις τοῖς δυσίν, ὥστε γίνεσθαι τὰ ἕξ, καὶ δὴ γίνονται ὁ μὲν τέσσαρα ἄρτιάκις ἄρτιος, ὁ δὲ ἐννέα περιττάκις περιττός, ὁ δὲ ἕξ ἀρτιοπέρισσος. Ἔστι δὲ καὶ ὁ περιττὰ ἄρτιάκις, ὁ λεγόμενος περισσάρτιος· ζητητέον δὲ, πόθεν καὶ οὗτος συνάγεται· ἢ ἐπεὶ ὁ δις συνήχθη ἐκ τῶν δύο, καὶ ὁ ἕξ ἐκ τοῦ τρις δύο, πάντως ἐκ τοῦ δύο αὖθις καὶ τοῦ ἕξ ὁ δώδεκα· ὅς ἐστι περισσάρτιος· πλὴν τοῦ μὲν περιττοῦ καὶ τὰ μέρη περιττὰ (1), ἀρτιοπέρισσος λέγεται· εἰ δὲ ἐπιπλέον τὴν τομὴν εὐοδοῦται, πλὴν δὲ οὐ μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἀρχικωτάτης μονάδος, περισσάρτιος· τούτων δὲ τῶν δύο εἰδῶν τοῦ ἀριθμοῦ συναγομένων, ἕξ ἀνάγκης καὶ ἀριθμὸς εὔρηται, καὶ τὸ τοῦ ἐνός ἀπειροδύναμον ἀναφαίνεται.

Ἄλλὰ μὴν ἀριθμοῦ γε ὄντος.

« μέρη αὐτῆς. — Πλεῖστα μέντοι (2). »

Ἐντεῦθεν ὅτι καὶ πολλὰ ἐστὶ τὸ ἐν δαίκνουσι καὶ μέρη

(1) Sic B. C. Qui locus evidenter corruptus et sine sensu.

— A. multa quidem habet inter ὅς ἐστι περισσάρτιος et ἀρτιοπέρισσος λέγεται, sed fere om-

nino deleta.

(2) Bekk. τοῦ ἀποστατοῦ.

A. τὸ ἀποστατεῖν. — Bekk. εἶόν τε σμικρότατα. Coddss. εἶόν τε εἰς σμικρ.

ἔχει καὶ ὄλον· ἐστὶ· καὶ εἰ μέρη ἔχοι, ἔχοι ἂν καὶ μέσον καὶ ἀρχὴν καὶ τελευτὴν, καὶ πεπερασμένον ἂν εἴη. Πρῶτερον μὲν οὖν τὸ ἐν ὄν ἀπὸ τοῦ ἔστιν ἐν συνῆγεν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ὄντος ἐτέρων ὄντων, τρία ποιήσας μετὰ τῆς ἐτερότητος, τρεῖς τούτων συζυγίας πεποίηκεν, ὧν ἐκάστη τὸ ἄμφω ἔχει· εἰ δὲ τὸ ἄμφω καὶ τὸ δύο καὶ ἀπὸ τῶν δύο τὸ ἐν ἐπὶ θατέρου ἔθετο, καὶ τὸ ἐν τοῦτο συζυγία ἠτινιοῦν προσθέμενος, τρία πεποίηκε, καὶ ἐκ τῶν δύο τὸ δις συνῆξε, καὶ ἐκ τῶν τριῶν τὸ τρίς, καὶ οὕτω τὰ μέρη τοῦ ἀριθμοῦ συνέστησε καὶ τὸν ἀριθμόν· νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τὰ πολλὰ συνιστᾷ καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὸ ἄπειρον. Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ὄντος ἀριθμὸς συνέστη, καὶ ἀριθμὸς ἐστίν, εἴη ἂν καὶ οὗτος οὐσίας μετέχων· καὶ ἐὰν πᾶς ἀριθμὸς τοιοῦτος οὐσίας μετέχοι, καὶ τὸ μόριον τοιοῦτον ἂν εἴη τὸ ἔστιν ἔχον, καὶ αὐτὸ οὐσίας μεθεῖξει. Ἐπὶ πάντα ἄρα τὰ ὄντα νενέμηται ἡ οὐσία, καὶ οὐδενὸς ἀποστατεῖ ἡ οὐσία τῶν ὄντων· τὸ γοῦν ἐρωτᾶν ἐπὶ τούτου, ἄλογον ἐπικρίνει· πῶς γὰρ ὄν καὶ οὐσίαν ἔχον εἴξει αὐτὴν τὴν οὐσίαν τὴν ἀποστάτησιν τῆς οὐσίας· κατακεκερμάτισται ἄρα τὰ μέρη τῆς οὐσίας εἰς τὰ πανταχοῦ ὄντα.

« Τί οὖν ἐστίν νενεμη-
 « μένον, πολλὰ ἀνάγκη εἶναι. — Παντάπασιν μὲν οὖν. »

Θελεῖ δεῖξαι ὅτι μὴ μόνον τὸ ὄν ἐν καὶ πολλὰ ἐστὶ καὶ τὸ ὄν ὑπὸ τοῦ ἐνός ὀρίζεται, ἂν καὶ πολλὰ μέρη τοῦ ὄντος λέγωνται· ἕκαστον γὰρ μέρος τοῦ ὄντος εἴτ' οὖν τῆς οὐσίας ἐστὶν ἐν· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν

ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενημμένον πολλὰ ἀνάγκη εἶναι · ἐν γὰρ εὐρηται καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τῆς οὐσίας καὶ ἐν ἐκείνῳ καὶ ἐν ἄλλῳ πλὴν (1) κεκερματισμένῳ κατὰ τὰ μέρη τῆς οὐσίας καὶ τῶν ὄντων· καὶ ἐφοδεύει τὸν λόγον οὕτως ἐρωτῶν· εἰ τὸ μέρος τῆς οὐσίας, καὶ μέρος ἂν λέγοιτο μόνον, ἵνα ἐκ τῆς οὐσίας διαχωρισθὲν, ὡς μονοειδὲς μᾶλλον ἔξει τὸ ἐν, ἀλλ' οὐχ ὁμοίως, καὶ ὅτε μέρος οὐσίας λέγεται ἐν· τότε γὰρ τὸ ἐν ὑποκτευθεῖ ὡς πρὸς τι εἶναι πρὸς τὰ ἄλλα μέρη τῆς οὐσίας καὶ οὐ καθ' αὐτὸ τῷ μέρει μόνῳ· εἴπερ γοῦν ἐστὶ μόνιον, καὶ ἐν ἂν εἴη, καὶ οὐ καὶ ἀπολειφθήσεται οὔτε μικροτέρου οὔτε μείζονος μέρους τῆς οὐσίας, τοῦ ὄντος δηλαδὴ· καὶ τὸ μὲν ὅλον εἶναι τὸ ἐν πανταχοῦ τῶν μερῶν τῆς οὐσίας, ἐπειδὴ οὐκ ἀπολείπεται τὸ ὄν τοῦ ἐνός, ἢ τὸ ἐν τοῦ ὄντος ἀδύνατον ἀθρεῖ· ἐστὶ γὰρ καὶ ἐν ἐκάστῳ τῶν μερῶν τῆς οὐσίας ὅλη ἡ οὐσία. Λοιπὸν οὐκ ἀληθῆ ἐλέγετο, ὅτι ἐπὶ πάντα πολλὰ ὄντα ἡ οὐσία μέμνηται· εἰ γοῦν μὴ ὅλον τὸ ἐν ἐν ἐκάστῳ μέρει τῆς οὐσίας, μεμερισμένον ἄρα παρίσται, ὥστε τὸ ἐν πολλὰ· τὸ γὰρ μεριστὸν ἀνάγκη τοσαῦτα εἶναι, ὅσα περὶ τὰ μέρη, καὶ οὐχ ἐν· ἐν τῷ κερματοῦσθαι ἄρα τὴν οὐσίαν κερματίζεται καὶ τὸ ἐν. Εἰπόντος δὲ ἐκείνου τὸ φαίνεται, συμπεραίνει λέγων, οὐ μόνον ἄρα τὸ ὄν ἐν πολλὰ ἐστίν, οὐδὲ ἀμέριστόν ἐστι τὸ ὄν, ἀλλὰ ἐπὶ πάντα ἡ οὐσία νενέμηται· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐν ὑπὸ τοῦ ἐνός διανενημμένον πολλὰ ἐστίν, καὶ ἐστίν ἡ ἐφοδος ἅπασα

(1) Sic Sic B. C. — A. Deest κεκερματισμένῳ usque ad καὶ ἐφοδεύει.

ἐκ τῆς διανομήσεως τῆς οὐσίας ἐπὶ τὰ ὄντα, καὶ τὸ ἐν ἀποφῆναι ὑπὸ τοῦ ὄντος διανενημένον εἰς πολλὰ, ὥστε τὸ ἐν πολλὰ.

« Καὶ μὴν ὅτι γε ἢ
« τινος μίκτου ἐξ ἀμοιβῶν. — Μετέχει γὰρ ἄν (1).

Ἀποδειχθέντος ἤδη ὡς τὸ ἐν μόρια ἔχει καὶ οὐχ ὅλον ἐν ἐκάστῳ μέρει τῆς οὐσίας παρέσεται, ἐπειτίοιγε καὶ ἡ οὐσία ὅλη τοῖς μέρειν ἑαυτῆς παρέσται, καὶ οὐκ ἀληθῆ ἐλέγετο ὅτι διανενημένη ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα, ἐπεὶ οὐκ ἀπολείπεται θάτερον θάτερον, ἐφοδεύει ἐνταῦθα ὅτι πεπερασμένον ἐστὶ κατὰ τὸ ὅλον τὸ ἐν· περιέχεται γὰρ τὰ μόρια [ὑπὸ τοῦ ὅλου, πλέον δὲ τῶν μορίων τὸ ὅλον οὐκ ἔστιν· οὐ πᾶν δὲ περιέχον πέρασ ἄν εἴη, ἀλλὰ τὸ περιέχον τὰ μέρη· τὸ ἄρα ἐν ὄν ἐν τε ἐστὶ καὶ πολλὰ, καθὼς ἀπεδείχθη, καὶ ὅλον καὶ μόρια, καθὼς καὶ αὐτὸ ἀπεδείχθη, καὶ πεπερασμένον, καθὼς ἄρτι ἐλέγομεν, ὡς περιέχον τὰ μόρια, καὶ πέρασ ἐκείνων ὄν καὶ ἄπειρον πλήθει, καθὼς ἐδείκνυμεν ἐν τῷ ἀριθμῷ, κατὰ τὴν ἐφοδὸν ταύτην ὅτι ἀριθμὸς ἐστὶν, ἀρτιάκις ἀρτίου ὄντος καὶ περισσάκις περιττοῦ καὶ τῶν λοιπῶν· εἰ δὲ ἀριθμὸς ἐστὶν, οὐσίας μετέχει· ἡ δὲ οὐσία κατὰ τὸν ἀριθμὸν ἀπείρως διανενημένηται πρὸς πάντα, καὶ κατὰ τὰ μέρη τῆς οὐσίας, καὶ τὸ ἐν κατακεκερμάτισται, καὶ ἐντεῦθεν ὡς ἔχον ἀρχὴν καὶ μέσον καὶ τελευτὴν καὶ σχῆμα ἔχον συνάγεται· τὸ γὰρ σχῆμα πέρασ· ἀρχὴ δὲ καὶ τελευτὴ πέρατα πάντως, μέσον δὲ

(1) Bekk. τί δὲ εἰ ὅλον. A. Deest εἰ. — Bekk. τί ὅλον εἶνα A. Deest εἶνα.

τὸ ἴσον ἀπέχον τῶν περάτων, ἐν τε εὐθείᾳ καὶ κύκλῳ, διὰ τοῦτο γοῦν καὶ σχήματος μεθέξει.

« Ἄρ οὖν οὕτως ἔχον, οὐκ αὐτό τε ἐν ἑαυτῷ . . .
 ἑαυτῷ εἶη. — Φαίνεται ».

Ἐντεῦθεν ἀποδείκνυσιν ὅτι καὶ ἐν ἑαυτῷ ἐστὶν τὸ ἔν καὶ ἐν ἄλλῳ· συλλογίζεται δὲ οὕτω· ἕκαστον τῶν μερῶν τοῦ ὄλου· τοῦτο γὰρ ἐδείχθη πρότερον ὅτι μέρη ἔχει τὸ ἐν· πού ἐστι καὶ οὐκ ἀλλαχοῦ εἰ μὴ ἐν τῷ ὄλῳ καὶ οὐκ ἐκτὸς τοῦ ὄλου· περιέχονται δὲ τὰ μέρη ὑπὸ τοῦ ὄλου· τὰ δὲ μέρη αὐτό ἐστὶ τὸ ὄλον, καὶ τὸ ὄλον τὸ ἐν, καὶ διὰ ταῦτα ἐπεὶ τὰ μέρη λέγονται ἐν τῷ ὄλῳ, εἴτ' οὖν τῷ ἐνὶ· τὰ δὲ μέρη τὸ ὄλον ἄπαν καὶ τὸ ἐν ἐστὶν· ἄρα τὸ ἐν ἐν ἑαυτῷ.

« Ἀλλὰ μὲν τοι τό γε ὄλον αὖ
 « ἐν ἑαυτῷ εἶναι καὶ ἐν ἑτέρῳ. — Ἀνάγκη. »

Ἐντεῦθεν ἀποδείκνυσιν ὅτι καὶ ἐν ἄλλῳ ἐστὶ τὸ ἐν τρώπῳ τοιῶδε· τὰ μὲν μέρη ἐν ὄλῳ δίδωσιν εἶναι· τὸ δὲ ὄλον ἐν μέρεσιν, οὐ δίδωσι· καί τοι γε εὐρηται καὶ ὁ τοιοῦτος τρόπος τοῦ ἐν τινι· ὅτι περιεκτικόν ἐστὶ τὸ ὄλον τῶν μερῶν· τὰ δὲ μέρη τοῦ ὄλου, οὐ· ἐπεὶ γοῦν οὐκ ἐν τοῖς μέρεσι τὸ ὄλον, οὔτε ἐν πᾶσι, οὔτε ἐν τι (1) τῶν πάντων· εἰ γάρ ἐν πᾶσι καὶ ἐν ἐνὶ πάντως· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐν ἐνὶ οὐδ' ἐν πᾶσι κατὰ τὴν σὺν ἀντιθέσει ἀντιστροφῆν· πῶς δὲ οὐκ ἐν ἐνὶ; ἢ ὅτι ἐν τῶν μερῶν ἐστὶ τοῦτο τὸ ἐν· τὸ ὄλον δὲ οὐκ ἐστὶν ἐν μέρει· ἀλλ' ἐν ἐνὶ μέρει ἐσεῖται, ἀλλ' ἐν ἐνὶ οὐ πέφυκε περιέχεσθαι τὸ ἐν· τὸ γοῦν ἐν ἐνὶ μὴ τηρηθὲν ἐν, πῶς ἐν τοῖς πᾶσι ἐν

(1) Sic Coddas. Annon ἐν τινι?

τηρηθήσεται; και (1) ἵνα μὴ περιέχῃται, φησι, τὸ ὄλον ὑπὸ τοῦ ἑνός· παρ' ἣν αἰτίαν, οὐδὲ ἐν τισι τὸ ὄλον μέρεσιν ἑαυτοῦ· τὸ πλεόν γὰρ εἶη ἂν ἐν τῷ ἐλάττονι· πολλῷ δὲ μᾶλλον, ἀλλ' οὐδ' ἐν πλείοσιν ἑαυτοῦ· μὴ ὄν δὲ μήτε ἐν πλείοσι, μήτε ἐν τινι, μήτε ἐν τισιν, ἢ ἐν ἑτέρῳ ἐσεῖται ἢ οὐδαμοῦ· οὐκοῦν εἰ μηδαμοῦ ἐστιν, οὐδὲ εἶη ἂν ἀλλαμὴν ἐστι· πόθεν δῆλον; ἢ ὅτι ὄλον ἐγένετο εἶναι; τὸ δὲ ὄλον ὄν μὴ εἶναι ἀδύνατον· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ οὐκ ἐν ἑαυτῷ ἐστι· καὶ μὴν ἔλεγεν ἐν αὐτῷ ἐστι, τὸ δ' ἐν αὐτῷ φησιν ὡς ἐν τοῖς μέρεσιν αὐτοῦ πασιν, ἀνάγκη ἐν ἄλλῳ εἶναι. Συμπεραίνεται τοίνυν ἐκ τοῦ εἶναι τὸ ὄλον, τὸ δὲ ὄλον οὐκ ἐστιν ἐν τοῖς μέρεσι· καὶ διὰ τοῦτο οὐδ' ἐν ἑαυτῷ ἐστι, τὸ ἐν ἐν ἄλλῳ ἐστίν, εἰ μὴ γε οὐδαμοῦ· ἐκ δὲ τοῦ μέρη ἔχειν, τὰ δὲ μέρη τὸ ὄλον εἶναι, καὶ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ εἶναι· καὶ οὕτως εὐρηται τὸ ἐν καὶ ἐν ἄλλῳ ἐν ἑαυτῷ.

• Οὕτω δὴ πεφυκὸς τὸ ἐν ἀπ' οὐκ ἀνάγκη

• καὶ ἐστάναι. — Φαίνεται (2). •

Ἐντεῦθεν δεικνυσιν ὅτι καὶ ἔστηκε καὶ κινεῖται· καὶ πρότερον ἐπεὶ τὸ ἐν ἑαυτῷ εἶναι κατεσκευάζε πρότερον, ἔπειτα δὲ τὸ ἐν ἄλλῳ, ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ εἶναι ἀποδείκνυσι τὸ ἔστηκεν, οὕτω· τὸ ἐν ἐν ἑαυτῷ ὄν ἀμετάβατόν ἐστι· τὸ ἀμετάβατον ἐστὼς ἀνάγκη εἶναι· τὸ ἐν ἄρα ἔστηκεν. Ἐπειτα ἀπὸ τοῦ ἐν ἑτέρῳ εἶναι δείκνυσι τὸ κινεῖσθαι τοιαῦδε ἐφόδῳ· τὸ ἐν ἑτέρῳ ὄν

(1) A. Deest ὅτι ἐν τῶν μέρων usque ad ἵνα μή. Deest ὄν. — Bekk. bis ἰστώς. Codd. ἰστώς.

(2) Bekk. ἑαυτῷ ὄν. Coddss.

οὐδέποτε ἐν τῷ αὐτῷ ἐστι· τὸ ἐν τῷ αὐτῷ μὴ ὄν οὐδέ
ἴσταται· τὸ μὴ ἰστάμενον κινεῖται.

« Καὶ μὴν ταυτὸν γε δεῖ εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ

« ἤδη ταυτὸν εἶναι αὐτὸ ἑαυτῷ; — Ἀνάγκη ».

Μεμνήμεθα λέγοντος τοῦ Παρμενίδου ἐν τῇ παρα-
δόσει τῶν ἐκ τοῦ εἰ ἔστιν ἐπιχειρημάτων, καὶ τὸ τί
συμβήσεται· καὶ ἑαυτῷ πρὸς ἑαυτό· καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ
ἄλλα· καὶ αὖθις τοῖς ἄλλοις πρὸς ἑαυτό, καὶ αὐτοῖς
πρὸς ἐκεῖνο. Ἐπεὶ τοίνυν ἀπέδειξε τί αὐτῷ πρὸς ἑαυτό
συμβήσεται ὅτι ἐν ἑαυτῷ ἔσται καὶ ἐν ἐτέρῳ· καὶ με-
ταξὺ ἔδειξε καὶ ὅτι ἴσταται καὶ ὅτι κινεῖται· νῦν τί
ἔσται αὐτῷ πρὸς ἑαυτό καὶ πρὸς τὰ ἄλλα δείκνυσι,
καὶ πῶς ταυτὸν τε τοῖς ἄλλοις καὶ ἕτερον τῶν ἄλ-
λων ἐστὶν ἕτερον ἑαυτοῦ καὶ ταυτὸν ἑαυτῷ· ἐστὶ
δὲ ἢ ἐπιχείρησις διὰ πλειόνων· ἢ δὲ ἐστὶ τοιαύδε·
πρῶτον γὰρ δείκνυσι πῶς ταυτὸν ἑαυτῷ ἀπὸ διαιρέ-
σεως, πᾶν πρὸς ἅπαν ὧδε ἔχει, ἢ ταυτὸν ἐστὶ πρὸς
ἐκεῖνο ἢ ἕτερον, ἢ εἰ μήτε τοῦτο μήτε ἐκεῖνο, ἢ μέ-
ρος πρὸς ὅλον· ἢ ὅλον πρὸς μέρος ἔσται, καὶ κατὰ τὸν
διὰ πλειόνων ἀναπόδεικτον, συνάγει ὅτι ἔσται ταυτὸν
ἑαυτῷ· οὔτε γὰρ ἐν ὄν μέρος ἑαυτοῦ ἐστὶν, οὔτε ὅλον
ἑαυτοῦ· ἀλλαμὴν οὐδὲ ἕτερον ἑαυτοῦ· εἴη γὰρ ἂν τὸ
ἐν ἕτερον τοῦ ἐνός· ἄρα ταυτὸν ἑαυτῷ. Ποιεῖται δὲ τὴν
ἐπιχείρησιν ἐκ τῶν πρὸς τι· ἐπεὶ τὸ ταυτὸν καὶ τὸ
ἕτερον τῶν πρὸς τι ἐστὶν· ταυτὸν γὰρ τινι ταυτὸν
καὶ ἕτερον ἐτέρου ἕτερον.

« Τί δὲ τὸ ἐτέρῳθι ὄν

« εἴη ταύτη ἂν ἑαυτοῦ τὸ ἐν. — Ἔοικε. »

Ἐνταῦθα δείκνυσιν ὅτι καὶ ἕτερον ἑαυτοῦ τὸ ἐν· προσχρᾶται δὲ τῷ ὅτι ἐν ἑτέρῳ, ὅπερ δὴ ἀπέδειξεν· ἔστι δὲ σοφιστικὴ ἢ ἐπιχειρήσις. Ἐλεγον γὰρ οἱ σοφισταὶ κορίσκος (1) ἕτερος ἑαυτοῦ· ὁ γὰρ νῦν μὲν ἐν Ἀκαδημία, νῦν δὲ ἐν Στοᾶ, ἕτερος· ὁ δὴ καὶ ἐξελέγχει Ἀριστοτέλης. Λέγει γοῦν ἐνταῦθα, αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ἀπεφάνθη· τὸ αὐτὸ ἑαυτοῦ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ὄν, ἑτέρωθι γεγονός, ἕτερον ἔσται ἑαυτοῦ· ἑτέρωθι γὰρ γέγονεν ἑαυτοῦ, τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ ὄντος· οὕτω γὰρ ἀπεφάνθη· ἕτερον ἄρα ἑαυτοῦ.

« Τί οὖν εἰ τὸν (2) τί ἕτερόν ἐστιν,
 « τὸ ἐν τῶν ἄλλων. — ἕτερον ».

Οὐκοῦν δεδειχότες τὸ ἐν ἕτερον· τὸ ἕτερον δὲ ἑτέρου ἐστίν· οὕτω γὰρ ἡ σχέσις αὐτοῦ· ἕτερον γὰρ ἑτέρου καὶ οὐ ταυτοῦ, ὥσπερ καὶ ταυτὸν τῷ ταυτῷ ταυτὸν καὶ οὐχ ἑτέρῳ· ἐξομεν δεῖξαι καὶ ὅτι ἕτερον ἄλλων τὸ ἐν. Καὶ γὰρ ὅσα μὴ ἐν ἐστίν, ἕτερα τοῦ ἐνός εἰσιν· ὥσπερ καὶ ἀντιστρόφως τὸ ἐν τῶν μὴ ἐν ἕτερον. ἕτερον ἄρα τῶν ἑτέρων ἑαυτοῦ.

« Ὅρα δὴ αὐτὸ τε ταυτὸν καὶ τὸ ἕτερον
 « κινδυνεύει φαίνεσθαι ἕκ γε τοῦ λόγου (3) ».

Νῦν δείκνυσι πῶς ταυτὸν τοῖς ἄλλοις καὶ ἑαυτῷ τὸ ἐν· οὕτω δὲ προβιβάζει τὸν λόγον. Τὸ ταυτὸν καὶ τὸ ἕτερον ἐναντία· οὔτε γοῦν τοῦτο ἐν ἐκείνῳ οὔτε ἐκεῖνο ἐν τούτῳ ἐθελήσει εἶναι· εἰ ἄρα τὸ ἕτερον, οὐδέ

(1) Sic Coddss. ἐν ταυτῷ. — Bekk. ὡς μορίων·

(2) Sic Coddss. Bekk. τοῦ. Coddss. ὡς μορίου.

(3) Bekk. ἐν τῷ. Coddss.

ποτε ἐν ταυτῷ χρόνον τινά· ἢ γὰρ ἐκεῖνον τὸν χρόνον, οὐκ ἔσται ἕτερον ἐν τῷ αὐτῷ γεγονός, οὐδέ ποτε ἐν τινι τῶν ὄντων εἶη ἂν τὸ ἕτερον. Πάντα γὰρ τὰ ὄντα· ἕκαστόν ἐστιν ἐν ταυτῷ ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ἕτερον ἐν ἑαυτῷ καὶ οὐκ ἐν τινι· οὔτε ἀρα ἐν τοῖς μὴ ἐν, οὔτε ἐν τῷ ἐνὶ εἶη ἂν τὸ ἕτερον. Ἐπεὶ τοίνυν τό τε ἐν καὶ τὰ μὴ ἐν ἕτερα ἀλλήλων, πάντα δὲ τὰ ἕτερα τινὶ ἕτερά ἐστιν, ὡς ἡ περιστέρα τῆς φάτνης ἕτερον τῷ μικρομερεστέρῳ καὶ ἡμέρα, ἄπερ ἐν τῇ περιστερᾷ ἐστὶ, ζητεῖ καὶ ταῦτα. Τό τε ἐν καὶ τὰ μὴ ἐν τινὶ ἕτερα ἀλλήλων εἰσὶν· οὔτε γὰρ τῷ ἐτέρῳ, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτοῖς τὸ ἕτερον· οὔτε ἑαυτοῖς, οὐδὲν γὰρ ἕτερόν τινος ἑαυτῷ· ἀλλὰ τινι ἑαυτοῦ ὃ ἐν αὐτῷ ἐστιν. Οὗτος δὲ φησιν ὅτι εἰ ἑαυτοῖς ἦσαν ἕτερα, μετεῖχον ἂν τοῦ ἐτέρου, κἀντεῦθεν ἐκφρεύγοι ἂν ταῦτα, τό τε ἐν δηλονότι καὶ τὰ μὴ ἐν, τό μὴ εἶναι ἕτερα· δηλονότι τὸ εἶναι ἕτερα· πλεονάζει γὰρ ἀττικῶς τὸ μὴ εἰς τὸ μὴ εἶναι ἕτερα· οὔτε γοῦν ταῦτα μετέχουσι τοῦ ἐτέρου. Ἀλλ' οὐδὲ τὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός· πῶς γὰρ μὴ ἐν ὄντα; ἢ γὰρ ἂν ἦσαν ἐν ἐν τῷ μετέχειν τοῦ ἐνός· κατ' αὐτὸ γὰρ τὸ μετέχειν τοῦ ἐνός· τοῦτο γὰρ δηλοῖ. Ἀλλὰ πῆ ἂν ἐν(1) ἦν; ἐν ἦσαν τὰ μὴ ἐν· τὰ δὲ μὴ ἐν μὴ μετέχοντα τοῦ ἐνός, οὐδ' ἂν ἀριθμῶς εἶη· πᾶς γὰρ ἀριθμῶς μετέχων τοῦ ἐνός· καὶ εἴπερ εἶχον ἀριθμὸν τὰ μὴ ἐν, οὐκ ἂν ἦσαν παντάπασι μετέχοντα τοῦ ἐνός· οὐ μὴν δὲ, οὐδὲ μόριά εἰσι τὰ μὴ ἐν τοῦ ἐνός. Εἰ ἄρα πάντα τὰ μὴ ἐν ἐστί κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, τὰ

(1) B. Deest ἐν.

δὲ μὴ ἐν οὐκ ἂν μόριον τοῦ ἐνός, καθὼς ἀπεδείχθη, οὐδὲ τὸ ἐν μόριον τῶν μὴ ἐν ἀντιστρόφως εἶη· περι γὰρ τοῦ ἐνός ἔχει τὸν λόγον. Ἐπεὶ γοῦν αὐτὸ τὸ ἐν, οὔτε μόριον τῶν μὴ ἐν ἐστὶν οὔτε ὅλον ὡς μορίου· ἐλέγετο γὰρ οὐκ εἶναι τὰ μὴ ὄντα μόρια τοῦ ἐνός, ὥστε ἀνάγκη οὐδὲ αὐτὰ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὅλα ἐν μορίῳ εἶναι τῷ ἐνί· ἐδευκνύομεν δὲ ὅτι τὰ μῆτε μόρια, μῆτε ὅλα μῆτε ἕτερα ἀλλήλων, ἀνάγκη εἶναι ταυτὰ, ὥστε τὸ ἐν πρὸς τὸ μὴ ἐν, οὔτε ἕτερα ὄντα οὔτε μόρια οὔτε ὅλα· καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνο ὁμοίως, τυχῶτα ἀλλήλοις κατὰ τὴν προτέραν ἀπόδειξιν ἐσονται· ἐπὶ τούτοις συμπεραίνεται καὶ τὰ πρότερα, ὅτι τὸ ἐν ἄρα, καὶ ἕτερον τῶν ἄλλων καὶ ἑαυτοῦ, καθὼς ἐδείκνυμεν, καὶ ταυτὸν ἐκείνοις τε καὶ ἑαυτῷ, καθὼς ἄρτι μετέλθομεν τὴν ἐφοδὸν ταύτην.

« Ἄρ' οὖν καὶ ὁμοίον τε καὶ ἀνόμοιον

. ἀπάντων ἕτερόν ἐστιν. — Ἐοικεν. (1) »

Καὶ αὐταὶ ἐπιχειρήσεις αὐτό, καὶ τί πρὸς τὰ ἄλλα· καὶ ἐπεὶ ὁμοίον ἔλεγε τὸ ἐν ἑαυτῷ τε καὶ αὐθις τοῖς ἄλλοις, τί συμβαίνει αὐτῷ πρὸς ἑαυτὸ καὶ τί πρὸς τὰ ἄλλα· καὶ ἐπεὶ ὁμοίον ἔλεγε τὸ ταυτὸν τε πεπονθὸς, ἐκ τούτου κατασκευάζει τὴν τοῦ ὁμοίου ἐπιχείρησιν. Ἐφάνη τοιγαροῦν τὸ ἐν ἕτερον τῶν ἄλλων, καὶ διὰ ταῦτα ἀντιστρόφως, καὶ τὰ ἄλλα ἕτερα τοῦ ἐνός

(1) Bekk. τοῖς ἄλλοις. Coddss. Deest τοῖς. — Bekk. εἰπης. Coddss. εἰπεις. — A. Deest οὐκ ἐκείνο πσque ad ταυτὸν ὄνο-

μα φθίγη. — Bekk. ὅτι τ' αὐτό. B. Deest ὅτι. — Bekk. ἕτερον μὲν τᾶλλα. B. ἕτερόν ἐστι τᾶλλα.

τὸν αὐτὸν τρόπον, καὶ οὔτε μᾶλλον οὔτε ἥττον· τὸ δὲ μῆτε μᾶλλον μῆτε ἥττον ὁμοίως πάντως· καθὼ γὰρ τὸ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων πέπονθε, καὶ τὰ ἄλλα ἐκείνου ὁμοίως ταύτῃ, ταυτὸν ἂν τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα πεπονθότα εἶεν, ὥστε κατὰ τοῦτο καὶ ὁμοιον τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις κατὰ τὴν ἑτερότητα. Τοῦ δὲ Ἀριστοτέλους μὴ συνιδόντος καὶ ἐρωτήσαντος (1), πῶς λέγεις; ὡδέ φησι· πᾶν ὄνομα ἐπὶ σημασίᾳ τινὸς λέγεται, καὶ ἔστι τὸ αὐτὸ πλεονάκις ἢ ἅπαξ εἰπεῖν· καὶ ἐὰν πολλάκις φθέγγῃ τὸ αὐτὸ ὄνομα, πολλάκις λέγεις, συμβαίνει τὸ αὐτό· ἔστιν οὖν μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὸ ἕτερον ὄνομα ἐπὶ τινι (2) σημασίᾳ, καὶ οὐ μάταιον καὶ μάτην, καὶ εἰκῆ λεγόμενον. Ὄταν τοίνυν φθέγγῃ τὸ ἕτερον τοῦτο ὄνομα, εἰ μὲν ἅπαξ, ἅπαξ δηλοῖς τὸ πρᾶγμα, οὐ τὸ ὄνομα ἦν· εἰ δὲ πολλάκις, πολλάκις· ὅταν οὖν λέγωμεν ἕτερον μὲν τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ἕτερα δὲ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, δις εἰπόντες τὸ ἕτερον ἐπ' αὐτῇ τῇ φύσει περὶ ἧς ἀποφαινόμεθα, ἐπ' ἐκείνη αἰεὶ λέγομεν ἧς ἦν τὸ ὄνομα. Καθὼ τοίνυν καὶ ἕτερον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα κατὰ τοῦτο, οὐκ ἄλλο καὶ ἄλλο πεπόνθασι, τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ, ὃ ἔστιν ἕτερον· τὸ δὲ ταυτὸν πεπονθὸς ἐλέγετο ὁμοιον ἐν τοῖς ἐμπροσθεν. Καθὼ τοίνυν ἕτερον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ὁμοιον τοῖς ἄλλοις τὸ αὐτὸ ἐσεῖται (3).

« Ἀλλαμὴν τό γε ὁμοιον τῷ ἀνομοίῳ
 « ἢ δὲ ταυτὸν ἀνομοιον ».

(1) B. ἐρωτήσαντος αὐτὸν.

(3) C. ἴσται.

(2) C. ἐπὶ τινι σημασίᾳ ἐν.

Ἐνταῦθα δείκνυσιν ἀνόμοιον τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις · εἰ δὲ τοῖς ἄλλοις καὶ ἑαυτῷ, ὡσπερ καὶ ὁμοιον τοῖς ἄλλοις · εἰ δὲ τοῖς ἄλλοις, πολλῷ μᾶλλον καὶ ἑαυτῷ · ταυτὸν γὰρ ἑαυτὸ πεπονθός, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἴσως. Πῶς δὲ καὶ ἐκ τοῦ δειχθῆναι ἀνόμοιον τοῖς ἄλλοις, καὶ ἑαυτῷ ἀνόμοιον δειχθήσεται; πολλὰ γὰρ εἰσι τοῖς ἄλλοις ἀνόμοια, ἀλλ' ἑαυτοῖς οὐ χωρεῖ ἀνόμοια εἶναι. Τέως πρότερον τῇ ἀποδείξει ἐπιβαλλώμεθα · ὡς γὰρ ἐκ τοῦ ἑτέρου τὸ ὁμοιον τοῖς ἄλλοις ἐφάνη, οὕτως ἐκ τοῦ ταυτοῦ τὸ ἀνόμοιον δειχθήσεται · τὸ γὰρ ἀνόμοιόν φησι τῷ ὁμοίῳ ἐναντίον · οὐκοῦν καὶ τὸ ἕτερον τῷ ὁμοίῳ ἐναντίον · ἐφάνη δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις τὸ ἐν ταυτὸν · ἔχει γοῦν τὸ ἐν πάθος, τὸ εἶναι ταυτὸν τοῖς ἄλλοις, ὅπερ συνήχθη ἐκ τοῦ ἕτερον εἶναι ἐκείνων, καὶ κεῖνα ἕτερα τούτου. Φαίνεται δὲ ἀρτίως καὶ ἄλλο πάθος τοῦ ἐνός τὸ ἕτερον εἶναι τῶν ἄλλων · ἔστι γὰρ ἐναντίον τῷ ἀνομοίῳ καὶ ἕτερον · καὶ αὐθις ἀντιστρόφως τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερα, καὶ πέπονθεν ἄρα ταῦτα ἀνόμοια πάθη καὶ πρὸς ἑαυτὰ καὶ πρὸς ἄλληλα, ὥστε τὸ ἐν καὶ πρὸς ἑαυτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλληλα ἀνόμοιον.

· ἔχει γὰρ οὖν δὴ τὸ εἶχε καὶ

· ἀλλοῖον δὲ ὄν ἀνόμοιον εἶναι. — Ἀληθῆ

· λέγεις.·

Οὐκ ἐνέμεινε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ προσδιαλεγομένου, ἀλλ' αὐτὸς ἐπικρίνει καὶ τὸ πᾶν λέγει ὡς θαβρῶν καὶ ἄλλως ἀποδείξει · ἢ τὸ ἔχει μὲν οὖν δὴ ἀπολογία ἐστὶ καὶ κατάνευσις τοῦ προσδιαλεγομένου, καὶ ἐκ τότε ἐπιφέρει ἀποδεξάμενος οἶον τὴν ἀπόκρισιν, καὶ

γὰρ καὶ τόνδε ἔχει. Εἴτε οὖν οὕτως εἴτε ἐκείως, ἡ ἔννοια σώζεται. Ἐκ τοῦ ταυτοῦ τοίνυν κατασκευάζει τὸ ὅμοιον, τῇ ἀναιρέσει τοῦ ἀνόμοιου· καθὼς γὰρ ταυτὸν πέπονθεν, οὐκ ἄλλοιον πέπονθε· μὴ ἄλλοιον δὲ πεπονθὸς, οὐκ ἀνόμοιον ἔσται (1)· τὸ δὲ μὴ ἀνόμοιον, ὅμοιον. Τέως οὐκ ἐπὶ πάντων ἀληθὲς ἡ ἀξίωσις· τὸ γὰρ ποσὸν οὐκ ἀνόμοιον ἀλλ' οὐχ ὅμοιον ἐντεῦθεν, καὶ πάλιν, τὸ ἕτερον πεπονθὸς καὶ ἕτερον καθὼς ἐπεδείκνυεν ἄλλοιον, τὸ δὲ ἄλλοιον ἀνόμοιον. Ἰδοὺ καὶ οὕτως ἀποδείκνυται τοῦ ἐνὸς πρὸς ἑαυτὸ τὸ ὅμοιον καὶ ἀνόμοιον.

« Ταυτόν τε ἄρα ὄν τὸ ἐν τοῖς
 καὶ ἀνόμοιον φανήσεται. — Ἀνάγκη (2). »

Ἐκ τούτου δεικνύει καὶ τὸ ὅμοιον πρὸς τὰ ἄλλα· ἔστι γὰρ ταυτόν τοῖς ἄλλοις· τὸ ταυτόν πεπονθὸς τοῖς ἄλλοις οὐκ ἄλλοιον πρὸς τὰ ἄλλα πέπονθε· τὸ οὐκ ἄλλοιον πεπονθὸς πρὸς τὰ ἄλλα οὐκ ἀνόμοιον τοῖς ἄλλοις· τὸ οὐκ ἀνόμοιον ὅμοιον· εὐρεθήσεται δὲ καὶ πρὸς ἑαυτὸν ὅμοιον, ὥστε καὶ πρὸς ἑκάτερον ὁμοίον τε ἂν εἴη ἑαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίω, περὶ τοῦ ἀνόμοιου· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ ὁμοίου κατὰ ἐπ' αὐτὸν κατὰ τε τὸ ταυτόν, ὡς ἐνταῦθα, καὶ κατὰ τὸ ἕτερον, ὡς ἐπὶ τῆς προτέρας ἀποδείξεως, καὶ κατ' ἀμφοτέρα, ὅμοιον ἑαυτοῦ καὶ ὅμοιον ἄλλοις, οὕτως καὶ τὸ ἀνόμοιον κατὰ τε

(1) B. ἰσείται.

νη. B. ἑαυτοῦ ἐφάνη. — Bekk.

(2) Bekk. ἕτερόν ἐστι. Coddss.
 ὁμοίον ἐστι. — Bekk. ἑαυτῷ ἐφά-

καὶ καθ' ἑκάτ. Coddss. καὶ ἐκάτ.

τὸ ἀνόμοιον ἑαυτοῦ, καὶ κατὰ τὸ ἀνόμοιον τὸ ἄλλοις, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀμφοτέρω· καθ' ἑκάτερον δὲ, ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἀπὸ τοῦ ἐτέρου συνάγεται τὸ ἀνόμοιον, ἐπὶ δὲ τῆς προτέρας ἀποδείξεως ἀπὸ τοῦ ταυτοῦ.

« Τί δὲ δὴ καὶ περὶ τοῦ ἄπτεσθαι
 « τὸ ἐν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων. —
 « Ἄπτοιτο. (1) »

Περὶ τοῦ ἄπτεσθαι ἢ ἑαυτοῦ τὸ ἐν ἢ ἄλλων οὐκ ἀνεσκεύασεν ἐν ταῖς ἀνασκευαῖς, οὐδ' ὄλως ἐμνήσθη· διὰ τοῦτο καὶ τὴν κατασκευὴν τίθησιν ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἀνασκευὴν, πλὴν προτέραν τὴν κατασκευὴν, διὰ τὴν τῶν λοιπῶν κατασκευῶν συνέχειαν, καὶ ἔπειτα τὴν ἀνασκευὴν ποικιλοτέραν· ἔστι δὲ κατασκευὴ τοιαύτη ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ὄλῳ καὶ ἐν ἄλλοις ἐφοδευομένη· ἢ γὰρ ἐν τοῖς ἄλλοις ὄν, ἐπεὶ αὐτὸ ἐν ἐκείνοις ἐστὶ, πᾶν δὲ τὸ ἀπτόμενον ἐν ἐκείνῳ ἐστὶν οὐ ἄπτεται, ἄπτοιτο ἂν τῶν ἄλλων· ἢ δὲ τὸ ἐν αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ, τῶν μὲν ἄλλων ἀπείργοιτο ἄπτεσθαι, ἄπτοιτο δὲ αὐτὸ ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ ὄν,

« Τί δὲ τῆδε, ἄρ' οὐ πᾶν τὸ μέλλον
 « μῆτε ἄπτεσθαι αὐτὸ αὐτοῦ. — ἢ
 « αὐτῆ (2). »

Ἐνταῦθα καὶ ὅτι οὐχ ἄπτεται οὔτε ἑαυτῶν οὔτε τῶν

(1) Bekk. Τί δὴ περὶ. B. οὐ ἄπτεται. A. τὴν ἰδραν ἢ Τί δὲ καὶ περὶ. — Bekk. ἐν τοῖς ἄν μετ' ἐκείνην ἂν κίηται ἄπτεται. B. id. at κατέχον habet. ἄλλοις. B. Deest ἐν.

(2) Bekk. τὴν ἰδραν κατέχον — Bekk. δεῖ γὰρ εὖν. Coddss. ἢ ἂν μετ' ἐκείνην ἢ ἢ ἂν κίηται Deest εὖν.

ἄλλων κατασκευάζει καὶ ἀποδείκνυσιν οὕτως· καὶ πρό-
 τερον ὅτι οὐχ ἄπτεται ἑαυτοῦ· τὸ γὰρ ἀπτόμενον ἀν-
 ἀγκη ἐφεξῆς κείσθαι, οὐ μέλλει ἄπτεσθαι καὶ κατ' ἄλλη-
 νήν κείσθαι τὴν ἐρχομένην τῆς ἐν ᾗ ἔστιν ἐκεῖνο·
 οὐκοῦν ἢ δύο ἦν τὸ ἐν, καὶ δυοὶ χώραις περιπέλειστο·
 ἕως δ' ἂν ἐν ἡ, οὐκ ἐβελήσει οὕτως εἶναι· ἀνάγκη γοῦν
 τῷ ἐνὶ ἡ αὐτῇ, μήτε δύο εἶναι, μήτε ἄπτεσθαι ἑαυ-
 τοῦ.

« Ἄλλ' οὐδὲ μὴν τῶν ἄλλων
 αἰὶ μιᾷ ἄψει ἐλάττους εἰσὶν αὐτῶν. —
 « Ἀληθῆ (1). »

Ἐντεῦθεν καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλων ἄψεται τὸ ἐν
 δείκνυσι, λέγων ὅτι τὸ μέλλον ἄψεσθαι, χωρὶς ὄν, ἐφ-
 εξῆς εἶναι δεῖ ἐκείνῳ οὐ μέλλει ἄπτεσθαι πλὴν εἰ τὸ
 ἐφεξῆς αἰεὶ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον λέγεται, καὶ οὐ τὸ
 πρῶτον τῷ δευτέρῳ ἐφεξῆς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης·
 οὐδὲ γὰρ τὸ ἐν τοῖς δυοῖν ἐφεξῆς, ἀλλὰ τὰ δύο τῷ
 ἐνὶ. Ἐπὶ τῆς ἀφῆς τί κωλύει καὶ τὸ ἀπτόμενον ἄπτεσθαι
 τοῦ ἐφεξῆς; ὡς πρῶτον ἐκείνου κείμενον ἢ ὅτι κειμένου
 τοῦ πρώτου ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητοῦμεν, εἰ ἐκείνου
 ἄπτεται· τὸ δ' ἐφεξῆς ἔστι πάντως ἐκείνῳ, καὶ ἡ κί-
 νησις πανταχοῦ ἀπὸ τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ, εἴ-
 περ μέλλει θάτερον τῷ ἑτέρῳ ἐκ τῆς κινήσεως πλησι-

(1) D. Bekk. διγιστὸν. Coddss. ἀριθμῶν. — Bekk. τῶν ἀψων.
 ὀλιγιστὸν. — Bekk. εὐτωδὴ αἰεὶ Coddss. τῶν ἄλλων. — Bekk. A.
 ἐνός. Coddss. Deest αἰεὶ. — Bekk. αἰεὶ μιᾷ αἰ ἀψει. B. αἰεὶ μιᾷ ἀψει.
 πλήθους τὸν ἀριθμὸν. Coddss. τῶν

ἄσαι· διὰ τοῦτο, οὕτως εἶπεν ὅτι τὸ μέλλον ἀψεσθαι ἐφεξῆς δεῖ εἶναι ἐκείνω οὐ μέλλει ἀπτεσθαι· ἢ δὲ ἀψις, τὸ ἐλάττον ἐν δυοῖ, καὶ μεταξύ τρίτον οὐκ ἔσται, εἰ μὴ ἄρα ἔξωθεν, καὶ τότε δύο ἀψεις εἰσὶ τριῶν ὄρων ὄντων, καὶ αἰεὶ οὕτως παρὰ μίαν αἰ ἀψεις πρὸς τοὺς ὄρους, καθὼς Ἀριστοτέλης εἶλεγε περὶ τῶν ὄρων καὶ τῶν προτάσεων· τὰ γὰρ δύο πρῶτα τὸ ἐν πρὸς τὴν μίαν ἀψιν ἐπλεονέκτησε καὶ ἐφεξῆς οὕτω γίνεται.

« Εἰ δὲ γε ἐν μόνον ἴστέ »

« καὶ τοῖς ἄλλοις ἴσον ἂν εἶη. —

« Φαίνεται (1). »

Ἐντεῦθεν συγκεφαλαιοῖ τὸν λόγον, ὅτι τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός, ἐπεὶ ἄλλα ἑνός ἐστίν, οὔτε ἐν ἐστίν οὔτε μετέχει τοῦ ἑνός· εἰ γὰρ μετεῖχε τοῦ ἑνός, ἐν ἂν εἶη· ἐπεὶ δὲ τοῦ ἑνός οὐ μετέχει, οὐδ' ἀριθμὸς ἐστίν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῦ ἑνός· δυὰς γοῦν ἐν αὐτοῖς οὐκ ἔστιν· εἰ δὲ ἐν μὲν ἔστι, δυὰς δ' οὐκ ἔστι, τοῖς ἄλλοις ἐφεξῆς οὐκ ἂν εἶη δύο ἑνός, εἰ δὲ ἐφεξῆς οὐκ εἶη, οὐδ' ἀψεται οὔτε κείνω τοῦ ἑνός, οὔτε τὸ ἐν τῶν ἄλλων· οὐδὲ γὰρ τινὸς ἀριθμοῦ μετέξουσι τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός, ἐπεὶ οὐδὲ τοῦ ἑνός

(1) Bekk. τὸ ἐν ἢ τὰλλα. B. τὸ ἐν κατὰ τὰλλα. — Bekk. οὔτε τι μείζω οὔτε τι ἐλάττω. Coddss. οὔτε τι μείζον οὔτε τι ἐλο ἐλάττω. — Bekk. ἀλλήλων αὐταῖς γε. Coddss. ἀλλήλαις αὐταῖς γε. — Bekk. τῆς οὐσίας. Coddss. ταῖς οὐσίαις. — Bekk. τὸ δὲ συμμρ. Coddss. τὰ δὲ

συμμρ. — Bekk. οὐκ οὐκ ἐστὸν γε τινε. B. οὐκ οὐκ ἐστὸν τινε. — Bekk. εἶπεν. B. εἶπην. — Bekk. ταταγμένα εἶη. B. Deest εἶη. C. καταταταγμένα. — Bekk. καὶ πρῶται γε. Coddss. Deest γε. — Bekk. πρὸς ἀλλήλο. Coddss. ἀλλήλο.

μετέχει. Οὕτω ἄρα τὸ ἐν ἀπτεταί τε καὶ οὐχ ἀπτεταί καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων· ἐντεῦθεν περὶ τοῦ ἴσον καὶ πάλιν ἄνισον αὐτά τε καὶ τοῖς ἄλλοις εἶναι τὸ ἐν διαλαμβάνει διὰ μικροῦ, καὶ φησιν, εἰ μείζον εἴη ἢ ἕλαττον τὸ ἐν παρὸ (1) τὰ ἄλλα κατὰ τινα σύγκρισιν, οὔτε τὸ ἐν ἐν τῷ ἐν εἶναι, οὔτε τὰλλα ἐν τῷ ἄλλα εἶναι τοῦ ἐνός, οὔτε τὸ μείζον οὔτε τὸ ἕλαττον δέξονται, ἀλλὰ δεῖ αὐτά, τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα, πρὸς τὸ εἶναι τινὰς οὐσίας ἐκάτερα, ἰσότητος εἶναι δεκτικά· εἰ δὲ ἰσότητος, καὶ μεγέθους καὶ σμικρότητος. Ἐἰ γοῦν τὸ μὲν μέγεθος, τὰ δὲ σμικρότητα ἔχοιεν, ὅποτέρῳ μὲν εἶδη ἐκ τούτων ἢ τῷ ἐνὶ ἢ τοῖς ἄλλοις μέγεθος προσείη, μείζον ἂν εἴη, ὧ δὲ κοσμιότης ἕλαττον· οὐκοῦν τιν' ἄττα εἶδη ἐστὶ τὸ μέγεθος καὶ ἡ σμικρότης, ὧν μεθέξουσι τὰ λεγόμενα μείζονα ἢ ἐλάττονα. Ἐἰ γὰρ μὴ ἔστι μέγεθος καὶ σμικρότης, ἀλλὰ μηδαμῆ μηδαμῶς ἐστὶ, πῶς ἐντοῖς οὐσίαι, ἤγουν τῷ ἐνὶ καὶ τοῖς ἄλλοις ἃ δὴ καὶ οὐσίαι ὑπετέθησαν, ἄλλαι τινὲς οὐσαι (2) ἰσότητος καὶ μεγέθους καὶ σμικρότητος ἐγγίνοιτο; ἀλλ' ἐπεὶ ἐν τῷ ἐνὶ σμικρότης ἐγγίγνεται καθ' ὑπόθεσιν· ἡ γὰρ σμικρότης ἢ μέγεθος· εἰ γοῦν καὶ σμικρότης ἐγγίγνεται, ἢ ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει αὐτοῦ ἐνεῖη κατὰ διαίρεσιν· εἰ γοῦν ἐν μέρει, ἄτοπον· πῶς γὰρ σμικρὸν τὸ ἐκ μέρους τῆς μικρότητος μετέχον; εἰ δ' ἐν ὅλῳ καὶ παντὶ τῷ ἐνὶ, οὐχὶ περιέχουσα ἢ σμικρότης τεταμένη ἂν εἴη ἐξ ἴσου ἐν τῷ παντὶ, καθὼς Ἀριστοτέλης ἐπὶ τῆς περιφερείας ἔλεγε,

(1) Sic Coddss. pro παρ' δ, Scrib. πρὸς.

quod hic minime convenit.

(2) Sic Coddss. Scrib. οὐσίαι.

τῆς τε συσταλλομένης καὶ ἀνιμένης, ὅτι κατὰ πᾶν μόριον ἢ ἀναιρεθήσεται ἢ συσταλήσεται, καὶ οὐκ ἐκ μέρους; ἄρα οὐκ ἐξ ἴσου μένουσα τῷ ἐνὶ, ἴση αὐτῷ εἶη, μήτε ἐλλείπουσα μήτε πλεονάζουσα· ἐν δὲ τῷ περιέχειν τὸ ὅλον καὶ μείζων καὶ πλεονάζουσα· ἔστιν οὖν εἶναι τὴν σμικρότητα ἴσην τῷ ᾧ δὴ καὶ ἐν ἔστιν ἢ μείζω ἐκείνου, καὶ πράττειν τὰ μεγέθους ἐν τῷ περιέχειν καὶ τὰ ἰσότητος ἐν τῷ διόλου διαμένειν, ἀλλ' οὐχὶ τὰ ἑαυτῆς, ἃ ἔστι μόνης τῆς σμικρότητος· συναγεται ἄρα ὅτι ἐν τῷ ὅλῳ οὐκ ἂν εἶη σμικρότης, ἵνα μὴ ταῦτα πάθοι. Τί δὴ, ἄρα ἐν μέρει; ἀλλὰ τὰ αὐτὰ γενήσονται καὶ ἐν τῷ μέρει, ἃ δὴ καὶ ἐν τῷ ὅλῳ ἐγένοντο, καὶ μᾶλλον παραδοξότερον εἶη ὅτι ἐν μέρει ἢ σμικρότης οὐσα μείζων μὲν ὡς περιέχουσα, ἴση δὲ ὡς διαμένουσα διόλου, καὶ οὐ τὰ ἑαυτῶν ποιήσει, ἀλλὰ τὰ τοῦ μεγέθους καὶ τῆς ἰσότητος, ὥστε ἐπεὶ οὔτε ἐν ὅλῳ τῷ ἐνὶ, οὔτε ἐν τῷ μέρει ἢ σμικρότης ἔστιν, οὐδενὶ ἐνέσται ἄρα τῶν ὄντων· οὐδέτι ἄλλο ἔσται σμικρὸν, ἐπεὶ οὐκ ἐνέσται ἐκείνῳ ἢ σμικρότης, πλὴν αὐτῆς τῆς σμικρότητος. Οὐδ' ἄρα μέγεθος ἐνέσται ἐν τῷ ἐνὶ· καὶ πλὴν αὐτοῦ τοῦ ἐνός, ᾧ τὸ μέγεθος ἐνεῖη κατὰ τὴν ὑπόθεσιν, μείζον τι ἄλλο εἶη, τὸ δὲ καὶ ταῦτα σμικροῦ αὐτῷ οὐκ ὄντος, καθὼς ἔδειξε· διότι ἐν τῷ ἐνὶ σμικρότης οὐκ ἦν· ὑπερῆξει τοίνυν τὸ μέγα τῆς σμικρότητος μὴ οὔσης, καὶ τὸ μὲν μέγα ἔσται, τὸ δὲ σμικρὸν οὐκ ἔσται, ἐπεὶ σμικρότης οὐδαμοῦ ἔστιν, ὅπερ ἀδύνατον. Ἄλλα μὲν πρὸς τι ἔστι τὸ μέγεθος, πρὸς τὴν σμικρότητα πάντως, καὶ ἢ σμικρότης πρὸς τὸ μέγεθος·

διὰ τοῦτο καὶ Ἀριστοτέλης εἰλεγεν ἐν ταῖς πρὸς τι, ὅτι εἰ τοῦτό τις οἶδε μείζον, οἶδε καὶ οὐ τινος μείζον ἰσοσμένως καὶ οὐχὶ τοῦ τυχόντος· ὑπόληψις γὰρ τοῦτο, οὐκ ἐπιστήμη· ἐπεὶ γοῦν τὰ ἄλλα οὔτε μέγεθος ἔχει οὔτε σμικρότητα· οὔτε μείζω αὐτὴ ἐλάττω τοῦ ἐνὸς ἴσται, οὔτε αὐτῷ (1) πρὸς ἑαυτὸ οὔτε τὰ ἄλλα πρὸς ἀλλήλα τὴν τοῦ ὑπερέχειν καὶ ὑπερέχεσθαι ἔχουσι δύναμιν, ὡς μὲν μέγεθος ἔχοντα, τὴν τοῦ ὑπερέχειν, ὡς δὲ σμικρότητα, τὴν τοῦ ὑπερέχεσθαι, ἀλλ' οὐδὲ τῷ ἐνὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ τῶν ἄλλων μείζον τι καὶ ἐλάττον εἶη πρὸς τὸ ἐν μὴ μέγεθος μηδὲ σμικρότητα ἔχον. Ἄρα εἰ μήτε μείζον μήτε ἐλάττον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, ἀνάγκη τὸ ἐν τῶν ἄλλων μήτε ὑπερέχειν μήτε ὑπερέχεσθαι, τὸ δὲ μήτε ὑπερέχον μήτε ὑπερεχόμενον εἶσαι, τὸ δὲ εἶσαι ἴσον ἂν εἶη. Τὸ γοῦν ἐν καὶ πρὸς ἑαυτὸ οὕτως ἂν ἔχει, μήτε μέγεθος μήτε σμικρότητα ἔχον· καὶ εἰ οὕτως, οὔτε ὑπερέχει ὡς μέγεθος ἔχον ἑαυτοῦ, οὔτε ὑπερέχεται ὡς σμικρότητα, ἀλλὰ ἐξ ἴσου ὅν ἴσον ἂν εἶη ἑαυτῷ· τὸ ἐν ἄρα ἑαυτῷ τι καὶ τοῖς ἄλλοις ἴσον ἂν εἶη.

• Καὶ μὴν αὐτό γε ἐν ἑαυτῷ

• μέτρων καὶ μερῶν. — Πῶς δ' οὖ (2); »

ἔστι περὶ τῆς ἰσότητος αὐτοῦ καὶ τῆς ἀμεσότητος αὐτοῦ διαλέγεται, καὶ ὅτι μὲν ἴσου μόνον ἐπέδειξεν, ὅτι δὲ ἄισον συνάμα καὶ ἴσον δείκνυσαι νῦν· ἴσται δὲ τὸ ἀπιχειρήμα ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις, καθὼς

(1) Sic Coddas. annon αὐτό? ἢ ἐν ἐν. B. ἀνάγκη ἐν. — Bekk.

(2) Bekk. ἴσται ἐν ἑτέρῳ ἑαυτῷ δὲ. B. Deest δὲ.

B. Deest ἐν. — Bekk. ἀνάγκη

πρότερον ἐδεικνυεν, ὅτι αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ ὄν και περιῖ αὐτὸ ἂν εἶη ἔξωθεν, και περιέχον μὲν μείζον ἑαυτοῦ, περιεχόμενον δὲ τὸ αὐτὸ και ἔλαττον, και οὕτω μείζον και ἔλατταν πὸ αὐτὸ ἐν· ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἐστὶν ἐκτὸς τοῦ ἐνὸς και τῶν ἄλλων· τί γὰρ ἐν εἶη ἄλλο μήτε ἐν μήτε ἄλλο τοῦ· ἐνὸς ἑαυτοῦ πέφυκε δὲ και ποῦ εἶναι ὡς ὄν τὸ ἐν· οὐκ αὖν τὸ ἐν ἐν ἑαυτῷ ἐστὶ, ἐν τῷ μείζονι ἔλαττον ὄν· οὕτω γὰρ τὸ ἐν τινι. Ἐημεύσασαι δὲ πῶς κερδαίνει ἐντυθεὶν ὁ Ἀριστοτέλης τὰ περιῖ τοῦ τόπου, ὅτι πέρας τοῦ περιέχοντος, οὐ τὸ ἄκρον ἐστὶν ὁ τόπος τοῦ περιεχομένου. Ἐπεὶ γοῦν ἐν τῷ δεῖ αὐτὰ εἶναι, οὐδὲν γε ἔξω τοῦ ἐνὸς και τῶν ἄλλων, οὐκ ἀνάγκη ἐν ἀλλήλοις εἶναι ταῦτα ἢ οὐδαμοῦ; ἀλλὰ μὲν οὐδαμοῦ οὐ πέφυκε τὸ ἐν· ἐστὶν ἄρα τὸ ἐν ἐν τοῖς ἄλλοις, και κατὰ τοῦτο μείζω τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς, ὡς περιέχοντα αὐτό· τὸ δὲ ἐν ἔλαττον, ὡς περιεχόμενον· ἀλλὰ και τὰ ἄλλα ἐν τῷ ἐνί· και τὸ ἐν ἄρα κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ὡς περιέχον, μείζον, τὰ δὲ ἄλλα τοῦ ἐνὸς ἐλάττω, ὡς περιεχόμενα· τὸ ἐν ἄρα ἴσόν τε, καθὼς ἀπεδείκνυ τὸ πρότερον, και μείζον και ἔλαττόν ἐστι και αὐτὸ ἑαυτοῦ και τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ εἶπερ μείζον και ἔλαττον και ἴσον, εἶη ἂν τὸ αὐτὸ και ἴσων μέτρων ἑαυτῷ και τοῖς ἄλλοις ὡς ἴσον, και πλείονων ὡς μείζον, και ἔλαττόνων ὡς ἔλαττον· ἐπεὶ δὲ δὴ μέτρων τόσεων ἦγουν και ἴσων και πλείονων και ἔλαττόνων, και μερῶν ἂν εἶη τὸ αὐτὸ κατὰ τὸ αὐτὸ, τοσοῦτων και ἐκ τῶν μέτρων ἄρα κατασκευάζει τὰ μέρη, ὅτι και ἴσα τῷ ὅλῳ και πλείονα και ἐλάττονα.

· Ἰσων μὲν ἄρα μέτρων

“ τὸν ἀριθμὸν αὐτό τε αὐτοῦ ἔσται καὶ
 “ τῶν ἄλλων. — Ἔσται (1). »

Ὅρα κἀνταῦθα πῶς ἀπὸ τούτων θηρᾶται ὁ Ἀριστο-
 τέλης, πῶς ἂν ἐπὶ τῆς γενέσεως τό τε ἀτελές καὶ τὸ
 ἐντελές εἴποιμι· φησὶ γὰρ τὸ ἔχον πλείονα ἀριθμὸν τε-
 λειότερον, καὶ διὰ τοῦτο εἴρηται ἐκείνῳ ἐντεῦθεν καὶ
 ἐπὶ τῆς γενέσεως ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων κινήσεων συμ-
 βουλή τε (2) καὶ σύγκρισις· νῦν δέ φησιν ὅτι τὸ ὄν ἴσων
 μέτρων ἢ πλειόνων ἢ ἐλαττόνων καὶ ἀριθμῶ ἐλαττων
 ἂν καὶ πλεόν ἂν εἴη αὐτό τε ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων
 διὰ τὰ ἐλάττονα καὶ αὐθις τὰ πλείονα μέτρα, καὶ ἴσον
 αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις διὰ τὰ ἴσα μέτρα· ἐρωτώμε-
 νος δὲ τὸ πῶς διασαφεῖ τὸν λόγον καὶ ποιεῖται τὴν
 σύγκρισιν, οὐκ ἐπ' αὐτοῦ δὴ πρὸς αὐτὸ τοῦ ἑνός, ἀλλ'
 ἀπ' αὐτοῦ πρὸς ἄλλον, ἢ μᾶλλον περὶ πάντων καθολι-
 κώτερον, ὅτι εἴτι μείζον ἔστι τῶν ἄλλων, πλειόνων
 γε μέτρων πρὸς ἐκάστῳ ἂν εἴη· ὅσων δὲ μέτρων, τῶσων
 καὶ μερῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἐλάττονος ὡσπύτως· ἐλαττό-
 νων γὰρ μέτρων ἐσεῖται πρὸς τὸ πρὸς αὐτὸ συγκρινό-
 μενον, καὶ ἐπὶ ἴσου τὸ αὐτό· ἴσων γὰρ μέτρων, εἰ δὲ
 μέτρων καὶ μερῶν ἴσων ἀνά (3) μερῶν ὄν ἑαυτῶ, ἴσον
 αὐτὸ πλῆθος αὐτῶ εἴη, πλειόνων δὲ πλεόν, ἐλαττόνων δὲ
 ἐλαττων, τὰ αὐτὰ ἔξει καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἓν, καὶ
 μᾶλλον ἀριδιηλότερον ὡς ἄλλα ὄντα πρὸς αὐτό· ἔσται

(1) Bekk. ἀνάγκη πλεόν εἶναι
 καὶ. B. Deest ἀνάγκη πλεόν
 εἶναι.

(2) C. συμβολή.

(3) Sic B. C. — A. ἄρα.
 Suspicio excidisse aliquid aut
 locum esse corruptum.

οὐν ἄρα καὶ ἴσον καὶ μείζον καὶ ἔλαττον καὶ πρὸς ἑαυτὸ
καὶ πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἔν.

« Ἄρ' οὐν καὶ χρόνου μετέχει
« πρεσβύτερον ἑαυτοῦ καὶ νεώτερον
« τὸ ἔν. — Ἔοικε (1). »

Ἐντεῦθεν κατασκευάζει καὶ ὅτι χρόνου μετέχει τὸ ἔν,
καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερόν ἐστι καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν
ἄλλων, καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον, ὃ ἐδήλωσε διὰ τοῦ
μήτε πρεσβύτερον μήτε νεώτερον, οὐδὲ γὰρ ἀνασκευή
ἐστὶ τοῦτο, ὡς ἐν τῷ δόξειεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ κατα-
σκευὴ σὺν τοῖς λοιποῖς κατασκευαστικοῖς· φησὶ γοῦν
ὅτι ἐπεὶ ἐστὶν ἔν, καὶ τὸ ἔστιν αὐτῷ ὑπάρχει· τὸ δὲ
ἔστιν οὐσίας μεθεξὶς ἐστὶ μετὰ χρόνου τοῦ παρόντος,
οἷον ἐστὶ λίθος, ἐστὶ Σωκράτης. Τοῦτο θεραπεύων
Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας περὶ τοῦ μὲν ὄν-
τος, ὅτι λέγεται δοξαστόν, ἐστὶν καὶ ἔμφασιν ἔχει τοῦ
εἶναι, λέγει ὅτι τὸ ἔστιν οὐ καθ' αὐτὸ τὸ μὴ ὄν ἔχει,
ἀλλὰ κατὰ συμβεβηκὸς διὰ τὸ δοξαστόν· τὸ γοῦν ἐστὶ
μετοχὴ οὐσίας μετὰ τοῦ παρόντος χρόνου, ὥσπερ καὶ
τὸ ἦν μετοχὴ οὐσίας μετὰ τοῦ παρεληλυθότος, καὶ
τὸ ἔσται μετοχὴ οὐσίας μετὰ τοῦ μέλλοντος χρόνου,
καὶ πόλεμος γὰρ ἔσται, φαμέν, καὶ τὸ εἶναι τοῖς τῶν προ-
μαρτυροῦμεν· κατ' αὐτὸ γὰρ τὸ εἶναι καὶ οὐσίας μετ-

(1) Bekk. A. νεώτερον τε καὶ ἄν. Coddas. τοῦτο δ' ἄν.—Bekk.
B. Deest τε. — Bekk. οὐκοῦν A. καὶ ἐστὶ τότε πρεσβύτερον. B.
ἐπειδὴ πρ. A. οὐκοῦν ἐπεὶ πρ. B. ἐστὶν.
οὐκοῦν περὶ πρ.—Bekk. τεῦτε ἐτι

έχει· διττὴ γὰρ ἡ οὐσία, ἡ μὲν ἀπόθεταρτος, ἡ δὲ ἡ
 διαστελλομένη πρὸς τὸ συμβεβηκός, ἡ δὲ κατὰ τὸ εἶ-
 ναι τὴν ἀναφορὰν ἔχει, ὡσπερ λέγομεν ἡ οὐσία τοῦ
 συμβεβηκός, τὸ γίγνεσθαι καὶ ἀπογίγνεσθαι. Αἰεὶ
 ἄρα τὸ ἐν πρεσβύτερον γίνεται ἑαυτοῦ, ἐπειδὴ προερχο-
 μένου χρόνου μετέχει καὶ οὐχ ἰσταμένου· μεμνήμεθα
 δὲ καὶ ὅτι αὐτὸ τοῦ ἤδη ὄντος διαφόρου τὸ πρὸς ἐκεῖνο
 διαφέρειν διάφορον γίγνηται, ἀλλὰ διάφορόν ἐστι, καὶ
 τοῦ διαφόρου γινομένου διάφορον τὸ γιγνόμενον, καὶ
 τοῦ γεγονότος διαφόρου, γεγεννημένον διάφορον. Εἰ γοῦν
 τὸ πρεσβύτερον νεώτερον λέγεται πρεσβύτερον, τότε
 λέγεται γιγνόμενον πρεσβύτερον τὸ ἐν ὅτι πρὸς τὸ γι-
 νόμενον νεώτερον ἀντιτάσσεται· νεώτερον ἄρα γιγνό-
 μενον πρεσβύτερον γίγνεται, καὶ τὸ μὲν γίνεσθαι πρε-
 σβύτερον εἶναι ἐκ τοῦ αἰεὶ παρερχομένου χρόνου συν-
 ἀγει· αἰεὶ γὰρ ὁ χρόνος ἐν ῥύσει ἐστὶ, καθ' ὃν συνεχῶς
 πρεσβύτερον γίγνεται· τὸ δ' αὖθις γινομένου νεώτερον
 συνάγει ἐκ τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ πρὸς τι ἐνλλαγμένως,
 ἀλλὰ τὸ γιγνόμενον πρὸς τὸ γιγνόμενον. Ἐπειτα ἐρωτᾷ
 εἰ πέφυκε γίνεσθαι οὕτω καὶ λέγεσθαι τὸ τινὸς ἢ πρε-
 σβύτερον ἢ νεώτερον, καὶ ἐπεὶ λαμβάνει τοῦτο, μετα-
 φέρει δὲ λεληθώς τὸ γίνεται εἰς τὸ ἔστιν, ὃ ἐστὶ με-
 ταξὺ τοῦ ἦν καὶ ἔσται· τὸ γὰρ γιγνόμενον κατὰ τὸν
 νῦν χρόνον ἔστι λέγεται· τότε γὰρ ἐκ τοῦ ἦν εἰς τὸ
 ἔσται πορευόμενον, ὑπερβήσεται τὸν νῦν, ὡς μεταξὺ ὄν
 τοῦ τε ποτὲ καὶ τοῦ ἔπειτα· ἐντυχόν δὲ τῷ νῦν ἐπ-
 ἴσχει τοῦ γίνεσθαι πρεσβύτερον καὶ οὐ γίνεται, ἀλλ'
 ἔστι τὸ πρεσβύτερον· εἰ γὰρ πρόεισι κατὰ τὸ γίνεσθαι

πάντως οὐ κρατηθεῖη ὑπὸ τοῦ νῦν· τὸ γὰρ προῖόν ἄπτε-
ται καὶ τοῦ νῦν, ἄπτεται καὶ τοῦ ἔπειτα, τοῦ μὲν ἀφ-
εόμενον, τοῦ δὲ ἐπιλαβόμενον, καὶ ἔστι μεταξύ ἀμφο-
τέρων τοῦ τε νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα τὸ προῖόν· ἐπεὶ δὲ
ἀνάγκη μὴ παρελθεῖν τὸ νῦν ἐν τῷ γίνεσθαι, πᾶν τὸ
γινόμενον ἐπειδὴν κατὰ τὸ νῦν ἦν ἐμβαίνει μὲν αἰεὶ τοῦ
γίνεσθαι, καὶ ἔστι τότε ὃ ἂν τύχη γινόμενον· τὸ δὲ τοί-
ων ἐντυχὸν καὶ αὐτὸ τῷ νῦν γινόμενον πρεσβύτερον,
ἐπέσχε τοῦ γίνεσθαι πρεσβύτερον καὶ ἔστι πρεσβύ-
τερον· τοῦ γοῦν νεωτέρου τότε ἐγένετο πρεσβύτερον καὶ
τοῦ νεωτέρου ἔστι πρεσβύτερον· ἐγένετο δὲ πρεσβύτερον
ἑαυτοῦ κατὰ τὸν προῖόντα αἰεὶ χρόνον· ἄρα καὶ ἔστι
πρεσβύτερον νεωτέρου· ὄντος ἑαυτοῦ, ἐντυχὸν τῷ νῦν,
τό γε νῦν διὰ παντὸς πάρεστι τῷ ἐνὶ τοῦ εἶναι· αἰεὶ
γὰρ νῦν ἔστιν ὅταν ἦ· αἰεὶ ἄρα ἐστὶ τε καὶ γίνεται πρε-
σβύτερον ἑαυτοῦ καὶ νεώτερον.

« Πλείω δὲ χρόνον

« πρεσβύτερον ἑαυτοῦ ἔστιν οὔτε γί-
νεται. — Οὐ μοι δοκεῖ (1). »

Ἐνταῦθεν καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχειν κατασκευάζει
τὸ ἐν· ἐπεὶ γὰρ οὐ πλείω χρόνον αὐτὸ ἑαυτοῦ ἔστιν ἢ
γίγνεται κατὰ τὸ νῦν φαινόμενον, ἴσον ἄρα· ἀλλὰ μὴν
τὸν ἴσον χρόνον ἢ ὄν· ἢ γιγνόμενον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν
ἔχει· τὸ δὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἔχον οὔτε πρεσβύτερον
οὔτε νεώτερόν ἐστι· τὸ ἐν ἄρα τὸν ἴσον χρόνον αὐτὸ

(1) Bekk. τὸν γε ἴσον χρόνον. A. τότε ἴσον χρ.

ἑαυτῷ καὶ ὄν καὶ γιγνόμενον οὔτε νεώτερον ὕτε πρε-
σβύτερον ἑαυτοῦ ἐστίν.

« Τί δὲ τῶν ἄλλων.
« τὸ δὲ ἐν πρεσβύτερον τῶν ἄλλων.
« — Εἶη γὰρ ἄν (1). »

Συγκρίνει πρὸς τὰ ἄλλα τὸ πρεσβύτερον καὶ τὸ νεώ-
τερον τοῦ ἐνός. Τὰ ἄλλα οὐ λέγονται ἕτερον τοῦ ἐνός,
ἀλλ' ἕτερα, πλείω ἄρα τοῦ ἐνός· ἄν γὰρ ἦν ἕτερον καὶ
οὐχ ἕτερα, καὶ αὐτὸ ἐν ἄν ἦν· ἕτερα δὲ πλείω ἐνός ἐστι
καὶ πλῆθος ἄν ἔχει, πλῆθος δὲ ὄν ἀριθμοῦ πλείονος
τοῦ ἐνός μετέχει ἄν, τοῦ δ' ἀριθμοῦ πάντως τὰ ἐλάττω
ἢ τὰ πλείω πρότερον γίνονται, τὸ ὀλιγοστὸν δὲ πρῶ-
τον καὶ τὸ ἐν πρῶτον γέγονε τῶν ἄλλων τῶν ἐχόντων
τὸν ἀριθμόν· ἔχουσι γὰρ καὶ τὰ ἄλλα ἀριθμόν, εἴπερ
ἄλλα καὶ οὐκ ἄλλο ἐστί· τὸ δὲ πρῶτον καθ' αὐτὸ συγ-
κρινόμενον πρὸς τὰ ἄλλα πρότερον ἄν εἶη ἐκείνων γε-
γονός, τὸ δὲ πρότερον πρὸς τὸ ὕστερον λέγεται· τὰ
γοῦν ἄλλα ὕστερον γέγονε, τὰ δ' ὕστερα γεγονότα νε-
ώτερα τοῦ προτέρου γεγονότος, καὶ οὕτως εἶη ἄν τὰ
ἄλλα νεώτερα τοῦ ἐνός, τὸ δὲ ἐν πρεσβύτερον τῶν
ἄλλων.

« Τί δὲ τόδε; ἄρ' ἄν εἶη τὸ ἐν
« πρεσβύτερα. — Οὕτως αὖ μοι
« φαίνεται. (2) »

(1) Bekk. τί δαι. — A. Deest τὸ ὀλιγοστὸν.
οὐκ ἔχω λέγειν usque ad τοῦ ἐνός. (2) Bekk. τί δαι. — Bekk.
— Bekk. τὸ ὀλιγοστὸν. Coddss. μέρη γε ἔχει. Coddss. μέρη τε

Ἐντεῦθεν ἀνάπαλιν δείκνυσιν ὕστατον τὸ ἐν τῶν ἄλλων, καὶ κατὰ τοῦτο νεώτερον· προσχρᾶται δὲ τῷ λήμματι τῷδε, ὅτι παρὰ φύσιν τὸ ἐν οὐ γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν, ἵνα εἰς οἰκειὸν τέλος κατάντησῃ τὸ ἐν, καὶ δόξῃ ὕστερον τῶν ἄλλων· τὸ γὰρ εἰς τέλος οἰκειὸν ἐρχόμενον κατὰ φύσιν κεῖται, καὶ τὸ κατὰ φύσιν κινούμενον εἰς τέλος οἰκειὸν ἔρχεται· διὰ τοῦτο καὶ τέλος οἰκειὸν λαμβάνει τὸ πῦρ ἅμα κινούμενον τὴν αὐτοῦ κατὰ φύσιν κίνησιν· εἰδοποιηθὲν γὰρ μᾶλλον ἴσταται καὶ κινεῖται πρὸς τὰ ἄνω, καθὼς Ἀριστοτέλης φιλοσοφεῖ· προσχρᾶται δὲ πρὸς τῷ λήμματι τούτῳ ὅτι οὐ παρὰ φύσιν γίνεται ἢ γέγονε, καὶ ἄλλῳ ὅτι μέρη ἔχει, καθὼς καὶ πρότερον ἀπεδείκνυε· τὸ δὲ μέρη ἔχον ἔξει ἂν καὶ ἀρχὴν καὶ τέλος καὶ μέσον. Οὐκοῦν ἐπὶ πάντων καὶ τοῦ ἐνὸς καὶ τῶν λοιπῶν πρότερον ἢ ἀρχὴ τῶν λοιπῶν μερῶν μέχρι καὶ τέλους· ἐπὶ γοῦν περὶ τῶν ἐν γενέσει, τότε λέγομεν γεγονέναι ἅμα τῇ τελευτῇ· καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τὸ αὐτὸ εἴπομεν ἂν· ἅμα γὰρ τῇ τελευτῇ γέγονεν ἐν τε καὶ ὅλον, ἢ τελευτῇ δὲ ἐπὶ πάντων ἔσχατον γίνεται· ἐν ταύτῃ δὲ τῇ τελευτῇ τὸ ἐν πέφυκεν ὅλον τε καὶ ἐν γίγνεσθαι· ἐπεὶ δὲ ἐτέθη ὅτι οὐ παρὰ φύσιν εἶναι, ἀλλ' ἅμα τῇ τελευτῇ, ὡς κατὰ φύσιν

ἔχον. — Bekk. A. καὶ τ' ἄλλα. B. ὕστατον γίνεται. A. ὕστατα γ. πάντα B. C. καὶ πάντα τ' ἄλλα. — A. Deest περιφρῶς usque ad — Bekk. μέχρι τοῦ τέλους. τὸ ἐν ἴστι. Coddss. μέχρι τέλους. — Bekk.

κινούμενον γέγονε, ὕστερον ἂν τῶν ἄλλων μορίων· τὰῦτα γὰρ ἐστὶ τὰ παρὰ τὸ ἐν ἄλλα, πρὸς ἃ συγκρίνεται τὸ ἐν ἔσται· πρεσβύτερα δὲ τὰ ἄλλα, καὶ οὕτως εὑρέθη ἀνάπαλιν τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς πρεσβύτερα.

« Τί δὲ δὴ ἀρχὴν ἢ ἄλλο μέρος
 « πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον,
 « καὶ τὰλλα ἐκείνου ὡσαύτως. (1) »

Ἐντεῦθεν δείκνυσιν ὅτι καὶ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν τὸ ἐν ἑαυτῷ τε καὶ τοῖς ἄλλοις, καὶ πρῶτόν γε τοῖς ἄλλοις ἢ ἀρχὴ καὶ τὰ λοιπὰ μέρη εἰ βούλει τοῦ ἐνὸς, εἰ βούλει καὶ ἄλλου πράγματος οἰουδῆτινος, μόνον ἐν ἢ μέρος καὶ μὴ μέρος ἐν ἐστὶ τε καὶ λέγεται· οὐκοῦν τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ ἐν, καὶ ἐν δευτέρῳ καὶ τρίτῳ μέρει ἐν διατηρηθήσεται, καὶ οὐκ ἀπολειφθεῖη τινὸς τῶν μερῶν ἕως οὐ πρὸς τὸ ἔσχατον, τὰ πάντα διελθόν, γένηται. Ἐπεὶ γοῦν διερχόμενον τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς, ἅπερ ἐστὶ μέρη ἐκείνου, καὶ ἐν ἐκάστῳ τούτων γινόμενον ἐξισάζει, τὴν αὐτὴν ἂν ἡλικίαν ἔξει τοῖς ἄλλοις, ὥστε εἰ μὴ παρὰ φύσιν πέφυκε τὸ ἐν, καθὼς ἐτιθέμεθα, οὔτε πρότερον οὔθ' ὕστερον τῶν ἄλλων γεγονὸς ἂν εἴη· τὸ γὰρ παρὰ φύσιν, ἐπεὶ παρ' ἄλλοις αἰτίοις ἐστὶ καὶ οὐ παρὰ τῇ φύσει ἑαυτοῦ, εἰκὸς ἐστὶν οὐκ εὐοδωθήσεσθαι πρὸς τὴν διεξέλευσιν τῶν μερῶν ἅπερ εἰσὶ τὰ ἄλλα·

(1) Bekk. τί δαί. — Bekk. νεται. — Bekk. A. πρόσθιν. B. ἐν γινήται. A. ἐγγένηται. B. ἐγγί- C. πρὸς τε.

φύσει δὲ διερχόμενον (1) οὔτε νεώτερον ἂν εἴη τῶν ἄλλων οὔτε πρεσβύτερον, οὔτε τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· κατὰ δὲ τὸν ἐμπροσθεν λόγον συνήγαστο καὶ νεώτερον καὶ πρεσβύτερον καὶ ἑαυτῆ καὶ τοῖς ἄλλοις.

« Ἔστι μὲν δὴ οὕτως ἔχον
 οὔτε νεώτερον γίγνεται
 « — Οὐ γὰρ οὖν (2). »

Ἐφοδεύσας τὸν λόγον ἐπὶ τε τοῦ εἶναι καὶ γεγονέναι, ζητεῖ καὶ ἐπὶ τοῦ γίγνεσθαι τὰ αὐτά· ἄρα ὡσπερ περὶ τοῦ εἶναι, οὕτω καὶ περὶ τοῦ γίγνεσθαι ἔχει, ἢ ὡς ἐτέρως; καὶ τέως οὐκ ἔχοντος λέγειν τοῦ διαλεγομένου, αὐτὸς τοσόνδε φησὶν ὅτι τὸ γεγονὸς ἑαυτοῦ (3) πρεσβύτερον καὶ νεώτερον, κατὰ τὰς πρόσθεν ἀποδείξεις, καὶ τὸ ὄν ἑαυτοῦ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον κατὰ τὰς ὁμοίας ἀποδείξεις, οὐ γίνεται καὶ νεώτερον καὶ πρεσβύτερον· ἔστι δὲ ἡ ἐφοδος ἡδε· τὸ μὲν γὰρ πρεσβύτερον τόδε τοῦδε ὄν, καὶ ἔτι πρεσβύτερον γίνεσθαι παρὸ ὡς πρότερον γέγονε πρεσβύτερον χώραν ἔχει, καὶ γίνεσθαι ἔτι πρεσβύτερον καὶ πρεσβύτερον· τὸ δὲ νεώτερον οὐ χωρεῖ καὶ ἔτι νεώτερον γίνεσθαι, ὥστε τὸ εἶναι μὲν νεώτερον καὶ γεγονέναι τι νεώτερον, ἄλλου τινός ἐστι λέγει· αὐτὸ δὲ τὸ ὄν νεώτερον, νεώτερον γίγνεσθαι ἢ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλου χωρεῖ· τὸ γὰρ νεώτερον καὶ τὸ πρὸς ὃ ἐστὶν νεώτερον ἄνισά εἰσι πάντως· ὃ δὲ ἐπερχόμενος ἐκείνοις χρόνος ἢ τὸ ὀπωσδήποτε προ-

(1) B. διερχόμενον.

Coddas. τόγῃ ἐν ὄν. — Bekk.

(2) Bekk. καὶ ἔστι πρεσβύτερον. Coddas. καὶ ἔστιν ὅτι πρεσβύτερον. -- Bekk. τόγῃ ἐν.

τοῦ [ἐνός] ὄντος. Coddas. τοῦ ἐνός ὄντος.

(3) B. αὐτοῦ.

τιθέμενον ἑκατέρους, ἴσον καὶ τὸ αὐτὸ ἐστὶ, καὶ ἴσῳ ἂν ποιήσει διαφέρειν αἰεὶ θάτερον πρὸς τὸ ἕτερον ὅσω περ ἂν τὸ πρῶτον διήνεγκεν. Ἐπεὶ τοίνυν ἴσῳ διαφέρει αἰεὶ τὴν ἡλικίαν τὸ ἐν ἑαυτοῦ, εἶναι μὲν καὶ γεγονέναι πρεσβύτερον ἢ νεώτερον ὁδοτέον ἴσως κατὰ τὴν προτέραν διαφορὰν καθ' ἣν εὐθύς διήνεγκε, γίνεται δ' οὐ· οὔτε νεώτερον· οὐ γὰρ ὀπισθοδρομεῖ, οὔτε πρεσβύτερον ἄπαξ γὰρ τὴν πρώτην πρόσθεσιν ἴσως τοῦ χρόνου ἔλαβε καὶ γέγονε πρεσβύτερον· ἔπειτα δὲ ἴσῳ διαφέρειν ἑαυτοῦ κατὰ τὴν προτέραν πρόσθεσιν πρεσβύτερον οὐ γενήσεται καὶ ἔτι, ὥστε εἶναι μὲν καὶ γεγενῆσθαι πρεσβύτερον καὶ νεώτερον ἴσως δουθεῖν, γίνεσθαι δὲ καὶ ἔτι ἢ νεώτερον ἢ πρεσβύτερον τὸ αὐτὸ οὐκ ἐγγωρεῖ.

« Ὅρα δὲ εἰ τῆδε πρεσβύτερα καὶ νεώτερα

« γεγονότα.

« — Φαίνεται γὰρ οὖν οὕτω γε (1). »

Συγκρούει (2) τὸ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ δείκνυσιν ὅτι καὶ τὸ ἐν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον ὄν γίγνοιτο νεώτερον, καὶ τὰ ἄλλα πρεσβύτερα ὄντα τοῦ ἐνός γίγνοιτο ἂν πρεσβύτερα· προσχρᾶται δὲ τῷ προδεδειγμένῳ ὅτι τὸ ἐν τῶν ἄλλων πρεσβύτερον, καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· πρεσβύτερον δὲ ἐστὶ τὸ ἔχον πλείονα χρόνον, νεώτερον δὲ

(1) Bekk. ἐλάττονι χρόνω.

Coddss. ἐλάττονι κατὰ χρόνον.

— Bekk. B. τότε ἐλάττον. A.

τότε ἐλ. — Bekk. B. πρεσβύ-

τερον ὄν, ἐστὶ δὲ. A. Deest ὄν.

— Bekk. B. αὐτοῖς εἰς τὸ ἐναν-

τίον, τὸ ἐναντίον ἄλλ. A. Deest

τὸ ἐναντίον. — Bekk. A. εἴτην.

B. C. ἤτην.

(2) C. Συγκρίνεται.

τὸ ἔχον ἐλάττονα χρόνῳ πρὸς ἐκεῖνο πρὸς ὃ ἐστὶ νεώτερον. Εἰ γοῦν εἴεν δύο τινά, τὸ μὲν πλεόν κατὰ τὸν χρόνον, τὸ δ' ἔλαττον, καὶ προστιθῶμεν αἰεὶ αὐτοῖς τὸν ἴσον χρόνον, οὐδέ ποτε τῷ ἴσῳ μορίῳ τοῦ ἐλάττονος τὸ πλεόν διοίσει, ἀλλὰ σμικροτέρῳ, οἷον ὡς ἐπὶ παραδείγματος ἔστωσαν δύο τινά, καὶ ἔστωσαν δύο ἀριθμοὶ, ταῦτα διὰ τὸ εὐσύνοπτον· τοῦτο γὰρ ἔσται καὶ ἐπὶ μεγεθῶν· καὶ ἔστω ὁ (1) μὲν τέσσαρα, ὁ δὲ δύο· καὶ ἔσται τὸ πλεόν διαφέρον τοῦ ἐλάττονος ἡμίσει μορίῳ αὐτοῦ τοῦ μείζονος· εἰ γοῦν προστιθῶ αὐτοῖς ἴσον ἀριθμὸν, ἢ ἴσον μέγεθος, εἰ μεγέθη εἰσὶν, ἔστω τὸ προστιθέμενον ἴσον τοῖς ἀνίσοις· ἐκείνοισι ὁ δύο· γενήσεται γοῦν τὸ τῶν τεσσάρων χρόνων, χρόνων ἕξ, τὸ δὲ τῶν δύο χρόνων, χρόνων τεσσάρων· διοίσει τοίνυν τὸ πλεόν τοῦ ἐλάττονος τρίτῳ μορίῳ αὐτοῦ τοῦ μείζονος· εἰ δὲ καὶ ἔτι προστιθῶ τοῖς ἕξ χρόνων οὔσι, καὶ τεσσάρων αὐθις χρόνων, ἄλλους δύο χρόνους, γενήσεται τὸ μὲν ὀκτάχρονον, τὸ δ' ἐξάχρονον, καὶ διοίσει τὸ πλεόν τοῦ ἐλάττονος δυσὶ, τὰ δὲ δύο τοῦ ὀκτῶ τέταρτον (2); καὶ ἐφεξῆς οὕτω σμικροτέρῳ καὶ σμικροτέρῳ· πρῶτον μὲν ἡμίσει διέφερε τὸ πλεόν, εἶτα τρίτῳ, εἶτα τετάρτῳ, εἶτα πέμπτῳ, εἶτα ἕκτῳ καὶ ἐφεξῆς. Τί γοῦν ἐντεῦθεν συνάγομεν; ἢ ὅτι οὐκ ἄρα ὅπερ διέφερεν ἐν ἡλικίᾳ τὸ πρῶτον πρὸς τὰ ἄλλα τὸ ἐν πρεσβύτερον ὄν, τοῦτο ἔσται καὶ εἰς τὸ μετέπειτα, ἀλλὰ ὀλιγότερον· ἴσον γὰρ λαμβάνον χρόνον τοῖς ἄλλοις, ἔλαττον αἰεὶ

(1) B. ὁ τὸ μὲν.

(2) Sic Coddss. Leg. τετάρτῳ.

διοίσει τῇ ηλικίᾳ αὐτῶν ἢ πρότερον, τὸ ἔλαττον δὲ διαφέρων ἢ πρότερον πρὸς τι, νεώτερον γένοιτ' ἂν ἢ ἐν τῷ πρόσθεν, πρὸς ἐκεῖνα πρὸς ἃ ἦν πρεσβύτερον, ὡς προσεγγίζον τῷ νεωτέρῳ, ἔλαττον ἢ πρῶην αὐτοῦ ἀφιστάμενον· καὶ εἰ τὸ ἐν νεώτερον, ἐκεῖνο πρὸς τὸ ἐν πρεσβύτερον ἢ πρότερον. Τὸ γοῦν πρῶην νεώτερον γεγονὸς, ὅπερ ἦν τὰ ἄλλα, πρεσβύτερον γίνεται πρὸς τὸ πρότερον γεγονὸς πρεσβύτερον, ὅπερ ἦν τὸ ἐν· γιγνόμενον δὲ πρεσβύτερον κατὰ τὴν ῥοὴν τοῦ χρόνου, οὐδέποτε ἐστίν, καὶ ἐντεῦθεν τὰ μὲν ἐν ὃ ἦν πρεσβύτερον ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδίδωσι, τὰ δ' ἄλλα ἐπὶ τὸ πρεσβύτερον, καὶ ἔτι τὸ πρεσβύτερον ἐν τῷ νεωτέρῳ, ὅπερ ἦν τὰ ἄλλα, νεώτερον γίνεται· περιέχοντα γὰρ εἰς τὸ ἐναντίον ἀλλήλοιν· τὸ μὲν νεώτερον πρεσβύτερον τοῦ πρεσβύτερου, τὸ δὲ πρεσβύτερον νεώτερον τοῦ νεωτέρου· οὐδέποτε γὰρ γένοιτο, ἀλλ' αἰεὶ γίγνοιτο ἂν τοιαῦτα διὰ τὴν τοῦ χρόνου ῥοὴν, τὰ τοιαῦτα πάθοι ἂν καὶ τὰ ἄλλα πρὸς τὸ ἐν.

« Οὐκοῦν ἢ μὲν οὐδὲ ἕτερον
 « οὔτε αὐτοῦ οὔτε τῶν ἄλλων. —
 « Παντελῶς μὲν οὖν. »

Συλλογίζεται τὰ ἐπιχειρήματα· καθὸ μὲν γὰρ φησι κατὰ τὸ ἴσῳ ἀριθμῷ ἀλλήλων διαφέρειν τὸ ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ὡς ἴσα ἔχοντα μέρη ἀλλήλοισι καὶ ἴσα ὄντα, οὔτ' ἐκεῖνο πρεσβύτερον ἐκείνων ἢ νεώτερον, οὔτε ταῦτα ἐκείνου πρεσβύτερα ἢ νεώτερα· ἢ δὲ ἐν ἄλλῳ μορίῳ διαφέρειν ἀνάγκη τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων γεγόμενα καὶ τὰ ὑσ-

τερα τῶν προτέρων, ταῦτα πρεσβύτερα καὶ νεώ-
τερα ἀλλήλων, ἀνάγκη γίνεσθαι. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν
λόγον, τὸ ἐν τῶν ἀλλων καὶ πρεσβύτερον καὶ νεώτερον
καὶ οὔτε πρεσβύτερον οὔτε νεώτερον οὔτε ἔστιν οὔτε
γίνεται.

« Ἐπειδὴ δὲ χρόνου μετέχει τὸ ἐν
« καὶ περὶ τὸ ἐν ἔστιν.
« Παντὸς μὲν οὖν ἔχει οὕτως. »

Ἐπειδὴ δὲ χρόνου μετέχει τὸ ἐν, μετέχει ἄρα καὶ
τοῦ ποτὲ καὶ τοῦ νῦν καὶ τοῦ ἔπειτα, καὶ ἦν καὶ ἔστι
καὶ ἔσται καὶ ἐγένετο καὶ γίγνεται καὶ γενήσεται· τὸ
δὲ καὶ εἶη ἂν τι ἐκείνω καὶ ἐκείνου τοιοῦτον οἶ-
μαι νοῦν ἔχει· εἶη μὲν ἐκείνω τὸ ἦν καὶ τὸ ἔστι καὶ τὸ
ἔσται· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐκείνου τι, ἀλλ' ἐκείνου (1) πεσόν-
τος ὡς ἐν χρόνω ὄντι, ἐκείνου δὲ ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ δόξα
καὶ ἡ αἰσθησις· περὶ ἐκείνου γὰρ ταῦτα ὡς ἐπιστητὸν
καὶ δοξαστὸν καὶ αἰσθητὸν· πλὴν οὐχ ἅμα τὰ τρία
ταῦτα, ἀλλ' ἢ εἰ μὲν ὡσαύτως αἰεὶ ἔχοι, ἐπιστητὸν
ἔσται, εἰ δ' ὁμῶς καὶ ἄλλως κατὰ τὰ ἐπιχειρήματα,
δοξαστὸν, εἰ δὲ αἰσθήσει ὑποπίπτει· καὶ τοῦτο γὰρ
ἐπὶ τῶν ἐπιχειρημάτων συνάγεται· αἰσθητὸν· ὅτι δὲ
ἐπιστήμη ὑποπίπτει καὶ δόξη, δῆλον ἐξ ὧν καὶ ἡμεῖς
περὶ αὐτοῦ πράττομεν συλλογιζόμενοι καὶ ἐπιχειροῦν-
τες, καὶ ἔστιν ὄνομα αὐτῷ καὶ ὀνομάζεται, καὶ οὐκ
ἄρρητὸν ἔστι κατὰ τὸ μῆδαμῆ μῆδαμῶς ὄν, καὶ λόγος,

(1) Sic Coddss. A. ἐκείνω. πειόντα (aut προϊόντα) ὡς.

καὶ λέγεται· οὐδείς γὰρ λόγος περὶ τοῦ μηδαμῆ μη-
δαμῶς ὄντος, οὐδέ τι λέγεται περὶ αὐτοῦ, καὶ ὅσα
ἄλλα περὶ τὰ ὄντα τυγχάνει, ἐστὶ καὶ περὶ τὸ ἔν.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (1).

« Ἐπι δὴ τὸ τρίτον λέγωμεν
« ἐὰν μὴ ποτε καὶ λαμβάνῃ αὐτὸ καὶ ἀφίη.
« — Οὐδαμῶς.»

Καλῶς εἶπε τὸ τρίτον λέγωμεν· εἰ γὰρ ἔστι τὸδ' ἔτι, τρισσῶς ἐπιχειροῦμεν· ὁμοίως καὶ εἰ οὐκ ἔστι, τρι-
χῶς ἐπιχειροῦμεν· ταῦτά δὲ τετραχῶς, τίνα ἔπονται
καὶ ταῦτα τετραχῶς· ἢ γὰρ αὐτὸ πρὸς ἑαυτὸ ἢ αὐτὸ
πρὸς τὰ ἀντικείμενα, καὶ αὐθις τὰ ἀντικείμενα πρὸς
αὐτὰ καὶ τὰ ἀντικείμενα πρὸς τὸ προκείμενον·
τίνα οὐχ ἔπονται, καὶ αὐτὰ τετραχῶς· τίνα τε
πρὸς ἑαυτὰ καὶ τίνα πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ αὐτὰ πρὸς
ἑαυτὰ, καὶ αὐτὰ πρὸς τὰ προκείμενα, καὶ τίνα
ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται, καὶ αὐτὰ τετραχῶς. Εἰ-
πὼν γοῦν πρῶτως τίνα οὐχ ἔπεται καὶ αὐτῷ πρὸς
ἑαυτὸ καὶ αὐτῷ πρὸς τὰ πολλά καὶ τοῖς πολλοῖς
πρὸς ἑαυτό, καὶ αὐθις τίνα ἔπεται καὶ αὐτὰ τετρα-
χῶς, ἥδη ἤκει καὶ περὶ τοῦ τρίτου· λέγει τίνα ἔπεται
τε καὶ οὐχ ἔπεται· ἔπεται τοίνυν τῷ ἐνὶ ἔν τε καὶ πολλὰ
εἶναι, καὶ μήτε ἔν μήτε πολλὰ, καὶ μετέχει χρόνου,
καθὼς ἐπὶ τῶν δευτέρων ὑποθέσεων ἔλεγε, κατὰ μὲν τὸ
ἔστι τὸ οὐσίας μετέχειν· τὸ γὰρ ἔστιν εἶναι τι καὶ

(1) Quæ rubrica deest in A.

οὐσίαν δηλοῖ· ὅτι δ' οὐκ ἔστι κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις, καὶ ὅτι ἔπεται αὐτῷ καὶ τὸ ἔστι καὶ τὸ οὐκ ἔστι κατὰ τὰς παρούσας ὑποθέσεις τὰς ὅτι ἔπεται τι καὶ οὐχ ἔπεται· ἔπεται γὰρ δῆλον τὸ ἔστι, καὶ οὐχ ἔπεται τὸ ἔστι; μὴ μετέχειν ποτέ οὐσίας. Ποτὲ γοῦν μετέχει καὶ ποτὲ οὐ μετέχει, οὐ πάντως ὅτε οὐ μετέχει οὐσίας, τότε μετέχει, καὶ οὐ πάντως ὅτε μετέχει τότε οὐ μετέχει; ἀλλ' ἐν ἄλλῳ χρόνῳ μετέχει καὶ ἐν ἄλλῳ οὐ μετέχει. Ἔστι γοῦν χρόνος ἐν αὐτῷ, ὅτε μεταλαμβάνει τοῦ εἶναι, καὶ ὅτε ἀπηλλακται τοῦ εἶναι· τὸ γὰρ ποτὲ μὲν μετέχειν οὐσίας, ποτὲ δὲ μὴ μετέχειν, τοῦτο δηλοῖ τὸ ποτὲ λαμβάνειν καὶ ποτὲ ἀφίναί· πλὴν ὅρα τὸν παραλογισμόν· ἀπὸ γὰρ τοῦ μήτε ἐν, δηλονότι τοῦ οὐχ ἐν ἔστι; τὸ οὐκ ἔστιν ἀπλῶς λαμβάνειν, καὶ μὴ μετέχειν αὐτὸ οὐσίας κατὰ τοῦτο φησίν.

· Τὸ οὖν οὐσίας μεταλαμβάνειν

· αὐξάνεσθαι τε καὶ φθίνειν καὶ ἰσοῦσθαι; —

· Οὕτως (1). »

· Καὶ ὅτι γινόμενον συνίστησι, καὶ αὐθις ὅτι φθιρόμενον ἐν γὰρ τῷ οὐσίας μεταλαμβάνειν, ὅτι γίγνεται ἐν δὲ τῷ οὐσίας ἀπαλλάττεσθαι, ὅτι φθίρεται· καὶ ἔπειτα συνάπτει τὸ ἐν καὶ τὸ πολλὰ τῷ γίγνεσθαι ὥστε ἐν τε καὶ πολλὰ γινόμενον ἐν τῷ γίγνεσθαι μὲν ἐν τὸ πολλὰ εἶναι ἀπόλλυται· διακρίνεσθαι δ' αὐθις ἐν τῷ ἐξ ἑνὸς πολλὰ γίγνεσθαι, κατασκευάζει· καὶ

(1) Bekk. τὸ δὴ οὐσίας. ἀρα γε οὐ γίγ. Coddss. ἀρα οὐ Coddss. τὸ οὖν οὐσίας. — Bekk. γίγ.

εκ τοῦ γίνεσθαι ὅμοιον ὡς ἔλεγε κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις· πλὴν ἀόριστως καὶ οὐ λέγει ἐαυτῷ ἢ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐκεῖ ἔλεγε· ταῦτα γὰρ ἐν ἐαυτῷ τῷ ἐνὶ δοκιμάζει καὶ οὐ πρὸς τὰ πολλὰ, ὅπερ μετὰ ταῦτα ποιήσει, ὁμοιοῦσθαι· ἐκ δὲ τοῦ γίνεσθαι ἀνόμοιον, ἀνομοιοῦσθαι· ὄρα γὰρ πῶς προσβιβάζει συνάπτων τὸ γίνεσθαι τοῖς προτέροις, καὶ ἐν τῷ γίνεσθαι, ὅπερ ἐκ τῶν παρόντων ἐθήρασεν· ἔλεγε γὰρ ἐν τῷ οὐσίας μεταλαμβάνειν γίνεσθαι, ἐν τῷ γίνεσθαι γοῦν ἢ μείζον ἢ ἕλαττον ἢ ἴσον κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις αὐξάνεσθαι τε καὶ φθίνεσθαι καὶ ἰσοῦσθαι.

« Ὅταν δὲ κινούμενόν τι ἴσθηται
 εἰχός; — Πότ' οὖν μεταβάλλει (1); »

Πότερον μὲν οὖν ἐν τῷ μεταλαμβάνειν οὐσίας τὸ γίνεσθαι συνίστα, καὶ ἐν τῷ ἀκαλλάττεσθαι οὐσίας, τὸ φθείρεσθαι· καὶ ἐκ τοῦ ἐν ἐκ πολλῶν γίνεσθαι τὸ κρῖνεσθαι, καὶ αὖθις παλλὰ ἐξ ἑνὸς τὸ διακρίνεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ὅμοιον γίνεσθαι τὸ ὁμοιοῦσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἀνόμοιον τὸ ἀνομοιοῦσθαι, καὶ ἐκ τοῦ μείζον γίνεσθαι τὸ αὐξάνεσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἕλαττον γίνεσθαι τὸ ἕλαττοῦσθαι, καὶ ἐκ τοῦ ἴσον γίνεσθαι τὸ ἰσοῦσθαι, καὶ ταῦτα πάντα διὰ τοῦ γίνεσθαι ἐν χρόνῳ, δηλονότι πάσχειν, νῦν δὲ δεικνύων ἐν τῷ ἐξαίφνης ταῦτα

(1) Bekk. κινούμενόν τι. Bekk. ἀνευ μὲν τοῦ μεταβ. Coddss. κινούμενόν τι. — Bekk. Coddss. ἀνευ μὲν τοῖ τοῦ μεταβ. bis ἰσθός. Coddss. ἰσθός. —

γίνεσθαι, τὸ δ' ἐξαίφνης πάντως ἐν ἀκαρεῖ ἐστὶ συνιστᾶ, ὅτι οὐ μένει ἐν τούτοις χρόνον τινά, καὶ οὔτε ὁμοίον ἐστὶν οὔτε ἀνόμοιον, οὔτε ἴσον οὔτε ἕλαττον, οὔτε μείζον ἐν τινι χρόνῳ· ποιεῖται δὲ τὴν ἔφοδον τῶν τοιούτων ἐκ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἴστασθαι. Εἰ γοῦν κινούμενον ἴσταται, καὶ ἐστὼς ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλει, οὐδ' ἐν ἐνὶ χρόνῳ ἐστὶν, ἐπεὶ ἐστὼς κινεῖται καὶ κινούμενον ἴσταται καὶ οὐδέποτε μένει, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἴστασθαι μεταβάλλειν εἰς τὸ κινεῖσθαι καὶ ἐκ τοῦ κινεῖσθαι εἰς τὸ ἴστασθαι ἀνευ μεταβολῆς οὐκ ἂν εἴη. Πότε οὖν μεταβάλλει; ἐπεὶ οὐδ' ἐν τινι χρόνῳ οὔτε ἐν τῷ ἐστάναι ἐστὶν οὔτε ἐν τῷ κινεῖσθαι· μή ποτε οὖν τὸ ἄτροπον τοῦτο συμβαίνει τὸ ἐν ἀνεπαισθήτῳ χρόνῳ καὶ ἐξαίφνης μεταβάλλειν ἐκ τοῦ κινεῖσθαι εἰς τὸ ἴστασθαι καὶ ἐκ τοῦ ἴστασθαι εἰς τὸ κινεῖσθαι, ἐπεὶ οὐ πέφυκεν ἐστῶτος εἶτι ἐκ τοῦ ἴστασθαι μεταβάλλειν εἰς τὸ κινεῖσθαι, οὐδὲ ἐκ τῆς κινήσεως κινουμένου ἐστὶ μεταβάλλειν εἰς τὸ ἐστάναι, ἀλλ' αὕτη ἡ φύσις τοῦ ἐξαίφνης ἐγκάθηται, μεταξὺ τῆς κινήσεως καὶ τῆς στάσεως ἐν χρόνῳ μηδενὶ οὔσα. Καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔχει τὸ ἕκτινος καὶ εἰς τι· ἐν μηδενὶ γὰρ χρόνῳ ἐστὶν ἐν τῷ κινεῖσθαι ἵνα ἐκ τούτου εἰς τὸ ἴστασθαι μεταβάλλοι, οὐδ' ἐν τῷ ἴστασθαι ἵνα ἐκ τούτου εἰς τὸ κινεῖσθαι μεταβάλλοι· ἐναπολείφθη ἐν μόνῃ τῇ τοῦ ἐξαίφνης φύσει εἶναι τὸ ἕκτινος καὶ εἰς τι, καὶ ἐκ ταύτης καὶ εἰς ταύτην κινδυνεύει γίνεσθαι τὴν ἐκ τῆς κινήσεως εἰς τὴν στάσιν, καὶ τὴν ἐκ στάσεως εἰς τὴν κίνησιν· καὶ οὕτω τὸ ἐν, εἰ περ ἕστηκέ τε καὶ κινεῖται ἐν οὐδενὶ

χρόνῳ μένον, οὔτε ἐν τῇ κινήσει οὔτε ἐν τῇ στάσει μεταβάλλοι ἂν ἐφ' ἑκάτερα κατὰ τὸ ἐξαίφνης· μόνως γὰρ οὕτως, καὶ οὐ καλῶς μεταβάλλοι ἂν.

« Οὔτε γὰρ ἰστώσ ἂν
 « τὰ παθήματα πάντα ἂν πά-
 « σχοι τὸ ἐν, εἰ ἔστι. — Πῶς δ' οὖ (1); »

Ἐγύμνασε τὸν λόγον ἐπὶ τῆς κατὰ τόπον μεταβολῆς, καὶ ἔδειξε τοῦτο οὔτε ἰστώσ οὔτε κινούμενον ἐν τινι χρόνῳ· ἐπεὶ δὲ δίχα μεταβολῆς οὐκ ἔστι τὸ μεταβάλλειν, πᾶσα δὲ μεταβολὴ ἐν χρόνῳ, ἐν τῇ τρυῖ ἐξαίφνης φύσει ἔδειξε τὴν μεταβολὴν τὴν ἐκ τῆς κινήσεως εἰς τὸ ἴστασθαι καὶ τὴν ἐκ τῆς στάσεως εἰς τὸ κινεῖσθαι. Προβιβάζει τὸν λόγον καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν κινήσεων, ἐπὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς, καὶ αὐξήσεως καὶ μειώσεως καὶ ἀλλοιώσεως, καὶ φησὶν ἄρ' οὖν οὕτω καὶ πρὸς τὰς ἄλλας μεταβολὰς, ἵνα συνάψῃ καὶ τὴν γένεσιν καὶ τὴν φθοράν· αὗται γὰρ μόναι μεταβολαὶ οὐ κινήσεις, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἐπειδὴ γὰρ καὶ αὗται μεταξύτινων γίνονται κινήσεων καὶ στάσεων αὐτὰ γὰρ ἐν τινι χρόνῳ ἔστιν ἐν τῷ εἶναι, οὔτε μὴν ἐν τῷ μὴ εἶναι, ὥστε κατὰ τὸ ἐξαίφνης καὶ τούτῳ γινομένων οὔτε ἔστιν οὔτε οὐκ ἔστι τὸ ἐν οὔτε γίνεται οὔτε ἀπόλλυται. Κατὰ γοῦν τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ὅτε ἐξ ἐνὸς καὶ ἐκ πολλῶν ἐν γίνεται, οὔτε ἐν ἔστιν οὔτε πολλὰ μὴ ἐν τινι χρόνῳ ἰστώσ ἐν μηδενί, καὶ οὔτε διακρίνεται οὔτε

(1) Bekk. A. bis ἰστώσ. B. C. ἰστώσ.

συγκρίνεται· τὸ γὰρ συγκεκριμένον· διακρίνεται, καὶ τὰ ἐστὼς εἰς διάκρισιν συγκρίνεται, καὶ ἰὸν ἐξ ἀνομοίου ἐπὶ τὸ ὅμοιον· καὶ ἀνάπαλιν, οὔτε ποτὲ ὅμοιον οὔτε ἀνόμοιον ἐστὶ, καὶ ἐκ μικροῦ ἐπὶ τὸ μέγα κατὰ αὐξήσιν· καὶ ἀνάπαλιν, οὔτε μικρὸν οὔτε μέγα ἐσειταί· καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως· καὶ ταῦτα ἂν πάσχοι τὰ ἐπόμενα καὶ μὴ ἐπόμενα τὸ ἓν, εἴπερ ἓν ἐστὶ.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (1).

• Τί δὲ τοῖς ἄλλοις προσήκοι ἂν
 εἴπερ ἕκαστον,
 • ἐστὶ. — Ὄρθῶς (2). •

Γυμνάζει τὸν λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων τοῦ ἐνός πρὸς τὸ ἓν, λέγων ὅτι τὰ ἄλλα ἐπὶ ἄλλα τοῦ ἐνός εἰσιν, οὔτε αὐτὰ ἄλλα τὸ ἓν ἐστὶν, ἀλλὰ τοῦ ἐνός ἄλλα· οὔτε αὐτὰ τὰ ἄλλα τὸ ἓν ἦν, ἀλλὰ τοῦ ἐνός ἦν· τέως γε μὴν, οὐ στέρονται τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, ἀλλὰ μετέχει πῆ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ὅτι ἓν τῶ ἔχειν μόρια ταῦτα ἄλλα ἐστὶ τοῦ ἐνός· εἰ γὰρ μὴ ἔχοι μόρια, παντελῶς ἂν ἓν εἴη· μόρια δ' ἂν εἶεν τῆς αὐτῶν ὁλότητος, τὸ δὲ ὅλον ἐκείνο τὸ ἐκ μορίων ἓν ἐκ πολλῶν ἀνάγκη εἶναι, οὐ ἐστὶ μόρια τὰ μόρια·

(1) Quæ rubrica deest in A. ὅλον ἢ. A. ἐστὶν, ἔαν ὅλον ἢ. —

(2) Bekk. ἂν πάσχειν ἓν. A. Bekk. B. εἶναι ὄν. A. εἶναι ὄν. πάσχει, B. πάσχοι. — Bekk. — Bekk. φαίνεται γε δῆ. A. B. Coddas. μετέχει πῆ. A. μετέχειται πῆ. — Bekk. B. ἐστὶν δ' ἂν φαίνεται δῆ. — Bekk. μόρια ἴσχει. A. B. μόρια ἔχει.

ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων τινός μοριον ἂν εἴη, οὐ δὴ πολλῶν· τὰ γὰρ πολλὰ διακεκριμένα ἐστίν· ἀλλὰ ὅλου. Καὶ τοῦτο καθιστῶν πως οὐ πολλῶν μόριον, ἀλλ' ὅλου λέγεται τὸ μόριον, ὅτι φησὶν, εἰ πολλῶν μόριον λέγοιτο, ἐν δὲ τοῖς πολλοῖς ἐστὶ καὶ αὐτὸ ἐν, ἔσται μόριον ἑαυτοῦ μόριον, ὃ ἀδύνατον· ἐπεὶ δὲ πάντων τῶν πολλῶν οὐκ ἐγχωρεῖ μόριον εἶναι τὸ ἐν ἐκεῖνο, οὐδενός ἐκάστου τῶν ἄλλων· πλὴν γὰρ ἐνός αὐτοῦ καὶ μόνου, τῶν ἄλλων ἔσται ἅμα· καὶ οὕτως ἀναιρεῖται τὸ ἐκάστου εἶναι μόριον, μὴ ὄν δὲ ἐκάστου μόριον, οὐδενός τῶν πολλῶν ἔσται· μηδενός δ' ὄν πάντων τούτων τι, εἶναι ὄν οὐκ ἔστιν οὐδενός οὐδέν καὶ μόριον καὶ ἄλλο ὀτιοῦν, ὅτι ἀδύνατον εἶναι· τὸ γὰρ ἀδύνατον εἶναι τι ἂν εἴη τινός. Ἐπεὶ τοίνυν οὔτε τῶν πολλῶν οὔτε τῶν πάντων μόριον τὸ μόριον, μιᾶς ἰδέας ἂν εἴη καὶ ἐνός τινος, ὃ καλοῦμεν ὅλον καὶ τέλειον γεγονός ἐξ ἀπάντων. Εἰ γοῦν τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός μόρια ἔχει, ὡς ἐδείκνυμεν, τὰ δὲ μόρια ὅλου εἰσὶ, μετέχοι ἂν τὸ ὅλον τοῦ ἐνός, καθὼς ὅλον· ἀνάγκη τοίνυν τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός εἶναι, ὅλον τι καὶ τέλειον μόρια ἔχειν, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐποίησε, καὶ συνέγραψε ταῦτα εἰς τὸ ἔχειν μόρια, ἵνα μὴ ἐν ὄντα οὐκ ἦν ἄλλα τοῦ ἐνός· καὶ ἐντεῦθεν εδείκνυεν τὰ μόρια ὅλου καὶ τελείου μόρια, καὶ οὔτε ἐκάστου τῶν μορίων οὔτε τῶν πολλῶν οὔτε τῶν πάντων τὰ ὅμοια ποιεῖ, καὶ περὶ μορίου ἐκάστου. Καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον δείκνυσι καθεῖνο τὸ μόριον μετέχον τοῦ ἐνός ὡς ἐν· ἕκαστον γὰρ αὐτῶν τῶν μορίων μόριον ἐστὶ· καὶ τὸ ἕκαστον εἶναι σημαίνει δὴ που ἐν,

ἀφωρισμένον μὲν τῶν ἄλλων, καθ' αὐτὸ δὲ ἐν ὄν· τὰ γὰρ ἄλλα ὡς ἄλλα τοῦ ἐνός οὐ μεθέξει τοῦ ἐνός, καὶ διὰ τοῦτο ἕκαστον τῶν μορίων τῶν ἄλλων, ὡς ἐνός μετέχον καὶ ἐν ὄν, ἀφωρισμένον ἐσειῆται ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ καθ' αὐτὸ.

« Μετέχοι δὲ γ' ἂν τοῦ ἐνός

« . . . τὰ μεταλαμβάνοντα τοῦ ἐνός; — Πῶς(1); »

Τὸ μετέχον τοῦ μετεχομένου ἄλλο τι δοκεῖ εἶναι· εἰ δὲ μὴ, ἔσται αὐτὸ τι ἑαυτοῦ μετέχον, ὅπερ ἄτοπον· οὐδὲ γὰρ μετέχει αὐτὸ τι ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἔστιν αὐτὸ· μετέχει γοῦν ἕκαστον τῶν μορίων τοῦ ἐνός καθὸ ἐν μέρειον, καὶ ἄλλα τι ὄν μετέχει τοῦ ἐνός· οὐ γὰρ ἂν μετεῖχεν, εἰ ἄλλο οὐκ ἦν τοῦ ἐνός οὐ περ λέγεται μετέχειν, ἀλλ' ἦν ἂν αὐτὸ αὐτὸ τὸ ἐν· νυνὶ δὲ ἀδύνατον αὐτῷ δὴ τῶν μορίων ἐνὶ εἶναι, εἰ μὴ ἐν αὐτῷ τῷ ἐνὶ· ἀνάγκη δὲ καὶ τῷ ὅλῳ καὶ τῷ μορίῳ καθὸ καὶ αὐτὸ ἐν· κάκεινο ἐν μετέχει τοῦ ἐνός, πλὴν ἐκεῖνο μὲν ἐν, ὡς ὅλον, αὐ μέρια τὰ μέρια, τοῦτο δὲ ἐν ὡς ἕκαστον μόνιον τοῦ ὅλου. Οὐκοῦν τὰ μετέχοντα τοῦ ἐνός τό τε ὅλον καὶ τὸ μόνιον ἕτερα ὄντα τοῦ ἐνός μετέχοι ἂν, τὰ ἕτερα δὲ τοῦ ἐνός πολλά που ἂν εἴη· τὰ γὰρ ἄλλα τοῦ ἐνός εἰ μήτε ἐν μήτε ἐνός πλείω εἴη, ἦγουν πολλὰ, οὐδὲν ἂν εἴη· ἐπεὶ δὲ ἄλλο τὸ μετέχον τοῦ ἐνός μορίου, ὃ ἦν τὸ μόνιον, καὶ

(1) Bekk. μετέχειν δὲ γὰρ. A. A. οὐκ ἀνάγκη ἦδη. B. Deest B. μετέχειν δὲ. — Bekk. τοῦ ἦδη. — Bekk. ἀπειρα πλείω. A. ὅλου οὐ ἂν. A. B. ὃ ἂν. — Bekk. πλείω ἀπειρα. B. πλήθη ἀπειρα.

ἄλλο τὸ μετέχον τοῦ ἐνὸς ὄλου, ὃ ἦν ὄλον, πλείω ἄρα τοῦ ἐνός ἐστιν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνάγκη πλήθη ἄπειρα εἶναι τὰ τοῦ ἐνός ἐκείνου μεταλαμβάνοντα.

« Ὡς εἰδῶμεν ἄλλο τι οὐχ ἔν ὄντα
 « πλήθει. — Παν-
 « τάπασι μὲν οὖν (1). »

Μὴ συνιείς τὸν λόγον πῶς τὰ παρὰ τὸ ἐν καὶ ἄλλα τοῦ ἐνός πληθύνονται κατὰ τὸ ἄπειρον, ζητεῖ μαθεῖν, καὶ πῶς; λέγει· ὁ δὲ ὧδε φησὶν· εἰδῶμεν ἄλλο τι καὶ οὐχ ἔν ὄντα οὐδὲ μετέχοντα τοῦ ἐνός τότε μεταλαμβάνειν αὐτοῦ τοῦ ἐνός, ὅτε μεταλαμβάνει· ἄλλο τι ὄντα, ἢ ἐν· ἐν οἷς γὰρ ἐν οὐκ ἐνι, πλήθη εἰσίν· ἢ γὰρ τι παρὰ τὸ ἐν εἰ μὴ πλήθος; Εἰ οὖν τῇ διανοίᾳ ἀφαιρούμεθα ἀπὸ τῶν ἄλλων τοῦ ἐνός ἄπερ ὄλον τι ὡς μόρια ἔχον ἔλεγεν, ἀφαιρούμεθα οὖν τὸ ὀλίγιστον, οὐκ ἀνάγκη τὸ ἀφαιρεθὲν ἐκεῖνο, ἐπεὶ τοῦ ἐνός οὐ μετέχει· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὸ ὄλον καὶ ἄπαν ἐκεῖνο πλήθος εἶναι καὶ οὐχ ἔν. Οὐκοῦν τὴν τριαύτην ιδέαν τὴν ἀμέτοχον τοῦ ἐνός σκοποῦντί σοι, ὅσον ἂν ἀφαιρῇ, ἐπεὶ εἰς ἄπειρα διαιρετόν ἐστι διανοεῖσθαι ἐκεῖνο· ἐνταῦθα γὰρ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ὡς ὄλον τι διανοεῖσθαι ἄξιον, ἄπειρον πάντως πλήθος ἔσται, μὴ ἐπιπολάζοντος ἐκείνοιο τοῦ ἐνός· ἔττρα γὰρ τοῦ ἐνός ἐστιν.

· Καὶ μὴν ἐπειδὴν γε ἐν

(1) Bekk. ὧς εἰδῶμεν. A. A. ὡς οἰοί τ' ἐσμέν. B. οἷον. —
 B. εἰδῶμεν. — Bekk. B. πλήθη Bekk. ὀλίγιστον. Coddss. διγγο-
 ὄντα. A. πλήθει ὄντα. — Bekk. στόν.

« ἄπειρά τε ἔστι καὶ πέρατος
« μετέχει. — Πάνυ γέ (1). »

Παρί τῶν ἐπομένων ἅμα καὶ μὴ ἐπομένων τὸν λόγον ποιούμενος, ἐπεὶ ἀπειρίαν ἔδειξεν ἐν τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐνός, ἰδοὺ δείκνυσι καὶ ὅτι οὐχ ἔπεται ἡ ἀπειρία, ἀλλὰ πέρασ ἀκολουθεῖ τούτοις· ἐπειδὴν ἐν ἑκαστον μόριον γένηται ἐνεργόν, πέρασ ἔχει πρὸς ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ὅλον, καὶ ἀντιστρόφως τὸ ὅλον πρὸς τὰ μόρια· τοῖς ἄλλοις γοῦν τοῦ ἐνός συμβαίνει ἐκ μὲν τῆς κοινωνίας τοῦ ἐνός αὐτῶν, καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐνός οὐπερ ἐκοινωνήσαν, γίνεσθαι τι ἕτερον, ὅπερ αὐτοῖς πέρασ παρέσχε πρὸς ἄλληλα· ἡ δὲ ἀπειρία ἐν ἑαυτοῖς, καθὼς ἐπεδείξαμεν, ἐν ἔστιν· οὕτω δὲ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, καὶ κατὰ ὅλα καὶ κατὰ μόρια ἄπειρά τε εἰσι, καὶ αὐθις πέρατος μετέχει.

« Οὐκοῦν καὶ ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια

« ἐφάνη πεπονθότα. —
« Ὄρθῶς λέγεις. (2) »

Ἐντεῦθεν δείκνυσι καὶ ὅτι ὁμοιά τε καὶ ἀνόμοια ἀλλήλοισ τε καὶ ἑαυτοῖς δηλονότι ἔπεται τούτοις τὸ ὁμοιον καὶ τὸ ἀνόμοιον, τοῦτο δ' οὕτως καὶ δὴ προέδειξεν ἄπειρα ταῦτα κατὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· καὶ πάν-

(1) Bekk. ἐνός καὶ ἐξ ἑαυτῶν. A. ἐνός καὶ ἐξ αὐτῶν. B. ἐνός ἐξ αὐτῶν. — Bekk. A. καθ' ἑαυτὰ ἀπειρίαν. B. καθ' ἑαυτὰ ἀπειρία. εἰ μὲν που. — Bekk. καὶ μὴν ἡ γα. Coddss. εἰ δέ γα. — Bekk. ὁμοια ἂν εἴη. Coddss. ὁμοιον. — A. Deest· αὐτοῖς usque ad καὶ ἀνόμοια pro ἄνομοίστατα.

(2) Bekk. ἡ μὲν που. Coddss.

τα ἂν κατὰ τοῦτο, ταυτὸν πεπονθότα εἶη· καὶ αὖθις ἅπαντα πέρατος μετέχειν προέδειξεν, καὶ ἐκ τούτου αὖθις ταυτὸ πεπονθότα εἶη· εἰσὶ δὲ τὰ πεπερασμένα καὶ ἄπειρα, ἐναντία πάθῃ, τὰ δ' ἐναντία ἀνομοιότατα· τὰ γοῦν ταυτὰ πᾶσι πάθῃ εὐρέθησαν ἐναντία καὶ ἀνομοιότατα· κατὰ γοῦν ἐκάτερον τὸ πάθος, ὃ ταυτὸν ἅπαντα εἶχον, ὁμοία ἂν εἶη καὶ ἀνόμοια τὰ αὐτά· τὰ ἄλλα τοίνυν τοῦ ἐνὸς αὐτὰ καθ' αὐτὰ ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις ὁμοία τε καὶ ἀνόμοια εὐρέθησαν. Καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον οὐκέτι χαλεπῶς εὐρήσομεν ταῦτα, καὶ ταῦτα καὶ ἕτερα ἀλλήλων κατὰ τὸ ὁμοιον ταυτά, καὶ κατὰ τὸ ἀνόμοιον ἕτερα, καὶ κινούμενα καὶ ἐστῶτα, καὶ πάντα τὰ ἐναντία πάθῃ.

« Οὐκοῦν ταῦτα μὲν ἤδη εἴωμεν
 « Πάνυ μὲν οὖν. Λέξωμεν δὴ ἐξ
 « ἀρχῆς. »

ΑΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΜΠΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (1).

« Ἐν εἰ ἐστι, τί χρῆ τᾶλλα τοῦ ἐνὸς
 « ἐν ἑαυτοῖς ἔν
 « οὐδέν. — Οὐ γὰρ οὖν (2). »

Τὰ γοῦν πολλὰ διὰ συντομίαν εἶα· ἐπισκοπεῖ δ' αὖ-

(1) B. quæ rubrica sic interposita est.

(2) Bekk. ἐπισκοποῦμεν. Coddss. ἐπισκοποῖμεν.—Bekk. λέγωμεν δὴ. Coddss. λέξωμεν

δὴ. — Bekk. πῶς γὰρ εὐ; A. B. Deest οὐ.— Bekk. τοῦ ἐνὸς; Τί δὴ; A. B. τοῦ ἐνὸς εἶναι; τί δὴ; — Bekk. B. μετέχει ἂν κ' ἄλλα. A. μετέχει ἄρα τὰ ἄλλα.

θις περὶ τούτων αὐτῶν τοῦ τε κινεῖσθαι καὶ ἐστάναι τοῦ ἀκείρου καὶ πεπερασμένου, τοῦ ὁμοίου καὶ τοῦ ἀνομοίου, τοῦ ταυτοῦ καὶ τοῦ ἑτέρου, καὶ τῶν ἄλλων ἐναντίων παθῶν, εἶπερ οὕτω μόνον ἔχει ταῦτα· ὡς φανῆναι τὰ αὐτὰ ἐπόμενά τε καὶ οὐχ ἐπόμενα, καὶ ταῦτα τετραχῶς κατὰ τὸν πρότερον τρόπον. Καὶ πρῶτον ὅτι χωρὶς καὶ οὐκ ἐν τινι τῶ αὐτῶ τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός, πρᾶλαμβάνει δὲ καὶ ἐρωτᾷ τὸ συμπέρασμα· τοῦ δὲ προσδιαλεγομένου ἐρωτήσαντος Τί δὴ; πῶς δηλονότι χωρὶς τῶν ἄλλων τὸ ἐν καὶ χωρὶς τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός; Ὅτι που, φησὶν, οὐκ ἔστι παρά τε τὸ ὄν καὶ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἕτερον ἢ ἄλλο μὲν ἔστι τοῦ ἐνός, ἄλλο δὲ τῶν ἄλλων· πάντα γὰρ εἴρηται· καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔστι τι, πῶς ἂν ἐκείνῳ τὸ μὲν ὄν τι εἴη ταῦτα τό τε ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ὥστε οὐδέποτε ἐν ταυτῶ εἰσι χωρὶς ἄρα; καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ μόρια ἔχειν φασὲν τὸ ὡς ἀληθῶς ἐν· ἐπεὶ δὲ χωρὶς ἔστι τῶν ἄλλων τὸ ἐν, καὶ μόρια οὐκ ἔχει, πῶς ἂν εἴη ὅλον; ὡς τε τὰ ἄλλα μηδέποτε μετέξει τοῦ ἐνός μήτε κατὰ μόριόν τι μήτε κατὰ τὸ ὅλον μετέχοντα, ὥστε οὐδαμῆ ἐν τὰ ἄλλα ἐστίν, οὐδ' ἔχει ἐν ἑαυτοῖς τὸ ἐν.

« Οὐδ' ἄρα πολλά ἐστι τὰ ἄλλα

« ἐφάνη. —

« Ἀληθῆ (1). »

(1) Bekk. οὐδαμῆ μετέχει. ὁμοια μὲν γὰρ ἂν ὄντα. Coddss. Coddss. μηδαμῆ. — Bekk. Deest ἂν.

Ἐπει εἶδειξε μὴ ἓν εἶναι τὰ ἄλλα, λέγει οὐδὲ πολλαῖ ἐστίν· εἰ γὰρ πολλὰ εἶη, ἕκαστον ἂν μόνιον τοῦ ὅλου ἓν ἦν· ὥστε οὔτε ἓν οὔτε πολλὰ· οὔτε ὅλον οὔτε μόνιά ἐστι τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός, ἐπειδὴ μετέχει τοῦ μηδαμῆ· τὸ γὰρ μήποτε πολλὰ ἓν ὃν τοῦ μηδαμοῦ μετέχει, καὶ εἰ τοῦτο μηδαμῆ μετέχει, τὰ ἄλλα οὔτε δύο εἰσὶν οὔτε τρία, οὔτε αὐτά ἐστι τὰ τρία οὔτε ἓν αὐτοῖς ἐστι τὰ ἄλλα, εἰ περ τοῦ ἑνός πανταχῆ στέρεται, ὥστε οὔτε ὁμοια οὔτε ἀνόμοια οὔτε αὐτὰ τὰ ἄλλα τῷ ἓνι οὔτε ἓν αὐτοῖς τούτοις ἐστὶν ὁμοιότης ἢ ἀνομοιότης. Εἰ γὰρ ὁμοια καὶ ἀνόμοια αὐτὰ εἶη, ἢ ἔχοι ἓν ἑαυτοῖς ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα, ὅτε πρὸς ἑαυτὰ καὶ οὐ πρὸς τὸ ἓν ἐξετάζονται, ἔχοι ἂν ἓν ἑαυτοῖς ἐναντία εἶδη τὴν τε ὁμοιότητα καὶ τὴν ἀνομοιότητα τὰ τοῦ ἑνός ἄλλα· ἐπεὶ δὲ ἀδύνατον δυοῖν ἅμα μετέχειν τι, ὃ μηδενὸς ἐκείνων μετέχει, οὕτω γὰρ μεθέξει ἀμφοῖν, εἰ ἀνά μέρος θατέρου μετέχει, τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός οὐχ ὁμοια ὄντα οὐδὲ ἀνόμοια οὔτε ὁμοια εἶεν οὔτε ἀνόμοια· ἀλλ' οὐδὲ ἀμφοτέρα ἅμα ὁμοια καὶ ἀνόμοια, ὁμοια μὲν γὰρ ὄντα μόνως ἢ ἀνόμοια μόνως ἑνός ἂν τοῦ ἑτέρου εἶδους μετέχοι ἢ τῆς ὁμοιότητος, ἢ τῆς ἀνομοιότητος· ἀμφοτέρα δὲ ὄντα δυοῖν τοῖν ἐναντίων μεθέξει. Τὸ γοῦν μετέχειν τῶν ἐναντίων ἴσως ἀδύνατον, τὸ δὲ μετέχειν ἑνός εἶδους, εἴτε ὁμοιότητος εἴτε ἀνομοιότητος, πῶς ἀδύνατον ἢ κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις; εἰ γὰρ ὁμοιότητος μεθέξει τὰ ἄλλα τοῦ ἑνός ἢ ἀνομοιότητος, ἔσται ἢ ὁμοιότης ἢ ἀνο-

μοιότης τί καὶ παρὰ τὸ ἐν καὶ παρὰ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· ἧς μεθέξει τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός· ὅπερ οὐχ ὑπόκειται· πάντα γὰρ εἴρηται, φησὶν, ὅταν ῥηθῆ τὸ ἐν καὶ τὰ ἄλλα, ὡς πρότερον ἔλεγεν.

« Οὐδ' ἄρα τὰ αὐτὰ οὐδ' ἕτερα οὐδὲ κινούμενα . . .
 « . . . διάφορον τῶν ἄλλων· ἢ οὐ; — Ἀνάγκη (1). »

Ἐνταῦθα δεκνύει οὐδὲ κινούμενα οὐδὲ ἐστῶτα, ἅπερ ἐδείκνυε κινούμενα καὶ ἐστῶτα· καὶ οὐδὲ γενόμενα οὐδὲ ἀπολλύμενα, ἅπερ καὶ γινόμενα καὶ ἀπολλύμενα ἔλεγεν· οὐδὲ μείζω οὐδὲ ἐλάττω οὐδ' ἴσα, ἅπερ καὶ μείζω καὶ ἐλάττω καὶ ἴσα ἐδείκνυε· εἰ γὰρ τι τοιοῦτόν τί, φησὶ, πεπονθέναι ὑπομένει τὰ ἄλλα καὶ ἐνός μεθέξει καὶ δυοῖν καὶ τριῶν καὶ περιττοῦ καὶ ἀρτίου· εἰ γὰρ μεθέξει τοῦ ἐνός, ἀκολουθήσει ταῦτα πάντα· εἰ γὰρ μὴ ἐν, πῶς κινήσεται; πῶς στήσεται; πῶς γενήσεται; πῶς φθαρήσεται; πῶς μείζον; πῶς ἐλαττον; πῶς ἴσον; τοῦ δ' ἐνός ἀναιρεθέντος κατὰ τὰς ἀνωτέρας ὑποθέσεις, καὶ ταῦτα ἀναιρεθήσεται· εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἐν, αἱ δώδεκα ἐπιχειρήσεις πληροῦνται. Πεπλήρωκε τὰς προτέρας δώδεκα ὑποθέσεις τοῦ εἰ ἐν ἔστι, τίνα ἔπεται καὶ τίνα οὐχ ἔπεται, καὶ τίνα ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται· καὶ ταῦτα τετραχῶς· τίνα ἔπεται αὐτῷ πρὸς τε αὐτὸ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, καὶ τοῖς ἄλλοις πρὸς τε ἄλληλα καὶ πρὸς τὸ ἐν, καὶ τίνα οὐχ ἔπεται, ὁμοίως τετραχῶς· καὶ τίνα ἔπεται τε καὶ οὐχ

(1) Bekk. πάντα πάντως Coddas. Deest εὐδὲν γὰρ ἦττον στερομένοις. A. πάντων πάντως γινώσκεται, τί τὸ λεγόμενον μὴ στερομ. B. πάντως στερομ. — εἶναι.

ἔπεται ὁμοίως τετραχῶς. Λοιπὸν εἰσβάλλει καὶ περὶ τοῦ εἰ ἐν οὐκ ἔστιν· ἐξ ὧν τὰς ἐτέρας δώδεκα ὑποθέσεις συστήσει· καὶ πρῶτον καθιστᾷ ὅτι ἄλλο ἐστὶ τὸ λέγειν, εἰ μὴ ἐν μὴ ἔστι, καὶ ἄλλο εἰ μὴ ἔστιν ἐν· ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἔμφασιν ἔχει, ἐν τῷ λέγεσθαι εἰ μὴ ἐν μὴ ἔστι, τὸ μηδαμῆ μηδαμῶς· τὸ δὲ εἰ μὴ ἐν μὴ ἔστιν ὑπόστασιν τινα δηλοῖ ἐνός καθ' οὗ κατηγορεῖται τὸ μὴ εἶναι· τὸ γὰρ ἐν μὴ ὄν ἄλλο τι ἂν εἴη· τὸ δὲ μὴ ἐν μὴ ὄν δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ἐν εἶναι ἐκ δύο ἀποφάσεων τὴν κατάφασιν· δηλοῖ δ' ὅμως καὶ τὸ μηδαμῆ μηδαμῶς· τί γὰρ εἰ λέγοι τις, εἰ μέγεθος μὴ ἔστιν, ἄλλο μὲν ἔστι τὸ μὴ ἔστιν, ἄλλο δὲ τὸ μὴ ὄν μέγεθος, ἀλλ' ἄλλο τι; τὸ γὰρ λευκὸν μεγέθους οὐκ ἔστι, ποιότης δ' ἔστιν· ἕτερον γοῦν ἔστιν ἐπὶ τούτοις τὸ μὴ ὄν καὶ ἕτερόν τι τὸ ὑποκείμενον. Ὄταν οὖν εἴποι ἐν εἰ μὴ ἔστιν, ἴσμεν ὃ λέγει τὸ μὴ ὄν ἐν, ἴσμεν δὲ αὐτὸ τὸ λεγόμενον ἐν καὶ ἐν καὶ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, ὅτι ἕτερον τῶν ἄλλων ἐστὶ μετὰ τὴν κατάστασιν· τοιγαροῦν ἐπιφέρει.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ. (1).

« Ὡςδε ἄρα λεκτέον ἐξ ἀρχῆς, ἐν εἰ μὴ ἔστι . . .
 « τῶν ἄλλων λέγη, ἀλλὰ τὴν
 « ἐκείνου. — Φαίνεται (2). »

Δείκνυσιν ἐντεῦθεν ὡς τῷ ἐνὶ τούτῳ, ὃ λέγει μὴ

(1) A. Deest hęc rubrica. τι λέγεται. — Bekk. ἄλλων λέ-

(2) Bekk. μηδὲ ὅτι λέγεται. γισθαι. Coddas. γίνεσθαι.

A. ἢ δὲ δὴ λέγεται. B ἢ μηδὲ δ

εἶναι, ἔστιν ἐπιστήμη, καὶ ὅτι λέγεται ἐν, ὅταν τις λέγῃ, ἐν εἰ μὴ ἔστι, γινώσκεισθαι τοῦτο· καὶ τὰ ἄλλα ἕτερα εἶναι αὐτοῦ, καὶ εἰ μὴ τοῦτο, οὐδὲ αὐτὸ ἕτερον τῶν ἄλλων γίγνεσθαι· τὸ γὰρ ἕτερον ἑτέροις ἕτερον, κἀκεῖνο τούτου ἕτερον· ὅθεν καὶ ἑτεροιοῦτης πρόσεστι τῷ ἐνὶ τούτῳ, οὐ δὴ ἀποφαίνεται τὸ ἔστι· πρὸς γοῦν τῇ ἐπιστήμῃ καθ' ἣν γινώσκομεν ὅτι τοῦτο ἐν οὐκ ἔστι, πρόσεστι καὶ ἑτεροιοῦτης αὐτῷ· οὐδὲ γὰρ ἄλλου ἑτεροιοῦτητα ἔχει (1), ὃ ἐκεῖνο ἔχει πρὸς τοῦτο, ἀλλ' αὐτὸ τὴν αὐτοῦ ὡς ἐκεῖνο αὐθις τὴν τοῦ ἐκείνου.

« Καὶ μὴν τοῦ γε ἐκείνου καὶ τοῦ τινός . . .
 α ἀνάγκη αὐτῷ με-
 α τεῖναι. — Πάνυ γε. »

Ἐντεῦθεν κατασκευάζει ὅτι τὸ μὴ ὄν ἐν, εἶναι μὲν οὐχ οἷόν τε, μετέχειν δὲ πολλῶν οὐδὲν κωλύει· τίνα δὲ εἰσι τὰ πολλὰ, τὸ ἐκείνου· λέγεται γὰρ τοῦ ἐνὸς ἕτερα τὰ ἄλλα καὶ τοῦ τινός· τινός γὰρ ἕτερα ταῦτα· καὶ τὸ τούτου· τούτου γὰρ τὰ ἄλλα ἕτερα· τί δὲ διαφέρει τὸ ἐκείνου πρὸς τὸ τούτου, ἢ τὸ μὲν ἐκείνου, ἀναφορικόν ἐστι, τὸ δὲ τούτου δεικτικόν; ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄμφω τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, ὅταν περὶ τούτου ἢ περὶ ἐκείνου λέγωμεν ὅτι οὐκ ἔστι καὶ τοῦτο· λέγομεν γὰρ ἐκεῖνο (2) πάρεστι τὸ μὴ εἶναι· ταῦτα γὰρ πάντα τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, πρόσεστι καὶ ἔτι τοῦτο· εἰ γὰρ τ' ἐκεῖνο τὸ ἐν οὐκ ἔστι λέγομεν,

(1) C. ἔχει.

(2) C. ἐκεῖνο.

ἐκεῖνο λέγομεν καὶ οὐκ ἄλλο, ἐπειδὴ, εἰ μήτε τὸ ἐν ἐλέγομεν μήτε ἐκεῖνο μὴ εἶναι, ἀλλὰ περὶ τινος ἄλλου ὁ λόγος ἦν ὅτε ἐλέγομεν τὸ ἐν μὴ εἶναι, οὐδὲ φθέγγεσθαι ἔδει· ἐπεὶ δὲ τὸ ἐν ἐκεῖνο, καὶ μὴ ἄλλο ὑπόκειται μὴ εἶναι, ὅταν περὶ αὐτοῦ λέγωμεν, πάντων ἐκείνων τῶν ἀνωτέρω ρηθέντων μεθέξει, καὶ ἐνός μὲν τοῦ εἶναι οὐ μεθέξει, πολλῶν δὲ μεθέξει, καὶ τοῦτο, καὶ τοῦ ἐκείνου καὶ τοῦ τούτου καὶ τοῦ τούτου καὶ τῶν λοιπῶν.

« Καὶ ἀνομοιότης ἄρα ἐστὶν αὐτῷ
« ὁμοιότητα τῷ ἐνὶ αὐτοῦ ἑαυτῷ
« εἶναι. — Δεῖ (1). »

Καὶ ἀνομοιότης, φησὶν, ἔστι τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι πρὸς τὰ ἄλλα αὐτοῦ· τὰ γὰρ ἄλλα αὐτοῦ ἕτερα· τὰ δὲ ἕτερα ἕτεροῖα, ἀλλοῖα, τὰ δὲ ἀλλοῖα, ἀνόμοια· ἔστιν οὖν ἀνομοιότης αὐτῷ· ὁμοίως δὲ καὶ ὁμοιότης ἑαυτῷ· ἡ γὰρ ἀνομοιότης πρὸς τὰ ἄλλα τοῦ ἐνός ἐστὶν αὐτῷ· τῷ γὰρ ἐνὶ ἔστιν ἀνομοιότης τοῦ ἐνός, ὁμοίως περὶ τε ἐκείνου καὶ τούτου, ὥσπερ εἰ δύο ἦσαν τὸ ἐν· ἡ γὰρ ἀνομοιότης τοῦ ἐνός τῷ ἐνὶ ὑπάρχει ὁμοίως· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀνομοιότης τῶν ἄλλων ἐν ἔχουσι πρὸς αὐτὸ τὸ ἐν, αὐτῷ ὑπάρχειν· ἀλλ' ἡ ἀνομοιότης τοῦ ἐνός τῷ ἐνὶ ὁμοίως ὑπάρχει.

« Καὶ μὴν οὐδ' αὖ ἴσον
« ἀνισότητός γε ἐστὶ μέγεθός τε
« καὶ σμικρότης. — Ἔστι γὰρ (2). »

(1) Bekk, δῆλον εἶναι δὴ ἐν. τῷ εἶναι. A. Deest εἶναι.
Coddss. δ' ἐν. — Bekk. B. ἑαυ. (2) Bekk. ἴσον γ' ἐστὶ.

Καὶ μὴν οὐδ' ἴσον τοῖς ἄλλοις τὸ ἐν ἦν γὰρ ἂν καὶ ὁμοιον, ἄμφω δὲ ἀδύνατον · εἰ δὲ ἐμείνω οὐκ ἔστιν ἴσον τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ τὰ ἄλλα τῷ ἐνὶ ἴσα · τὰ δὲ μὴ ἴσα ἄνισα, ἃ δ' ἄνισα τῷ ἀνίσῳ καὶ τῷ ἴσῳ ἄνισα, ὥστε καὶ ἀνισότητος μετέχει τὸ ἐν καὶ μεγέθους τε διὰ ταῦτα καὶ σμικρότητος.

· Ἔστι δ' ἄρα καὶ μέγεθος
· μετεῖη καὶ μεγέθους καὶ
· σμικρότητος. — Ἔοικε (1). »

Συγγελάσας τὸν λόγον εἰς τὸ ἔχειν τὸ ἐν καὶ μέγεθος καὶ σμικρότητα, ἐντεῦθεν ὡς ἐναντία ταῦτα ἀλλήλοις, μὴ ἀκραιφνῶς συνυπάρχειν ἐν τῷ ἐνὶ ἴσῳ διατείνεται, εἰ μήγε κατὰ τὸ μεταξύ τούτων, τὸ δὲ μεταξύ τούτων, ἰσότης · ὥστε ἐν τῷ μὲν ἀνισότητος μετέχειν μέγεθος ἔχει καὶ σμικρότητα, ἐν δὲ τῷ μεγέθους καὶ σμικρότητος μετέχαιν ἰσότητα ἔχει.

· Καὶ μὴν καὶ οὐσίας γε δεῖ
· μὴ οὐσία ἄρα εἶπερ
· μὴ ἔστι. — Πῶς δ' οὐ (2); »

Ἐντεῦθεν καὶ οὐσίας μετέχον δαίμνυσι τὸ ἐν οὐκ ἂν, καὶ κατασκευάζει τοῦτο ἐκ τοῦ ἀληθινῶς περὶ αὐτοῦ λέγειν ὅσα εἶπε, τὰ δὲ ἀληθινὰ ὄντα, τὰ δὲ ὄντα

Coddss. ἴσον ἴστι. — Bekk. ὁμοιον ἂν εἴη ἀποῖς. Coddss. Deest ἂν εἴη.

(1) Bekk. A. ἴστιν ἄρα. B ἴστι δ' ἄρα. — Bekk. τῷ δὴ ἐνὶ. Coddss. τῷ δὲ ἐνὶ.

(2) Bekk. μὴ οὐτως ἔχει. Coddss. ἔχει. — Bekk. C. ἴσται μὴ ἂν. B. ἴστι. — Bekk. B. ἀλλὰ τί. B. Deest τί. — Bekk. τελῶς αὐ εἶναι ἢ. A. Deest ἢ. B. τελῶς ἂν εἶ-ἢ εἶναι.

ἐξ οὐσίας παρωνόμασται, ὡς περ αὖθις τὰ ψευδῆ μὴ ὄντα λέγομεν. Ἔστιν ἄρα ὡς ἔοικε τὸ ἐν οὐκ ὄν, κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀληθῆ λέγειν ἡμᾶς περὶ αὐτοῦ ὅτι οὐκ ἔστιν· ὁ γὰρ μὴ ἔστιν ἔστιν οὐκ ὄν· εἰ γὰρ μὴ οὕτως, ἀλλ' ἢ ἀντίφασις τεθῆ, ὅπερ ἔστιν οὐκ ἔστι μὴ ὄν· καὶ οὕτω τοῦ πῆ εἶναι ἀνήσει πρὸς τὸ μὴ εἶναι, μᾶλλον εὐθύς ἔσται ὄν· ὡς ἂν, εἰ ἔλεγεν, ὅτι ὅταν λέγωμεν τὸ ἐν οὐκ ὄν, λέγομεν τὸ ὄν οὐκ ὄν ἔστι, καὶ ἐκ τούτου, τὸ πῆ εἶναι τούτῳ παρέχομεν· εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, ἀλλ' ἢ ἀπόφασις τεθείη τὸ οὐκ ἔστι μὴ ὄν, καὶ ἀπολύει τοῦτο τὸ πῆ εἶναι πρὸς τὸ μὴ εἶναι, εἰς δηλώσιν τοῦ μὴ εἶναι, μᾶλλον εὐθύς ἔσται ὄν. Ὅταν γάρ τις λέγῃ τὸ ἐν οὐκ ἔστι μὴ ὄν, ἀποφαίνεται τὸ μὴ ὄν ἐκείνου, καὶ γίνεται ἔστιν ὄν. Διὰ τοῦτο ἄρα δεῖ ἔχειν δεσμὸν τοῦ μὴ εἶναι τὸ εἶναι μὴ ὄν, εἰ μέλλει μὴ εἶναι· ὁμοίως καὶ τὸ ὄν ἔχει τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι, ἵνα τελέως ἔχη τὸ εἶναι· οὕτω γὰρ ἂν τὸ ὄν τε μάλιστα ἂν εἴη τῷ ἔχειν δεσμὸν τὸ μὴ ὄν μὴ εἶναι, ἀλλ' οὐσίας μετέχειν τοῦ εἶναι ὄν, καὶ μὴ ὄν οὐκ ἂν εἴη τῷ μετέχειν μὴ οὐσίας, τοῦ εἶναι μὴ ὄν· εἰ μέλλει καὶ τελέως εἶναι τὸ μὴ ὄν κατὰ τὸ εἶναι, τὸ δὲ μὴ ὄν μὴ οὐσίας μὲν, τοῦ μὴ εἶναι μὴ ὄν, οὐσίας δὲ τοῦ εἶναι μὴ ὄν· τὸ γὰρ εἶναι οὐσιοῦ τοῦτο τὸ λεγόμενον μὴ ὄν, εἰ καὶ τὸ μὴ ὄν ἔμφασιν ἔχει τοῦ μὴ εἶναι· τέτταρα γὰρ τινὰ λαμβάνει, ὧν πλεον οὐχ εὐρηται, ὄν ἔστιν, ὄν οὐκ ἔστιν, καὶ πάλιν, μὴ ὄν ἔστι, μὴ ὄν οὐκ ἔστι περὶ ὧν ταῦτα ἀποφαίνεται, περὶ μὲν τοῦ ὄν ἔστι τὸ οὐσίας μετέχειν τοῦ μὴ εἶναι μὴ ὄν, περὶ δὲ τοῦ μὴ ὄν ἔστι,

τὸ οὐσίας μετέχειν τοῦ εἶναι μὴ ὄν· εἰ καὶ τὸ μὴ ὄν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τελείως οὐκ ἔσται, ἀλλ' ὁμῶς τὸ εἶναι, οὐσίας παριστᾶ, ὥστε τοῦ ὄν εἶναι καὶ μὴ ὄν εἶναι οὐσίας μέθεξις ἐστίν· ἐπὶ (1) δὲ τοῦ ὄν οὐκ ἔστι καὶ μὴ ὄν οὐκ ἔστι μὴ οὐσίας μέθεξις ἐστίν· ἐπὶ τούτῳ γὰρ ἐπάγει· οὐκοῦν ἐπέειπερ τῷ τε ὄντι μετὰ τι τοῦ εἶναι, διὰ τοῦ μὴ ὄν μὴ εἶναι, καὶ τῷ μὴ ὄντι τοῦ εἶναι, διὰ τὸ μὴ ὄν εἶναι, καὶ τῷ ἐνὶ ἄρα, ἐπειδὴ λέγομεν τὸ ἐν οὐκ ἔστι, τοῦ εἶναι ἀνάγκη μετεῖναι, εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ μὴ εἶναι, ὥστε καὶ οὐσία φαίνεται τῷ ἐνὶ εἰ μὴ ἔστι, καὶ αὐθις μὴ οὐσία καθ' αὐτὸ μὴ ἔστι κα. μόνον.

« Οἶόν τε οὖν, τὸ ἔχον πῶς
 « ἐκ τοῦ εἶναι ἐπὶ τὸ μὴ εἶναι ἔχον.
 « — Κινδυνεύει (2). »

Μετὰ τὸ ἔχειν τε οὐσίαν καὶ μὴ αὐθις ἔχειν, ἐπὶ τὸ μὲν ἔχειν ἕξιν δηλοῖ· τὸ δὲ μὴ ἔχειν στέρησιν (3), ἐξ ἕξεως δὲ εἰς στέρησιν μεταβολή τις ἐστίν, ἰδοῦ καὶ μεταβολὴν αὐτῷ προσμαρτυρεῖ· εἰ δὲ μεταβολὴν καὶ κίνησιν, ἐφάνη τοίνυν τὸ ἐν καὶ ὄν οὐκ ὄν· ὡς πῆ μὲν μετέχον οὐσίας, πῆ δὲ μὴ μετέχον, καὶ οὕτως ἄρα καὶ οὐχ οὕτως φαίνεται· μεταβολὴν ἄρα ἔχει ἐκ τοῦ εἶναι ἐπὶ τοῦ μὴ εἶναι.

« Ἀλλὰ μὴν, εἰ μηδαμοῦ γέ ἐστι
 « ἔστηκέ τε καὶ κινεῖται.
 « — Ἔοικε. »

(1) C. ἐπὶ δὲ τοῦ ὄντος.

ὄν ἐν πέρανται. A. ὄν ἐμπέρανται.

(2) Bekk. B. οὐκ ὄν ἐφάνη.

(3) B. πέρασιν.

A. οὐκ ὄν ἐφάμεν. — Bekk. B.

Το ἀπὸ τοῦδε ἀντεπιχειρεῖ· εἰ περ γάρ, φησι, μὴ ἔστι, μηδαμοῦ τῶν ὄντων ἐστίν, ἤγουν ἐπὶ μηδενὶ τῶν ὄντων γενήσεται· καὶ διὰ τοῦτο οὐχ ἔξει πόθεν ποῖ· οὔτε μὴν μεταστήσεται, μὴ ἔχον δὲ κίνησιν, οὐδὲ τὸ μεταβαίνειν αὐτοῦ εἶναι ἐπὶ τὸ μὴ εἶναι κατὰ κίνησιν ἔξει· ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐν τῷ αὐτῷ στραφήσεται· τὸ γὰρ ὄν ἐδείχθη ἐν τῷ αὐτῷ· τὸ δὲ μὴ ὄν ἐν τῷ τῶν ὄντων ἔσται· πῶς τοίνυν στραφήσεται ἐν ἐκείνῳ ἐν ᾧ οὐκ ἔστιν; οὔτε μὴν ἀλλοιοῦται αὐτὸ ἑαυτοῦ οὔτε τὸ ὄν οὔτε τὸ οὐκ ὄν ἐν· τὸ γὰρ ἐν ὄν, ὅτε λέγεται ἀλλοιοῦσθαι, οὐκ ἔστιν ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ τοῦ ἐνός· εἴπερ ἀλλοιοῦται αὐτὸ ἑαυτοῦ, καὶ οὐχ ἴσταται ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἄλλου ἰσταμένου· εἰ δὲ μῆτε μεταβαίνει μῆτε ἀλλοιοῦται μῆτε στρέφοιτο ἐν ἑαυτῷ, οὐδ' ἂν πῆ κινεῖτο· εἰ δὲ μὴ κινεῖτο, οὐχ ἔστηκέ τε καθὼς ἐλέγομεν πρότερον, ἀλλὰ κινεῖται καὶ ἔστηκεν, ὡς νῦν ἀποδείκνυμεν.

« Καὶ μὴν, εἰ περ γε κινεῖται, μεγάλη ἀνάγκη . . .
 « . . . οὔτε ἀπόλλυται.
 « — Οὐ γὰρ οὖν (1). »

Σοφιστικὸς φανερώς ὁ λόγος· οὐ γὰρ εἰ κινεῖται, ἀλλοιοῦται, φαμέν· ἀλλ' εἰ ἀλλοιοῦται, κινεῖται· ἡ γὰρ κίνησις καθ' ὑποκειμένου τῆς ἀλλοιώσεως, οὐ τὸ ἀνάπαλιν· οὗτος δὲ καὶ μεγάλην ἀνάγκην εἶναι φησίν

(1) Bekk. B. ὡς εἶχεν. A. ἢ μὲν ἄρα. Coddss. εἰ μὲν ἄρσ.
 ὡς ἔχει. — Bekk. κινούμενον δὲ. — Bekk. ἢ δὲ Coddss. εἰ δὲ.
 Coddss. κινούμενον δὲ. — Bekk.

ἀλλοιοῦσθαι εἰ κινεῖται· κατασκευάζει δὲ ἐκ τοῦ τὸ κινούμενον οὐκ ἔτι ὡσαύτως, ἀλλ' ἐτέρως ἔχειν. Καλῶς μὲν οὖν ὁ Ἄριστοτέλης ἐν τῷ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς φιλοσοφεῖ περὶ ἀλλοιώσεως, ὡς ἀκμὴν μὴ διαρθρωθείσης παρὰ τοῖς φιλοσόφοις· ἔπρεπε γὰρ εἰπεῖν ἀλλοιοῦται, κινεῖται, ἵνα καὶ ἡ σὺν ἀντιθέσει ἐπιστροφὴ (1) εὐδοίτο· τὸ γὰρ μὴ κινούμενον οὐδαμῆ οὐδαμῆ ἀλλοιοῦται. Τί γοῦν βούλεται τὸ μηδαμῆ ἢ ὅτι κατὰ κοινοῦ φέρει τὴν ἀλλοίωσιν πάσης κινήσεως; μηδαμῆ γοῦν λέγει ἦγουν μήτε κατ' αὐξῆσιν μήτε κατὰ φθίωσιν μήτε κατὰ τόπον, οὐδ' ἀλλοιοῦται ποσῶς· λοιπὸν καὶ ἀλλοιοῦται μὲν ὡς κινούμενον, οὐκ ἀλλοιοῦται δὲ ὡς μὴ κινούμενον, τὸ ἀλλοιούμενον δὲ ἕτερον γίνεται ἢ πρότερον, τὸ δὲ ἕτερον γινόμενον ἀπόλλυται ἐκ τῆς προτέρας ἕξεως, καὶ ἄλλο τι γίνεται, τὰ δὲ μὴ ἀλλοιούμενον, οὐ, καὶ οὕτως γίνεταί τε καὶ οὐ γίνεται, καὶ ἀπόλλυται καὶ οὐκ ἀπόλλυται, ἔπερ ἀδύνατον.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ (2).

« Αὐθις δὴ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν
 « οὐδαμῆ ἔχειν (3). »

(1) B. ἀντιστροφή.

(2) Sic B. C.

(3) Bekk. δεῖ αἰεὶ εἶναι τῷ αὐτῷ. A. B. τὸ αὐτό. — Bekk.

B. κινεῖσθαι λεγόμεν. A. λέγομεν.

— Bekk. ἐν τοῦ μετέχον. A.

ἀντούτου μετ. B. ἐν τούτῳ μετ.

— Bekk. εἰ μηδὲν αὐτῷ δεῖ. A. B. αὐτό.

Εἰπὼν τίνα ἔπεται τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, αὐθις ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἵπσι καὶ σκοπεῖ τίνα οὐχ ἔπονται τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, ὥστε, ἄπερ πρότερον ἔλεγε, τὸ μὴδαμῆ κινούμενον οὐδαμῆ ἀλλοιοῦται, καὶ τὸ μὴ ἀλλοιούμενον οὔτε γίνεται οὔτε ἀπόλλυται. Οὐκ ἀπέφαινε ταῦτα τοῦ ἐνὸς μὴ ὄντος, ἀλλ' ἀπόδειξιν ἐποιεῖτο τῶν καταφατικῶν ὧν ἔλεγε, διὰ τοῦ ἀδυνάτου· ὅτι λέγω δηλονότι τὸ κινούμενον ἀλλοιοῦται· τὸ γὰρ μὴ κινούμενον οὐκ ἀλλοιοῦται, τὸ δὲ μὴ ἀλλοιούμενον οὐ γίνεται ἕτερον ἢ πρότερον· τοῦτο δὲ οὔτε γίνεται οὔτ' ἀπόλλυται· ἀλλ' ἦν καὶ γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον καὶ ἐτέρως ἔχον, ὥστε τὸ αὐτὸ ἐν μὴ ὄν εἴρηται κατὰ τὰς προτέρας ὑποθέσεις, καὶ γινόμενον καὶ ἀπολλύμενον, κατὰ δὲ τὴν νῦν τὴν μὴ δεχομένην ὅτι οὐ κινεῖται οὐδ' ἀλλοιοῦται, καὶ μήτε γινόμενον μήτε ἀπολλύμενον, ὃ περ ἀδύνατον· ὥστε κινεῖται ἄρα καὶ ἀλλοιοῦται, εἰ μέλλομεν φυλάττειν τὰς προτέρας ὑποθέσεις· ἐκ τούτου δὲ ἀποδείκνυσι τὰ μὴ ἐπόμενα τῷ ἐνὶ μὴ ὄντι, καὶ λαμβάνει αὐτὸ τὸ μὴ εἶναι· τὸ γὰρ μὴ ἔστι, φησὶ, τό τε λέγομεν ὅταν οὐσίας ἀπουσίαν τοῦτω προσμαρτυρῶμεν, ᾧ ἂν φῶμεν μὴ εἶναι· οὐκ εἶναι γοῦν φαμέν αὐτὸ πῶς· πῶς δὲ εἶναι ἢ ἀπλῶς μὴ εἶναι ὅτι οὐδαμῶς οὐδαμῆ ἐστίν, οὐδὲ πῆ οὐσίας μετέχει; Καὶ ἀπολογεῖται ὁ προσδιαλεγόμενος οὐ μόνον ἀπλῶς, ἀλλὰ ἀπλούστατα· οὔτε ἄρα δύναται εἶναι τὸ μὴ ὄν οὔτε οὐσίας μετέχειν, τὸ δὲ γίνεσθαι οὐκ ἄλλο ἐστὶν ἢ τὸ οὐσίας μετέχειν· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπόλλυσθαι τὸ οὐσίαν ἀπολλύναι· οὔτε γοῦν ἀναλαμβάνει,

οὔτε ἀπόλλυει, οὔ μὴ μετέχει· τῷ ἐνὶ ἄρα, ἐπειδὴ οὐδαμῆ ἐστίν, οὔτε ἐκτέον οὔτε ἀπαλλακτέον οὔτε μεταληπτέον οὐσίας· οὐκ ἄρα οὔτε γίνεται οὔτε ἀπολλύεται μήτε γοῦν γινόμενον μήτε ἀπολλύμενον, οὐδ' ἀλλοιοῦται, ἐπεὶ κατὰ κοινοῦ πάσης μεταβολῆς τὴν ἀλλοίωσιν ἔλεγεν, ἣ περ Ἀριστοτέλης οὐ τίθεται· εἰ δ' οὐκ ἀλλοιοῦται οὐδὲ κινεῖται, οὔτε ἄρα ἴσταται τὸ μὴ ὄν μηδαμῆ· τὸ γὰρ ἐστὼς ἐν τῷ αὐτῷ τινὶ δεῖ εἶναι ἀλλαμῆν· οὐδ' ἔστι γε αὐτῷ τι τῶν ὄντων· τὸ γὰρ τι ὄν τί ἐστίν· καὶ εἰ ἦν τι τὸ ἐν μὴ ὄν, οὐ τάσσεως (1) ἂν μετεῖχεν· εἰ γοῦν τι οὐκ ἔστιν αὐτῷ, οὔτε μέγεθός ἐστίν οὔτε σμικρότης οὔτε ἰσότης αὐτῷ οὐδὲ ὁμοιότης οὐδὲ ἑτεροιοῦτης, οὐδὲ πρὸς αὐτὸ οὐδὲ πρὸς τὰ ἄλλα, οὔτε τὰ ἄλλα εἶη αὐτῷ· τὰ γὰρ ἄλλα τινὰ ἄττα εἰσι καὶ οὐσίας μετέχει, ὥστε οὐ σχέσις τις αὐτῶν πρὸς αὐτὸ ἐστίν, οὔτε ἔστιν αὐτὸ τὸ ἐκείνου ἢ τὸ τούτου ἢ ἐκείνῳ καὶ τὰ λοιπὰ, ἐπεὶ οὐκ ἐνὶ αὐτῷ τι ἢ ἀποφαινόμενον ἢ καταφαινόμενον· οὐδὲ γὰρ ἐπιστήμη οὐδ' αἰσθησις οὐδὲ λόγος οὐδ' ὄνομα οὐδ' ἄλλο ὀτιοῦν· εἰ γοῦν οὐκ ἔχει πῶς τι τοιοῦτον (2), οὐδαμῆ ἂν ἔχοι.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΟΓΔΟΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ
ΔΑΜΑΣΚΙΟΝ (3).

α Ἐτι δὴ λέγωμεν

(1) Sic Coddss. Leg. στάσεως.

(3) Sic B. C.

(2) B. τοιούτων.

« : οὐκ ἀληθῶς φαίνεται, εἴπερ ἐν μὴ
 « ἔσται. — Οὐ γὰρ οὖν (1). »

Καὶ τοῦτο περὶ τῆς αὐτῆς καὶ μιᾶς ὑποθέσεως· ἐν
 εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται τοῖς ἄλλοις καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ
 πρὸς τὸ ἐν μὴ ὄν. Εἰ γοῦν ἄλλα τοῦ ἐνός τοῦ μὴ ὄντος
 εἰσι, δεῖ αὐτὰ που εἶναι· οὐ γὰρ ἂν εἴποι τις ὅτι οὐκ
 εἰσὶν ἄλλα· εἰ γὰρ μὴ ἔστιν (2) ἄλλα, οὐκ ἂν περὶ τῶν
 ἄλλων ἐλέγομεν· ἐπειδὴ περὶ τῶν ἄλλων ὁ λόγος, τὰ
 ἄλλα πάντως ἕτερα εἰσιν. Ἡ γὰρ οὐ καλοῦμεν τὸ ἕτερον
 ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τὸ ἕτερον δὲ πρὸς τι ἔστιν· ἕτερον γὰρ
 ἑτέρου, καὶ τὸ ἄλλο ἄλλου ἄλλον· ἔστιν οὖν καὶ τοῖς
 ἄλλοις τι εἰ μέλλοι ἄλλα εἶναι οὐ ἄλλα ἔσται· τὰ γὰρ
 ἄλλα, τινὸς ἄλλα ἐτίθεμεν. Ἐπεὶ νῦν τὸ ἐν φαίνεται
 ἄλλο παρὰ τὰ ἄλλα, αὐτὸ δὲ οὐκ ἔστιν, ἀλλήλων ἄρα
 ἐστὶ· λείπεται γὰρ τοῦτο μόνον εἰπαῖν περὶ αὐτῶν, ἔπει
 τὰ ἄλλα μὲν ἄλλου, ἐκεῖνο δὲ ἔστι τὸ ἐν, τὸ δὲ ἐν οὐκ
 ἔστιν, ἀλλήλων ἂν εἴη ἄλλα, ὥστε κατὰ πλήθη ἀλλήλων
 ἄλλα ἔσται, καὶ οὐ καθ' ἐν, ἐπεὶ τὸ ἐν οὐκ ἔστιν. Ἐκα-
 στος οὖν ὁ τῶν ἄλλων ὄγκος, εἰ καὶ εἰς ἂν εἴη, ἔπει
 τὸ ἐν οὐκ ἔστι πλήθει, ἄχειρός ἐστι, καὶ τὸ ἀμικρότατον
 ληφθεῖη ἐκ τῶν ἄλλων· τὸ γοῦν δοχεῖν τὸ ἐν ἐκεῖνο
 πολλὰ, ὡς ἐν ὑπνω ἐξαίφνης ἐφάνη ὄναρ καὶ παράδοξον·

(1) Bekk. A. ἕτερον δὲ γε
 φαιμέν. B. ἕτερον δὲ ποῦ φαιμ.
 — Bekk. B. φαιμέν τὸ ἕτερον
 ἕτερον εἶναι ἕτερου. A. φαιμέν ἕτε-
 ρον ἑτέρου. — Bekk. λείπεται ἢ
 μηδενός. A. λειπ. εἰ μηδενός. B.
 λειπ. ἢ μηδέν. — Bekk. B. ὑπ-

νω φαίνεται. A. ὑπνω φαίνονται.
 — Bekk. B. ὄν δὲ οὐ, εἴπερ. A.
 ὄν δὲ εἴπερ. — Bekk. ἀριθμὸς
 δὲ εἶναι. B. ἀρ. δὲ εἶναι. A. ἀρ.
 εἶναι. — Bekk. αὐτῶν δοξεῖ.
 A. B. δοξείεν.

(2) B. εἰσίν.

τὸ γὰρ σμικρότατον καμμέγεθες ἐφάνη, ἀπολυθὲν τοῦ ἐνὸς καὶ εἰς πλῆθος εἰσελθόν, ὥστε ποτὲ μὲν οὐχ ἐνὸς ἄλλα ἔσται τὰ ἄλλα, ἀλλ' εἰ καὶ ἐνὸς ἀπόντος τοῦ ἐνὸς, εἰς ἕκαστος τῶν ὄντων πολλὰ ἰσοῦνται, ὧν οὐδ' ἀριθμὸς ἔσται τοῦ ἐνὸς καὶ πρώτου οὐχ ὄντος, οὐδὲ τὰ μὲν ἄρτια, τὰ δὲ περιττὰ, ὃ περ ἔστιν ἴδιον τοῦ ἀριθμοῦ.

« Καὶ μὴν καὶ σμικρότατόν γε
 « φάσμα ἰσότητος.
 « — Εἰκός (1). »

Ἐπειδ' ἂν θήσεις ἄλλα ἀλλήλων εἶναι, καὶ τοὺς ὄγκους ἕνα ἕκαστον ἀπείρους κλήθει μὲν ὄντος ἐνὸς, δόξειεν αὐτοῖς τοῖς ἄλλοις, φησὶν, ἕν εἶναι. Φαίνεται θε τοῦτο πολλὰ καὶ μεγάλα πρὸς ἕκαστον τῶν πολλῶν, ὡς μικρῶν ὄντων, ὡς ἂν εἰ ἔλεγεν ὅτι χώραν ἔχει λογίζεσθαι ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ ἕν, τοῦτο δὲ ἀπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ λόγου συμβαίνει· ποῦ γὰρ πλῆθος, εἰ μὴ ἕν ἔστιν, αὐτὸ δὲ πάλιν τὸ δοκοῦν ἕν, ἐπεὶ πρὸς τὰ λοιπὰ ἄλλο ἔσται; κεῖται γὰρ ὅτι ἀλλήλων ἄλλα τὰ ἄλλα συμβαίνει λογίζεσθαι πολλὰ καὶ μεγάλα, ἐπεὶ ἄλλο ἔστιν, εἴτ' οὖν ἄλλα τῶν πολλῶν καὶ σμικρῶν, καὶ ἕκαστος ὄγκος δοξασθήσεται καὶ ἴσος τοῖς πολλοῖς καὶ σμικρὸς· κατασκευάζει δὲ τὸ ἴσον ἐκ τοῦ μεταβαίνειν ἐκεῖνο ἐκ τοῦ μείζονος εἰς ἕλαττον· πρὶν γὰρ εἰς μεταξὺ ἀφικέσθαι ὃ ἔστι τὸ ἴσον, εἰς τὸ ἕλαττον οὐχ ἂν ἔλθοι τὸ

(1) Bekk. B. καὶ μὴν καὶ. A. Bekk. δόξειν εἶθε. A. B. δόξει καὶ μὴ καὶ. — Bekk. δόξει αὐτοῖς. A. B. δόξειεν αὐτοῖς. — Bekk. φάντασμα ἰσότητος. A. B. φάσμα ἰσότητος.

λέγόμενον μείζον , τὸ δὲ εἰς τὸ μεταξὺ ἔλθειν φάντασμα ἔχει ἰσότητος.

« Οὐκοῦν καὶ πρὸς ἄλλον ὄγκον
« ἄτε οὐκ ὄντος τοῦ
« ἑνός. — Ἀληθέστατα (1). »

Ἐντεῦθεν δείκνυσιν ὅτι ἕκαστος ὄγκος πρὸς ἄλλον πέρασ ἔχων, (εἰς γὰρ ἕκαστος περιορίζεται πρὸς τὸν ἕτερον) αὐτὸς πρὸς αὐτὸν οὐχ ἔξει ταῦτα· ὅτι αἰεὶ, ὃ τι ἂν λάβῃ τις ἐξ αὐτοῦ ὡς πρότερον τὴν (2) ἀρχὴν, ἐπεὶ εἰς ἄπειρα διαιρετά ἐστίν, τούτου πάλιν ἄλλη ἀρχὴ φαντασθήσεται, καὶ ἐντεῦθεν ἀρχὴν ἧς (3) ἰδεῖται αὐτοῖς· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τελευτῆς· ταύτης γὰρ ἕτερα, καὶ ἄλλη ταύτης δοξασθήσεται, καὶ οὕτως οὐδὲν εὐρήσομεν τελευτὴν τινος ὄγκου. Ἐν τε τῷ μέσῳ τὰ αὐτὰ γενήσεται· πρὸς γὰρ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς τελευτὰς καὶ τὰ μέσα παρενεχθήσονται, καὶ ἄλλως τέ φησι καὶ τὸ μέσον ἐν ἂν εἴη· τοῦ ἑνός δὲ οὐκ ὄντος, πῶς ἂν μέσον ἐν εἴη;

« Θρύπτεσθαι δὴ οἶμαι, κερατιζόμενον ἀνάγκη . . .
« φαντάσματι, ἕτεροῖα
« καὶ ἀνόμοια αὐτοῖς. — Οὕτως (4). »

Μὴ τοῦ ἑνός ὄντος ἀνάγκη αἰεὶ θρύπτεσθαι ἕκαστον τῶν ὄγκων κατακερματιζόμενον διὰ τὸ μὴ θέλειν ἴστα-

(1) Bekk. μεσαίτερα τοῦ μέσου. A. B. μεσ. τὰ τοῦ μ. — Bekk. μικρότερα δὲ διὰ. A. B. μικρ. διὰ.

(2) B. C. ὡς πρότερον ἀρχὴν.

(3) A. ἀρχὴν η (sic) ἰδ. B. ἀρχὴν ἰδ. non sana videntur.

(4) Bekk. θρύπτεσθαι δὲ A.

B. δὴ. — Bekk. B. πᾶν τὸ ἐν ὃ ἂν. A. πᾶν ἄρα οὐ ἐν ὃ ἂν. — Bekk. B. ἀμβλὺ ἐν φαίνεσθαι. A. ἴμφ. — Bekk. τ' ἄλλα δὲ τοῦ ἑνός. B. ἄλλα δὲ τοῦ ἑνός. A. δαί. — Bekk. καὶ τῷ τοῦ. A. B. Diest καί.

σθαι ἐν τῷ ἐνί· πᾶν γὰρ ὃ ἂν τις λάβῃ τῇ διανοίᾳ, ὄγκος γὰρ ἄνευ ἐνός τὸ τοιοῦτο λαμβάνοιτ' ἂν, ἕκαθεν γούν ὀρώντι, ἀμβλὺ ἂν δόξειε, λαμβάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ ἄπειρα ὡς ἐν· ἐγγὺς δὲ ὀξύνοντι τὸ ἐν ἄπειρα φανήσεται, ἐπεὶ τοῦ ἐνός στέρεται, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἄπειρά τε καὶ πεπερασμένα καὶ ἐν καὶ πολλὰ φαίνοιτ' ἂν. Δεῖ γὰρ δὴ τοῦ ἐνός καὶ ἄλλως οὐκ ἔστι τὸ ἐν, ἐν εἶναι, εἰ μὴ τὸ ἐν ἐστι, καὶ ὅμοια καὶ ἀνόμοια· ὅμοια γὰρ ὄντα μὴ ἔχοντα τὸ ἐν ἀποβαλλοῦνται τὸ ὅμοιον, καθὸ (1) ἐν εἰσι καὶ ταυτιζόνται, καὶ ἀνόμοια σκιαγραφῆσονται, ἐν μὲν καὶ ὅμοιον καὶ ταυτὸν φανήσονται τὰ μακρόθεν· προσελθόντι δέ γε πολλὰ καὶ ἕτερα τῷ τοῦ ἐτέρου φαντάσματι καὶ ἀνόμοια καὶ ἑτεροῖα αὐτοῖς.

« Καὶ ὁμοίους δὴ καὶ ἀνομοίους τοὺς ὄγκους
 « ὄντος πολλά ἐστιν. — Ἀληθές
 « στατα μὲν οὖν (2). »

Πᾶν τούναντίον αὐτοῖς δὴ τοῖς ἄλλοις ἐντεῦθεν γενήσεται ὁμοίους καὶ ἀνομοίους τοὺς ὄγκους ἀνάγκη δοκεῖν καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἀλλήλοις, καὶ αὐτούς τε καὶ ἐτέρους ἀλλήλων καὶ ἀπτομένους καὶ χωρὶς ἑαυτῶν καὶ κινουμένους πάσας κινήσεις καὶ ἐστῶτας πάντη καὶ γινομένους καὶ ἀπολλυμένους, καὶ μηδέτερα πάσχειν, καὶ πάντα ταῦτα· ἃ δὴ καὶ εὐπετές διελεῖν ἡμῖν, εἰ ἐνός μὴ ὄντος πολλά εἰσιν· ἃ δὴ ἐώμεν συντομίας

(1) B. καθ' ὅ.

A. B. πάντη.

(2) Bekk. ἐστῶτας πάνταχη.

χάριν· ἃ γὰρ πρὸ τοῦ ἐλέγομεν, ταῦτα πάνταυθα συμβήσεται.

ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΕΝΝΑΤΗΣ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ

ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ ΚΑΤΑ ΔΑΜΑΣΚΙΟΝ (1).

« Ἐτι δὲ ἅπαξ ἐλθόντες
 « φαίνεται τι καὶ οὐ φαίνεται.
 « — Ἀληθέστατα. »

Ἐπὶ τῆς τρίτης ὑποθέσεως τῆς ἐν εἰ μὴ ἔστι, τί ἔπεται τε καὶ οὐχ ἔπεται, καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς τρίτης ὑποθέσεως ἐν εἰ ἔστι, τί ἔπεται καὶ οὐχ ἔπεται, διακεχωρισμένως λέγει πρῶτον μὲν τίνα τὰ ἐπόμενα, καὶ ἔπειτα τίνα τὰ μὴ ἐπόμενα. Εἰκὼν τοίνυν τίνα τὰ ἐπόμενα, τίθησι (2) καὶ τίνα τὰ μὴ ἐπόμενα· οὐκοῦν, ἐν εἰ μὴ ἔστιν, εἰ τὰ ἄλλα τοῦ ἐνὸς μὴ ὄντος ἔστι, αὐτὰ τὰ ἄλλα· οὔτε ἐν ἔσται, οὔτε πολλὰ· ἐν μὲν οὐκ ἔσται, ὅτι ἄλλα τοῦ ἐνὸς εἰσιν· πολλὰ δὲ οὐκ ἔσται, ἐπιλείποντος τοῦ ἐνός, χώραν οὐκ ἔχει τὰ πολλὰ λέγεσθαι· ἐν γὰρ πολλοῖς οὔσιν ἐν εἴη ἂν τὸ ἐν· εἰ γὰρ μηδὲ αὐτοῦ ἔστιν ἐν, ἅπαντα οὐδὲν ἔστιν· οὔτε γοῦν εἰσι τὰ ἄλλα ἐν οὔτε πολλὰ, ἀλλ' οὐδὲ φαίνονται οὔτε ἐν οὔτε πολλὰ· ὅτι τὰ ἄλλα ταῦτα οὐδενὶ τῶν μὴ ὄντων οὐδαμῆ οὐδαμῶς οὐδεμίαν κοινωνίαν ἔχει· οὐδέ τι τῶν μὴ ὄντων παρὰ τῷ καὶ τινὶ τῶν ἄλλων ἔστί. Τὸ

(1) Sic B. C.

(2) B. τίθησι νῦν καί.

γάρ τι τοῦτο ὡς μέρος οὐκ ἔστι τοῖς δὴ οὔσι· τὰ γὰρ μὴ ὄντα μέρη οὐκ ἔχουσιν. Εἰ γοῦν τι τοῦ μὴ ὄντος τοῖς ἄλλοις οὐκ ἔστιν, οὐδὲ δόξα τοῦ μὴ ὄντος παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστίν, οὐδὲ φάντασμα τοῦ ὄντος (1) παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐστίν· οὐδ' αὖθις τὸ μὴ ἂν δοξάζεται ὑπὸ τῶν ἄλλων οὐδαμῶς· ἐν ἄρα εἰ μὴ ἔστιν, οὐδὲ δοξάζεται τι τῶν ἄλλων ἐν εἶναι, ἀλλ' οὐδὲ πολλὰ τοῦ ἐνὸς μὴ ὄντος, οὐ ἄνευ πολλὰ δοξάσαι ἀδύνατον· ἐν ἄρα εἰ μὴ ἔστιν, ἀπόλλυται τᾶλλα· οὔτε γὰρ ἔστιν οὔτε δοξάζεται ἐν οὐδὲ πολλὰ, οὐδ' ἄρα ὁμοια ταῦτά εἰσιν (2)· οὐδὲ ἀνόμοια, οὐδὲ μὴν τὰ αὐτάγε οὐδέτερα οὐδ' ἀπτόμενα οὐδὲ χωρίς, οὐδὲ ὅσα ἄλλα ἐν τοῖς πρόσθεν· διήλθομεν ἐκεῖ γὰρ καὶ ἀπτόμενα καὶ χωρίς ἐδείκνυμεν, καὶ ὁμοια καὶ ἀνόμοια, καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ἕτερα, νῦν δὲ οὔτε ἀπτόμενα οὔτε χωρίς, οὔτε ὁμοια οὔτε ἀνόμοια, οὔτε τὰ αὐτὰ οὔτε ἕτερα· ὡς γοῦν πρότερον διήλθομεν τὰ φαινόμενα αὐτὰ τῶν ἄλλων· νῦν ταῦτα δὴ ἄπερ ἐφαίνοντο εἶναι, οὔτε εἰσὶν οὔτε φαίνονται. Οὐκοῦν καὶ συλλήβδην εἰ εἵπομεν ἐν εἰ μὴ ἔστιν, οὐδ' ἄλλ' ἄττα, οὐδ' ἄλλο τι ὀρθῶς ἂν εἵπομεν. Εἰρήσθω τοίνυν τοῦτο καὶ ὅτι ὡς εἶχε καὶ εἰ ἐν ἔστι καθὼς ἐν ταῖς (3) πρόσθεν ὑποθέσεσιν ἔλεγε καὶ εἰ ἐν οὐκ ἔστιν· καθὼς ἐν ταύταις δὴ ταῖς παρούσαις, αὐτό τε καὶ τᾶλλα καὶ πρὸς αὐτὰ, ἤγουν καὶ πρὸς αὐτὸ καὶ πρὸς τᾶλ-

(1) B. C. τοῦ μὴ ὄντος.

(3) B. ἐν ταῖς προτέραις.

(2) B. Deest εἰσίν.

λα, καὶ πρὸς ἄλληλα, αὐτό τε πρὸς (1) : τοῖς ἄλλοις, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα καὶ πρὸς ἑαυτό, πάντα πάντως, καὶ ἔστι καὶ οὐκ ἔστι, καὶ φαίνεται καὶ οὐ φαίνεται ἀληθέστατα, καθὼς συντίθεται ὁ προσδιαλεγόμενος.

(1) B. πρὸς τὰ ἄλλα.—C. πρὸς τὰ ἄλλα.

FRAGMENTA
VERSIONIS INEDITÆ
COMMENTARII
IN
PARMENIDEM PLATONIS.

PROCLUS

IN

PARMENIDEM.

LIBER SEXTUS (1).

Esto sane (1), inquit, unum est, unum multa non fuerint, quonam enim pacto id? Nec ipsius pars, nec totum ipsum oportet esse.

Hypothesium turbam Parmenides tantum exposuit, quantum et fuerit animadversione dignum. Numerus hypothesium par terminis quibus constat hypothesis. — Oportet volentem omnia in eodem cogere vere ludere, et ludum non senilem, sed puerilem aggredi. Ut contradictionis incommoda caveamus, unum varie accipiendum. Tametsi omnes hypotheses de uno Parmenidis agant novem tamen sunt. Numerum hypothesium esse novenarium po-

(1) Cod *Sextum fragmentum*. (2) Edit. p. 3.

suerunt ii qui dialogum dialecticum esse contendunt, et qui quasi vestigia verborum Platonis persecuti sunt; ab iis enim ipsis quasi vestigiis pendentes (critici) nobis superiores veram philosophi mentem et rerum œconomiam non adverterunt. Sed quid multis verbis est opus? Nam philosophus ipse partitionem planam faciet, si verba ejus penetremus; et tot hypotheses recipi oportere arbitror, quot Plato dat et exponit. At qui non logicam divisionem et verba tantum, sed res ipsas consecretantur, non putant multas esse hypotheses; quippe uno unice accepto una tantum hypothesis est. De uno principio, non de principiis dialogus inscribendus. Ego inter utrosque et logicos et rerum nimium studiosos. Sed priusquam veniam ad solutionem quæstionis, pauca equidem de principio perstringam. Imprimis unum statuimus omnium quæ sunt et quæ non sunt principium, quoniam unitum esse omnibus est bonum; imo enim et bonorum maximum et præclarissimum unum, et ab eo ipso uno omnia spectante sejungi malum extremum et omnium malorum deterimum. Dissimilitudinis enim et dissolutionis et exstaseos a natura origo partitio est. Hinc jam et quodvis principium, quatenus hujus-

modi dignitatem nactum est, in rebus quæ sunt, unitatem quamdam esse dicimus idque in quovis ordine rerum. Primum quidem non in partibus, sed in totis ponitur, nec in ullo multorum, sed in unitatibus continendi, amplectendi, comprehendendi vim tenentibus. Fiat enim de ipsis rebus nobis sermo lucis dux (1). Eorum quæ cernuntur alia coelestia, alia sublunaria; etenim corporeo ex igne atque a lunâ et ab aliis astris procedit aliud aliter in locum hunc. Sed si quis omnis mundani luminis monadem inquireret, unde et reliqua illustria et splendida et lucis largientia munus, non aliam compererit quam illustrem et clarum hunc quem cernimus solem et ambitum. Hic quippe desuper occulto progressu et coelesti ordine omnibus in sevit mundanis suam cuique pro mensura lucem; aut ex quo alio et astra et silvæ opacitas lucem participant? Num igitur hoc quod cernitur corpus lucis principium vocitabimus, quum sit dimensionibus et partibus constans, et alia ex alia particula in eo procedat lux? Nos vero principium vestigamus unum lucis. Num forte animam (2) ejusdem lucis parentem arbitrabimur? Sed

(1) Edit p. 9. — Cod. habuit ὁ λόγος τοῦ φωτὸς αἰτίος.

(2) Intelligit mundi animam.

parturit et hæc lucem; non primo; anima quippe est multitudo. Lux autem *emphasim* habet simplicis et uniformis essentiæ. Num igitur mens (1) animæ causa? Et hæc quidem magis una quam anima, sed nondum proprie principium. Restat igitur ut τὸ unum sit mentis hujus et essentia et quasi flos et principium, etiam hujus lucis; τὸ unum enim est proprius sol in visibilibus dominans, boni præclara soboles. Omnis enim unitas illinc et omnis deitas ex unitatum unitate et ex deorum fonte; et sicut illa luminis illic principium intelligibilibus, ita et Phœbei solis unitas ejus est lucis origo, quæ hic lucet in mundo visibili, ut si unum oporteat causam sumpsisse universæ mundanæ lucis, hæc accipienda unitas uni analogæ et in eo latens. Hæc vero unitas quæ ante solis mentem locetur, instituta est et in mente quatenus mens unum est, ab ipsa participatum, quasi semen injectum in ea quo ei cohæret, non vero in mente abstracta ab uno, et in solis anima. — Nos principium unum omnium vestigamus, non multa principia. Quod si principium illud unum deprehendere necesse sit, ad id quod maxime unum est in:

(1) *Mens secundum Anaxagoram.*

natura refugiamus, ad ipsum naturæ florem, quatenus natura ipsa Deus, ad id quod suo cohæret fonti, quodque universum cohibet, amplectitur, comprehendit, continet et vinculis unit et reddit sibi ipsi constans, consentiens, consonum, compatiens. Illud itaque existit unum universæ genituræ origo compluribus naturæ viribus et privatis naturis et cunctis prorsus quibus natura imperat et quæ in ipsius sunt naturæ potestate.

Idem et monadem dicere et principium. Siquidem principium ubique maxime unum, quare de uno disputans de principiis verba faceret, et nihil interest dicere de principiis esse rem aut de uno. Omnem itaque essentiam incorpoream unum censent dici oportere viri sane illi pythagorici (1); partita vero et corporea aliud (2). Quare unum uti accipias incorporeas hypostases non egrederis et primordialium unitatum speculationem; omnes enim unitates in se invicem sunt et mutuo in unum cohærescunt, et commixtio specierum similitudo et amicitia et participatio mutua est. Sed unio qua illa junguntur multo plus uniformis et

(1) Edit. p. 14. In textu rectum videtur. Edit. p. 14, solum: *ci άνδρες εξαίνεα.* *διλα.*

(2) Cod. habuit *άλλο*, quod

inexplicabilis. Verumtamen quum hoc sit illie unio, ita admirabilis quædam est immixta ipsorum puritas, et singulorum proprietas multo exactius distinctione specierum inconfusa divina retinens et discretas vires proprias : quare alia quidem universaliora, alia permanentia, alia processione, alia conversione, alia genitricia, alia anagogica, alia opificia, alia assimilatoria. Mira sane et ineffabilis hujusmodi ἐνάδων unio, et suum cuique proprium, omnia in omnibus et singula seorsum. Nos quasi a vestigio et inde pendentes unionem propriamque venamur. — Essentiis (1) supereminet unitates ipsæ et, ut ait quidam, flores et summi vertices. Quum in eis unio sit ac discrimen, hoc tractans Parmenides, ut aperiat et pandat omnem eorum processionem superne ab abstracta unitate, vocat in hypostasim unum suum quod in rebus existentibus consideratur, aliquando quatenus unum participatur, et illud quidem procedens servat idem semper, contemplans illud multipliciter, variat vero, ut per antecedentis identitatem unionem divinarum ostendat unitatum. Si enim eam in aliis sumpseris, in aliis eandem sumis, quo-

(1) Edit. p. 16.

niam sunt in se invicem omnes et radicatae in uno. Sicut enim arbores suis radicibus solo defixae haerent, et sunt terrestres, illic eodem modo et divina suis apicibus radicem in uno fixerunt, et ipsorum unumquodque unitas existit, et unum ob unionem ad unum absque confusione ulla, sed ob differentiam consequentis, modo totum, modo figuram, modo aliud quippiam suscipiens. — Minime perturbari oportet, ad multitudinem hypothesium intuentem, nec arbitrari eas subterfugere superis memoratam methodum, neque absistere a contemplatione de unitate primordialium; sed simul unionem ipsorum ostendere et discrimen. Omnes quippe sunt in eo quod in uno manent distinctae, quod variam ab uno processionem fecerunt. Nec te ulla admiratio teneat, si in divinis unitatibus haec dicimus. Et enim in intellectualibus essentiis ita appellare consuevimus impartibilem essentiam et unam omnem *νοεράν* et mentes ac intelligentias omnes unum et unum omnes, ob identitatem cogentem et continentem universam intelligentiarum hypostasim. Quod quum ita sit, quid aestimare de ipsis oportet quae sunt in rebus existentibus unitatibus, non uti unitate maxime, non uti in se invicem sunt, non uti

commixtio mutua eximia, non ut nequeunt unum subterfugere. — Ubique prima suæ causæ formam tenent. Etenim corporum primum vivacissimum uti anima, et animarum prima uti mens, mens prima deus, quare et numerorum primus, uniformis, unicus, essentia superior sicut unum.

Quidam octonarium hypotheses numerum dant. Prima (1) de uno, scilicet deo. Secunda de mente et mentis hypostasi. Tertia de animis ratione præditis. Quarta de animis ratione carentibus. Quinta de materia suapte natura idonea ad formarum typos et insignia capessenda. Sexta de materia expolita tamen et culta, formarum elegantia jam recepta. Septima de materia rudi et omnis speciei prorsus experte, orbata plane et privata, apta tamen effingi; de materia inquam per sese accepta. Octava de conjuncta materiæ specie; hæc enim ultima est inter principia post unum, post mentem, post gemina animarum genera, post materiam. Et horum unumquodque elementare principium est, species materiæ adjuncta, materia, anima, mens, et deus ipse multo prius profecto. Hæc sententia novenarium Platonis ejus verbis expressum tollit et

(1) Edit. p. 20.

rerum ordinem, quum speciem materia longe meliorem postremo loco statuendum putat. Qui igitur novem cum Platone hypotheses numerant, ita cuique rem suam subjectam distribuunt. Prima (1) de deo optimo, maximo, summo, primo, idque consensu omnium probatur. Secunda de latitudine rerum quæ mente et intelligentia spectantur. Tertia de anima nondum ratione prædita. Quarta de corpore jam ornato et honestato. Quinta de corpore inculto et rudi. Sexta de materia formata, Septima de materia nondum expolita. Octava de materiæ formis. Nona de materiæ quidem formis, quatenus tamen abjunctæ et avulsæ sunt. Ibi quidem ordo; sed bis idem inculcant. Nam expolita materies quonam pacto aut a corpore rudi aut formato sejuuncta est? Rerum initia non afferunt. Non enim corpori principii vocabulum quadrare potest. Constat enim et compactum corpus atque aliunde concretum. Nec recte quintam inscribunt in qua passim locantur ea quæ nec stant nec moventur. Corpus autem tametsi, ut illi aiunt, rude et informe, movetur tamen, si cujuspiam est apud nos ponderis Timæi testi-

(1) Edit. p. 21.

monium et auctoritas. Tum male novam hypothesis posuere ; quomodo enim sejuncta a materie species intelligentia solum et cogitatione principium fuerit ? Nam principia ipsa hypostasim intelligentia et cogitatione non habent, sed essentia et re. Alii (1) hypotheses ita dixerunt. Prima de deo et diis, de uno, de omnibus divinis unitatibus intelligibilibus. Tertia non de anima, sed de melioribus nobis generibus, angelis, dæmonibus, heroibus, deorum ordini proximis, anima altioribus. Quarta de animis rationem nactis. Quinta de secundis animis. Sexta de materiæ formis et omnibus seminariis rationibus. Septima de materia ipsa. Octava de corpore cœlesti. Noua de genitricem vim habente et sublunari corpore. Recte ii quidem sed meliora genera circulo ambiunt, non recte ; sive enim intellectualia sunt, habemus in secunda hypothesisi de omni *voespā* latitudine sermonem ; sive animalia ea in hypothesisi de anima continentur, tum in postremis hypothesisibus non principia ponunt ; cæteræ quatuor absurda quædam ostendunt. Eo (2) potissimum spectat Parmenidis mens ut demonstret, quo pacto si sit unum, omnia quæ

(1) Edit. p. 23.

(2) Edit. p. 24.

sunt procreantur; quod si non sit, perierint omnia, et prorsus reliquum fuerit nihil; et omnis methodus ita jubet demonstrare positione verorum et falsorum ademptione. Si providentia sit, omnia recte habebunt, sin minus, improbe omnia, sed universum corpus rerum et membra perperam et male gubernantur. Hæc proinde Parmenidis mens. Si unum sit, omnia, si non, nihil hypostasim assequuturum et tota perierit natura. In quinque igitur hypothesis rerum principia spectantur; in aliis quatuor, quæ absurda adveniant uno adempto. E Rhodo philosophus (1) ita sentit. Omnes enim hypotheses decade complectitur. Prima: si unum sit, sequuntur afflata philosophiæ dogmata. Sexta: si non est, nihil huic subjectioni consentiet. In secunda et septima de intelligentia et de iis quæ ei subsunt. In tertia et octava de iis quæ menti ratiocinanti subjacent. In quarta et nona de formis corporeis. In quinta et decima de susceptaculo corporum. Cui quidem opinioni, quoniam multa accidunt incommoda, nos minime assentimur; tum quoniam numerum Platonis plane tollit. Ad Plutarchum (2) nostrum avum accédimus

(1) Edit. p. 25. Nonne Por-
sidonius?

(2) Edit. p. 27. Non Chæ-
ronæus, sed filius ille Nestorii,

priscos sequutum eruditione. Is novenarium amplectitur : id tamen cum juniore sapit doctrina, qui in quinque, si sit unum, vera dogmata colligit, in reliquis absurda, si non sit. Etiam primam dicit de deo hypothesesim. Secundam de mente. Tertiam de anima. Quartam de specie in materie immersa. Quintam de materia. *Alia* (1) attribuuntur uni. Mos quippe familiaris erat Pythagoricis unum dicere omnem essentiam incorpoream et abstractam, *alia* corpoream et in corporibus recumbentem. Hæc vir ille ex priscorum auctoritate. Nos itaque quid super his tantis et ejusmodi Platonis interpretibus dicturi sumus, quid nostris ex adytis et penetralibus adjiciemus?

Horum nobis sermonum dux factus Athenis (2) et lucem quum accendisset mentis et intelligentiæ, alia quidem ad formam magis theologiæ consentaneam referens, primam hypothesesim voluit de deo esse supremo et primo; secundam de intelligibilibus; sed quoniam late ea patent suntque divum multi ordines, suum cuique divinorum ordinum a Platone vocabulum symbolice inditum est, cum

magister Syriani, qui fuit ipse Procli magister in schola Atheniensi, unde illum Proclus

προπάρερα dicit.

(1) Ut coddss. τὰ ἄλλα.

(2) Edit. p. 31. Syrianus.

suis pronomibus philosophiæ minime alienis, nec decantari solitis ab illis qui theogonias conscripserunt. Tertia de anima non omni, sed ea quæ post divinam est; omnem enim divinam animam in secunda contineri. Ideo Plato ait: Unum igitur et temporis particeps; hoc autem animarum proprium primarum, non mentium, de quibus nec licet loqui Erat, nec Erit, sed solum Est sempiternum universa essentia. — Etsi quidem velles audire hypotheses suo ordine: prima est de uno deo, quoniam modo gignit et omnes deorum ordines administrat: secunda de divinis ordinibus cunctis, quemadmodum ab uno processerint: tertia de animis diis similibus, essentiam, sed non deificatam nactis: quarta de materialibus, quomodo producuntur, quibus ordinibus a diis: quinta de materia, quomodo non particeps idealium unitatum desuper a superessentiali et una unitate hypostasim consequuta. Nam usque ad materiam unum et unius irradiatio venit, illustrans materiæ naturam incertam, obscuram, opacam.

Esto, inquit Plato, si unum sit aliud quicquam etc. (1). Scopus de Deo solum, de re quæ

(1) Edit. p. 34.

habet essentiam et hypostasim, non de eo quod ἀναπόστατον, ut nonnulli censuerunt, de quo negantur omnia. Omnes dii sunt ἐνάδες, unitates essentia superiores et vulgo rerum supereminentes et essentiarum apices. — Sit omnis Deus unum, sed non adeo abstractum ibi unum, sicut ipsum primum unum, nec adeo ignotum et incircumscriptum: verum si et Plato ipse, in primæ hypothesis calce, nec illud essentiæ particeps inquit unum, nec ab ulla participari essentia; quomodo potest hoc aliis unitatibus connumerari? Omnes enim unitates ab essentiis participantur. Sicut igitur si quis nullo corpore uti animam dicit, non de omni anima loquitur, sed de sola imparticipata, et si nec omnino participari mentem ab anima solum dicit mentem imparticipatam; itidem et unum superessentiale, omninopotens, ab omni essentia et esse omni abstractum, solum primum, summumque unum dicitur et imparticipatum; sed non omne utcumque unum. Imo enim id unum etiam supra unum, nedum supra essentiam esse ait; neque enim hoc proprie cognominari potest. Uti homo proprie per animam, ita et proprie per unum deus. Necesse est primam subjectionem de deo esse solum, quatenus est is parens deorum multitudinis;

ipse exemptus e multitudine, nec in numero eorum constituendus et ordine, qui a se proderunt, unde et omnia ab eo ipso negantur uno, uti omnium summo et eminentissimo, ab omnibus exempto; cuncta deorum insignia propria descripsit, ipse incircumscrip-tus, simpliciter unum, non unum, non intelligibile, non intellectuale, omnium hypostasium fons, omnium unitatum, ante omnem multitudinem. Causa prima intelligibilis pater dicitur et intelligibilium apex et omne νοητὸν complectens. Primus vero deus summusque, qui in prima hypothesei decantatur, non pater, sed omni paterna melior deitate et major, ille nempe contra distinctus, quod ad potestatem et mentem, a causis quarum ille genitor dicitur, implet trinitatem unam illis adjunctus; is vero primarius revera Deus exemptus ab omni comparatione et distinctione erga omnia. Is multo plus intelligibilis pater, nullius enim est secundorum, nec participatus omnino, nec sub essentiam ullam cadit aut intellectualem aut intelligibilem; sed unum superius cunctis unitatibus quæ participantur, raptatumque et abstractum ab omnibus ejus quod est processionibus. Is nobis scopus præscriptus intelligatur primæ hypotheseos: profugere ab uno quod

est, ad ipsum ipsissimum reverti, undique absolutum et liberum extra omnem aleam numerum, vulgus, turbam, ordinem divinarum essentiarum (1).

Ambigitur quomodo, dum a suo peculiari uno Parmenides pollicetur initia se capturum, a negationibus incipit unius, non affirmationibus. In poesi nihil negat; etenim unum integrum membris ipsum esse ait, quietum, necessarium, et errare negantem unum esse. Nam viam ipsam esse affirmat persuasionis secundum ipsum; quæ vero non esse inquit et non esse oportere; *sane inquam ego a persuasione, prorsus (2) alienam esse semitam.* = Hic alius urget scrupulus: an vis an imbecillitas humana usum negationum intulerit, vel nostro meliora animo et ingenia humanis altiora, ipsum quoque unum analogia et negatione capiunt? Hoc sane dicimus mentem paribus ad species notionibus ea nosse et capere, *νοητὰ* affirmando. Par enim cum pari, simile simili, *vicinum vicino coit* (3) et quod noscit hoc est; quod vero ait, id noscit; quod igitur est, hoc ait. Duplices unius notitias mens habet, aliam uti mens, aliam ut non mens, et aliam uti ad se

(1) Edit. p. 41.

' *παναπισθία*, ut fragm. Fulleb.

(2) Edit. p. 50. Cod. habuit

(3) Edit. p. 52.

conversa sese capit, aliam ceu ebria et afflata nectare (1), et aliam quatenus est, aliam quatenus non est. Aliam ergo negative, aliam affirmative habet. Tum divini quidam animi per suas summitates et unitates afflantur circa unum, et divini animi per intelligibiles vires sese noscunt et suam essentiam iucorruptam, et rationes revolvunt suas, per imaginativas sensibilia præsumpserunt et regunt decenter ac opportune, et omnes quidem aliæ cognitiones suæ affirmativæ sunt : quæ enim sunt res ut sunt, norunt, idque affirmationis proprium existit. Afflationis autem opus circa unum negativum non quod sit, sed quid non sit, per melius quam quod sit. Quod si mentes et divinæ animæ negationibus unum concipiunt, quid contemnere necesse est animi nostri infirmitatem? Sicut in Epistolis inquit: Hoc est animo omnium fons malorum, quod *primi* proprium est quærere et ratiocinio illius cognitionem adtentare, quum deceret excitare in nobis unum, ut par pari, simile simili, si loqui fas sit, nosse aliquo modo juxta nostrum ordinem potentes efficiamur. Ut enim opinione opinabilia capimus, ratione rationabilia et mentis oculo

(1) Edit. Deest φνοί τις p. 52.

intra nos intelligibile, ita et uno unum; hoc autem idem unum eo quod non est, non nihilum tamen quod ab omni hypostasi procul et ἀνυπόστατον ante ipsum esse, ante esse vivere, ante vivere intelligere. Quod non intelligimus, quod non vivit, quod non est, unum quomodo. Quod nullo modo unum nulla ratione est, unum ante esse non est, non tamen nihil. Unum enim quum sit, dici non potest nullum. Non esse igitur ipsum dicamus et intelligamus eo quod intra nos est illi simili. Etenim in nobis inest semen illius non esse, ne ad infinitum subducti ignoremus et imaginatione non existens, sed non afflate proferamus.

. Multitudo, totum, pars, principium, medium, finis, terminus, figura, in alio generatio, tempus, effabile, scientia, moveri, idem, aliud, simile, dissimile, æquale, majus, minus, senius, junius, esse, nomen, opinio; hæc omnia negatione abjunguntur ab uno. Cur? Non credo illis qui ponunt duas tantum, divisionem et continuum, quanti species; nam Pythagorici et Plato multis locis clamant circa quantum disciplinas versari tres arithmetica, geometrica, stati-

cam; nec omnia accepta quanti naturæ sunt, ut formam habere, moveri, stare. Neque credo illis item qui decem categorias in his volutant. Non enim hoc solum sub categorias decem, sed et alia per multa quorum mentionem nullam fecit Parmenides: aut si qui quinque entis genera decantant ab uno dirimi, essentiam, idem, alterum, motum, statum. Adde figuram, totum, tempus, numerum, simile, dissimile non genera entis. Quicumque vero unitate hæc omnia monstrare volunt, omnium fide dignissimi sunt. Omnia continet in sese unitas et aliis omnibus præsens, stans, mota, manens, procedit, multiplicata a seipsa non exit. Adde quod mentis imitamen est monas; quare multo prius in mente hæc omnia præsumpta; et idcirco ab uno tolluntur. Etenim hæc quoque videns Parmenides in carminibus circa revera existens illic et sphaeram reponit et totum et idem et alterum; simul enim ipsum et sphaeræ simile magnitudini a medio, æquale prorsus et membris integrum vocat quietum (1): sphaera intelligibilis quidem mens, rationabilis monas, sensibilis vero mundus, hic umbras et simulachra ferens in sese deorum immortalium. Hac ra-

(1) Edit. p. 56.

tione ergo omnes numeros absolvunt, qui monadem invehunt, ab ea ad mentem transeuntes et negantes ab uno hac mente superiori. Nihil enim magnificentum, sublime, sacrum, unum si monade altius; qua quidem etiam mens ipsa longe superior; et si mente ipsa majus quiddam existat et mentis plenitudines vincens. Nec vero in causam afferunt cur hæc præsumpta solum, nec plura, aut pauciora. Non enim in monade hæc tantum sunt; sunt nempe et complura alia, par, impar et iis subjectæ species, cur ex omnibus sola hæc; certi nihil et plane dictitant. Solus ergo (1) omnium quos novimus dux noster Platonem comitatus in divinarum cognitione perspexit quemadmodum omnia quidem quæ in ordine affirmat per secundam hypothesim illa eadem ab uno emovet. Non enim in ordine rerum omni omnia eadem ratione panduntur; sed alibi quidem multitudo, alibi vero alia quædam divinorum proprietas. Ut enim e Sophista perdidicimus primum unum existens, secundo loco totum, tertio universum; et uti in Phædro post intelligibiles deos, abscolor, figuratione carens essentia; secundo color, tertio figura, et in cæteris

(1) Edit. p. 57.

itidem. In alio rerum ordine alia revelantur. Illud scitu dignum multos esse in *νοητοῖς* ordines theologis pertritos et decantatos, trinitates tres, quas plane explicabimus in secunda hypothesisi. Sunt et in *νοητοῖς* ac *νοεποῖς* illis cognatæ, pares, respondentes trinitates totidem. Quæ quum ita sint, constat multa hæc per primam et intelligibilem multitudinem subjici oportere; hæc enim multa, quatenus multa, ab uno dumtaxat substiterunt; unde et trinarium a superioris permanat ad postrema usque in *νοηποῖς*, in supermundanis, in sensibilibus; et quicquid quacumque ratione cepit in essentia sortem, nactum hujusmodi trinitatem est. Nam in tria mens (1) siquidem a patre decidi, cunctas ait nescio quis divum, cujus velle est annuisse et omnia decisa jam. Hæc est ergo multitudo prima intelligibilis ab uno in lucem edita, quæ videbitur fortassis ab uno primum divelli.

Illud verbum *age* (2) præ se fert impetum, anagogicum nescio quid, quod dormitantes excitat et ignavos. Defectio est à deo ignavus mortalis. Oportet enim, si volumus, a negationibus ad intelligentiam unius evehi, nos ip-

(1) P. 64. Ut cod. D. Vid. N° 17.

Collect. Oracul. Chald. a Thom.

(2) Edit. p. 68.

Taylor, in Classic. Ephemerid.

sos a nostris propriis moribus excitare : tol-
 lenda varietas vitæ, exuendæ multæ curæ,
 solam ipsam per se agere decet animam, ita
 ei divinum panditur, et patet ipsa ad ca-
 ptum virtutis afflativæ. — Si per esse unum et
 primum, idem, primum non deus quispiam,
 sed per sese deus. Nam architectus plane deus
 quidam et pater : at primum non architectus,
 non pater, nec deus quivis et omnis aut ar-
 chitectus aut pater. Primum vero simpliciter
 deus, et dii omnes ab illo dii, quidam vero
 architecti vocati, per architectum et patrem, ab
 architecto (1) primo aut patre. Vocetur igitur
 unum simpliciter deus causa omnium deorum
 quatenus deorum et non deorum quorundam.

Quicquid plura ambit, complectitur vimque
 plura continendi nactum est, jure quidem
 bono ad unum accedit propius. Namque unum
 ipsum, omnia continendi et complectendi am-
 plissimo sinu et capacissimo vim habet, nihil-
 que extra unius imperium latissimamque po-
 testatem, nec privatio quidem et rerum ima.

Omne totum omnino multitudinem cogit.
 Omnis totalitas omnino *ἑμφασιν* habet partium
 suarum, totalitas enim in parte et omnino com-

(1) Edit. p. 71.

paratur et coordinata est ad partem, et non solum totum est sed et pars; totalitas vero ex partibus, quare et ex multitudine. Totum igitur nullo modo unum; si enim omne totum cum multitudine, unum vero sine multitudine est, non igitur totum unum. Rursus pars alterius partis est, itaque id quod partes habet multitudinem habet. Omnis enim pars unum quoddam cum aliis complere vult, sed unum ab omni multitudine alienum, non igitur pars. Receptum est autem quod neque totum est, neque igitur totum habens partes; nam sive unum sit totum, sive habens partes, unum multa erit, sed unum non multa, igitur non totum.

Ubique tam Plato quam cæteri theologi actiones e viribus, vires ab essentia pendere prædicant (1).

In trinitate totum (2) perfectum est. Dualitas tamen totum quoddam ut principium omnium partitorum. — Mundi (3) partem dixeris quemque nostrum, non quod integretur universum, ut totum, ex nobis; nec enim imperfectum fit universum ullo nostrum intereunte; sed quoniam ordine quodam invicem conjuncti sumus cum universi partibus integrantibus

(1) Edit. p. 83.

(3) Edit. p. 91.

(2) Edit. p. 89.

quasi in una familia et domo, et omnino sumus in mundo tamquam in uno animali et ipsi universi partes, et integrum ipsum reddimus et absolvimus, non quatenus est, sed quatenus fecundum.

Alia (1) consurgit ambiguitas : quo pacto Atheniensis hospes in Legibus deum vocat originem, medium et finem omnium rerum quæ sunt. Nonnulli aiunt primum habere initium et non habere, occulte quidem habere sed divisim non habere; omnia nempe in eo ineffabiliter et incomprehensibili nobis modo, sibi soli cognito; multitudo primo certe non convenit absolutissimo et alienissimo ab omni multitudine; unum ante omnem divisionem et multitudinem unitam aut discretam, sed hæc missa faciamus putida. Alii respondent venustius : In Legibus de deo agi primo, dum Parmenides agit de deo alterius ordinis. Exactius tamen dux noster solvit instantiam dicens : Idem non esse spectare et considerare unum in sese et ad alia; unum enim deus, ad alia habet initium, medium, finem. Hæc enim quum in pluribus sint, deus vero quoniam præ omnibus est, habet principium, medium, finem, sed pure. Constat illum tria hæc esse; sed non

(1) Edit. p. 92.

ideo ipse tria hæc habet. Aliorum igitur est principium, sed non secundum ipsum dividitur in hæc tria. Etenim principium omnium est quoniam inde omnia; et finis, quoniam ad eundem omnia; omnis enim partus et omnis natura ad unum, ut solum bonum, porrigitur; medium autem, quoniam centra rerum omnia sive intelligibilium sive intellectualium sive anima insignium sive sensibilibus in unum ipsa dividuntur. Igitur erit initium et finis et medium omnium unum, ipsum vero in sese horum habet nihil; quoniam nihil aliud quippiam admittit. Sed nec ad alterum refertur; neque enim principium habet, eo namque nihil potius; nec est ab ulla causa, nec finem habet, nullius quippe rei gratia est. Igitur ab omni alio exemptum est unum, et ei nihil opus est afferre, sed permanendum in negationibus. Etenim quum ipsum dicimus desideratum, aut finem aliorum, innuimus extensionem. Naturæ namque necessitate omnia post primum, et primum affectant omnia; etenim quo pacto ipsa ei tanquam centro et radici hærentia ac insita primo, possent non sui fontis, originis, causæ, desiderio trahi ac duci (1)?

Quærere hoc loco (2) rursus assolent quo-

(1) Edit. p. 95.

(2) Edit. p. 97.

nam pacto infinitum unum. Quidam aiunt, quoniam percurri minime potest quasi omnium terminus. Dicitur nempe solet infinitum bifariam, id imprimis quod nequit aut capi aut percurri transigive, necnon terminus ipse cui terminus non est alius, unum vero utrinque infinitum utpote incomprehensibile, incircumscriptum ac finis omnium, nullius termini egens. Alii infinitum quoniam immensæ potestatis, omnium rerum parens et omnis infinitudinis, per universa longe lateque vim suam et dona propagans; cuncta quippe uno continentur, atque ob id etiam sunt, nec subsistere quidem absque uno possunt suapte natura. Alii vero quoniam menti adscribitur terminus, animæ vero motio, aiunt unum propterea menti animoque præstare. At nos sane hæc grata duximus; magis tamen minusve recepta nobis sunt. At fide magna scitabimur nostrum ducem, in iis probe ac recte Platonis venatum sententiam, et monstrabimus veritatis studiosis imprimis quot in rebus infinitudinis ordines sunt, deinde quales termini processiones; deinde quod hoc loco infinitum. Ut ergo ab inferioribus exordiamur, primus infinitudinis gradus in materia informi; formæ enim et species materiæ fines existunt; secun-

dus in corpore sine qualitate; tertius in qualitatibus primis ubi et magis et minus est; his namque et in Philebo Socrates infinitum depinxit; quartus in generatione, quoniam semper circulo incessante convertitur, nec unquam conquiescet (1); quintus superior, in infinita moventis vi, quam tametsi corpus suapte natura et facultate minime capiat, mentis tamen beneficio et ope sempiternum est corpus et motus infinitus nunquam desiturus, perpetuus, idem, faciens initium finemque; sextus adhuc altior in anima; transitorie namque intelligens, vim perpetuæ motionis habet semper mobilis, connectens periodos mutuos et immutabilem conficiens actionem; septimus superior etiam ante tempus in mente; hæc enim minime transitoria et semper tota simul, integra, solida, adest præsens et sempiterna et immensæ potestatis; quod enim in ea immotum quid et indeficiens essentiæ est et potestatis non deficientis et semper vitam agentis vigilem, excitatam, expectatam, qua et quicquid movetur moveri semper potest, participes in motione ipsa infinitudinis permanentis. Octavus superat mentem. Etenim infinitum est unum ipsum magnopere decantatum,

(1) Edit. p. 99.

quatenus universam continet intellectualem infinitudinem, unde et menti vita sempiterna. Ad ipsam igitur primam originem et fontem infinitudinis refugiamus, et arcanam omnium causam infiniti genitricem, et cernes cuncta illic infinita per facultatem. Tale namque, si vis idem infinitum hujusmodi apud Orphæum Chaos; de quo et ille cecinit *οὐδέ τι πείρας ὑπῆν* (1). Chaos vero primo infinitum et solum infinitum, et totius infinitudinis fons intelligibilis, intellectualis, animalis, corporeæ, materialis. Hi ordines et posteriores semper a prioribus pendentes materiæ ab æterna generatione; hæc ab æterno motu ætheris, is a divina anima propter irrequietam circuitiorem perficitur. — Ut ordo pulchrorum a pulchritudine per essentiam et ordo æqualitatum ab æqualitate per essentiam, ita infinitudinum ab infinitudine per se. Nunc ad catenam termini veniemus. Duas nempe causas has simul Deus progenuit, finitum et infinitum, aut quoniam vis loqui nos Orphice, ethera et chaos. Infinitum enim chaos est, ut largiens donum omnis facultatis et omnis infinitudinis et vim habens alia continendi, utque infinitorum infinitissimum; terminus au-

(1) Edit. p. 101.

tem æther omnia finiens et metiens. Primus igitur terminus per essentiam terminus et fons et centrum omnium est terminorum intelligibilium, intellectualium, supermundanorum, mundanorum, ipsum omnium metrum et terminus præexistens. Secundus enim ut metrum et terminus vitæ mentis, constans et mixtum ex termino et infinito unde nec primum infinitum; quod enim primum selectum ab omnibus mixtis est, ut inquit Socrates in Philebo. Tertio terminus in mente, uti manet in eodem intelligens una, æterna, eadem vita; quod enim ἀμυτάβατον minime transitorium et stans finitæ naturæ est, et omnino numerus. Quarto terminus tempus, ut numero procedens et metrum animi periodorum; semper enim metiens et definiens alia, termini causam et rationem participat. Quinto animi periodus, et qui identidem conficitur circulus metrum est invisibile omnium visibilium motionum; a vitali enim circuitione definitur omnis quæ aliunde movetur revolutio. Sexto in eodem et circa idem ætheris vertigo. Septimo indeficiens specierum materialium hypostasis; nulla nempe ex toto perit. Infinitis enim genitis varie se habentibus, tamen certæ, definitæ, terminatæ species stant, eadem

non plures aut pauciores. Octavo *quantum* in materialibus. Nono qualitate vacans corpus ut totum; non enim est magnitudine infinitum, sed tantum quantum universum; oportet enim totum subjectum dici universi. Decimo forma ipsa materialis quæ materiam continet et circumscribit termino et forma. Unum ultra et supra terminum quemcumque. Dicitur vero *metrum* in Legibus (1) Deus omnium, omnium desiderium, amor, deliciae et omnibus præscribens vim, dignitatem; hic canitur infinitum nullius termini, nullius alterius metri indignum, super omnem terminum, sine principio, medio, fine, sine ullis extremis, impartibile seu partes non habens, sine multitudine et negatione omnium significationum infiniti, non habens extrema, neque initium, medium, finem sine figura igitur; nec enim rotundæ particeps esset, nec rectæ.

Cur (2) rotundum porro id est? In divinis rebus ii sermones, non mathematicorum vulgarij. Rectum quid? immota et minime deflectens intelligentiæ vis. Rotundum? coeans in sese atque agens; in carmine Parmenides ita:

(1) Edit. p. 105.

(2) Edit. p. 113.

σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ Μεισοῦθεν ἰσοπαλές; ipse agit mens sphaerae magnitudinis instar; undique ex medio pura atque ens (1), ad quod poema alludere videtur Plato. Nos autem haec minime probamus distare a veterum sapientia, et se ipsum accusare Parmenidem idque in Platonis ipsius scena, quum talis personae majestatem et gloriam omnibus fere locis tantopere commendatam cernimus. Atqui ita accipiamus eas figuras, ut in rectam progressio significetur sui ipsius finem absolvens. Intellectualium igitur unumquodque recto in omnia prodit, ad bonum convertitur suum, quod est in unoquoque medium, quoniam undecumque unumquodque ex aequo ipsum amplectitur et quasi ad centrum illud agit omnem suam multitudinem et omnes vires suas. Rotundum autem est intellectualium quodvis quia omnia intellectualia e medio aequae distant, et bono proprio ex aequo unita sunt, unde non magis minusve distant instar equorum animi nostri; nam alius ad bonum ducit, alius pondere inclinatur ad terram, sed intellectualia undique ex aequo ipsum attingunt centri ordinem. Pro-

(1) Edit. p. 112. Multum, distat haec versio a nostris codicibus.

cessione cuncta sunt prima, media, postrema: at conversio omnia convertit et in unum reflectit et revolvit, et ad unum cogit, communes scilicet omnium rerum delicias. Divina genera sunt quæ conversione maxime describuntur; animi deinde recti et rotundi participes, instar lineæ prodeuntes, more circuli reflectentes, et ad sua revertentes principia. Postremo idem in sensibilibus videtur; figuræ hinc rectilineæ, et sphæræ omnium mundi figurarum concentricæ. Timæus idcirco universum in sphæram mundum digessit, et sub figuris quinque æqualium laterum et angulorum quinas ejus partes excoluit, et ea omnia sphæræ typo circumscrispsit et vicissim, unde et constat figuras has desuper e quodam divino venire sublimiori ordine. In generatione hæc iterum duo, rectum et rotundum, quæ more circuli per sua in sese vestigia revertitur, uti in Phædone scriptum est. Sicut in rectis via omnino per medium ab altero extremorum, sic desuper ab intellectualibus transitur ad genita usque. Sed si unum non a sese emicat, non reflectit in sese, constat nec recti particeps, nec rotundi. Tum quo se vertat, non finem habens ullum alium, non quicquam aliud quod desiderare queat? Abhor-

ret igitur ab omni figura unum, idque Plato unum per contraria et pugnancia figurarum genera persuasit. Et cernis rursus quemadmodum et hoc per superius dicta cogit, uti nec initium nec medium nec finem unum habeat, geometricis necessitatibus semper secunda prioribus demonstrans.

Negationes sunt affirmationum (1) matres.— Si figura unum contineretur, in multitudinem unum transmigraret et unum multa foret; connectit igitur Plato multis figuram per partes. Hæc autem omnia genera posteriora uno commonstrat.

LIBER SEPTIMUS (2).

Antequam manum porrigas ad syllogismorum necessitatem, conclusionem rursus procecinit, ante scientiæ vias intellectualibus intuitionibus utens. Atque idem semper in omnibus consequentibus præstabit.— Inquit Parmenides de uno per sese: quod idem in se eodem manet et per sese, adeo solidum illic manet; fortis nempe necessitas termini in vinculis tenet sec-

(1) Edit. p. 116.

(2) Cod. habet: *segmentum sept.*

tionem (1). Utrisque prohibet; causa est quod non imperfectum tale, si fas loqui. Mens nusquam ad posteriora; in seipsa enim per sese subsistit, et cohibetur a sua causa et, si velis theologice effari, paterna. Omnis enim mens patris est mens, sed alia universi patris, suæ trinitatis patris alia. Cohibetur igitur a patre mens, unum desiderat, uno continetur. Animæ in superioribus sunt duntaxat, utpote in mentibus a quibus exsuperantur. In sese autem et superioribus mens, in suo inquam patre et vi paterna; hucusque omnia in alio. Quicquid sese movet et quicquid in seipso est dualitatis (2) particeps et minime unum. Dualitas vero ipsa est multitudinis fons et ratio, et habet in se quasi in sinu et utero multitudinem quamlibet. Deinde quoniam aliquid est continens in seipso, oportet et quod continetur esse. Atqui demonstratum est nihil existere in uno tale. Nec enim ut totum partes contineri potest, neque ut figura ullius figuræ particeps. Igitur demonstratum ante fuerat dualitatem non habere unum.

Vide quæso . . . Negat ab uno statum et motum, id quod Parmenides in suis poematis et

(1) Edit. p. 118, leg. τόμην. (2) Edit. p. 137.

merito de uno ente affirmavit. Illud, inquit, integrum, incolume, solidum, unicum, intrepidum et tranquillum (1), simulque ingenitum; rursus, id quod motu cietur suo, motum magnorum in finibus vincalorum; idem rursus. In eodem imitamen, et in sese constat. Item firmum illic inconcussumque constat et nosse illic et esse idem. Non enim sine esse ipso nosse reperitur. Motio et status in essentiis videntur rerum. Motio namque processio essentiæ est, et statio in causas erectio. Manens enim progreditur unum omne, et essentielle quidem ante identitatem est et alteritatem. Idem enim et alterum fiunt quum a causis prodeunt res, et idcirco motus et statio præferuntur identitati et alteritati in Sophista; post ens motus et statio, deinde idem, alterum. Ens unicum est sine oppositione: motio bifida, statio trinaria, reflectione, erectione, processionis. Identitas quaternaria, ejusdem enim longitudinis numerorum primus quatermio. Alteritas quinary (2), hæc namque par et impar dirimit.

Nonne quod circulo circumfertur, etc. . . .

(1) Edit. p. 141. Plura hic quam in nost. Coddss.

(2) P. 144.

Geometricis (1) necessitatibus cogit unum ex-
pers motus circularis. Is per medium et ex-
trema, sed unum, ut jam patuit, caret extre-
mis et partibus, ideo sic moveri non potest.
Ad verba, *in medio*, sphaeram vult, quoniam
centrum est cur innitur circulatio omnis ;
quo moto totum oportet moveri, et super
hoc totum conditur tamquam sua basi ; ita
et in Politico, ubi sapiens ait : minimo pede
universum incedit, centrum minimus pes.
Nos et illud quod post unum statim est,
melius esse quam vim ullam dicimus ; imo
vero potentiae dat hypostasim et multo ma-
gis actione melius est. Si enim primae tri-
nitatis intelligibilium existentia est ultra om-
nem potentiam et actum, quanto magis unum
quod omnem transcendit existentiam, melius
est quam agere ! Nil mirum si causa omnium
ita erit ante omnem actionem, nisi ante om-
nem actionem primum a seipso productum
actionem ipsius aliquis velit appellare. — Qua-
tuor (2) problemata explicantur. Primo, unum
non a seipso alterum. Secundo, unum non est
ab aliis alterum. Tertio, unum non est sibi ipsi
idem. Quarto, unum non aliis est idem ; ex-

(1) Edit. p. 153.

(2) Edit. p. 172.

trema perspicua, media vero difficillima. Et primo patet quod non a seipso alterum unum. Nam uni affinius idem; unde difficilius emovetur ab uno idem; unde assolent dialectici dicere dissimilitudines in cognatis quærere oportere, similitudines in diversis, non contra. Si unum a sese alterum, ab uno omnino erit alterum; ipsum enim unum quoad ab uno alterum non unum.

Sed *neque alterum ab alio.* (1) Secundum problema facilius reliquis, difficilius primo, idque confirmat ex eo quod nihil admittat ab aliis unum; id enim axioma in uno aliisque divinis causis omnium verissimum, non coelum in sese mortalium quicquam admittit. Itaque nec unum a proprietate entium repleti potest. Nullo modo igitur erit cæteris idem; ea enim participaret si quid ab eis admitteret, quia et illa unum quoddam aliud participarent. Sed nec unum ambo potest participare; melius enim uno nihil, neque magis unum; et ascensus ad unum non ad multa; semper enim superiora magis unica; nec anima quidem quicquam a corpore admittit; nihil enim admitti potest, nihil recipi a

(1) Edit p. 174.

deterioribus. Aliud unum participatum et primo unum, desideratum cunctis rebus, et imparticeps præexistens universis, et unum sine multis permanens. Quod participatur non omnino unum; nullo modo igitur idem est aliis unum, id quod ex communibus animi sententiis demonstratum. Demonstratio hæc: si unum alteri cuiquam omnium idem est, non uni enti erit idem, ipsum enim est unum; et simul cum hoc manifestum quod duplex esse nequit, revera unum; essent itaque duo disjuncta invicem. Unum igitur solum est, a quo quod abest non unum. Si alteri ergo idem unum, non uni hoc idem est; etenim uni idem unum est, et quod non homini idem est non homo. Si igitur alteri in sese cuiquam idem unum, non unum est unum; si non unum, alterum ab uno. Quo quid absurdius? Satis erat in contradictionem per tria sermonem producere.

Dicendum, quod quædam est essentialis multitudo in rebus quæ sunt, alia ab extrinseco superveniens et quasi peregrina et adventitia; prior in speciebus subsistit, alia in rebus materiæ mixtis.

Identitatem quidem (1) cum alteritate et

(1) Edit. p. 185.

multitudine coire convenireque possibile, sed unio est unio, at unum ultra coordinationem cum multitudine. Nam tametsi multa identitatem possunt participare, non tamen unum quatenus multa. Nam idem in multis etiam, unitas separata a multis; unde merito ostenditur quod unum non est identitas. Terminus omnis identitatis largitor entibus, et infinitum omnis discriminis et divisionis parens. Sicut ergo est unum super terminum omnem et infinitum, ita et super (1) omnem identitatem et alteritatem divinam et in rebus subsistentem.

Sed neque simile, etc. Transit ab ordine illo ad alium proximum, cuius proprium est solum supermundanum esse; et mundana cuncta genera et absoluta vocat; diis assimilat, monadi architecticæ abstractæ, omnibus imperanti.— Missis negationibus hymnum theologicum in unum inchoat. Non ergo categorias ut placet aliis prosequemur.— Valeant categoriæ (2), sive recte eas prædicantibus sint sive prave distributæ. Nihil enim ad rem pertinent. — Si quis de ipso requirat; unde quod idem passum, simile? Respon-

(1) Edit. p. 167.

(2) Edit. p. 196.

dendum, quia identitatis filia similitudo est, sicut unius identitas; hæc et unum participat et a similitudine participatur; hoc autem est esse passum, scilicet participare aliud et procedere, secundum aliam antiquiorem causam. In Sophista passio dicitur participatio.

Hic versio magis magisque barbara vix intelligibilis evadit, et nullam fere præbet medelam lacunis quas nostri codices habent, p. 198 et 199, 200 etc.

P. 198, l. 5, 6. Codd. ὑφειμένην δὲ οὔσαν καὶ δύναμιν.
Versio : Interiorem præ se ferentes vim.

Ibid. l. 17. Προσφόρως οὖν τῇ τάξει ταύτῃ ἀφομοιωτικῇ πεποίηκε καὶ ἐνταῦθα... Ἀρχὴ τὸ τέλος ἀφομοιοῦται τῶν περὶ αὐτῶν λόγων. *Versio, absque ulla lacunula* : idque valde accommodatum est ordini assimilatorio finem initio connectenti; quum, ubi de eo disseritur, sermonum finis initio par similisque respondet. Alius tamen in primis conclusionibus modus. . . .

P. 199. ἡ ἡ τάξις τῶν πασῶν τάξεων, ἀλλ' ἔχουσι. Eorum namque fastigium et summa non est, aut species specierum, aut ordo. . *hic lacunulæ indicium ut in Coddss.*
Post : omnium, sed medium tenens inter species et divina genera processionum.

P. 200. Ὡς γὰρ αὐτὸ προείπομεν . . . αὐτῶν τῶν ὀνομάτων. Versio : Ut enim ipsum appellabamus . . . *hic lacunulæ indicium ut in Coddss.* Post : ipsorum nominum usum afferentes..

Ibid. p. 200. Καὶ ἐπεὶ, ὡς εἶπομεν, εἰ τὰ ἄλλα ὅμοια τῶ ἐνὶ λέγοι τις εἶναι, *absque lacunulæ signo quidem, sed non sine corruptela.* Versio : Quoniam et ut dicebamus . . . *hic lacunulæ signum.* Post : alia uni similia.

Ibid infra. Οὐδὲν γὰρ ἐπὶ τῶν εἰδῶν τὰ ὅμοια τοῖς εἶδεσιν ὁμοίοις ὅμοια συγχωροῦμεν ὑπάρχειν . . . *absque ullo lacunulæ signo et absque corruptela, ut videtur.* Versio : Nec enim . . . *lacunula . . .* Post : specierum similia speciebus similibus similia concedimus esse.

Ibid. infra : τὰ γὰρ ἅ . . . ἐν τούτοις . . . τοῦ ἐνός εἰσι δύοσις. Versio : simile exemplaribus . . . *Hic lacunula non ita brevis.* Post : in his (*absque lacunula*) unius munera sunt.

P. 209. lin. 16. *Lacunula est in Coddss. at versio ita contrahitur, ut ne vestigia quidem hujus loci exhibeat, saltem in exemplari meo.*

P. 211. lin. 1. Ἀλλ' οὐ προσθήκην οὐ προστιθέντος. Versio : Sed non additionem addente, *absque* οὐ. *Recte.*

Ibid. lin. 7. *Lacunula est, at locus hic omis-*
sus est in versione,

Infra linea 13. *alia lacunula, quam versio ita implet aut transgreditur*; ne si bifidum, non unum vere, unum enim per se, non uno affectum, non concretum cum illis quæ ipsum mensurent.

Pag. 212, ad not. (2) — P. 213, ad not.(3). — Pag. 229, ad not. (1). — Et p. 231 ad not. (1) *Loca corrupta omisit versio.*

P. 237. lin. 12, 13. Τάχα δ' ἂν καὶ τὸ μὲν δὴ οὖν σημαίνει τὸ πρὸ πάσης κινήσεως ἐν τῷ νῦν ὀρώμενον ὄν εἰκονιζόμενον τὸ ἐν τῷ αἰωνίῳ. Versio; Quum illud forte significat quod ante omnem motum videtur, in nunc esse imitans unum sempiternum. *Recte; ergo corrige τὸ ἐν τῷ.*

P. 241. *Conjeceramus mendum aut lacunulam latere in his verbis*: ἀπέφησε πάντα usque ad ταύτ' οὖν ἀποφήσας. Versio: negavit ab uno omnia ordine tempus participare, par, simile, idem, alio moveri, in seipso esse, continere, partes habere, totum, multa (*quæ paraphrasis τοῦ πάντα in Coddss. deest*); negavit unum participare tempus quoniam nec senius nec juvenilius, nec coætaneum (*nec coætaneum deest in Coddss.*), nec senius et alia hæc quoniam nec simile nec dissimile, par nec impar; unum non par, simile, dissimile, impar quoniam non idem, nec diversum (*quæ versio in*

nostram conjecturam incidit); nec idem nec diversum quoniam nec aliud aut (*corrigere ac*) unum, nec aliud aut unum (*dele aut unum*) quoniam non movetur penitus, non moveri nec stare quoniam nec in sese nec in alio, non in sese nec in alio quoniam non continet nec continetur; non continet nec continetur quoniam non totum; non totum quoniam non multa. Hæc quum negaverit et pervenerit usque ad id, non esse temporis consors; quod convenit (*ut conjeceramus*) multitudini divinarum animarum, et conjunctorum sibi divinorum generum. Etenim maxime iis convenire divisionem hanc dicimus et desuper huc (Coddss. εἰς αὐτούς?) prodit primum quidem trinarie, in præsens et præteritum et futurum.

Infra p. 247, lin. 9, 10. Versio: et utitur et tot. . . . vocibus *cum signo lacunæ quæ nulla est in Coddss.*

Infra, p. 250, ἐπειδὴ εἶναι ὅτι. Versio: postquam novit (οἶδεν) quod potest prima essentia esse. *Recte.*

Infra, p. 251. Τοῦτο μὲν ὅπως εἶλεν.... Versio: Hoc igitur ut sumpsit à communi in omnibus entibus ad causam refugit rerum et entium. *Pro ὅπως repon. ὡς.*

P. 253. *Versio* : Unde quoniam relinquebatur dicere ; ne forte secundum bonum aliquod unum essentiam non participat, ipsam tamen participat essentiam quæ est ante hæc, et participat illud verbum, est, cum essentia ipsa conjunctum statim intulit : non itaque ita est ut sit unum, esset enim ens jam et essentia particeps. = *Ultima verba Codd. sunt contractiora. Versio autem desinit ut Cod. D.*

FINIS.

INDEX HISTORICUS
AUCTORUM ET OPERUM

IN HOC SEXTO ET SEPTIMO LIBRO

MEMORATORUM.

A.

ANAXAGORAS, 217.

ANONIMUS, 16. — 52.

ARISTOTELES, 134. — 161. — 217.

H.

HERACLITUS, 146.

HOMERUS, 31.

I.

Interpretes Parmenidis Platonis, 7.—19.—20.
—21.—22.—23.—24.—30.
—34.—36.—37.—55.—
57.—62.—63.—82.—83.

(370)

—84.—85.—89.—92.—
93.—98.—112.—126.—
134.—138.—166.—167.—
168.—217.—218.—219.—
220.

O.

ORACULA CHALDAICA, φησί τις θεῶν, 64.—152.
ORPHEUS, 101.—102.—152.—168.—230.

P.

PARMENIDES, 49.—50.—52.—56.—59.—112.
—118.—141.—142.—152.—
171.—250.

PLATO, ὁ φιλόσοφος, bis, 9.—125.

Epistola, 37.—53.—70.—
71.—84.—87.—94.

Leges, 92.—93.—94.—105.
—144.—148.—149.—152.
212.—225.

Phædon, 28.—71.—114.

Phædrus, 14.—57.—60.—
109.—111.—147.

Philebus, 99.—103.—104.
—212.—219.—230.

Politicus, 146.—153.—154.

(371)

Republica, 6.—29.—30.—
71.—242.—248.—250.

Sophista, 35.—43.—48.—
50.—51.—57.—59.—70.—
—78.—81.—138.—144.—
173.—212.

Symposium, 12.

Theætetus, 87.—146.—149.

Timæus, 6.—23.—29.—81.—
114.—146.—152.—157.—
192.—203.—218.—219.—
222.—227.—241.—250.

PLUTARCHUS, non Chæronæus, sed Atheniensis,

ὁ ἡμέτερος προπάτωρ, 27.

POSIDONIUS, ὁ ἐκ Ρόδου φιλόσοφος, interpretæ Pla-
tonis, 25.—26.

PYTHAGORICI, 27.—55.

S.

STOICI, 217.

SYRIANUS, ὁ τούτων ἡμῖν τῶν λόγων καθηγεμῶν
γενόμενος Ἀθηνῆσιν, 31.—57.—93.—
—98.—127.—ὁ ἡμέτερος πατήρ
168.—220.

T.

THEOLOGI, 40.—63.—83.—152.—166.—168.—
193.—199.

INDEX

ALTER IN DAMASCIUM

ACADEMICI, 267.

ARISTOTELES, 256. ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν μετὰ τὰ φυσικὰ
257. — 267. — 270. — 274. —
275. — 276. — 278. — 279. —
280. — 281. ἐν τῷ περὶ Ἑρμηνείας.
285. — 292. ἐν τῷ περὶ γενέσεως
καὶ φθορᾶς, 313. — 315.

PLATO GENERALITER PASSIM, PHÆDON, 259.

MOSES, 258.

SOPHISTÆ, 267.

STOICI, 267.

INDEX

EORUM QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

Liber sextus.....	3
Liber septimus.....	117
Supplementum Damascianum	225
Fragmenta Gogavæ.....	325
Index historicus.....	369

ERRATA.

- P**AG. 3, l. ult. legend. συμβαίνειν; pro συμβαίνειν.
 — 4, l. 13 et passim leg. πῆ.
 — 6, l. 13 leg. μόνως.
 — 7, l. 8 interpunge post ἡμῶν, et dele interpunctionem
 post διαδίσειως l. 9.
 — 8, l. 5 a fin. leg. ὀλίγα ἄττα.
 — 11, l. 1 συνῆπται leg. pro συνῆπταις.—l. 16 leg. ἡραμίας
 p. ἦρ.
 — 13, not. 2 ante *Additur* suppl. C.
 — 17, not. 4 adde: *rectè*.
 — 18, l. 23 leg. τέτρασι pro τετράσι.
 — 19, l. 7 a fin. leg. ἄττα.
 — 34, l. 8 et passim legend. ἔστιν.
 — 40, l. 2 a fin. dele notam 8.
 — 41, l. 11 leg. οὐτ' pro οὐττ'.
 — 49, l. 8 et passim leg. ἔστι post μίν. — Not. leg. νο-
 lueris, p. 62.
 — 50, leg. δλωσ.
 — 52, l. 8 leg. τῆ, *item* pag. 57, l. 1. — Not. 3, pro: Quis
 ille? leg. Διονύσιος ὁ Μέγας, vid. p. 13.
 — 53, l. 1 γιγνώσκουσι, et l. 4 ὅτι ἔστι.
 — 56, l. 15 leg. ὄντος pro ὄντος.
 — 57, l. 18 leg. πάσῃ pro πάσαι, et l. ult. χρῶμα, τρίτον
 δὲ κ. τ. λ.
 — 59, l. ult. leg. εἰ δὲ ἔστι pro εἰδὲ ἔστι.
 — 61, l. 20 τί ἔστιν.
 — 62, l. 13 leg. τοῦ ἐνός, εἶναι γὰρ κ. τ. λ.
 — 64, l. 20 leg. ἦ.—Not. 2, pro: *At quo è fonte*, etc. leg.
 Vid. Collect. oracul. chaldaic. Thom. Taylor.
 Ephemerid. classic.
 — 65, l. 12 leg. δαίξῃ, et 23 τέταχται pro τέπαχται.

- Page 66, l. 21 leg. ἀρχή. . .
- 67, l. 14 leg. πονά pro πότι.
 - 68, l. 7 pro εἰ ἐν leg. εἶεν. — l. 12 comma delendum post θεοῦ.
 - 70, l. 2 a fin. dele punctum post λέγουσιν.
 - 71, l. 12, 15 et passim leg. ζών et ζωῦ.
 - 73, l. 15 et 16 leg. ἑγγυτέρω et πορρωτέρω.
 - 76, l. 10 et passim, leg. κὰν pro καὶν.
 - 78, l. 3 ἐν τὶ pro ἐντι.
 - 80, l. 16 διῆ pro διῆ.
 - 84, l. ult. leg. τούτων, et not. 2, l. ult. leg. τινός.
 - 85, l. 4 ἐξήρηται et πάσης pro πασῆς.
 - 89, l. 6 πορρωτέρω, et l. 8 τί γὰρ, et l. 11 comma delendum post τελευταίην.
 - 92, l. 8 ἐκείνου, ἐν ᾧ ἐστι.
 - 97, ult. supple post πάλιν signum notæ 3, nota : Forté ἐν.
 - 102, l. 11 adde punctum post ἐπισκηπτέον. — l. 18 αὐτόπερας.
 - 105, l. 12 leg. ἔχοντι pro ἔχον.
 - 106, l. 5 ἀόριστον pro ἀοριστόν, et l. 10 δευτέρα, et l. 11 στρογγύλου.
 - 111, l. 18 dele comma post τῶν.
 - 122, l. 10 ἀμεινόν ἐστι.
 - 124, l. 20 et passim κάκιστης pro κάκ. et *ibid.* ἐξηρημένον et ἡ. — l. ult. ἔγκυκλον.
 - 126, l. 1 interpunctio del. post ἐν.
 - 135, l. 14 prius καὶ del.
 - 138, l. 5 interpunctio post πρώτον del.
 - 139, l. 9 leg. ἑγγυτάτω.
 - 150, l. 6 νοῶν.
 - 159, not. 5 ζωά pro ζωα.
 - 163, l. 11 τί δῆ;
 - 175, leg. ἐν pro νε.
 - 192, l. 13 ἀνομοίότης, et 19, αὐτόζων.
 - 193, l. 7 ἀνωτέρω.
 - 197, l. 12 ἡτεροιωμένον.

- Pag. 199, l. 17 ἀφομοιωτικὴν.
 — 200, l. 6 ὁμοσότητος.
 — 202, l. 6 δεικνύοιτο. l. ult. ἄλλοιφιν.
 — 226, l. 2 ἐπαί γάρ.
 — 208, h. 10 ἀρα.
 — 214, l. 9 dele (2).
 — 217, l. 24 post ἀρχὴν adde (2).
 — 219, l. 21 πόλλ' ἄττα.
 — 223, l. 21 αὐτόζωον et ζωῶς.
 — 233, l. 10 leg. ἕγγυτέρω p. ἕγγυτέρω.
 — 244, l. 8 leg. ὡς pro ὡς.
 — 250, l. 11 leg. ὁρώντων p. ὁροντων.
 — 251, penult. leg. τῷ Παρμενίδῃ p. Παρμενίδῃ.
 — 253, l. 19 leg. βούλαι p. βουλαί; et l. 22 εἰ ἔστι p. εἰ
 ἔστι.
 — 255, l. 3 ἀμφοτέρωθεν p. ἀμφοτέρωθεν.
 — 256, l. 14 δείξῃ p. δείξη; 16, κάκῆνα p. κάκῆνα; item
 271, 14. — Penult. ὅτι ἔστιν p. ἔστιν, item 258, 2.
 — 258, l. 15 πληροστάτως p. πληροστάτως.
 — 260, l. 12 συνήχθη p. συνήχθη.
 — 268, l. 10 περιστερᾶ p. περιστερᾶ.
 — 290, penult. ἦ p. ἦ.
 — 298, antep. κάκῆνο p. κφαῖνο, item 307, 5.
 — 300, l. 19 ἀφαιρῆ p. ἀφαιρῆ; l. 4 et 9 ὦδα p. ὦδα.
 — 301, not. 2, ἦ p. ἦ.
 — 302, ΑΡΧΗ p. ΑΡΤΗ.
 — 303, l. 16 Punctum interrogationis post χωρίς; ἀρα κ. τ. λ.
 — 307, penult. delend. comma post ὄντι; ult. delend. τ' ante
 ἐκείνο.
 — 319, not. 2, leg. πανταχῆ p. πάνταχῃ.
 — 320, l. 1 leg. κάνταῦθα p. κάνταῦθα.

